ஸ்ரீ:

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரால்

அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஸூரியின்

தாத்பர்ய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கிபுரம் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்யரால்

தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள உரையுடன்

கலாரத்நாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது

All Rights Reserved.

MADRAS

பவ வருஷம் ஐப்பசிமீ 1உ] [18—10—~~1943~~ 1934

Retired Deputy Chief Engineer
Southern Railway.

ஸ்ரீ:

பூமிகை.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத் தன்மை

வேதாந்திகளென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்தத் தேசத்தில் மூன்று வகுப்பினர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர்; ஸ்ரீ மத்வாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தழுவியிருப்பவர்கள் சிலர். இவர்களெல்லாரும் நமது உபநிஷத்துக்களை ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதில் மாத்ரம் அவர்கள் வெவ்வேறான அபிப்ராயம் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரும் ஸித்தாந்தங்கள் மிகவும் ப்ராசீநங்களென்றே சொல்லக்கூடும். ஸ்ரீசங்கராசார்யருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதர் என்னும் ஒரு ஆசார்யரும், அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசார்யர்களும் அத்வைத மதத்தை உபதேசித்து வந்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது. அவர்களுக்கு முன்னும் அதி ப்ராசீநர்களான ஒரு அத்வைத வாக்கத்தார் இருந்ததாகவும் அந்த வாக்கத்தாரிடமிருந்து இந்த ஆசார்யர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும் ஊஹிக்கக் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்த ப்ராசீந அத்வைதிகள் மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசார்யர் வற்புறுத்துமளவு வற்புறுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயநரென்று ப்ரஸித்தரான ஒரு மஹர்ஷி காலம் முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயநருடைய காலமும், வேதாந்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவராயும் மஹா பாரதத்தின் கர்த்தாவான வ்யாஸ மஹர்ஷியென்றே எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ பாதராயணருடைய காலத்திற்கு ஸமீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம். இந்தப் போதாயநர், ஸ்ரீ பாதராயணருடைய வேதாந்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும் விஸ்தருதமாக 'வ்ருத்தி' என்னும் பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யாநத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில் பூர்வ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்திற்கு 'டங்கர்' என்னும் பெயருள்ள ஒரு ஆசார்யர் ஒரு வ்யாக்யாநம் எழுதி இருந்தாராம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கள்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மநந்தி' என்று பாஷ்ய காரர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள வேதாக்தியும் இந்த டங்கரே என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதாந்த ஸங்க்ரஹத்தின் வ்யாக்யாந கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதர்சநாசார்யர் அம்மாதிரி 'டங்கரே

acharya.org

ப்ரஹ்மாநந்தி' என்று சொல்லியிருப்பதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'தத்வடீகை' என்னும் க்ரந்தத்தில் அம்மாதிரியே அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இந்த டங்கர் ஒரு பெரிய ப்ரஹ்ம வித்தாகவும் வாதங்களில் அதி ஸமர்த்தராகவும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றே ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் தேசத்து வித்வானென்னும் பொருளை விளக்கும் 'த்ரமிடாசார்யர்' என்னும் பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர், ஸ்ரீ பாதராயண ஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் இயற்றியிருந்ததாகவும் அறிகின்றோம். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், இந்த த்ரமிடாசார்யரால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸூத்ர பாஷ்யத்தையே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருந்து பல வாக்யங்களைத் தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாந்தோக்ய பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆநந்தகிரி என்று ப்ரஸித்தரான அத்வைத வேதாந்தி த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்திலும், சிற்சில விடங்களில், அக்காலத்தில் வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை ஸூசிப்பிக்கும் சில வாக்யங்களைக் காணகிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யத்தையே அவர் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக்கலாமோ வென்று நினைக்க ஹேது உண்டு. அக்காலத்தில் வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த ஸூத்ரங்கள் முதலிய பல மூல க்ரந்தங்களுக்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய காலத்திற்கு முன்னிருந்த வேறு விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களும் உபநிஷத்துக்களுக்கு ஒரு விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம் எழுதாமல் விட்டுவிட்டதற்கும், அப்பொழுது இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத் பாஷ்யம் ப்ரசாரத்தில் இருந்து வந்ததே காரணமாக இருக்கலாமென்று நினைக்கக்கூடும்.

த்ரமிடாசார்யருக்குப் பிறகு ஸ்ரீவத்ஸாங்கரென்றும் குஹதேவரென்றும் இரண்டு பெரிய ஆசார்யர்கள் இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது. ஸ்ரீ வத்ஸாங்கர் என்பவர் த்ரமிடாசார்யருடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதி இருந்தாராம். குஹதேவர் என்பவர் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஷயமாக சில பெரிய க்ரந்தங்களை இயற்றியிருந்ததாக ஏற்படுகின்றது. ஆனால் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களுள் ஒன்றாவது இப்பொழுது அகப்படவில்லை. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சிற்சில வாக்யங்கள், 'அந்த க்ரந்தங்கள் ஒரு காலத்தில் இருந்தன' என்பதை விளக்குகின்றனவே தவிர வேறு ஒரு சிஹ்னங்களும் அவைகளைப் பற்றி இப்பொழுது இல்லை. இந்த ஆசார்யர்களுடைய பெயர்கள் மாத்ரம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயத்திலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் பெருமையுடன் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். ஸித்தித்ரயத்தில், டங்கர் பாஷ்யக்ருத் ஸ்ரீ வத்ஸாங்க மிச்ரர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாத்வைத ஆசார்யர்களின் பெயர்கள், பர்த்ருமித்ரர் பர்த்ருஹரி ப்ரஹ்மதத்தர் முதலிய சில அத்வைத ஆசார்யர்களின் பெயர்களுடன் கூட உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், போதாயனர் டங்கர் த்ரமிடர் குஹதேவர் கபர்த்தி பாருசி என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மஹா வித்வான்களாகிய இந்த ஆசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களெல்லாம் இவ்விதம் லுப்தங்களாகிவிட்டன என்பது மிகவும் சோகிக்கத்தக்கதே. ஆனாலும், அந்த க்ரந்தகாரர்களாற் சொல்லப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

acharya.org

களெல்லாம், இப்பொழுது ப்ரசாரத்தில் இருந்து வரும் ஸ்ரீயாமுனாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயம் முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஸ்ரீராமானுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுப் பரிபாலிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் ப்ராசீநத்தன்மை இவ்வளவு மாத்ரமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாரும் பாஞ்சராத்ர மதாநுஸாரிகள். இந்தப் பாஞ்சராத்ரம் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தில், ஆலயங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் பகவானை அர்ச்சாரூபியாக ஆராதநம் செய்ய வேண்டுவன கர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன்கூட, உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்த்வ ஹித புருஷார்த்தங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சித்சிதீச்வரர்களென்னும் தத்த்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முதலியவைகளே பாஞ்சராத்ரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள தத்த்வ நிர்ணயங்கள். பகவானைச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராத்ரத்காற் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷத்திற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்த்த விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல்வதற்கும் பாஞ்சராத்ரம் சொல்வதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை. ஆகையால், பாகவத மதமென்று சொல்லப்படும் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென்று சொல்லக்கூடும். இந்தப் பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தம் மஹாபாரதத்தில் விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீபாதராயணர், தமது வேதாந்த ஸூத்ரத்திலும், இந்தப் பாஞ்சராத்ரத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறார். ஆகையால் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமானது ஸ்ரீ வ்யாஸர் காலத்திற்கும் முந்தினது என்று சொல்லக் கூடும். ஸூத்ரங்களாவது பகவத் கீதையாவது பாஞ்சராத்ர தந்த்ரங்களாவது எவ்வளவு காலத்திற்கு முன் எப்பொழுது எழுதப் பெற்றன வென்பதைக் குறிப்பிட்டு நிர்ணயிப்பதற்கு, நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸாமக்ரிகள் போதுமானவையல்ல வென்பது உண்மையே. இது வரையில் நிரூபகர்களெல்லாராலும் மஹத்தான ப்ரயாஸத்துடன் இது விஷயமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரயத்நங்களெல்லாம் விபலமாகவேப் போயிருக்கின்றன. ஆனாலும், ஸ்தூலமாக இந்த க்ரந்தங்களெல்லாம் பஹு காலமாக வழங்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்று சொல்வதற்கு அந்த ஸாமக்ரிகள் போதுமானவைகளே. அவைகளை அவலம்பித்து, நாம், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்ரீவ்யாஸர் காலத்திற்கு முன்னிருந்து வழங்கிவரும் ஸித்தாந்தமாகவே சொல்லக்கூடும். ஆழ்வார்களாலும் இந்த ஸித்தாந்தமே ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை மிக ப்ராசீநமென்றே ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஸித்தாந்தத்தின் ஸ்வரூபம்

இப்படி பஹு காலமாக ப்ரசாரத்தில் இருந்துவரும் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு உபநிஷத்துக்கள் எப்படி முக்ய ஆதாரமாகின்றனவென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைகளை எப்படி போதிப்பிக்கின்றனவென்றும் விசாரிக்க வேண்டியது விவேகிகளுக்கு ப்ராப்தம். ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், ஸ்ரீராமானுஜாசார்யர், இந்த விசாரத்தையே செய்திருக்கிறார். 'ஸமஸ்த கல்யாணகுண கணங்களு

acharya.org

டன் கூடினவனும் ஹேய குணமொன்றாலும் தொடப்படாதவனுமாய் இருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத் எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸ்து; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மா அசேதந வஸ்துக்களாகிற ப்ராக்ருத வஸ்துக்கள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் அவன் அத்யந்த விலக்ஷணன், அவன் சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான்; அவனே ஸகல சேதநர்களாலும் கடைசியாக அடையத் தகுந்தவன்; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருணையே முக்ய உபாயம்; அந்த கருணைக்கு நாம் அவனிடத்தில் செய்யும் பக்தி ப்ரபத்திகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அந்தப் பக்தியும், வேதநம் உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் ஜ்ஞாந விசேஷமே, அது, உபாஸகர்களால் செய்யப்படும் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டானத்தை அங்கமாக உடையது, அந்தப் பகவான், தனது நிர்ஹேதுக இச்சையால், ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில் பக்தர்களுக்கு ஆநந்தகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான்; அந்த விக்ரஹமும் அந்த ஸ்தாநமும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருக்கும் பரம ப்ராப்யம்' இத்யாதியான அர்த்தங்களே உபநிஷத்துக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த க்ரந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷத்துக்களில் நாம் இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மம் குணங்களற்றது' என்று சொல்லுகின்றன, வேறு சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம் உண்டு' என்று சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும் பரஸ்பர விருத்தங்களாகையால் இரண்டும் தத்வங்களாக இருப்பது உபபந்நமாகமாட்டாது இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே தத்வமாக இருக்கக்கூடும். ஆதலால், வேதங்களின் ஆப்தத்வம் ஸித்திக்கவேண்டுமானால் இந்த இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வாராமல் ஒருவித ஸமந்வயத்தைச் செய்வது ஸாத்யமோவென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவச்யமாகின்றது குணங்களெல்லாம் குணியின் பரிச்சேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால், அபரிச்சிந்நமான ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்களைச் சொல்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம் செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசார்யர், நிர்குண வாக்யங்களுக்கே ப்ராதாந்யம் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார் 'ஏகமேவாத்விதீயம்,' [வஸ்து ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை] 'நேஹ நாநாஸ்தி' [பல வகைப்பட்டது என்பதே இவ்விடத்தில் இல்லை] இத்யாதியாக ப்ரஹ்மைக்யத்தை விளக்கும் வாக்யங்களே அவருக்கு ப்ரமாணம். 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் அவருக்கு அப்ரமாணங்களாகின்றன. இவை, கார்ய ப்ரஹ்மமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் மாயா க்ரஸ்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவர் ஒதுக்கிவிடுகிறார். இம்மாதிரி 'உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்ந்த ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியவை மற்றவை' என்று விபாகம் செய்வதற்கு உபநிஷத்தில் ப்ரமாணமொன்றும் காணப்படவில்லை என்பதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் இதற்குச் செய்யும் முக்ய ஆக்ஷேபம் உபநிஷத்துக்கள், நிர்குண ப்ரஹ்மம் என்று ஒன்று உண்டு என்று ஓரிடத்திலும் பேசவே இல்லையாதலால், நிர்குண வாக்யங்களுக்கு க்ஷயம் விநாசம் முதலிய ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில் தாத்பர்யமென்றே நாம் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய அபிப்ராயம்.

'சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்துக்களென்றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு என்று சொல்வு

acharya.org

தற்கு விரோதியாதோ?'' என்று ஜங்கம ஸங்கைக்கும் பின்வருமாறு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துக்களானாலும், அவை ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து நிற்க யோக்யதையற்றவைகளாகவும் ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும் இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநாசேதநங்களின் இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் விரோதிக்கமாட்டாது. ப்ரளய தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் இந்த ப்ரஹ்மமொன்றே உண்டு. ப்ரளய தசையில் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய் எவ்வித நாம ரூபங்களுமற்று நிற்கும் சேதநாசேதநங்களை தனது விசேஷணமாக அந்த ப்ரஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டி தசையில் அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால், ஸூக்ஷ்மதசையை விட்டு ஸ்தூலங்களாகி, ப்ரளயதசையிற்போலவே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன. இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், ப்ரஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபம் இருக்க இடமில்லை. இதுதான் அவர்கள் சொல்லப்படும் ஸமாதானம். 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம், மற்றவை அஸத்யம்' என்பதையும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். 'ஸத்யம்' என்னும் சப்தத்திற்கு விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமிராமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதநங்களை விசேஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும் இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு மாத்ரம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் ப்ரஹ்மம் ஸத்யமாகவும் மற்றவை அஸத்யங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று வாதிக்கிறார்கள். சேதநர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும், அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தாலேயே அவைகள் அஸத்யங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. விசேஷணங்களாய் நிற்கும் சேதநாசேதநங்களில் ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பமடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷணங்களாயுடைய ப்ரஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவென்பதும் அவர்களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவித்யையால் ப்ரஹ்மம் ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோதிலும் அந்த அவித்யையின் கார்யங்களால் அந்த ப்ரஹ்மம் தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று அத்வைதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் கொள்கையைப் போன்றதே. இவ்வாறு 'ப்ரஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் ஆத்தமுள்ள உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேதந வஸ்துக்களாகிற விசேஷணங்கள் மாத்ரம் மாறுதலை அடைகின்றனவென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ப்ரஹ்மைக்யத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திலேயே தாத்பர்யமென்றும், 'ப்ரஹ்மம் அத்விதீயம்' [அதாவது, இரண்டாவது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நியந்தா இல்லை யென்பதில் தாத்பர்யமென்றும், ஆத்தம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமந்வயம் சொல்லப்பட்டு விடுகின்றனவன்றோ?

acharya.org

க்ரந்தத்தின விஷய விவரணம்.

இவையெலலாம, வேதவாகயஙகளுககு ஸவிசேஷ பரதவததை நிரூபிககும முதல பாகததில, இநத கரநதததில, விஸதாரமாக விவரிககபபடடிருககினறன இவைகளை விவரிககுமிடததில ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய ஆரஜஜவமும, வேத வாகயஙகளின உளளபடியான தாதபரயததை கணடு பிடிபபதிலும அவைகளைத தெளிவாக வெளியிடுவதிலுமுளள திறமையும, உணமையை அறியவேணடும எனபதிலுளள ஆகரஹமறற சுததமான ஆவலும், இவை முதலிய சிறநத குணஙகள அநயாதருசமாக பரகாசிபபது இநத கரநதததை அவதாநததுடனும சரததையுடனும படிககுமவரகளெலலாருககும நனகு விளஙகும. இவவிதம பஹு பரகாரமாகத தமது பக்ஷததை ஸாதிககும பரமாணஙகளை உபநயஸிதது விடடு, பிறகு பரமத சஙகையின நிரஸநததில இநத கரநதம பரவருததிககினறது சஙகர பாஸகர யாதவ பரகாச மதஙகளை நிரஸிபபதுடன, ஸ்ரீமந நாராயணனைத தவிரதத வேறு தேவதைகளுககுப பரம காரணதவததைச சொலலும மதஙகளும நிரஸிககபபடுகினறன வேதவாகயஙகளை எடுததுக கொணடாலும அநத வேதததிறகு உபபருஹமணஙகளாகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளை எடுததுககொணடாலும, சரியான நயாய விசாரம செயபவரகளுககு, எலலா வாகயஙகளாலும ஸ்ரீமந நாராயணனே பரததவமாகச சொலலபபடுகிறான எனபது நனறாக விளஙகும இதறகுப பிறகு, இது வரை உபபாதிககபபடட அரதததை தருடபபடுததும் பொருடடு வயுதபததயபாவ வாதமெனறு சொலலபபடும மீமாமஸா மதம கணடிககபபடுகினறது. ஸ்ரீ பாஷயம முதலியவைகளில இது ஸமபததமாக காணபபடும யுததிகளையும பரமாணஙகளையும காடடிலும விசேஷிதத யுகதிகளையும பரமாணங்களையும இவவிடததிற காணலாம

இவவாறு வேறு மதஙகளின நிரஸநததைச செயத பிறகு, விசிஷடாதவைதிகளைத தவிரதத மறறை வேதாநதிகளுககு அநபிமதமான நிதய விபூதியின ஸமாததநததைக கடைசியாகச செயகிறார இநத பராகருத பரபஞசததிறகு வெளிபபட்டு அபராகருதமான ஸதாந விசேஷம ஒன்று இருககினறது எனறும, அதில ஒரு பொழுதும காம பநததில அகபபடாத சில ஜீவ கோடிகள் எபபொழுதும பரமாதமாவின மஹிமையைப பாரதது அதனால உணடாகும ஆநநதத்தை அநுபவிததுககொணடிருககிறாரகளெனறும, அவ்விடததில பகவான திவய மஙகள விகரஹமொனறை எடுததுககொணடு நிதயரகளுககும முகதர்களுககும பரகாசிததுககொணடிருககிறானெனறும்,இவையெலலாம பரமாதம ஸவரூபததிறகு, மறறை பராகருத பரபஞசம போல, பரகாரஙகளாக இருககையிலும அவைகளைபபோல பரளய காலததில எவவித லயததையும அடையாமலே அநதப பரமாதமாவின நிதய ஸஙகலபம காரணமாக நிதயஙகளாகவே இருககினறனவென்றும், இநத ஸதாந விசேஷததை அடைவதறகு முகத ஜீவன்களால போகபபடும மாரககமொன்று அரசசிராதியாகக கிடககிறதென்றும உபநிஷத வாகயங்களிலிருநது ஏற்படுகின்றனவெனபது இவவிடததில் உபபாதிககபபட்டிருககினறது இவைகளை ஸமாததிபபதில சருதி ஸம்ருதி முதலியவைகளின வாகயஙகளே பரமாணஙகளாக அவலமபிககப பட்டிருககின்றன. இமமாதிரி கேவலம சாஸதர பரமாணததை மாதரம ஆதாரமாகக கொணடு இவை ஸமாததிககப பட்டிருககினறன எனனும காரணததால, இவை அவ்வளவாக ஆதரணீயஙகளாக மாட்டா வெனபது சில இககாலததிய நிரூபாககளின் அபிப்ராயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசததால ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர இவைகளை

acharya.org

விசிஷ்டாத்வைத மதக்கொள்கைகளுள் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டாரென்றும்
இப்படி இவைகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள
விசிஷ்டாத்வைத மதம் மற்றை அம்சங்களில் மிக்க ச்லாக்யமாக இருப்பதால் இந்த
தோஷம் அதை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த நிரூபகர்கள்
க்ரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம் ஆனால், எவ்விதத்தில்
இந்தக் கொள்கையின் அப்யுபகமம் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்குக் குறைவை உண்டு
பண்ணுகின்றது என்பது மாத்ரம் நமக்கு விளங்கவில்லை யுக்திகளால் எவையெவை
ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளோ அவையவை மாத்ரம் ஸாதுவென்று நம்மால் ஒத்துக்கொள்
ளத்தகுந்தவை என்பது அவர்களின் அபிப்ராயமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், ஆப்த வாக்யங்
களைக் கொண்டு மாத்ரம் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளான அதீந்த்ரிய வஸ்துக்களை யெல்
லாம் அவர்கள் நிராகரிக்க ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய
எல்லா வேதாந்திகளும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும்
ஸ்ம்ருதி முதலிய உபப்ருஹ்மணங்களை யுமே ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்
கள் இந்த்ரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மற்றை ஒன்
றிலும் யுக்திக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாததான நித்ய
விபூதி விஷயத்தில் யுக்திகளுக்கு இடமில்லையென்று சொல்வது அந்த நித்ய விபூதிக்கா
வது அதன் உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளும் ஸித்தாந்தத்திற்காவது எவ்வித குறைவை
யும் ஆவஹிக்கமாட்டாது ஸர்வசக்தனான ஈச்வரன் இம்மாதிரி ஒரு லோகத்தை ஸ்ருஷ்
டிக்கவோ அல்லது அதை நித்யமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள
விக்ரஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசக்தனாவான் ? ஆகையால்,
இந்த நித்ய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை வேதத்தின்
ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்பவரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஒத்துக்கொள்ளுதல்
வேண்டும், இதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தில்
அதிசங்கை செய்தவராவார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

க்ரந்த கர்த்தாவின் சரித்ரம்.

இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், சென்னைப் பட்டணத்
திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் என்னும் ஸ்ரீ க்ராமத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோம
யாஜி என்னும் மஹாநுக்குப் புத்ரராகச் சற்றேறக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன்
அவதரித்தார் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைல பூர்ண
ருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய காந்திமதி என்
பவரே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய தாயார். பால்யத்தில் பால சிக்ஷையெல்லாம் முடிந்
தபிறகு, மேல்கொண்ட வித்யாப்யாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சீபுரத்தில் ப்ரஸித்த
வித்வானாக இருந்த யாதவ ப்ரகாசர் என்பவரிடம் இந்தக் குழந்தையின் அம்மானாகிற
ஸ்ரீ சைல பூர்ணர் இவரை ஒப்புவிக்க, இவர் அந்த ஆசார்யருடைய க்ருஹத்திலேயே
வஸித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதைக் கப்பொழுது நல்வழியில் சிக்ஷிக்கப்பட்டவ
ராய், அவரிடமிருந்து தர்க்கம் மீமாம்ஸை முதலிய ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம்
பூர்ணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார் பூர்வ மஹர்ஷிகளின் காலத்தில் குழந்
தைகளை ஆசார்யர்களிடம் வித்யாப்யாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்தக் குழந்தைகள்,
அந்த ஆசார்யனுடைய க்ருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிக்ஷாசரணத்தால் கிடைக்
கும் அன்னத்தை ஆசார்யனிடம் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, பிறகு அவருடைய

acharya.org

அநுமதி பெற்றவர்களாய் அவரால் கொடுக்கப்படும் அன்னத்தைப் புஜித்து அம்மாதிரி வர்த்தித்து வருவது வழக்கம். ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் காலத்திலும் அந்த வழக்கம் நடையாடி வந்ததாகத் தெரிகின்றது. பால்யத்தில் அம்மாதிரியான சிக்ஷை சிறுவர்களுக்குப் ப்ராப்தமாகும் பக்ஷத்திலன்றோ, அச்சிறுவர்களுக்கு நற்குணமும் நன்னடத்தையும் நன்றாக ஏற்படும்? இந்த ஏற்பாட்டுக்கு நேர் விருத்தமாக இக்காலத்திய சிறுவர்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தமக்கு இஷ்டப்பட்ட இடங்களில் புஜித்துக்கொண்டு தமக்கு அபிருசியான இடங்களில் வஸிக்கும்படிக்கும் ஸதஸத் விவேகமில்லாமல் ஸங்கங்களைச் செய்து கொள்ளும்படிக்கும் தாய் தந்தைகளால் கைவிடப்பட்டு நிற்கிறார்களே. இதைப் பார்க்கும் நமக்கு இனி ஜந ஸமூஹத்திற்கு நன்மை எப்படி ஸம்பவிக்கப் போகின்றதென்று பெருத்த சங்கைகள் மனத்தில் உதிக்கின்றன. இக்காலத்திய சிறுவர்கள் தெய்வ பக்தியில்லாமலும் பெரியோர்களிடம் எவ்வித மர்யாதையையும் பாராட்டாமலும் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்படாமலும் மனம்போன போக்கே நடந்து வந்தால், அப்படி அவர்கள் நடப்பது முழுவதும் அவர்களை நாம் பால்யத்தில் வளர்த்து வருவதிலுள்ள தோஷங்களின் பலமென்றே அறிதல்வேண்டும்.

யாதவ ப்ரகாசரிடம் ஸுசிக்ஷிதராய் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் வித்யைகளை அப்யஸித்து வருகையில், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருக்கு வேதாந்தவித்யையை அப்யஸிக்கும் பாவம் நேர்ந்தது. சில வேதாந்த க்ரந்தங்கள் படித்த பிறகு உபநிஷத்துக்களைப் படிக்க ஆரம்பித்து அப்படிப் பின் ஸ்வல்ப காலம் சென்றபொழுது சில உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு யாதவ ப்ரகாசரால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் தமது மனஸ்ஸுக்கு ப்ரசஸ்தமாகத் தோன்றவில்லையாதலால் வேறுவிதமாக அர்த்தம் சொல்லலாகாதோவென்று இரண்டொரு தடவை சிஷ்யர் ஆசார்யரைக் கேட்க, அதுகாரணமாக இருவர்களுக்கும் அப்ரீதி உண்டாகி இருவரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகும்படி நேர்ந்தது. அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், தேவராஜப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் எம்பெருமானுக்கு யதோசிதம் பலவித கைங்கர்யங்களைச் செய்து வர்த்தித்து வருகையில், அவருக்கு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அவர் க்ருஹஸ்த தர்மங்களைச் செய்துகொண்டு காலத்தை நயிப்பித்து வந்தார். இந்த ஸமயம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் அதிவ்ருத்தராயிருந்த காலம். ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்துகொண்டு அவர் அநேக சிஷ்யர்களுக்கு அப்பொழுது வேதாந்த க்ரந்தங்களை ப்ரவசநம் செய்து வந்து கொண்டிருந்தார். கர்ணாகர்ணிகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய மேதையையும் பகவத் பக்தியையும் அநுஷ்டானப் பெருமையையும் பற்றி ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் கேட்டு, அவரைத் தம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலுடையவராய், மஹா பூர்ணர் என்னும் தமது சிஷ்யரொருவரை ஸ்ரீரங்கமிருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு அனுப்பினார். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய மஹிமையைப் பற்றிப் பலவாறாகக் கேட்டிருந்தபடியால், இவ்விதம் அவர் தம்மை அவரிடம் வரும்படி நியமித்ததைப் பெரியதொரு பாக்யமாக நினைத்து உடனே அந்த மஹா பூர்ணருடன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டுப்போனார். அவர் ஸ்ரீரங்கம் சேர்ந்த தினத்தில், அவர் வருவதற்கு இரண்டொரு முஹூர்த்தம் முன்னதாக ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருக்கு ப்ராண வியோகம் நேர்ந்து விட்டது. அப்படி நேர்ந்ததில் மிக்க சோகமடைந்தவராய், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய உத்தர க்ரியைகள் முடியும் வரையில் அவ்விடம் இருந்துவிட்டு, திரும்பக் காஞ்சீபுரம் வந்து முன்போலவே பகவத் ஸந்நிதியில் கைங்கர்யங்களைச் செய்து கொண்டு வந்

acharya.org

தாா அந்தக காலத்தில், ஸ்ரீ தேவராஜப பெருமாளிடம இருந்த பரிதயதிசயததால் காலம முழுவதையும பெருமாள ஸந்நிதியிலேயே செலுத்திக கொணடு வேறு விஷயங்களெல்லாவறறையும மறந்து பகவத்தக சித்தராய வாததிதது வநத காஞ்சீபூாணா என னும ஒரு சூதா பகதருடன இவருககு ஸமாகமம நோநதது அபபொழுது அவவிரு வருககும பரஸ்பரம ஸௌஹாாததம பரபலமாக உணடாயிறறு இ விதம அநத ஸஹருததுடன பகவ ந குணாநுபவததைச செயதுகொணடு ஸவலப காலம கழிநதபின், ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருககு ஸ்ரீரங்கம போகவேணடுமெனறும ஸ்ரீ யாமுநாசாாயருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூாணரிடமிருந்து மநதரோபதேசஙகளைப பெறறுக கொள்ள வேணடுமெனறும தவரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞ்சீபூாணரிடம தமது அபிபராய தைச் சொலலிவிட்டு அவரிடமிருநது புறப்பட்டு வருகையில, மார்ககததில ஸ்ரீ மதுராந் தகததில ஸ்ரீமஹாபூர்ணரை ஸந்திககும்படி நோந்தது. எதிா பாராத இநத ஸநதியால இருவரும மிகக ஸந்தோஷம் அடைந்தாாகள். உடனே அவவிடததிலேயே ஸ்ரீ மஹா பூர்ணா ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருககு ‘அஷ்டாக்ஷரம’ என்னும மநதா ரதநததை உபதேசம் செய்தாா. உபதேசம ஆனபிறகு இருவருமாகக காஞ்சீபுரம சோநது கொஞசகாலம வேதாநத விசாரங்களைச செயதுகொண்டு காலததைபபோககி வநதார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூாணா காஞ்சீபுரம திருமபிப போகும்படி ஸமபவிககவே, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாா யரும ஸமஸாரததிலிருநது விரகதராய நானகாவது ஆசரமததை ஸவீகரிதது, ஸ்ரீதேவ ராஜப பெருமாள் ஸநநிதியிலேயே இருநதுகொணடு, தமமை ஆசரயிதத ஆஸ்திகாகளெல லாருககும வேதாநத பரவசநம செயது கொணடு வநதாா இககாலததில், காஞ்சீபுரத திறகு ஸமீபததில இருககும கூரம ஒனனும கராமத்தில வஸிதது வநத மிகக தனிகரான ஸ்ரீ கூரேசன எனனும ஒரு ஆஸதிகரும, ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய பாகிநேயரான தாசரதி எனபவரும இனனும மறறவாகளும அவரை ஆசாாயனாக வரிதது அவருடைய முகய சிஷயாகளாக இருநது வநதாாகள

இவவிதம ஸவலப காலம சென்ற பிறகு ஸ்ரீரஙகததிலிருநது அநேக ஸ்ரீவைஷ்ண வாகள ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரை ஸ்ரீரஙகம வரவேணடுமெனறு பராாததிகக, அநத பராாத தனைககு இணஙகி, தமது ஆபத சிஷ்யரான தாசரதி எனபவருடன ஸ்ரீரஙகம போயச சோநதாா இவா காஞ்சீபுரததை விட்டுப புறபபட்டுப போன ஸவலப திநஙகளுககெல லாம, ஸ்ரீ கூரேசனும, தமது தநமெல்லாவறறையும ஏழை ஜநஙகளிடம பஙகிட்டு விட்டு, தாமும தமது பதநியுமாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரிடம போய, அவவிடததில உஞச வ்ருததி செயது அதனால ஜீவிதது, ஆசாாய கைஙகாயததைச செயது கொணடு பரமாநநதததை அநுபவிதது வநதாா ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரும, இநத ஸமயததில, தமககெனறு சில உயாநத ரஹஸய உபதேசஙகளை ஜாகரதையுடன ஸமாக்ஷிததுக கொணடு வநத ஸ்ரீயாமுநாசாாய சிஷயாகளான கோஷ்டீபூாணா முதலான ஆசா ாயாகளை, சாஸதரததில சொலலியிருககிறபடி உபஸதநம செயது அவாகளிடமிருநது அநத உபதேசஙகளெல்லாவறறையும யதாவததாகப பெறறுக கொணடாா ஸ்ரீகோஷ்டீ பூாணரிடமிருநது மநதாஙகளை கரஹிபபதறகாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா பதினெட்டு தடவை ஸ்ரீரஙகமிருநது திருககோட்டியூா போய வநததாக ஐதிஹ்யம சொலலுகினறது இககாலததிலதான, திருபபதி யாததிரையாகப போய அவவிடத்தில ஒருவாஷகாலமிருநது தமது அமமானாகிற ஸ்ரீ சைலபூாணரிடமிருநது ஸ்ரீ ராமாயணததின ரஹஸயாா ததங களை கரஹிததாா.

acharya.org

இப்படி ரஹஸ்யார்த்தங்களின் உபதேசங்களெல்லாவற்றையும் பெற்ற பிறகு, பூர்வாசார்யர்களால் பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டுவந்துள்ள விசேஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் பிற்காலத்தில் வரும் மஹா ஜநங்களின் உபகாரத்தின்பொருட்டு க்ரந்த ரூபமாக எழுதிவைக்கவேண்டுமென்னும் ஓர் அத்யுதாரமான எண்ணம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருக்கு உதித்தது. அதன் பலமாக அவர் அநுக்ரஹித்தருளிய முதல் க்ரந்தம், இந்த ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமே. பிறகு ஸ்ரீ வ்யாஸ ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுத ஆரம்பித்தவராய், அதைப் பூர்வாசார்யர்கள் அநுக்ரஹித்திருக்கும் ப்ரகாரம் எழுத விரும்பி, அதற்காக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் தமது சிஷ்யராகிற ஸ்ரீ கூரேசனுடனும் இன்னும் வேறு சிஷ்யர்களுடனும் உத்தரதேச யாத்திரை போய் காச்மீரதேசம் சேர்ந்து அவ்விடத்தில் இருந்த ஸ்ரீபோதாயந வ்ருத்தியைப் படித்து, பிறகு அவ்விடமிருந்து திரும்பி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தருளினார். இந்த யாத்திரையில் ஸ்ரீகூரேசனைத் தவிர்த்து வேறு அநேக சிஷ்யர்களும் கூடப் போனார்களென்றும், முதலில் ஆழ்வார் திருநகரி முதலிய தக்ஷிணதேசங்களுக்குப்போய் பிறகு அங்கிருந்து அநந்தசயநம் மார்க்கமாக த்வாரகை மதுரை பதரீகாச்ரமம் போய் அங்கிருந்து காச்மீரம் சேர்ந்ததாகத் தெரியவருகிறது. காச்மீரத்தில் இருக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப் படிப்பதற்கு மாத்ரம் அநுமதி கிடைத்ததென்றும் அதன் ப்ரதி ஒன்றை எழுதிப் போவதற்கு அங்கிருந்தவர்கள் அநுமதி கொடுக்கவில்லையென்றும், அதற்காக ஸ்ரீ கூரேசன் அங்கிருந்த காலத்தில் வ்ருத்தி க்ரந்தம் முழுவதையும் நெட்டுருச் செய்து வந்தார் என்றும் ஐதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தின் வாக்யங்களென்று சில வாக்யங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் தென்படுகின்றனவென்பதே இவர் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்தார் என்பதற்குப் போதுமான ப்ரமாணம். இந்த வ்ருத்தி க்ரந்தத்தைப் படிக்கும்பொருட்டு இவர் காச்மீர யாத்திரை செய்தார் என்பது உண்மையாக இருக்குமோவென்று சங்கிப்பார் சிலருண்டு. பாதக ப்ரமாணம் அகப்படாத வரையில் ஐதிஹ்யங்கள் எல்லாம் நமக்கு ப்ரமாணங்களேயாகையால், இப்படி அவர்கள் சங்கிப்பதற்கு எவ்வித ஹேதுவுமில்லை

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அநுக்ரஹித்த பிறகு, வேதாந்த ஸாரம் வேதாந்த தீபம் என்னும் க்ரந்தங்களையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸங்க்ரஹமாக படிக்கிறவர்களின் ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்து, தனித்தனியே செய்தருளினார். இவைகளுக்குப் பிறகு பகவத் கீதாபாஷ்யமும் கத்யத்ரயமும் நித்ய க்ரந்தமும் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து கொண்டு இவர் ஆச்ரிதர்களை அநுக்ரஹித்த காலத்தில் ஆயிரக்கணக்காக ஜநங்கள் இவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தார்கள். சற்றேறக்குறைய எழுநூறு ஸந்யாஸிகளும், எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரால் பொறுக்கி எடுத்து நியமிக்கும் படியான பலவித யோக்யதையுள்ள பெரியோர்களும், இன்னும் கணக்கற்ற அநேக புண்ய புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரை தைவமாகவே தொழுது வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சற்றேறக்குறைய எழுபது திருநக்ஷத்ரங்கள் ஆகும் வரையில் அவர் அவ்விடமே இருந்தார். ஸ்ரீயாமுநாசார்யருக்கு ப்ராண வியோகம் நேர்ந்த பொழுது, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அவருடைய தேஹத்தை ஒத்துப் பார்த்ததாகவும், அப்பொழுது அவருடைய வலதுகை விரல்களுள் மூன்று விரல்கள் முடங்கி இருந்ததைப் பார்த்து ஸமீபத்தில் இருந்தவர்களை 'இது என்?' என்று கேட்க அவர்கள் 'ஸ்ரீயாமுநாசார்யருக்கு மூன்று மநோரதங்கள் இருந்தன, அவை நிறைவேறாததால் அந்த மூன்று

acharya.org

விரலகளும முடஙகி இருசகினறன' எனறு சொனனதனபேரில, ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா அநத மனோரதங்களைத தாம நிறைவேறறி வைபபதாக ஒத்துக கொணடதாகவும, அப படி அவா ஒததுககொணடவுடன அநத விரலகள நிமிாநததாகவும ஒரு ஐதிஹயமுணடு. ஸ்ரீவயாஸ ஸூதரஙகளுககு பாஷயம ஒனறு எழுதவேணடும எனபது அநத மூனறு மனோரதஙகளுள ஒனறு அது இபபொழுது நிறைவேறிவிடடது மறறை இரணடும, ஸ்ரீசடகோபனிடமும ஸ்ரீபராசர மஹாஷியிடமும ஸ்ரீவைஷணவாகளெலலாருககுமுளள பாதிபததியை ஸூசிபபிககும பொருடடு அவாகளுடைய பெயரைத தகுநத பாதரங களான இரணடு ஸ்ரீவைஷணவ விதவாஙகளுககு வைககவேண்டும எனபவைதாம. இவைகளையும நிறைவேறறும பொருட்டு, தமது அமமாளுகவும ஆசாாயனுகவுமிருநத ஸ்ரீசைல பூாணருடைய குமாரருககு ஸ்ரீசடகோபனுடைய திரு நாமமாகிற ‘குருகேசன என்னும் பெயரையும, தமது ஸஹ்ருததாகவும சிஷயராகவுமிருநத ஸ்ரீகூரேசனுடைய குமாரருக்கு ‘பராசரா’ என்னும் பெயரையும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர் அநுகரஹித்தார் என் பதும ஐதிஹ்யம். இவர்கள் இருவரும அந்தக் பெயருககுத் தகுந்த பாத்ரங்களே என்பது அவரவர்கள் செய்துள்ள க்ரந்தங்களால நன்கு வெளிவரும. குருகேசன் என் பவர் ஸ்ரீசடகோபனுடைய திருவாய் மொழிககு ‘ஆறுயிரப்படி’ என்னும் ஒரு அதயத் புதமான வயாக்யானததைச் செயதருளியிருககிறாா. ஸ்ரீபராசரரால் செயயப்பட்டுள்ள கரநதங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸரநாம பாஷ்யமும, ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவமும ஸ்ரீகுணரதநகோச மும இவை மூனறுமே அவருடைய ப்ரஸித்திககுப போதுமானவை

வாாததகததில ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாயருககு ஸவலப கஷடஙகளைக கொடுககும ஸம பவஙகளும சில நோநதன அபபொழுது சோள தேசதது அரசனுயிருநத குலோத துஙக சோழன என்னும ஒரு வீர சைவன, ‘சிவனே பரதேவதை’ என்பதை ஒததுக கொணடு ஒரு பகரததைத அனுபபுதல வேணடுமெனறு ஒரு கடடளையை ஸ்ரீராமாநு ஜாசார்யருககு அனுபபினுன. ஸ்ரீ கூரேசன் எனனும ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய சிஷ யா, தாமே போய நாராயண பரதவததை ஸதாபிதது வருவதாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரிட மிருநது அநுமதிபெறறு, சோள ராஜனுடைய ஸதஸஸுககு, ஸ்ரீ மஹாபூாணா என் னும ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாாயருடைய முதல ஆசாாயருடன கூடப போயச சோநதாா அஙகே போய இருவரும வாதம செயத காலததில அரசனுககுக கோபம உணடாகி அவா இவாகளுடைய கணகளையும பிடுஙகிவிடுமபடி உததரவு செயதான அபபடியே அவாக ளுடைய கணகள பிடுஙகபபடடன அநத வாணததுடன அவாகள திருமபி ஸ்ரீரஙகம வரும காலததில ஸ்ரீ மஹாபூாணருககு வரணததின வயதை . அதிகரிதது மாாககததி லேயே மரணம நோநதது ஸ்ரீ கூரேசன மாதரம சரமபபடடு ஸ்ரீரஙகம சோந தாா அபபொழுது ஸ்ரீரஙகததில அரசன உததரவால' ஸ்ரீ வைஷணவாகளுககு பட்ட ணததினுள பரவேசம தடைபபடடிருநத படியால, அவா அஙகிருநது திருமபி பெரிய பரயாஸததுடன மதுரை நோககிபபோய திருமாலிருஞசோலை சோநது அவவிடததி லுள்ள சில ஸாது ஜநஙகளால ஆதரிககபபடடு அவவிடத்திலேயே வஸிதது வநதாா. அர சனிடமிருநது "முதல உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயரும ஸ்ரீரங்கததில இருகக பயநது, ஸ்ரீகூரேசனுககு எனன நோந்ததோவெனறு சஙகிததுககொணடே, சில சிஷயாகளுடன ஸ்ரீரஙகததை விட்டுப புறபபட்டு இரவிலேயே வெளிவநது, காாமததிலி ருந்து சாாமம ஓடி, நீலகிரிக காட்டைசசோநது, கடைசியாக மைஸூருககு மேற்கில 50 மைல தூரததிலுள்ள வஹநி புஷகரிணி எனனும ஒரு இடம போய் அஙகிருநது புறப்

பட்டு தங்கக்கூடிய இடமொன்றைத் தேடிவருகையில், கிழக்கில் ஸாளக்ராமம் என்னும் ஒரு க்ராமம் சேர, அவ்விடத்தில் இருந்தவர்கள் கொஞ்சம் ஆதரிக்கவே அவ்விடத்திலேயே சில காலம் தங்கி இருந்தார். ஆந்த்ர பூர்ணர் என்று பிறகு ப்ரஸித்தி பெற்ற சிஷ்யர் ஒருவர் அப்பொழுது அவரை ஆச்ரயித்தார். அந்த ஸமயத்தில், ஸமீபத்திலிருந்த தொண்டனூர் என்னும் ஒரு இடத்தில், த்வாரஸமுத்ரம் என்னும் ஒரு சிறிய ஜைந தேசத்தரசன், பிசாசத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தனது புத்ரியுடன் மாந்த்ரிகர்களைத் தேடி வந்திருந்தான். ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அவ்விடம் போனபொழுது, அந்த அரசன் யாரோ ஒரு பெரியவர் அவ்விடம் வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவரை வரவழைக்க, அவர் அந்த அரசனிடம் போய் அவனுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் அவனுடைய பெண்ணுக்கு சிகித்ஸை செய்வதாய் ஒத்துக்கொண்டு இரண்டொரு நாள் தன்னுடைய கமண்டலு தீர்த்தத்தால் பகவந்நாமத்தை ஜபித்து அந்த ராஜ குமாரத்தியை ப்ரோக்ஷித்து வந்தார். அந்த ப்ரோக்ஷண மாத்ரத்தாலே அந்தப்பெண் ஸகல வ்யாதியும் நீங்கினவளாய் எழுந்திருக்க, அரசன் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய மஹிமையையும் அவருடைய சுப குணங்களையும் பார்த்து அவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, பிறப்பினால் தனக்குக் கிடைத்திருந்த ஜைந மதத்தைத் துறந்து வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவினவனானான். பிறகு அவ்விடத்தில் அநேக ஜைநர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடன் மதவிஷயமாக வாதம் செய்ததாகவும், அப்பொழுது ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் ஒரு திரைக்குள் போய் ஆயிரம் சிரஸ்ஸுகளுடன் கூடிய ஆதிசேஷனுடைய ஆவிர்ப்பவித்து, எல்லாருக்கும் ஏக காலத்தில் ப்ரத்யுத்தரம் அளித்ததாகவும், அது கண்ட ஜைநர்கள் பயந்து திக்விதிக்காக ஓடி விட்டதாகவும், ஐதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது.

இம்மாதிரி அந்தத் தொண்டனூரிலேயே இருபது வர்ஷகாலம் இருந்துகொண்டு ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் அநேக ஜநங்களுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவநோபாயங்களை அநுக்ரஹித்து வந்தார். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் அவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்களுள் அநேக ப்ரஸித்த வித்வான்களுமுண்டு. அவர்களுடைய ஸந்ததியில் ஜநித்த சில பெரியோர்கள் இப்பொழுதும் அவ்விடத்தில் காணப்படுகிறார்கள். மைஸூருக்குச் சொஞ்சம் வடக்கிலுள்ள மேலகோட்டை என்று வழங்கிவரும் திருநாராயணபுரம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று பூமியில் புதைந்து கிடக்கின்றது என்று ஸ்வப்நத்தில் தெரியவர, ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் மறுதினம் அவ்விடம்போய் அந்த விக்ரஹத்தைக் கண்டுபிடித்து எடுத்து அதை அந்தத் திருநாராயணபுரத்திலேயே ப்ரதிஷ்டை செய்து, அவ்விடத்தில் அந்தப் பகவானுக்கு ஒரு பெரிய கோயிலையும் கட்டினார். அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸ்வப்நத்தில் மற்றுமோர் அதிசயம் அவருக்குத் தென்பட்டது. ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மூர்த்தியாகிற ராமப்ரியர் என்னும் விக்ரஹமொன்று டில்லியில் ஒரு மலேச்ச ராஜ புத்ரியிடம் இருப்பதாகவும், அதை மீட்டுக்கொண்டு வருவதாகவும் அந்த ஸ்வப்நத்தில் காணவே, உடனே அவர் அதைக்கொண்டு வருவதற்கு உத்யுக்தராய் டில்லிக்குப்போய் மஹத்தான ப்ரயாஸத்தின் பேரில் தமது இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொண்டு, திரும்பி வந்து, திருநாராயணபுரத்தில் அந்த விக்ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்து சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருக்கிறபடி நித்ய திருவாராதநங்களும் உத்ஸவம் முதலானவைகளும் சாச்வதமாக நடைபெறுவதற்கு வேண்டுவனவான ஏற்பாடுகளையும் செய்துவைத்தார். மைஸூர் மஹாராஜனும் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் சக்தியையும் கண்டு அவரி

acharya.org

டம் பூர்ண ப்ரதிபத்தி செய்து பகவத் கைங்கர்யத்திற்கு அபேக்ஷிதங்களான உபகாரங்களெல்லாவற்றையும் செய்து வந்தான். ஸ்ரீ கூரேசனுக்கும் ஸ்ரீமஹாபூர்ணருக்கும் நேர்ந்த விபத்தும் அவருடைய காதுக்கு அப்பொழுது பரம்பரையாக எட்டிற்று. அவர்களைப்பற்றி மிகவும் துக்கித்து ஸ்ரீ கூரேசனைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் அவர் அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டார். அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் அவர் ப்ரயாணத்திற்கு ஸந்நாஹம் செய்வதைப்பார்த்து, அவருடைய ப்ரதிக்ருதி ஒன்றை விக்ரஹ ரூபமாகத் திருநாராயண புரத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணுவதற்கு அநுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அவ்வநுமதியைக் கொடுத்துவிட்டு, அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு அதிக த்வரையுடன் ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்தார். சோளதேசத்தரசனாகிய குலோத்துங்கனுடைய காலமும் அதற்குள் முடிந்துவிட்டபடியால் இவருக்கு ஸ்ரீரங்கம் வருவதிலும் அவ்விடத்தில் முன்போல் ஸித்தாந்த ப்ரவசநம் செய்வதிலும் எவ்வித ச்ரமமும் ஸம்பவிக்கவில்லை. நேத்ரஹீனரான ஸ்ரீ கூரேசனையும் ஸந்தித்து, அவருடைய துக்கத்தால் மிகவும் துக்கிதராய், அவருடைய மனஸ்ஸுக்கு ஆச்வாஸகரங்களான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் ஹிதங்களான கார்யங்களைச் செய்துகொண்டும் யதா பூர்வம் ஸித்தாந்தத்தைத் தழையச் செய்வதில் ப்ரவ்ருத்தராய் கொஞ்ச காலம் எழுந்தருளி இருந்தார். சோளதேசத்தரசனுடைய கொடிய ராஜ்ய நிர்வாஹம் நடந்துவந்தபொழுது, சிதம்பரத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிருந்த ஸ்ரீகோவிந்தராஜப்பெருமாளுடைய விக்ரஹத்திற்கு அபாயம் வரும்போல் இருந்ததைப் பார்த்த சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்த விக்ரஹத்தை அவ்விடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டு திருப்பதியில் ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்னும் வ்ருத்தாந்தம் அவருக்கு அப்பொழுது தெரிய வந்தது. அதை அறிந்த அவர், ஸ்ரீ கோவிந்தராஜனை மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்று விரும்பி, அதற்காகத் திருப்பதிக்கு எழுந்தருளி, அவ்விடத்து ஜநங்களுடைய ப்ரார்த்தனையின் பேரில், திருப்பதியிலேயே ஒரு கோயில் நிர்மாணம் செய்து அந்த விக்ரஹத்தை அவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்தார். இப்பொழுதும் கீழ்த்திருப்பதியில் அந்த எம்பெருமான் ஸேவை ஸாதிப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். பிறகு அவ்விடமிருந்து ஸ்ரீரங்கம் திரும்பி எழுந்தருளி, கொஞ்ச காலம் முன்போல் ஜநங்களுக்கு உபகாரகமான கார்யங்களைச் செய்துகொண்டிருந்துவிட்டு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமநம் நேரவே ப்ராக்ருதமான இந்தத் திருமேனியை விட்டு விட்டு, நித்ய விபூதியை அலங்கரிக்கும்படி ஸம்பவித்தது. அப்படித் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகையில் அவருக்கு நூற்று இருபது திரு நக்ஷத்ரங்கள் ஆயின. அவர் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுவதற்குக் கொஞ்ச காலம் முன்னதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும் பரமபதமடைந்தார்.

இது, இந்த மஹானுடைய திவ்ய சரித்ரம். இவர் ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் நிறைந்தவராக இருந்தார் என்பதை நிரூபிக்க ப்ரயத்நப்படுவது அநாவச்யமே. இவருடைய சரித்ரத்தில், இவ்விடத்திற் சொல்லப்படாமலிருக்கும் சில ஐதிஹ்யங்களை யதார்த்தமென்று நினைத்து இவர்மீது சிலர் அது காரணமாகச் சில தூஷணங்களைச் செய்வதை நாம் அறிவோம். அந்த ஐதிஹ்யங்களெல்லாம் பொய்யாகையால், அந்தத் தூஷணத்திற்கு அவகாசமே இல்லை. ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணர் என்னும் தமது சூத்ர ஸ்நேஹருத்தைத் தமது க்ருஹத்திற்கு போஜநத்திற்குக் கூப்பிட்டு அவரிடத்தில் தனக்கிருந்த ப்ரீத்யதிசயத்தால் அவர் போஜநம் செய்த பிறகு பாக்கியிருந்த அந்நத்தைத் தாம் புஜிக்க ஸ்ரீராமானுஜாசார்யர் உத்யுக்தராயிருந்தாரென்றும், தமது ஆசார்யரான மஹா

acharya.org

பூர்ணரும் தாமுமாக ஒரே க்ருஹத்தில் வஸித்திருந்த பொழுது ஒரு ஸமயத்தில் தமது பத்நி ஆசார்ய பத்நியுடன் சச்சரவு செய்ததைப் பார்த்து, கோபங்கொண்டு, பத்நியை அவளுடைய தகப்பன் க்ருஹத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் கோபத்தாலேயே க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தை விட்டு விட்டு நாலாவது ஆச்ரமத்தை அங்கீகரித்தாரென்றும், ஸ்ரீ கோஷ்டி பூர்ணரிடம் பதினெட்டு தடவை போய் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ரஹஸ்ய மந்த்ரங்களை, அவருடைய நியமநத்திற்கும் அவரிடம் தாம் செய்திருந்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விருத்தமாக, மந்த்ர க்ரஹணம் செய்து கொண்ட உத்தரக்ஷணத்திலேயே, பஹிரங்கமாக அதிகாரி அநதிகாரி வாசியற, எல்லாரும் உஜ்ஜீவநத்தைப் பெறவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் பெருங்கும்பலில் ஸகல ஜநங்களுக்கும் தெரியும்படி உரக்கச் சொல்லி உபதேசித்துவிட்டாரென்றும், தாம் ஸந்யாஸியாக இருந்த காலத்தில் ஒருஸமயம் தமக்கு ஒரு ஆபத்து நேரவே தம்மை அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு வேஷம் மாற்றி க்ருஹஸ்தர் போல் வஸ்த்ரம் முதலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு அம்மாதிரி அநுஷ்டாநாதிகளைச் செய்து வந்தாரென்றும், டில்லியிலிருந்து ஸ்ரீராம ப்ரிய விக்ரஹத்தை மீட்டு வருவதில் பஞ்சமர்களால் தமக்குக் கிடைத்த ஸஹாயத்தைப் பற்றி, அவர்களுக்கு அந்த ஆலய ப்ரவேசத்தை, அது சாஸ்த்ரவிருத்தமென்று தெரிந்து கொண்டே, அநுக்ரஹித்தாரென்றும், தொண்டனூரில் ஜைநர்களை வாதத்தில் ஜயித்த பிறகு அந்த அரசன் தனக்கு விதேயனாயிருப்பதை அவலம்பித்து, அவனைக் கொண்டு தமக்கு ப்ரதி வாதிகளாயிருந்த அநேக ஜைநர்களைக் கல் காணத்தில் போட்டு ஆட்டு வித்தாரென்றும், இன்னும் இவ்விதங்களான பல ஐதிஹ்யங்களைச் சிலர் சொல்லி வருவது உண்டு. அவையெல்லாம் சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமான நடவடிக்கைகளானதால், அப்படி சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமான அநுஷ்டாநத்தில் அவர் ப்ரவர்த்தித்தார் என்று சொல்வது கொஞ்சமேனும் நம்பத்தகுந்ததன்று. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தால், அவருடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்களுட் சிலர், இம்மாதிரி ஐதிஹ்யங்களைக் கல்பித்து அவருடைய சரித்ரத்தில் சேர்த்து விட்டாரென்றே நாம் க்ரஹித்தல் வேண்டும். பாதக ப்ரமாணங்களுள்ள ஐதிஹ்யங்களெல்லாம் அப்ரமாணங்களே.

ஸர்வ ஜநங்களும் ஆத்மோஜ்ஜீவநம் பெறவேண்டும் என்னும் தீவ்ரமான ஆவலும், வர்ணத்தாலும் தநத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் அதி நிஹீநர்களாயுள்ளவர்களிடமும் நற்குணங்கள் ஏதாவது தென்பட்டால் அதை எவ்வித ஆக்ரஹமுமின்றிக்கே ப்ரீதியுடன் ஆதரிக்கும் உதாரத்தன்மையும், பூததயையும், ஸத்ய வசநமும், இன்னும் இவைபோன்ற பல உத்தம குணங்கள் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரிடம் ஸ்வாபாவிகங்களாகவே இருந்து வந்தன வென்பது அவருடைய சரித்ரத்திலிருந்து நன்கு விளங்கும். இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் மிக உயர்ந்ததான வேறு ஒரு குண விசேஷம் அவரிடம் இருந்தது. அந்தக்குணம் புருஷ ப்ரயத்நத்தாலாவது ஜ்ஞாந விசேஷத்தாலாவது ஸாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததன்றாகையால், அதை, அவர், பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருந்தார் என்று சொல்லவேண்டும். அந்தக் குணமாவது, அவர் பகவானிடத்தில் செய்து வந்த உத்தமமான ஹார்த்த பக்தியே. ப்ரீதி என்பது புருஷ ப்ரயத்நத்தால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதன்று. அது ஹ்ருதயத்திலிருந்து தானாக ப்ரவஹிக்கவேண்டுமென்று லௌகிக நிரூபகர்கள் சொல்வார்கள். அந்த ப்ரீதி ஸாமாந்ய ஜநங்களிடம் செய்யப்பட்டதாயிருந்ததேயானால் அதை ஜந்மாந்தர வாஸநையால் உண்டானதென்றும், அதுவே பக

acharya.org

வார் விஷயததிற் செயயப்பட்டு அதிசயிதமாயிருநததேயாஞல அதைப பகவத கருபை யால எறபடடதெனறும வைதிகாகள சொலவாாகள ஆழவாா விஷயததிற போல ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயா விஷயததிலும இநத பரீதி எவவித மயாவுமறறதாகவும மிக அதிச யிதமாகவும இருநதபடியால எமபெருமான அருள அது கிடைததெனறே சொலலுநல வேணடும ஸ்ரீராமாநுஜாசாாயருடைய ஜஞாநப பெருமையைப பற்றி அவருடைய கரநதஙகளே பறககப பேசும

இமமஹாந செயதருளி யிருககும கரநதஙகளாவன — (1) ஸ்ரீ வேதாாதத ஸஙகர ஹம, (2) ஸ்ரீ பாஷயம என்று சொலலபபடும சாரீரக ஸூதரபாஷயம, (3) பகவத கீதா பாஷயம, (4) வேதாநத ஸாரம, (5) வேதாநத தீபம, (6) கதய தாயம, (7) நிதய கரநதம, ஆக எழு

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாாயருடைய காலம, ~~917—1037~~ 1017-1137 A. D.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

ஶ்ரீ:

விஷயஸூசிகா

1 உபோத்³கா⁴த: [1—20]

1 மங்க³லஶ்லோகா: ... 1—4

2 ஸ்வபக்ஷஸாமர்த்²யம் ... 5—16

3 ஶாங்கரபக்ஷஸம்க்ஷேப: ... 17—19

4 பா⁴ஸ்கரபக்ஷஸம்க்ஷேப: ... 20

5 யாத³வப்ரகாஶபக்ஷஸம்க்ஷேப: ... 20

2. ஶாங்கரபக்ஷஸ்ய ஶ்ருத்யபேதத்வம் [21—122]

6 'தத்த்வமஸி' இத்யாதி³காரணவாக்யாநாம் நிர்விஶேஷ
பரத்வநிராஸ: ... 21—65

7 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்' இத்யாதி³ ஶோத⁴கவாக்யா
நாம் நிர்விஶேஷபரத்வநிராஸ: 66—82

8 நிர்விஶேஷவஸ்துநி ப்ரமாணாபா⁴வ: ... 83—85

9 ஸ்வயம்ப்ரகாஶவஸ்துந்யபி ஸவிஶேஷத்வமேவ 86—90

10 நிர்விகல்பகப்ரத்யக்ஷேऽபி வஸ்துந:
ஸவிஶேஷைவ ப்ரதீதி: ... 91—95

[ப்ரஸங்கா³த்³ ஜாதிஹேதுநிராஸ:] ... 95—99

11 ஶ்ருதிவாக்யாநாம் பே⁴த³நிராஸபரத்வாபா⁴வ: ... 99—122

3. ஶாங்கரபக்ஷஸ்ய ந்யாயாபேதத்வம் [122—163]

12 திரோதா⁴நாநுபபத்தி: .. 122—140

13 ஸ்வரூபாநுபபத்தி: . 140—146

14 நிவ்ருத்த்யநுபபத்தி: ... 146—148

15 நிவர்தகாநுபபத்தி: ... 148—150

16 ஜ்ஞாத்ரநுபபத்தி: ... 151—154

17 ஸாக்ஷ்யநுபபத்தி: ... 154—163

acharya.org

4. உத்தரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபஃ—[163—181]

18 ஸாங்க்யபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபஃ .. 163—173

19 யாதவப்ரகாஶபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபஃ ... 173—181

5 ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநம்—[182—425]

20 ஸர்வ சேதநாசேதநாநாம் ப்ரஹ்மணஶ்ச ஶரீரஶரீரிபாவஃ ... 182—210

21 ப்ரஹ்மணஃ ஸகலஶப்தவாச்யத்வம் ... 210—213

22 உபாயஸ்ய ஸித்தநிரூபணம் ... 213—231

23 தத்ர ஶ்ருதி ப்ராமாண்யம் ... 232—218

24 ப்ரஹ்மணோ நியந்த்ருத்வ ஸமர்த்தநம் ... 249—254

25 ஶக்திநிரூபண விஸ்தாரஃ ... 255—267

26 நாராயணஸ்யைவ உபேயத்வ ஸமர்த்தநம் ... 268—331

27 வ்யக்தத்வஹாநவாத நிராஸஃ ... 332—371

28 நித்யவிபூதி ஸமர்த்தநம் ... 377—419

29 உபஸம்ஹாரஃ ... 411—425

ஶ்ரீ:.

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஶ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹ:.

அஶேஷ சிதசித்வஸ்து ஶேஷிணே ஶேஷஶாயிநே ।
நிர்மலாநந்த கல்யாணநிதயே விஷ்ணவே நம: ॥ 1.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

ராமாநுஜமுநேர்வாசம் நத்வா தஸ்ய வேதார்த்தஸங்க்ரஹே ।
பாஷாவ்ருத்தே வ்யாகரோதி வாஸுதேவ: ஸதாம் முதே ।
ஸுதர்ஶநார்ய தாத்பர்யதீபிகா தர்ஶிதாத்வநா ।
ஸங்க்ரஹம் பாவகம்பீரம் வ்யாகர்வேऽணுமதிர் நர: ।

ஶ்ரீ பாஷ்யகாரர், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸநா ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸநாரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செய்வது ஸ்ம்ருதி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள க்ரந்தம் விக்நமின்றிக்கு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்தத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் அர்த்தம் ஸித்தி பெறுவதும் இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸநையின் பலமாகும்.

முதல் ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.—'ஸகலமான சேதநவஸ்து, அசேதநவஸ்து இவையெல்லாவற்றிற்கும் சேஷியாகவும், சேஷசாயியாகவும், நிர்மலனாகவும், அநந்தனாகவும் ஆநந்தநிதியாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின் பொருட்டு நமஸ்ஸைச் செய்கிறேன்.'

அஶேஷ சிதசித்வஸ்து ஶேஷிணே - ஸகலமான சித் அசித் என்னப்படும் வஸ்துவுக்குச் சேஷியான. நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பதம் 'அவன் லீலாவிபூதியை உடையவன்' என்பதையும், அடுத்த பதம் 'அவன் நித்ய விபூதியை உடையவன்' என்பதையும் காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸ்துக்களடங்கிய ஜகத்தை விட ப்ரஹ்மம் வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. 'ஜகத் சரீரம், பகவான் சரீரீ (அதாவது - ஆத்மா)' என்பது நமது ஸித்தாந்தமாகையால், 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' என்று சருதிகளிற் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் முழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, 'ஜகத்தும் ப்ரஹ்ம

acharya.org

மமும ஒனறே' என்னும் ஐக்யததைப் பொருத்ததன்று. 'அசேஷமான சேதநாகள்' எனறு சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவாகள் பஹுவென்பது சொல்லப் பட்டதாகிறது சேதநன அசேதநம் என்று பிரிததுச சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவை இரணடும் வெவ்வேறு எனறு நாம அறியவேண்டும. 'வஸது' என்னும் பதததால் 'ஜகத் பரமாாததமே, பொயயன்று' எனபது ஸூசிதம.

ஶேஷஶாயிநே - 'சேஷனமீது சயநம செயதுகொண்டிருககும'. அதாவது - அவனுடன கூடினவன. சேஷனுடன கூடியிருப்பதுபோல, லக்ஷ்மீ, பரிஜநங்கள இவாகளுடனும் கூடியிருககிறுன எனபது தாதபாயம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன எனபது ஸூசிதம். இநத ஸமபநதம ஸவாபாவிகம, நிதயம் எனறும ஏற்படுகிறது.

நிர்மலாநந்த கல்யாண நிதயே - 'நிாமலனுகவும் அநநதனுகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிாமலன், அநநதன், கல்யாணநிதி என்று விபாகம. நிாமலனென்ருல் ஹேயகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்ருல் ஒன்றிலும பரிசசேதமில்லாதவன. சில இடங்களில் நைாமல்யம் காணபபட்டாலும, ஆநநதயததுடன கூடிய நைாமல்யம இவன ஒருவனிடததிலேயே உண்டு எனபது இதனுல் ஏறபடுகிறது. 'அநநதன' என்ருல 'கணககறற நல்லகுணம பொருநதினவன்' எனறும சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநநததததைக குறிககினறது. அதற்கு நிதி எனபதால், ஆநநதம எனபது குணம் இவன அந்தககுணததை உடையவன என்பது அாததம. 'கல்யாணம' என்ருல் 'கல்யாண குணங்கள' என்றும சொலலலாம். இப்படி பகவான் ஹேயகுணஙகளற்றவனுகவும் கல்யாணகுண ஸமபநநனுகவும் இருககிறுன எனறு அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொலலபபட்டது.

விஷ்ணவே - இதனுல் விஷ்ணுதான பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமககு ப்ராபயமாக இருககும வஸ்து இவவிதம் இருககின்றது என்று சொல்லி விட்டு, அதை அடைய நாம செயயவேணடிய உபாயம எனன எனபதை 'நம:' எனனும சபதததாற் சொலலுகிறாா. கேவலம் பரணமம செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவவிடததிற் சொல்லப்படடுள்ள நமஸ்ஸை பகதிககுள அநதாபூதம்.

இவவிதம தேவதையின் உபாஸநததைச் சொலலும இநத சலோகம ஸ்வபக்ஷ ததையும் ஸஙகரஹமாக பரதிபாதிககினறது என்று அறியவேண்டும. 'நம:' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தஙகளால உபேயமும சொலலபபடுகின் றன. இவை தாம் ஸ்வபக்ஷத்தில் பரதிபாதிககபபடவேண்டியவைகள.

acharya.org

பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் ஸம்ஸரதி தத்-
பரோபாத்யாலீடம் விவசமசுபஸ்யாஸ்பதமிதி ।

இரண்டாவது ச்லோகத்தின் அந்வயம் — 'பரம் ப்ரஹ்மைவ அஜ்ஞம் ப்ரமபரிகதம் (ஸத்) ஸம்ஸரதி; தத் (ஏவ) பரோபாத்யாலீடம் (ஸத்) விவசம், தத் (ஏவ) அசுபஸ்ய ஆஸ்பதம்' இதி ச்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் இதம் மோஹநம் தம: யேந அபாஸ்தம் ஸ: ஹி யாமுநமுநி: விஜயதே ॥ ['பரப்ரஹ்மமே அவித்தையால் மறைக்கப்பட்டதாயும் பலவிதமான பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் கொண்டு ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கபாகியாகின்றது' என்றும், 'அந்த பரப்ரஹ்மமே, பாரமார்த்திகமான புத்தி இந்த்ரியம் முதலிய உபாதியுடன் ஸம்பந்தமாய்க்கொண்டு கர்ம பரவசமாகின்றது' என்றும், 'அந்த ப்ரஹ்மமே சேதநாசேதநங்களாகப் பரிணமித்து, அசேதந வஸ்துவுக்குள்ள பரிணாம பேதத்தை யடைகிற அசுபத்திற்கும், சேதந வஸ்துவுக்குள்ள அபுருஷார்த்தாந்வய ரூபமான அசுபத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது' என்றும் இவ்வாறாக சுருதிகளும் தர்க்கங்களும் விருத்தமாக ஜகத்தில் பரவி வரும் மோஹநமான இந்த அந்தகாரமானது யாதொரு யாமுநமுநியால் தூரத்தில் தள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமுநமுநியானவர் ஜயசாலியாக இருக்கிறார்.]

இந்த ச்லோகமானது குருவின் உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பதுடன் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்தின் ஸங்க்ரஹமாகவும் இருக்கின்றது. பரமதங்களுள் மூன்று மதங்கள் முதல் மூன்று பாதங்களால் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மதங்களும் ஸ்ரீயாமுநமுநியால் நிரஸிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளும் இங்கே விளக்கப்படுகின்றன. அந்த மூன்று மதங்களாவன —

(1) சங்கர மதம் — பரப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம், அது அவித்தையால் திரோஹிதமாய் ப்ரமிக்கின்றது, அதுதான் ஸம்ஸாரம். அதாவது - ப்ரஹ்மமொன்றே எவ்வித பேதமுமில்லாத ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்து, மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜகத்தாக அவபாஸித்துக்கொண்டு பேததர்சநத்தில் ப்ரமித்து ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(2) பாஸ்கர மதம் — பரப்ரஹ்மம் என்பது நிர்விசேஷமன்று, குணங்களுடன் கூடியது, ஆனால், அது, புத்தி இந்த்ரியம் தேஹம் முதலிய ஸத்யமான உபாதியுடன் கலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமித்து ஜந்ம மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(3) யாதவப்ரகாச மதம் — அந்த ப்ரஹ்மமே சித் அசித் ஈச்வரன் என்று மூன்றாகப் பரிணமித்துத் தன்னைவிட அபிந்நமாயுள்ள வஸ்துக்களில் பேதபுத்தியைச் செய்து ப்ரமித்து ஸம்ஸாரத்தை அடைகின்றது. அதாவது - ப்ரஹ்மமே அசித்தாகப் பரிணமிக்கிறபடியால் அசித்துக்குக் காணப்படும் பரிணாமாதிகளையாகிற அசுபத்திற்கு அது ஆஸ்பதமாகின்றது, ப்ரஹ்மமே சித்தாகவும் பரிணமிக்கிறபடியால் சித்துக்குக் காணப்படும் அபுருஷார்த்தங்களில் அந்வயிப்பதான அசுபத்திற்கும் அது ஆஸ்பதமாகின்றது.

acharya.org

ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநமிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: ॥ 2

இவவிதம இவாகளின கொள்கைகள் இருககின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரா இந்த ச்லோகத்தில் இநத மூன்று மதங்களைப்பறறியே சொல்லுகிறா எனபது வயகதம்.

பரம் ப்ரஹ்மைவ - பரபரஹமமே. அதாவது எநத ப்ரஹமமானது ஹேய குணஙகள அற்றது எனறும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடினதென்றும், ஆகையினுல் எல்லாவறறையும விட விலக்ஷணமெனறும், ஸவயம பரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வ பாவமாக உடைததாயிருக்கிறது என்றும் ஓததுககொளளப்பட்டிருககிறதோ, அதற்கே ப்ரமம ஸம்பவிககினறது என்று சொல்வது விருததமன்றோ? எனபது ஊவ எனபதன தாத்பாயம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம இவைகளின நிவருத்திககாக எநத ப்ரஹமம் நம்மால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிககின்றது ஸம்ஸரிககினறது எனபது ஆசசாயம்.

அஜ்ஞம் - அவிதயையால் மறைககபபட்டதாய்க்கொண்டும. தன் ஸவரூபததைத் தானே அறியவில்லை.

ப்ரமபரிகதம் - பேதமில்லாத இடத்தில் பேதததைப் பாாத்து ப்ரமிததும. **ஸம்ஸரதி** - ஸமஸரிககிறது. பேதததை உணாவதால் உண்டாகும் ஸகல துககஙக ளுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிபபது. இவ்வளவு சஙகரமதம்.

பரோபாத்யாலீடம் - வேறு (தனனைபபோல ஸதயமாயுள்ள) உபாதிகளால ஸமபததமாய. சங்கரமதததில் அஙகீகரிககபபடும் மித்யையான அவித்யையைககாட்டிலும, ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவசம் - காம பரவசமாகி. இவவளவு பாஸகரமதம.

அசுபஸ்யாஸ்பதம் - அசுபங்களுககு ஆஸ்பதமாகினறது. அசேதநவஸது எப பொழுதும மாறிககொண்டே இருககின்றது என்பது அதற்கு அசுபம் சேதநாமுடைய கா்மததினால ஜ்ஞாநசுருறைவு அடைந்ததாய் அல்பங்களான அர்த்தகாமஙகளாகிற அபுரு ஷாாததங்களில் புருஷாாதத புத்தியைசசெயகிறது எனபது அதற்கு அசுபம இது யாதவமதம்.

இதி ஶ்ருதிந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் - இப்படி, வேதய தாக்கம் இரண்டுக்கும் விருததமாயும, ஜகததில பரவிவருகிறதாயும.

மோஹநம் - மோஹநமாயும். பரமாாததமல்லாததில் பரமாாதத புததியை ஜனிபபிககிறபடியால் இவை மோஹநங்களே.

இதம் தம: **யேந அபாஸ்தம்** - யாதொரு யாமுநமுநியால் இந்த அஜ்ஞாநமா னது நிரஸிக்கபபட்டதோ. அஜ்ஞாநத்தை இருளாகப் பேசுவது அநுரூபமே.

ஸ ஹி விஜயதே - 'அவர் ஜயிககிறா' என்பதால அவருடைய உபாஸநா சொல்லப்பட்டது. "ஜயத்யதி பலோ ராம:" என்று சிறி திருவடி உற்கோ ஷிககவில்லையோ?

acharya.org

அஶேஷ ஜகத்திதாநுஶாஸந ஶ்ருதிநிகரஶிரஸி ஸமதிக³தோऽயமர்த²:, ஜீவ பராத்ம யாதா²த்ம்ய ஜ்ஞாந பூர்வக வர்ணா

'அஶேஷ ஜகத்தித' என்பது முதல் 'வ்யதிஷஞ்ஜயந்தி' என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்வபக்ஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிருர்.

அஶேஷ ஜக³த் - ஸகல ஜகத்துக்கும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு, ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்

ஹிதாநுஶாஸந - ஹிதத்தைத் தெளிவாக ஜ்ஞாபிப்பதில் ப்ரவ்ருத்திக்கும். 'ஹிதம்' என்பது, உபாயம் உபேயம் இவைகளை விஷயமாக உடையது. அநுஶா ஸநமாவது - விசிஷ்ய ஜ்ஞாபநம். இப்படி ஹிதத்தைப் போதிக்கப் ப்ரவ்ருத்திக்கும் வேதம் ப்ரமத்தைச் சொல்லாது என்பது குறிப்பு. அபுருஷார்த்தமான ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் உபாயத்தையும், மிகவும் நிந்த்யமான அபிசார க்ரியைகளையும் வேதம் சொல்லுகின்றதே! இது உபபந்நமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும். வேதம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய அபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்வது, அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் ஜகத்தில் இருக்கிறபடியால். அத்யந்தம் அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும், அம்மாதிரி காமங்களில் நோக்கமுள்ள துஷ்டர்களை, பக்ஷ்யவிசேஷங்களால் குழந்தைகளைப் போல வசீகரிப்பதற்காகவே 'த்ரைகு³ண்ய விஷயா வேதா:' (2-45) என்னும் ஸ்ரீ கீதாவாக்யத்தின் மேல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிருர். ஸகல ஜநங்களிடமும் வேதம் வாத்ஸல்யம் உடையதானதால், அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிக்குமன்ருே? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ் தமஸ் குணம் நிறைந்துள்ள ஜநங்கள், தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பலத்தை அடைய உபாயம் அறியாதவர்களாய் அநுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைந்துவிடுவார்கள். 'யதா² தாம்பதிரோதா⁴யிபிர்ந: மாது: பித்ருஸஹஸ்ரதோऽஹோவை ஸம்யக்போதிநா ப்ரணஶ்யதி' என்பது ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையின் வாக்யம்.

ஶ்ருதி நிகர ஶிரஸி - வேதக்கூட்டத்தின் சிரஸ்ஸில். பரதேவதையைப் பற்றியே ப்ரதிபாதிக்கும் வேத பாகத்திற்கு 'வேதசிரஸ்' 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். வேதங்களும் அநேக சாகைகளை உடையவை. 'ஸகல சாகைகளிலும் காணப்படும் வேதாந்த வாக்யங்களில்' என்பது அர்த்தம் 'ஶ்ருதி:' என்பது 'ஶ்ரூயதே நித்யம்' 'எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றது' என்னும் அர்த்தமுள்ளது. அதாவது - மனிதனுல் சொல்லப்படாமல் அநாதி காலந்தொட்டு நித்யமாயும் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்குமாம் வேதம்.

அயமர்த²: ஸமதி⁴க³த: - இந்த அர்த்தமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்படப் போகும் அர்த்தமானது) நன்ருக அறியப்பட்டிருக்கிறது.

acharya.org

ஶ்ரமதர்மேதிகர்தவ்யதாக பரமபுருஷ சரணயுகல த்யாநா ர்ச்சந ப்ரணாமாதி ரத்யர்த்தப்ரிய ஸ்தத்ப்ராப்தி ஃபல: | அஸ்ய ஜீவாத்மநோ அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித புண்யபாபரூப கர்மப்ரவாஹ

ஜீவபராத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வக - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதாவது - அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்துடன் செய்யப்படும். உண்மையான ஜ்ஞாநமாவது - ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்னும் ஜ்ஞாநமே இதுதான் உண்மையான ஜ்ஞாநம். "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் - தத்ஸத்யம்" என்று பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருப்பதே ஸத்யம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வர்ணாச்ரமதர்மேதிகர்தவ்யதாக - வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை அங்கமாக உடைய. 'கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கர்மாநுஷ்டாநத்தை உடைய' என்பதால் கேவலம் வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாநம் உதவாது என்று சொன்னதாயிற்று. சிலர், கர்மாநுஷ்டாநங்கள் கேவலம் ப்ரஹ்மோபாஸநத்தில் ஒரு இச்சையை மாத்ரம் ஜநிப்பிக்கும் என்று சொல்வர். மற்றும் சிலர், கர்மாநுஷ்டாநத்தால் ப்ரதிபந்தகங்கள் விலகுகின்றன, ஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரஹ்மம் அடையப்படுகின்றது, ஆகையால் இரண்டும் ஸமமாகக் காரணமாகின்றன என்று சொல்வர். இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதம். இந்தக் கர்மங்களே பகவதாராதநமாகின்றன, அதனால் ப்ரஸந்நனாகி பகவான் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்னும் தமது மதத்தை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது.

பரமபுருஷசரணயுகல - பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில். 'பரம புருஷன்' என்பதால் தேவதா விசேஷமும், 'சரணயுகல' என்பதால் தாஸ்யத்திற்குத் தகுந்த வ்யாபாரமும் தோன்றுகின்றன.

த்யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி: - த்யாநம், அர்ச்சநம், ப்ரணமம் இவை முதலிய. அதாவது - நாமஸங்கீர்த்தநம் யஜநம் முதலியவைகளும் என்பது குறிப்பு. இவைகளுக்குள் த்யாநம் முக்யமே. ஆனாலும், இவைகளால் ஏற்படும் பரமபக்தியைக் கவனித்து இவைகளைத் துல்யமாகச் சொன்னபடி அர்ச்சநம் ப்ரணமம் இவைகளுடன் கூடிய த்யாநமே உபேயத்தைக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியது.

அத்யர்த்தப்ரிய: - மிகவும் ப்ரியமான- த்யாநம் முதலியவைகள் அளவற்ற ப்ரீதி பூர்வகமாகவே செய்யப்படவேண்டும். ப்ரீதி விரஹிதமான த்யாநம் முதலியவை உபாயமாகா என்பது தாத்பர்யம்.

"ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்னும் பக்தி ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் ச்லோகத்தில்,

acharya.org

அத்யர்த்தப்ரிய மந்மநா பவ - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடம் மனஸ்ஸை நிவேசிக்க வேண்டும்.

அத்யர்த்தப்ரிய மத்யாஜீ பவ - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடத்தில் சேஷவ்ருத்தியைச் செய்.

அத்யர்த்தப்ரிய மாம் நமஸ்குரு - அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் என்னிடத்தில் நமஸ்யையைச் செய், என்றன்றோ அந்வயம்?

தத்ப்ராப்திஹேதவ: - இப்படிப்பட்ட த்யானம் முதலியன அவனை அடைவதைப் பலமாக உடையன. 'அத்யர்த்தப்ரிய: ஜ்ஞாநாதிஸ்தத்ப்ராப்திஹேதவ:' என்பது அந்வயம்.

அஸ்ய ஜீவாத்மந: - இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு. பரமாத்மாவைவிட விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை உடைய இந்த ஜீவனுக்கு. வஸ்து ஸக்தி இவ்விதம் இருக்கையில் ஐக்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு.

அநாத்யவித்யாஸஞ்சித - அநாதிகாலமாக வரும் அவித்யையால் ஏற்பட்டுள்ள. அவித்யை என்றால், தேஹத்தை ஆத்மா என்றும், ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரன் என்றும் ப்ரமிப்பது.

“ஸ்ரூயதாம் சாப்யவித்யாயா: ஸ்வரூபம் குலநந்தந ।
அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: ॥”

(ஆத்மபிந்நவஸ்துவில் ஆத்மபுத்தியும் நமக்கு ஸ்வம் இல்லாததை நம்முடையது என்று நினைக்கும் புத்தியும் அவித்யை என்று சொல்லப்படும்) அவித்யையால் காமம், காமத்தால் தேஹப்ராப்தி, தேஹஸம்பந்தத்தால் அவித்யை என்று அந்யோந்யாச்ரய ரூபமான தோஷமானது 'அநாதி' என்பதால் பரிஹ்ருதம்.

புண்யபாபரூப - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. 'புண்யம் என்பது தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று நினைத்தன்றோ செய்யப்படுகிறது? அது அவித்யையின் கார்யம் என்று எப்படிச்சொல்லக்கூடும்' என்றால், அந்த ஜ்ஞானம் இருந்த போதிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே சேஷன் என்னும் ஜ்ஞானம் இல்லாமற்செய்யப்படுகிறபடியால் அது அவித்யா கார்யமே. ஸ்வர்க்கம் முதலிய ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்தன்றோ புண்யம் செய்யப்படுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்தில் 'ஸுபாஸுப பரித்யாகீ' (11-17) என்பதை விவரிக்குமிடத்தில் 'பாபவத் புண்யஸ்யாபி பந்தஹேதுத்வாவிஸேஷாத் உபயம் பரித்யாகீ' (பாபம்போலே புண்யமும் பந்தத்திற்குக் காரணமாதலால், இரண்டையும் த்யஜித்தவன்) என்று சொல்லப்பட்டி

acharya.org

ஹேதுக ப்ரஹ்மாதி ஸுரநர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக சதுர்வித தே-
ஹப்ரவேஶக்ருத தத்ததபிமாந ஜநித அவர்ஜநீய பவபய வித்வம்-
ஸநாய தேஹாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவ ததந்தர்யாமி பரமாத்மஸ்
வரூபஸ்வபாவ ததுபாஸந தத்பலபூதாத்மஸ்வரூபாவி

ருக்கிறது. ச்ருதியிலும் 'ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம்' என்பதற்குப் பிறகு 'ஸர்வே பாப்மாந:' என்பது காணப்படுகிறபடியால், முமுக்ஷுவுக்கு ஸுக்ருதமும் பாபம்போலே பந்தகமே என்று சொன்னதாகிறது

கர்மப்ரவாஹ ஹேதுக - கர்ம பரம்பரைக்குக் காரணமான

ப்ரஹ்மாதி ஸுரநர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக - ப்ரஹ்மா முதலிய தேவதைகள், மநுஷ்யர்கள், பசுபக்ஷிகள், வ்ருக்ஷம் முதலியவை, இத்யாதியான.

சதுர்வித தேஹப்ரவேஶக்ருத - நாலுவித தேஹங்களில் ப்ரவேசிப்பதால் உண்டாகும்.

தத்ததபிமாந ஜநித - அந்தந்த தேஹங்களிற் செய்யப்படும் ஆத்ம ஜ்ஞாந பலமாய் ஏற்படும். அவித்யையால் புண்ணிய பாபரூபமான கர்மம், அதனால் தேஹப்ரவேசம், தேஹப்ரவேசத்தால் தேஹாத்மாபிமாநம் என்று அநாதிப்ரவாஹம்.

அவர்ஜநீய பவ வித்வம்ஸநாய - விலக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கடிக்கும்பொருட்டு. 'இதெல்லாம் பொய்' என்று எவ்வளவு தடவை உபதேசித்தாலும் இது நிவர்த்திக்கமுடியாது என்பது த்யோதிதம்.

தேஹாதிரிக்தாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவ - தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாநாநந்தங்களை லக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுக்கு சேஷமாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுகுணங்கள்.

ததந்தர்யாமி பரமாத்மஸ்வரூபஸ்வபாவ - அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், எல்லாருக்கும் ஈச்வரனாக இருக்கும் தன்மை, ஸ்வபாவம், ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸுலபனாக இருக்கும் தன்மை. உபாஸிக்கப்படவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுகுணங்கள்

ததுபாஸந - அந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது. இது உபாயம், இது ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டது.

தத்பலபூத - அந்த உபாஸநத்திற்குப் பலமான.

acharya.org

𑌆𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾
𑌪𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂,

‘ 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 ” (𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯. 6-8-7.)

“ 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ” (𑌬𑍃𑌹𑌦𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑍇, 6-4-5)

“𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯
𑌮𑍃𑌤𑌃 ” (𑌬𑍃 5-7-22)

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕 - ஆத்மாவின ஸவரூபம ஆவிர்பவிப்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும். உபாஸனத்தால் ஆத்மாவின ஸவரூபம வெளிப்படுகின்றது என்பது கருத்து. சுத்த ஆத்மா நிர்துஷ்டமான வஸ்து, ஸர்வஜ்ஞத்வ முதலிய குணங்கள் அதற்கு உண்டு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞான ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு, அவை ப்ரகாசிக்காமலிருக்கின்றன. காமபந்தம் விடவே முதலில் அவை ஆவிர்பவிக்கின்றன, பிறகு ப்ரஹ்மானந்தம், என்பது க்ரமம்.

𑌅𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨𑍇 - அளவற்ற அதிசயத்துடன் கூடிய ஆநந்தத்தைக்குணமாக உடைய ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிப்பதை அநுசாஸிப்பதில். கீழ் ‘𑌅𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨’ என்னும் பதமும் இவ்விடத்தில் ‘ஜ்ஞாபன’ என்னும் பதமும் ஒரே அர்த்தமுள்ளது.

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌇𑌤𑌿 - ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவன்றோ? கேவலம ஒரு வாக்யத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லவில்லை, எல்லா வாக்யங்களும இம்மாதிரி சொல்லுகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

அந்த வாக்யங்களாவன —

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 - நீ அதுதான. அதாவது - நீ பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கிறாய். ‘நீ’ என்று ஒரு ஜீவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும் வஸ்து ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமான்யத்தைப்பற்றியது.

𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 - எந்த பகவான ஜீவாத்மாவினிடத்தில இருந்து கொண்டு அந்த ஆத்மாவுக்குள இருக்கிறானோ, எவனை அந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவனுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமோ, எவன அந்த ஆத்மாவை நியமிக்கிறானோ, அந்த விகார

acharya.org

"ஸர்வ ஸத்வ ஸமுதாஞுராத்மா ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹத பாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" (ஸு. 7.)

"தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாஶகேந" (ப்ரு. 6-4-22)

"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" (தை.)

"தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" (பு ஸூ.)

இத்யாதிகம்

மற்றிருக்கும அந்தர்யாமி உனக்கு ஆத்மா. இம்மாதிரியான வாக்யங்கள் பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையும ஸமந்வயம செய்கிறபடியால கடக ச்ருதிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

ஸர்வ... நாராயண: - எல்லா பூதங்களுக்கும அந்தராத்மாவாக இருக்கும இவன், காமஸம்பந்தம் அற்று திவ்யனுக ப்ரகாசிக்கும ஒருவனுன நாராயணனே. இந்தச்ருதி, அந்தப் பரமாத்மா நாராயணனே என்று சொல்லுகிறது

தமேதம் ..அநாஶகேந - அப்படிப்பட்ட இந்த பரமாத்மாவை வேதவாக்யங்களைக்கொண்டு ப்ராஹ்மவித்துக்கள் அநந்யப்ரயோஜநமாகச் செய்யப்படும் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டானமாகிற யஜ்ஞத்தாலும தாநத்தாலும, தபஸ்ஸினுலும அறிய இச்சிக்கிருர்கள். இது, வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாந ரூபமான கர்மம உபாஸநத்திற்கு அங்கம என்பதைச்சொல்லுகின்றது.

ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம் - பரமபுருஷனை உபாஸிக்கிறவன அவனையே அடைகிருன். இது உபாஸநமே உபாயமென்பதைச சொல்லுகின்றது

தமேவம் ..வித்யதே - இவ்விதம உபாஸிக்கிறவனே முக்தனுகிருன, இதைத் தவிர்த்து வேறு வழி இல்லை. பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு வேறு உபாயமில்லை என்பதை இது தெரிவிக்கிறது.

இத்யாதிகம் - இது முதலானவை அந்த வாக்யங்கள். முதலான என்று சொன்னதால், பேத ச்ருதிகளும் உபாஸந சப்தத்துடன் கூடிய ச்ருதிகளும காஹிக்கப்படுகின்றன.

acharya.org

ஜீவாத்மந: ஸ்வரூபம் தேவமநுஷ்யாதி ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷரூப நாநாவித பேதரஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தைக குணம்

“ஜீவாத்மந:[8] - இதி - உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமாவது பரமாத்மாவின ஸ்வரூபமாவது விவரிக்கப்படவில்லையே என்று சங்கித்து, வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற ஸ்ம்ருதி புராணம் முதலியவைகளில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபந்நங்களென்றும் நினைத்து அந்த உபபாதனப்படி அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிக்கிறார்.

வாக்யத்தின் அர்த்தம்,— ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவதேஹம் மநுஷ்ய தேஹம் முதலிய யாதொரு ப்ரக்ருதி பரிணாம விசேஷம் உண்டோ, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பேதமும் இல்லாதது, ஜ்ஞாநத்வம் ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்திரம் கூடினது. கர்மங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள தேவமநுஷ்யபேதம் நாசம் அடைந்த பிறகு, அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபத்திலுள்ள பேதம் வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாது; தன் தன்னாலேயே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொல்லத்தகுந்தது. அது எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸமானம்.

தேவமநுஷ்யாதி ...... ரஹிதம் - ‘ஒருவன் தேவன் மற்றொருவன் மநுஷ்யன், என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பேதங்களெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவையல்ல’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ தயாத்மா ப்ரக்ருதே: ஸங்காதஹம்மாநாதிதூஷித: ।
பஜதே ப்ராக்ருதாந் தர்மாந் அந்யஸ்தேப்யோ ஹி ஸோऽவ்யய: ”

(ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற தேஹத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமமும் இவைகளும் இவ்வாறுன ப்ராக்ருத தர்மங்கள் ஸம்பவிக்கின்றன, அந்த ஆத்மா இவைகளைக்காட்டிலும் வேறு) என்றும்,

“ புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப: ।
சரீராக்ருதிபேதாஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: ”

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இம்மாதிரியான சரீர பேதத்திற்குக் காரணம் கர்மமே) என்றும் உபப்ருஹ்மணங்களில் காணப்படுகின்றன.

நாநாவிதபேத - பலவித பேதங்கள். தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் பேதங்களுடன், ‘ஒருவன் ஸுகி, மற்றொருவன் துக்கி, இதயாதியான பேதங்களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞாநாநந்தைககுணம் - ‘ஜ்ஞாநத்தன்மை ஆநந்தத்தன்மை இவைகளையே குணங்களாக உடையது’ என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

𑌣𑌂 । 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 ।

𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌭𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯

கள் நசித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுககு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநாநந்த குணகத்வம் ஸமாநமாக இருககிறபடியால்.

𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 - ஒரு ஆத்மாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா வேறு என்பதைத் தான்தானே அறிந்துகொள்ளும்படி இருககும். அதாவது, காமகருதமான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேதததைச் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வாபாவிகமாக பேதமுண்டு என்பது கருதது. "**𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂**" - ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லத்தகுந்தது. '**𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌂**' என்பதை அந்வயிக்க '**𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁**' என்பதை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌂 - அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்மாககளுககும் துல்யம். "**𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌮𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮**" (சுத்தாத்மாககளெல்லாம் ஸமமே) என்று **ஸ்ரீகீதாசார்யன்.**

"**𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧**" இதி - இதனால் அந்தர்யாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இதன அர்த்தம் —அந்தர்யாமி ஸ்வரூபமோவென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதந அசேதந வஸதுக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஹேயகுணஙகளுமற்று அநநதமான ஆநந்தத்திற்கு இருபபிடமாயிருப்பதால் தன்னைத்தவிர்தத மற்றை எல்லா வஸ்துககளைககாட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருந்திய எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், 'ஸர்வாத்மா' 'பரப்ரஹமம்' 'பரஞ்ஜ்யோதிஸ்' 'பரதத்வம்' 'பரமாதமா' 'ஸத்' இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா வேதாநதங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்குண்ய பரிபூரணமாயும், உபய விபூதியையும் உடையதாயுமுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷோத்தமனென்றும் சொல்லப்படும் ஸவரூபமே. இந்த அநதர்யாமியினுடைய வைபவததை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸகல சுருதிகளும், அந்த அந்தர்யாமி தனனைத தவிர்த்த ஸமஸத சேதநாசேதந வஸ்துககளெல்லாவற்றிற்கும அநதராதமாவாக இருந்துகொண்டு ஸகல வஸதுககளையும் நியமித்துககொண்டு வருகிறான் எனபதை, 'மற்றை வஸதுககளெல்லாம் அவனுடைய சக்தி' 'அவனுடைய அம்சம' 'அவனுடைய விபூதி' 'அவனுடைய ரூபம்' 'அவனுடைய சரீரம்' 'அவனுடைய தநு' இதயாதியான சப்தங்களாலும், 'இவையெல்லாம் அவனே' என்னும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லியும ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

acharya.org

ஸம்ஹார நிவர்த்தநைகஹேதுபூத:. ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்யநீகதயா கல்யாணைகதாநதயா ச ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண ஸ்வரூபோ அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண: ஸர்வாத்மா பரப்ரஹ்ம பரஞ்ஜ்யோதி: பரதத்வம் பர

உத்பவ: - ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி - ஸத்தையின் அநுவ்ருத்தி, அதாவது ஸம்ரக்ஷணம். ப்ரளய - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். ஸம்ஸார நிவர்த்தந - மோக்ஷம் ஆக இந்த நாலுக்கும் அவன் ஒருவனே காரணம். 'ஜகஜ்ஜந்மஸ்தித்யத்வம்ஸ மஹாநந்தைகஹேதவே' என்னும் ஆகமப்ராமாண்ய ச்லோகமும், 'ஜகதுத்பவ ஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய:' என்னும் ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்ந ச்லோகமும், 'நிகிலஜகதுதய விபவ லய லீலைக காரணம்' என்னும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யமும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் ஆகிற நாலையும் ப்ரஸ்தாவிக்கின்றன. ஆகையால் அவை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள். ப்ருகு வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும், 'யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே' என்று ஸ்ருஷ்டியும், 'யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி' என்று ஸ்திதியும், 'யத்ப்ரயந்தி' என்று மோக்ஷமும், '(யத்) அபிஸம்விசந்தி' என்று ப்ரளயமும், ஆக நாலுக்கும் காரணம் ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸமஸ்த . . . விலக்ஷண ஸ்வரூப: - 'பகவானுடைய ஸ்வரூபம் மற்ற வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபம் போலன்று' என்று சொன்னால் போதாதோ? 'ஹேயகுணங்கள் இல்லையாகையாலும் கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பியிருக்கையாலும் மற்றை வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணம்' என்று காரணத்தைச் சொல்லுவானேன்? என்றால், லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் மற்றொரு வஸ்துவைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியாலும் கேவலம் வைலக்ஷண்யம் ஏற்றத்துக்குக் காரணமாகாதாகையாலும் இவ்விடத்தில் காரணத்தைக் குறிப்பிட்டு வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'கல்யாண' என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது.

அநவதிக... குணகண: - அளவற்ற மேன்மையுடன் கூடிய கல்யாண குணங்களை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதால், அது எல்லாராலும் உபாஸிக்கத்தகுந்த வஸ்து, அடையத்தகுந்ததும் அதுவே என்று விவரிக்கப்படுகிறது

ஸர்வாத்ம ... வேத்ய: - பரமாத்மா, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்ஜ்யோதிஸ், பரதத்வம், ஸத் இமுமாதிரியான பதங்களால் பகவான் நாராயணனே சுருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான், என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீகூரேசன்,

acharya.org

காத்ஸ்ந்ய ஸம்ஸாரி ஸம்பந்தி ஹேயப்ரதிபட கல்யாணைகதாநதயா ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபஸ்ய நாராயணஸ்ய ஸர்வாத்மத்வம் ஸமஸ்த சிதசித் வஸ்து ஜாதஸ்ய ப்ரகாரதயா ... | ஸர்வ ஏவ ஸாமாநாதிகரண்ய வ்யபதேசா ஸ்வரூப ப்ரகாரதயாவஸ்தாநாத் ஸர்வஸ்ய விலக்ஷணம் விவிதாவஸ்தா ... ஜகதாத்மகதயா நியமநம் தச்சக்தி தத்ம்ஶ தத்வி

‘ ஜ்ஞாநாநந்தம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாத்மகம் ஸ்வரூபம் விஷ்ணோ: ப்ரக்ருதி புருஷ யுதாவஸ்தாயி நாராயணாஸ்தாநம் ’

என்று விவரித்திருக்கிறார்.

நாராயண: - இதனால் அவனே இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன் என்றும், **ஸ்வேதர ஸமஸ்த** எனபதனால் தனது விபூதிகளுள்ளடங்கிய மற்றை வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்றும் சொலலப்பட்டது.

ஸர்வஸ்ய ..... ப்ரதிபாதயந்தி - கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதெல்லாம், ‘ பரமாத்மா வேறு ஜீவாதமா வேறு ’ என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு ஒத்திருக்கலாம். ‘ இரண்டும ஒன்று ’ என்று சொலலும் ச்ருதிகளுக்கு இது விருததமன்றோ ? என்றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.—‘ விருததமன்று : ஏனென்றால், அம்மாதிரியான அபேத ச்ருதிகளும் பேத ச்ருதிகளால் ப்ரதிபாதிககப்படும் நாராயணனுடைய வைபவத்தையே சொலலுகினறன. ஸகல வஸ்துக்களுககும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸகலததையும் நாராயணனே நியமித்துககொண்டு வருகிறான் என்று சொனனால், அது அவனுடைய பெருமையைக காண்பிககிறதனறோ ? அபேத ச்ருதியின் ஆததமும் அம்மாதிரியான நியமநமே.’

தச்சக்தி - ‘ ஸர்வஸ்ய ஹி ஹரண: சக்தயஸ்தத்ர ஸ்திதம் ஜகத் ’ (ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய சகதி), ஜகத அவனுககு சரீரம், ஆகையால் காரியோபயோகி விசேஷமாகின்றது, ஆகையால சகதி. **தத்ம்ஶ** - ‘விஷ்ணோரம்சோ ஜகத் ’ (ஜகத் விஷ்ணுவின் அம்சம்), நாராயணன் விசேஷ்யம், ஜகத் அவனுககு விசேஷணம், ஆகையால் ஜகத் விசிஷ்டத்தின் அம்சம். **தத்விபூதி** - ‘ விஷ்ணோரேதா விபூதய: ’ (எல்லாம் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்), விஷ்ணு நியமிக்கிறவன், ஜகத் நியமிக்கப்படும் வஸது, ஆகையால் அது அவனுடைய விபூதி. **தத்ரூப தச்சரீர தத்தநு** - ‘ ஸர்வம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ’ ‘ ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே ’ ‘ தாநி ஸர்வாணி தத்வபு: ’ (எலலாம் அவனுடைய ரூபம், சரீரம், தநு); விஷ்ணு வ்யாபகன, ஜகத் அவனால் வயாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவனால நியமிககப்பட்டும வருகிறது, ஆகையால் அது அவனுடைய

acharya.org

ஶக்தி தேஜோம்ஶ தநு ஶரீர தத்த்வாதி வ்யாஹ்ருதிபி: ஶப்தைஶ்ச ஸர்வை: ஸாமாநாதிகரண்யேந ச ப்ரதிபாதயந்தி ।

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் தநு என்றால சரீரம் என்றே அர்த்தம். இவ்விடத்தில் 'தநு' 'ஶரீரம்' என்று வேறுவேறாகச்சொன்னது, 'எப்படி இவை இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய சப்தங்களும் அந்த ஒரு அர்த்தத்தையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸூசிப்பிக்கும்பொருட்டே. 'அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்' என்பதைத்தான் இந்த சப்தங்களெல்லாம் சொல்லுகின்றன 'நியமநம் ப்ரதிபாதயந்தி' என்பது அந்வயம். ஸாமாநாதிகரண்யேந ச - கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சப்தங்கள் அவனுடைய நியமநத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லும் அபேத சப்தங்களும் அவனுடைய நியமநத்தையே காட்டுகின்றன. ஆகையால் எல்லா ச்ருதி வாக்யங்களும் அவனுடைய வைபவத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

'ஸாமாநாதிகரண்யம்'—ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை. அதாவது - வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்து நின்றால் அவைகளை ஸமாநமான அதிகரணத்தை உடையவை (ஸமாநாதிகரணங்கள்) என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆச்ரயித்து நின்றால் வெவ்வேறு அதிகரணங்களை உடையவை (வ்யதிகரணங்கள்) என்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். 'ஜகத் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் இடத்தில் ஜகத் என்னும் சப்தமும் ப்ரஹ்மம் என்னும் சப்தமும் ஒரே பொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸமாநாதிகரணங்கள். 'ஜகத் என்பது ஒன்று ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும் வெவ்வேறுபொருளை ஆச்ரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யதிகரணங்கள். நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு ஆனதால், அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் இல்லை. ஆனபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மம் அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு அதை நியமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியால், சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள் சரீரி பர்யந்தம் போகும் என்னும் ந்யாயப்படி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் நியமநம (எல்லாவஸ்துக்களையும் ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிறது என்பது) சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வைபவம் சொன்னதாகவே ஆகிறது.

இதுவரையில் ஸ்வபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் கூறப்பட்டது.— சித் என்று சொல்லப்படும் ஜீவன் ஜ்ஞாநத்தையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞாந ஸ்வரூபன்; கர்மமடியாக வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறான், அந்த கர்மம் நிவ்ருத்தியானால், ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்கையில்லை, வேறு வேறு தேஹங்களால் பரஸ்பரம் உண்டாகும் பேதம் போய்விடுகிறது, அது போய்விட்டால் ஸகல ஜீவன்களும ஸமமே, அவர்கள் அநேகர். அசித் என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணாமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன்களு

க்குக் கர்மபடியாக ஏற்படும் தேஹங்களாக மாறுகின்றது, அது விநாசி; சித் அசித் இவை இரண்டும் சேர்ந்து உபாதாநமாகி இருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை ரக்ஷித்து ஸம்ஹரித்து சேதநவஸ்துக்களுக்கு அந்தந்த காலங்களில் மோக்ஷத்தைக்கொடுத்து வருகிறவனும் அவனே, அவன் ஹேயகுணங்களற்றவன்; ஆநந்தநிதி, மற்றை வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையவன், அவனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளெல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்; அது காரணமாக அவன் சரீரியாகவும் மற்றை வஸ்துக்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகின்றன, அந்தக்காரணத்தினாலேயே அவனே ப்ரபஞ்சம் என்றும் அந்த ச்ருதிகள் சிலவிடங்களில் சொல்லுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில் ப்ரபஞ்சத்தை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியென்றும் விபூதியென்றும் பேசுகின்றன; அந்த ச்ருதிகள் அந்த நாராயணனையே ஆத்மாவென்றும் ஜ்யோதிஸ் என்றும் தத்வமென்றும் ஸத் என்றும் வ்யவஹரிக்கின்றன.

இம்மாதிரியான உண்மையான ஜ்ஞாநத்துடன், அந்த நாராயணனால் சொல்லப்பட்டுள்ள வர்ணாச்ரம தர்மத்தை லோபமின்றிக்கு ச்ரத்தையுடன் அவனது ஆராதநமாகச் செய்துகொண்டு, அவனுடைய திருவடிகளில் த்யாந அர்ச்சந ப்ரணாம நாமஸங்கீர்த்தநம் முதலிய உபாஸநத்தை அத்யர்த்தமான ப்ரீதியுடன் செய்துவந்தால், தமது கர்மம் நிவ்ருத்தமாகி, வேறு வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றால் மாத்திரம் போக்கடிக்கக்கூடாத ஸம்ஸார பயத்தினின்றும் கரையேறினவர்களாய், தமது ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைப் பெற்று அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை ஸகல ஜீவன்களும் அடைகிறார்கள். ச்ருதிகள் சொல்வது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸ்வபக்ஷ ஸங்க்ஷேபம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது ‘தஸ்ய’ என்று ஆரம்பித்து ‘வர்ணயந்தி’ என்னும்வரையில் சங்கர மதத்தையும், ‘அபரே’ என்று ஆரம்பித்து ‘வ்யவஸ்திதா:’ என்னும்வரையில் பாஸ்கரமதத்தையும், ‘அந்யே’ என்று ஆரம்பித்து ‘[illegible]’ என்னும்வரையில் யாதவமதத்தையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறார். இம்மூன்று மத ப்ரவர்த்தகர்களும், ‘ப்ரஹ்மமே ஜகத்’ என்னும் அர்த்தமுள்ள அபேத ச்ருதிவாக்யங்களையே பலிஷ்டங்களாகக் கருதி, ‘இரண்டும் ஒன்றே’ என்று அங்கீகரியாவிட்டால் இந்த வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வந்துவிடுமோ என்னும் பயத்துடன் தங்கள் தங்கள் மதத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். ‘ப்ரஹ்மமும் ஜகத்தும் வேறு’ என்னும் அர்த்தமுள்ள பேத ச்ருதி வாக்யங்களை அவர்கள் எக்காரணத்தினாலோ அநாதரித்துவிட்டார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தம்போலத் தோன்றும் பேத அபேத ச்ருதி வாக்யங்களை ஸமந்வயம் செய்யும் ‘ஜகத் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தானது’ என்னும் அர்த்தமுள்ள கடக ச்ருதிவாக்யங்கள் அவர்களுக்கு ஸ்புரிக்கவில்லை போலும்.

acharya.org

தஸ்ய வைபவப்ரதிபாதநபராணாம் ஶேஷாணாம் ஸாமாநாதி
கரண்யாதீநாம் விவரணே ப்ரவ்ருத்தா: கேசந, ‘நிர்விஶேஷ ஜ்ஞாந

தஸ்ய... ப்ரவ்ருத்தா: கேசந – [அந்த ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலியவைகளின் விவரணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சிலர்] அபேத ச்ருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யம், கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது ஸித்தாந்தத்தில் ‘ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஜகத் முழுவதையும் நியமிக்கிறது’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தினாலே அது ப்ரஹ்மத்தின் வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி இருக்கையில் இவர்கள் அந்த ஸமாநாதிகரண்யத்திற்கு வேறு விதமாக விவரணம் செய்யப் புகுகிறார்களே என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஸாமாநாதிகரண்யாதீநாம் - ஸாமாநாதிகரண்யம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச்சொல்லும் அபேத ச்ருதிகள், ‘ப்ரபஞ்சம் சரீரம், ப்ரஹ்மம் ஆத்மா’ என்பதைச்சொல்லும் கடகச்ருதிகள், பேதத்தைச்சொல்லும் பேதச்ருதிகள், இந்த ச்ருதிகள் எல்லாம் என்று அர்த்தம். கேசந - சிலர், அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாநாதிகரண்ய சப்தம் அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால், அதைத் தெளிவாக நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். கீழ்ச்சொல்லியபடி, வெவ்வேறு அர்த்தமுள்ள பல சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால், அவைகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம் விசேஷணங்களால் ப்ரகாரத்தவமும் விசேஷ்யத்தால் ஏகார்த்தத்வமும் இருக்கும் காலத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படும் உதாஹரணம் - ‘நீலமாயும் வர்த்துலமாயும் பெரியதாயுமுள்ள குடம்’ என்னுமிடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் வ்யக்தம். இதுபோலவே, ‘ப்ரஹ்மம் விசேஷ்யம் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் விசேஷணம்’ என்று சொல்லும் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் எப்பொழுதும் உண்டு ‘விசேஷணமாகிற ப்ரபஞ்சம் விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மமே’ (அதாவது - விசேஷண விசேஷ்யங்கள் இரண்டும் ஒன்று) என்று சொல்லும் சங்கர மதத்தில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டதாகுமேதவிர ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படாது. ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’ என்னும் ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில் இது வ்யக்தமாக ஏற்படும்.

நிர்விஶேஷ ...ப்ரஹ்ம-[ப்ரஹ்மம் என்பது எவ்வித விசேஷமுமற்ற ஜ்ஞாநமாத்ரமே] ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்றதால் முழுவதும் ஜ்ஞாநமென்பது சொல்லப்படுகிறது. ‘ஸ யதா ஸைந்தவகந:’ (உப்புக் கட்டிபோல அவன் இருக்கிறான்) என்னும் த்ருஷ்டாந்தம் இதைக் குறிக்கின்றது. உப்புக் கட்டி எப்படி உள்ளும் புறமும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே ப்ரஹ்மம் முழுவதும் ஜ்ஞாநமே. ‘நிர்விஶேஷ’ என்றால் ‘பேதமற்ற’ என்று அர்த்தம். பேதம் மூன்றுவிதம்.— விஜாதீயம், ஸஜாதீயம், ஸ்வகதம். ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ

acharya.org

ஶாஸ்த்ரைவ ப்ரஹ்ம; தச்ச நித்யஶுத்தபுத்தமுக்தஸ்வப்ரகாஶஸ்வபாவமபி தத்த்வமஸ்யாதி ஸாமாநாதிகரண்யாவகதஜீவைக்யம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் பத்யதே முச்யதே ச, நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ராதிரேகீஶ்வரேஶிதவ்யாத்யநந்த விகல்பம் ஸர்வமேவம் க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா; கஶ்சித் பத்த: கஶ்சி

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கு முள்ளது ஸஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம். இந்த மூன்றாவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம். இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பிந்நமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தச்ச.........முச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும், 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தினால் ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, பந்தம் மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்குப் பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்நங்களாகின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தன்மை, அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் ஸம்பவியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ ஸம்ஸரதி' என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு.

நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ர. . . . க்ருத்ஸ்நம் ஜகந்மித்யா - [இந்த ஜ்ஞாநமாத்ரமாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய். ஒருவன் ஈச்வரன் போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சுருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உண்டு; ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறுகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கஶ்சித் பத்த:.........ந வித்யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை] பத்த

acharya.org

𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇; 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌵𑌤𑍍; 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿, 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍; 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌪𑌦𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾; 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

ஜீவன் முக்தஜீவன் என்று ஒரு வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வ்யவஸ்தையே இல்லை என்கிறார்கள்.

𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 ..... 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 -[இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சுகர் முதலான மஹர்ஷிகள் முக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 .. 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பல வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வ்யவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 . . . 𑌅𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇- [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸ்த்ரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன் ஆசார்யன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால், ஆத்மாக்கள் பலர் என்பது ப்ரஸங்கிக்கும்; சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்று ஒத்துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெல்லாம் அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படுகிறது.

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - இப்படி வர்ணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறாது என்பது குறிப்பு.

acharya.org

ஜ்ஞாதுரேவ ப³ந்த⁴: ; தச்ச நித்யமுக்தஸ்வப்ரகாஶஸ்வபா⁴வமபி தத்த்வ மஸ்யாதி³ ஸாமாநாதி⁴கரண்யாவக³தஜீவைக்யம் ப்³ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ப³த்⁴யதே முச்யதே ச, நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ராதிரேகீஶ்வரேஶித வ்யாத்³யநந்த விகல்ப ரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக³ந்மித்²யா ; கஶ்சித்³ ப³த்³த⁴: கஶ்சி

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநவஸ்துக்களுக்கு முள்ளது ஸஜாதீயம்; ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகதம் இந்த மூன்றுவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம் இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நிர்விசேஷத் தன்மை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பிந்நமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தச்ச........முச்யதே ச - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பந்தமும் இல்லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும், 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தினால் ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அநுபவித்து, பந்தம் மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்கு பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபந்நங்களாகின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று தனது உண்மையை அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தன்மை, அது ஸ்வப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் ஸம்பவியாதாகையால், 'பந்தமில்லாமல ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'ஸர்வம் ப்³ரஹ்மைவ ஸம்ஸரதி' என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு.

நிர்விஶேஷ சிந்மாத்ர . . . . க்ருத்ஸ்நம் ஜக³ந்மித்²யா - [இந்த ஜ்ஞாநமாத்ர மாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய். ஒருவன் ஈச்வரன் போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சுருதியிலேயே, 'ஈச்வரன் என்று ஒருவன் உண்டு, ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறுகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டிவருகின்றது.

கஶ்சித்³ ப³த்³த⁴: . . . . . . ந வித்³யதே - [ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் என்னும் வ்யவஸ்தையும் இல்லை] பத்த

acharya.org

ம்ருஷா இதீயம் வ்யவஸ்தா² ந வித்³யதே; அத: ஶுகாத³ய: கேசந முக்தா இத்யபி ம்ருஷா; ஏகமேவ ஶரீரம் ஜீவவத்; நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி, தச்ச²ரீரம் கிமிதி ந வ்யவஸ்தி²தம்; ஆசார்யோ(அ)பி ஜ்ஞாநோபதே³ஷ்டா ம்ருஷா; ஶாஸ்த்ரம் ச ம்ருஷா; ஶாஸ்த்ரப்ரமாதா ச ம்ருஷா; ஶாஸ்த்ரஜந்யம் ஜ்ஞாநம் ச ம்ருஷா; ஏதத்ஸர்வம் ம்ருஷாபூ⁴தேநைவ ஶாஸ்த்ரேணாவக³ம்யதே' இதி வர்ணயந்தி;

ஜீவன் முக்தஜீவன் என்று ஒரு வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வ்யவஸ்தையே இல்லை என்கிறார்கள்.

அத: ஶுகாதய: ... ம்ருஷா -[இதற்கு முன்னதாக சிலர் முக்தியை அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சுகர் முதலான மஹர்ஷிகள் முக்தர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

ஏகமேவ . . வ்யவஸ்தி²தம் - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸ்தாபிக்கும் பொருட்டு இம்மாதிரி கல்பனைகளைச் செய்யவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸுகத்தை அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பலவித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எதுவென்று வ்யவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

ஆசார்ய: . . . அவக³ம்யதே- [ஜ்ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸ்த்ரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்த்ரத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்த்ரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றன] ஒருவன் ஆசார்யன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வ்யவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால், ஆத்மாக்கள் பஹு என்பது ப்ரஸங்கிக்கும், சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்று ஒத்துக்கொண்டால் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெல்லாம் அநிஷ்டங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்த்ரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார் இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படுகிறது.

இதி வர்ணயந்தி - இப்படி வர்ணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறாது என்பது குறிப்பு.

அபரே, 'அபஹத பாப்மத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணோபேதமபி ப்ரஹ்ம ஸ்வேனைவைக்யாவபோதேன கேநசித் உபாதிவிசேஷேண ஸம்பத்தம் பத்யதே முச்யதே ச; நாநாவிதமலரூபபரிணாமாஸ்பதம் ச' இதி வ்யவஸ்திதா:।

அந்யே து ஐக்யாவபோதயாதாத்ம்யம் வர்ணயந்த:, 'ஸ்வாபாவிக நிரதிசயாபரிமிதோதாரகுணஸாகரம் ப்ரஹ்மைவ ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர நாரகி ஸ்வர்க்யபவர்க்கி சேத

அபரே ... வ்யவஸ்திதா: - [மற்றும் சிலர் (பாஸ்கர மதஸ்தர்கள்), 'ப்ரஹ்மமென்பது நிர்விசேஷமன்று, தோஷம் படிந்ததுமன்று, ஸகல கல்யாணகுணங்களும் அதற்கு உண்டு, அப்படி இருக்கையிலும் சில உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தமடைந்து ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்களுக்கும் அநேகவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாகின்றது. இப்படி கல்பிப்பதற்கு ஐக்யத்தைச்சொல்லும் அந்த அபேத ச்ருதி வாக்ய ஜ்ஞானமே காரணம்' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.] இந்தப் பாஸ்கர மதஸ்தர்களும் ஸாமாநாதிகரண்ய வாக்யத்தின் விவரணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறவர்களே. இவர்கள், சங்கர மதஸ்தர்கள் போலன்றிக்கே, ப்ரஹ்மம் குணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரமாண பலத்தைக்கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்திற்கு வேறு உபபத்தி சொல்ல அசக்தர்களாய் உபாதி ஸம்பந்தமொன்றை அப்யுபகமம் செய்கிறார்கள். தேவ தேஹம், மநுஷ்ய தேஹம், திர்யக்குக்களின் தேஹம், ஸ்தாவரங்களின் தேஹம் இவை உபாதிகள். இப்படி உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஹ்மம் ஜீவனாக மாறுவதுடன் அசேதந வஸ்துவாகவும் மாறுகிறது என்று 'பலவித தோஷரூபமான பரிணாமத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகிறது' என்பதால் சொல்லப்படுகின்றது.

இவர்கள் மதத்தில் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமன்று. அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ஸஜாதீயமாகவும் விஜாதீயமாகவும் ஸ்வகதமாகவும் பேதங்கள் உண்டு. உபாதி ஸத்யம்; ஆகையால், அந்த உபாதியின் கார்யமாகிற ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யம். ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் பேதமில்லையாயினும், உபாதி கார்யமாக பேதமுண்டு, முக்தி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை. ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள்.

அந்யே ......ப்ரதிஷ்டிதே - [மற்றும் சிலர் (யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்கள்), ஐக்யம் சொல்வதின் உண்மையை வர்ணிக்கிறவர்களாய்ப் பின்வருமாறு நிச்சயம் செய்திருக்கிறார்கள்: ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவற்ற மேன்மையுடையவை, எண்ணிக்கையற்றவை, உத்க்ருஷ்டங்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே தேவதைகளாகவும் மநுஷ்யர்களாவும் தி

acharya.org

நைக ஸ்வபாவம் ஸ்வபாவதோ விலக்ஷணம் சாவிலக்ஷணம் ச வியதாதி நாநாவித மலரூப பரிணாமாஸ்பதம் ச’ இதி ப்ரதிஷ்டந்தே ।

தத்ர ப்ரதமபக்ஷஸ்ய ச்ருத்யர்த்தபர்யாலோசநபரா துஷ்பரிஹராந் தோஷாந் உதாஹரந்தி ।

யக்ருக்களாகவும் ஸ்தாவரங்களாகவும் நரகம் ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் இவ்விடங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களாகவும் இருக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையது, ஸ்வபாவத்தாலேயே இவைகளைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டதாகவும் வேறுபடாததாகவும் இருக்கின்றது, ஆகாசம் முதலிய பலவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதம்.]

பாஸ்கர மதத்தில், ‘சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயத்தில் ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷயத்தில் ஔபாதிகம்’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது அது யுக்திக்குப் பொருந்தாதது என்று, இந்த மதஸ்தர்கள், ‘சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் இரண்டின் விஷயத்திலும் அபேதம் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல பேதமும் ஸ்வாபாவிகமே’ என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்தின் (அதாவது— அபேதோபதேசத்தின்) உண்மையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்த இவர்களுக்கு, பேதமும் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஏற்படுகிறது என்று சொல்வதின் அஸாங்கத்யம் தோன்றவில்லைபோலும்! இவர்கள் மதத்தில், ப்ரஹ்மமே எவ்வித உபாதியுமின்றிக்கே சித் அசித் ஈச்வரன் இம்மூன்றுருக்கப் பரிணமிக்கின்றது, ஆகையால் இம்மூன்று தத்வங்களும் ஸத்யம், பேதமும் பாரமார்த்திகம் என்று சொன்னதாகின்றது.

‘தத்ர ப்ரதமபக்ஷஸ்ய’ என்று சங்கரமதத்திலுள்ள தோஷங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

தத்ர...... உதாஹரந்தி - [இந்த மூன்று மதங்களுக்குள் முதலாவது (சங்கர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின் அர்த்தத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்தவர்கள் (அதாவது— யாமுநாசார்யர் முதலானவர்கள்) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்; அந்த தோஷங்கள் பரிஹரிக்கக்கூடாதவை.] ‘இந்த தோஷங்கள் தம்மாலேயே சொல்லப்பட்டவையல்ல, பெரியோர்களாற் சொல்லப்பட்டவை’ என்று சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தப் பெரியோர்கள், ஒரு வாக்யத்தினாலே மாத்ரம் த்ருப்தி அடையாமல், அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்போல மற்றை பேத கடக ச்ருதி வாக்யங்களையும் நன்றாகப் பராமர்சித்துப் பார்த்து இந்த தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது ‘பர்யாலோசநபரா:’ என்பதாற் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால், அந்தத் தோஷங்கள் துஷ்பரிஹரங்கள்.

முதலில், இந்த அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கப்படும் ‘தத்த்வமஸி’ என்னும் அபேத ச்ருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்திலுள்ள தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்.

acharya.org

அந்த சுருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் வருகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆறுவது ப்ரபாட கத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த ப்ரபாடகத்திற் சொல்லப் படும் வித்யையை 'ஸத்வித்யை' என்று வேதாந்திகள் வ்யவஹரிப்பார்கள். ஆக்யாயிகை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உத்தாலகருக்கு, ச்வேதகேது என்று ஒரு புத்ரர் இருந்தார். அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பலவத்தான அநுப பத்திவசத்தினால் உபநயநமாகாமல் இருந்தது. அதைப்பற்றிச் சோகித்த பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, 'ஹே ச்வேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடி ப்ரஹ்ம சர்யம் வஸித்து அத்யயநம் செய்து வா' என்று அனுப்பினார். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களெல் லாவற்றையும் அத்யயநம் பண்ணி வித்யையால் பரிபூர்ணன் ஆனதாகத் தன்னை நினைத் துக்கொண்டு இருபத்து நான்காவது வயதில் பித்ரு க்ருஹம் திரும்பி வந்தான். அப் படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத் துடன் ப்ரஹ்மவிஷயமாக ஒரு ப்ரச்நம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல அசக்தனாய் அந்தப் புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுவரோ என்று பயந்து, 'ஹே பிதாவே! ப்ரச்நத்தின் ஸமாதாநத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன், அறிந்திருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பார். ஆகையால், நீங்களே எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸத் வித்யையை அவனுக்கு உபதே சிக்கிறார். "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்று இந்த வித்யை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் ப்ரஹ்மம் 'ஸத்' என்றே வ்யவஹரிக்கப் படுகிறபடியாலும் இதற்கு 'ஸத் வித்யை' (அதாவது-ப்ரஹ்ம வித்யை) என்று பெயர்.

இந்த உபநிஷத்தின் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றி க்ரந்தத்தில் விசாரம் வரு கிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தனியாகப் பார்ப்பது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த ப்ரச்நம் –

> "உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்?"

(எதைக் கேட்டால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை மநநம் செய்தால் மநநம் செய்யப்படாததெல்லாம் மநநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதித்யாஸித்தால் நிதித்யாஸிக்கப்படாததெல்லாம் நிதித்யாஸிக்கப்பட்டதாகிவிடுமோ, அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருக்கிறாயா?). ஆதேசம் என்றால் ப்ரசாஸிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன், என்று அர்த்தம். அவனை அறிந்தால், எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமன்றோ? இந்த ப்ரச்நத்தின் கருத்தை அறியாத புத்ரன், 'அது எப்படி?' என்று சோத்யம் செய்ய, பிதா, அதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்.

acharya.org

"யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்"

(எப்படி, உபாதாந காரணமான ஒரு மண்கட்டியை அறிந்த மாத்ரத்தால், அதன் உபாதேயமான குடம் மடக்கு முதலானவை எல்லாம் அறியப்பட்டனவாகின்றனவோ, ஹே ப்ரியதர்சந! அம்மாதிரியே). அதாவது - உபாதாநமும் உபாதேயமும் பரஸ்பரம் பேதமற்றவை என்பது கருத்து. அவை இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகும் என்று ஸந்தேஹித்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

"வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம், ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்"

(நம்முடைய வாக்ரூபமான வ்யவஹாரத்தின் பொருட்டு, குடம் மடக்கு முதலிய லக்ஷணமுள்ள மாறுதலும் அம்மாதிரி பெயர்களும் மண்ணாகிற த்ரவ்யத்தால் ஸ்பர்சிக்கப்படுகின்றன, ஆகையால் மண்ணைக் காட்டிலும் அவை பிந்நங்களல்ல) அதாவது—மண்ணே இம்மாதிரியான ரூபம் பெயர் உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது அர்த்தம். இம்மாதிரியான பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக் காட்டி 'இப்படியே அந்த ஆதேசமும் ஆகின்றது' என்று முடித்தார். 'இதை நீங்களே எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று புத்ரன் ப்ரார்த்திக்க, பிதா உபதேசிக்கிறார்—

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்"

[ஹே ஸோம்ய! (வெவ்வேறு ரூபம் பெயர் இவைகளுடன் பஹுவாக இருக்கும்) இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றான (ரூபம் பெயர் அற்று ஒன்றான அவஸ்தையை உடையதான) ஸத்தாகவே இருந்தது, அதற்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர வேறு ஒரு நியந்தாவும் இல்லை]

"ததைக்ஷத 'பஹு ஸ்யாம், ப்ரஜாயேய' இதி"

[அந்த 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஸங்கல்பித்தது, என்ன ஸங்கல்பித்ததென்றால், 'விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்கள் கலந்த ஜகத் ரூபமாய் பஹுவாக ஆகக்கடவேன், அதற்காக முதலில் தேஜஸ் அப் அந்நம் இவை முதலிய ரூபங்களாக ஆகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தது] 'ஐக்ஷத' என்பதற்கு 'ஸங்கல்பித்தான்' என்று அர்த்தம். இப்படி தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை முதலில் ஸ்ருஷ்டித்து, பிறகும் ஸங்கல்பித்தது—

'ஸேயம் தேவதைக்ஷத 'ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இதி.

('ஸத்' என்னப்படும் அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது என்னவென்றால்— 'இந்தத் தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகிய இம்மூன்று தேவதைகளுக்குள், நான், இந்த ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு அநுப்ரவேசித்து, விசித்ரமான ரூபம் பெயர் இவைகளை அந்தத் தேஜஸ் முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடவேன்'). தேஜஸ் முதலிய மூன்றும் இவ்வி

டத்தில் தேவதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் அபிமாநிதேவதைகள் விவக்ஷிதங்கள். முதல் ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட தேஜஸ் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வது வழக்கம். இப்படி ஸகல அசேதந வாக்கத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் காரணமென்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, பிதா, ஸகல சேதந வாக்கத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணமென்று ப்ரதிபாதிக்க ஆரம்பித்து, முதலில் 'ஸுஷுப்தி காலத்தில் இந்த ஜீவர்களெல்லாம் 'ஸத்' என்னப்படும். ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தங்களாகின்றன' என்று சொல்லி அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவத்தைச் சொல்லுகிறார்—

'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:'

(ஜீவர்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும், 'ஸத்' என்னும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அதீநமான உத்பத்தியை உடையது, ப்ரஹ்மாதீநமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத்' என்பதையே ஆதாரமாகவும் உடையது). 'ப்ரஜை' என்பதால் ஜீவர்களுடன் கூடிய ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. 'மூலம்' என்றால் உத்பத்தி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றால் லயம், 'ஆயதநம்' என்றால் ஆதாரம். ஆகையால், ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீர ஸ்தாநத்தில் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஜீவர்களுக்கு 'ஸத்' என்பதுடன் சேர்க்கையைச் சொல்லிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு ப்ரயாணகாலத்திலும் ஜீவர்களுக்கு அந்த 'ஸத்'துடன் ஸம்பத்தியைச் சொல்லி, உபதேசத்தைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்—

'ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம், தத் ஸத்யம், ஸ ஆத்மா, தத்த்வமஸி, ச்வேதகேதோ'

(இதெல்லாம் இந்த 'ஸத்' என்பதை ஆத்மாவாக உடையது; ஜீவர்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும் 'ஸத்' என்பதையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பது ப்ராமாணிகம், ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமாக இருக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னப்படும் வஸ்து இதற்கு ஆத்மா, ஹே ச்வேதகேதோ! நீயும் அது தான்). அபிமுகமாக இருக்கும் ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து 'நீ' என்று சொல்வது, சரீர வாசி சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் குறிக்கும் என்னும் ந்யாயத்தினால் ச்வேதகேதுவின் அந்தர்யாமியைக் குறிக்கின்றது. ஸம்ஸாரியான ச்வேதகேதுவுக்கும் நித்ய முக்தமாயிருக்கும் 'ஸத்' என்னப்படும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் அந்தக் காரணத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பதிலிருந்து வ்யக்தமாகும்.

இந்த உபநிஷத்தின் க்ரமம்— முதலில் ப்ரச்நம், அதில் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிஜ்ஞாதம், பிறகு அதன் ஸமர்த்தநத்திற்காக, 'ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்த

ததா ஹி — ப்ரக்ருத வாக்யேஷு தத்ஸ்வபாவமத்ஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வஸங்கல்ப க்ருத நாமரூப விபாகவிருத்யர்த்தம், 'ததைக்ஷத, பஹுஸ்யாம், ப்ரஜாயேய' இத்யாரப்ய 'ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:' இத்யாதிபி: பதை: ப்ரதிபாதிதா:। தத்ஸம்

மான ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து, 'அசேதநம் முழுவதற்கும் ப்ரஹ்மமே உபாதாந காரணம்' என்று முதலில் சொல்லி, பிறகு, 'சேதந வஸ்துவுக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே காரணம்' என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இவ்வாறு 'ஜீவனுடன் கூடிய ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்' என்பதை விளக்கி, கடைசியில், 'ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு ஆத்மா' என்பதைச் சொல்லி, 'ஆகையால், நீயும் அது தான்' என்று ச்வேதகேதுவைப் பார்த்துப் பிதா சொல்வதாக முடிக்கிறது.

இதில் இப்பொழுது நாம் விசாரிக்கவேண்டிய அம்சம் ஒன்றே. அதாவது - 'இந்த உபநிஷத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமா ஸவிசேஷமா' என்பதுதான். அத்வைதிகள் நிர்விசேஷமென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் ஸவிசேஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இனி ஸ்ரீ க்ரந்தத்தை அநுஸரிப்போம்.

ததா ஹி... .. ....விஹந்யதே — ['நீ அதுதான்' என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'அது' என்னும் பதம் ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கின்றது. ப்ரக்ருதம் என்னவென்றால், '*ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய*' என்று ஆரம்பித்து, '*ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:*' என்பது வரையிலுள்ள பதங்களால் சொல்லப்படும் பகவத் ஸங்கல்பாதீநங்களான ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள். ஆகையால், 'அது' என்னும் பதத்திற்கு, 'தனது ஸங்கல்பத்தால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யக்கூடிய ப்ரஹ்மம்' என்பது அர்த்தம். ஆகையால், இங்கு குறிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே. தவிரவும், இந்த ஜகத்காரண வஸ்துவான ப்ரஹ்ம ஸப்தத்தமாயுள்ள வேறு ச்ருதிகளில் அநேக குணங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை என்னவென்றால்—ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம், ஸர்வேச்வரத்வம், ஸர்வ ப்ரகாரத்வம், தனக்கு ஸமனாவது அதிகனாவது வேறு ஒருவனும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை, ஸத்யகாமத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், ஸர்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் தன்மை இவை முதலிய அளவற்ற மேன்மையை உடைய அஸங்க்யேய கல்யாண குணக் கூட்டங்களை இன்னும் வேறு அநேக வாக்யங்களில் அபஹத பாப்மத்வம் முதலான ஹேய குண ராஹித்யமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளெல்லாம் 'ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்திற்கு விருத்தங்கள்]

acharya.org

ஸம்பந்தயா வ்யாகரணாதநு நிர்திஷ்டம். ஸர்வஜ்ஞதா ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வேச்வரத்வ ஸர்வப்ரகாரத்வ ஸமாப்யதிகநிவ்ருத்தி ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ

வ்யாக்ருதவானிதி—பரக்ருத்ததைப் பராமாசிக்கும் 'அது' என்னும் சப்தம் பரக்ருததைப் பராமர்சிக்கிறபடியால் குணங்களுடன் கூடிய பரஹ்மத்தையே அது குறிக்கின்றது என்பது குறிப்பு

உதய விலய விநயாதயஃ—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் முதலியவை. 'முதலிய' என்பதால், இந்த உபநிஷத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ள அநுப்ரவேசம் நாமரூப வ்யாகரணம் இவை குறிக்கப்படுகின்றன.

ஸர்வஜ்ஞதா—எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஃ ஸர்வவித்" (முண்டக உபநிஷத்)

ஸர்வசக்தித்வம்—ஸாவ சக்தனாக இருக்கும் தன்மை. "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே" (சவேதாசவதர உபநிஷத்)

ஸர்வேச்வரத்வம்—எல்லாவற்றிற்கும் ப்ரபுவாக இருக்கும் தன்மை. "ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஸ்திதி பந்ததேது" ... "ஏஷ ஸர்வேச்வர" ... (சவேதாச்வதர உபநிஷத்)

ஸமாப்யதிகநிவ்ருத்தி—ஸமனும் அதிகனும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை. 'ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே" (சாந்தோக்யம்)

ஸத்யகாமத்வம்—நித்ய விபூதியுடன் கூடி இருக்கும் தன்மை. 'ஸத்ய' என்பதற்கு அமோகமான என்றும், 'காம' என்பதற்குக் காமனை (அல்லது இச்சை) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும். அப்பொழுது 'ஸத்யகாம' என்பதற்கு அமோகமான இச்சையை உடையவன் (அதாவது—அவன் இச்சிப்பதெல்லாம் உடனே நிறைவேறுகின்றன) என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த அர்த்தம், அடுத்துவரும் 'ஸத்யஸங்கல்ப' என்னும் சப்தத்தால் ஏற்படுகிறபடியால், இதற்கும் அந்த அர்த்தம் சொல்வது நிஷ்ப்ரயோஜனமாகும். 'காம' என்னும் பதத்திற்கு இச்சிக்கப்படுபவை (காம்யந்த இதி காமாஃ) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும். அதாவது கல்யாண குணங்கள். அப்பொழுது 'ஸத்யகாம' என்பதற்கு ஸத்யமாயுள்ள கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால், வேறு சில குணங்கள் இவ்விடத்தில் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியல்ல, அந்த அர்த்தம் ஒவ்வாது. ஆகையால் இந்த அர்த்தங்களை விலக்கி, போக்ய போகோபகரண போகஸ்தான ரூபங்களான காமங்களை உடையவன் (அதாவது—நித்ய விபூதியை உடையவன்) என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

acharya.org

ஸத்யஸங்கல்ப: ஸர்வாவபாஸக: அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண கு-
ணகண: அபஹதபாப்மா ஆச்ரித வாத்ஸல்ய ஜலதி: நிரஸ்த நிகில தோ-
ஷதா அ ஸர்வேச்வர ஸர்வ விலக்ஷண விஹரதி ।

ஸத்யஸங்கல்ப:—அப்ரதிஹதமான (அதாவது—தடையின்றி பலிக்கும்) ஸங்கல்பத்தை உடையவன். அவன் ஸங்கல்பிக்குமவை யெல்லாம் அப்ரதிஹதங்களாய்ப் பலிக்கின்றன.

ஸர்வாவபாஸக:—எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் சக்தியுள்ளவன். "தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி." (கடோபநிஷத்)

அநவதிகாதிசய—அளவற்ற மேன்மையை உடைய அவனிடமுள்ள குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவற்ற மேன்மையை உடையவை, அப்படி அவனிடம் இருக்கும் குணங்களும் கணக்கற்றவை.

ஒரு வஸ்துவை ஜகத் காரணமென்று அங்கீகரித்தால், அப்படி காரணமாக இருப்பதற்கு இந்தக் குணங்கள் எல்லாம் அபேக்ஷிதங்கள் ஆகையால், ஜகத்காரண வஸ்துவைக் குறிக்கும் 'ஸத்' என்னும் பதம் இந்தக் குணங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு. இதே மாதிரி, அந்தக் காரண வஸ்துவினிடத்தில் கெட்ட குணங்கள் ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அவை இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை 'அபஹத பாப்மா' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்.

அபஹத பாப்மா—பாபம் என்றால் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இந்த லோகத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமல் இருந்துகொண்டு எந்தக் காமம் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றதோ அது பாபம். ஆகையால் துஷ்க்ருதங்களெல்லாம் பாபங்கள். மோக்ஷத்தை இச்சிப்பவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலம் அநிஷ்டமாகையால், அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகும் ஸுக்ருதங்களும் முமுக்ஷுவுக்குப் பாபங்களேயாகும். 'அபஹத' என்பதற்குப் போக்கடிக்கப் பட்ட என்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடும் ஆனால், போக்கடிக்கப் பட்ட பாபத்தை உடையவன் என்று சொன்னால், ஏதோ ஒரு காலத்தில் பாபம் அவனிடத்தில் இருந்தது என்று அர்த்தமாகும். அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வாது. ஆகையால், 'அபஹத' என்பதற்கு 'ஒட்டாத' என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் ஒட்டாத ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களை உடையவன் என்று ஆயிற்று அதாவது ஈச்வரனால் செய்யப்படும் புண்யபாபரூபமான காமங்கள் சுப அசுப பலங்களை விளைவிக்கமாட்டா, பாபம் செய்யப்பட்ட போதிலும், தன் பலத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அதைத் தடுக்கும் ஒரு ஸ்வபாவ விசேஷம் ஈச்வரனிடம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஈச்வரன் பாபத்தைச் செய்வனோ? செய்யலாமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் அது அர்த்தமன்று. நமக்குப் பாபங்களாக இருக்கும் காமங்களை அவன் செய்ய நேரிட்டபோதிலும், அவை அவனுக்கு பல ப்ரதங்களாகா என்பதுதான் அர்த்தம். அந்த ஸ்வபாவத்தைத்தான்

acharya.org

அயமர்த்த:—உபக்ரமே ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநமுகேந காரணஸ்யைவ ஸத்யதாம் ப்ரதிஜ்ஞாய, தஸ்ய காரணஸ்யைகஸ்யைவ ஸத்யதாம் விகாரஜாதஸ்ய ச அஸத்யதாம் த்ருஷ்டாந்தேந உபபாதயித்வா, ஸத்யஸ்யைகஸ்யைவ ப்ரஹ்மண: 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்' இதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிகிலபேத நிரஸநேந நிர்விஶேஷதைவ ப்ரதிபாதிதா। ஶாதஸ்ஸாயகாதி ப்ரகரணாந்தரகதவாக்யா

'அபஹத பாப்மத்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள் ''அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ:'' என்று உபநிஷத்தில் பகவானுடைய தோஷங்களற்றதன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஜகத்காரண வஸ்து எவ்வித குணமுமற்றது என்று சொல்வது இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தாது என்பது சொன்னதாயிற்று

அயமர்த்த:... ... ...அயமுபவத்ஸாதீதி—இதனால் இந்த உபநிஷத் வாக்யங்களுக்குச் சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகின்றது [அது என்னவென்றால்—உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் 'ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதனால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவே உண்மையான வஸ்து என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது பிறகு மண் த்ருஷ்டாந்தத்தினால் 'காரண வஸ்துவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்' என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. பிறகு 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்' என்னும் வாக்யத்தால், 'அந்த உண்மையான ப்ரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமுமற்றது' என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவித பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படுகிறபடியால் 'ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமே' என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது வேறு ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம', 'நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்', 'விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம்' இவை முதலான வாக்யங்களும் 'ஸதேவ ஸோம்ய' இத்யாதியான காரண வாக்யத்தால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மத்தைச் சோதிக்கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், 'அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது' என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி 'ஒரே விதமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அந்த ப்ரஹ்மம்' என்பதைத் தெரிவிப்பதனால் அந்தப் பதங்களெல்லாம் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்ப்ரயோஜனமாக வேண்டும்) என்பதும் இல்லை. வஸ்து ஒன்றாய் இருந்தபோதிலும், அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் பதங்கள், 'அந்தப் பதங்களால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையது அது' என்பதை ஸ்தாபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜனம் உண்டு ஆகையால் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மமே இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது] இதுதான் இந்த உபநிஷத்திற்குச் சங்கரமதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தம்.

acharya.org

ந்த்வி ‘ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம’, ‘நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்’ ‘விஜ்ஞாநமாநந்தம்’ இத்யாதீநி ஸவிஶேஷ ப்ரதீதிகாகாரதாம் ஶோதயந்தி । நிர்விகாகாரதாவஶோதே ஶாஸ்தாம் ஶாஸ்த்யதா, ஸாகல்யேவ ஶாஸ்த்ராந்த ஸவிஶேஷ ப்ரதீதிகாகார ஶோதவஸ்யாவ நேந ஸவிஶேஷாநா ஶ்ருத்யாக்‌ஷ — இதி ।

ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கும் ச்ருதிவாக்யங்களுள் காரணவாக்யங்கள் சில, சோதக வாக்யங்கள் சில. ஸதேவ ஸோம்ய என்னும் வாக்யம் காரண வாக்யம், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இத்யாதியான வாக்யங்கள் சோதக வாக்யங்கள். ‘எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ப்ரஹ்மம்’ என்பதைச் சொல்லும் வாக்யம் காரணவாக்யம், அந்த வாக்யத்தால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மம் எப்படிப்பட்டது என்பதைச் சோதிக்கும் வாக்யங்கள் சோதகவாக்யங்கள் இந்தச் சோதகவாக்யங்களுள் சில (நிர்குணம் நிஷ்க்ரியம் இவை முதலியவை) வ்யக்தமாக நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்வன போல இருக்கின்றன மற்றும் சில (ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம முதலியவை) அவ்வளவு வ்யக்தமாக நிர்விசேஷத் தன்மையை வெளியிடாவிடினும் காரண வாக்யத்திற்கும் மற்றைச் சோதக வாக்யங்களுக்கும் அவிருத்தமாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவைகளும் நிர்விசேஷ பரங்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது இம்மதஸ்தர்களின் கருத்து

ஸஜாதீய விஜாதீய நிர்விஶேஷ—பேதங்கள் இருவகைப்படும் என்பது கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது (17-வது பக்கத்தைப் பார்க்க)

ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம—இந்த வாக்யம் தைத்திரீய உபநிஷத் ஆநந்த வல்லியில் இருக்கின்றது இதற்கு ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் என்பது பொருள். அதாவது—ப்ரஹ்மம் அஸத்யமன்று, அஜ்ஞனன்று, ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்தமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று சங்கர மதஸ்தர்கள் இம்மாதிரி அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி அர்த்தம் சொன்னால் தான் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்பது ஸித்திக்கும். இருக்கிறபடி அர்த்தம் சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸத்யம் முதலிய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படுவதுபோல் ஆகும், அது அவர்களின் கொள்கைக்கு விருத்தம்

‘இவ்வித எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிப்பவையாக இருந்தால், அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொன்னால் போதாதோ? மற்றவை நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாக வன்றோ நிற்கின்றன?’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும் அதற்கு ஸமாதாநமாக அவர்கள் சொல்வதாவது—‘எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிக்கின்றன என்பது உண்மையே, ஆனால், அவற்றுள் ஒவ்வொரு பதமும் தன்னெதிர்தட்டான விசேஷங்களை ஜ்ஞாபித்துக்கொண்டு ‘அந்த விசேஷத்திற்கு

acharya.org

நைதத்தேவம் । ஏகவிஜ்ஞானேன ஸர்வவிஜ்ஞானம் ஸர்வஸ்ய மித்யாத்வே ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாதவ்யஸ்யாபாவாந் ந ஸித்யதி, ஸத்யமித்யாத்வயோ ரேகதாப்ரஸக்திர்வா, அபிது ஏகவிஜ்ஞானேன ஸர்வவிஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞா ஸர்வஸ்ய தத்கார்யதயைவ ஸத்யத்வே ஸித்யதி ।

விருத்தமான ஆகாரத்தை உடையது பரஹ்மம்' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால், எல்லாப் பதங்களும் ப்ரயோஜனமுள்ளவைகளே' என்பதுதான் இந்த ஸாராம்சம், இவ்விடத்தில் 'நந்வேகா காரதாவபோதே' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் சங்கரமதஸ்தர்கள், ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் உண்டு என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பல விசேஷணங்கள் ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹித்து நிற்பதும் அந்த விசேஷணங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் (அதாவது-அர்த்தங்கள்) வேறுபட்டு இருப்பதும் ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு முக்யமான லக்ஷணம். இவ்விடத்தில் மூன்று விசேஷணங்களும் ப்ரஹ்மமென்கிற ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹித்து நிற்கின்றன என்பது வ்யக்தம். அவைகளின் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களும் வேறுபட்டு நிற்கின்றன என்பதை நிரூபித்துவிட்டால், ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணம் இவ்விடத்தில் அந்வயித்துவிடும். ஜ்ஞாபிக்கப்படும் எதிர்த்தட்டான அர்த்தங்கள் (அதாவது ப்ரதியோகி விசேஷங்கள்) ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களாகிறபடியால், ப்ரதியோகிவிசேஷங்கள் வேறுபட்டு நிற்கவே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களும் பின்னங்களாக இருக்கின்றன என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது.

இந்த 'ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்னும் வாக்யத்திற்கு நமது ஆசார்யர்கள் என்ன அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள் என்பதைப் பிறகு விசாரிப்போம்-

நிஷ்கலம்-நிரவயவம் (அவயவமற்றது, நிஷ்க்ரியம்-கர்த்தவ்யம் (அதனால் செய்யப்படவேண்டியது ஒன்றுமில்லை) நிர்குணம்-குணமற்றது, நிரஞ்ஜநம்-ஸம்ஸர்க்கஹீநம் [ஒட்டாத ஸ்வபாவத்துடன் கூடினது.]

விஜ்ஞானம் ஆனந்தம்—ஜ்ஞானஸ்வரூபம் ஆனந்த ஸ்வரூபம்

நைதத்தேவம்..... ஸித்யதி—இது சங்கர மதஸ்தர்களுக்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் ஆக்ஷேபம். [அது அப்படியன்று ஏகவிஜ்ஞானேந ஸர்வவிஜ்ஞானம் (ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்) என்பது உங்கள் மதத்தில் எப்படி ஸித்திக்கும்? நீங்களோ 'எல்லாம் பொய்' என்று சொல்லுகிறீர்கள். எல்லாம் பொய்யானால் அறியப்படவேண்டிய வஸ்து இல்லாமையால் ஸர்வவிஜ்ஞானம் (எல்லாவற்றையும் அறிவது) என்பதே ஏற்படாது. இல்லாவிட்டால், ஜகத் ஸத்யமென்றாவது அல்லது ப்ரஹ்மம் பொய்யென்றாவது சொல்லவேண்டி வரும். அது உங்களுக்கு அநிஷ்டம். எங்கள் மதத்திலேயோவென்றால், ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தா

அஸ்ய ஹேது:—ச்வேதகேதும் ப்ரத்யாஹ “ ஸ்தப்தோஸி உத தமாதேசம் அப்ராக்ஷ்ய: இதி—(பரிபூர்ண இவ லக்ஷ்யஸே, தாநாசார்யாந் ப்ரதி தமாதேசம் ப்ருஷ்டவாநஸி இதி)।”

யிருக்கிறபடியால், ஜகத் முழுவதும் ஸத்யம், ஆகையால் ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ஸம்பந்து விடுக்கும்]

இந்த ஆக்ஷேபத்தின் பரிகாரம் பின்வருமாறு—‘ஒரே வஸ்துதான் இருப்பது, மற்றவை ஒன்றும் இல்லை’ என்று அறிவதுதான் ‘ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்’ என்பதற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்படி அர்த்தமாவதற்கு ‘ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்’ (ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்) என்று சொல்லக்கூடாது, ‘ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வாபாவஜ்ஞாநம்’ (ஒன்றை அறிவதனால் ‘மற்றொன்றும் இல்லை’ என்பது அறிந்ததாகிவிடும்) என்றன்றோ சொல்லவேண்டும்? ஸர்வ என்பதற்கு ஸர்வாபாவ என்று அர்த்தமுண்டோ? ஒருகால், ‘ஒரே வஸ்துதான் இருப்பது, மற்றவை இருப்பது போலத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய், அவை, அந்த ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தைப் போன்ற ஸ்வபாவத்தையே உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அதுவே’ என்பதுதான் அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொன்னால், அப்பொழுது, இரண்டுக்கும் ஸ்வபாவம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், பரஹ்மம் போல ப்ரபஞ்சமும் ஸத்யமென்றாவது, அல்லது ப்ரபஞ்சம் போல ப்ரஹ்மம் பொய் என்றாவது ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிவரும். அதுவும் பாதகமன்றோ? ஒருகால், ‘ஒருவனை ப்ராந்தன் என்று சொன்னால் மற்றவர்களுக்கு அப்ராந்த்யம் தோற்றுவது போல, ஒன்று இருக்கின்றது என்று அறிவதனாலேயே மற்றவை இல்லை என்று ஏற்படுகின்றது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம் என்று சொல்லலாமோ?” என்றால், அப்பொழுது ‘எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’ என்னும் இடத்தில் ‘எல்லாம் பொய் என்று அறிந்ததாகிவிடும்’ என்று ஒரு வார்த்தை அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ள வேண்டிவரும். அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமன்று தவிரவும், ஒன்று உண்மை என்னும் ஜ்ஞாநம், மற்றொன்று பொய் என்னும் ஜ்ஞாநம், ஆகையால் அவைகளுக்கு வைரூப்யம் தோன்றும், அதுவும் ஸ்வரஸமன்று ‘ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’ என்னும் இடத்தில் ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாரூப்யம் சொல்வதன்றோ ஸ்வரஸமாக இருக்கும்? ‘அந்த ஸாரூப்யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?” என்று கேட்டால், ‘ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று, அதையே ஆத்மாவாக உடையது மற்றது (ப்ரபஞ்சம்)’ என்று ஒத்துக்கொண்டு, ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தாலே, அதையே ஆத்மாவாக உடைய மற்றதும் அறிந்ததாகிவிடும் என்று ஸமாதித்ததால், ஸாரூப்யம் சொன்னதாகி விடும். அதாவது—‘ஏகம்’ என்பதும் ‘ஸர்வம்’ என்பதும் ஒரே விசேஷ்யத்தை அவகாஹிக்கின்றன, ஆகி ஒன்றாகையால் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸர்வ விஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞை ஸமாதிதமாகி விடுகின்றது. இது தான் வாதத்தின் பரிகாரம்.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதேதேநைதத்யாதேஶ: । ஆதேஶ:—ப்ரஶாஸநம், "ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ விஶ்ருதௌ திஷ்டத:" இத்யாதிபிரைகார்த்யாத் । ததா ச மாநவம் வச: "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்" இத்யாதி । அத்ராபி "ஸதேவ" இதி ஜகதுபாதாநதாம் ப்ரதிபாத்ய "அத்விதீய" பதேநாதிஷ்டாத்ரந்தர நிவாரணாதுபாதாநஸ்யைவாதிஷ்டாத்ருத்வமபி ப்ரதிபாத்யதே । அத: "தம்

இனி, தமது அர்த்த ப்ரகாரம் உபநிஷத்தை விவரிக்கிறார், 'அயமர்த்த:' இத்யாதியால். அயமர்த்த:............ப்ரஷ்டவாநஸீதி - [இதன் அர்த்தம் - 'ஸ்தப்தோஸி, உத தமாதேஶமப்ராக்ஷ்ய:?' என்று ச்வேதகேதுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். 'ஸ்தப்தோஸி' என்பதற்கு 'பரிபூர்ண இவ லக்ஷ்யஸே' (பரிபூர்ணன் போல, அதாவது எல்லாம் அறிந்தவன் போலக் காணப்படுகிறாய்) என்று அர்த்தம். 'உத தமாதேஶம் அப்ராக்ஷ்ய:?' என்பதற்கு 'தாநாசார்யாந் ப்ரதி தமாதேஶம் ப்ருஷ்டவாநஸி' (அந்த ஆசார்யர்களிடத்தில் அந்த ஆதேசத்தைக் கேட்டாயோ?) என்று அர்த்தம்.] ச்ருதியில் 'தாநாசார்யாந் ப்ரதி' என்பதற்குப் பதங்கள் இல்லை, இது அர்த்தத்தால் கிடைக்கின்றது. 'தமாதேஶம்' என்பதில் 'அஸி' என்னும் பதமும் ச்ருதியில் இல்லை, வ்யாக்யானத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. கேட்கிறவனுக்குத் தாத்பர்யமென்பதை அந்த 'அஸி' சப்தம் குறிக்கின்றது.

இனி 'ஆதேஶ:' என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்து, 'உத தமாதேஶம் அப்ராக்ஷ்ய:' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிக்கிறார். 'ஆ' என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய 'திஶ்' என்பதற்கு ப்ரசாஸனம் (அதாவது நியமனம்) என்பது அர்த்தம். அந்தத் தாதுவிலிருந்து, 'ஆதிஶ்யதே அநேந' என்று 'ஆதேஶ:' என்னும் சப்தம் வருகிறது. அதாவது - எவனால் நியமிக்கப்படுகிறதோ அவன் 'ஆதேசன்' என்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்தினாலேயே இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நியமிக்கப்படுகிறபடியால், அந்த பரஹ்மமே இவ்விடத்தில் 'ஆதேச' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும், 'ஏதஸ்ய வா' என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் 'பரஹ்மமே இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறது' என்று சொல்லப்படுகிறது. (அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—கார்கியே! ஸூர்யன் சந்த்ரன் இவர்கள் இந்த ப்ரஹ்மத்தின் நியமனத்தில் தரிக்கப்பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள்) மநுஸ்ம்ருதியிலும், 'ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்' (ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமித்துவரும்) இத்யாதியான வாக்யம் காணப்படுகின்றது. இந்த உபநிஷத்திலும் 'ஏகமேவாத்விதீயம்' என்னும் வாக்யத்தில் 'ஏகமேவ' என்பதால் 'பரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்' என்பது முதலிற் சொல்லப்பட்டு, பிறகு 'அத்விதீயம்' என்பதால் 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறவன் வேறு ஒருவனும் இல்லை' என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் நியமனம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான தர்மமாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த அஸாதாரண தர்மத்தை 'ஆதேஶ' என்னும் சப்தத்தால் குறிப்

acharya.org

ப்ரஶாஸிதாரம் ஜகதுபாதாநதாம் ஹேதுத்வேந வக்ஷ்யமாணஸ்ய யேந ஶ்ரு-தேந மதேந விஜ்ஞாதேந அஶ்ருதமமதமவிஜ்ஞாதம் ஶ்ருதம் மதம் விஜ்ஞாதம் பவதி ?'' இத்யுக்தம் ஸ்யாத்। "நிகிலஜகதுதய விபவ லயாதி காரண

பிட்டு அப்படி நியமிக்கிறவனையே ‘ஆதேஶ:’ என்று இந்த உபநிஷத் சொல்லுகிறது என்பது வ்யக்தமாகின்றது. பிறகு ‘யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி’ இத்யாதியான வாக்யம் வருகிறபடியால், அதன் அர்த்தத்தையும் பராமர்சித்தால், ‘உத தமா தேஶமப்ராக்ஷ்ய:’, என்பதற்கு ‘ஜகத்தை நியமிக்கிறவனுக்கவும் ஜகத் முழுவதற்கும் உபாதான காரணமாகவுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நீ கேட்டாயா?” என்றே அர்த்தம் சொல்ல வேண்டும் என்பது ஏற்படும். உபாதான காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டாலன்றோ உபாதேயம் தெரிந்ததாகும்? ஆகையால், இந்த வாக்யத்தின் உட்கருத்து என்னவென்றால்—‘ஸகலமான ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி லயம் இவை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயும், ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்ய காமத்வம் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய கணக்கில்லாத உதார குணங்களுக்கெல்லாம் ஸமுத்ரம் போலவுமுள்ள ப்ரஹ்மமானது உன்னால் கேட்கப்பட்டதா?” என்பதே.

சங்கர மதஸ்தர்கள் ‘ஆதேஶ’ என்னும் சப்தத்திற்கு வேறு அர்த்தம் செய்கிறார்கள். ‘ஆ’ என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய ‘திஶ’ என்னும் தாதுவுக்கு உபதேசம் என்று அர்த்தம் சொல்லி, ‘உபதேசிக்கப்படும் வஸ்துவே உபதேசம் என்று சொல்லப்படுகிறது’ என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, ‘ஆதேஶ:’ என்றால் ‘உபதேசிக்கப்படும் வஸ்து’ அதாவது—ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வதால் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது என்னவென்றால், ‘ஆதேஶ’ என்பதால் நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். ‘நியமிக்கிறவன்’ என்னும் அர்த்தத்தை அங்கீகரித்தால், ‘நியமிக்கும் குணமுள்ளவன்’ என்று ஸவிசேஷமான ப்ரஹ்மமே குறிக்கப்படுமன்றோ? இந்த இரண்டு அர்த்தங்களின் ஸ்வாரஸ்ய தாரதம்யத்தைப் பார்த்தால், நமது மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்திலேயே அதிக ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். முதலாவது ‘ஆ’ என்னும் உபஸர்க்கத்துடன் கூடிய ‘திஶ’ என்னும் தாதுவுக்கு நியமனமே ப்ரஸித்தமான அர்த்தம், உபதேசம் என்னும் அர்த்தம் அவ்வளவு ப்ரஸித்தமன்று. இரண்டாவது, இவ்விடத்தில் அஸாதாரணமான நாமத்தைச் சொல்லி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதுதான் ஸங்கதமாகுமே தவிர, மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் பொதுவான நாமத்தைச் சொல்லிக் குறிப்பது ஸங்கதமாகாது. நிருபாதிக ப்ரசாஸநம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணம், உபதேச்யத்தன்மையோ லௌகிகாலௌகிக நாம ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் ஸாதாரணம். ஆனால், ‘ஆதிஶ்யதே அநேந இதி ஆதேஶ:’ என்று வ்யுத்பத்தி செய்வதில் ப்ரத்யய ஸம்பந்தமாக வ்யாகரண விரோதம் கொஞ்சம் உண்டு; ‘உபதிஶ்யதே இதி உபதேஶ:’ என

acharya.org

ஶ்ருதம் ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸத்யகாமஸ்ய ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய பரிபூர்ணாதார மூர்ணஸாமாரம் கிம் ப்ரஹ்ம ஸ்வயா ஶ்ருதம்? ” இதி ஸாபேக்ஷாஹாவ: |

னும் வ்யுத்பத்தியில் ப்ரத்யய ஸ்வாரஸ்யம் அதிகமே. இப்படி ப்ரத்யயத்தின் அஸ்வாரஸ்யம் இருந்தபோதிலும், ப்ரக்ருத்யர்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யமும் அர்த்தத்தின் ஔசித்யமும் நமது மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்தில் இருக்கிறபடியால், அதிக ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கும் நமது அர்த்தமே அங்கீகரிக்கத் தகுந்தது.

‘ப்ரஶாஸிதாரம் ஜகதுபாதாநஹேதவே’ என்பதற்கு ‘நியமிக்கிறவனாகவும் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவுமுள்ள’ என்பது அர்த்தம். ‘ஸ்ருஜேய’ என்பதால் நியமிக்கிறவன் என்னும் அர்த்தமும், ‘யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி’ இத்யாதியால் உபாதான காரணமாக இருக்கிறவன் என்னும் அர்த்தமும் கிடைக்கின்றன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்,

“ யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதஶ்சைதச்சராசரம் ”

என்னும் வாக்யங்களில் ‘யந்மயம்’ என்பதால் ஆத்ம ஸ்வரூபமும் ‘யதஶ்சைதச்சராசரம்’ என்பதால் உபாதானமும் ஆக இரண்டுமே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விடத்திலும், மேல் ‘ஸந்மூலா:’ இத்யாதியில், ‘ஸதாயதநா:’ என்பதால் ஆத்மத்வமும், ‘ஸந்மூலா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:’ என்பதால் உபாதானத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகின்றன.

அத்விதீய பதேநாதிஷ்டாத்ரந்தர நிவாரணாத்—‘அத்விதீய’ என்னும் பதம், ‘மற்றொரு அதிஷ்டாதா இல்லை’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ‘அதிஷ்டாதா’ என்பதற்கு ‘ப்ரேரகன்’ (அதாவது—ஏவுகிறவன்) என்று பொருள், ஆகையால் ‘நியமிக்கிறவன்’ என்று பலிதம்.

யேந ஶ்ருதேந அஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி—உபநிஷத்தில் ‘யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம்பவதி’ என்று மாத்ரம் இருக்கின்றது. இதன் பொருள்—‘எதனால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகுமோ’ என்பது தான். அதாவது—‘எது கேட்கப்பட்டால், கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகுமோ’ என்று சொன்னதாயிற்று இதை விளக்கும்பொருட்டே, ‘யேந ஶ்ருதேந’ என்று வ்யாக்யானத்தில் ‘ஶ்ருதேந’ என்னும் பதத்தைச் சேர்த்திருக்கிறார். இம்மாதிரியே, ‘யேந மதேந’ என்றும் ‘யேந விஜ்ஞாதேந’ என்றும் எங்கும் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி அர்த்தம் செய்யாமல், உபநிஷத்தில் இருக்கிறபடி அர்த்தம் செய்தால், ‘எதனால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்பட்டதாகுமோ’, (அதாவது-எதனால் எதனுடைய இருப்பால், எது இரு

acharya.org

தஸ்ய நிர்விகாரணதயா, காரணஸ்யைவ நாநாஸம்ஸ்தா²ந விஶேஷ ஸம்ஸ்தி²தம் கார்யமித்யர்தோ²ऽத இதி காரணஹேது ஸத்கார்ய ஸித்³தி⁴ஸ்வரூப— ஶரீரக ப்³ரஹ்மவிஜ்ஞாநேந கார்யஹேதுத்வம் ஜக³த் விஜ்ஞாதம் ப⁴வதீதி

பத்தால்) என்று ஆத்தம கிடைக்கும். அது அஸங்கதம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும் 'மண்ணின் இருப்பினால், குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன என்பது இல்லை, மண்ணை அறிந்தால் அதன் விகாரங்களாகிற குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன' என்று சொல்வதே ஸங்கதம். இந்த விஷயத்தை விவரிக்கும் வேறு உபநிஷத்துக்களைப் பார்த்தாலும், இந்த அர்த்தமே ஸங்கதமென்று ஏற்படும். 'கஸ்மிந்நு விஜ்ஞாதே ஸர்வமித³ம் விஜ்ஞாதம் ப⁴வதி?' (எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்?) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

நிர்விகாரஸ்ய விஶ்வ ஸ்ருஷ்ட்யாதிகாரணஹேதோ:—இந்தப் பதம், 'யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம்' இத்யாதியில் ஜகத் காரணத்வம் கண்டோக்தமாக இராவிடினும், அது பலிதமாகின்றது' என்பதை விளக்கும் பொருட்டு. மேலே சொல்லப்படும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களும் இந்தக் காரணத்வத்திற்கு உபயோகிகளாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகையால், உத தமாதே³ஶமப்ராக்ஷ்ய:, யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் ப⁴வதி, அமதம் மதம், அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் என்னும் வாக்யத்திற்கு, 'ஜகத்துக்கெல்லாம் உபாதாந காரணமாகவும், அப்படிப்பட்ட காரணத்வத்திற்கு உபயோகிகளான ஸகல கல்யாண குண விஶிஷ்டமாகவுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ப்ரஶ்நம் செய்தாயோ?' என்பது ஹ்ருதயத்துள்ளில் இருக்கும் தாத்பர்யம். 'அப்ராக்ஷ்ய:' (ப்ரஶ்நம் செய்தாயோ) என்பதின் குறிப்பு என்னவென்றால், ப்ரஶ்நம் செய்த பிறகு ஶ்ரவணம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதே.

தஸ்ய ....வ்ருஷவாந் விதா—'ப்ரஹ்மம் ஜகத் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்' என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், ப்ரஹ்மத்தை அறிவதனால், ஜகத் அறிந்ததாகி விடுமோ? காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறு த்ரவ்யங்களல்லவோ? ஒரே த்ரவ்யமாக இருந்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு விகாரமாகிற ஹேய ஸம்பந்தம் ப்ரஸங்கியாதோ? இத்யாதியான ஶங்கைகளை உத்தேசித்து, 'தஸ்ய............விதா' என்பதனால் அவைகளுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்.

இதன் பொருள்:—[காரணமாகிற ப்ரஹ்மமும் கார்யமாகிற ஜகத்தும் வெவ்வேறு த்ரவ்யமல்ல, ஒரே த்ரவ்யம், ஸம்ஸ்தாநம் (அமைப்பு) வெவ்வேறே தவிர, த்ரவ்யம் வேறன்று. ஒருவிதமான அமைப்புடன் கூடியது காரணம், மற்றொரு விதமான அமைப்புடன் கூடியது கார்யம். ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சித் அசித் இவைகளை ஶரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மம் காரணம், ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள சித் அசித் இவைகளை ஶரீரமாக

acharya.org

ஸார்வஜ்ஞ்ய ந்யாய, "யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவத்யமதம் மதமவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்" இதி வாக்யம் ப்ரதி ப்ரயுக்தவாந் பிதா।

தத்தேதத் ஸகலஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய ஐக்யகாரணத்வம் விதாத்ருஸார்வஜ்ஞ்ய நிரூபிதம் ஜாநந் வாக்யம், பரஸ்பர விலக்ஷணஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய ஏகஸ்ய விஜ்ஞாநேந ததந்யவிஜ்ஞாநஸ்ய அஸம்பாவநாம் புத்த்வா பரிசோதயதி "கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேச:?" இதி

உடைய ப்ரஹ்மம் கார்யம் ஆகையால் ஸகலத்துக்கும் காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால், கார்யமாயுள்ள ஜகத் முழுவதும் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்று சொல்வது உபபந்நமே. இந்தப் பாவத்தை மநஸ்ஸில் கொண்டு 'யேநாச்ருதம் ச்ருதம் பவதி' என்னும் வாக்யத்தை ப்ரயோகித்து பிதா புத்ரனைப் பார்த்து ப்ரச்நம் செய்தார்] 'நிகில காரணதயா கார்யபூதஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜகத: விஜ்ஞாதம் பவதி' என்பது அந்வயம்.

சேதந வஸ்துவும் அசேதந வஸ்துவும் ஈச்வரனுக்கு சரீரம். இவை, சில காலங்களில் ஸூக்ஷ்மமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் அவஸ்தையிலும், மற்றும் சில காலங்களில் ஸ்தூலமென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் அவஸ்தையிலும் இருக்கின்றன. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை ப்ரளயமென்றும் ஸ்தூலாவஸ்தையை ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வார்கள். இந்த அவஸ்தையின் மாறுதல் முழுவதும் சரீரத்திற்கே தவிர, சரீரி எவ்வித மாறுதலுமற்றே இருக்கின்றது. ஆகையால், 'இந்த மாறுதலை அங்கீகரித்தால் ப்ரஹ்மம் ஹேயாஸ்பதமாகிவிடும்' என்று ஆக்ஷேபிக்க அவகாசமில்லை. காரணமும் கார்யமும் ஒரே த்ரவ்யமென்பதும் உபபந்நமே.

வாக்யம் ப்ரதி ப்ரயுக்தவாந் பிதா—புத்ரனைப் பிதா இவ்வாறு கேட்டார், அதாவது—பிதா புத்ரனுக்கு உபதேசித்தார் என்பது குறிப்பு. ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீரி சரீர ஸம்பந்தம் காரணகார்யபாவம் இவை முதலிய ரஹஸ்யார்த்தங்கள், வைராக்யத்தால் உபஸந்நனான சிஷ்யனுக்கன்றோ உபதேசிக்கப்படவேண்டும்? இவ்விடத்தில் எப்படி தாமே அதை உபதேசிக்கிறார்? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக் கூடும். அதற்கு ஸமாதாநம்—'புத்ரவ்யதிரிக்தனுக்கு மாத்ரம் அம்மாதிரி நியமம்; புத்ரனுக்குப் புத்ரத்தன்மையே ப்ரஹ்மோபதேசஹேது' என்னும் சாஸ்த்ரார்த்தம் இதனால் ஸூசிதமாகின்றது.

தத்தேதத்...............ஆதேச இதி—[இவ்விதம் பிதாவின் ஹ்ருதயத்திலுள்ள கருத்தை அறியாத புத்ரன், பரஸ்பரம் விலக்ஷணங்களாயுள்ள வஸ்துக்களுள் ஒன்றை அறிவதனால் மற்றவையெல்லாம் எப்படி அறியப்பட்டனவாகும் என்று சங்கித்து 'கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேச: ?' என்று பிதாவைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்] 'ஹே

acharya.org

பரிசோதித: புநச்சைவ ஹ்ருதி நிஹிதம் ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வைகஸ்வரூபம் அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்யம் ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணம் அவிகாரஸ்வரூபம் பரம்ப்ரஹ்மைவ நாமரூபவிபாகாநர்ஹ ஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துஶரீரம்

பகவானுகிய பிதாவே! அந்த ஆதேஶம் என்பது எப்படிப்பட்டது” என்பது அந்த வாக்யத்தின் பொருள். இந்தக் கேள்விக்கு, பிதா த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு ப்ரதிவசநம் கொடுத்து உபபாதிக்கிறபடியால், ‘ஒன்றின் ஜ்ஞாநத்தால் மற்றவைகளின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்” என்பதே இந்தக் கேள்வியின் தாத்பர்யம் என்று நாம் அறியவேண்டும்.

பரிசோதித: புந: ....ஶரீரம் ஸ்ரஷ்டாஹம்—[இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட பிதா, தான் மநஸ்ஸில் ஏற்கெனவே வைத்துக் கொண்டிருந்த கருத்தை நிரூபிப்பதற்காக லோகத்தில் காணப்படும் த்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். அந்தக் கருத்து என்னவென்றால்—ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவைகளையே ஸ்வரூபமாய் உடையதாயும், பரிச்சேதிக்க முடியாத மாஹாத்ம்யத்தை உடையதாயும், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய எல்லையில்லாத மேன்மையை உடைய கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களை உடையதாயும், எவ்வித விகாரமுமற்ற ஸ்வரூபத்தை உடையதாயுமுள்ள பர ப்ரஹ்மமே, முதலில் நாம ரூப விபாகத்திற்கு அநர்ஹமான ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதந வஸ்துக்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு, பிறகு தனது லீலார்த்தமாகத் தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அந்தச் சேதநா சேதந வஸ்துக்களுக்கு அநந்தமாயும் விசித்ரமாயுமுள்ள ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான அமைப்பை ஜநிப்பித்து, அவைகளைத் தனது அம்ஶமாக வைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறது; ஆகையால் அந்தக் காரணவஸ்துவை அறிந்தால் மற்றைக் கார்ய வஸ்துவெல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும், என்பதுதான்.]

இதில், ‘ப்ரஹ்மம் காரணம், ஜகத் கார்யம்’ என்பதும், அப்படிக் காரணமாக இருப்பதற்கு உபயோகிகளான கணக்கற்ற குணங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்பதும், அப்படிக் காரணமாக இருப்பதால் அதற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்கவில்லை என்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன.

ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு எப்படிக் காரணமென்றால்-தனது ஸங்கல்பத்தினால் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அது நிமித்த காரணம், தன்னுடைய அம்ஶமாகிய ஶரீரத்தைக் கொண்டே அதை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால் அது உபாதாந காரணம், இவ்விதம் இரண்டுவிதமாகவும் காரணமாகின்றது என்பது ஸமாதாநம். சட்டி பானைகளைக் குயவன் செய்கிறபடியால், அவனை அவைகளுக்கு நிமித்த காரணமென்றும், மண்ணினால் அவை செய்யப்படு

ஸ்வஶரீரைவ ஸ்வஸங்கல்பேநாநந்த விசித்ர ஸ்திர த்ரஸ சராசர ஸ்வ
ரூபேண ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்வாம்ஶேநாவஸ்தித இதி தஜ்ஜ்ஞாநேநாஸ்ய நிவ்ருத்யர்த்த

கிறபடியால் மண்ணை அவைகளுக்கு உபாதாந காரணமென்றும் தார்க்கிகர்கள் சொல்வார்கள் அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும். ஆனால், தன் ஶரீரத்தைக் கொண்டே தானே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம், தானே இரண்டு வித காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விஶேஷம்.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் இரண்டு அம்ஶங்கள் உண்டு, அவையாவன—எந்தக் குணங்களால் அந்தப் பொருள் அறியப்படுகின்றதோ அவை ஒரு அம்ஶம், அந்தக் குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பாகம் மற்றொரு அம்ஶம், முதல் அம்ஶத்தை விஶேஷணமென்றும் தர்மமென்றும், இரண்டாவதை விஶேஷ்யமென்றும் தர்மி என்றும் சொல்வார்கள். ‘ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயும் இருக்குமது ப்ரஹ்மம்’ என்பதில், ஸத்யத்வம் ஜ்ஞாநத்வம் அநந்தத்வம் இவை ப்ரஹ்மத்தின் விஶேஷணாம்ஶம், இவைகள் எதற்கு தர்மங்களோ அது விஶேஷ்யாம்ஶம், அதாவது—ஸத்யத்வம் முதலியவை தர்மங்கள், அவைகளை உடையது தர்மி என்று சொன்னதாயிற்று. நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால், அவைகளும், ஸத்யத்வம் முதலிய குணங்கள் போலே, ப்ரஹ்மத்திற்கு விஶேஷணாம்ஶமாகின்றன. இந்த விஶேஷண விஶேஷ்ய அம்ஶங்கள் இரண்டும் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று ஒரு பொழுதும் பிரியாமல் இருக்கும், விஶேஷணங்களை விலக்கி விஶேஷ்யத்தை மாத்ரம் தனியாக நினைக்க முடியாது. ஆனாலும், வ்யவஹாரத்திற்காக அவைகளுள் ஒன்றை விஶேஷணமென்றும் மற்றொன்றைத் தர்மி என்றும் நாம் தனித்துப் பேசுவது உண்டு. ப்ரக்ருதத்தில், ப்ரஹ்மத்தின் விஶேஷணாம்ஶமாகிய சேதநாசேதந வஸ்துக்கள், முதலில் நாமரூபங்களற்றிருக்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து பிறகு நாமரூபங்களுடன் கூடிய ஸ்தூலாவஸ்தையை அடைகிறபடியால், இந்த ஸ்தூலாவஸ்தையிலுள்ள ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மமே உபாதாநகாரணமாகின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம்; அந்த மாறுதலும், ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால் ஸம்பவிக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மமே அந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் ஆகின்றது என்பது நமது கொள்கை. ஆனால், அந்த மாறுதல், விஶேஷணாம்ஶத்தை மாத்ரம் பற்றிக்கொண்டு தர்மியாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் (அதாவது-தர்ம்யம்ஶம்) அவிகாரி (அதாவது—மாறுதலற்றது) என்று சொல்லப்படுகிறது இந்த அர்த்தத்தை ‘அவிகார ஸ்வரூப’, ‘ஸ்வாம்ஶேநாவஸ்திதம்’ என்னும் பதங்களில் கண்டு கொள்ளுகிறது. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தை உபாதாந காரணமாக ஒத்துக்கொள்வதனால், எவ்வித தோஷமும் ப்ரஸங்கியாது. அபாத ஸமஸ்த காமனுக இருக்கையிலும்

acharya.org

ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வாபாவிகம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் காருண்யம் காரணமபி ஸமஸ்தம் ஸம்ப்ர
தீதம் ப்ரத்யக்ஷாதிபி: ।

லீலைக்காக இந்த ஜகத்வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறபடியால், அந்தப் பகவானை ஜகத்தி
ற்கு நிமித்த காரணமாகவும் ஒத்துக்கொள்வதில் யாதொரு தோஷமுமில்லை. ஸங்கல்ப
மாத்ரத்தாலே இந்த ஜகத் வ்யாபாரம் முழுவதும் நடைபெறுகிறபடியால், இதில் எவ்வித
ஆயாஸமும் பகவானுக்கு நேரக் காரணமில்லை.

இவ்விடத்தில், சேதநா சேதநவஸ்துக்களைப் பகவானுடைய சரீரமாகச் சொல்
வதன் அர்த்தமென்ன என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். இந்த அர்த்தத்தை இந்த க்ரந்த
த்திலேயே விசதமாக மேல் பாகங்களில் விசாரிக்கப் போகிறபடியால், இப்பொழுது ஸ்தூ
லமாக மாத்ரம் அதன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் போதும். ந்யாய ஸூத்ரத்தில்
சொல்லி இருக்கிறபடி, சேஷ்டேந்த்ரியார்த்தாச்ரயம் சரீரமென்று நம் சரீர லக்ஷண
த்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. எந்த த்ரவ்யம் மற்றொன்றைப்பற்ற நியமேந ஆதாரமாய்
நியமேந நியாம்யமுமாய் நியமேந சேஷமுமாய் இருக்கிறதோ, அது அந்த மற்
றொன்றுக்கு சரீரம் என்று வேதாந்திகள் சொல்லும் லக்ஷணமே பரிக்ராஹ்யம். சேதநா
சேதநங்களுடைய ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம், அவைகளின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்
திகள், ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையும் சார்ந்து நிற்கிறபடியால்,
அவைகளை ஈச்வரனுடைய சரீரமென்று நாம் க்ரஹிக்கின்றோம். இதன் பூர்ண விசா
ரம் மேல் செய்யப்படும்

ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வைக ஸ்வரூப:—ஜ்ஞானம் ஆனந்தம் அமலத்தன்மை
இவைகளையே ஸ்வரூபமாக உடையதாய். அமலத்வம் என்றால் எவ்வித தோஷமும்
அற்றிருக்கும் தன்மை. இவ்விடத்தில் 'ஸ்வரூபம்' என்பது தர்மியின் ஸ்வரூ
பத்தை நிரூபித்துக் காட்டும் தர்மத்தை (அதாவது—விசேஷணத்தைச்) சொல்லு
கின்றது. ஜ்ஞானம் முதலியவை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காட்டும்
தர்மங்களன்றோ?

அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்ய:—அளவிடக்கூடாத மேன்மையை உடையதாய் இதில்
'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்பதின் 'அநந்த' சப்தார்த்தம் விவக்ஷிதம்.

ஸத்யஸங்கல்ப:—இத்யாதியால் 'குணங்களாலும் பகவான் அநந்
தன்' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது

அவிகாரஸ்வரூப:—ஒரு விதமான விகாரமும் இல்லாத ஸ்வரூபத்தை
உடைய, இது 'ஸத்ய:' என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது. இதில் ப

acharya.org

“ யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத் வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் ” இதி ।

‘ஸ்தாவர’ என்னும் பதத்தால், விசேஷ்யபாகமாகிற நாம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்து ஸ்தூலாவஸ்தைக்கு மாறுவதெல்லாம் விசேஷணமாகிற சேதநாசேதந வஸ்துக்களைப் பற்றியதே தவிர விசேஷ்யபாகத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லையாதலால், அவிகாரமாக இருப்பது விசேஷ்யபாகமே.

ஸ்திர த்ரஸ—ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான த்ரஸம் என்றால் ஜங்கமம் என்று அர்த்தம். சராசரங்கள் என்பதே தாத்பர்யம்.

யதா ஸோம்ய.........ஸவதீத்யாதி—‘யதா............ஸத்யம்’ என்னும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு அர்த்தமென்னவென்றால்—‘மண் என்னும் ஒரே வஸ்து பற்பல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக இருக்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய சில பாகத்தால், குடம் மடக்கு இவை முதலிய பலவித அமைப்புக்களாகிற அவஸ்தா ரூபங்களான விகாரங்களை அடைகின்றது, பற்பல பெயர்களையும் பெறுகின்றது. அப்படிப் பல விகாரங்களை அடைந்து பல பெயர்களைப் பெற்றபோதிலும், மண் என்னும் ஒரே வஸ்துவின் பலவிதங்களான அமைப்புக்களாக மாத்ரம் இருக்கிறபடியினால், அவையெல்லாம் மண் த்ரவ்யமே என்றும் வேறு வஸ்து அன்றென்றும் நாம் அறிகிறோமன்றோ? அந்த மண் பிண்டத்தை அறிந்ததனாலேயே, அதன் பலவித அமைப்புக்களை உடைய குடம் மடக்கு முதலியவையெல்லாம் அறியப்பட்டனவன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும் என்பது தான் அதன் அர்த்தம்.

இந்த ச்ருதி வாக்யத்தில் இரண்டு கண்டங்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன—‘யதா...... ...ஸ்யாத்’ என்பது முதல் கண்டம்; ‘ வாசா..........ஸத்யம்’ என்பது இரண்டாவது கண்டம். காரண ஜ்ஞானத்தால் கார்ய ஜ்ஞானம் ஸித்திக்கின்றது என்பது முதல் கண்டத்தால் சொல்லப்படுகின்றது, இரண்டாவது கண்டம் அதன் உபபாதகம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வ்யாக்யானத்தில் ‘ஏகஸ்யைவ..........ந வஸ்த்வந்தர மிதி’ என்பதனால் இரண்டாவது கண்டத்தின் அர்த்தமும், ‘யதா ம்ருத்பிண்ட..........ஸவதி’ என்பதனால் முதல் கண்டத்தின் அர்த்தமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வபக்ஷியுடைய சங்கை ‘காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறாகிறபடியால் ஒன்றின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றொன்றின் ஜ்ஞானம் எப்படி ஸித்திக்கும்’’ என்பதே. ‘காரணமும் கார்யமும் வெவ்வேறு அல்ல’ என்பது ஸமாதானம்.

நாநாவ்யவஹாரார்ஹத்வாய—பல வ்யவஹாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் பொருட்டு. இது ச்ருதியிலுள்ள ‘வாசா’ என்பதன் அர்த்தம். ‘வாக்’ என்பதனால் ‘வாக்கினால் செய்யப்படும் வ்யவஹாரம்’ க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. வாக் பூர்வக வ்யவஹாரம் ப்ரயோஜநம் என்று சொன்னதாயிற்று.

acharya.org

'एकमेव द्रव्यं अवस्थाभेदेन नानानामव्यवहारास्पदत्वाय यथा घटशरावादि नानासंस्थानावस्थारूपविकारापन्नं नानानामधेयभावि मृत्तिकासंस्थानविशेषवत्त्वात् द्रव्यमेवेति व्यवस्थितम्. न वस्त्वन्तरमिति, यथा मृत्पिण्डविज्ञानेन तत्संस्थान विशेषरूपं घटशरावादि सर्वं ज्ञातमेव भवति' इत्यर्थः।

ततः कृत्स्नस्य जगतो ब्रह्मैककारणतामजानन् पुत्रः पृच्छति "भगवांस्त्वेव मे तद् ब्रवीतु" इति।

ततः सर्वज्ञं सर्वशक्ति ब्रह्मैव सर्वकारणमित्युपदिश

ततः ब्रवीत्विति — இதைக் கேட்ட பிறகு, 'ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே காரணம்' என்பதை அறியாத புத்ரன், भगवांस्त्वेव मे तद् ब्रवीतु (பகவானே எனக்கு அதைச் சொல்லவேண்டும்) என்று கேட்கிறான்.

ततः सर्वज्ञं ... एकमेवाद्वितीयमिति — பிறகு, பிதா, 'ஸர்வஜ்ஞமாயும் ஸர்வசக்தியாயுமுள்ள ப்ரஹ்மமே ஸகலத்திற்கும் (விஜாதீயங்களாயுள்ள பலவித கார்யங்களுக்கும்) காரணம் என்பதை உபதேசிக்கும்பொருட்டு, 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' என்று சொல்லுகிறார்.

ச்ருதியின் யதாவஸ்திதமான அர்த்தத்தை 23 வது பக்கத்தில் பார்க்க (இரண்டாவது கண்டத்தின் அன்வயம் ஸ்வல்ப ஸ்ரமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது) विकारो नामधेयम् ([illegible]) वाचा (वाक्पूर्वकव्यवहाराय) आरम्भणम् (आरभ्यते आलभ्यते स्पृश्यते. द्रव्येणेति शेषः) वाक्पूर्वकान्नामाधीनात् व्यवहारार्थं घटशरावादिलक्षणो विकारो घटशरावादि नामधेयं च द्रव्येण स्पृश्यते, मृत्तिकैव नामरूपेण भवति इत्यर्थः ॥

अजानन् — பிதா உபபாதனம் செய்ததிலிருந்து 'காரண ஜ்ஞானத்தினால் கார்ய ஜ்ஞானம் ஸித்திக்கக்கூடும்' என்பதை மாத்ரம் புத்ரன் உணர்ந்தான். அப்படி அது ஸித்தித்தபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்தில் கார்யங்கள் விஜாதீயங்களாகவும் பலவாகவும் இருக்கிறபடியால் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ஒன்றே என்பது

acharya.org

ஶநு ஸ ஹோவாச "ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம்" இதி।

அத்ர "இத³ம்" இதி ஜக³ந்நிர்தே³ஶ꞉। "அக்³ரே" இதி ச ஸ்ருஷ்டே꞉ பூர்வகால꞉। தஸ்மிந் காலே ஜக³த꞉ ஸதா³த்மகதாம் "ஸதே³வ" இதி ப்ரதிபாத்³ய, தஸ்ய ஸ்ருஷ்டிகாலேऽப்யவிஶிஷ்டிம் க்ருத்வா "ஏகமேவ"

அத்ர ப்ரதிஜ்ஞாயாம் — இநத 'ஸதேவ ஸோம்ய' எனனும வாகயததில 'இதம' எனனும பதததால, ஜகத குறிககபபடுகினறது, 'அக்³ரே' எனனும பதததால ஸருஷடிககுப பூரவமான காலம (பரளயகாலம) குறிககபபடுகினறது, 'ஸதேவ' எனபதனால அநதப பூரவகாலததிலும, ஜகத ஸதஸவரூபமாகவே (அதாவது காரண ஸவரூபமாகவே) இருநதது எனபது பரதிபாதிககபபடுகினறது; 'ஏகமேவ' எனபதனால, ஸருஷடி காலததிலும ஜகததுககு அநத

அஸஙகதம, ஆகையால ஒனறை அறிவதனால எலலாம அறியபபடடன வாகிவிடும எனபது உபபநநமனறு' எனறு சஙகிதது மறுபடியும கேடகிறான எனபது தாதபாயம

ஸர்வஜ்ஞ꞉ — இதன அரததம 26 வது பககததில சொலலபபடடிருககினறது சில ஆசாரயாகள இதறகு மறறொரு அரததம சொலவாாகள அநத அரததததில ஸவாரஸய விசேஷம இருபபதால, அது இவவிடததில பரஸதாவிககததககதே ஸர்வஶ்சாஸௌ ஜ்ஞஶ்ச — முழுமையும ஞான ஸவரூபம பகவானுடைய திவயாதம ஸவரூபம முழுவதும ஞான ஸவரூபம எனறு சொனனபடி "க்ருத்ஸ்ந꞉ ப்ரஜ்ஞாநக⁴ந꞉" எனனும சருதி பரகரியையால விபுவாக இருககும ஈசவரன முறறிலும ஞான ஸவரூபன 'ஸர்வ' எனனும சபதததால ஸாவ சரீரதவமும 'ஜ்ஞ' எனனும சபதததால சேதநதவமும சொலலபபடுகினறன எனறுமாகவுமாம

இதி ஜக³ந்நிர்தே³ஶ꞉ — 'இத³ம்' (இது) எனனும பதம ஒரு வாகயததில பரயோகம செயயபபடடிருநதால, பரகருதம எதாவது இருககும பக்ஷததில அதையே அநதப பதம குறிககவேணடும எனபது நயாயம, பரகருதம ஒனறும இலலாவிடடால பரதயக்ஷம முதலிய பரமாணஙகளாலே பரஸிததமாயுளள ஒரு பொருளைக குறிககவேணடு மெனபதே உசிதமாகும, ஆகையால இவவிடததில 'இத³ம்' எனபது ஜகததைக காடடுகினறது

'அக்³ரே' இதி ஸ்ருஷ்டே꞉ பூர்வகால꞉ — பினனால ஸருஷடிகாலம பரஸதாவிககபபடடப போகிறபடியால, இவவிடததில 'அக்³ரே' (பூரவததில) எனபதால ஸருஷடிககுப பூரவம இருககும பரளயகாலமே குறிககபபடவேணடும

acharya.org

இதி ஸதா³வஸ்த²ஸ்ய ஜக³த ததா³நீமவிப⁴க்த நாமரூபவத்தாம் ப்ரதிபாத்³ய, தத்ப்ரதிபாத³நேநைவ ஸதா ஜக³து³பாதா³நத்வம் ப்ரதிபாதி³தமிதி ஸ்வவ்யதிரிக்த நிமித்த காரணம் "அத்³விதீய" பதே³ந ப்ரதிஷித்³த⁴ம்।

ஸத்தாகவே இருக்கும் தன்மை துல்யம், ஆனால், அந்த ஸத்தாகவே இருக்கும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரளய காலத்தில் இன்னதுதான் என்று குறிப்பிடக்கூடாத நாம ரூபங்களை உடையதாக இருந்தது' என்பது சொல்லப்படுகின்றது, ஆகையால் (இப்படிச் சொல்லப் படுகிறபடியாலேயே) ஸத் என்பதே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று இப்படி ஜகத்துக்கு ஸத் உபாதான காரணம்' என்பதை 'ஏகமேவ' என்பது நிரூபிக்கிறபடியால 'அத்விதீயம்' என்னும் பதம், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்றொன்றும் ஜகத்துக்கு நிமித்த காரணமன்று என்பதை விளக்குகின்றது.

தச்ச ஸ்ருஷ்டிகாலேऽப்யவிஶிஷ்டம்—ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வ காலத்திலும் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அது ஸத்தாகவே இருந்தது, ஆகையால் ஸத்தாகவே இருப்பது இந்த இரண்டு காலங்களுக்கும் துல்யம் · இப்படி இரண்டு காலங்களிலும் அது துல்யமாக இருந்தால் இரண்டு காலங்களுக்கும் வாசி தான் என்ன ?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கக்கூடும் அதற்கு ஸமாதானம் என்னவென்றால்— 'த்ரவ்யம் நிதயம், ஆனால் ப்ரளய காலத்தில், அது இன்னது என்று ஏற்படாத நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டி காலத்திலோ அது விபக்தங்களான நாம ரூபங்களுடன் கூடியிருக்கின்றது; இதுதான் வாசி' என்பது தான் ஸமாதானம் இந்த ஸமாதானம் ச்ருதியிலுள்ள 'ஏகமேவ' என்னும் பதத்தால் சொல்லப்பட்டதாகின்றது

தத்ப்ரதிபாத³நேநைவ ஸதா ஜக³து³பாதா³நத்வம் ப்ரதிபாதி³தம்—இதனாலேயே ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம்' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது உபாதான காரணம் என்றால் என்ன? 'பா⁴வ்யவஸ்தா²விஶேஷவத: ப்ராக³வஸ்தா²யோக³ உபாதா³நத்வம்'—வரப்போகும் ஒரு புதிய அவஸ்தையையுடைய த்ரவ்யத்துக்கு. முன்னிருந்த அவஸ்தையின் ஸம்பந்தமே உபாதானத்வம்; மண்ணை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கொண்டால் இது விளங்கும் மண் தன்மை பூர்வாவஸ்தை, குடம் மடக்கு இவைகளின் தன்மை உத்தராவஸ்தை ஆகையால், மண் பிண்டத்தை உபாதான மென்றும், குடம் மடக்கு முதலியவைகளை உபாதேய மென்றும் வ்யவஹரிக்கின்றோம் இம்மாதிரியே அவிபக்த நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்கள் உபாதானம், விபக்த நாம ரூபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்கள் உபாதேயம். இந்தச் சேதநா சேதநங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷணம் சமாகிறபடியால், அவிபக்த

acharya.org

“ ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி ; யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி ? ” இத்யாதாவேவ ப்ரஶாஸித்ருத்வ ஜகதுபாதாநதாம் ஹ்யுக்த் நிஹிதம், இதாநீம் ஸத்வ்யக்தம் ஏதத்தேவோபபாதயதி—ஸ்வயமேவ ஜகதுபாதாநம் ஜகந்நிமித்தம் ச ஸத் “ ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம். ப்ரஜாயேய ” இதி ।

தம் நிஹிதம்—உபகரமததிலேயே சொலலியிருபபதான பரசாஸிதாவாக இருககுமவனே ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகிறுன ’ எனபதை மநஸஸில வைதது கொணடனரே ‘ ததைகமேவாத்விதீயம் யேநாஶ்ருதம் ஶ்ருதம் பவதி ” என று சொலலபபட்டது ?

இதாநீம் ஸத்வ்யக்தம் ப்ரஜாயேயேதி—இதே அர்த்தவதை இபபொழுது தெளிவாக உபபாதிககிறுா எபபடி யெனருல—தானே ஜகத துககு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும இருககிற அநத ஸத எனனும பரஹமம ‘ நான பஹுவாகக கடவேன , அதறகாக உதபததியை அடையக கடவேன’ என று ஸஙகலபிததது என று சொலவதால

நாம ரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹமம உபாதாந காரணமெனறும, விபகத நாமரூப சேதநா சேதந விசிஷட பரஹமம உபாதேய மெனறும சொலவது ஸஙககம

ஸ்வவ்யதிரிக்த நிமித்தாந்தர நிவ்ருத்தியே ப்ரதிஷித்தும்—‘ஏகமேவ’ எனபது உபாதாந காரணததைக குறிககிறபடியால, ‘அத்விதீயம்’ நிமிதத காரணததைப பறறிப பேசுகினறது தவிரவும காரண காரயஙகளுககு ஐககியததைச சொலலுமிடம இது அதைககொணடு, காரணஜஞாநம காரயஜஞாநததிறகு ஸாதநம எனபதை நிரூபிகக வேணடும அதறகு உபாதாந காரணமும அதன காரயமும ஒனறு என று சொனனல போதாது , பரஹமததைத தவிரதது வேறு ஒரு நிமிதத காரணமும இலலை எனறும நிரூபிகக வேணடும அதை ‘அத்விதீயம்’ (இரணடாவதுடன கூடியதனறு , அதாவது—மறறொரு நிமிதத காரணததுடன கூடியதனறு) எனனும பதம பரதிபாதிககினறது

இபபடி பரஹமம ஜகததுககு உபாதாந காரணமாகவும நிமிதத காரணமாகவும இருககினறது எனபதை விவரிததுவிடடு இநத விவரணம உபகரமததுககு ஸஙகதம எனபதைச சொலலுகிறுா “ ததைகமேவாத்விதீயம் ஹ்யுக்த் நிஹிதம் ” எனபதால ஶ்ரேயஸ் எனனும ஶபததால நியமிககும தனமை (அதாவது—நிமிதத காரணமாக இருககும தனமை) ஸபஷடமாக வெளியிடபபட் டிருககிறது , ‘யேநா

acharya.org

𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯
𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌮𑌪𑌿 𑌲𑍀𑌲𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍃

𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 ... 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿—அப்படிப்பட்ட இந்த ஸத் என்னும் ஶப்தத்திற்கு வாச்யமாக இருக்கும் பர ப்ரஹ்மமே, ஸர்வஜ்ஞமாயும் ஸர்வஶக்தியாயும் ஸத்ய ஸங்கல்பமாயும் அவாப்த ஸமஸ்த காமமாயும் இருக்கையிலும், லீலைக்காக 'நான் விசித்ரங்களாயும் அநந்தங்களாயுமுள்ள சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் அடங்கிய ஜகத்ரூபமாய்ப் பஹுவாகக் கடவேன், அதற்காக உற்பத்தியை

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃' இத்யாதி ப்ரதிஜ்ஞையால் உபாதாந காரணமாக இருக்கும் தன்மை ஸூசிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது குறிப்பு. உபநிஷத்தில் "𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯" என்று மாத்ரம் இருக்கிறது. "𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵. 𑌸𑌰𑍍𑌵" என்னும் பதங்கள் அர்த்தத்தைப் பூரணம் செய்வதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் இவ்விடத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. '𑌸𑌦𑍇𑌵' இத்யாதியான வாக்யம் ஸஜாதீய விஜாதீய பேதங்களை நிஷேதிக்கின்றது என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள், நம்முடைய ஆத்தமோவென்றால் ஜகதுபாதாநத்வம் ஜகந்நிமித்தத்வம் இவைகளைக் குறிக்கின்றது' என்பதை விளக்குவதற்காகவே இந்தப் பூரக பதங்கள்.

இவ்விடத்தில் 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 முதலிய ஶப்தங்கள், சொல்லப்போகும் ஸ்ருஷ்டியை உபபாதிக்கும் விஶேஷணங்கள். 'விசித்ர' என்னும் ஶப்தமும் 'அநந்த' என்னும் ஶப்தமும் உபநிஷத்திலுள்ள "𑌬𑌹𑍁" என்பதை விவரிக்கின்றன. 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 என்னும் ஶப்தம் இவ்வளவு பெரிய ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வித ஆயாஸத்தையும் ஜநிப்பிக்கமாட்டாது என்பதைக் குறிக்கின்றது. பகவான் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாக இருக்கிறபடியால் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டி அவனுக்கு ஏன்? என்னும் ப்ரச்நத்திற்கு 𑌲𑍀𑌲𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 (லீலைக்காக) என்பது ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகின்றது.

𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯—[நான் பஹுவாகக் கடவேன், அதற்காக உத்பத்தியை அடையக்கடவேன்] 'முதலில் உத்பத்தி பிறகு பஹுவாவது' என்பது க்ரமமாக இருக்கையிலும், ஸங்கல்பிக்கும்பொழுது முதலில் பஹுவாக ஆவதை ஸங்கல்பித்துப் பிறகு 'அப்படி பஹுவாக ஆவதற்காக உத்பத்தியை அடையக்கடவேன்' என்று சொல்லும் க்ரமம் உபபந்நமே. இந்த உபநிஷத்தில் ஸ்ரீபகவான் முதலில் தனது அம்சமாகிற ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளை உத்பத்தி செய்ததாகவும், பிறகு சேதநாசேதந ரூப விபாகத்தைச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. '𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯' என்பதனால் முதல் அவஸ்தையும், '𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍' என்பதனால் இரண்டாவது அவஸ்தையும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

acharya.org

ஜக³த்ஸ்ருஷ்டேந 'ஸதே³வ ப³ஹுஸ்யாம், தத³ஹம் ப்ரஜாயேய' இதி ஸ்வயமேவ ஸங்கல்ப்ய, ஸ்வாம்ஶைகதே³ஶாதே³வ வியதா³தீ³நி ஸ்ருஷ்ட்வா

அடையக் கடவேன்' என்று தானே ஸங்கல்பித்து, தன்னுடைய அம்ஶமாகிய' (விஶேஷணாம்ஶமாகிய) ப்ரக்ருதியின் ஒரு பாகத்தால் ஆகாஶம் முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தது மறுபடியும். அந்த ஸத் என்னும் ஶப்தத்திற்கு வாச்யமாக இருக்கும் அந்தப் பர தேவதையே "ஹந்தாஹம் இமாஸ்திஸ்ரோ தே³வதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று ஸங்கல்பித்தது

வியதா³தீ³நி ஸ்ருஷ்ட்வா—[ஆகாசம் முதலியவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து] உபநிஷத்தில் தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகள் மாத்ரம் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன ஆனால், அவை ஆகாஶம் முதலியவற்றையும் ஸூசிப்பிக்கின்றன ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் 'மஹத்தத்வம் முதலியவைகளும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன' என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இதனால் இந்த ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் அசேதந தத்வங்களெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று சொன்னதாயிற்று

ஸைவ பரா தே³வதா— அந்தப் பர தேவதையே] 'ஸத் என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமன்று. ஸவிசேஷமே' என்பதை விளக்குகின்றது தே³வதா என்னும் சப்தம்

ஹந்தாஹம் வ்யாகரவாணி—இது உபநிஷத் வாக்யம் [அஹோ! நான் இந்த மூன்று தேவதைகளையும் ஜீவாத்மாவின் வழியாக அநுப்ரவேஶித்து அவைகளுக்குப் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்] இது இரண்டாவது அவஸ்தையாகிற வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட ஸங்கல்பம் ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் அநுப்ரவேஶித்து எல்லாவற்றிற்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்' என்பதால் குடத்திற்குக் குடம் என்னும் பெயரும் அதன் ரூபமும் பகவானுடைய அநுப்ரவேஶத்தால் ஏற்படுகின்றன என்று சொன்னதாயிற்று ஆகையால், அப்படி ஏற்படும் பெயரும் ரூபமும் அந்தப் பதார்த்தத்தைக் குறிப்பதுடன் நின்று விடுகின்றன என்பது இல்லை, அதனுடன், அந்தப் பதார்த்தத்திற்குள் அநுப்ரவேஶித்திருக்கும் பகவான் பர்யந்தம் அவை போகின்றன என்று நாம் அறிய

acharya.org

ஸ்ருஷ்ட்வா. தாந்யேவ ஸம்வ்யாஹிதா ஸா ஸா தேவதா ஐக்ஷத — "ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய

அநேந ஜீவேநாத்மநேதி உபஶ்யதி — 'அநேந ஜீவேநாத்மநா' என்று ஆரம்பிக்கும் உபநிஷத் வாக்யத்தின் கருத்து என்னவென்றால் —

வேண்டும் என்றால், கீழ் 'பஹு ஸ்யாம்' [நான் பஹுவாகக் கடவேன்] என்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகவானே குடமாக ஆனால், குடம் என்னும் பதம் அந்தப் பகவானையும் குறிக்கவேண்டுமன்றோ?

அநேந ஜீவேநாத்மநா — [ஜீவனை ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கும் என்னால்] இந்த அநுப்ரவேஶத்தில் ஒரு விஶேஷமுண்டு. அது என்னவென்றால், பகவான் ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக இருந்துகொண்டு, அந்த ஜீவனாகிற தன்னுடைய ஶரீரத்துடன் பதார்த்தங்களுள் அநுப்ரவேஶிக்கிறான் என்பதுதான். இதனால் சேதந வஸ்துக்களுள் மாத்ரமின்றிக்கே, அசேதந வஸ்துக்களுள்ளும் ஒரு ஜீவனைக் கொண்டே ப்ரஹ்மம் ப்ரவேஶிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படி சேதந அசேதந வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஜீவனுடன் கூடியிருந்தபோதிலும், சைதந்யம் ஸ்வல்பமாக இருந்தால் அவைகள் அப்ராணிகளென்றும், சைதந்யம் ஸ்வல்பமில்லாமல் இருந்தால் அவைகளை ப்ராணிகளென்றும் நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம். இந்த ப்ரகரணத்திலேயே, "ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாநுப்ரவேஶாதேவ க்ருத்ஸ்நஸ்யாசித்வஸ்துந: பதார்த்தத்வம்" [ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் ஜீவனுடைய அநுப்ரவேஶத்தாலேயே ஸகலமான அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் பதார்த்தத்தன்மை ஏற்படுகின்றது] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

" ததா ஹி ஶைலாப்தி தராதி பேதாந்
ஜாநீஹி விஜ்ஞாந விஜ்ரும்பிதாநி। "

[மலை ஸமுத்ரம் பூமி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் விஜ்ஞாநத்தின் விஜ்ரும்பிதங்களென்று அறி] என்றும்,

" பூதாநாம் ப்ராணிந: ஶ்ரேஷ்டா: "

[ஶரீரத்துடன் கூடிய ஜீவன்களுக்குள் ப்ராணிகள் ஶ்ரேஷ்டங்கள்] என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து கல், கட்டை முதலியவைகளும் ஜீவன்களால் அதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றன என்பது வ்யக்தமாக ஏற்படுகின்றது. ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேஶம் இல்லாவிட்டால் ஒரு பொருளுக்கும் நாமம் ரூபம் என்பவை ஸித்திக்கமாட்டா

acharya.org

நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி। "அநேந ஜீவேந ஆத்மநா" இதி ஜீவஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாத்ய, 'ப்ரஹ்மாத்மகஜீவாநுப்ரவேசாதேவ க்ருத்ஸ்நஸ்யாசித்வஸ்துந: பதார்த்தத்வம் ஏவம் ஹி தஸ்யைவ ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ நாமரூபபாக்த்வம்' இதி தர்சயதி।

'ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவன்' என்பதை முதலில் ப்ரதிபாதித்து பிறகு 'இம்மாதிரியான ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசத்தாலேயே ஸகல அசேதந வஸ்துக்களுக்

வன்றோ? இது ஸ்பஷ்டமாக ஒரு ஸ்வாரஸ்யம் கவனிக்கத்தக்கது. ஒரு ப்ராணியினிடத்தில் அந்த ப்ராணியாக இருக்கும் அவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள ஜீவன் அதைத் தயஜித்து விட்டுப்போன பிறகும் அந்த ப்ராணியின் சரீரத்திற்கு நாமமும் ரூபமும் இருக்கின்றபடியால், அது மருத்தமாக இருந்த போதிலும் அந்த மற்ற சரீராவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள மற்றொரு அல்ப சைதந்யத்தையுடைய ஜீவன் அதில் இருக்கின்றது என்றே நாம் அறியவேண்டும். மரம் மரமாக இருக்கும் பொழுது ஒரு ஜீவன் உள்ளது, அது வெட்டப்பட்டுக் காஷ்டமான பிறகும் அதில் மற்றொரு ஜீவன் இருக்கிறது என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு ஆச்சர்யமே.

ஆனால் இந்த ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசம் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியில் மாத்ரமே உண்டு. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள தேஜஸ் அப் அந்நம் ஆகாசம் மஹத்தத்வம் முதலியவைகளுள் கேவலம் ப்ரஹ்மாநுப்ரவேசம்தான் உண்டு. அந்தக் காரணத்தால் தேஜஸ் முதலியவைகளுக்கு நாமரூபங்கள் ஏற்படுவதைக் கார்யத்வாரகமென்றும் ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள சேதந அசேதந வஸ்துக்களுக்கு அவை ஏற்படுவதை ஸத்வாரகமென்றும் சொல்வார்கள். ஜீவனை த்வாரமாகக் கொண்டு பகவான் ப்ராக்ருதங்களுக்கு ஆதாரமாவதுபோல அத்வாரகமாகவும் அவன் அவைகளுக்கு ஆதாரமாகக் கூடும் என்பது சில ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாஹம்.

இந்த 'அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய' என்னும் வாக்யத்தில் வ்யாகரண ஸம்பந்தமான ஒரு விசேஷமுண்டு, அது என்னவென்றால் இவ்விடத்திலிருக்கும் மூன்றாவது வேற்றுமையால் கர்த்தா சொல்லப்படுகிறான் என்பதுதான். "ஸிம்ஹேந ஹதா பஹவோ ம்ருகா:" ஸிம்ஹமாக இருந்துகொண்டு என்னால் பஹு ப்ராணிகள் பக்ஷிக்கப்பட்டன। என்னும் லௌகிக வாக்யத்தை இம்மாதிரியான ப்ரயோகத்தின் ஸாதுத்வத்தை நிரூபிக்க நிதர்சநமாக வ்யாக்யாதா சொல்லியிருக்கிறார்.

acharya.org

𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍, 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌂

கும் பதார்த்தமாக இருக்கும் தன்மை விதிக்கிறது' என்றும், 'அப்படி இருக்கும் வஸ்துவுக்கே பெயர் ரூபம் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை உண்டு' என்றும் இந்த வாக்யம் நிரூபிக்கின்றது என்பதுதான்.

𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ....𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿—இதனால் என்ன சொன்னதாயிற்றென்றால்—ஜீவாத்மா என்பது, ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது. இதற்கு ப்ரமாணம் "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂" என்னும் மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம்.

𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂—'பதார்த்தங்கள் நிராகாரங்களல்ல, ஒவ்வொரு அஸாதாரண ஆகாரம் ஒவ்வொரு பதார்த்தத்துக்கும் உண்டு, அம்மாதிரியான ஆகார வைசிஷ்ட்யம் ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப்ரவேசமில்லாவிட்டால் விதிக்க மாட்டாது' என்பது தாத்பர்யம்.

𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—இதன் தாத்பர்யமாவது—ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரம்; அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும் சரீரங்கள், ஆகையால், இந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஜீவத்வாரா ப்ரஹ்மத்துக்கும் சரீரங்கள், ஆகையால், இந்தப்பொருள்களைக் குறிக்கும் பெயர்களெல்லாம் அந்தப் பொருள்களுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஆத்மாவைக் குறித்துக்கொண்டு, அதுவழியாக அந்த ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான்.

𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—'𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰' என்பதற்கு விசேஷணம் என்பது பொருள். '𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌿' என்பதற்கு விசேஷ்யம் என்பது பொருள். இந்த விசேஷணம் இருவகைப்படும்—சரீரமாயிருப்பதால் விசேஷணமாயிருப்பது ஒன்று, சரீரமாயில்லாமல் விசேஷணமாயிருப்பது மற்றொன்று. குண்டலம் தரித்திருக்கிறவனுக்கு அந்தக் குண்டலம் ஒரு விசேஷணம் ஆனால் அது அவனுக்கு சரீரமன்று. அவனுக்கு அவனுடைய தேஹமும் ஒரு விசேஷணம், அது அவனுக்கு சரீரம். எவ்விடத்தில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் மாத்ரம் ஒன்றைச் சரீரமென்றும் மற்றொன்றை அதற்கு ஆத்மாவென்றும் சொல்லக்கூடும். ப்ரக்ருதத்தில், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜீவாத்மா சரீரமாயிருப்பதனால் விசேஷணமாக

ஸ்தாவராணி வஸ்தூநீதி ஸ்தாவராத்மகாநி தாநி ஸர்வாணி ; அத ஏவ தேவோ மநுஷ்யோ யக்ஷோ ராக்ஷஸ: பசு: ம்ருக: பக்ஷீ வ்ருக்ஷோ லதா காஷ்டம் சிலா த்ருணம் கட: பட: இத்யாதய: ஸர்வே ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய யோகேநாபிதாயகதயா ப்ரஸித்தா: சப்தா லோகே தத்தத்வாச்யதயா

இப்படி இருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு தேவன் மநுஷ்யன் முத லிய அமைப்பை உடைய வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவையெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஆகையால், 'தேவன் மநுஷ்யன் யக்ஷன் ராக்ஷஸன் பசு ம்ருகம் பக்ஷி வ்ருக்ஷம் கொடி கட்டை கல் புல் குடம் வஸ்த்ரம்' என்று ப்ருதி விக்ருதி ஸம்பந்தங்களாய பதார்த்தங் களின் பெயராக லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களெல்லாம், அதனால் குறிக்கப்பட்டன வாகத் தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புகளை உடைய வஸ்துக்களின் வழியாக, அந்த வஸ

இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மத்தை ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறோம் அம் மாதிரியே, தேவன் மநுஷ்யன் முதலிய அமைப்புகள் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருந்து கொண்டு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவைகளுக்கு ஜீவாத்மாவை ஆத்மவென் று சொல்லுகிறோம் 'சரீரம் என்றால் என்ன?' என்பதற்கு 39-வது பக்கம் பார்க்க.

ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயயோகேநாபிதாயகதயா—எல்லா சப்தங்களும் ப்ரக ருதி என்னும் ஒரு பாகத்தையும் ப்ரத்யயம் என்னும் மற்றொரு பாகத்தையும் உடையவை. தமிழில் ஒன்றைப் பகுதி என்றும், மற்றொன்றை விகுதி என்றும் சொல்வார்கள். இவை இரண்டும் சேர்ந்துதான் சப்தங்கள் வாசகங்களாகின்றன ராம: (ஒரு ராமன்), ராமௌ (இரண்டு ராமன்கள்), ராமா: (மூன்றல்லது அதிக ராமன்கள்) என்னும் சப்தங்கள் ஒரே ப்ரக்ருதியை உடையவை, ஆனால் வெவ்வேறு ப்ரத்யயங்களை உடை யவை, இம்மாதிரியே தேவ: (தேவன்) மநுஷ்ய: (மநுஷ்யன்) என்னும் சப்தங்களு க்கு ப்ரக்ருதி வெவ்வேறு, ப்ரத்யயம் ஒன்று

தத்தத்வாச்யதயா ப்ரதீயமாந தத்தத் ஸம்ஸ்தாநவத்வஸ்து-முகேந— [அந்தந்தப் பதத்திற்கு வாச்யமென்று தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புகளை உடைய வஸ் துக்களின் வழியாக]. அதாவது—'கட:' என்னும் பதத்திற்கு வாச்யம் குடம் என் னும் பொருள், அதற்கு ஒரு விதமான அமைப்பு உண்டு, அவ்விதமான அமைப்பை உடைய அந்தப் பொருளை அந்தப் பதம் முதலில் குறிக்கின்றது, அதன் வழியாக அதை

acharya.org

ப்ரதீயமாந தத்ஸம்ஸ்தாந வஸ்து தத்அபிமாநி ஜீவ தத்அந்தர்யாமி பரமாத்ம பர்யந்தஸ்ய ஸங்காதஸ்யைவ வாசகா இதி ।

ஏவம் ஸமஸ்த சிதசிதாத்மக ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸதுபாதாநதா ஸந்நிமித்ததா ஸதாதாரதா ஸந்நியாம்யதா ஸச்சேஷதாதி ஸர்வம் ச "ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:" இத்யாதிநா விஸ்த

துக்களின் அபிமானியாயுள்ள ஜீவாத்மாவென்ன அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ள பரமாத்மாவென்ன இவைகளின் சேர்க்கையைச் சொல்லுகின்றன என்பதுதான்.

ஏவம் ஸமஸ்த . . . ப்ரதிபாத்ய—இப்படி ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களாகிற இந்த ப்ரபஞ்சம் ஸத் என்று சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தையே உபாதாந காரணமாக உடையது, அதையே நிமித்த காரணமாக உடையது, அதையே ஆதாரமாக உடையது, அதனாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றது, அதற்கே சேஷமாக இருக்கின்றது என்று இவை முதலிய ஸகல அர்த்தங்களையும், "ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:" இது முதலான வாக்யத்தால் விஸ்தாரமாக நிரூபித்து,

---

அதிஷ்டித்து இருக்கும் ஜீவனையும், அந்த ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவையும் குறிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இதற்கு ஒரு ஆக்ஷேப முண்டு. அது என்னவென்றால், 'தேவத்வம்' (தேவர்களின் தன்மை) 'மநுஷ்யத்வம்' (மனுஷ்யர்களின் தன்மை) முதலிய பருக்கருதியின் அர்த்தமும், 'தெய்வள்' (இரண்டு தேவர்கள்) முதலான பரதபயத்தின் அர்த்தமும், அந்தச் சப்தம் பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் பொழுது எப்படி அந்வயிக்கும்? என்பதுதான். இதற்கு ஸமாதானத்தை 'வஸ்துபேதேந' என்பது சொல்லுகின்றது. அதாவது—'அந்த அர்த்தங்கள் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அந்வயிக்கமாட்டா என்பது உண்மையே, ஆனால் அவைகள் ஸத்வாரகமாக (அந்தந்த வஸ்துக்களின் வழியாக) அந்வயிக்கக் கூடுமாதலால் ஆக்ஷேபத்திற்கு அவகாசம் இல்லை' என்பதுதான்.

ஏவம்—உபநிஷத்திலுள்ள 'ஸந்மூலா:' என்னும் சப்தம், 'ஸதுபாதாநதா' 'ஸந்நிமித்ததா' (ஸத்தை உபாதாநகாரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை, ஸத்தையே நிமித்த காரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) என்னும் சப்தங்களால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. 'ஸதாதாரதா' (ஸத்தையே ஆதாரமாக உடையது)

acharya.org

𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 „𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍’’ 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, ‘𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 „𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾’’, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂

கார்ய காரண ஸம்பந்தம் முதலியவற்றைக் கொண்டு „𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍’’ என்னும் வாக்யத்தால் ‘ஸகல ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையது’ என்பதே உண்மை என்று ப்ரதிபாதித்து, ‘ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே ஆத்மா, ஸகல ஜகத்தும் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கே சரீரம், ஆகையால் நீ என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யமாயுள்ள பொருளும் ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய ப்ரஹ்மமே’ என்று, பூர்வமே

என்னும் சப்தத்தால் ‘𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨’ என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது இப்படி ப்ரபஞ்சத்திற்கு ‘ஸத்’ என்பது தாரகமாகிறபடியால், தாரகத்தன்மையில் உள்ளடங்கி நிற்கும் ‘𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾’ (ஸத் என்பதினாலேயே நியமிக்கப்படும் தன்மை) என்னும் தன்மையும், இந்தத் தன்மைகளால் அர்த்த ஸித்தமாக இருக்கும் ‘𑌸𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌤𑌾’ (ஸத்துக்கே சேஷமாக இருக்கும் தன்மை) என்னும் தன்மையும் கீழ்ச் சொல்லப் பட்டவைகளுடன் சேர்த்துச் சொல்லப்படுகின்றன. 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃—ப்ரதிஷ்டை என்றால் லயம்; ஆகையால் ‘ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மாதீனமான லயத்தை உடையது’ என்பது ‘𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃’ என்பதின் பொருளாகும். இவை எல்லாவற்றினாலும், ‘ஜகத் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்’ என்று சொன்னதாயிற்று.

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨—[‘ப்ரபஞ்சம், கார்யம்; ப்ரஹ்மம் காரணம்’ என்று இது முதலிய ஹேதுக்களாலும்.] ‘𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿’ (முதலிய) என்பதால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌦𑌯𑌃’ முதலியவை க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

“𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾’’—𑌏𑌷𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯 (எதற்கு ஸத் என்று சொல்லப்படும் வஸ்து ஆத்மாவோ) அது 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂; அந்த ஆத்மமே 𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 என்பதாலும் சொல்லப்படுகின்றது 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂—அதுவே ப்ராமாணிகம். 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾—அதுவே இதற்கு ஆத்மா. ஜகத் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையது என்று சொன்னதனாலேயே, ஜகத் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று, ஆகையால் “𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂’’ என்று சொன்னால் போதுமே “𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾’’ என்பது எதற்காக? என்று கேட்டால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் மஹாகவி வால்மீகி “𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌂𑌚’’ என்று ப்ரயோகித்தது போலவே என்பது ஸமாதானம்.

acharya.org

ஜக³த் தஸ்ய ஶரீரம், தஸ்மாத்த்வம் ஶப்³த³வாச்யமபி ஜீவப்ரகாரம் ப்³ரஹ்மைவ' இதி ஸர்வஸ்ய ப்³ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் "தத்த்வமஸி" இதி ஜீவ விஶேஷ உபஸம்ஹ்ருதம் ।

ஏதது³க்தம் ப⁴வதி—"ஐததா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம்" இதி சேதநாசேதந ப்ரபஞ்சம் 'இத³ம் ஸர்வம்' இதி நிர்தி³ஶ்ய, 'தஸ்ய ப்ரபஞ்சாஶேஷஸ்ய ஸ ஆத்மா' இதி ப்ரதிபாதி³தம் । ப்ரபஞ்சாஶேஷேண ப்³ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரதிபாதி³தமித்யர்த²: ॥

யாதொரு அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட 'ஸகலமும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது' என்னும் அர்த்தமானது தத்த்வமஸி என்னும் வாக்யத்தால் ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது

ஏதது³க்தம்...... .....ப்ரதிபாதி³தமித்யர்த²:—இதனால் சொல்லப்பட்டதாவது—'ஐததா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம்' என்னும் வாக்யத்தில் 'இத³ம் ஸர்வம்' என்பதால் சேதந அசேதநங்கள் அடங்கிய இந்த ப்ரபஞ்சம் குறிக்கப்படுகின்றது; 'ஐததா³த்ம்யம்' என்பதால் அப்படிப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திற்கு இவனே ஆத்மா என்று

ஜீவ விஶேஷே உபஸம்ஹ்ருதம்—"ஐததா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம்" என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஒரு ஜீவ விசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்கப்பட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால், இவ்விடத்தில் இம்மாதிரி உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது.

ஏதது³க்தம் ப⁴வதி—சிலர் இந்த உபநிஷத் வாக்யத்திற்கு வேறுவிதமாக நிர்வஹிப்பார்கள். அதாவது—'ஸ ஆத்மா' என்னும் சப்தம், 'ம்ருதா³த்மகோ க⁴ட:' (மண் குடம்) என்னும் இடத்தில் போல, ஸ்வரூபத்தின் ஐக்யத்தைக் குறிக்கக்கூடுமாகையால், "ஐததா³த்ம்யமித³ம் ஸர்வம்" என்பதனால் அம்மாதிரி ஸ்வரூபைக்யமே சொல்லப்படுகின்றது, 'ஐததா³த்ம்யம்' என்பதால் அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரூபைக்யமும், 'தத்த்வமஸி' என்பதால் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரூபைக்யமும் சொல்லப்படுகின்றன என்பதுதான். இந்த நிர்வாஹம் அஸங்கதம். ஏனென்றால், "இத³ம் ஸர்வம்" என்பதிலுள்ள 'ஸர்வம்' என்னும் சப்தத்தை அசித்வஸ்துவில் மாத்ரம் ஸங்கோசம் செய்யக் காரணமில்லை, அப்படி ஸங்கோசம் செய்வதால் 'ஸர்வ' என்னும் சப்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் பங்கமாகும் தவிரவும், மற்றொரு ச்ருதியில் 'இத³ம் ஸர்வமஸ்ருஜத' [இவையெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தார்] என்று 'இத³ம்

acharya.org

‘தடிதம் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் கிமாத்ம ஶரீர பாவேந? உத ஸ்வரூபேண?’ இதி விவேசநீயம் | ‘ஸ்வரூபேண’ இதி சேத், ப்ரஹ்மண: ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதய: “தடைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” இத்யாரப்ய ப்ரக்ருதாவகதா பாதிதா பவந்தி | ஶரீராத்மபாவேந து தாதாத்ம்யம் ஶ்ருத்யந்தர விஶேஷிதம் | “அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” இதி ப்ரஶாஸித்ருத்வ ரூபாத்மத்வேந ஸர்வேஷாம் ஜநா

பரதிபாதிககபபடுகினறது அதாவது—பரபஞசம உததேசயம, பரஹமாதமகதவம (பரஹமதவை ஆதமாவாக உடைததாயிருககும தனமை) உபாதேயம எனறு சொனனதாயிறறு

தடிதம் . . ..பாயிதம்—‘தாதாத்ம்யம்’ எனபதால பரதிபாதிககபபடும பரஹமாதமகதவம சரீர ஆதம பாவததிஞலா? இலலாவிடடால ஸவரூபததின ஐகயததிஞலா? எனபதை விவேசிககவேணடும ஸவரூபததின ஐகயததிஞல எனறு சொலலும பககததில, ‘தடைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயெய’ எனறு ஆரமபததிலேயே அறியபபடடவைகளான பரஹமததினுடைய ஸதயஸஙகலபதவம முதலியவைகள பாதிதஙகளாகிவிடும அநத பரஹமாதமகதவம சரீர ஆதம பாவததிஞலேயே எனபது

ஸர்வம்’ எனனும இநத சபதஙகளே பரயோகம செயயபபடடு, பிறகு, “ஸச்ச த்யச்சா பவத் விஜ்ஞாநம் சா விஜ்ஞாநம் ச” எனறு ‘அபபடி ஸருஷடிககபபட்டவை சேதநமாகவும அசேதநமாகவும ஆயின’ எனறு விவரிககபபடடிருககினறது அதுபோலவே இவவிடததிலும ‘ஸர்வம்’ எனபதால சேதநா சேதந பரபஞசமே கரஹிககப்படவேண்டும்.

ப்ரஶாஸ்த்ருத்வேந—சேதநா சேதந பரபஞசததை உததேசிதது பரஹமாதமகத்வம பரதிபாதிககபபடுகினறதே தவிர, அசேதநததை மாததிரம உததேசிதது அனறு எனபது இநதப பததின கருதது

ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதய:—‘ஆத்மா’ எனனும சபதம ஸவரூபைகயததைக குறிககும எனபது உணமையேயாயினும, இவவிடததில அது அாததமனறு, ஏனெனருல, அசேதநததுடன பரஹமததுககு ஸவரூபைகயம சொனஞல, பரஹமததுககும அசேதநதவம பரஸஙகிககுமாகையால ஸதய ஸஙகலபதவம முதலியவைகள பாதிககபபடும, ஜீவனுடன ஸ்வரூபைகயம சொனஞலும, காம வசயதவம் பரஸஙகிககுமாகையால் அநத ஸதய ஸஙகலபதவம முதலியவைகள பாதிககபபடும எனபது தாதபாயம.

‘இநதக காரணததால மாததிரம ஸவரூபைகயாாததம அஸஙகதம எனபது இலலே. இதர சருதிகளுககும அநத அாததம விருததம’ எனறு இரணடு சருதி வாகயஙகளை

acharya.org

ந்தர: ப்ரவிஷ்ட:; அத: 'ஸர்வாத்மா', ஸர்வேஷாம் ஜநாநாம் ஆத்மா ஸர்வம் அஸ்ய ஶரீரம் இதி விஶேஷதோ ஜ்ஞாயதே। "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி, ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" இதி ச। அத்ராபி "அநேந ஜீவேநாத்மநா" இதீஹ இஹைவ ஜ்ஞாயத இதி ஸர்வமேவோபபந்நம்।

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" என்னும் சருதியில் 'பகவான் எல்லா ஜநங்களினுள்ளும் நியமிக்கிறவனாக இருந்துகொண்டு அவர்களுள் ப்ரவேசித்திருக்கிறான், ஆகையால் அவன் ஸர்வாத்மா (எல்லா ஜநங்களுக்கும் ஆத்மா) எல்லாம் அவனுடைய சரீரம்' என்பதால் அது விசேஷித்து அறியப்படுகின்றது. "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ

உதாஹரிக்கிறார்—"அந்த: ப்ரவிஷ்ட:" என்பது ஒன்று, "ய ஆத்மநி" என்பது மற்றொன்று இவை இரண்டிலும் 'ப்ரஹ்மம் நியமிக்கிற வஸ்து' என்பதும் 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரபஞ்சம் சரீரம்' என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், முதல் சருதியில் முதல் அர்த்தம் கண்டோக்தமாகவும் இரண்டாவது அர்த்தம் கம்யமாகவும் இருக்கின்றன, இரண்டாவது சருதியில் இரண்டு அர்த்தங்களும் கண்டோக்தங்களாக இருக்கின்றன. இதற்காகவே இரண்டு சருதிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

"ஶ்ருத்யந்தராத் விஶேஷதோऽவகதம்" என்று வாக்யம் முடிந்தது 'கதம் விஶேஷதோऽவகதம்?' (அது எப்படித் தெரிகிறது?) என்று கேட்கில் "அந்த: ப்ரவிஷ்ட... ....இதி விஶேஷதோ ஜ்ஞாயதே" என்று அந்வயிக்க வேண்டும்

விஶேஷதோ ஜ்ஞாயதே—ப்ரஹ்மம் ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆத்மா என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், ப்ரஶாஸித்ருத்வேந ச (நியமிக்கிறவனாகவும்) ப்ரஹ்மம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது விசேஷம்

அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா—ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதற்கு அந்த: ப்ரவேஶ: (உள்ளில்புகுந்து நிற்பது) ஶாஸித்ருத்வம் (நியமிக்கும் தன்மை) இரண்டும் அபேக்ஷிதங்கள். ஆகாசத்துக்கு அந்த:ப்ரவேசம் இருக்கையிலும் நியமிக்கும் தன்மை இல்லாததாலும், அரசனுக்கு நியமிக்கும் தன்மை இருக்கையிலும் அந்த:ப்ரவேசம் இல்லாததாலும், அவர்கள் ஆத்மாவாகிறதில்லை. இவை இந்தப் பதங்களின் ப்ரயோஜநங்கள்

acharya.org

அத: ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துநோ ப்ரஹ்மஶரீரத்வாத் ஸர்வஶரீரம் ஸர்வப்ரகாரம் ஸர்வஶப்தைர் ப்ரஹ்மைவாபிதீயத இதி "தத் த்வம்" இதி ஸாமாநாதிகரண்யேந ஜீவஶரீரதயா ஜீவப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிஹிதம்। ஏவம் விஹிதே ஸதி அயமர்த்தோ ஜ்ஞாயதே — ‘த்வம்’ இதி ய: பதார்த்த:

யஉயதி ஸ தச்சரீரகப்ரஹ்மபர்யந்த: :" என்னும் ச்ருதியிலும் அதுவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரக்ருதமான இந்த ச்ருதியிலும், "அநேந ஜீவேநாத்மநா" என்பதனால் இதுவே அறியப்படுகின்றது என்பதை முன்னமேயே விவரித்திருக்கிறோம். இப்படி ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருக்கிறபடியால் ஸகலத்தையும் சரீரமாயும் விசேஷணமாயுமுடைய ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் ‘தத் த்வம்’ என்னுமிடத்திலும் ஜீவனைச் சரீரமாகவும் அப்படி அவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு

அத்ராவி—இந்த ஆத்தம வேறு ச்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபைக்யாத்தம் சொன்னால் என்ன? என்னில், இவ்விடத்திலும் ‘அநேந ஜீவேந’’ இத்யாதியால் சரீராத்ம பாவமே சொல்லப்படுகின்றது என்கிறார்.

அத:—இப்படிச் சரீராத்ம பாவம் சொல்வதால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்கின்றது என்கிறார்.

‘ஸர்வஶரீரம் ஸர்வப்ரகாரம்’ என்றும் ‘ஜீவஶரீரதயா ஜீவ ப்ரகாரம்’ என்றும் சொல்வதன் ப்ரயோஜநம், ‘கேவலம் விசேஷணமாக இருப்பது மாத்ரம் போதாது, சரீரமாக இருந்து விசேஷணமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஒன்றை சரீரமென்றும் மற்றொன்றை ஆத்மாவென்றும் வ்யவஹரிக்கலாம் என்பதைக் காட்டுவதே.

ஏவம் விஹிதே ஸதி — அப்படி ஸித்திக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் என்ன பயன்? என்னில், ‘ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாவிட்டால் ‘த்வம்’ என்னும் பதத்திற்கு ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் போகும் தன்மை கிடைக்காது, ப்ரஹ்ம பர்யந்தத் தன்மையின் ஜ்ஞாபநம் பயன்’ என்று சொல்லுகிறார்.

சிலர் இந்த வாக்யத்தை "ஏவம் விஹிதே ஸதி" என்று ஆரம்பித்து ‘ஜ்ஞாயதே இதி" என்பதுடன் முடித்து, "அநேந" என்பது முதல் "வ்யாகரவாணி" என்பது வரையிலுள்ளதை அடுத்து வரும் "தத்த்வமிதி" என்னும் வாக்யத்துடன் சேர்க்கிறார்கள். அப்படிச் சேர்த்தால் "அநேந.............வ்யாகரவாணி" என்பது எப்படி

தேஹாதிஷ்டாத்ருதயா ப்ரதீத:, ஸ பரமாத்ம ஶரீரதயா பரமாத்ம ப்ரகார பூத: பரமாத்ம பர்யந்த: ப்ரயுக்தி ப்ரவ்ருத்தஶப்த:, அத: 'த்வம்' இதி ஸ்வப்ரகார விஶிஷ்டம் ஸ்வாத்மானம் ஆசஷ்டே இதி — "அனேன ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ப்ரஹ்மாத்மகதயைவ ஜீவஸ்ய ஶரீரிண: ஸ்வநாமபாக்த்வாத். "தத் த்வம்" இதி

அவனை விசேஷணமாகவும் உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகிறது, அதாவது அவ்விடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யம் விளக்கின்றது. இப்படிச் சொல்வதால் கிடைக்கும் ப்ரயோஜநமென்னவென்றால், 'த்வம்' என்னும் சப்தம் பரமாத்ம பர்யந்தம் குறிக்கின்றது என்பது ஜ்ஞாபிக்கப் படுவதுதான். அதாவது—'த்வம்' என்னும் சப்தம் தேஹத்திற்கு அதிஷ்டாதாவாக இருக்கும் ஜீவனைக் குறிக்கின்றது என்று முதலில் அறியப்பட்டது, இப்பொழுது அந்த ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாகவும் அப்படி சரீரமாக இருந்துகொண்டு அவனுக்கு விசேஷணமாகவும் அவனாலேயே தரிக்கப்பட்டவனாகவும் ஆகையால் தனித்து இருப்பதற்கும் ப்ரவ்ருத்திப்பதற்கும் தகாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்று அறியப்படுகிறபடியால், அந்த 'த்வம்' என்னும் சப்தம், அந்த ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய அவனுடைய அந்தர்யாமியைச் சொல்லுகின்றது மற்றொரு சரீரத்துக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் இந்த ஜீவன், "அனேன ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்கிறபடி ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியினாலேயே பெயரை உடையவனாக ஆகிறானன்றோ?" என்று சொன்னதாயிற்று.

அந்வயிக்கும் என்பதும், "ஸ்வநாம பாக்த்வாத்" என்பது எதற்கு ஹேதுவாகின்றது என்பதும் ஏற்படவில்லை. பின்வருமாறு அந்வயம் செய்தால் மாத்ரம் அர்த்தம் ஸங்கதமாகும். "த்வம் இதி ய: ஶப்த: தேஹாதிஷ்டாத்ருதயா ப்ரதீத:, ஸ பரமாத்ம ஶரீரதயா பரமாத்ம ப்ரகாரபூத: பரமாத்ம பர்யந்த: ப்ரயுக்தி ப்ரவ்ருத்தஶப்த:, அத:, 'த்வம்' இதி (அயம் ஶப்த:), "அனேன ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இதி ப்ரஹ்மாத்மகதயைவ ஜீவஸ்ய ஶரீரிண: ஸ்வநாமபாக்த்வாத், ஸ்வப்ரகார விஶிஷ்டம் ஸ்வாத்மானம் ஆசஷ்டே இத்யந்வய:, ஸமஞ்ஜஸ இதி ஜ்ஞாயதே।

'தத்' 'த்வம்' இதி—ஸாமாநாதிகரண்யத்தை ஆத்யாஸமாகச் சொல்லாமல் சரீராத்ம பாவத்தை ஆதாரமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் எவ்வித தூஷணத்திற்கும் அவகாசம் இல்லாமல் இருக்கின்றது என்பதை விவரிக்கும் பொருட்டு, முதலில், 'தத்', 'த்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறு என்பதையும், இர

acharya.org

ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரவ்ருத்தயொ: த்வயொரபி பதயொ: ப்ரஹ்மைவ வாச்யம். தத்ர "தத்" பதம் ஜகத்காரணபூதம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் நிர்விகாரம் ப்ரஹ்மாசஷ்டே; "த்வம்" இதி ச ததேவ ப்ரஹ்ம ஜீவாந்தர்யாமிரூபேண ஸஶரீரம் ஜீவப்ரகாரவிஶிஷ்டமாசஷ்டே. ததேவம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதேந ஏகஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யேவ "தத் த்வம்" இதி த்வயோ: பதயோ: வ்ருத்திருக்தா. ப்ரஹ்மணோ நிரவத்யத்வம் நிர்விகாரத்வம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரத்வம் ஜகத்காரணத்வம் சாபாதிதம்.

இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ப்ரவருத்தித்திருக்கும் 'தத்' 'த்வம்' எனும் இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமே பொருள். அவைகளுள் 'தத்' எனும் பதம், ஜகத்துக் கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாணகுண கணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் விகாரமும் அற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. 'த்வம்' என்னும் பதமும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு தனது சரீரமாயுள்ள ஜீவனென்கிற விசேஷணத்துடன் கூடியிருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. ஆகையால் 'தத்' 'த்வம்' எனும் இரண்டு பதங்களும் வெவ்வேறு ப்ரவருத்தி நிமித்தங்களை உடைத்தா யிருந்துகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படிச் சொல்வதால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய தோஷமற்றிருக்கும் தன்மை விகாரமற்றிருக்கும் தன்மை ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கும் தன்மை ஜகத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை இவைகளொன்றும் பாதிக்கப்படவில்லை

ண்டு பதங்களும் ஒரே பொருளை அவகாஹிக்கின்றன என்பதையும் விளக்கி, பிறகு அதனால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார். இரண்டு பதங்களும் ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன, 'தத்' என்பது ஜகத் காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது, 'த்வம்' என்பது அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, ஜீவனை சரீரமாயுடையவனைக் குறிக்கின்றது; ஆகையால் ப்ரவருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறு, ஆகையால் இரண்டு பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்ய ஸித்தி ஸ்வரூபைக்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டால், ப்ரவருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறாகா வாகையால் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்திக்க மாட்டாது என்பது தாத்பர்யம்.

நிரவத்யத்வம்—அப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸித்தியாவிட்டால் அவித்யையைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கும் தன்மையை ப்ரஹ்மத்துக்குக் கல்பிக்கும்படி ஸம்பவிக்கும், அது இதர ச்ருதிகள் முறையிடும் ஸாவஜ்ஞத்வம் முதலியவைகளுக்கு அத்யந்தம் விருத்தம். அம்மாதிரி எவ்வித தோஷமும் தமது மதத்தில் ப்ரஸங்கியாது என்கிறார்.

acharya.org

அஶ்ருதவேதாந்தா: புருஷா: ஸர்வே பதார்த்தா: ஸர்வே ஜீவாத்மாநஶ்ச ப்ரஹ்மாத்மகா இதி ந பஶ்யந்தி ; ஸர்வ ஶப்தாநாம் ச கேவலேஷு தத்தத்பதார்த்தேஷு வாச்யைகதேஶேஷு வாச்யபர்யவஸாநம் மந்யந்தே । ஶ்ருதவேதாந்தாஸ்து வேதாந்தவாக்ய ஶ்ரவணேந ப்ரஹ்மகார்யதயா தச்சரீரதயா ச ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ஸர்வஶப்தாநாம்

அஶ்ருத வேதாந்தா:......... ..ஸத்யக்ஷி—வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கற்காதவர்கள், ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவை என்பதை அறிகிறார்களில்லை, எல்லா சப்தங்களும் அவையவைகளின் அர்த்தங்களுள் ஏக தேசமாயுள்ள அந்தந்த பதார்த்தங்களைக் குறித்து அவ்விடத்திலே

அஶ்ருதவேதாந்தா இதி—'லோகத்தில் குடம் என்னும் பதத்தால் குடம் என்னும் பொருளையே க்ரஹிக்கிறோமே தவிர, குடத்திற்கும் ஆத்மாவாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தை க்ரஹிக்கவில்லை ஒவ்வொரு பொருளும் தன் தன் மட்டுமே அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கின்றதே தவிர ப்ரஹ்ம பர்யந்தமாக ஒரு தோற்றத்தையும் ஜநிப்பிக்கவில்லை இவ்விதம் சப்தமொன்றும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் வ்யுத்பத்தியைப் பெறவில்லையாதலாலும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் தோற்றவில்லை யாதலாலும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள கல்பனை அஸங்கதம்' என்று ஒரு பூர்வ பக்ஷத்தை சங்கித்து அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ஸமாதாநத்தின் ஸங்க்ரஹமாவது—'நாம் பதார்த்தங்களை ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் க்ரஹிக்காமல் இருப்பது, பதங்களுக்கு ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் அர்த்தம் இல்லாததால் அன்று, ஆனால் அது நம்மிடம் வேதாந்த ச்ரவணமாகிற ஸாமக்ரி இல்லாமையாலேயே. நேத்ரேந்த்ரியத்தால் சந்தநக் கட்டையின் வாஸனையை அறியாமல் இருப்பது அந்தக் கட்டைக்கு வாஸனை இல்லை என்பதைக் காட்டுமோ? வாஸனையை க்ரஹிக்கக்கூடிய இந்த்ரிய ஸாமக்ரி இல்லை என்பதை அன்றோ ஸூசிப்பிக்கின்றது? அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும்' என்பது தான்.

ஸர்வே பதார்த்தா: ஸர்வே ஜீவாத்மாநஶ்ச—எல்லாப்பொருளின் உள்ளிலும் ஜீவாத்மா ஒன்று இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் 'எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மாத்மகங்கள்' என்றால் போதும். 'எல்லாப் பதார்த்தங்களும்' என்று சேர்த்தது, அத்வாரகமாகவும் ப்ரஹ்மம் பொருள்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றது என்னும் பக்ஷத்தை அவலம்பித்ததே.

கேவலேஷு தத்தத்பதார்த்தேஷு—ப்ரஹ்மம் வரையில் அர்த்தம் கொள்ளாமல், கேவலம் அந்தந்தப் பொருள் வரையில் மாத்ரம் அர்த்தம் கொள்ளுகிறார்கள். இது வாச்யத்தின் ஒரு அம்சமன்றோ? ப்ரஹ்மமாகிற மற்றொரு அம்சத்தையும் கொண்டாலன்றோ வாச்யம் பூர்ணமென்று சொல்லலாம்.

acharya.org

தத்த்வகாரண ஸஹித ப்ரஹ்மவாதிகம் அஜாநந்தி। ந சைவம் மன்வாநா: ஸர்வாநாம் தத்த்வப்ராயோஜ்யவாதிதயா வ்யுத்பத்தி ஸாதயிதா ஸத்யா: ; தேந

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவர்களோ வென்றால் ' ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், ப்ரஹ்மத்தையே அந்தர்யாமியாக உடைத்தா யிருப்பவைகள், ஆகையால் அவைகளுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த விசேஷங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு' என்பதை அறிகிறார்கள். இப்படியானால் மாடு முதலிய பதங்களுக்கு அந்தந்த பதார்த்தங்களைக

ஸர்வசப்த ப்ரஹ்மாத்மகத்வம்—இவ்விடத்தில் 'ஸர்வசப்த' என்பதற்கு (ஸர்வசப்தாநாம்) எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் என்பது அர்த்தம். ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் சரீராத்ம பாவத்தால் ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதாந காரணமாக இருக்கிறபடியால், விசேஷணாம்சத்தில் ஸ்வரூபத்தாலேயே ப்ரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என்பது குறிப்பு.

'எல்லா சப்தங்களும் ப்ரஹ்ம பர்யந்தமே குறிக்கின்றன என்று சொன்னால், அவைகளின் வ்யுத்பத்தியும் ப்ரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டு மன்றோ? அப்படி வ்யுத்பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சப்தத்திற்கும் அந்தந்தப் பொருள் வரையில் மாத்ரம் வ்யுத்பத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதிதமாகாதோ?' என்னும் சங்கைக்கு "தேநைவ" என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார் 'எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமொன்றே வாச்யம்' என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது நமது ஸித்தாந்தமன்று நமது ஸித்தாந்தமென்னவென்றால் ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு ப்ரஸித்தமாக அந்தந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அந்தந்தப்பொருளுக்குள் நிற்கும் அத்தன் ஜீவன் ஒரு அம்சம், அந்தந்த ஜீவனுக்குள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் ப்ரஹ்மமும் ஒரு அம்சம், என்பதுதான். "தத்த்வம்ஸ்யோந வஸ்த்வைக்யமேவ ந தேஹிநாம் ஜீவ தத்தத் யுக்தி வாச்யாத்வ வ்யுத்பந்த ஸம்வாதேஷ்வேவ வாசகா:" என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சப்தத்துக்கும் அந்தந்த ப்ரஸித்த பொருளைச் சொல்வதான வ்யுத்பத்தி பாதிதமாகாது ஆனால், இது ஏகதேச வ்யுத்பத்தி இந்த வ்யுத்பத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த ச்ரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அந்த வேதாந்த ச்ரவணத்தால் வ்யுத்பத்தி பூர்ணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸ்திதி.

acharya.org

வம், ஸர்வே ஶப்³தா³: அசித்ஜீவ விஶிஷ்டஸ்ய பரமாத்மநோ வாசகா இத்யுக்தம் 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி' இத்யத்ர । தத்ர லௌகிகா: புருஷா: ஶப்³த³ம் வ்யாஹரந்தோ ஶப்³த³வாச்யஸ்ய ப்ரதா⁴நாம்ஶஸ்ய பரமாத்மந: ப்ரத்யக்ஷாத்³யபரிச்சே²த்³யத்வாத் வாச்யைகதே³ஶே வாச்யஸமாப்திம் மந்யந்தே । வேதா³ந்தஶ்ரவணேந து வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே । ஸர்வ

குறிக்கும் சக்தி இருப்பதாக லோகத்தில் செய்யப்படும் வ்யுத்பத்தி பாதிக்கப்பட்டதாகாதோ? என்னில், அப்படி ஆகாது, ஏனென்றால், 'நாமரூபே வ்யாகரவாணி' என்னும் இடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் அசேதந வஸ்துக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் பரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அவைகளுள் ப்ரதாநாம்சமாகிற பரஹ்மம், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களால் அறியத்தகாதாகையினால், லௌகிக மனிதரெல்லாரும் சப்தத்தை ப்ரயோகிக்கும் பொழுது, அந்த சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுள் ஏகதேசமாய (அப்ரதாநமாய) இருக்கும் வஸ்துவினிடத்திலேயே (அசேதந வஸ்துக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளிலேயே) அந்த சப்தம் முடிவு அடைகின்றது என்று எண்ணுகிறார்கள். வ்யுத்பத்தியின் பூர்த்தி வே

'சப்தங்களை லௌகிகங்களென்றும் வைதிகங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்து, அவைகளுள் லௌகிக சப்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த வஸ்து வரையில் மாத்ரமும் வைதிக சப்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் வரையிலும் வ்யுத்பத்தி செய்தாலோ?' என்னில், அம்மாதிரி விபாகத்திற்கு சாஸ்த்ரம் ஸம்மதியாது என்று சொல்லி, எல்லா சப்தங்களுக்கும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பது போல ப்ரஹ்ம பர்யந்தம் பூர்ண வ்யுத்பத்தியை க்ரஹிப்பது தான் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸங்கதமாகும் என்று "வைதிகா ஏவ ஸர்வே ஶப்³தா³:" என்பதால் சொல்லுகிறார். 'எல்லா சப்தங்களும் வைதிகங்களே, வேதத்திலிருந்து எடுபடாமலுள்ள சப்தமே லோகத்தில் இல்லை' என்பது கருத்து.

ப்ரத்யக்ஷாத்³யவிஷயத்வாத்—பரமாத்மா சாஸ்த்ரமாகிற ஒரு ப்ரமாணத்தாலேயே அறியப்படுகிறவனானபடியால், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ஸாமாந்ய ப்ரமாணங்களையே அவலம்பித்து நிற்கும் லௌகிகர்கள் அந்த பரஹ்ம பர்யந்தமான வ்யுத்பத்தியை அறிகிறார்களில்லை.

பூர்வபூர்வஸ்ருஷ்டா பூர்வவந்நாம அகரோத்—வேதம் அநாதி, அதாவது வைதிக சப்தங்கள் அநாதிகள். ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அதற்கு முன் ஸ்ருஷ்டியில் இருந்தது போலவே பதார்த்தங்களைப் பகவான் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பதும், அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கும் முன் இருந்தது போலவே வேத சப்தங்களைக் கொண்டே

acharya.org

एव वैदिकाः सर्वे शब्दाः परमात्मपर्यन्तान् स्वार्थान् बोधयन्ति । वैदिका एव सर्वे शब्दाः, वेदादेवोद्धृत्योद्धृत्य परेणैव ब्रह्मणा सर्वपदार्थान् पूर्ववत् सृष्ट्वा तेषु पदार्थेषु पूर्ववन्नामतया प्रयुक्ताः । तदाह मनुः—

"सर्वेषां तु स नामानि कर्माणि विविधानि च ।
वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक्संस्थाश्च निर्ममे ॥"

इति । संस्थाः संस्थानानि रूपाणीति यावत् । आह च भगवान् पराशरः—

த்தைச் சாஸ்த்ரத்தைக் கற்பதனாலேயே ஏற்படுகின்றதன்றோ? இப்படியே வேதத்தில் காணப்படும் சப்தங்களெல்லாம் தங்களுடைய அர்த்தங்களைப் பரமாத்ம பர்யந்தங்களாகத் தெரிவிக்கின்றன. எல்லா சப்தங்களும் வைதிக சப்தங்களே. பர ப்ரஹ்மம், ஸகல பதார்த்தங்களையும் முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு, வேதத்திலிருந்து அந்தந்த சப்தங்களை எடுத்து, பரமாத்ம பர்யந்தமான அந்தந்தப் பதார்த்தங்களில் அவையவைகளின் பெயராக முன் போலவே வைத்தார். மநு ஸ்ம்ருதியில் அப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "பரமாத்மா முதலில் எல்லா வஸ்துக்களின் பெயர்களையும் பற்பல கார்யங்களையும் வெவ்வேறான ரூபங்களையும் வேத சப்தங்களிலிருந்தே நிர்மாணம் செய்தார்". இவ்விடத்தில் 'संस्थाः' என்றால் ஸம்ஸ்தானங்களை, அதாவது ரூபங்களை என்று அர்த்தம். அப்படியே பராசர பகவானும் சொல்லியிருக்கிறார்.—"தேவர்கள் முதலான எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸகல கார்யங்களுக்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் பரமாத்மா முதலில் வேத சப்

பெயர்களைக் கொடுக்கிறானென்பதும் நமது ஸித்தாந்தம்.

तदाह मनुः—இதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார். ச்லோ:—ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், वेदशब्देभ्य एव नामानि निर्ममे—வேத சப்தங்களிலிருந்தே பெயர்களைக் கொடுத்தார். இதனால் வேதம் அநாதி என்பது மநுவின் அபிப்ராயம் என்று ஏற்படுகிறது. पृथक्संस्थाश्च निर्ममे என்பது அந்வயம். ஸம்ஸ்தைகளையும் அதாவது ஸம்ஸ்தானங்களையும், அதாவது ரூபங்களையும் ஸ்ரீ பராசரரும் இம்மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார். ச்ருதியிலும் ப்ரமாணம் இருக்கிறது. "यथापूर्वमकल्पयत्" என்பதற்கு 'முன்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தார்' என்பது மாத்ரம் அர்த்தம். ஆனால் ஸூர்யன் என்றும் சந்த்ரன் என்றும் அந்த வாக்யத்திலேயே நிர்த்தேசித்திருக்கிறபடியால் 'பெயரும் கொடுத்தார்' என்றும் பொருளும் கிடைக்கின்றது என்று எண்ணி "नामानि च पूर्ववच्चकार" என்று விவரித்திருக்கிறார்.

acharya.org

'நாமரூபம் ச பூதாநாம் கர்த்தவ்யாநாம் ச ப்ரபஞ்சநம் ।
வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ॥''

இதி । ஸ்ருதிஸ்ச—

"ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகல்பயத் ॥"

இதி । ஸூர்யாதீந் பூர்வவத் ஸ்ருஷ்ட்வா நாமாநி ச பூர்வவத் சகார இத்யர்த்த: ।

ஏவம் ஜகத்ப்ரஹ்மணோரநந்யத்வம் ப்ரபஞ்சிதம்; தேநைகேந ஜ்ஞாதேந ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாததா உபபாதிதா । ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாதநேந ததாத்மகதயைவ ஸத்யத்வம் நாந்யதா இதி

தங்களிலிருந்தே பரபஞ்சித்தார்''. சுருதியிலும் "பரமாத்மா, ஸூர்யன் சந்த்ரன் இவர்களை முனபோலவே ஸ்ருஷ்டித்தார்'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அதாவது "பரமாத்மா, ஸூர்யன் முதலியவைகளை முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்து பெயர்களையும் முனபோலவே செய்தார்'' என்று சொன்னதாயிற்று

இவ்வாறு ஜகத்துக்கும் பரஹ்மத்துக்கு முள்ள அபேதம் உபபாதிக்கப்பட்டது இதனால் ஒன்றை அறிந்தால் மற்றவை யெல்லாம் அறியப்பட்டவையாகிவிடும் என்பதும் உபபாதிக்கப்பட்டதாயிற்று எல்லாம் பரஹ்மத்தின் காரயம் என்பது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டால், எல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவை என்பது சொன்னதாகிறது, அப்படி எல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருந்தால் மாத்ரம் எல்லா வற்றிற்கும

ஏவம—பரக்ருதத்தின நிகமநம 'பரஹ்மமும ஜகத்தும வெவவேறலல, ஆகையால ஒன்றை அறிந்தால மற்றொன்றும அறியப்பட்டதாகும (ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம)' என்பதன்றோ முதலில ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது? அது உபபாதநம செய்யப்பட்டது என்று முடிக்கப்படுகின்றது.

ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகார்யத்வ ப்ரதிபாதநேந—"தத் ஸத்யம்', என்னும வாக்யத்திற்கு ஒரு விசேஷார்த்தம சொல்லுகிறார். 'கீழ உபபாதித்திருக்கிறபடி பரபஞ்சம முழுவதும பரஹ்ம காரயமாக இருந்துகொண்டு அதனாலேயே பரஹ்மாத்மகமாக இருக்கிறபடியால, பரபஞ்சம பரஹ்மத்தைப் போல ஸத்யம என்றே சொல்லவேண்டும், பரபஞ்சத்தை ஸத்யம என்று சொல்வதும இந்தக் காரணத்தாலேயே, மற்ற எவ்வித காரணத்தாலுமன்று' என்பதுதான அதன பொருள அதாவது—தத் ஸத்யம் என்பதற்கு ஜகத் ஸத்யம என்று பொருள என்று சொன்ன தாயிற்று.

acharya.org

“ 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 ” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

ஸத்யமாக இருக்கும் தன்மை ஏற்படுமன்றோ? இதுதான் “ **𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿** ” என்பதன் அர்த்தம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும், மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அவைகள் மண்ணை ஆத்மாவாக (ஸ்வரூபமாக) உடைத்தா யிருப்பதனாலேயே ஸத்யத்வம் ஏற்படுகின்றது.

𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇—தார்ஷ்டாந்திகமெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு அநுகுணமாக இருக்கவேண்டு மன்றோ? இவ்விடத்தில் ‘மண்’ ‘குடம்’ இவைகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி இருக்கிறபடியால், ‘**𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿**’ என்பதற்கு, த்ருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

இவ்வாறு ஸத் வித்யைக்கு ஸவிசேஷ பரத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த நிரூபணத்தைச் சற்று கவனிப்போம். “ **𑌤𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿** ” என்னும் வாக்யத்திற்கு ‘நீ அதுதான்’ என்பது அர்த்தம், அதாவது—‘இரண்டும் ஒன்றே’ என்று சொன்னதாயிற்று. எப்படி ஒன்று என்னில், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானதால் ஸ்வரூபத்தாலேயே இரண்டு மொன்று என்று சொல்வது அஸங்கதம் என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணம். நிர்விசேஷத் தன்மையை ஒத்துக்கொண்டு ஸ்வரூப ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், “ **𑌤𑌤𑍍** ” “ **𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍** ” என்னும் பதங்களுக்கு வெவ்வேறு ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டாவாதலால் ஸாமாநாதி கரண்யமே **ஸி**த்திக்காது என்பது ஒரு அஸாங்கத்யம். மற்றொரு அஸாங்கத்யம் என்னவென்றால்—உபக்ரமத்தில் நிமித்தகாரணமாயிருக்கும் தன்மை உபாதாநகாரணமா யிருக்கும் தன்மை அந்தத் தன்மைகளுக்கு உபயோகியாக இருக்கும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்கள் இவைகளெல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்கள் இருக்கிறபடியால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘**𑌤𑌤𑍍**’ என்னும் சப்தம் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையே ப்ராமாணிக்கவேண்டும், அப்படிப் ப்ராமாணித்தால் ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது என்பதுதான். தவிரவும் ஸார்வஜ்ஞத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்ரயத்வம் கல்பிக்கும்படியும் ப்ரஸங்கிக்கும் ஆகையால், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லி இந்த வாக்யத்துக்கு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப் பொருளாகச் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால் வேறு எப்படி ஐக்யம் சொல்லலாம் என்னில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம் என்பதை அங்கீகரித்து, ‘**𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 𑌤𑌤𑍍**’ என்னும் பதங்கள் இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன வென்றும், ஆனால்

acharya.org

தஸ்' எனபது ஜகதகாரணமாயும நிரவதயமாயுமிருககும பரஹமததைக குறிககையில 'ஸவிழ' எனபது ஜீவாநதாயாமியாக இருககும பரஹமததைக குறிககினறதெனறும சொனனல ஐகயம உபபநநமாகிவிடுமனறே? பரவருததி நிமிததஙகள வெவவேருக இருககிறபடியால ஸாமாநாதிகரணயம ஸவரஸமாக ஏறபடுகினறது, ஸாவஜ ஞதவாதி குணஙகளும அபாதிதஙகளாக நிறகினறன, அவைகளுககு விருததமான ஒரு கலபனையும அபேக்ஷிதமிலலை. ஆனல ஸவிழ எனபதறகு ஜீவாநதாயாமியான ப்ரஹம ததை எபபடி பொருளாகக கொளளலாம எனறு ஆக்ஷேபிததால, "அநேந ஜீவெ நாதமநாநுப்ரவிஶ்ய" எனனும வாகயததால பரபஞசம முழுவதறகும பரஹமாத மகதவம வயகதமாகச சொலலபபடடிருககினறது எனபது ஸமாதாநம் அநதக காரணத தாலேயே ஸகல சபதஙகளும அசித ஜீவன இவைகளுடன கூடிய பரமாதமாவையே சொலலுகினறன ஆகையால இநத அாததமே ஸஙகதம எனறு நிரூபணம செயயப படடதாயிறறு தவிரவும, 'பரஹமம காரணம, ப்ரபஞசம காாயம்' எனபதை அறியாமல, எவவிதம ஒனறைஅறிநதால எலலாமஅறியபபடடதாகிவிடும எனறு ப்ரமிததிருநத சவேத கேதுவுககு, அவா பிதா, பர பரஹ்மமே தனது விசேஷணமசததால பரபஞசமாக அவஸ திதமாக இருககினறதெனறு சொலலி, தருஷடாநதததைககொணடு காாய காரணஙகளுக குளள அபேதததை உபபாதிதது, உபாதாநகாரணம நிமிதத காரணம இரணடுமே அவனே எனறும பரபஞசம முழுவதறகும ஆதாரமும அவனே நியநதாவும அவனே சேஷியும அவனே எனறும நிரூபிதது, உபஸமஹாரததில இபபடிபபடட அபேதததை உபதேசிப பதுதான ஸஙகதமாகும இபபடிபபடட உபதேசமும இவவிடததில காணபபடுகினற படியால, இநத ஸதவிதயையை ஸவிசேஷ பரமெனறே சொலலவேணடும. வேத வாக் யஙகளின தாதபாயததை நிாணயிபபதில,

"உபக்ரமொப ஸம்ஹாராவப்யாஸொऽபூர்வதா ஃபலம் ।
அர்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்ய நிர்ணயெ ॥"

எனகிறபடி, உபகரம உபஸமஹாரஙகள அப்யாஸம அபூாவதை பலம ஆாததவாதம உபபததி இவை லிஙகஙகள ஆகவேணடும. இவவிடததில உபகரமததிலும (அதாவது ஆரமபததிலும) உபஸமஹாரததிலும (அதாவது-முடிவிலும) விஷயம ஸவிசேஷமே தவிர நிாவிசேஷமனறு எனபது கீழ விவரிததிருபபதிலிருநது விளஙகும. அமமாதிரியே "தத்த்வமஸி" எனனும வாகயம ஆவருததி செய்யப்பட் டிருபபதால அப்யாஸமும, இதிற சொலலபபடட விஷயம வேறு பரமாணஙகளால பரதி பநநஙகளாகா வாகையால அபூாவதையும, இநத விதயையிற சொலலியிருககிறபடி உபா ஸிககிறவனுககு மோக்ஷம் பலமெனறு "தஸ்ய தாவதெவ சிரம்" எனறு கடைசி

acharya.org

ஶோதக வாக்யாந்யபி நிரவத்யம் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரம் பரம் ப்ரஹ்ம ஶோதயந்தி ।

ஶோதக.........ஶோதயந்தி—சோதக வாக்யங்களும், எவ்வித ஹேய குணங்களுமற்றும ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் இருக்கும பர ப்ரஹ்மத்தையே சோதிக்கின்றன.

யிற் சொல்லப்படுகிறபடியால பலமும, பிதா புத்ர ஸம்வாத ரூபமாக இருக்கிறபடியால ஆத்மவாதமும, மணிபிண்டம் முதலிய த்ருஷ்டாந்தம் இருக்கிறபடியால உபபத்தியும ஆக ஆறுவித தாத்பர்ய லிங்கங்களும இவ்விடத்தில இருக்கின்றன வென்பதைக் கண்டு கொள்க.

ஶோதகவாக்யாந்யபி—இதுவரையில காரண வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம ஸவிசேஷமே என்பதை ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது சோதக வாக்யங்களும் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார். [காரண வாக்யம் சோதக வாக்யம் என்பதன் விவரணங்களை 29-ம் பக்கத்திற் காண்க.] "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம", "நிர்குணம்", "ஸத்யகாம:", "அபஹதபாப்மா" இவை முதலான வாக்யங்களெல்லாம் சோதக வாக்யங்கள். **நிரவத்யம்**—இந்தச் சோதக வாக்யங்களுட் சில ப்ரஹ்மம குணமற்றது என்றும மற்றும் சில அது குணத்துடன் கூடியதென்றும சொல்லுகிறபடியால், இவை எவ்விதம ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன எனனில், மீமாம்ஸா ந்யாயங்களைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம செய்யும்பொழுது அவ்விதம தாத்பர்யம ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள். "நிர்குணம்" என்று ச்ருதியில ஸாமாந்யமாக குணமே நிஷேதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், **அபஹதபாப்மா** என்று மற்றும் சில விடங்களில ஹேயகுணங்கள் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால, அந்தக் குண ஸாமாந்ய நிஷேதமும அந்த ஹேய குண நிஷேதத்திலேயே பர்யவஸிக்கவேண்டும. இந்தத் தாத்பர்யத்தை மனஸில வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் 'நிரவத்யம்' என்னும பதத்தை ப்ரயோகித்திருக்கிறார். இந்தப் பதத்திற்கு ஹேயகுணமற்றிருக்கும தன்மை என்பது பொருள்.

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரம்—ச்ருதிகளில "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்கள் விஹிதங்களாக இருக்கிறபடியால் "நிர்குணம்" என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும குண நிஷேதம அந்த மங்கள குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷயமென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப்பதற்காகவே 'ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரம்' என்னும பதம இவ்விடத்தில ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றையும ஆலோசித்துப் பார்க்கும பொழுது சோதக வாக்யங்கள ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றே சொல்ல வேண்டும.

acharya.org

ஸர்வப்ரத்யநீகாகாரதா போதநேஷ்வபி தத்தத் ப்ரத்யநீகா காரதயாம் ஹேதுஸத்தா வஜநீயத்வாந்ந நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி: ।

ஸர்வ.........ஸித்தி:—ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய் இருக்கும் ஆகாரத்தை அந்தந்தப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவர்ஜநீயமாக இருக்கிறபடியால், நிர்விசேஷ வஸ்து என்பது ஸித்தியாது

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸவிசேஷ பரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்கிறார்.

ஸர்வ ப்ரத்யநீகாகாரதா போதநேஷ்வபி—இந்தப் பதம் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்பது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது இந்த ச்ருதிகளுக்கு அத்வைத மதஸ்தர்கள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதிகள் மற்றொரு விதமாகவும் அர்த்த விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு அர்த்தங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலொழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநம் விளங்கமாட்டாதாதலால், இப்பொழுது இந்த அர்த்தங்களை விசாரிக்க ப்ராப்தமாகின்றது

முதலில் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தமாவது—"யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக் காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். இதில் 'ஸத்யம்' என்னும் பதத்திற்கு ஸத்தையை (இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸத்தை மற்றொன்றையும் சார்ந்ததன்று, நிருபாதிகம் விகாரத்திற்கு அஸ்பதமுமன்று, வேறு பெயரை அடைவதற்கு யோக்யமான வேறு அவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று. அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸத்தை முதலியவைகளை உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸ்பதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே ஆகையால் அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்த 'ஸத்யம்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

acharya.org

பொருள், ஜ்ஞானத்தை ஸாரமான குணமாக உடையது என்பதும் பொருள் ஆகும். ஆத்மாக்களெல்லாவற்றிற்கும் ஜ்ஞானமே ஸ்வரூபம், அறியும் குணமும் அவைகளுக்குஉண்டு இவ்விடத்தில் ஏற்படும் ஆக்ஷேபமென்னவென்றால். நித்யம் அஸங்குசிதமாய் (அதாவது ஒருபொழுதும் எவ்வித குறைவுமற்றதாய்) உள்ள ஜ்ஞானமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடையது என்பது பொருள். அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஜ்ஞானாகாரத் தன்மை இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயுள்ள சேதந வஸ்துக்களுக்கு அஸங்குசிதமான ஜ்ஞானம் இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஒரு காலத்தில் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயும் பிறகு மோக்ஷத்தை அடைந்தும் இருக்கும் முக்தர்களுக்கு நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞானம் இல்லை. ஆகையால், முக்தருள்பட இவர்களெல்லோரையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம் என்பதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. ‘அநந்தம்’ என்னும் பதத்திற்கு ‘அளவற்ற’ என்பது பொருள். அதாவது—தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவினாலும் ஸம்பவிக்கக்கூடிய பரிச்சேதம் என்பது யாதொன்று உண்டோ அது அற்றிருப்பது என்று சொன்னதாயிற்று. ‘இது இவ்விடத்தில் இருக்கிறது, மற்றொரு இடத்தில் இல்லை’ என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அசக்யமாயிருக்கும் தன்மை தேச அபரிச்சேதம், ‘இது இப்பொழுதிருக்கின்றது, மற்றொரு பொழுதில் இல்லை’என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருக்கும் தன்மை கால அபரிச்சேதம், ‘இது இது அன்று’ என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநர்ஹமாயிருக்கும் தன்மை வஸ்து அபரிச்சேதம். ஒரு பொழுதும் அசேதந ஸம்ஸர்க்கம் பெறாமலும் அந்தக் காரணத்தால் நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞானமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடைத்தாயும் இருக்கும் நித்யர்கள், பகவத் ஸங்கல்பாதீநர்களாய் இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸ்து விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவர்களானபடியால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள், அதாவது அந்த நித்யர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்று சொன்னதாயிற்று இதுதான் ‘அநந்தம்’ என்னும் பதத்தின் கருத்து. ஆகையால், இந்த ச்ருதியால், ‘ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் மற்றை எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது (வ்யாவ்ருத்தம்)’ என்பது ஏற்படுகின்றது. இது தான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஆசயம். ‘ஸத்யம்’ ‘ஜ்ஞானம்’ ‘அநந்தம்’ ஆக இம்மூன்று விசேஷணங்களும், மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு முள்ள வ்யாவ்ருத்த... தயாஸத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பது அவர்களுடைய கருத்து. உண்மையாகவே விசேஷணங்களெல்லாம் வ்யாவர்த்தகங்களே.

‘ப்ரஹ்மம் என்னும் வஸ்து நிர்விசேஷம், அதாவது எவ்வித பேதமுமற்றது, அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றும் இல்லை’ என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கும் அத்வைதிகள் இந்த ஆசயத்திற்கு இணங்கார், இணங்கிலை

acharya.org

பேதத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், இந்த ச்ருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் வேறு அதாவது—'ஸத்யம்' என்னும் பதம் 'அஸத்யத்தின் அபாவத்தையும், 'ஜ்ஞாநம்' என்னும் பதம் அஜ்ஞாநத்தின் அபாவத்தையும், 'அநந்தம்' என்னும் பதம் பரிச்சேதத்தின் அபாவத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான். இவ்விதம் இந்த மூன்று பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான தன்மையை போக்கிப் பித்துக்கொண்டு அந்தந்த தன்மையின் அபாவத்தைக் குறிக்கிறபடியால் எவ்வித பேதமும் ஒத்துக் கொண்டதாக ஆகிறதில்லை அபாவங்களெல்லாம் ஒன்றே என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுடைய ஸமயம். இதுதான் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களின் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள முக்யமான விசேஷம். ஊன்றிப் பார்க்குமளவில் இந்த வ்யத்யாஸம் கேவலம் சப்தத்தில் மாத்ரம் இருப்பது போலவே தோன்றும் இருந்த போதிலும் இதற்குப் பெரிய ப்ராதாந்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் செய்யும் விசாரம் என்னவென்றால்— 'வ்யாவ்ருத்தி ப்ரகாராந்தரா பொய்யநைசுவி'—எல்லாப் பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையைப் போக்கிப்பிக்கின்றன என்பதை நாம் அங்கீகரித்தபோதிலும், 'தத்தத் தத்வ ப்ரகாராந்தாயாம் ஹைதுவம் ஈவஜ-ுநீயகவாக'—அந்தந்த எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையிலுள்ள பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசயமாதலால், 'ந நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தி:'—பேதமில்லாத ஒரு வஸ்து ஸித்திக்கமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும் தன்தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை உணர்த்தவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அர்த்தத்தை உணர்த்திக்கொண்டு அதன் அபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வது ந்யாய விருத்தம் அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அந்தந்த ப்ரத்யநீகாகாரத் தன்மையில் (எதிரிடையான ஆகாரத் தன்மையில்) உள்ள பேதத்தை எவ்விதம் அபலபிக்கக்கூடும் என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அர்த்தத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும் ஸமாதாநமாவது—'வெளுப்பு' என்று வ்யவஹரிக்கும்பொழுது 'கறுப்பில்லாதது' என்பது எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ, அம்மாதிரியே 'ஸத்யம்' என்று சொல்லும் பொழுது 'அஸத்யமில்லாதது' என்பது தோன்றக் கூடும் என்பதுதான் த்ருஷ்டாந்தத்தில் சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலே எதிரிடையான அர்த்தமும் அதன் வ்யாவ்ருத்தியும் தோன்றுகின்றன, ப்ரக்ருதத்திலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸ்வாரஸ்யமில்லை. அநவ்யரூபமான அர்த்தத்தைச் சொல்லும் சப்தம் எப்படி வ்யதிரேகத்தின் வழியாகத் தனது அர்த்தத்தைக் காட்டும்? என்பது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆக்ஷேபம தவிரவும 'வெளுப்புததனமை' எனபது ஒரு வஸதுவின தாமம; ஆகையால அதன ஸவரூபமே வயாவருததியாகக கூடும, பரஹமமோ'வெனருல மற்ற ஒரு பொருளுக குமதாமமனறு, ஆகையால பரஹ்மததினிடததில ஸவரூபமே வயாவருததி எனறு சொலவது ஸாக்யமிலலை, ஸவரூபததைக காட்டிலும வ்யாவருததி வேறு எனறே ஒததுககொளள வேணடும.

அததவைதிகள, கீழ விவரிததிருககும மாதிரி ஆாதத்ம சொலவதறகு மறறும ஒரு காரணம உணடு. ஒரு வாகயததில இரணடு மூனறு விசேஷணஙகளுடன ஒரு விசேஷயம இருநதால, அநத விசேஷணஙகளுககு நாம பேதததை ஒததுககொளளும பக்ஷத்தில விசேஷயமும பிநநம என்று ஒததுககொளள பரஸஙகிககும. "கண்டோ முண்டோ பூர்ணஶ்ருங்கோ கௌ:" (ஒடிநத கொம்பை உடையதும, கொம்பிலலாததும், ஒடியாத கொமபை உடையதுமான மாடு) எனனும வாகயததில எபபடி விசேஷணஙகளுடைய பேதததால விசேஷ்யமும பேதிககின்றதோ, அபபடியே பரகருததில விசேஷண பேதததால வெவவேறு பரஹ்மததை ஒததுககொளளவேணடி வரும. 'ஸதயம' முதலிய விசேஷணஙகளுககுப பேதததை ஒததுககொளளாமல, கீழ் விவரிததிருபபது போல அதனதன பரதயக்ஷாகாரததின போதநததை ஒததுககொணடுவிடடால விசேஷய பேதம ப்ரஸஙகியாதாகையால, அம்மாதிரி அவாகள ஆாதநம சொல்லுகிறூாகள. தவிரவும அவாகள, ஸாமாநாதிகரணயம எனபதை வஸது மாதர ஐகய பரமெனறு ஒததுககொணடிருககிறூாகள அதாவது-விசேஷணததையே பரிதயஜிததுவிடடு, விசேஷ்யததிற்கு மாதரமுளள ஐகயமே ஸாமாநாதிகரணயததிறகுப போதுமானது எனறு சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச சொலலியிருககிறபடி ஆாததம சொனனுலொழிய அநத ஸாமாநாதிகரணயம வேறுவிதமாக உபபநநமாகாதாகையால், அவர்கள இமமாதிரி ஆாத்தம சொலலி அநத ஆாததததைக கொணடு நிாவிசேஷ வஸ்து உணடு எனபதை ஸாதிககிறூாகள. இநத வாததததில நாம் கவனிககவேணடிய அமசஙகள இரணடு. முதலில, விசேஷண பேதததால விசேஷ்யபேதம் எனபது பரஸபர விருததஙகளான விசேஷணஙகள இருககும் இடததில மாதரம ஸமபவிககும. 'ஒடிநத கொமபை உடையது' 'கொம்பில்லாதது' 'ஒடியாத கொமபை உடையது' என்பவை பரஸ்பரம் விருததஙகளான விசேஷணஙகள ஆகையால அவவிடததில வஸ்துவின் பேதத்தை ஒததுககொளளவேணடும் என்பது அவச்யமே. ஆனுல, அம்மாதிரி பரஸபரம் விருததமற்று, "ஶ்யாமோ யுவா லோஹிதாக்ஷோ தேவதத்த:" (கறுப்பாயும யுவாவாயும் சிவநத கணணை உடையவனுமான தேவதததன) எனபது போல இருககும் வாகயஙகளில் விசேஷண பேதததால வஸது பேதம எனபது ஏற்படவேணடுவதில்லை. 'ஸத்

acharya.org

நநு ச ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரதிபாதிதே நிர்விசேஷ ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மேதி நிச்சீயதே। நைவம்। ஸ்வரூப நிரூபண தர்ம சப்தா தர்ம்யந்தர ஸ்வரூபமபி ப்ரதிபாதயந்தி, கவாதி சப்தவத்।

நநு...............ப்ரதிபாதயந்தி—ப்ரஹ்மம ஜ்ஞாநமாதரமே எனறு பிரதிபாதிககப பட்டால அது நிாவிசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட வேண்டாவோ? எனனில், அபபடி நிச்சயிகக வேணடுவதிலலை ஒரு வஸ்துவின ஸ்வரூபததை நிரூபிததுக காணபிககும தாமததைச சொலலும சபதஙகளெல லாம அந்தத தாமததை பரதி பாதிததுககொணடே ஸ்வரூபததையும ப்ரதிபாதிககினறன வனறோ? 'கௌ:' (பசு) முதலிய சபதஙகள அவவிதமே ஸவரூபததை பரதிபாதிக

யம்' 'ஜ்ஞாநம்' 'அநநதம' எனனும விசேஷணஙகள பரஸபரம விருததஙகளலல ஆகை யால, விசேஷ்ய பேதம ஸமபவிதது விடுமே எனறு பயபபடக காரணமிலலை இரண டாவது, ஸது ஐகயம சொல்லும இடஙகளிலெலலாம, ஒரு வஸதுவை முதலில ஒரு விசேஷணததுடன கூடியதாகவும பிறகோ மறறொரிடததிலோ வேறொரு விசேஷணத துடன கூடியதாகவும கரஹிதது, அதறகுப பிறகே அவை இரணடும ஒனறு எனறு சொலலுகிறோம 'ஸோऽயம் தேவதத்த:'' (அநதத தேவதததனே இவன)எனறு சொல லும் இடததில, தேசாநதர காலாநதர ஸமபநதியாக இருககும தேவதததனும இநதத தேச இநதக காலஸமபநதியாக இருககும தேவதததனும ஒருவனே என றனறோ நாம வயவஹாரிககிறோம? அப்படி சபதஙகளின பரவருததிக்குக காரணமாகச சில விசேஷணஙகளை முதலில கரஹிதது, பிறகு அவைகளைப பரிதயஜிததே ஸாமாநாதி கரணயததைச சொலலுகிறோம எனறு சொனனால, ஸாமாநாதிகரணயததுககுத தாதபா யமே இலலாமல போயவிடும. ஆகையால, ஸாமாநாதிகரணயததை வஸதுமாதர ஐகய பர மெனறு சொலலாமல, யதா பூதஙகளான பிாந விசேஷணஙகளுடன கூடியிருககும வஸதுவின ஐகய பரமே எனறு நாம சொலல வேணடும. அப்படிப்பட்ட ஐகயததை ஸதாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம பாதகமனறு. இதுதான விசிஷடாதவைதிகளின ஸிததாநதம. இநத அாததததை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரே இவவிடததில விசதமாக உப பாதிககிறாா

நநு ச ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபததை பரஸதாவிக கிறாா. 'ஒரு ஜஞாநம மற்றொரு ஜஞாநததிறகு ஆச்ரயமாகாது. ஆகையால ப்ரஹ்ம ததை ஜஞாந ஸவரூபமெனறு ஒத்துககொளளும பொழுது, அநத பரஹ்மம ஜ்ஞாந குணகம என்பது நிஷேதிககப்பட்டதாகிறது. அதாவது பரஹமம நிாகுணம எனறு சொனனதாயிறறு' எனபது தான அநத ஆக்ஷேபம.

acharya.org

ததா²ஹ ஸூத்ரகார:—"தத்³கு³ண ஸாரத்வாத் து தத்³வ்யபதே³ஶ: ; ப்ராஜ்ஞவத்" இதி । ஜ்ஞாநகு³ண ஸாரத்வாத் ஆத்மநோ ஜ்ஞாநமிதி வ்யபதே³ஶ: ;

கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். "தத்³கு³ணஸாரத்வாத் து தத்³வ்யபதே³ஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" ஆத்மா என்பது ஜ்ஞானம் என்னும்

ஸைவம்—அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாகாது என்பது ஏன்? அது அப்படி ஆகும் என்பது ச்ருதிக்கும் விருத்தமன்று, யுக்திக்கும் விருத்தமன்று. ச்ருதி, ப்ரஹ்மத்தை ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று சில இடங்களிலும் ஜ்ஞானகுணகமென்று மற்றும் சில இடங்களிலும் சொல்லுகின்றது. இவ்விதம் ச்ருதி சொல்வதை நாம் கவனித்தால், ச்ருதி பின்வருமாறு ஒரு ந்யாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம் அறிவோம். அதாவது—ஒரு வஸ்து ஒரு குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த வஸ்துவை அந்தக் குணத்தைக் கொண்டே நாம் வ்யபதேசிக்கலாம் என்பது தான். அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே ச்ருதி, ஒரு இடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறதென்றும் மற்றும் ஒரு இடத்தில் அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞானம் மற்றொரு ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாக இருக்கக்கூடும் என்பது ச்ருதிக்கு ஸம்மதமே. அது யுக்திக்கும் யுக்தமே. ஏனென்றால், ஜ்ஞானம் என்பதை ஒரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமென்றே எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தர்மமாக இருக்கும் ஒன்று எவ்வித வஸ்துவையும் பற்றிப்பதிக்க அநாஹம். ஆகையால், அந்தத் தர்மம் மாத்ரம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது ஒரு வஸ்துவும் இல்லையென்று சொல்வதற்குத் துல்யமாகும். அது எல்லாருக்குமே அநிஷ்டம். ஆகையால், அந்த ஜ்ஞானம் மற்றொன்றை ஆச்ரயித்தே நிற்கவேண்டும். அந்த ஆச்ரயம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் நாம், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருப்பதுடன் குணமாகிற ஜ்ஞானத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறது என்னும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறோம். ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞானமாகிற தர்மம் ஒரு வஸ்துவையும் ஆச்ரயிக்காமல் நிற்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாதோ? என்னில், மற்றும் சில விடங்களில் 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானத்தை உடையது' என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே நிற்கின்றது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று திருப்பக் கேட்கலாம். உண்மையாகவே, ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதிக்கு அநுகுணமாகவே ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதியை நயிப்பிக்க வேண்டும், ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதிகள் அவ்வளவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. "பூ⁴யஸாம் ஸ்யாத் ஸ்வதர்ம்யம்" (எவை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளுக்கே பலாதிக்யம்) என்பது மீமாம்ஸகர்களின் நிர்ணயம்.

acharya.org

யதா “ப்ராஜ்ஞ:” “ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா” “ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்” இதி ஸர்வஜ்ஞஸ்யைவ ஸதோ ஜ்ஞாநகுணஸாரத்வாத் “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்” இதி வ்யபதிஶ்யதே। “யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:” இதி ஸூத்ரகார:। ஜ்ஞாநேந தர்மேண ஸ்வரூபமபி நிரூபிதம் ந து

குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், ஆத்மாவுக்கு ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றே வ்யபதேசம் ஏற்படுகின்றது. ச்ருதியில் ஆத்மாவானது ‘ப்ராஜ்ஞன்’ என்றும், ‘விபச்சித்தான ப்ரஹ்மம்’ என்றும், ‘ஸர்வஜ்ஞன்’ என்றும், ‘ஸர்வவித்’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? ஸர்வஜ்ஞனாக இருப்பவனுக்கே ஜ்ஞாநம் என்னும் குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்குமாதலால், அப்படி ஸர்வஜ்ஞனாக இருக்கும் அந்த ஆத்மா ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றும் ‘ஸத்யம்’ என்றும் வ்யபதேசிக்கப்பட்டத் தகுந்தது. இப்படி வ்யபதேசிப்பதில் ‘லக்ஷணை’ என்னும் தோஷம் வாராது என்று ஸூத்ரகாரர் “யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:” என்னும் ஸூத்ரத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார்.

தத்குணஸாரத்வாத்—இது வ்யாஸ ஸூத்ரம். இது, இரண்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது பாதத்தில் 29-வது ஸூத்ரமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் ஆத்தம். “ஜீவே விஜ்ஞாநகுணஸ்யைவ ஸாரபூதகுணத்வாத் விஜ்ஞாநமிதி ஜீவோ வ்யபதிஶ்யதே” (ஜீவனிடத்தில் விஜ்ஞாநமென்னும் குணமே சலாக்யமான குணமாக இருக்கிறபடியால் அந்த ஜீவன் விஜ்ஞாநமென்றே பேசப்படுகிறான்), **ப்ராஜ்ஞவத்**—ப்ராஜ்ஞன் போல என்பது த்ருஷ்டாந்தம். அதாவது-‘ப்ராஜ்ஞனென்கிற ப்ரஹ்மம் ஆநந்தகுணத்தை ஸாரமான குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் எப்படி ஆநந்தமென்றே வ்யபதேசிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே’ என்று சொன்னதாயிற்று.

யாவதாத்மபாவித்வாச்ச—ஒருகால், லோகத்தில் தாமத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு அந்தத் தாமத்தை உடைய வஸ்துக்கள் பாயந்தம் லக்ஷணையால் எப்படி தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே இவ்விதத்திலும் லக்ஷணை ஏற்படுகின்றதோ என்று சங்கித்து, ‘அப்படி லக்ஷணை இல்லை, இதைச் சக்யார்த்தமென்றே சொல்லவேண்டும்’ என்பதை விளக்க “யாவதாத்மபாவித்வாச்ச ந தோஷ:” என்னும் மற்றொரு வ்யாஸ ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிக்கிறார். ஸூத்ரத்தின் ஆத்தமாவது—“யதா கோத்வாதீநாம் யாவத்கோவ்யக்திபாவிநாம் கோஶப்தாதிபி: ஶப்தை: வ்யக்திநிர்தேஶோ த்ருஶ்யதே, ஏவமேவ ஜ்ஞாநரூபஸ்ய தர்மஸ்ய யாவதாத்மபாவித்வாத் தத்ஸாரக ஶப்தேந தர்மிணோ வ்யபதேஶோ ந தோஷாய” (பசுவினிடத்தில் பசுத்தன்மை என்பது பசு இருக்கும் வரையில் இருக்கின்றது, அந்தக்

acharya.org

ஜ்ஞாநாநந்தம் ப்ரஹ்ம । கதம் புநரஸ்ய ஜ்ஞாத்ருத்வம் இதி சேத் "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" இத்யாதி ஜ்ஞாத்ருத்வ ஶ்ருதே: । "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்" இத்யாதி ஶ்ருதிஶத ஸமதிகம்யம் । ஜ்ஞாந

ஆகையால், பரமஹமானது 'ஜ்ஞானம்' என்று சொல்லுமிடத்தில் ஜ்ஞானம் என்னும் சப்தம் ஜ்ஞானமாகிற தர்மத்துடன் கூடவே ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறதே தவிர, கேவலம் ஜ்ஞானமாகிற ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் நிரூபிக்கின்றது என்பது இல்லை. இது எப்படி அறியப்படுகிறதென்றால், ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைச் சொல்லும் "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்" இத்யாதியான ச்ருதிகளிலிருந்தே வ்யக்தமாகத் தெரிகின்றது. "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்" இவை முதலான கணக்கற்ற ச்ருதி

காரணத்தைக் கொண்டே பசுவைப் பசு என்னும் சப்தத்தால் நிர்த்தேசிக்கிறோம் அப்படியிருந்தாலும், (ஜாதியே, ஆத்மாவினிடத்தில் ஜ்ஞானம் என்னும் தர்மம் ஆத்மா இருக்கும் வரையில் இருக்கிறபடியால் ஆத்மாவை 'ஜ்ஞானம்' என்னும் சப்தத்தால் நிர்த்தேசிக்கக்கூடும். அப்படி நிர்த்தேசிப்பது லக்ஷணையாகாது) ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ஸ்வாபாவிகமான அர்த்தம் ஒன்று உண்டு, அந்த அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள மற்றொன்றையும் அந்தப் பதத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்வது வழக்கம். 'கங்கை' என்னும் சப்தத்திற்கு 'கங்காநதி' என்பது ஸஹஜமான அர்த்தம்; நதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் கரையையும் அந்தச் சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்லலாம். "கங்காயாம் கோஷ:" (கங்கைக் கரையில் இடைச்சேரி) என்று ப்ரயோகிக்கிறோமன்றோ? இந்த அர்த்தங்களுள் ஸஹஜமான அர்த்தத்தைச் சக்யார்த்தமென்றும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் அர்த்தத்தை லக்ஷணையென்றும் சொல்வார்கள். (76-வது பக்கம் பார்க்க) இவைகளுள் சக்யார்த்தமே முக்யம்; லக்ஷணையானது, சக்யார்த்தம் தாத்பர்யத்திற்கு விருத்தமாக இருக்குமிடத்தில் மாத்ரம் அங்கீகரிக்கப்படும் ஆகையால், லக்ஷணைக்கு ஒரு குறைவு உண்டு அந்தக் குறைவு ப்ரக்ருதத்தில் ப்ரஸங்கித்து விடுமோ என்று சங்கித்தே, "யாவதாத்மபாவித்வாத்" என்னும் ஸூத்ரத்தை உதாஹரித்து, ஸூத்ரகாரர் அதை லக்ஷணையாகக் கொள்ளவில்லை யென்பதைக் காட்டி அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்.

"பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச"—பரஹ்மத்தின் சக்தி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டம், பல விதப்பட்டது, அதன் ஜ்ஞானம் பலம் க்ரியை எல்லாம் அதற்கு ஸஹஜமே. இது உப

acharya.org

ஸர்வ பதார்த்தஸ்வா ப்ரதார்த்தவைஶிஷ்ட்யஸ்ய வஸ்துந: ப்ரதிபாதநாந-வவசேத்வம் । அத: ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யாநி ஸ்வார்த்த ஹேதுஜ்ஞாநாதி விசிஷ்டமேவ ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயந்தி ।

‘தத்த்வம்’ இதி த்வயோரபி பதயோ: ஸ்வார்த்த ப்ரஹாணேந நிர்வி-

களிலிருந்தும் இது நன்றாக ஏற்படுகின்றது. தவிரவும், ஜ்ஞாநம் என்பது கேவலம் நாமம், அப்படி கேவலம் நாமமாக இருக்கும் அது ஒரு நாமியையும் ஆச்ரயிக்காமலே ஒரு வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்பது அநுபபந்நமன்றோ? ஆகையால் ‘ஸத்யம்’ ‘ஜ்ஞாநம்’ இவை முதலிய பதங்கள் தம் தமக்கு அர்த்தமாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன

நிஷித்த வாக்யம் ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதியைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாத்ருத்வ ச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணம். தவிரவும் ‘ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் (அறிவை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டது’ என்று அத்வைதிகள் சொல்லும் வார்த்தை ச்ருதி விருத்தம் என்பதைக் காண்பிக்க “ஸ்வாபாவிகீ” என்னும் பதம் அடங்கியுள்ள இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது.

தத்த்வமிதி—நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைத் தூஷிக்க ஆரம்பித்து, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம என்னும் வாக்யத்தில் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் இவை முதலிய பதங்கள், தமது அர்த்தமாயுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்றும், எவ்வித விசேஷணமுமற்ற ப்ரஹ்மத்தை அவை ப்ரதிபாதிக்கவில்லையென்றும் ஸ்தாபித்தார். இப்பொழுது ‘தத்த்வமஸி’ என்னும் வாக்யத்தை எடுத்துக் கொண்டு வேறொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார். அந்த தூஷணமென்னவென்றால், இந்த வாக்யத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தம் சொன்னால், ‘தத்’ ‘த்வம்’ இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் எது முக்யமான அர்த்தமோ அந்த அர்த்தத்திற்குப் பரித்யாகம் ஏற்படும் என்பது தான். ‘தத்’ என்னும் பதத்திற்கு ‘அது,’ அதாவது ‘ஜகத் காரண பூதமான ப்ரஹ்மம்’ என்பது முக்யார்த்தம், ‘த்வம்’ என்பதற்கு ‘நீ’ அதாவது ‘ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமி ரூபமாய் நிற்கும் ப்ரஹ்மம்’ என்பது முக்யார்த்தம். இந்த முக்யார்த்தங்களை த்யஜித்து விட்டு, இந்த இரண்டு பதங்களும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்றும் அந்த ஸ்வரூபத்திற்கே ஐக்யம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று மன்றோ அத்வைதிகள் விவரிக்கிறார்கள்? தவிரவும், இரண்டு பதங்களும் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம் ஒன்றாகவே

acharya.org

ஶேஷ வஸ்து ஸ்வரூபாவஸ்தாந பர்யவஸாநே முக்யார்த்த பரித்யாகஶ்ச ।
'ஐக்யே தாத்பர்ய நிஶ்சயாந் ந லக்ஷணா தோஷ:, ஸோऽயம் தேவதத்த

தவிரவும், 'தத் த்வமஸி' என்னும் வாக்யத்தில் தத் (அது) த்வம் (நீ) இந்த இரண்டு பதங்களும் தம் தம் முக்கிய அர்த்தத்தைக் குறிக்காமல் நிர்விசேஷமான வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், பதங்களின் முக்யமான அர்த்தத்தை த்யஜிப்பதான தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். 'இரண்டும் ஒன்று' என்று சொல்வதே வாக்யத்தின் கருத்தானதால், முக்யார்த்தத்தை த்யஜிப்பது என்னும் லக்ஷணை இவ்விடத்தில் தோஷமாகாது. எப்படியானால், 'ஸோऽயம் தேவதத்த:' (அந்

ஏற்படுகிறபடியால் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்திற்கு ஹாநியும் ஸம்பவிக்கும். இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு தோஷங்களையும் எடுத்துச் சொல்லி நிர்விசேஷ வஸ்து வாதியைத் தூஷிக்கிறார்.

முக்யார்த்த பரித்யாக:—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் முக்யார்த்தம் என்று ஒன்று உண்டு. அந்த அர்த்தத்திற்கும் அதைக் குறிக்கும் சப்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை 'சக்தி' என்று சொல்வார்கள். இந்த முக்யார்த்தத்திற்கு எப்பொழுதாவது விரோதம் வரும்போலிருந்தால் அந்த அர்த்தத்தை த்யஜித்து அந்த முக்யார்த்த ஸம்பந்தமான மற்றொரு அர்த்தத்தைச் சொல்வது கூடும். அப்படி எவ்வித விரோதமும் வாராமலிருக்கும் இடங்களில் முக்யார்த்தத்தை த்யஜிப்பது தோஷமே ஆகும். 'கங்காயாம் கோஷ:' (கங்கையில் இடைச்சேரி) என்னும் வாக்யத்தில் நதியில் இடைச்சேரி இருப்பது அஸங்கதமாகையால் முக்யார்த்தமான நதி என்பதற்கு விரோதம் ஸம்பவிக்கிறது. அந்த விரோதத்தைப் பரிஹாரம் செய்யும் பொருட்டுக் 'கங்கை' என்னும் பதத்திற்குள்ள நதி என்னும் முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து, அந்த நதியுடன் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும் கரையை அது போதிக்கின்றது என்று நாம் சொல்லுகிறோம். விரோதம் வாராமலிருந்தால் அந்த முக்யார்த்தத்தை விடுவது தோஷமேயாகும். ப்ரக்ருதத்தில் முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் வரவில்லையாதலால், அதை த்யஜிப்பது தோஷமே என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய தாத்பர்யம். இந்த முக்யார்த்தத்தின் பரித்யாகத்தை 'லக்ஷணை' என்று சொல்வார்கள்.

ஐக்யே தாத்பர்ய நிஶ்சயாந் ந லக்ஷணா தோஷ:—முக்யார்த்தத்திற்கு விரோதம் வாராமல் இருந்தால் லக்ஷணை சொல்வது தோஷமே என்பதை அத்வைதிகளும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், ப்ரக்ருதத்தில்

acharya.org

இதி வத் ; யதா ஸோऽயமித்யத்ர தச்சப்தேந தேசாந்தர காலாந்தர ஸம்பந்தீ புருஷ: ப்ரதீயதே, இதம் சப்தேந ச ஸந்நிஹித தேச வர்த்தமாநகால ஸம்பந்தீ, தயோ ஸ்ஸாமாநாதிகரண்யேந ஐக்யம், தத்ர ஐக்யஸ்ய யுகபத்விருத்த தேசகால ஸம்பந்திதயா ப்ரதீதி நிவ்ருத்த

தத்த தேவதத்தனே இவன்) என்னுமிடத்தில் அது தோஷமாகவில்லையோ. இதில், **தத்** (அந்த) என்னும் சப்தத்தால் மற்றொரு ஸ்தலம் மற்றொரு காலம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் மநுஷ்யன் குறிக்கப்படுகிறான்; **இதம்** (இந்த) என்னும் சப்தத்தால் ஸமீபத்தில் இருக்கும் ஸ்தலம் நிகழும் காலம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் மநுஷ்யன் குறிக்கப்படுகிறான், அந்தச் சப்தங்கள் இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அம்மநுஷ்யர்களுக்கு ஐக்யம் குறிக்கப்படுகின்றது, ஆனால், ஒரே காலத்தில் ஒருவனுக்கே வெவ்வேறு ஸ்தலங்களுடனும் வெவ்வேறு காலத்துடனும் ஸம்பந்தம் நேர்ந்திருப்பதாகச் சொல்வது அஸங்கதமாதலால், இரண்டு

விரோதம் வருகின்றது என்பதே அவர்களுடைய **அபிப்ராயம்.** எப்படி யெனில். ‘ஜகத்துக்குக் காரணமாக இருப்பது ஒரு தர்மம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது வேறொரு தர்மம், முதல் தர்மத்துடன் கூடிய தர்மி இரண்டாவது தர்மத்துடன் கூடிய தர்மியே என்று, வெவ்வேறு விசேஷணங்களுடன் கூடிய அந்தத் தர்மிகள் இரண்டுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? தர்மி ஒன்றாக இருந்தபோதிலும், வெவ்வேறு தர்மங்களுடன் கூடியிருப்பதாக நாம் அதை க்ரஹிக்கிறபடியால் அவை வெவ்வேறாகவே தோன்றவேண்டும், ஆகையால் ஐக்யம் சொல்லும் தாத்பர்யத்துக்கு அது விரோதிக்கும்’ என்பது தான் அவர்களுடைய வாதம். **‘தத் த்வமஸி’** என்னும் வாக்யம் ஐக்யம் சொல்வதைத் தாத்பர்யமாகக் கொண்டிருக்கிறபடியால், அந்தத் தாத்பர்யத்துக்கு ஒத்து வரும் அர்த்தத்தையே **‘தத்’ ‘த்வம்’** என்னும் பதங்களுக்கு நாம் கொள்ளவேண்டுமென்றும், எவ்வித விசேஷணமுமின்றிக்கே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் அவை குறிக்கின்றன வென்று சொல்வதே அப்படி ஒத்துவரும் அர்த்தமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸோऽயம் தேவதத்த இதி வத்—அதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ‘ஸோऽயம் தேவதத்த:’ என்னும் வாக்யத்தை அவர்கள் உதாஹரிக்கிறார்கள். ‘அந்த தேவதத்தனே இவன்’ என்று சொல்லும் இடத்தில் தேவதத்தனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யம் சொல்லக்கூடுமே தவிர, ‘பூர்வம் ஒரு இடத்தில் காணப்பட்டான்’ என்னும் **விசேஷணத்துடன்** கூடிய தேவதத்தனுக்கும் ‘இப்பொழுது இவ்விடத்தில் காணப்படுகின்றான்’ என்னும் விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவதத்தனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது

acharya.org

இதி உப⁴யோரபி பத³யோ: ஸ்வார்த²பரித்யாகே³ந ஸ்வரூப-வஸ்த்வைக்யம் ப்ரதிபாத்³யதே' இதி சேத் நைததே³வம். ஸோऽயம் தே³வத³த்த இத்யத்ராபி லக்ஷணாக³ந்தோ⁴ ந வித்³யதே, விரோதா⁴பா⁴வாத்। ஏகஸ்ய பூ⁴தவர்த்தமாந க்ரியாத்³வய ஸம்ப³ந்தோ⁴ ந விருத்³த⁴:, தே³ஶா

பதங்களும் அந்தந்த தேச கால ஸம்பந்தத்தைத் தயஜித்து விட்டு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்றும், அந்த ஸ்வரூபத்திற்கே ஐக்யம் சொல்லப்படுகின்றதென்றும் நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும். அம்மாதிரியே தத் த்வமஸி என்னும் வாக்யத்திலும்' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அது யுக்தமன்று ஸோऽயம் தேவதத்த: (அந்தத் தேவதத்தனே இவன்) என்னும் இடத்திலும் லக்ஷணை என்பதே இல்லை, முக்யார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாததால் ஒரே வஸ்துவுக்குச் சென்ற காலம் நிகழ்காலம் என்னும் பேதத்தைக்கொண்டு இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது விருத்த

ஸாத்யமில்லை. ஆகையால் 'அவன்' 'இவன்' என்னும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை சொல்லி, அவை தேவதத்தனுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லவேண்டும். இப்படியே வாக்யத்திலும். இதுதான் அத்வைதிகளின் மதம்.

நைதத்தேவம்—இந்த வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். த்ருஷ்டாந்தத்திலும் லக்ஷணை சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த விரோதம் வருமென்று அதிசங்கிக்கப்படுகிறதோ அது கால பேதத்தால் பரிஹாரம் அடைந்து விடுகிறது. ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு தேச ஸம்பந்தம் காலபேதத்தால் விருத்தமாகாது என்பது ஸ்பஷ்டம். அம்மாதிரியே இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தமும் விருத்தமாக மாட்டாது. நாம் வஸ்துவுக்கு க்ஷணிகத் தன்மையை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்த க்ஷணத்தில் இருக்கும் வஸ்து அடுத்த க்ஷணத்தில் இல்லை என்று கொள்கை கொண்டவர்களன்றோ ஒரே வஸ்துவுக்கு இரண்டு கால ஸம்பந்தம் விருத்தமென்று சொல்வார்கள்? நாம் ஒருவரும் அவ்வித கொள்கை கொண்டவரல்லர்.

லக்ஷணாக³ந்தோ⁴ ந வித்³யதே—லக்ஷணையின் கந்தமும் இல்லை. அதாவது—இரண்டு பதங்களுள் ஒன்றுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டாம் என்பது தாத்பர்யம்

க்ரியாத்³வய ஸம்ப³ந்தோ⁴ ந விருத்³த⁴:—இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தமும் விருத்தமன்று க்ரியைகளின் ஸம்பந்தமாவது—ஸ்தலத்தில் இருப்பது ஒரு க்ரியை, 'ஒரு வஸ்து பூர்வம் ஒரு ஸ்தலத்தில் இருந்து பிறகு மற்றொரு ஸ்தலத்தில் இருக்கின்றது' என்னும் இடத்தில், அந்த வஸ்துவுக்கு இரண்டு க்ரியைக

acharya.org

न्तरस्थिति भूतता, सन्निहितदेशस्थिति वर्तमानता, अतो भूत वर्तमान क्रियाद्वय सम्बन्धितया ऐक्यप्रतिपादनमविरुद्धम् । देशद्वय विरोधस्तु कालभेदेन परिहृतः । लक्षणायामपि न द्वयोरपि पदयोः लक्षणासमाश्रयणम्, एकस्मिन्नेव लक्षितेन विरोध परिहारात् । लक्षणाभाव एवोक्तः, देशान्तर सम्बन्धितया भूतस्यैव अन்यदेश सम्बन्धितया वर्तमानत्वाविरोधात् । एवमत्रापि जगत्कारण भूतस्यैव परस्य

மன்று த்ருஷ்டாந்தத்தில், மற்றொரு ஸ்தலத்தில் இருந்தது என்பது ஒரு க்ரியை, ஸமீபித்த ஸ்தலத்தில் இருப்பது மற்றொரு க்ரியை ஆனால் இவைகளுள் முதல் க்ரியையானது சென்ற காலத்தைத் தழுவியுள்ளது, இரண்டாவது நிகழ் காலத்தைத் தழுவியுள்ளது, ஆகையால் இந்த இரண்டு க்ரியைகளுடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லி வஸ்துக்களுக்கு ஐக்யத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதில் எவ்வித விரோதமும் இல்லை. இரண்டு ஸ்தல ஸம்பந்தத்தால் ப்ரஸங்கிக்கும் விரோதமும் வெவ்வேறு காலங்களில் அந்த ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது என்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிறது. (ஆகையால் இவ்விடத்தில் லக்ஷணையே இல்லை.) அப்படி லக்ஷணை சொன்ன போதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டுவதில்லை, ஒரு பதத்திற்கு லக்ஷணை சொல்வதாலேயே விரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாகிவிடும். லக்ஷணையே இல்லை என்பது தான் நம்மால் சொல்லப்பட்டது, சென்ற காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் நிகழ்காலத்தில் ஏற்படும் மற்றொரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் விரோதமில்லையன்றோ? இம்மாதிரியே ப்ரக்ருதத்திலும், ஜகத்காரணமாக இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்

தின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதில் என்ன விரோதம் ஸம்பவிக்கக் கூடும்? இரண்டு க்ரியைகளின் ஸம்பந்தம் வெவ்வேறு காலத்தில் நேர்கிறபடியால் எவ்வித விரோதத்திற்கும் அவகாசம் இல்லை.

लक्षणायामपि—'லக்ஷணை சொல்வது நமக்கு அபிமதம், அப்படி லக்ஷணை சொன்னபோதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்வது பெரிய தோஷமே ஆகும்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து

एवमत्रापि—த்ருஷ்டாந்தத்தில், லக்ஷணை சொல்லுமளவு முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் நேரவில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, ப்ரக்ருதத்திலும் விரோதத்திற்கு அவகாசமில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார் 'तत् (அது) என்பதற்கு ஜகத்காரணமாயுள்ள ப்ரஹ்மம் முக்யார்த்தம் என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமுமில்லை. ஆனால் त्वम् (நீ) என்பதற்கு ஜீவாந்தர்யாமியான ப்ரஹ்மம் எப்படி முக்யார்த்தமாகும்?'

acharya.org

ப்ரஹ்மணோ ஜீவாந்தர்யாமிதயா ஜீவாத்மத்வம் விருத்தமிதி ப்ரத்யுக்தம் । யதா தத்த்வமோரேவ ஹி த்வயோரைக்யம் ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதீயதே ; தத்பரித்யாகேந ஸ்வரூபைக்யம் ந ஸாமாநாதிகரண்யார்த: । பிந்ந ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம் ஶப்தாநாம் ஏகஸ்மிந்நர்தே வ்ருத்தி

திற்கே, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜீவனுள் அந்தர்யாமியாக இருப்பதால் ஜீவாத்மத் தன்மை சொல்வது விருத்தமன்று என்று நம்மால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. உள்ளபடி இருக்கும் விசேஷணங்களுடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தை ஸாமாநாதிகரண்யம் குறிக்குமே தவிர, அந்த விசேஷணங்களையெல்லாம் த்யஜித்துவிட்டு வஸ்து ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யத்தைப் போதிப்பது ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தமாகாது. ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்கள், வெவ்வேறான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த

என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். சரீர சரீரிபாவத்தாலே அதை முக்யார்த்தமாகக் கொள்ளலாமென்பது அதற்கு ஸமாதானம். இந்த முக்யார்த்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் இல்லை. ஜகத்காரணபூதமான பரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வதன் தாத்பர்யமும் இதுவே. இந்த அர்த்தத்தைத்தான் 'ஜீவாந்தர்யாமிதயா ஜீவாத்மத்வம் விருத்தம்' என்பதால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

யதா தத்த்வமோரேவ ஹி—தவிரவும், 'தத்' 'த்வம்' இந்த இரண்டு பதங்களாலும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் மாத்ரம் க்ரஹிக்கப்படுவதாக நாம் சொன்னால், இரண்டும் பர்யாய பதங்கள் ஆகிவிடுமன்றோ? அப்பொழுது, அவைகளால் குறிக்கப்படும் ஒரே வஸ்துவுக்கு ஐக்யம் சொல்வது என்பது வ்யர்த்தமே. ஐக்யம் சொல்வது எப்பொழுது ஸங்கதமாகுமென்றால், ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷணாம்சத்தில் பேதம் ஏற்பட்டு அந்தப் பேதத்தைக்கொண்டு வஸ்துவும் பிந்நமோ என்று சங்கை ஏற்படும்பொழுது விசேஷணாம்சத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் விசேஷ்யத்தில் எவ்வித பேதமுமில்லையென்று ஐக்யம் சொல்வதுதான் பொருந்தும். அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களை த்யஜித்துவிட்டு ஐக்யம் சொல்ல யத்நிப்பது வீண் என்று சொன்னதாயிற்று. இதைத்தான் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநி ரூபமான தோஷமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'யதா தத்த்வமோ:' என்பதற்கு 'எந்த விசேஷணங்களுடன் கூடிய' என்பது பொருள். 'தத்பரித்யாகேந' என்பதற்கு 'அந்த விசேஷணங்களைப் பரித்யஜித்து' என்பது அர்த்தம். ப்ரக்ருதத்தில், விசேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கு, ஜகத்காரணமாயிருப்பது ஒரு விசேஷணம் ஜீவாந்தர்யாமியாயிருப்பது மற்றொரு விசேஷணம். இந்த விசேஷணங்கள் இரண

acharya.org

ஸாமாநாதிகரண்யஸித்தி ஹி தயோ: । தயோ: ஸம்பந்தயோரேவ வைகல்யம் ஸம்பாதிதம் ஸ்யாதிதி: ।

உபக்ரம விரோத்யுபஸம்ஹார வாக்ய தாத்பர்ய நிஶ்சயஶ்ச ந

தங்களையுடைய சப்தங்களுக்கன்றோ ஒரே வஸ்துவைக் குறிக்கும்பொழுது ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யமே நம்மால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

உபக்ரம............ப்ரஹ்மண:—தவிரவும், ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாக, முடிவில் வரும் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்ய நிச்சயம் செய்வது பொருந்தாது. ஆரம்பத்தில், "ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம்" [அது ஸங்கல்பித்

தும் வெவ்வேறே 'அப்படி வெவ்வேறான விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்னும் ஐக்யமே இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்வது தான் ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் லக்ஷணத்திற்குப் பொருந்தும் என்பது கருத்து.

ஸிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம்—இந்த வாக்யம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்கின்றது. ஒரு சப்தம் ஒரு வஸ்துவைக் குறிக்கின்றது என்பது அந்தச் சப்தத்திற்கு 'ப்ரவ்ருத்தி' என்று சொல்லப்படும். அப்படிக் குறிப்பதற்கு இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்த வஸ்துவின் அஸாதாரண தர்மம் காரணம், அது 'ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்' என்று சொல்லப்படும். அந்தக் காரணங்கள், வெவ்வேறாக இருந்தால் அந்தச் சப்தங்கள் 'பிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்கள்' என்று சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை அவகாஹித்து நின்றால் அப்பொழுது அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் ஏற்படும் என்பது லக்ஷணவாக்யத்தின் அர்த்தம். 'நீலோ கட:' என்னும் இடத்தில் 'நீல:' என்னும் சப்தத்திற்கு நீலரூபம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம்; 'கட:' என்னும் சப்தத்திற்கு கடத்வம் ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தம். இந்த நிமித்தங்கள் இரண்டும் பிந்நங்கள்; அப்படிப் பிந்நங்களான ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களுடன் அந்தச் சப்தங்கள் இரண்டும் 'குடம்' என்னும் ஒரே பொருளைக் குறித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியால், அந்தச் சப்தங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகின்றது; இப்படியே 'தத்த்வம்' என்னும் இடத்திலும்.

உபக்ரம—இது வரையில் ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்தின் ஹாநி ஸம்பவிக்கின்றது என்னும் தூஷணம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, மற்றொரு தூஷணத்தை ஸங்க்ரஹமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். அது என்னவென்றால் 'இந்த ஸத் வித்யையில், உபக்ரமத்தில், ப்ரஹ்மத்தை ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடியது என்று ப்ரஸ்தாவித்து விட்டு, உபஸம்ஹாரத்தில் அந்த ப்ரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆச்ரயமாகிறது என்று சொல்லுகிறது என்று விவரணம் செய்தால் அது முன் பின் விரோதமாகுமே' என்பது தான்.

acharya.org

வடிதே। உபக்ரமே ஹி "ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம்" இத்யாதிநா ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஜகதேக காரணத்வ உபதிஷ்டம்; தஸ்மின் ச அவித்யாஶ்ரயத்வாதி ப்ரஹ்மண: ।

அவித்யா அநிர்வசனீய அஸங்கல்பம் விஶேஷ ஶப்தாந்தர வத

தது 'நான் பஹுவாகக் கடவேன்' என்று] முதலான வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்தன்மையும் ஜகத் முழுவதற்கும் ஒரே காரணமாக இருக்கும் தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'ப்ரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆச்ரயமாக இருக்கின்றது' இத்யாதியாகச் சொல்வதெல்லாம் அதற்கு விருத்தமன்றோ ?

அவி அ......... ..வாக்யஸ்ய—மேலும், 'எவ்வித விசேஷமும் இல்லாமல் ஒரு வஸ்து உண்டு' என்று சொல்வதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது ஏனென

ததைக்ஷத— அந்த ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது, இதனால் அதன் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் வெளியிடப்படுகின்றது. பஹு ஸ்யாம்—பஹுவாகக் கடவேன். இதனால் ஜகதேக காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ சின்மாத்ரமாக இருந்துகொண்டு ஸத்ஸத்நிர்வாச்யையான அநாத்யவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்தை உடையதாய் ப்ரமித்துத் தன்னிடத்தில் நாநாத்வத்தைப் பார்க்கின்றது என்று சொல்வது பொருந்துமோ ? பொருந்தாதாகையால் அப்படி ஆத்மம் சொல்வது பிசகு என்பது தான் ப்ரக்ருத தூஷணம்.

ஆஹத்ய, நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்திக்கு நாலு தூஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன.—(1) ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கும் 'தத்' என்னும் சப்தத்தால் அறியப்படும் குண கணங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன, (2) இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லும் தோஷம், (3) ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷணத்தின் ஹாநி, (4) உபக்ரம விரோதம்.

அவித்யா—இனி நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது ப்ரமாணங்களுள் ப்ரத்யக்ஷமும் சப்தமும் ப்ரதாநங்கள். அத்வைதிகள், நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்திக்கு ப்ரமாணத்தை நிரூபிப்பதில், ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தைக் காட்டிலும் சப்த ப்ரமாணத்திற்கு ப்ராபல்யம் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தினால், அந்தச் சப்த ப்ரமாணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் முக்யமாக ப்ரஸ்தாவிக்கிறார் தவிரவும், சப்த ப்ரமாணம் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே அதிசயத்துடன் போதிக்கின்றது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிரூபணம் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது — சப்தம் என்பது பதரூபமாகவும் வாக்யரூபமாகவும் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது. பதத்வம் என்பது ப்ரக்ருதி (பகுதி) ப்ரத்யயம் (விகுதி) இவைகளின் சேர்க்கையால் ஏற்படுகின்றது. ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுக்கு அர்த்தபேதம் உண்டாகையால், அவைகளின் யோகத்தால்

acharya.org

வாக்ய ஸ்வரூபதா ப்ரமாண பாவஸ்ய சப்தஸ்ய நிர்விசேஷ வஸ்து ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்யம் ந நிர்விசேஷ வஸ்துநி சப்த: ப்ரமாணம் । நிர்விசேஷ இத்யாதி சப்தாஸ்து கேநசித் விசேஷேண விசிஷ்டதயா அவகதஸ்ய

ருல, சபதம எனபது பதம வாக்யம இவைகளின ஸவரூபததால பரமாணம பெற்றதா கினறது, பதஙகளின ஸவரூபம (பரகருதி பரதயயஙகளின வழியாக) வெவவேறு அாத தஙகளைப் போதிபபதால ஏறபடுகினறது, வாகயஙகளின ஸவரூபமும அப்படிபபட்ட அநேக பதஙகளின அாததஙகள ஒனறு சேரும விசேஷததைப போதிபபதால ஏறபடு கினறது இபபடிபபட்ட பதவாகய ஸவரூபததால பரமாணம பெறறுளள சபதம எவ விததிலும நிாவிசேஷமான வஸதுவைப போதிககமாட்டாதாகையால நிாவிசேஷ வஸ துவை ஸாதிபபதறகுச சபதம பரமாணமாகுமெனறு சொலவது ஸாந்யமிலலை 'நிாவிசே ஷம' எனபது முதலான சபதஙகளோ வெனருல, 'சிறசில விசேஷஙகளுடன கூடின

ஏறபடும பநம விசேஷஙகளுடன கூடிய அாததததையே பரதிபாதிககவேணடும இவ வாறு பதஙகளே ஸவிசேஷ பரஙகளாஞல, அமமாதிரியான பதஙகளின கூட்டமாகிற வாகயததிறகு ஸவிசேஷபரதவம உணடு எனபதைச சொலலவும வேணடுமோ ? ஆகையால பத வாகய ரூபமாயுளள சபதம நிாவிசேஷ வஸதுவை ஸாதிபபதில ப்ர மாணமாகமாட்டது , பரதயுத, ஸவிசேஷ வஸதுவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிககும.

அர்த்தபேதக்ருத ஸம்ஸர்க விசேஷ போதநக்ருத பதவாக்ய ஸ்வரூபதா ப்ரமாண பாவஸ்ய—இதைப பின வருமாறு பிரிககவேணடும.—'அர்த்தபேதபோதநக்ருத பதஸ்வரூபதா ப்ரமாணபாவஸ்ய' 'அர்த்தஸம்ஸர்கவிசேஷபோதநக்ருதவாக்யஸ்வரூபதா ப்ரமாணபாவஸ்ய' • அாதத பேத போதநததால ஏறபடுவது பதஸவரூபம, அநத அாதத ஸமஸாகக விசேஷ போத நததால ஏறபடுவது வாகய ஸவரூபம. அமமாதிரியான பத வாகய ரூபஙகளாலேயே சபதததிறகுப போதகதவம ஏறபடுகினறது 'ப்ரமாணபாவ:' எனபதறகுப போதகத வம எனபது பொருள

ஸவிசேஷம நிாவிசேஷம எனபவைகளிலுளள விசேஷசபதததின அாததததை இவ விடததில சற்று விசாரிததால நிாவிசேஷமான வஸது பரமாணசூநயமெனபது விளஙகும. 'வெணமையான வஸதரம' எனபதில 'வெணமை' எனபது தாமம, 'வஸதரம' எனபது தாமி. இவவிடததில 'வெணமை' எனபது கறுப்பு வஸதரததிலிருநது இநத வஸதர ததை வயாவருததிககிறபடியால, அது வயாவாததகம் ஆகினறது. அதாவது அது ஒரு விசேஷம எனறு சொனனது ஆயிறறு. தாமததால தாமி ஸவிசேஷமாவதறகு இது உதாஹரணம. தாமியால தாமமும ஸவிசேஷமாகும. 'வஸதரம' எனனும தாமி, தனனை ஆசரயிததிருககும 'வெணமை' எனனும தாமததை மற்றொரு பொருளாகிற காகிதம முதலானவற்றை ஆசரயிததிருககும வெணமையிலிருந்து வயா வருததிககிறபடியால, அநதத் தாமியும வயாவாததகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின்

acharya.org

வஸ்துநோ வஸ்த்வந்தரவ்ருத்த விசேஷ நிஷேதகதயா ப்ரயோகாத், உத்தரயா தேஷாம் த்வப்ரயோகஸ்யைவ, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயாதிபிரேவ விசேஷ

த்தாகத் தென்படும் ஒரு வஸ்துவுக்கு மற்றொரு வஸ்துவில் தென்படும் வேறுவிசேஷங்கள் இல்லை' என்பதை மாத்ரம் போதிக்கின்றன. இல்லாவிடில் அவைகளுக்கு போதிக்கும் தன்மையே ஸம்பவியாமற் போய்விடும், ஏனென்றால் ஸமஸ்த பதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதி (பகுதி) ப்ரத்யயம் (விகுதி) இவைகளின் வழியாக அநேக விசேஷங்களைத் தோற்றுவிக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ? ஸமஸ்த வாக்யங்களுக்கும் அநேக பதங்

ந்து. இவ்விதம் நாமத்தால் நாமி ஸவிசேஷமாகவும், நாமியால் நாமமும் ஸவிசேஷமாகவும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொன்றுக்குத் நாமமாகவாவது நாமியாகவாவது இருக்கவேண்டுமாதலால், ஸவிசேஷமாக அல்லாத வஸ்து (அதாவது—நிர்விசேஷமாக இருக்கும் வஸ்து) ப்ரமாண சூந்யமே ஆகுமன்றோ?

நிர்விசேஷ இத்யாதி ப்ரயோகஸ்ய—'நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு என்பதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடுமோ? 'நிர்விசேஷம்' எனனும் சப்தமே அதற்கு ப்ரமாணமாகாதோ?' என்னில், அது ப்ரமாணமாக மாட்டாது என்கிறார். 'நிர்விசேஷம்' என்பதற்குச் 'சிற்சில விசேஷங்களற்ற' என்று பொருள் கொள்வதே ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாகும். ஏனென்றால், 'நிர்விசேஷம்' என்னும் சப்தம் ஒரு ப்ரத்யயத்துடன் கூடியதாகவும் மற்றொரு பதத்துடன் சேர்ந்துமன்றோ அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கின்றது? ஆகையால், அந்த ப்ரத்யயம் அந்த மற்றொரு பதத்துடன் சேர்க்கை இவைகளால் ஏற்படும் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே அதன் போதநம் இருக்கவேண்டுமே தவிர, 'எவ்வித விசேஷமும் அற்றது' என்பது அதன் போதநமாக மாட்டாது. ஆகையால், 'நிர்விசேஷம்' முதலிய சப்தங்கள் சிற்சில விசேஷங்களை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றன, ஸகல விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கமாட்டா என்றே நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும் தவிரவும், கீழ்ச் சொல்லியபடி நாமம் நாமி எல்லாம் வ்யாவர்த்தகமாகக் கூடுமாகையால், நிர்விசேஷ சப்தம் ஸமஸ்த விசேஷ நிஷேதபரம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், நாமியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மமும் நிஷித்தமாகிவிடுமன்றோ? [அதாவது—நிர்விசேஷம் என்பது ஸமஸ்த விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்றால், ஸமஸ்த வ்யாவர்த்தகங்களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரஹ்மமும் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றவைகளைக் குறித்து வ்யாவர்த்தகமாகையால் அதுவும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிவிடும்.]

உத்தரயா தேஷாம் த்வப்ரயோகஸ்யைவ—நிர்விசேஷம் எனனும் சப்தத்திற்கும் அதைப் போன்ற மற்றைச் சப்தங்களுக்கும் கீழ்ச் சொல்லியபடி சிற்சில விசேஷ நிஷேதபரமாக அர்த்தம் செய்யாமல், 'எவ்வித விசேஷமுமற்ற' என்று அர்த்தம் செய்யும் பக்ஷத்தில், அவை ஒன்றையும் போதிக்காமலே நின்றுவிடும்படி ஸம்பவிக்கும், ஏனென்றால், ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களுடன் கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

acharya.org

ணைவாநேக விஶேஷ கர்பிதத்வாத், அநேக பதார்த ஸம்ஸர்க போதகத்வாச்ச வாக்யஸ்ய ।

அத ஸ்யாத், நாஸ்மாபி: நிர்விஶேஷே ஸ்வயம்ப்ரகாஶே வஸ்துநி ஶப்த: ப்ரமாணமித்யுச்யதே, ஸ்வத: ஸித்தஸ்ய ப்ரமாணாநபேக்ஷத்வாத் ; ஸர்வே ஶப்தா: தத்ராத்யாரோபித விஶேஷா: ஜ்ஞாத்ருத்வாதய: ஸர்வே

களின் அர்த்தங்களுடைய சேர்க்கையின் வழியாகவே போதிக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ ?

அத ஸ்யாத்............உச்யதே—'நிர்விசேஷமான ஒரு ஸ்வயம் ப்ரகாச வஸ்து உண்டு என்பதற்குச் சப்தம் ப்ரமாணமென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை, ஏனென்றால், ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்கும் ஒரு வஸ்துவுக்கு எவ்வித ப்ரமாணமும் அநபேக்ஷிதம். ஸகல சப்தங்களும், நிர்த்தேசிக்கப்படும் வஸ்துவின் மீது தங்களால் ஆரோபிக்கப்படுகின்ற ஜ்ஞாத்ருத்வம் முதலான விசேஷங்களெல்லாவற்றையும் விலக்குகின்றன, ஸகலமான

அர்த்த பேதத்தால் ஏற்படும் விசேஷங்களைப் போதிக்காமல் இருப்பது ஸாத்ய மில்லையன்றோ ?

வாக்யஸ்ய—பதமே அநேக விசேஷ கர்ப்பிதமாக இருந்தால், அந்தப் பதங்களின் ஸங்காதத்தால் உண்டாகும் வாக்யம் விசேஷ கர்ப்பிதமாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்பதுதான் 'ஸாவ' என்னும் அவதாரணத்தின் கருத்து

அத ஸ்யாத்—இவ்வாறு நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு நிஷ்ப்ரமாணத்வத்தை நிரூபித்து விட்டு, 'ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயுள்ள வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் என்பதே அநபேக்ஷிதமன்றோ? அந்தக் காரணத்தால் கீழ்ச் செய்யப்பட்டுள்ள நிரூபணம் வ்யர்த்தம்' என்று சங்கிக்கிறார். இவ்விடத்தில் பூர்வபக்ஷி சொல்வதாவது—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வஸ்து, ஆகையால், அதை ஸாதிக்க ப்ரமாணமொன்றும் வேண்டுவதில்லை. அப்படிச் சொன்னால் ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்கும் வேதாந்த சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகி விடுமோவெனனில், அது வ்யர்த்தமாகாது. ஏனென்றால், வேதாந்த சப்தங்களெல்லாம், அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரஸிப்பதில் ப்ரயோஜனமடைகிறபடியால், அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் ஸப்ரயோஜனமாகிறது அப்படி விசேஷங்களெல்லாம் நிரஸிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டால், கேவலம் நிர்விசேஷமாகவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும் ப்ரஹ்மம் எவ்வித ப்ரமாணத்தையும் அபேக்ஷியாமலே நிற்கும்' என்பது தான்.

acharya.org

நிரஸ்யந்தே, ஸர்வேஷு விஶேஷேஷு நிவ்ருத்தேஷு வஸ்துமாத்ரம் அந வச்சிந்நம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶம் ச ஸ்வத ஸாவவதிஷ்டதே' இதி | நைததேவம் | கேந ஶப்தேந தத்வஸ்து நிர்திஶ்ய தத்கதா விஶேஷா நிரஸ்யந்தே? ஜ்ஞ

விசேஷங்களும் இம்மாதிரி நிவ்ருத்திப்பிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டால், கேவலம் ஒரு வஸ்து மாத்ரம் 'எவ்வித விசேஷங்களாலும் குறிக்கப்படாமலும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகவும் மற்றை எவ்வித ப்ரமாணத்தையும் சாராதிராமலும் நிற்குமன்றோ?' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அதுவும் அப்படியன்று. ஒரு வஸ்துவிலிருந்து விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமானால், அந்த வஸ்துவை ஒரு சப்தத்தால் நிர்தேசித்தே அவ்விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமன்றோ? ப்ரக்ருதத்தில் ப்ரஹ்மமாகிற வஸ்துவை என்ன சப்தத்தால் நிர்தேசித்து அதிலுள்ள விசேஷங்களை விலக்குகிறீர்கள்? கேவலம் ஜ்ஞப்தி

'தத்கதா விஶேஷா:'—என்பதற்கு அதில் ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்கள் என்பது பொருள்.

'அநவச்சிந்நம்'—எவ்வித அவச்சேதகமும் இல்லாமல், அதாவது—நிர்விசேஷமாய.

'நைததேவம்'—இது முதல், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. ஸமாதானமாவது—வேதாந்த சப்தங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரஸிக்கும்பொழுது, ப்ரஹ்மத்தை ஒரு சப்தத்தால் நிர்தேசித்தே விசேஷங்களை நிரஸிக்கவேண்டும். அப்படி நிர்தேசிக்காமல் ஸாமாந்யமாக விசேஷங்களை நிரஸிக்க ப்ரவ்ருத்தித்தால், ப்ரஹ்மமும் கீழ்ல் உபபாதித்திருக்கிறபடி ஒரு விசேஷமாகிறபடியால், அதுவும் நிரஸிதமாகிவிடும். அது அநிஷ்டம். 'ஒரு சப்தத்தால் நிர்தேசித்தே, விசேஷங்கள் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எந்தச் சப்தத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நிர்தேசிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் அநிஷித்தங்களாகவே நிற்கும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை எவ்வித விசேஷமும் மற்றது என்று சொல்ல ஸாத்யப்படமாட்டாது. தவிரவும், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்தன்மையும், அது ஸவிசேஷமாக இருப்பதினாலேயே ஏற்படவேண்டும். எந்த வஸ்துவானது தனது ப்ரகாசத்தால் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் வ்யவஹார யோக்யதையைக் கொடுக்கின்றதோ அது ஸ்வயம் ப்ரகாசம் என்று சொல்லப்படும். அப்படி மற்றை வஸ்துக்களுடைய வ்யவஹாரத்திற்கு ஹேதுவாயுள்ள ஸ்வயம் ப்ரகாசத் தன்மையை உடைய பொருள் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆகையால், நிர்விசேஷத் தன்மைக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் உபபந்நமாக மாட்டாது. ஸவிசேஷத்தன்மைக்கே அது உபபந்நமாகும்; இதுதான் ஸமாதானம்.

acharya.org

ஜ்ஞப்த்யாதி³ ஶப்³தை³ரித்யர்த²:; ஶாப்³தீ³ ச விஶேஷைவ வஸ்து ஸம்ப³த்⁴யதே, ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயரூபேண விஶேஷமபி⁴த³தா⁴தி। "ஜ்ஞா அவபோ³த⁴நே" இதி ஸகர்மக: ஸகர்த்ருக: க்ரியாவிஶேஷ: க்ரியாந்தர வ்யாவர்தக ஸ்வபா⁴வ விஶேஷஶ்ச ப்ரக்ருத்யா அவக³ம்யதே; ப்ரத்யயேந லிங்க³ஸங்க்²யாத³ய:। ஸ்வத: ஸித்³தா⁴வபி தத்ஸ்வபா⁴வவிஶேஷ விர

(ஜ்ஞானம்) என்னும் சப்தத்தால் அதை நிர்தேசிக்கிறோம் என்று சொன்னாலும், அந்தச் சப்தமும் (கீழ்ச்சொல்லியபடி) தனது ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயம் இவைகளின் வழியாக விசேஷங்களைத் தோற்றுவிக்கிறபடியால் விசேஷத்துடன் கூடிய வஸ்துவை அவலம்பித்தே நிற்கும். 'ஜ்ஞப்தி' என்னும் பதம் 'ஜ்ஞா' என்னும் தாதுவிலிருந்து நிஷ்பன்னம், அந்தத் தாதுவுக்குப் போதிப்பது என்பது பொருள். ஆகையால், அதன் ப்ரக்ருதி (பகுதி)யினுடைய அர்த்தத்தின் வழியாக, ஒரு கர்த்தாவுடன் கூடியதும் ஒரு கர்மாவுடன் கூடியதுமான ஒரு க்ரியா விசேஷமும் வேறொரு க்ரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜ்ஞப்த்யாதி³ ஶப்³தை³—ப்ரஹ்மம் அநேக சப்தங்களால் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளுள் ஒன்றான 'ஜ்ஞப்தி' (அதாவது—ஜ்ஞானம்) என்னும் சப்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் விஷயம் உபபாதனம் செய்யப்படுகின்றது. இந்தச் சப்தத்தின் ப்ரக்ருதி (அதாவது—பகுதி)க்கு ஜ்ஞா அவபோ³த⁴நே 'அறிகிறது' என்பது பொருள் ஆகும். அந்த அறிகிறது என்பதானது ஒரு கர்த்தாவையும் கர்மாவையும் தழுவி நிற்கும் ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை அறிவிக்கின்றது. தவிரவும், வேறொரு க்ரியையிலிருந்து வ்யாவ்ருத்திப்பிக்கும் ஸ்வபாவ விசேஷத்தையும் அது உடையது. ஆகையால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் அந்தச் சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கப்படும் வஸ்து, ஸவிசேஷமாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது நிச்சிதம். இம்மாதிரியே ப்ரத்யயம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையிலும். ப்ரத்யயம் (அதாவது விகுதி) லிங்கத்தையும் குறிக்கும், ஒருமை பன்மை என்பதையும் குறிக்கும். அவைகளும் விசேஷங்களே.

ப்ரத்யயேந லிங்க³ஸங்க்²யாத³ய:—'ஜ்ஞப்தி' என்பது ஒரு ஜடமான க்ரியையைக்குறிக்கிறபடியால், அதனுடன் சேர்க்கப்படும் ப்ரத்யயம் எவ்விதம் லிங்கத்தைப் போதிப்பிக்கும்? என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்கக் கூடும். உண்மையாகவே ஜடமான க்ரியைக்கு லிங்கம் சொல்வது ஒவ்வாது. ஆனால் இவ்விடத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் 'ஜ்ஞப்தி' என்னும் சப்தம் போல, 'தேவன்' 'ஈச்வரன்' 'புருஷோத்தமன்' இத்யாதியான சப்தங்களும் ப்ரஹ்மத்தை நிர்தேசிக்கும் சப்தங்களாக எடுத்துக் கொள்ளத் தகுந்தவையாதலால், 'ப்ரத்யயம் லிங்கத்தைப் போதிக்கின்றது' என்று சொல்வது அநுபபந்நமாகமாட்டாது.

ஸ்வத: ஸித்³தா⁴வபி—ஸ்வதஸ்ஸித்தியைச் சொல்லும் விஷயத்திலும்,

acharya.org

ஸ விஶிஷ்ட ஏவ ந ஸ்யாத் । அந்யஸாதந ஸ்வபாவதயா ஹி ஜ்ஞப்தே: ஸ்வத: ஸித்திருச்யதே ।

அபி ச ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஸர்வதா ஸ்வயமேவ ப்ரகாஶதே சேத், ந தஸ்மிந்நந்யதர்மாத்யாஸ: ஸம்பவதி । ந ஹி ரஜ்ஜுஸ்வரூபே ப்ரகாஶமாநே ஸர்பத்வாதி அத்யஸ்யதே । அத ஏவ ஹி பவத்பி:

திக்கும் ஸ்வபாவ விசேஷமும் அதனால் போதிக்கப்படுகின்றது; அதன் ப்ரத்யயத்தை (விகுதியை)க் கொண்டு அதன் லிங்கமும் அதன் ஒருமை பன்மை பேதங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வ ஸித்தியும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்வபாவ விசேஷமின்றிக்கு ஏற்படமாட்டாது, ஏனென்றால், 'ஜ்ஞப்தி'க்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தி என்பது மற்றொரு பொருளுக்கு ஸாதநமாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தால் ஏற்படுகின்றதன்றோ?

ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்.........வஸ்த்வாதிஸி:—தவிரவும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் முழுவதும் எப்பொழுதும் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்றால், அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் மற்றொரு பொருளுடைய தர்மத்தின் அத்யாஸமானது ஸம்பவிக்க மாட்டாது. கயிற்றின் ஸ்வரூபம் நன்றாக ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது

ஸாதந ஸ்வபாவ விஶேஷவிரஹே—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகர்மகத்வ ஸகர்த்ருகத்வங்களை த்யஜித்துவிட்டால்.

அந்யஸாதந ஸ்வபாவதயா—'அந்ய' என்றால் வேறொரு பொருள். அதன் ஸாதந ஸ்வபாவ: என்றால் அதை வ்யவஹாரத்திற்கு யோக்யமாகச் செய்து கொடுக்கும் ஸ்வபாவம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டேயன்றோ ஜ்ஞப்திக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தி சொல்லப்படுகின்றது, 'ஸ்வஸம்பந்தாத் அர்த்தாந்தர வ்யவஹார ஹேதுத்வம் ஹி ஸ்வயம்ப்ரகாஶதா நாம ஜ்ஞப்தே:'

ப்ரஹ்மஸ்வரூபம்........ இவ்வாறு, ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸ்து நிர்விசேஷமாக இருக்கமாட்டாது என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது, 'வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் குணத்தை யுடைய அவித்யையின் நிவ்ருத்தி ஸவிசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கே உபபன்னமாகும், நிர்விசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கு அது உபபன்னமாகாது' என்பதை நிரூபிக்கிறார். 'ப்ரஹ்மம் என்பது கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், நிர்விசேஷம், அது ஒன்றுதான் உண்மையாக இருக்கின்றது; அவித்யை என்னப்படும் ஒரு வஸ்து அதை மறைக்கின்றது; அப்படி மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜகத் முதலான பற்பல வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதாக ப்ர

acharya.org

மிக்கின்றது, சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு உண்மையான ஜ்ஞானம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டால் அந்த அவித்யையால் ஏற்படும் மறைவு நிவ்ருத்தமாகின்றது' என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை. அப்படிப்பட்ட மறைப்பின் நிவ்ருத்தி, ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும் என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் நிருபணம். இந்த நிருபணத்தின் ப்ரக்ரியை பின்வருமாறு காணப்படும் கயிற்றைப் பார்த்துப் பாம்பு என்று ப்ரமிப்பது போலன்றோ ஜகத்தில் காணப்படும் பல விதங்களான வஸ்துக்களின் தோற்றம்? ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமத்திற்கே இடமில்லை யாகையால், ஜகத்தில் காணப்படும் ப்ரமத்தை விளக்குவதற்காக நீங்கள் அவித்யையை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள். அந்த அவித்யையால் ப்ரஹ்மம் மறைக்கப்படும்பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மம் முழுவதும் மறைக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றதா? 'ப்ரகாசத்தை மாத்ரம் ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக மறைக்கப்பட்டுத் தனது ப்ரகாசம் முழுவதையும் இழந்து விடுகின்றது' என்னில், அந்த ப்ரஹ்மம் இல்லை யென்றே சொன்னதாகி விடும். ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றது என்னில், நிரம்சமாயும் நிர்விசேஷமாயும் ப்ரகாச மாத்ரமாயுமுள்ள வஸ்துவினிடத்தில் இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏற்பட மாட்டா வாகையால், அது அஸங்கதமாகும். அம்மாதிரியான வஸ்துக்களில், ஒரு அம்சத்தில் மறைப்பும் ஒரு அம்சத்தில் ப்ரகாசமும் காணப்படுகின்றன என்று சொல்வது அஸங்கதமன்றோ? ஆகையால், ப்ரஹ்மம் வேண்டுமானால், அவித்யை வேண்டுமானால், அவித்யா நிவ்ருத்தியும் வேண்டுமானால், ப்ரஹ்மத்தை நிர்விசேஷ மென்று ஒத்துக்கொள்வது கூடாது.

அத்யாஸ:—ஒரு பொருளின் பேரில் மற்றொரு பொருளின் தர்மத்தை ஆரோபிப்பது அத்யாஸம் என்று சொல்லப்படும். பூர்வம் வெள்ளியைப் பார்த்திருக்கும் ஒருவன், இப்பொழுது முத்துச் சிப்பியைப் பார்த்துவிட்டு, வெள்ளிக்கும் முத்துச் சிப்பிக்கும் தென்படும் சில ஸாத்ருச்யங்களைக் கொண்டு, இப்பொழுது பார்க்கப்படும் முத்துச் சிப்பியின்மீது வெள்ளியின் தன்மையை ஆரோபித்தால், அப்பொழுது அவன் ரஜதத்வத்தைச் சுக்தியின்மீது அத்யஸிக்கிறான் என்று சொல்லக்கூடும். சுக்தி இவ்விடத்தில் அதிகரணம், ரஜதம் அவபாஸிக்கப்படும் ஆதேயம், அந்த அர்த்தத்திற்கு அந்த அதிகரணம் அயோக்யம். இம்மாதிரியான இடங்களில் அத்யாஸம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ந ஹி ரஜ்ஜுஸ்வரூபே.........இம்மாதிரியாக அத்யாஸம் ஏற்படுவதற்கு அதிகரணத்தின் பூர்ணப்ரகாசம் விரோதிக்கும். அதிகரணம் எவ்விடத்தில் நன்றாகப் ப்ரகாசிக்கவில்லையோ, அவ்விடத்திலேயே அத்யாஸம் உண்டு. ப்ரஹ்மமாகிற அதிகரணத்தில் மித்யாரூபமான ப்ரபஞ்சம் அத்யஸிக்கப் படுகின்றதென்றால் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாகப் ப்ரகாசிக்கவில்லை என்று சொன்னதாகிறது. 'இது கயிறு' என்று ஒருவனுக்கு நன்றாகப் ப்ரகாசம் ஏற்பட்டால், ஸர்ப்பத் தன்மையை அதில் அவன் அத்யஸிக்கமாட்டானன்றோ?

அத ஏவ.........அந்தக் காரணத்தினாலேயே, (அத்யாஸத்தை ஸாதிக்கும் பொருட்டே) அவித்யை என்று ஒன்று உண்டென்றும், அது ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்றும் அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்

acharya.org

ஶாஸ்த்ரீகா ஸவித்³யா ஸஹஸா வ்யபோஹ்யதே । தத³ஶ்ச ஶாஸ்த்ரீய நிவர்த்தக ஜ்ஞாநஸ்ய ப்³ரஹ்மணி திரோஹிதாம்ஶோ விஷய: ; அந்யதா² தஸ்ய நிவர்த்தகத்வம் ந ஸ்யாத் । அதி⁴ஷ்டா²நாதிரேகி ரஜ்ஜுத்வ ப்ரகாஶேந ஹி ஸர்ப்பத்வம் பா³த்⁴யதே । ஏகதே³ஶ விஶேஷோ ஜ்ஞாநாத்ஸ்தோ வஸ்துநி

ஸர்ப்பத்தின தாமம முதலியவை அதில அதயஸிக்கப்படமாட்டா வனறோ? அநதக் காரணததாலேயே நீஙகள, வஸ்து ஸ்வரூபத்தை மறைககும் ஸ்வபாவத்தையுடைய அவித்யை எனனும ஒரு பதாாததததை ஒததுககொணடிருககிறீர்கள. ஆகையால், சாஸ்தரததால் உண்டாகிறதாயும, வஸ்து ஸ்வரூபததின மறைப்பை நிவருததிக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞாநததிற்கு எது விஷயமாகின்றதென்னில, அநத அவித்யையால மறைபபை அடைநதிருக்கும் பரஹ்மததின ஒரு அமசமே அப்படிப்பட்ட விஷயமாகின்றது. அபபடி பரஹ்மததின ஒரு அம்சம மறைபபை அடைகின்றது எனபதை ஒததுககொளளாவிட்டால, சாஸ்தர ஜநயஜ்ஞாநததிறகு மறைபபை நிவருததிககும தனமையே ஸமபவியாமற் போய்விடும. அதிஷ்டாநமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும ரஜ்ஜுதவம பரகாசிததாலனறோ 'ஸர்ப்பமோ' என்னும ப்ரமம விலகும. கேவலம ஜ்ஞாநமாக இருககும ப்ரஹ்மததினிடததில 'ஒரு விசேஷம சப்தததால சொல்லபபடுகின்றது [அதாவது மறைப்பை அடையககூடிய ஒரு

அந்யதா² தஸ்ய நிவர்த்தகத்வம் ந ஸ்யாத்—மறைககபபட்டு அறியப்படாமல ஒன்று இருநதால மாத்ரம், மறைப்பை நிவ்ருததிககும சாஸ்தர ஜநய ஜ்ஞாநததிற்கு நிவருத்திக்கும் தன்மையை நாம சொலலககூடும் ஆச்ரயம் இல்லாவிட்டால் நிவாததகத்வம் எப்படி ஏறபடும்?

அதி⁴ஷ்டா²நாதிரேகி ரஜ்ஜுத்வ ப்ரகாஶேந—அதிஷ்டாநம் இவ்விடத்தில் ரஜ்ஜு, அதனுடைய தனமை யாகிற ரஜ்ஜுத்வம ப்ரகாசித்தால் ஸர்ப்பத்வம் பாதிககப்படும. ஸர்ப்பதவம் பாதிககப்படாமல் நின்றால ரஜ்ஜுதவம் பரகாசிககவில்லை எனபது அநுமாநம அதுபோல, ப்ரபஞ்சதவம பாதிககப்படாமல இருககும வரையில ப்ரஹ்மதவம் ஏதாவது ஒரு அம்சததிலாவது பரகாசிககாமல இருககவேணடும.

ஏகதே³ஶவிஶேஷ:.........அப்படி ப்ரஹ்மததினிடத்தில் ஒரு அம்சம் ப்ரகாசிக்காமல இருககின்றது எனபதை ஒததுககொணடால, 'ப்ரஹ்மம அமசததுடன கூடியது, அதாவது விசேஷததுடன கூடியது' என்று ஒததுககொணட தாகிறது. அநத விசேஷததின ப்ரகாசததால அத்யாஸம் நிவருததமாகிறபடியால, அநத விசேஷம் கேவலம உடலக்ஷணமாக மாதரம இராமல விசேஷணமாகவே இருததல வேணடும். அப்பொழுது பரஹ்மம விசேஷண விசிஷ்டமென்றே அங்கீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ப்ரபோதநாஹியதே, ஸ ச ப்³ருஹத்³விஶேஷணம் ப⁴வதீதி, ஸர்வஶ்ருதி ப்ரதிபாதி³த ஸர்வ விஶேஷண விஶிஷ்டம் ப்³ரஹ்ம ப⁴வதி । அத: ப்ராமாணிகாநாம் ந கேநாபி ப்ரகாரேண நிர்விஶேஷவஸ்து ஸித்³தி⁴: ।

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷேऽபி ஸவிஶேஷமேவ வஸ்து ப்ரதீயதே ;

அம்சம் உண்டு] என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒரு விசேஷணமாக ஆகிவிடுமாகையால், ப்ரஹ்மம், எல்லா ச்ருதிகளாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸகல விசேஷணங்களுடனும் கூடியதாகவே ஏற்பட்டுவிடும். ஆகையால், ப்ரமாணத்திற்குக் கட்டுப்படுபவரெல்லாரும் 'நிர்விசேஷமாயிருக்கும் வஸ்து ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஸாதிக்கப்படமாட்டாது' என்பதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

ப்ராமாணிகாநாம்—ப்ரமாண சரணர்களாய்ப் புகுந்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிர்விசேஷத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷேऽபி—நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்குப் ப்ரமாணம் இல்லை என்பதை நிரூபிக்க ஆரம்பித்து, சப்த ப்ரமாணம் இல்லை என்பதை இதுவரையில் நிரூபித்து முடித்தார். இனி, அதற்கு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமும் இல்லை என்பதை நிரூபிக்க உபக்ரமிக்கிறார். பௌத்தர் முதலான சில மதஸ்தர்கள், ப்ரத்யக்ஷத்தில் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷமென்று ஒன்று உண்டென்றும், அது எவ்வித விசேஷமுமில்லாமல் இருக்கும் ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது உண்மையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸித்தி அதனால் ஏற்படும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஆனால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், 'அது உண்மையன்று, யுக்திக்கும் விருத்தம்' என்று உபபாதித்து, நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே வஸ்து தோன்றுகின்றது என்று இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ப்ரத்யக்ஷமாவது—திவ்யமல்லாத கண் காது மூக்கு முதலிய பாஹ்யேந்த்ரிய வ்யாபாரத்தால் உண்டாகும் யதார்த்த ஜ்ஞானமே. இந்த ப்ரத்யக்ஷத்தை நிர்விகல்பகமென்றும் ஸவிகல்பகமென்றும் இரண்டு விதமாகப் பகுப்பது உண்டு. ஒரு வஸ்துவை நாம் நமது இந்த்ரியத்தைக் கொண்டு முதல் முதலில் க்ரஹிக்கையில் நமக்கு எந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றதோ அதை நிர்விகல்பகமென்றும், அவ்விதம் ஒரு வஸ்துவை க்ரஹித்த பிறகு மறுபடியும் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றை வஸ்துக்களை ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸ்காரத்துடன் க்ரஹிக்கும்பொழுது ஏற்படும் ஜ்ஞானத்தை ஸவிகல்பகமென்றும் சொல்வார்கள். முதல் முதலில் ஒருவன் ஒரு பசுவைப் பார்த்தால், அப்பொழுது அவனுக்கு அந்தப் பசுவைப் பற்றி ஜநிக்கும் ஜ்ஞானம் நிர்விகல்பகம், பிறகு வேறு

acharya.org

பசுக்களைப் பார்க்கும்பொழுது அவனுக்கு அவைகளைப்பற்றி ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகம். முதலில், 'பசு ஒரு விதமான அமைப்புடன் கூடியிருக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநம் மாத்ரம் ஜநிக்கின்றது, பிறகு வேறு பசுக்களைப் பார்க்கும்பொழுது, 'முன் நான் பார்த்த வஸ்துவில் எவ்விதமான அமைப்பு தென்பட்டதோ, அம்மாதிரியான அமைப்பே இவைகளிலும் தென்படுகின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநமும் ஜநிக்கின்றது. இதை அநுவ்ருத்தி என்று சொல்வார்கள். அதாவது—நிர்விகல்பக தசையில் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் ஸவிகல்பகத்தில் ப்ரதிஸந்தாநம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. இரண்டு தசைகளிலும் அஸாதாரணமாயுள்ள ஒரு அமைப்புடன் கூடியிருப்பதாகவே பசுவின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகையிலும், ஸவிகல்பக தசையில் 'அந்த அமைப்பு வேறு வஸ்துக்களிலும் அநுவ்ருத்திக்கின்றது' என்னும் ஜ்ஞாநம் அதிகமாக ஏற்படுகின்றது. நிர்விகல்பக தசையில் அந்த அநுவ்ருத்தி இல்லை என்பதுதான் இதன் தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பின்வருமாறு விவரித்திருக்கிறார்—"நிர்விகல்பகம் நாம ஏகஜாதீய த்ரவ்யேஷு ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணம், த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணம், ஸவிகல்பகம் இத்யுச்யதே। தத்ர ப்ரதமபிண்ட க்ரஹணே கோத்வாதே: அநுவ்ருத்தாகாரதா ந ப்ரதீயதே, த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணேஷ்வேவ அநுவ்ருத்தி ப்ரதீதி:"

நிர்விகல்பத்திற்கும் ஸவிகல்பத்திற்கும் உள்ள வைஷம்யம் இவ்வாறு இருக்க, இதை அறியாமலே பௌத்தர் முதலான சிலர், நிர்விகல்பகம் என்பது முதல் முதலில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தவுடன் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமாதலால், அது எவ்வித விசேஷமுமற்ற ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும், ஸவிகல்பக தசையில் ஜநிக்கும் ஜ்ஞாநம் பல வஸ்துவைப் பார்த்த பிறகு ஜநிக்கிறபடியால், அது அந்த வஸ்துக்களுக்குள்ள விசேஷங்களுடனேயே ஸ்புரிக்கின்றதென்றும் நினைத்து, 'நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில் நிர்விசேஷ வஸ்துவின் ஸித்தி ஏற்படுகின்றது' என்று வாதிக்கிறார்கள். 'அது தவறுதலான வாதம், நிர்விகல்பக தசையிலும் விசேஷங்களுடன் கூடினவைகளாகவே வஸ்துக்கள் தோன்றுகின்றன' என்பதுதான் இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

அந்த நிரூபணம் என்னவென்றால்—ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்பொழுது, அப்படிப் பார்ப்பது முதல் தடவையாக இருந்தபோதிலும், 'இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்டது' என்றே தோற்றம் ஜநிக்கின்றது. பசுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம், அது ஸாஸ்நா (மடி) முதலானவைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது என்றே தோன்றுகின்றதன்றோ? அப்படி ஒரு விசேஷத்துடனும் கூடியிராமல் தோற்றமே ஜநிக்கமாட்டா

acharya.org

தாகையால், எல்லா ப்ரத்யக்ஷங்களும் ஸவிசேஷங்களே. தவிரவும், நாம் ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு வ்யக்தியை ஒரு காலத்தில் பார்த்துவிட்டு, மற்றொரு காலத்தில் அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த மற்றொரு வ்யக்தியைப் பார்த்தால் அப்பொழுது, 'பூர்வம் நம்மால் பார்க்கப்பட்ட வ்யக்தியின் அமைப்புக்கு ஸத்ருசமான அமைப்புடன் கூடியதாகவே இந்த வ்யக்தி தென்படுகின்றது' என்று தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பது அநுபவ ஸித்தம். அது அவஸித்தம்; ஸித்தமாக இருந்தால், அந்த அமைப்பின் ஸாத்ருச்யம் இப்பொழுது தோற்றுவதற்கு, ப்ரதம தர்சநத்திலும் அந்த அமைப்பு தோன்றியிருக்க வேண்டுமன்றோ? இந்தக் காரணத்தாலும் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷமும் ஸவிசேஷம் என்றே ஏற்படவேண்டும். 'அப்படி இரண்டு தசைகளிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்பட்டால், இரண்டு தசைகளுக்கும் வைஷம்யம் என்ன?'' என்று கேட்டால், விசேஷத்தின் அநுவ்ருத்தியினுடைய ப்ரதீதி ஸவிகல்பகத்துக்கு உண்டு, நிர்விகல்பகத்துக்கு அந்த அநுவ்ருத்தியின் ப்ரதீதி இல்லை என்பது தான் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம். பசுவைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் கோத்வம் (பசுவின் தன்மை) என்னும் விசேஷமும் தோன்றுகின்றது, ஆனால் ப்ரதம கோ தர்சநத்தில் அந்த கோத்வத்திற்கு அநுவ்ருத்தி தோன்றவில்லை, இரண்டாவது கோ தர்சநத்தில் அந்த அநுவ்ருத்தி தோன்றுகின்றது என்பது தான் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள வைஷம்யம். கோத்வம் என்பது ஜாதி, அநுவ்ருத்தி ஜாதி அன்று. ''ஸாஸ்நாதி வஸ்து ஸம்ஸ்தாந ரூபமேவ கோத்வாதேர் வ்ருத்தி: ந வ்யக்தி விசேஷ க்ரஹணே ப்ரஹஸ்த இதி வ்யக்தி விசேஷ க்ரஹணவேலாயாம் நிர்விகல்பகே ந ஸம்ஸ்தாநரூப ஜாத்யாதேர் க்ரஹணாத்'' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்ய பங்க்தி.

தவிரவும், ஒருவனுக்கு ஒரு தடவை பசுவின் க்ரஹணம் ஏற்பட்டிருக்கையிலும், ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் அந்த ஸம்ஸ்காரம் மலிநமாகி இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றொரு தடவை அவனுக்கு அதன் க்ரஹணம் நேரும்பொழுது பூர்வம் க்ரஹிக்கப்பட்ட ஜாதியின் அநுவ்ருத்தி ஸம்பவியாதாகையால், இரண்டாவது தடவை நேரும் ப்ரத்யக்ஷமும் அவன் விஷயத்தில் நிர்விகல்பகமாகவே இருக்கும். ஆகையால் 'ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணம் நிர்விகல்பகம், த்விதீயாதி பிண்ட க்ரஹணம் ஸவிகல்பகம்' என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், அநுவ்ருத்தி தாம் விசிஷ்டமாக இருப்பது ஸவிகல்பகமென்றும், அது இல்லாமல் இருப்பது நிர்விகல்பகமென்றும் அவைகளுக்கு வைஷம்யம் சொல்வது யுக்ததரமாக இருக்கும். இதைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனும் தமது ந்யாய பரிசுத்தியில் ''நிர்விகல்பக ஏக ஜாதீய த்ரவ்யேஷு

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍇 '𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂' 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌗𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍 𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌃, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 '𑌇𑌤𑍍𑌥𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑍇𑌕 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 ; 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕...𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித் தோன்றுவிட்டால், ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தில், 'அதுவே இது' என்று ஏற்கெனவே நம்மால் அறியப்பட்டுள்ள ஒரு ப்ரகாரத்துடன் கூடினதாகத் தோற்றம் தோன்றுவது அநுபபந்நமாகும். 'பசுவின் தன்மை' இத்யாதிகள் வஸ்துக்களின் ஒருவிதமான அமைப்பின் ரூபங்களே, 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று அந்தந்த அமைப்புடன் கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்துவும் நிர்விகல்பக தசையில்கூடத் தோன்றுகிறபடியால், அந்தத் தசையிலும் கோத்வம் முதலியவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். (ஆகையால் நிர்விகல்பகமும் ஸவிசேஷமே ஆகும்) இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில், அந்த அமைப்பின் ஸாத்ருச்யம் பல வஸ்துக்களில் தொடர்ந்து இருப்பதாக மாத்ரம் (அதிகமாகத்) தெரியவரு

𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑌪𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌮𑍍" என்று அநுஸந்தித்து விட்டு, "𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 '𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌮𑍍" என்று பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிமதத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். நிர்விகல்பக ஸவிகல்பகங்களுக்கு வைஷம்யம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், இரண்டு இடங்களிலும் ஸவிசேஷமாகவே க்ரஹணம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பது ஸித்தம். ஆகையால் பௌத்தர்கள் சொல்லும் வாதத்திற்கு இடம் இல்லை.

𑌗𑍋𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌃—கோத்வம் (பசுவின் தன்மை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின் க்ரஹணம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. இந்த ஜாதி, முதல் பிண்ட க்ரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட க்ரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது. ஆனால், இரண்டாவது க்ரஹணத்தில் அநுவ்ருத்தியின் ப்ரதீதி அதிகமான அம்சம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அநுவ்ருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய வேண்டும்.

𑌅𑌨𑍇𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾—அநேக வஸ்துக்களில் இருக்கும் தன்மை. அதாவது—அந்தந்த வஸ்துவின் அமைப்பினுடைய ஸாத்ருச்யம் என்று சொன்னதாயிற்று.

acharya.org

நாநாவித⁴ஸ்ய ஸம்ஸ்தா²நஸ்ய ஏகைக வஸ்து நிஷ்ட²தயா ஏகைக வஸ்து விஶேஷணத்வம் த்³விதீயாதி³ ப்ரத்யயாவஸேயமிதி த்³விதீயாதி³ ப்ரத்யயா: ஸவிகல்பகா இத்யுச்யந்தே ।

அத ஏவ ஏகஸ்ய ஸம்ஸ்தா²நஸ்ய பி⁴ந்நாபி⁴ந்ந ரூபேண அங்கீ³கா

கின்றது; அப்படி அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கின்றது என்பது இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில் மாத்ரம் அந்த அமைப்பின் அநுவ்ருத்தியால் வெளிப்படுகின்றபடியால், இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களை ஸவிகல்பகங்களென்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

அத ஏவ—ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக நேருகிறபடியால் பேதாபேத மதத்தை நிரஸிக்கிறார். நிர்விகல்பக தசையிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்படுகின்றது என்பதே அந்தப் பேதாபேத மதத்திற்கும் பாதகமாகிறபடியால், அதற்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பேதாபேத மதம், பாஸ்கர மதஸ்தர்களிடமும் யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்களிடமும் காணப்படுகின்றது. அத்வைதிகளாகிற சங்கர மதஸ்தர்களின் மதம் அபேத மதம்; விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் மதம் பேத மதம்; யாதவப்ரகாச பாஸ்கர மதஸ்தர்களின் மதம் பேதாபேத மதம். இந்த யாதவ மதத்திற்கும் பாஸ்கர மதத்திற்கும் வைஷம்யம் என்னவென்றால்—பாஸ்கர மதத்தில், 'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டு, ஆனால் அவை இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள். சித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் இருக்கையிலும் அபேதம் மாத்ரம் ஸ்வாபாவிகம், பேதம் ஸ்வாபாவிகமன்று, கேவலம் ஔபாதிகமே' என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதவ மதமென்னவென்றால்—'அசித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகமாக இருப்பதுபோல், சித் வஸ்துவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்களே, ஔபாதிக பேதம் என்பதே இல்லை' என்பது தான். (20, 21-வது பக்கங்களைப் பார்க்க.) ஆகையால் இந்த இரண்டு மதஸ்தர்களும் பேதாபேத மதஸ்தர்கள்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்திருக்கும் உபாதானத்தைச் சரியானபடி அறிவதற்கு யாதவ பாஸ்கரர்களால் அங்கீகரிக்கப்படும் இந்தப் பேதாபேத மதத்தின் கொள்கையின் ஜ்ஞானம் அவசியம் அபேக்ஷிதம். ஆகையால் அதை ஸங்க்ரஹமாக இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். லோகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் அவ்வவைகளின்

acharya.org

ப்ரதீதிககு அநுகுணமாகவே வயவஸதையைப பெறுகினறன. ஆகையால், வஸ்துககள் பிநநமாயும அபிநநமாயும அறியபபடும பக்ஷததில, அவைகளுககுப் பேதாபேதரூபமான வயவஸதை உணடெனறே அஙகீகரிகக வேணடும 'வஸ்துககள பிநநஙகளாயும அபிநநஙகளாயும அறியபபடுகினறனவெனபது அநுபவ ஸிததம மாடு, குதிரையைக காட்டிலும வேறுபட்டதே, ஆனால மாடும மருக ஜாதியைச சோநதது, குதிரையும் மருக ஜாதியைச் சோநதது எனனும காரணததால அவை இரணடும அபிநநஙகளென்றும் சொலலலாம, ஆகையால் குதிரைககும மாட்டுககும பேதாபேதமுணடு. மண் என்பது வேறு, அதனால செயயபபடும குடம் வேறு, ஆனால, குடததிறகுக காரணம் மணணு கிறபடியால், காரணததை ஆலோசிககும பொழுது அவை இரணடையும அபிநநங்களென றும வயவஹரிக்கலாட இமமாதிரி ஸகல வஸதுக்களும, காரணத தனமையாலும ஜாதி யின தனமையாலும அபிநநஙகளாகவும பிநநஙகளாகவும நமககுத தோனறுகினறன. இபபடி பிநநம அபிநநம, இநத இரணடு ரூபமாகவும தெனபடாத வஸதுவே லோகததில இலலை யாகையால, எலலா வஸ்துககளையும பிநநாபிநநஙக ளெனறே சொலலவேண்டும.

'இந்தப பேதரூபம அபேதரூபம இரணடும பரஸபரம் விருத்தஙக ளாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில ஒரே காலததில எபபடி இருக்கக்கூடும்?' எனனில், அப்படி இரண டும இருப்பதாக நமககு ஏற்படும ப்ரதீதியே அதற்கு ஆதாரம். அப்படி விருததாகாரங கள் ஒரே வஸதுவில இருக்கமாட்டா எனபதறகும நமமுடைய அநுபவமன்றோ காரண மாகச் சொலலப்படுகினறது? அமமாதிரியான பரதீதியே, அவை இரணடும அப்படி பரஸ்பரம விருததஙகளாக இலலாமல ஒரே வஸ்துவில இருக்ககூடும எனபதற்கும் காரணமாகினறது.

இவவாறு பிணடஙகளுககுப் பரஸபரம பேதாபேததை உபபாதித்து விட்டு, அவாகள, ஜாதிககும வ்யக்திககும், காரணத்திற்கும காாயத்திற்கும் கூட பரஸ்பரம பேதாபேதம உணடு எனறு சொலலுகிறாகள. இவைகளுககுப பரஸ் பரம் பேதம வயகதம், அபேதமும சற்று ஆலோசிததுப பாாததால புலபபடும, 'இநதக குடம மண, இநதக கிரீடம ஸவாணம' என றனறோ ப்ரதீதி ஏறபடுகினறது? மணணு டன கூடிய குடம எனறுவது, ஸவாணததுடன கூடிய கிரீடம் என்றுவது, ப்ரதீதி ஏற படவிலலை இப்படி ஜாதி வயகதிகளுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம சொலவதே ஜாதி வயகதி இரணடும அபிநநங்கள என்பதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரிதது வயக்தி யின் உபலமபம ஸம்பவிககமாட்டாது, எப்பொழுதும அவை இரணடும சோநதே காணப் படுகினறன. அவைகளின் அபேதததிற்கு இதுவுமஒருஹேது தவிரவும, வயகதிகளுககுள் ளவவளவு பேதம இருநதபோதிலும, ஜாதியைக குறிககும் ஒரே சப்தததால் எல்லா வ்யக்தி

acharya.org

க்ஷம் விருத்தம் ப்ரத்யக்ஷம் । ஸம்ஸ்தானஸ்ய ஸம்ஸ்தானின: ப்ரகாரதயா

ஈதவைவ.........ஸித்தி —சிலா, பேதாபேதம் என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்வதாவது—ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருக்கின்றது, வேறுபடாததாகவும் இருக்கின்றது என்பது தான். அதாவது, ஒரே பதார்த்தத்தில் பரஸ்பரம் விருத்தங்களான பிந்ந

திகளும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. மாடு என்னும் ஒரே சப்தத்தால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு, எல்லா மாடுகளும் சொல்லப்படுகின்றனவன்றோ? அது போல் இந்த ஒரே சப்தத்தால் அநுவித்தமான ப்ரத்யயமும் ஜாதி வ்யக்திகளின் ஐக்யத்தை விளக்குகின்றது. நான்காவது ஹேதுவும் ஒன்று உண்டு ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்தில் ஜாதி வ்யக்திகள் இரண்டிற்கும் எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் ப்ரத்யயம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? அவைகள் அபிந்நங்களாக இல்லாவிட்டால் அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யயம் ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையால், அவை அபிந்நங்கள் தாம் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம்மாதிரியே வைதிகங்களான அர்த்தங்களிலும் பேதாபேதம் உண்டென்பது அவர்களுடைய மதம். அசித் வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மமும், சித்வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மமும் பரஸ்பரம் பிந்நாபிந்நங்களேயாம். இதற்கு ச்ருதி வாக்யங்களே ப்ரமாணம். ப்ரதீதி இவ்விடத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது.

இப்படி இவர்கள் செய்யும் உபபாதநம் எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே இவ்விடத்தில் "ஈத வைவ" இத்யாதியான வாக்யத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். ஈத வைவ—இந்தக் காரணத்தினாலேயே கீழ், நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே க்ரஹணம் ஏற்படுகிறதென்று நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தாலேயே பேதாபேத மதம் ப்ரத்யுக்தமாகின்றது என்பது தாத்பர்யம். விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் எப்பொழுதும் பேதகம். ப்ரதம பிண்ட க்ரஹணத்திலும் ஸம்ஸ்தானத்துடன் (அமைப்புடன்) ப்ரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரகார ப்ரகாரிகள் பிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல ஜாதிவ்யக்திகளும் பிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப் படுகின்றனவே தவிர அபிந்நங்களாக க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்பது வ்யக்தம்.

பிந்நாபிந்நத்வேன அர்த்தக்ஷம் விருத்தம்—ஒரு பதார்த்தத்திற்கு த்விரூபத்வம் எப்பொழுதும் விருத்தமன்று, பிந்நாபிந்ந ரூபமாக இருக்கும் பொழுது மாத்ரம் அது விருத்தமாகும்.

ஸம்ஸ்தானஸ்ய—ஸாஸ்நா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசேஷம், பசுவுக்கு ஸம்ஸ்தாநம், பசு ஸம்ஸ்தாநி. ஆகையால் ஸம்ஸ்தாநமானது ஸம்ஸ்தாநிக்கு ப்ரகாரம், அப்படி ப்ரகாரமாகிறபடியால் அது ஸம்ஸ்தாநியைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தமே.

acharya.org

ஸஹாயாந்தராநபேக்ஷத்வாத் ; ப்ரகாரத்வாதேவ வ்யக்திஷு ஸஹோபலம்பம் வ்யவஸ்தா-ஸம்பந்தஸ்ச ந பதார்த்தைக்யஹேது: ।

அபிந்ந ரூபங்களை உடைய இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. "இந்த வாதமும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே நிரஸ்தமாகிவிட்டது. அமைப்பு என்பது, அந்த அமைப்பை உடைய வஸ்துவுக்கு ஒரு ப்ரகாரம்; ஆகையால் அந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் அது வேறுபட்ட பதார்த்தமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே அது தனித்து நிற்கவும் யோக்யமன்று, தனித்து க்ரஹணமும் அதற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகையால், பிந்ந அபிந்ந ரூபமான இரண்டு விருத்த ஆகாரங்கள் ஒரே வஸ்துவுக்கு ஸித்திக்க மாட்டா.

ப்ரகாரதயா — ப்ரகாரமாக இருப்பதே, ஸம்ஸ்தாநம் ஸம்ஸ்தாநியைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தம் என்பதற்கு ஹேது.

ப்ரகாரத்வாதேவ வ்யக்திஷு ஸஹோபலம்பம் வ்யவஸ்தா-ஸம்பந்த — ஜாதி வ்யக்திகளுக்குப் பரஸ்பரம் அபேதம் உண்டு என்பதற்கு நான்கு ஹேதுக்கள் உபபாதிக்கப்பட்டன அன்றோ? அந்நான்கு ஹேதுக்களையும் இந்த வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். அவைகளுள் முதல் ஹேது ஸாமாநாதிகரண்யம். 'இந்தக் குடம் மண்' என்னும் இடத்தில் விசேஷண விசேஷ்யங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வது அவைகளின் ஐக்யத்தாலன்று. ஆனால் அந்த விசேஷணம் அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாக இருப்பதால். எந்த விசேஷணம் விசேஷ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநர்ஹமோ அது அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணம். ஜாதி வ்யக்திகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தமே. "ப்ரகாரத்வாதேவ வ்யக்திஷு ஸஹோபலம்பம்" என்பதால் இது ஏற்படுகின்றது. "ப்ரகாரத்வாதேவ" என்பதற்கு "நியதப்ரகாரத்வாதேவ" என்பது அர்த்தம். இரண்டாவது ஹேது, எப்பொழுதும் ஜாதியும் வ்யக்தியும் சேர்ந்தே க்ரஹிக்கப்படுகின்றன என்பது. இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. 'சேர்ந்து க்ரஹிக்கப்படுகின்றன' என்பதே பேதத்தைக் காண்பிக்கின்றதன்றோ? வஸ்து ஒன்றாக இருந்தால், சேர்ந்து க்ரஹிக்கப்படுகின்றன என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? ஆகையால் இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால், ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்குள்ள ஸம்பந்த நியமத்தையே இது காண்பிக்கும். இந்த ஸமாதானம் 'ப்ரகாரத்வாதேவ வ்யவஸ்தா-ஸம்பந்த:' என்பதிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. மூன்றாவது ஹேது 'ஏகோபலம்பந-வ்யவஸ்திதய:' என்பது. இந்த ப்ரத்யயம், இரண்டுக்கும் தாமி ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் ஏற்படுகிறதே தவிர, தாமியின் ஐக்யத்தால் இல்லை. 'மாடு' என்பதால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு எல்லாம் ப்ரதீதிக்கு இடமானால், அது

acharya.org

ஸவிஶ நிர்விஶேஷ வஸ்துவாதிநா ஸ்வயம்ப்ரகாஶே வஸ்துநி தது³பராக விஶேஷா: ஶப்³தை³: ஸர்வை: நிஷித்⁴யந்த இதி வத³தா

ஸவிஶ...... ..ப்ரவம்ஶித — அத்வைதிகள் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸாதிக்கும் பொருட்டு, 'ஸ்வயம் ப்ரகாசமான வஸ்துவின் விஷயத்தில், அதன் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களெல்லாம் ஸகல சப்தங்களாலும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன' [பக்கம் 85] என்று சொன்னார்கள். 'அப்படி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே என்பதை எப்படிக் காட்டும்? கொம்பு ஒடிந்திருப்பது கொம்பு இல்லாமல் இருப்பது முதலிய தர்மங்கள் வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் தர்மியாகிற மாடு ஒன்றே என்பதை மாத்ரமன்றோ இது விளக்குகின்றது? இதுவும் '**ப்ரகாரஸ்யைவ**' என்பதனால் ஏற்படுகின்றது. நான்காவது ஹேதுவாகிற '**ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரஹணே ஜாதிவ்யக்த்யோர் ஏகத்வ ப்ரதீதி:**' என்பது ஐக்யத்தைச் சாதிக்க மாட்டாது. **விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் பேதகம்.** ப்ரதம பிண்டக்ரஹணத்தில் 'இது இப்படிப்பட்டது' என்று ப்ரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தின் க்ரஹணம் உண்டு, அந்தக் காரணத்தால் பேதம் க்ருஹீதமாகுமே தவிர அபேதம் க்ருஹீதமாக மாட்டாது.

யாதவ பாஸ்கர மதத்தார்கள் சொல்லும் மற்றை யுக்திகள் இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படவில்லை. ப்ரதீதி ஸித்தமாக இருக்கிறபடியால் பேதாபேதங்கள் பரஸ்பரம் விருத்தங்கள் அல்ல என்று அவர்கள் சொல்வது நிலைபெறாது. 'ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது அவைகளின் பேதம், அப்படி இல்லாமல் இருப்பது அவைகளின் அபேதம்' என்பதை அறிந்த ஒருவன் இரண்டுக்கும் ஒரே இடத்தில் ஸம்பவத்தை ஒருபொழுதும் சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மற்றை வாதங்களும் நிலைபெறமாட்டா என்பதைக் கண்டு கொள்க.

ஸவிஶ — நிர்விசேஷ வஸ்துவுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த ப்ரகரணத்தில், ஒருகால் நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வம் இருக்குமோ என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்தார், ப்ரஸங்காத் பேதாபேத நிரஸனத்தையும் செய்தார். இப்பொழுது, அதற்குமுன் ப்ரஸ்துதமாக இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். அத்வைதிகள் நிர்விசேஷ வஸ்து ஸித்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில், "**நாஸாமி நிர்விஶேஷ ஸ்வயம்ப்ரகாஶே வஸ்துநி ஶப்³தா: ப்ரமாணம் இத்யுச்யதே**" என்று ஆரம்பித்து

acharya.org

கே தே ஶப்தா நிஷேதகா: ?” இதி வக்தவ்யம் ! “வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்” இதி விகாரநாமதேயயோ: வாசாரம்பணமாத்ரத்வாத் யத் தத் காரணதயோபலக்ஷ்யதே வஸ்து மாத்ரம் ததேவ ஸத்யமன்யதஸத்யமிதி ஶ்ருதி: வததீதி சேந்ந தத்

என்று ப்ரச்நம் செய்யப்பட்டால் அதற்கு அவர்கள் உத்தரம் சொல்லவேண்டியவர்கள் ‘வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்’ என்னும் ச்ருதி வாக்யம், அம்மாதிரி விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றது என்று ஒருவன் சங்கிக்கக்கூடும். எப்படியென்றால், ‘வேறு ரூபம் வேறு பெயர் இவை யெல்லாம் கேவலம் வ்யவஹாரத்திற்காக மாத்ரம் இருக்கிறபடியால் அவைகளுள் எது வஸ்து மாத்ரமாக இருந்துகொண்டு காரணமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே பரமார்த்தமானது, மற்றவை யெல்லாம் அபரமார்த்தங்கள்’ என்பதே அந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லலாம் அப்படிச் சொல்வது உபபந்நமாகாது அப்படிச் சொன்னால் அது த்ருஷ்டாந்த வாக்யத

“ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்” “ஏகமேவாத்விதீயம்” ... என்று வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரத்வத்தை ப்ரஸ்தாவித்து மேல் கொண்டு வாதம் செய்தார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிராஸபரத்வம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதமன்று. அப்படி இருக்கையிலும், அதை ஒத்துக்கொண்டே அத்வைதிகளின் வாதத்தைக் கண்டித்தார் அப்படி அதைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது, வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேதநிராஸபரத்வமே அநுபபந்நமென்று நிரூபிக்கிறார்.

கே தே ஶப்தா நிஷேதகா இதி வக்தவ்யம்— ‘அப்படிப் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் சப்தங்கள் எவை?’ என்று ப்ரச்நம் செய்தால், அதற்கு அவர்கள் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லவேண்டும் இவ்விடத்தில் ‘சொல்லவேண்டும்’ என்பதன் குறிப்பு ‘அது அவர்களால் அசக்யம்’ என்பதுதான்

வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்— இதில் ‘வாசாரம்பணம்’ என்பதற்கு அத்வைதிகள் ‘வாசாரம்பணம்’ அதாவது வ்யாவஹாரிகம், (அபரமார்த்தம்) என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். மண் பிண்டம் ரூபம் மாறி, குடம் மடக்கு முதலியவைகளாக விகாரம் அடைவதும், மண் என்னும்பெயர் மாறி, குடம் முதலிய பெயர் அடைவதும் ஆகிய எல்லாம் அபாரமார்த்திகம், பொய் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த அர்த்தம் பூர்வோத்தர அஸங்கதம். ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இதற்கு வேறு அர்த்தம் சொல்லுகிறார். அது பூர்வோத்தரத்திற்கு ஒத்திருப்ப

acharya.org

வ்யபதிஶ்யதே । 'ஏகஸ்மிந் விஜ்ஞாதே ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதி' இதி ப்ரதிஜ்ஞாதே அந்யஜ்ஞாநேநாந்யஜ்ஞாநாஸம்பவம் மந்வாநஸ்ய, 'ஏகமேவ வஸ்து விகாராக்ய அவஸ்தா விஶேஷேண வாசாரம்பணேநைவ நாநா ரூபவதவஸ்திதம் அதஸ் தஸ்மிந்நேகஸ்மிந் விஜ்ஞாதே தஸ்யாவிலக்ஷண ஸம்ஸ்தாநாந்தராபந்நமபி ததேவ வஸ்து' இதி தத்ர த்ருஷ்டாந்தோऽயம் நிதர்ஶிதஃ, நாத்ர கஸ்யசித் விஶேஷஸ்ய நிஷேதகஃ கோऽபி ஶப்தோ த்ருஶ்யதே । வாசாரம்பணமிதி—வாசா வ்யவஹாரேண ; ஆரப்யத இதி

திற்கு அநுகுணமாக மாட்டாது. 'ஒன்று அறியப்பட்டால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும்' என்று உபதேசம் செய்யப் பட்டவுடன், அது எப்படி என்பதை அறியாத ச்வேதகேதுவுக்காக வன்றோ இந்த த்ருஷ்டாந்தம் நிதர்சிக்கப் பட்டது? அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ஒரே வஸ்து காரணமாகவும் கார்யமாகவும் பலவித அவஸ்தையில் பரமார்த்தமாகவே இருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது ஒரு அவஸ்தையுடன் கூடிய அந்த வஸ்துவை அறிந்துவிட்டால், அதைக் காட்டிலும் வேறு விதமான அவஸ்தையுடன் கூடியதும் அந்த வஸ்துவே என்று அறிந்துவிடலாம் என்பதே. இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தில் விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. 'வாசாரம்பணம்' என்பதற்கு, வாசா—வ்யவஹாரமாகிற ப்ரயோஜநத்தின் பொருட்டு, ஆரம்பணம்—ஆலம்பிக்கப்படுகின்றது (அதாவது—ஸ்பர்சிக்கப்படுகின்றது) என்பது அர்த்தம். மண், பிண்ட

த்தையும் அத்வைதிகள் சொல்லும் அர்த்தம் பூர்வோத்தரத்திற்கு அஸங்கதமாக இருப்பதையும் மூலத்திலேயே பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

விகாராக்யவஸ்தாவிஶேஷேண—'விகாரம்' என்றால் 'மாறுதல்'; கார்யமான வஸ்து, காரண வஸ்துவின் விகாரம். ஆகையால், கார்யாவஸ்தை என்றும் காரணாவஸ்தை என்றும் இரண்டு அவஸ்தைகள் உண்டு. இவ்விடத்தில் 'ஶ்ருதி' என்னும் சப்தத்தால் காரணாவஸ்தை சொல்லப்படுகிறது.

வாசா—வ்யவஹாரேண இவ்விடத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமையின் கருத்து ப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொல்வதே, அதாவது-வார்த்தையால் வ்யவஹரிக்கும் பொருட்டு. 'வாசா' என்பதால் 'வார்த்தையால் செய்யப்படும் வ்யவஹாரம்' க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. வாக்யத்தின் அந்வயம்—விகாரஸ்ய நாமதேயம் ச (ப்ரத்யேகம்) வாசா ஆரம்பணம் ; வாக்பூர்வக வ்யவஹாரார்த்தம் ப்ரதிஷ்ட நாமரூபமேவ

acharya.org

ரம்பணம் । பிண்டாகாரேணாவஸ்திதாயா ம்ருத்திகாயா நாம ச ஆக்ருதிஶ்ச வ்யவஹாரஶ்சாந்ய: ; கடஶராவாத்யாகாரேணாவஸ்திதாயாஸ்தஸ்யா ஏவ ம்ருத்திகாயா அந்யாநி நாமதேயாநி வ்யவஹாராஶ்சாக்ருதயஶ்ச । ததாபி ஸர்வாஸ்வவஸ்தாஸு ம்ருத்திகா த்ரவ்யமேகமேவ நாநாஸம்ஸ்தாந நாநாநாமதேயாப்யாம் நாநாவ்யவஹாரேணாரப்யத இத்யேததேவ ஸத்யமித்யநேந

மாகிற அவஸ்தையில் இருக்கும்பொழுது ஒரு பெயரையும் ஒரு ரூபத்தையும் உடைத்தாயிருக்கின்றது, அந்த மண்ணே, குடம் மடக்கு முதலிய அவஸ்தையிலிருக்கும் பொழுது வேறு பெயர்களையும் வேறு ரூபங்களையும் உடைத்தாயிருக்கின்றது. அப்படி இருக்கையிலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும், மண் என்னும் ஒரே த்ரவ்யம் பலவித ரூபங்களாலும் பலவித பெயர்களாலும் பலவித வ்யவஹாரத்திற்காக ஸ்பர்சிக்கப்படுகிறது என்பதே பரமார்த்தமாதலால், ஒன்றின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றொன்றின் ஜ்ஞானத்தின் ஸம்பவம் உபபந்நமாகும் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதாகின்றது. இவ்விடத்தில் எவ்வித

ஸ்ப்ருஶ்யதே ; ம்ருத்த்ரவ்யமேவ நாமரூபபாக்பவதி இத்யர்த்த: । வார்த்தையால் வ்யவஹரிக்கும் பொருட்டு மண் பிண்டத்தால் பெயரும் ரூபமும் தொடப்படுகின்றன, அதாவது-மண் பிண்டமே வேறு நாமரூபங்களை அடைகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. 'ஆரப்யதே' என்பதற்கு 'ஸ்ப்ருஶ்யதே' 'தொடப்படுகின்றது' என்று அர்த்தம்.

பிண்டாகாரேண—பெயரும் ரூபமும் மாறினால் வேறொரு த்ரவ்யம் உண்டாகின்றது என்று வைசேஷிக மதஸ்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி இல்லை; பெயரும் ரூபமும் மாறின போதிலும் வஸ்து ஒன்றே என்று சொல்லுகிறார் நம் **ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.**

ஒன்றின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றவைகளின் ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றது என்பது ப்ரகரணம். 'காரணாவஸ்தையும் கார்யாவஸ்தையும் வேறு என்றாலும், வஸ்து ஒன்றே' என்று சொல்வதால், ஒரு அவஸ்தையிலுள்ள வஸ்துவின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றொரு அவஸ்தையிலுள்ள அதே வஸ்துவின் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டதாகின்றது என்பது ஸித்திக்கிறது. ஆகையால், இந்த அர்த்தமே ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்தது. இந்த அர்த்தத்தில் பேத நிஷேதமொன்றும் ஏற்படவில்லையாகையால், இந்த வாக்யத்திற்கு பேத நிராஸ பரத்வம் இல்லை என்பது ஸித்திக்கின்றது.

அபி ச—பேத நிராஸ பரத்வம் இல்லை என்பதற்கு மற்றுமொரு காரணம் சொல்லுகிறார்.

acharya.org

அந்யஜ்ஞாநேநாந்ய ஜ்ஞாநஸம்பவோ நிரூபித: | நாத்ர கிஞ்சித் அச்ருத நிஷித்யத இதி ஸர்வஸ்யைவாஸத்யத்வம் ப்ரதிபாதிதம் |

அபி ச "யேநா ச்ருதம் ச்ருதம்" இத்யாதிநா ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய மித்யாத்வம் ப்ரதிஜ்ஞாதம் சேத், "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" இத்யாதி த்ருஷ்டாந்தா: ஸாத்யவிகலா: ஸ்யு:, ரஜ்ஜுஸர்பாதிவந்ம்ருத்திகாவிகாரஸ்ய கடசராவாதே: அஸத்யத்வம் ச்வேதகேதோ: ப்ரத்யக்ஷேண ப்ரமாணாந்தரேண யுக்த்யா வாஸித்தமிதி | அத அபி விஷயவிஷமதேதி சேத் யதேதி த்ருஷ்டாந்ததயா உபாதாநம் ந கடதே |

"ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" இத்யத்ர "ஸதேவ" "ஏகமேவ" இத்யவதாரணத்வயேந "அத்விதீயம்" இத்ய

விசேஷமும் நிஷேதிக்கப்படவில்லை என்னும் அர்த்தம் ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக உபபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

அபி ச……….கடதே — தவிரவும், "யேநா ச்ருதம் ச்ருதம்" என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற எல்லாம் பொய்' என்பது ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்னில், "யதா ஸோம்யைகேந ம்ருத்பிண்டேந" என்பது முதலான த்ருஷ்டாந்தங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகிவிடும். ஏனென்றால், உபதேசம் செய்யப்படும் ச்வேதகேதுவுக்கு, ப்ரத்யக்ஷமாகிற ப்ரமாணத்தாலாவது யுக்தியினாலாவது, மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் மடக்கு முதலியவைகள், கயிற்றில் தோன்றும் ஸர்ப்பம் போல, அஸத்யங்கள் என்று ஒருபொழுதும் ஏற்படவில்லை. அப்படி ஏற்படுவதே இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபதேசத்தின் தாத்பர்யம் என்றால், "யதா" என்று த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் காட்டுவது ஒவ்வாது.

ஸதேவ……….பரிஹரதி — ஒருகால் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்" என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் 'ஸதேவ' 'ஏக

ஸதேவ — ஒருகால் இந்த வாக்யம் பேதத்தை நிராகரிக்கின்றதோ என்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

அவதாரண — 'ஏவ' என்பதற்கு அவதாரணம் என்று பெயர்.

acharya.org

தேந ச ஸந்மாத்ராதிஶேஷே ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத விஶேஷா நிஷித்தா இதி ப்ரதீயத இதி சேத் நைததேவம் । கார்யகாரணாவஸ்தாத்வயாவஸ்திதஸ்ய ஏகஸ்ய வஸ்துந: ஏகாவஸ்தாவஸ்திதஸ்ய ஜ்ஞாநேந அவஸ்தாந்தராவஸ்திதஸ்யாபி வஸ்த்வைக்யேந ஜ்ஞாததாம் த்ருஷ்டாந்தேந உபக்ஷிப்ய ஶ்வேதகேதோ: அப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மகாரணத்வம் ச வக்தும் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர" இத்யாரப்தம் । "இதம்" "அக்ரே" "ஸதேவ" "ஆஸீத்" இதி । "அக்ரே" இதி காலவிஶேஷ: । "இதம்" ஶப்தவாச்யஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய ஸதாவஸ்திதிரூபாம் க்ரியாம் ஸத்த்ரவ்யதாம் ச வக்தி । "ஏகமேவ" இதி அஸ்ய நாநாநாமரூபவ

ஏவ' ஆகிய இந்த இரண்டு அவதாரணங்களாலும், 'அத்விதீயம்' எனும் பதத்தாலும், கேவலம் ஸத்தாகமாத்ரம் இருக்கும் வஸ்துவில் ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் முதலான பேதங்களெல்லாம் நிஷேதிக்கப்படுவனவாகத் தோன்றுகின்றது என்னில், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த வாக்யம், 'ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று விளக்குவதற்கன்றோ ஆரம்பிக்கப்பட்டது? கார்யாவஸ்தையிலும் காரணாவஸ்தையிலும் இருக்கிற ஒரு வஸ்துவின் விஷயத்தில், ஒரு அவஸ்தையில் இருப்பதை அறிந்து விட்டால், வஸ்து ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் மற்றொரு அவஸ்தையில் இருப்பதும் அறியப் பட்டதாகி விடுகின்றது என்பதை, த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு உபபாதித்து விட்டு, பிறகு, ச்வேதகேதுவுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் ப்ரஹ்ம காரணத்தன்மையைச் சொல்லப் பிதா ஆரம்பிக்கிறார் இந்த வாக்யத்தில் காணப்படும் "இதம்", "அக்ரே", "ஸதேவ" "ஆஸீத்" எனும் பதங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். "அக்ரே" என்னும் பதத்தால் கால விசேஷம் ஒன்று குறிக்கப் படுகின்றது, "இதம்" சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸதாபத்தி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை "ஆஸீத்" எனும் சப்தம் குறிக்கின்றது, அந்த ப்ரபஞ்சம் ஸத்தான த்ரவ்யமே என்பதை "ஸதேவ" என்பது சொல்லுகின்றது; அந்தக் கால விசேஷத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சம்

'இதம்' 'அக்ரே' 'ஸதேவ' 'ஆஸீத்' இந்தச் சப்தங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க இவைகள் இவ்விடத்தில் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

acharya.org

விகார வ்யூஹாணாம் । ஸதஸ்விஞோபபாதிதே அஸ்ய ஜகத: ஸதுபா-தாநதா ப்ரதிபாதிதா பவதி । அந்யத்ர உபாதாநகாரணஸ்ய ஸ்வவ்ய-திரிக்த நிமித்தாபேக்ஷா தர்ஶநேऽபி, ஸர்வ விலக்ஷணஸ்வாஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வஶக்தியோகாந் ந விரோத: இதி அத்விதீய

பல விதங்களான பெயர் ரூபம் இன்றிக்கே இருந்தது என்பது “ஸதேவ” என்பதால் ஏற்படுகிறது. இப்படி அர்த்தம் ப்ரதிபாதிதமாகி விட்டால், ‘இந்த ஜகத் முழுமைக்கும் அந்த ஸத்தே உபாதான காரணம்’ என்பது விளக்கினதாக ஆகிவிடுகின்றது. ‘அத்விதீயம்’ என்னும் சப்தம், ‘இந்த ஜகத்துக்கு அந்த ஸத்தைத் தவிர்த்து வேறு நிமித்த காரணம் இல்லை’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது. லோகத்தில் காணப்படும் கார்யங்களுக்கு உபாதான காரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் தென்பட்ட போதிலும், ஸத் என்னும் ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மம், மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும், விலக்ஷணமான ஸ்வாமியாக இருக்கிறபடியால், விலக்ஷணமான ஸ்வாமியாகிற ஸர்வசக்தியின் சேர்க்கையும் அதற்கு விருத்தமாக மாட்டா

ஸதஸ்விஞோபபாதிதே—ஒரே வஸ்துவே பூர்வத்தில் அவிபக்தங்களான நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும், பிறகு விபக்தங்களான நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும் உபபாதிக்கப்பட்டால்

உபாதாநதா—உபாதான காரணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஒரு வஸ்துவுக்குப் புதிய அவஸ்தை ஒன்று ஸம்பவிக்கப்போகின்றது என்றிருக்கையில், அந்த வஸ்துவுக்கு இருக்கும் பழைய அவஸ்தையின் சேர்க்கையே உபாதான காரணமாக இருக்கும் தன்மையாகும். மண்ணுக்குப் பிண்டமாகிற அவஸ்தை பூர்வாவஸ்தை, குடம் மடக்கான அவஸ்தைகள் உத்தராவஸ்தைகள், ஆகையால் குடம் மடக்கு முதலியவைகளைக் குறித்து மண் உபாதான காரணம். “ஸாவயவஸ்ய விஶேஷவத: ப்ராமவஸ்யா யோக்யம் உபாதாநத்வம்”

ஸர்வ விலக்ஷணஸ்வாஸ்ய—குடத்திற்கு மண் உபாதான காரணமாகவும் குயவன் நிமித்தகாரணமாகவும் இருப்பது போல், ஜகத்துக்கும் உபாதானகாரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் இருக்க வேண்டாவோ? என்னில், வேண்டுவதில்லை என்று உத்தரம் சொல்லுகிறார். ஜகத்காரணமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம், லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருப்பதால், அதன் ஸ்வாமமும் விலக்ஷணமாக இருக்கக்கூடும், அதற்கு ஸ்வாபாவிகமான சக்தியும் உபபன்னமே. ஆகையால், அதுவே தன்னுடைய ஸ்வசக்தியைக் கொண்டு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கக்கூடு மன்றோ? “விலக்ஷண ஸ்வபாவா விலக்ஷண ஸ்வபாவயோர் உபபந்ந:”.

acharya.org

பத³மதி⁴ஷ்டா²த்ரந்தரம் வாரயதி। ஸர்வஶக்தியுக்தஸ்யைவ ப்³ரஹ்மண: க்வசந ஶ்ருதய: ப்ரத²மமுபாதா³நகாரணத்வம் ப்ரதிபாத்³ய நிமித்தகாரணத்வமபி தஸ்யைவேதி ப்ரதிபாத³யந்தி, யதே²யம் ஶ்ருதி:।

தன்றோ? அப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வசக்தியின் சேர்க்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில ச்ருதிகள் அந்த ப்ரஹ்மம் உபாதான காரணம் என்பதை முதலில் ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, பிறகு அதுவே நிமித்தகாரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன. இந்த ச்ருதி அவைகளுள் ஒன்று. மற்றும் சில ச்ருதிகள், ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டு, 'அதற்கே உபாதான காரணத்வம் எப்படி ஸங்கதமாகும்?'

அதி⁴ஷ்டா²த்ரந்தரம்—மற்றொரு நிமித்த காரணத்தை. "அத்³விதீயம்" என்பதற்கு 'இரண்டாவது இல்லாதது' என்பது பொருள். அதாவது, வேறொரு நிமித்த காரணம் இல்லை என்று அர்த்தம்.

ஸர்வஶக்தியுக்தஸ்யைவ— இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை செய்து கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மம் என்பது சேதந வஸ்துவானதால், அது ஒரு கார்யத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லும் இடத்தில், முதலில் அதன் நிமித்த காரணத்வத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு உபாதான காரணத்வத்தைச் சொல்வதன்றோ யுக்தமாகும்? இவ்விடத்தில் முதலில் உபாதான காரணத்வத்தையும் பிறகு நிமித்த காரணத்வத்தையும் இந்த ச்ருதி வாக்யம் சொல்லுகின்றது என்று சொன்னால், அது அயுக்தமாகின்றதாதலால் அந்த அர்த்தம் இந்த ச்ருதியின் அர்த்தமாகமாட்டாது என்பது தான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் சங்கை.

இதற்கு ஸமாதானம் என்னவென்றால்—ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம் என்பதை முதலில் ப்ரஸ்தாவிப்பதில் எவ்வித தோஷமுமில்லை என்பதே. ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களைப் பரிசீலனம் செய்து பார்த்தால், அவை ஜகத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைகளென்றும் ப்ரஹ்மத்தைக்கொண்டே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைகளென்றும் இரு வகைப்படுகின்றனவென்பது ஏற்படும். இவைகளுள் முதல் வகையைச் சேர்ந்தவை, ப்ரஹ்மத்தின் உபாதான காரணத் தன்மையை முதலில் ப்ரஸ்தாவித்து, பிறகு நிமித்த காரணத் தன்மையைப் பற்றிப் பேசும்; இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவை, முதலில் நிமித்த காரணத் தன்மையைச் சொல்லி பிறகு உபாதான காரணத் தன்மையை விளக்கும். "ஸதே³வ ஸோம்யேத³மக்³ர ஆஸீத்" இத்யாதியான ஸத்வித்யா வாக்யம் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தது, "கிம் ஸ்வித்³வநம்" இத்யாதியாக மேல் உதாஹரிக்கப்படும் வாக்யம் முதல் வகையைச் சேர்ந்தது. இப்படி இரண்டு விதமாகவும் ச்ருதி வாக்யங்கள் காணப்படுகிறபடியால்

acharya.org

அந்யாஶ்ச ச்ருதயோ ப்ரஹ்மணோ நிமித்தகாரணத்வம் உக்த்வாய, தஸ்யைவ உபாதாநதாமபி கதயந்தி விரோதம் பரிஹ்ருத்ய, ஸர்வஶக்தியுக்தஸ்ய உபாதாநகாரணம் ததிதராஶேஷோபகரணம் ச ப்ரஹ்மைவேதி பரிஹரந்தி। "கிம் ஸ்வித் வநம் க உ ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸ யதோ த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு:। மநீஷிணோ மநஸா ப்ருச்சதேது தத் யதத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந்। ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸ யதோ த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு:। மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந்" இதி ஸாமாந்யதோ த்ருஷ்டேந விரோதமாஶங்க்ய ப்ரஹ்மண: ஸர்வவிலக்ஷணத்வேந பரிஹார உக்த:। அத:, "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ராபி 'அக்ரே' இத்யாத்யநேக

என்பதைச் சங்கித்து, 'ஸர்வ சக்தியுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உபாதான காரணமாகவும் மற்றை வேறு ஸகல உபகரணமாகவும் அதுவே இருக்கக்கூடும்' என்று அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன. "கிம்ஸ்வித் வநம்" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம் இவைகளுக்கு உதாஹரணம். ஸாமாந்யமாகக் காணப்படும் விரோதத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மம் மற்றை எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது விரோதமாகமாட்டாது' என்று, இந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் அந்தச் சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன. ஆகையால், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" என்னும் வாக்யத்திற்குக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதே உபபன்னமான அர்த்தம். "அக்ரே" என்பது முதலான அநேக சப்தங்கள், ப்ரஹ்மத்திற்கு அநேக விசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துக் கொண்டு

ப்ரக்ருத ச்ருதிக்குக் கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை அநுபபன்னமென்று சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது.

"கிம் ஸ்வித் வநம்" இத்யாதி ச்ருதி வாக்யங்களின் பொருள் என்னவென்றால். "ஹே மநீஷிகளே! த்யாவா ப்ருதிவீ அடங்கியுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சமாகிற கட்டடத்தை எந்த மரத்தைக்கொண்டு ஈச்வரன் நிர்மாணம் செய்தான்? எந்தக் காட்டிலிருந்து அந்த மரம் கொண்டு வரப்பட்டது? இந்த லோகங்களெல்லாவற்றையும் தரித்துக்கொண்டு அவன் அவைகளுக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறானன்றோ?" இவ்விதமாகவா நீங்கள் ப்ரச்னம் செய்கிறீர்கள்? 'இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரஹ்மமே மரம். ப்ரஹ்மமென்கிற காடே அந்த மரத்திற்கு ஆதாரம். இம்மாதிரியே புவனங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அந்த ஈச்வரன் அவைகளை அதிஷ்டித்து வருகிறான்' என்று நான் உங்களுக்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லுகிறேன்."

acharya.org

விஶேஷா ப்³ராஹ்மணே ப்ரதிபாதி³தா: । ஸத்³வித்³யாயாம் விஶேஷ நிஷேத⁴வாத்³
கோ³ऽபி ஶப்³தோ³ ந த்³ருஶ்யதே, ப்ரத்யுத ஜக³த்³ப்³ரஹ்மணோ: கார்யகா
ரண பா⁴வஜ்ஞாபநாய, 'அக்³ரே' இதி காலவிஶேஷ ஸத்³பா⁴வ:, 'ஆஸீத்'
இதி க்ரியாவிஶேஷ:, ஜக³து³பாதா³நதா ஜக³ந்நிமித்ததா ச, நிமித்தோபாதா³
நயோரைக்ய நிரூபணேந தஸ்யைவ ப்³ரஹ்மண ஸர்வஶக்தி யோக³ஶ்ச
இத்யப்ரஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ரஶோ விஶேஷா அத்ர ப்ரதிபாதி³தா: ।

காணப்படுகின்றன. 'ஸர்வ சப்தங்களும் விசேஷங்களை நிஷேதிக்கின்றன' என்று நீங்கள் சொல்வது போல ஒரு சப்தம்கூட காணப்படவில்லை, ப்ரத்யுத, 'ப்ரஹ்மம் என்பது காரணம் ஜகத் அதன் கார்யம்' என்பதை ஜ்ஞாபிக்கும் பொருட்டு கால விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "அக்ரே" (முதலில்) என்னும் சப்தமும், க்ரியா விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "ஆஸீத்" (இருந்தது) என்னும் சப்தமும் காணப்படுவதுடன், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கும் தன்மையும், அப்படி ஒரே ப்ரஹ்மமே நிமித்த காரணமாகவும் உபாதான காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைக் காண்பிப்பதால் ஏற்படும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸர்வ சக்தித்வமும், இன்னும் அறியப்படாமல் இருக்கும் இவை போன்ற ஆயிரக் கணக்கான மற்றை விசேஷங்களும் இந்த ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

இவ்விடத்தில் 'வ்ருக்ஷ:' (மரம்) என்பது உபாதான காரணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'எப்படி மரத்தைக்கொண்டு ஜனங்கள் வீட்டைக் கட்டுகிறார்களோ, அப்படி எந்த மரத்தை (அதாவது—உபாதான காரணத்தை)க்கொண்டு ப்ரஹ்மம் ஜகத்தைச் செய்தது?' என்பது ப்ரச்னம். அப்படி உபாதான காரணமாக இருக்கும் வ்ருக்ஷத்திற்கு ஆதாரமாக இருப்பது 'வநம்' (காடு), இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டியில் அந்த ஆதாரம் எது? என்பதும் ப்ரச்னம். இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்பது ப்ரத்யுத்தரம். 'த்யாவாப்ருதிவீ' என்பது ஜகத் முழுவதையும் குறிக்கின்றது. 'நிஷ்டதக்ஷு:' என்பதற்கு 'நிர்மாணம் செய்தான்' என்பது பொருள். ஒருமையாகப் ப்ரயோகம் செய்யாமல் பன்மையாகச் செய்திருப்பது வேதத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் இந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில், அதிகரணம், உபாதானம், அவைகளைத் தவிர்த்த மற்றை ஸகலமான காரக வாக்கம் எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்று சொன்னதாயிற்று.

acharya.org

யதோ வாஸ்துவகாயகாரண ஹாவாதிஜ்ஞாவதே ப்ரவாதீதம்,

யத: ....பொருள்:—இநத ஸத வித்யா பிரகரணமானது, ஜகததுக்கும

யதோ வாஸ்துவ காயகாரண ஹாவாதி ஜ்ஞாவதே—ஸதவிதயா பர கரணததில, சருதி, " ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் " (பரமாாததமாக இருக கும இதுவே முனகாலததில ஒனருகவே இருநதது) என்று சொலலிவிடடு, அடுதத வாக்யததில பின வருமாறு வேருெரு மததவதை பரஸதாவிதது அதை' பாதிக்ஷேபிக கினறது தத்தைக ஆஹு: " அஸதேவேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் தஸ்மாதஸத: ஸஜ்ஜாயத " । " குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத் ", இதி ஹோவாச, " கதமஸத: ஸஜ்ஜாயேத ?" । ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் । 'முன காலததில இது அஸததாகவே இருநதது, அதிலிருநதே ஸத உண டாயிறறு' எனறு சிலா சொலலுகிருாகள. அது எபபடி உபபநநமாகும? அபாாமாாத திகமான தரவயததிலருநது பாரமாாததிகமான தரவயம எபபடி உணடாகும? என்பது இதன பொருள். இநத வாகயஙகளுககு இதறகுமுன வயாக்யாநம செயயபபடவிலலை யாதலால, இவவிடததில, ஸ்ரீபாஷயகாரா அவைகளுககு வயாகயாநம செயயவேணடு மெனறு திருவுளளம பறறி வயாக்யாநம செயகிருா

இவவிடததிற செயயபபடும உபபாதநததை நனருக அறிவதன பொருடடு, அநத உபபாதந ஸமபதநஙகளான சில அமசஙகளை நாம பூாவம தெரிநதுகொளள வேணடி யது அவசயம். காாய காரண வஸதுககளின தததவததை விசாரிககுமவாகள, ஸத காாய வாதிகளெனறும அஸதகாாய வாதிகளெனறும இருவகைபபடுவாாகள காரண வஸ துவை ஸதயமெனறு (அதாவது—பரமாாததமெனறு) ஒததுக கொளபவாகள ஸதகாாய வாதிகள , அதை அஸததெனறும ஸகலமான காாய வஸதுககளும பூாவம இலலாமலே புதிதாக உதபததியை அடைகினறன வெனறும சொலபவாகள அஸதகாாய வாதிகள. அதவைதிகளும விசிஷடாதவைதிகளும காரண வஸதுவைப பரமாாததமெனறு ஒததுக கொளளுகிற படியால அவாகளிருவரும ஸதகாாய வாதிகள தாம , ஆனால, விசிஷடாத வைதிகள காாய வஸதுவான பரபஞசமும பரமாாதத மெனறு சொலலுகிருாகள, அத வைதிகள 'அது கேவலம பரமததால ஏறபடுகினறது, ஆகையால அது அபரமாாததமே' எனறு சொலவாாகள. இவாகள் இருவருககும இமமாதிரி கொளகைகளைக கொளள, சருதியே பரமாணம. சருதி பரமாணயததை அநாதரிதது, கேவலம அநுமாநததையே பலமான பரமாணமாகக கொணடு தததவ வாதம செயபவாகள சிலருணடு; ஸாஙக்யாகள்,

acharya.org

ஸத் த்வேவ 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' இத்யாரப்ய ஸதாயதனா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: ச்ரூயதே। "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?"

ப்ரஹ்மத்துக்கு முன்ன காரிய காரண பாவம் முதலானதின் பரமார்த்த தன்மையை ஜ்ஞாபிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கிறபடியால், இந்த ப்ரகரணத்தில் காரிய காரண பாவத்தின் அஸத்யத் தன்மையை விளக்கும் அஸத் காரிய வாதம், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" (இதுவே முன் காலத்தில் அபரமார்த்தமாக இருந்தது) என்னும் வாக்யத்தால் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு நிஷேதிக்கப்படுகின்றது. "குதஸ்து கலு ஸோம்யைவம் ஸ்யாத்?" (இது எப்படி?), அதாவது—'முன் அபரமார்த்தமாக

வைசேஷிகர்கள், பௌத்தர்கள் முதலான தத்வ வாதிகள் இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுள் ஸாங்க்யர்கள், 'அசேதனமான ப்ரதானம் என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவே ஜகத்காரணம்' என்று சொல்வார்கள், ஈச்வரன் ஒருவன் உண்டு என்று அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்களில்லை. ஆனாலும், அவர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் ப்ரதானம் என்னும் காரண வஸ்துவைப் பரமார்த்தமென்றே அவர்கள் சொல்லுகிறபடியால், அவர்களும் ஸத் கார்ய வாதிகளாகத் தட்டில்லை. வைசேஷிகர்கள், தர்க்கபலத்தைக் கொண்டு ஈச்வரன் என்று ஒருவனை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பூர்வம் இல்லாமலே பிறகு புதிதாக உத்பன்னமாகி இருக்கின்றது' என்று வாதிக்கிறபடியால், அவர்கள் அஸத் காரியவாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகிறார்கள். பௌத்தர்களும், அம்மாதிரியே, 'காரணம் என்பது அபரமார்த்தம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அஸத்கார்ய வாதிகளே, ஆனால், இவர்கள் 'கார்ய வஸ்துவும் அபரமார்த்தம்' என்று வாதிக்கிறபடியால், இவர்களுக்கும் வைசேஷிகர்களுக்கும் வாசி உண்டு

இவ்விடத்தில் ப்ரதிக்ஷேபிக்கப்படும் மதம் வைசேஷிகர்களைக் குறிக்கின்றது என்று ஸ்ரீராமானுஜாசார்யரும், பௌத்தர்களுள் ஸர்வ சூன்ய வாதிகளான மாத்யமிகர்களைக் குறிக்கின்றது என்று ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் சொல்லுகிறார்கள். வைசேஷிகர்கள் மாத்யமிகர்கள் இந்த இருவர்களுடைய மதங்களின் கண்டனமும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் இருவர்களுக்கும் இஷ்டம்; ஆனால் எவர்களுடைய கண்டனம் ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்தால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்வது போல், வைசேஷிகர்களுடைய கண்டனமே ஸங்கதமாகத் தோன்றும் என்பது தான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதனம்.

acharya.org

இதி। 'வ்யாமஸத உத்பத்தி ரஹேது:கா' இத்யர்த்த:। தஸ்யைவோபபாதயதி "கத²மஸத ஸஜ்ஜாயேத?" இதி। 'ஸத ஏவ உத்பத்திர்ந ஸமஸ்த:' யதா தந்து உத்பத்தம் வடாதிகம் ஸமாத்தகத்யு ஸத உத்பத்திர்ஹேது வ்யவஹார விஶேஷஹேது: ஸமஸ்தாவஸ்தாவிஶேஷ யோக:।

இருந்த ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பந்நமாகின்றது என்றால், அந்த உத்பத்தி ஆச்ரய மற்றதாக வன்றோ ப்ரஸங்கிக்கும்?' என்று சொன்ன தாயிற்று இந்த அர்த்தமே "கத²மஸத ஸஜ்ஜாயேத?" (எப்படி அபர மார்த்தமான ஒன்றிலிருந்து பரமார்த்தமான மற்றொன்று உண்டாகும்?) என்பதால் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது—'அபரமார்த்தமாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து உத்பந்நமாகும் மற்றொன்று, அபரமார்த்தமாகவேயன்றோ இருக்கவேண்டும்? மண்ணிலிருந்து உத்பந்நமாகும் குடம் முதலானவை மண்ணாகவே இருப்பன போல' என்று சொன்ன தாயிற்று 'பரமார்த்தமாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பந்நமாகின்றது' என்று வ்யவஹரிக்கு மிடத்தில் சொல்லப்படும் 'உத்பத்தி' என்பதற்கு, 'வ்யவஹார விசேஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு அவஸ்தா விசேஷத்தின் சேர்க்கை' என்பது பொருள்.

அஸத ஸத—இந்த ஸத்விஷயயில் ஸத்கார்ய வாதமே ப்ரஸக்தமாயிருக்கிற படியால் அஸத் கார்யவாத நிரஸநம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

உத்பத்திரஹேது:கா—உத்பத்தி என்பது ஆச்ரயமற்றதாகிவிடும் இவ்விடத்தில் 'ஹேது' என்பதற்கு 'ஆச்ரயம்' என்பது பொருள். பரமார்த்தமான ஒரு த்ரவ்யத்துக்கு வேறு ஒரு அவஸ்தையின் சேர்க்கை உண்டாவதே உத்பத்தி என்று சொல்லப்படு கிறபடியால் உத்பத்தி நிராச்ரயமாக இருப்பது அஸங்கதமாகும் என்பது தாத்பர்யம்.

கத²மஸத ஸஜ்ஜாயேத?—அஸத்திலிருந்து எப்படி ஸத் உண்டாகும்? அதாவது—அஸத் எப்படி ஸத்தாக மாறும்? என்பது கருத்து. மண்ணே குடமாக மாறுவதை, 'மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது போல் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம்

ஸத ஏவ உத்பத்திர்ஸமஸ்த ஏவ ஹேது—காரணத்தில் இருக்கும் குணமே கார்யத்திலும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது வைசேஷிகர்களின் மதம். நூலில் இருக்கும் வெண்மை வஸ்த்ரத்திலும் இருப்பது போல

acharya.org

ஸத꞉ கார்யம் ப⁴வதி—ஸத ஏவ காரணபூ⁴தம் த்³ரவ்யஸ்யாவஸ்தா²ந்தர யோகே³ந கார்யத்வமித்யர்த²꞉ இதி । ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிவிவாத³யிஷிதம், தத³ஸத்கார்யவாதே³ ந ஸேத்ஸ்யதி, ததா² ஹி— நிமித்த ஸமவாய்யஸமவாயி ப்ரப்⁴ருதிபி⁴꞉ காரணை꞉ ரவயவ்யாக்²யம் கார்யம் த்³ரவ்யாந்தர மேவோத்பாத்³யத இதி காரணபூ⁴தா அஸ்தந꞉ கார்யஸ்ய வைஜாத்யாத், தஜ்ஜ்ஞாநேநாஸ்ய ஜ்ஞாததா கத²மபி ந ஸம்ப⁴வதீதி । 'கத²மவயவி த்³ரவ்யாந்தரம் நிரஸ்யதே?' இதி சேத், 'காரண க³தாவஸ்தா²ந்தர யோக³ஸ்ய த்³ரவ்யாந்தரோத்பத்திவாதி³ந꞉ ஸம்ப்ரதிபந்ந

ஸத꞉ ....இத்யர்த²ம்—இதனால் சொல்லப்படுவது என்னவென்றால், 'ஒரே த்ரவ்யம் முதலில் காரணமாக இருந்துகொண்டு, பிறகு வேறொரு அவஸ்தையுடன் சேர்க்கையை அடைந்தால், அப்பொழுது அந்த த்ரவ்யமே கார்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்பது தான். 'ஒரு த்ரவ்யத்தின் ஜ்ஞானத்தால் மற்றை எல்லா த்ரவ்யங்களின் ஜ்ஞானமும் ஏற்படுகின்றது' என்பது இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயம், அது அஸத்கார்ய வாதத்தில் ஸித்திக்கமாட்டாது ஏனென்றால், 'நிமித்தம் ஸமவாயி அஸமவாயி என்னும் இவை முதலான காரணங்களினால், அவயவி என்று சொல்லப்படும் கார்யம், காரணமாயிருந்த த்ரவ்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மற்றொரு த்ரவ்யமாகவே உத்பாதனம் செய்யப்படுகின்றது' என்பது அஸத்கார்ய வாதிகளின் கொள்கை; காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்யமான வஸ்து வேறுபட்டதென்று சொல்லும்பக்ஷத்தில், காரணத்தின் ஜ்ஞானத்தினால் கார்யத்தின் ஜ்ஞானம் ஒருபொழுதும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆனால், 'அவயவி என்று சொல்லப்படும் கார்யமான வஸ்து தனது காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட த்ரவ்யம்' என்பதை எப

ஏக விஜ்ஞாநேந—இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்னவென்றால்— 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்பது ஸத்வித்யையில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரதிஜ்ஞை. அது வைசேஷிக மதத்திற்கு அநுகுணமன்று. காரண வஸ்துவைக் காட்டிலும் கார்ய வஸ்து வேறுபட்டதென்பதன்றோ அவர்களுடைய கொள்கை? அப்பொழுது காரண வஸ்துவை அறிந்தால் கார்ய வஸ்துவும் அதனாலேயே அறியப்படுகின்றது என்பது அநுபபந்நம் ஆகையால் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தத்திற்கு வைசேஷிக மதத்தின் நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்' என்பதே.

நிமித்தஸமவாய்யஸமவாயி ப்ரப்⁴ருதிபி⁴꞉—வைசேஷிகர்களுடைய மத ப்ரகாரம், காரணங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவை நிமித்த காரணம், ஸமவாயி காரணம், அஸமவாயி காரணம் இவைகளின் லக்ஷணங்கள் இவ்விடத்தில் அநபேக்ஷிதங்களாகையால் அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம்.

acharya.org

ஸைவ ஏகஸ்ய நாமாந்தர வ்யவஹாராந்தராதே: உபபாதகத்வாத், த்ரவ்யாந்தராநுபபத்தேஶ்ச' இதி காரணஸ்யைவாவஸ்தாந்தராபத்தி: கார்யமிதி ஸித்த்யர்த்தம் இத்யுக்தம் ।

நநு ‘நிரதிஷ்டாந ப்ரமாஸம்பவ ஜ்ஞாநமாத்ர ஸாக்ஷித்வாதி நிராஸ: க்ரியதே ; ததாஹி — ஏகம் த்ரவ்யம் ஸத்யமேவ ஸவிசேஷா

படி மறுக்கக்கூடும்? என்னில், இரண்டு காரணங்களால் மறுக்கக்கூடும் என்று நாம் சொல்வோம்.—(1) ‘உன்னால் வேறொரு த்ரவ்யம் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் த்ரவ்யம் காரணத்ரவ்யமே. இரண்டுமொன்று, காரணத்ரவ்யமே வேறொரு அவஸ்தையை அடைந்து மற்றொரு பெயர் மற்றொரு வ்யவஹாரம் இவைகளை அடைகின்றது’ என்று உபபாதிக்கக்கூடும், (2) நீ சொல்வது போல் வேறொரு த்ரவ்யம் புதிதாகத் தென்படவுமில்லை. ஆகையால், காரண த்ரவ்யமே மற்றொரு அவஸ்தையுடன் கூடியதாகக் கொண்டு கார்யத்ரவ்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது என்பதே ஸித்தாந்தம்

நநு.........உக்தம்—இவ்விடத்தில் சிலர் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யலாம் அதாவது—‘ஸாவமும் அபார்மார்த்திகம் என்று வாதிப்பவர்களின் மதத்தைக் கண்டிக்கும் பொருட்டே இந்த “ஸஷ்டைவ” இத்யாதி வாக்யங்கள் ப்ரவருத்திக்கின்றன. பரஹ

உபபாதகத்வாத் த்ரவ்யாந்தராநுபபத்தேஶ்ச—இந்த இரண்டு பதங்களுக்குப் பிறகு ‘த்ரவ்யாந்தரம் நிரஸ்யதே’ (வேறுபட்ட த்ரவ்யம் என்பது மறுக்கப்படுகின்றது) என்பதை அந்வயத்திற்காகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நநு—‘ஸஷ்டா இதம் ம்ரு ரூபீக்ஷ’ இத்யாதியால், கார்ய த்ரவ்யங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களென்றும், கார்ய த்ரவ்யங்கள் காரண த்ரவ்யங்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளென்றும் சொல்லும் வைசேஷிகர்களின் மதம் நிரஸநம் செய்யப்படுகிறதென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம் ஸத் வித்யையில் உபக்ரமத்தில் காணப்படும் வாக்யங்களுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தின் ஆநுகுண்யமே இந்த நிர்வாஹத்திற்கு முக்யமான காரணம், ப்ரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள ‘ஒன்றின் விஜ்ஞானத்தால் ஸர்வத்தின் விஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றது’ என்னும் அர்த்தத்தின் உபபாதநத்திற்கு அந்தரங்கமாகவும் இந்த நிர்வாஹமே அபேக்ஷிதமாக இருக்கின்றது இப்படி இருக்க ஸ்ரீ சங்கராசார்யர், இந்த அஸத்கார்ய வாதத்தால் சூந்ய வாதிகளாகிற மாத்யமிகர்களுடைய மதமே நிரஸநம் செய்யப்படுகின்றதென்று வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யாநம் ஸங்கதமன்று என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய விவரணமாவது—‘சித் ரூபமான வஸ்து ஒன்றே உண்டு என்பதும், அந்த வஸ்து அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டு ஜகத் ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது என்பதும், அந்த வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு வஸ்து ஒன்றும்

acharya.org

ஜ்ஞாபிதம் ஜ்ம உ்ரூபேண விவர்த்த இதி ஸவிஷயாஶ்ரயஸ்வாப ஈஶ்வரகாரணம்
ஸத்யவித்யஸ்ய—வ மஞ்ஜவ்யழ ' உத்யஸந்தாய ஃ வாத நிராஸ: । த்வைத

மம் என்பது அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் ரூபமாகக் காணப்படு கின்றது என்று சொல்வது உபபந்நமாவதற்கு, அவித்யையால் ஆச்ரயிக்கப்படும் மூலகாரணம் பரமார்த்தமான வஸ்துவாகவே இருத்தல் வேண்டும், அப்படிக் கில்லாவிட்டால், நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ஸம்பவிக்கும். அது ஸம்பவிக்கக் கூடாதன்றோ? ஸர்வமும் அபாரமார்த்திகம் என்று சொல்பவர் மதத்தில் அது நேர்கின்றதாதலால் இவ்விடத்தில் அந்த அஸத்கார்ய வாதம் நிரஸிக்கப்படுகின்றது'. இதுதான் ஆக்ஷேபம், இது நிலை பெறாது. ஸா

இல்லை என்பதும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். அந்தத் தாத்பர்யத்தையே இந்த ஸத் வித்யா வாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. மாத்யமிகர்களுடைய மதம், காரண வஸ்து உள்பட எல்லாம் க்ஷணிகம் என்பதாதலால், அந்த மதத்தை சுருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றது எப்படி நிரஸிக்கின்ற தென்றால்—அவித்யை என்பது பரமார்த்தமான ஒரு வஸ்துவை ஆச்ரயித்தே ப்ரபஞ்சமாகிற இந்த ப்ரமத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமாதலால், அப்படிப் பரமார்த்தமான ஒரு வித வஸ்துவையும் ஒத்துக்கொள்ளாத மாத்யமிகர்களுடைய மதம் ஆதரிக்கத் தகுந்ததன்று என்பதே. அதாவது—மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தில் கார்ய வஸ்து போல அதிஷ்டாநமும் அபரமார்த்தமாக இருக்கிறபடியால் ப்ரமம் என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட நிரதிஷ்டாந ப்ரமத்தின் அஸம்பவத்தை ஜ்ஞாபிப்பதற்காகவே இந்த அஸத் கார்ய வாதம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு நிரஸிக்கப்படுகின்றது.' இதுதான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வ்யாக்யாநம்.

த்வைதத்வைஷ—மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தின் நிரஸநம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமேயானாலும், அது ப்ரகரணத்திற்கு அஸங்கத மென்பதே அவருடைய அபிப்ராயம். 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகின்றது' என்பது ஸத் வித்யையில் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்தம். 'முதலில் அஸத்தாகவே இந்த ப்ரபஞ்சம் இருந்தது, பிறகுதான் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்தி ஏற்பட்டது' என்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாதாகையால், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தநத்திற்கு அந்த வைசேஷிக மத நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம், ஆகையால் அந்த மதமே இந்த ப்ரகரணத்தில் நிரஸிக்கப்பட வேண்டும். மாத்யமிகர்களோ வென்றால், 'முதலிலும் எல்லாம் சூந்யம், பிறகும் எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அவர்களுடைய மதத்தில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அந்வயிக்கமாட்டாது என்பது இல்லை, ஆகையால் அவர்களுடைய மதத்தின் நிராஸம் இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமர்த்தநத்திற்கு அநபேக்ஷிதம். 'மாத்யமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படுகின்றது' என்று சொல்லும் அத்வைதிகளுடைய வ்யாக்யாநம் அஸங்கதம் என்று சொல்வதற்கு இது முக்ய ஹேது. இன்னும் ஒரு ஹேது உண்டு. ஸத் வித்யையில், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கும் பொருட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள " யதா ஸௌம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந

acharya.org

தேவம் । ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்த உபந்யாஸ ஸ்தாபந வாத ஏவ ப்ரஸக்தாபி தத்ர து । ஸ்வபக்ஷ நிரூபிதாந் ப்ரஹ்மாஸம்பவஸ்ய த்ருஷ்டி மித்யாத்வ வாதகத்வாத் । யஸ்ய ஹி வேதாந்த தோஷ:

வும் அபாரமார்த்திகம் என்று வாதிப்பவர்களுக்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தியே இல்லை ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும் என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் ம்ருத் பிண்டம் முதலான த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஸத்கார்ய வாத ஸ்வபக்ஷமாகவே ப்ரஸ்துதமாயிருக்கிறபடியால், அதற்கு உபயோகியாக வைசேஷிகர்களின் அஸத்கார்யவாதம் நிரஸநம் செய்யப்பட வேண்டுமே தவிர, அப்ரஸக்தமான மற்றொரு வாதத்தின் நிரஸநம் செய்யப்படு

ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸ்யாத்" (மண்பிண்டத்தை அறிந்தால், அதன் விகாரமாயுள்ள குடம் முதலானது அறியப்படுவதுபோல்) என்னும் த்ருஷ்டாந்தம், கார்யம் பரமார்த்தமாயிருப்பதுடன் காரணமும் பரமார்த்தம் என்பதைக் குறிக்கின்றது. கார்யத்தைப் பரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொண்டு காரணத்தை அபரமார்த்தமென்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த த்ருஷ்டாந்தம் அநந்விதம் ஆகையால் அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் ஸமர்த்தநத்திற்கும் இவர்களுடைய மத நிரஸநம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். 'கார்யம் காரணம் இவை இரண்டும் அபரமார்த்தம்' என்று சொல்லும் மாத்யமிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த த்ருஷ்டாந்தம் பொருந்துமா பொருந்தாதா என்று விசாரிக்கப் ப்ரஸக்தியே இல்லையாகையால் அவர்களுடைய மத நிராஸம் இவ்விடத்தில் அநபேக்ஷிதமே. இந்த இரண்டு ஹேதுக்களும், "ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாந ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்த உபந்யாஸ ஸ்தாபந வாத ஏவ ப்ரஸக்தத்வாத்" என்னும் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ்வபக்ஷ நிரூபிதாந் ப்ரஹ்மாஸம்பவஸ்ய த்ருஷ்டி மித்யாத்வ வாதகத்வாத்—'மாத்யமிக மத நிராஸம் செய்யப்படுகின்றது' என்பதற்கு அத்வைதிகள் சொல்லப்படும் ஹேது, 'ப்ரமம் ஏற்படுவதற்கு, அதிஷ்டாநம் பரமார்த்தமாக இருக்கவேண்டும்; மாத்யமிகர்களுடைய மதத்தில் அதிஷ்டாநம் அபரமார்த்தமாகையால், அவர்களுடைய மதப்ரகாரம் நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது, அது அநிஷ்டம்' என்பதன்றோ? முதலில், இந்த வாதம் யுக்தியுக்தமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அது ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்ததன்று என்றே சொல்லவேண்டும். இரண்டாவது, 'த்ரஷ்டா (பார்க்கிறவன்) பொய், தோஷம் பொய், தர்சநம் பொய்; இவையெல்லாம் பொய்யாக இருந்தபோதிலும் ப்ரமம் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்று அத்வைதிகள் ஒத்துக்கொள்ளுகையில், ஆச்ரயமும் பொய்யாக இருந்தால் ப்ரமம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதோ என்று பயப்படுவதற்குக் காரணமொன்றுமில்லை. ப்ரம ஹேதுக்களான ஸாமக்ரிகளுள் சில பொய்யாக இருக்கலாம், அதிஷ்டாநம் மாத்ரம் ஸத்யமாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு விநிகமகம் ஒன்றுமில்லை. இதுதான் மித்யாத்வ வாதகத்வாத் என்பதன் தாத்பர்யம். ஆகையால், மாத்யமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரஸிக்கப்படுகின்றது என்பதற்கு நீங்கள் சொல்வது ஹேதுவாகமாட்டாது என்பது தான். இந்த ஆசத்தைத் தான்

acharya.org

ஸாமாநாதிகரண்யே தோஷாஶ்ரயத்வம் ச ஸாமாநாதிகரண்யக்ருதம், தஸ்ய ஸாமாநாதிகரண்யக்ருத தோஷேண ப்ரத்யுக்தத்வாத் அஸாமாநாதிகரண்யக்ருத ஸம்யக்ஜ்ஞாநாதி உபபந்நமேவ வஸ்து ; யஸ்ய து தோஷஸ்வாஸாமாநாதிகரண்யே தோஷாஶ்ரயத்வம் ஆவாஸ

கின்றது என்று சொல்வது உபபந்நமாகாது. (நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதை ஜ்ஞாபிப்பது இவ்விடத்தில் அஸங்கதம்). தவிரவும், அதிஷ்டாநம் அபரமார்த்தமாக இருந்தால் உங்களுடைய மதத்தின்படி அந்த ப்ரமத்தின் அஸம்பவத்தை உபபாதிப்பது சரமம் (அதாவது, அந்த ப்ரமம் ஸம்பவியாமற் போய்விடும்) என்பதும் இல்லை. ஏனென்றால், எவனுடைய மதத்தில், சேதநனிடத்தில் இருக்கும்

“ யஸ்ய ஹி.........நிரவிஶேஷ ஸ்வரூபாவஸாநவ: ” என்னும் வாக்யங்களால் உபபாதிக்கிறார்

ஸம்யக் ஜ்ஞாநம்—அஸத் வஸ்து விஷயமான ப்ரமம். இல்லாத வஸ்து இருப்பது போலத் தோன்றினால் அந்தத் தோற்றத்தைக் கந்தர்வ நகரமென்று சொல்வார்கள்.

ஶோதகவாக்யேஷு—இப்படி ஸத்விதயா வாக்யங்களில், விசேஷங்களை நிஷேதிக்கும் சப்தம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை என்பதை நிரூபித்து விட்டு, இன்னும் வேறு எந்த சுருதி வாக்யங்களை விசேஷ நிஷேத பரங்களென்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளுக்கும் பேத நிஷேத பரத்வம் இல்லை என்பதை உபபாதிப்பதற்காக சுருதியில் காணப்படும் சோதக வாக்யங்களைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். ‘ஶோதகவாக்யம்’ என்பதன் பொருளை 29, 66-வது பக்கங்களில் காண்க

ஸாமாநாதிகரண்ய வ்யுத்பத்தி......... ஸகாயஜ்ஞாவபோதயந்த—ஸாமாநாதிகரண்யம் என்றால் என்ன என்பதை 80, 81-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஸத்விதயா வாக்யங்கள் முதலான காரண வாக்யங்களிலும், ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் முதலான சோதக வாக்யங்களிலும் ஒன்றிலும் விசேஷ நிஷேத பரமான சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லை என்பதை நிரூபித்த பிறகு, ஒருகால் அத்வைதிகள் ‘ஸத்விதயா முதலானவைகளில் பேத நிஷேத பரத்வம் வ்யக்தமாகத் தெரியவில்லை. பேத நிஷேதத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்லும் வேறு சுருதி வாக்யங்கள் இருக்கின்றன’ என்று சொல்வார்களோ வென்று சங்கித்து, அப்படி பேத நிஷேதத்தை வ்யக்தமாகச் சொல்வது போலக் காணப்படும் சில சுருதி வாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின் அர்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கிறார். அப்படி இரண்டு வாக்யங்களே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றன.

“ அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி ”—இந்த வாக்யம் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் நாலாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது ப்ராஹ்மணத்தில் காணப்படுகின்றது. அதன் ப்ரகரணத்தை முதலில் தெரிந்துகொள்வோம். அவ்விடத்தில் சுருதி,

acharya.org

ஶாயித்வகம், தத்³வ்யாவர்தநாயித்வேநாவஸ்தா²ப்யேந ததே³வமவஸீதி ஸ
த்வேஷு ந நிர்விஶேஷப்³ரஹ்மஸித்³தி⁴: । ஸத்யஜ்ஞாநாதி³வாக்யேஷ்வபி
'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்³ரஹ்ம' 'ஆநந்தோ³ ப்³ரஹ்ம' இத்யாதி³ஷு ஸாமா

தோஷ ஸம்பந்தமும் தோஷம் ஆச்ரயித்திருப்பதும் பாரமார்த்திகமோ, அவனுடைய மதத்தில், பாரமார்த்திகமான தோஷத்துடன் கூடினவனுக்கு அபாரமார்த்திகங்களாயுள்ள கந்தர்வ நகரம் முதலிய ப்ரமங்களின் தர்சநம் உபபந்நமாகும், எவனுடைய மதத்தில் தோஷ ஸம்பந்தமும் அபாரமார்த்திகமோ தோஷம் ஆச்ரயித்திருப்பதும் அபாரமார்த்திகமோ அவனுடைய மதத்திலும் ஆச்ரயம் அபாரமார்த்திகமாயிருந்தபோதிலும் அம்மாதிரியான ப்ரம தர்சநம் உபபந்நமாகக் கூடுமாகையால், உங்களுடைய மதத்தில் நிர்திஷ

" த்³வே வாவ ப்³ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தஞ்சைவாமூர்த்தஞ்ச "

(ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு சரீரங்கள், அவைகளுள் ஒன்று கடிநம், மற்றொன்று கடிநமல்லாதது) என்று ஆரம்பித்து,

" ததே³தந்மூர்த்தம் "

(கடிநமான ரூபமாவது) என்று மூர்த்த ரூபத்தின் லக்ஷணத்தையும்,

" அதா²மூர்த்தம் "

(அகடிநமான ரூபமாவது) என்று அமூர்த்தத்தின் லக்ஷணத்தையும் விஸ்தாரமாக உபபாதித்து விட்டு, மற்றும் சில வாக்யங்களால் மூர்த்தா மூர்த்த ரஸோபாஸந சிந்தா ப்ரகாரத்தைப் பற்றிப் பேசின பிறகு,

" அதா²த ஆதே³ஶோ நேதி நேதி "

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள்—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபதேசம் என்னவென்றால், இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று என்பது தான் அதாவது—மூர்த்தா மூர்த்தாத்மகமான இரண்டு சரீரங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்று சொல்வதால் 'இவ்வளவு' என்னும் ஒருவித பரிச்சேதம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்பட்டது போல் ஆயிற்று, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பரிச்சேதத்தையும் அது உடையதன்று என்பது தாத்பர்யம் அம்மாதிரியான சரீரங்களுடன் கூடியிருப்பதால் உண்டாகக்கூடிய எவ்வித பரிச்சேதமும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தமே ப்ரகரணத்திற்கு ஒத்தது அத்வைதிகள் சொல்வது போல், 'நேதி நேதி' (இப்படிப் பட்டதன்று இப்படிப் பட்டதன்று) என்னும் வாக்யத்திற்கு, 'ப்ரபஞ்சமே இல்லை' என்று அர்த்தம் கொள்வது ப்ரகரணத்திற்கு அநுகுணமன்று. தவிரவும், இந்த வாக்யத்திற்குப் பிறகு அந்த ச்ருதியிலேயே,

acharya.org

நாதிகரண்யஸ்ய வ்யுத்பத்தி ஸித்தாநேகப்ரகாரவிசிஷ்டைகார்த்தாபிதாயித்வ உபபாதயிதி ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டம் ப்ரஹ்மாபிஹிதமிதி வக்தவ்யமே வேதாந்த: ।

டாந ப்ரமத்தின அஸம்பவம் தருப்பாதமே. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்” “ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம” என்பவை முதலான சோதக வாக்யங்களாலும் ஸமஸ்த கல்யாண குண விசிஷ்டமாகவே ப்ரஹ்மம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைக் கீழே விவரித்திருக்கிறோம். ஸாமாநாதிகரண்யத்தின சரியான அர்த்தம் என்னவென்றும், அதைச் சரிவரத் தெரிந்து

“ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி”

என்னும் வாக்யமும் காணப்படுகின்றது. இதன் பொருள்.—இதி ‘நேதி’ (யதுக்தம் ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம், தஸ்மாத்) ஏதஸ்மாதந்யத் (வஸ்து) பரம் ந ஹ்யஸ்தி—கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி ‘இப்படிப் பட்டதன்று’ என்று யாதொரு ப்ரஹ்மம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அதைக்காட்டிலும் வேறொரு உத்க்ருஷ்டமான வஸ்து இல்லை. ‘அந்யத் பரம் நாஸ்தி’ (வேறொரு உத்க்ருஷ்டமான வஸ்து இல்லை) என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ‘அந்யத் நாஸ்தி’ (வேறொரு வஸ்து இல்லை) என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமான மற்றைப் பொருளெல்லாம் நிஷேதம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். அப்படிச் சொல்லவில்லையே இந்த வாக்யத்தின் பிறகும்,

“அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்—ப்ராணா வை

ஸத்யம், தேஷாமேஷ ஸத்யம்”

என்றும் வாக்யத்தைச் சொல்லி அந்த ப்ரகரணம் முடிகின்றது. இதன் பொருள் —ப்ராணா வை ஸத்யம்—ப்ராணன்கள் என்று சொல்லப்படும் ஜீவன்கள் ப்ரக்ருதியைப்போல் எவ்வித ஸ்வரூப விகாரமற்றவையானதால் ஸத்யம், என்று சொல்லப்படுகின்றன, தேஷாமேஷ ஸத்யம்—பரமாத்மா, அந்த ஜீவன்களைப்போல் ஜ்ஞானத்தின் ஸங்கோச ரூபமான விகாரமற்றதாதலால், அவைகளைக் காட்டிலும் ஸத்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது, அத ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் (இதி ஸத்யஸ்ய) நாமதேயம்—ஆகையால் இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ‘ஸத்யத்துக்கும் ஸத்யம்’ என்று பெயர் வழங்குகின்றது. இந்த வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் முதலிய குணங்களும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகின்றன. இப்படி இருக்கையில் “நேதி நேதி” என்பதால் ஸமஸ்த பேதங்களும் நிஷேதிக்கப் படுகின்றன என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

ப்ரஹ்மணோ ரூபத்வயா ப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வம் ரூபத்வயம் உபக்ஷிப்ய—இந்த ச்ருதி, முதலில், ‘மூர்த்தாமூர்த்தமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்

acharya.org

"அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி" இதி பஹுதா நிஷேதோ உபபத்யத இதி சேத், கிம் து நிஷித்யத இதி வக்தவ்யம் । "த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச" இதி மூர்த்தாமூர்த்தாத்மக: ப்ரபஞ்ச: ஸர்வோऽபி நிஷித்யத இதி சேத் ப்ரஹ்மணோ ரூபதயா அப்ரஜ்ஞாதம் ஸர்வம் ரூபதயோபதிஶ்ய வசநஸ்யைவ நிஷேதாநுபபத்தே:, "ப்ரக்ஷாலநாத்தி பங்கஸ்ய தூராதஸ்பர்ஶநம் வரம்"

கொண்டால ஒரே வஸது-க்கு அநேக குணஙகளுடன கூடியிருககும தனமை விருதத மனறெனறும் இவவிடததில விவககப்படடிருககினறது

"அத"........உபபத்யதெ—"அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி" (உபதேசம செயயப்படுகினறது, அது என்ன வென்றால, இவவிதம இலலை இவவிதம் இலலை எனபதுதான) எனனும வாகயததில பஹுவாக நிஷேதம காணபபடுகினறதே எனனில, இவவிடததில நிஷேதிககபபடுவது என்ன? எனபதைச் சொலல வேணடும "த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச" (பரஹ்மததுக்கு இரணடு சரீரஙகள பரஸிததஙகள, கடினமா யிருபபதொனறு, கடினமிலலாமல இருபபதொனறு) எனனும வாகயததால கடினமான பொருளகள கடினமிலலாத பொருளகள ஆகிய இவைகளை ஸவரூபமாகவுடைய பரபஞ்சம முழுவதுமே நிஷேதிககபபடுகினறது எனனில, அது யுகதமாக மாடடாது ஏனெனறால, இது வரையில அறியபபடாமல இருநத 'பரபஞசம முழுவதும பரஹ்மததின ரூபம' எனனும விஷயததை முதலில் உபதேசிததுவிட்டு, மறுபடியும அதை நிஷேதிப்பது எனபது எப்படி யுக்தமாகும்? சேற்றைப பூசிககொணடு பிறகு அதை அலமபுவதைககாட்டிலும சேறறைத

திற்குச் சரீரம்' எனறு உபதேசிததுவிட்டு, உடனே அநத பரபஞசததையே அது நிஷேதிககினறது எனறு சொலவது யுக்தமாகமாடடாது அபபடி நிஷேதிததால ச்ருதியின வாரததை நமபிககைககுப பாதரமாகாமல போக பரஸஙகிககும, நிஷேத வாகயமும அபரமாணமாக பரஸஙகிககும. அது அநிஷடமனறோ? பரபஞசம எலலாருககும தெரிநத வஸதுவானாலும, 'அநத பரபஞசம பரஹமததிற்குச் சரீரம்' எனனும் விஷயம, எலலாருககும தெரிநததனறு, அபபடி அறியபபடாமல இருககும விஷயததையே இவவிடததில சருதி உபதேசிககினறது எனபதை 'அப்ரஜ்ஞாதம்' எனனும சபதம விளககுகினறது. அபபடி உபதேசிக்கபபடும விஷயம நிஷேதார்ஹமாகக கூடாது எனபது குறிபபு.

"ப்ரக்ஷாலநாத்தி பங்கஸ்ய......"—இபபடி முதலில உபதேசிததுப் பிறகு நிஷேதிபபதன அநுபபததியைக் காணபிகக இநதப புராண வசநம இவவிடததில சொலலபபடுகினறது. இதன பொருள—'சேறறைப் பூசிககொணடு அலம்புவதைக் காட்டிலும, சேற்றைத தொடாமல இருப்பது ச்லாக்யமனறோ?' எனபது.

acharya.org

இதி ந்யாயாத் । கதம் தர்ஹி நிஷேத வாக்யார்த்த:? ஸூத்ரகார: ஸ்வயமேவ வததி "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" இதி । உத்தரத்ர "அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம்" இதி ஸத்யாதி குணகணஸ்ய ப்ரதிபாதிதத்வாத் 'ஸர்வம் ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ந பவதி ப்ரஹ்ம' இதி ப்ரஹ்மணஸ்தாவத்த்வம் ப்ரதிஷித்யத இதி ஸூத்ரார்த்த: । "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" இத்யாதிநா நாநாத்வப்ரதிஷேத ஏவ க்ரியத இதி சேத், அத்ராப்யுத்தரத்ர "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:"

தொடாமலிருப்பதே ச்லாக்யம். அதுபோல புதிதாக ஒன்றை உபதேசம் செய்துவிட்டு, பிறகு அது பொய் என்று நிஷேதிப்பதைக் காட்டிலும் உபதேசம் செய்யாமலிருப்பதே ச்லாக்யமாகுமன்றோ? ஆனால் இவ்விடத்தில் தென்படும் நிஷேத வாக்யத்தின் அர்த்தமென்ன? என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரரே "ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" (ப்ரஹ்மம் என்பது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அளவுடன் கூடியது அன்று என்று அந்த அளவு மாத்ரத்தை ச்ருதி நிஷேதிக்கின்றது) என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஏனென்றால், இந்த நிஷேதம் செய்த பிறகும், ச்ருதி, "அத நாமதேயம்" இத்யாதியான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யம் முதலான அநேக குண கணங்களைச் சொல்லுகின்றதன்றோ? "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்பது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நாநாவாக (பல வகைப்பட்டதாக) இருக்கும் தன்மை நிஷேதிக்கப் படுகின்றதே என்னில், இவ்விடத்திலும்

ஸூத்ரகார:—ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரர். ப்ரக்ருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய:" என்பது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் 3-வது அத்யாயம் 2-வது பாதம் 21-வது ஸூத்ரம். இதன் பொருள் —-ப்ரக்ருதை:—'ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள்' என்பது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரதிபாதிதங்களாயுள்ள ரூபங்களால், ஏதாவத்த்வம்—யாதொரு பரிச்சிந்நத்வ லக்ஷணமான ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரஸங்கிக்குமோ அந்த ப்ரகாரத்தை யன்றோ, ப்ரதிஷேததி ஹி—'இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று' என்னும் வாக்யம் நிஷேதிக்கின்றது? தத:—அந்தக் காரணத்தினாலேயே, பூயோ ப்ரவீதி ச—அப்படி நிஷேதித்த பிறகும், மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யத்வம் முதலான குணத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் 'நேதி நேதி' என்பது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸவிசேஷத் தன்மையை நிஷேதிக்கவில்லை, ப்ரஸ்துதமான பரிச்சேதத்தை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும்.

acharya.org

ஐதி ஸத்யஸங்கல்பஸ ஸர்வேச்வரஸ வ்யதிவாதநாத் தெதநாசெதந ஸர்வவஸ்துசரீர ஸர்வாத்ம இதி ஸர்வப்ரகாரஸம்ஸ்திதः ஸர்வேச்வரः ஸ ஏக ஏவேதி தத்த்வநிரூபணாத்தநாநாத்வம் வ்யதிஷித்தம்,

---

அந்த நிஷேதம் உங்களுக்கு அபிமதமானதைப் பற்றியதன்று, ஏனென்றால் மேல காணப்படும் "ஸர்வஸ்ய வசீ" என்பது முதலான வாக்யத்தில 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஸத்ய ஸங்கல்பமான வஸ்து, அது ஸர்வத்துக்கும் ஈச்வரன்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அதாவது, சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அந்த ஈச்வரன ஒருவனே சாஸநம் செய்து கொண்டும் தரித்துக் கொண்டும் நியமநம் செய்து கொண்டும் இம்மாதிரி ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும் அவைகளைத் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, இவவிடத்தில நிஷேதிக்கப்படும்

"நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந"—இந்த வாக்யமும் ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில 6-வது அத்யாயத்தில காணப்படுகின்றது. இதன பொருள்.—இஹ—இந்த ப்ரஹ்மத்தில [அதாவது—"மநஸைவாநு த்ரஷ்டவ்யம்" என்று ஸாக்ஷாத் தாசநத்திற்குத் துல்யமான த்யானத்தால பார்க்கப்பட வேண்டிய வஸ்து என்று நிர்த்தேசிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில], கிஞ்சந நாநா—ஸவல்ப நாநாத்வம் கூட [நாநாத்வம் என்பதற்கு பேதம் என்பது பொருள்], நாஸ்தி—இல்லை இந்த வாக்யத்தால் பேதம் நிஷேதிக்கப் படுகின்றதோ என்று சங்கிக்கிறார்.

அத்ராவ்ருத்தாந்து—"நேதிநேதி" என்னும் விஷயத்திற் போல, இவவிடத்திலும், இதற்கு மேல வரும் வாக்யம், இந்த வாக்யத்தால என்ன நிஷேதிக்கப் படுகின்றது என்பதை விளக்குகின்றது. மேலவரும் வாக்யம் என்னவென்றால்:

"ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி:"

என்பதுதான். இந்த வாக்யம் முமுக்ஷுவினால உபாஸிக்கத் தகுந்த ப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்றது. இதன பொருள.— ஸர்வஸ்ய வசீ—மற்ற எல்லாரையும் தன வசத்தில் உடையவன (ஸர்வோ யஸ்ய வசே வர்த்ததே ஸ வசீ), ஸர்வஸ்யேசாந:—எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன, ஸர்வஸ்யாதிபதி:—எல்லாருக்கும் சேஷியாக இருக்கிறவன. இப்படிச் சொல்வது ஸத்ய காமத்வம் முதலான அபஹத பாப்மத்வம் பர்யந்தமான ஸகல ஸத்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வேச்வரத்வம் சொல்லப்படுகிறபடியால, 'ஈச்வரன சேதநாசேதந ரூபங்

ந தத் ஸித்த்யேத் । ஸர்வஶாகாப்ரத்யயந்யாயேந ஸர்வஶ்ருதிஷு ஐயசேவ ஷ்ஹிநிதி ந க்வசித் அபி ப்ரஹ்மண: ஸவிஶேஷத்வப்ரதிஷேதக: கோऽபி ஶப்தோ த்ருஶ்யதே ।

॥ இதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷஸ்ய ஶ்ருதிவிரோதகதநம் ॥

ஸ்ரீ:

॥ ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷஸ்ய ந்யாயவிரோதகதநம் ॥

ஸவி அ 'நிர்விஶேஷ ஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரஹ்ம, தச்ச அவித்யாதிரோ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இல்லாமல் இருப்பதன நாநாத்வமே (அதாவது, ஒரு வஸ்துவும ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிராமல இல்லை என்று சொன்ன தாயிற்று). இம்மாதிரியான சருதிகளெல்லாவற்றிலும இந்த அர்த்தமே சொல்லப படு கின்றதே தவிர, ஓரிடத்திலாவது 'ப்ரஹ்மம் விசேஷங்களுடன கூடியது' என்ற நிஷேதிக்கும் சப்தமொன்றும காணப்படவில்லை. ப்ரஹ்மாஜ்ஞாந பக்ஷத்தின் ச்ருதி விரோத கதநம் முற்றிற்று

ஸவிஅ......: ...ஸநிவர்த்தநீய ஶப்த—'ப்ரஹ்மம, எவவித விசேஷமு மற்ற கேவலம ஜ்ஞாந மாத்ரம , அது, அவிதயையினால திரோதாநம செய்யப்பட்ட ஸ்வ ரூபத்தை உடையதாய, தன்னிடத்திலேயே பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களைப் பார்க்கின்றது'

களான ஸாவ வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடையவன, அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிரா மல் இருக்கும வஸ்துவே இல்லை' என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால, "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்பதால் நிஷேதிக்கபபடும நாநாத்வம, ப்ரஹ்மாத்மக மல்லாத நாநாத்வத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம ப்ரகரணத்தைக் கொண்டு தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்க வேணடும. அதனைத்திகளாற சொல்லபபடும விசேஷ நிஷேதத்தை அர்த்தமாகச் சொல்வது உத்தர வாக்யமாகிற "ஸர்வஸ்ய வஶீ" இத்யாதியான வாக்யத்திற்கு அநுகுணமன்று.

ஸவி அ—க்ரந்தாரம்பத்தில, "பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம்" என்னும் ச்லோகத்தில, "ஶ்ருதிந்யாயாபேதம்" என்னும பதத்தால், பர பக்ஷங்களெல்லாம

ஹிதஸ்வஸ்ரூபவம் ஸ்மதநாநாகவம் வபஸ்யதி' இதஸ்யஉயெஓா ந வப்டிதெ।

என்று சொல்வது நயாயததிறகும ஒததது அன்று. ‘திரோதாநம் செய்வது’ என்பதற்கு ‘ப்ரகாசத்தை மறைப்பது’ என்பது பொருள். நீங்கள், ‘பரஹ்மததின ஸ்வரூபம் ஒன்று,

---

ச்ருதிககும் நயாயததிறகும விருததங்கள் என்பது ஸூசிபபிக்கப்பட்டது. அமமாதிரி அவ்விடததில ஸூசிப்பிததுவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், முதலில அநதப் பர பக்ஷங்களுள் சாங்கர பக்ஷத்தை எடுததுககொண்டு, அதன சருதயபேததவததை, “ தத்வ ப்ரயுக்த வக்ஷ்வஸ்ய ” என்பது முதல “ ஸ்வோ ஊரஸ்யதெ ” என்பது வரையிலான காநததத்தால நிரூபிததார். இப்போது, அநதப் பக்ஷததின நயாயாபேததவத்தை நிரூபிகக உபகரமிக்கிறார்.

இவ்விடததிற சொலலபபடும நயாய விரோதமெனன வென்றால, அநதச சாங்கர பக்ஷததில் வயாஹதாரததம சொலலபபடுகின்றது என்பதுதான அதாவது, முன்னுக்குப் பின விரோதம் தெனபடுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. பரஹ்மததை ஜ்ஞாந ஸ்வரூப மென்றும் அநத ஜ்ஞாநம ஸ்வயம பரகாச மென்றும அது நிதயமென்றும முதலிற் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அதற்கு அவிதயையால திரோதாநம ஏற்படுகின்ற தென்றும அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ப்ரகாசததிற்குத திரோதாநம ஏறபட்டால் அது அமமாதிரி திரோதாநததை அடையுங்காலததில ஸ்வயம ப்ரகாசமில்லாமல ஆகிவிடு மானதால, அதை எபபொழுதும ஸ்வயம பரகாச மென்று சொலவது ஸாத்யமில்லாமல போய்விடும. ஆகையால அவர்கள் சொலவது வயாஹதார்ததமாகின்றது. விஜ்ஞாநவஸ்நிர்நித்யம்விஸூடி இதயாதியான ச்ருதி வாக்யங்கள் பரஹ்மததை ஜ்ஞாந ஸ்வரூப மென்றும நிதயமான வஸ்து வென்றும சொல்லுகின்றன, அந்ருதெந ஹி ப்ரத்யூடா: இதயாதியான வாக்யங்கள் அதற்குத திரோதாநததைச் சொல்லுகின்றன ; இரண்டும ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால, அது வயாஹதி ஆகமாட்டாது’ என்னில, ‘ச்ருதியாக இருநதபோதிலும வயாஹதார்ததததைச சொலவதற்கு அது அநாஹமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வயாஹதார்ததததைப போதிப்பிகக மாட்டாது. அப்படி வயாஹதார்ததததை அது சொல்லும பக்ஷததில அது அபரமாணமே ஆகவேண்டும’ என்று ஆக்ஷேபிக்ககூடும. “ ந ஹி வசநவிரோதெ ந்யாய: ப்ரவர்ததெ ” (சருதி வசநம ஸ்பஷ்டமாக இருககும பக்ஷததில, அவ்விடததில நயாயம ப்ரவருததிககமாட்டாது) என்னில, ‘ச்ருதிககு விருததமான நயாயம அவ்யாபாததகம் என்பது உண்மையே. ஆனால், அது வசநாநதர விரோதம வராமல இருக்கும பொழுது மாதரம ஒததுககொள்ளத தககது. வசநாநதர விரோதம வநதால நயாயம அவயாபாததகமாக மாட்டாது. பரக்ருததததில, “ அந்ருதெந ஹி ப்ரத்யூடா: ” என்னும வாக்ய பலததைககொண்டு பரஹமததிறகுத திரோதாநததைச் சொல்லும பக்ஷததில “ நித்யம் விஸூடி ” என்று ஸ்வயம பரகாசமான பரஹமத்திறகு நிதயததன்மையைச் சொல்லும வசநாநதரங்கள் பாதிககபபடுகிறபடியால, கீழ்க கூறபபட்டுள்ள வயா

acharya.org

𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌂 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌾𑌶 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । '𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌸 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌲𑌿𑌶𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌮𑌿𑌦𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑌿𑌰𑍋

அதற்கு ப்ரகாசம் என்பது அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு தர்மம்' என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையாதலால், ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமென்று சொன்னதாயிற்று, அப்படிப்பட்ட ப்ரகாசத்திற்குத் தடை ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே நஷ்டமாகி விடுமன்றோ? 'ப்ரகாசமென்று நாங்கள் சொல்லும் வஸ்து, நித்யமான ஜ்ஞானமே, அந்த ப்ரகாசம் அவித்யையால் நிவாரிதமாகின்றது என்று மாத்ரம் நாங்கள் சொல்லுகிறோம்' என்னில், அது அறியாதவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையே ஆகும். 'ப்ரகாசம் அவித்யையால் மறைக்கப்படுகின்றது' என்பதற்கு, ப்ரகாசம் உத்பத்தியை

ஹாநி என்னும் தோஷம் அவச்யம் ப்ரஸங்கிக்கிறது' என்று ப்ரதி வசனம் சொல்லப்படுகின்றது. 'நீங்களும் அந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறபடியால், உங்கள் பக்ஷத்திலும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதன்றோ?' என்று ப்ரச்னம் செய்தால், 'எங்களுடைய கொள்கைகள் வேறு, அந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லும் அர்த்தமும் வேறு, ஆகையால் அந்தத் தோஷம் எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது' என்று ஸமாதானம் சொல்லப்படும். எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவாத்மா வேறு. ப்ரஹ்மம் என்பது ஹேய குணங்களற்றது, கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணமானது; கண்ணுக்குத் தென்படும் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பரமாத்மாவான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி, இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நாங்கள் எவ்வித திரோதானத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளாமல், ஜீவாத்மாக்களுக்கு மாத்ரம் அதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமானதால் வ்யாஹதி என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது. "𑌅𑌨𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌃" என்பது எங்கள் பக்ஷத்தில் ஜீவாத்ம விஷயம். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்ம பின்னமாக நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதால், உங்கள் பக்ஷத்தில் அது பரமாத்ம விஷயமே ஆகின்றது, ஆகையால் வ்யாஹதியும் நேர்கின்றது, என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑍇𑌨— 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப்ரகாசம் என்பது வேறுபட்டது, ஆகையால், அந்த ப்ரகாசத்திற்குத் திரோதானம் வரும்பொழுது, ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித ஹாநியும் வரவில்லை' என்று நீங்கள் சொன்னால், அப்பொழுது இந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான். அப்படி நீங்கள் சொல்லவில்லையன்றோ? என்பது தாத்பர்யம்.

𑌬𑌾𑌲𑌿𑌶𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌮𑌿𑌦𑌮𑍍—நிரூபணசக்தர்கள் சொல்லும் வார்த்தை. அதாவது வ்யாஹதார்த்தம் என்று சொன்னதாயிற்று.

acharya.org

ஹிதம் இதி ப்ரகாசோத்பத்திப்ரதிபந்தோ வா வித்யமாநஸ்ய விநாசோ வா। ப்ரகாசோத்பத்த்யநப்யுபகமேந ப்ரகாசநாச ஏவ ஸ்யாத்। ப்ரகாசோ நித்யோ நிர்விகாரஸ் திஷ்டதீதி சேத், ஸத்யாமேவாவித்யாயாம் ப்ரஹ்மணி ந கிஞ்சித் திரோஹிதமிதி நாநாத்வம் பச்யதீதி பவதாமயம் வ்யவஹார: ஸத்ஸ்வ நிர்விகல்பநீய ஏவ।

'நநு ச பவதாமபி விஜ்ஞாநஸ்வரூப ஆத்மாப்யுபகந்தவ்ய:, ஸ ச ஸ்வயம்ப்ரகாச:। தஸ்ய ச தேவாதிஸ்வரூபாத்மாபிமாநே ஸ்வரூப

அடைய வொட்டாமல் தடுக்கப்படுகின்றது என்றாவது, ஏற்கெனவே இருக்கும் ப்ரகாசம் விநாசத்தை அடைகின்றது என்றாவது பொருள் கொள்ள வேண்டும். ப்ரகாசம் உத்பத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்து அன்றாகையால் முதல் அர்த்தம் உப்பந்நமாக மாட்டாது; 'அது விநாசம் அடைகின்றது' என்னும் இரண்டாவது அர்த்தமே உபபந்நமாக வேண்டும். இந்த அர்த்தம் 'ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது' என்று சொல்வதற்கு விருத்தம். 'ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அவித்யையால் அந்த ப்ரகாசம் மறைக்கப்படுகின்றது' என்று சொல்வதை அது பாதிக்குமன்றோ? ஆகையால், 'ப்ரகாசம் நித்யம்; அது அவித்யையால் மறைக்கவும் படுகின்றது' என்னும் அர்த்தம் வித்வத் ஸந்நிதியில் சொல்லிக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று.

நநு ச .... ஹேத ஸம்வாதா:—' நீங்களும், ஆத்மா ஜ்ஞாந ஸ்வ

தேவாதிஸ்வரூபாத்மாபிமாநே—தேவன் மநுஷ்யன் திர்யக் ஸ்தாவரம் என்னும் விபாகமெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியதே தவிர, ஆத்மாவைப் பற்றியதன்று. ஆனால் நாம் அநாதி கர்மாதீநமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் விபரீத ஜ்ஞாநத்திற்குப் பாத்ரமாகி, 'நான் தேவன், நான் மநுஷ்யன்' இத்யாதியான ப்ரமத்தைக் கொள்ளுகி றோம். இந்த ப்ரமம் நமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஜ்ஞாநத்தின் திரோதாநத்தால் ஏற்படு கிறபடியால் நாம் திரோதாநத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யமென்றும் அப் படி அதை ஒத்துக்கொண்டால் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள இந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்குமாதலால் நமது பக்ஷத்திலும் வ்யாஹதார்த்த ரூபமான தோஷம் துல்யமென்றும் அவர்கள் ப்ரதிபந்தி சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு நாம் எவ் வித பரிஹாரம் சொல்லுகிறோமோ, அந்தப் பரிஹாரம் அவர்களுக்கும் துல்யமாகும் என் பதே அவர்களுடைய தாத்பர்யம். ஒருவன் நம்மைத் திருடன் என்று சொன்னால், நீயும் திருடன் என்று அவனைப் பார்த்து ப்ரதிபந்தி சொல்லுமிடங்கள் எல்லாவற்றிலும்

acharya.org

வ்யக்தாஸ்திரோஹித ஸ்வப்ரகாசாச்ரயணீயம், ஸ்வஸ்வரூபைகப்ரகாசே ஸதி ஸ்வாத்மந்யாகாராந்தராத்யாஸாஸம்பவாத் । அதோ பவத: ப்ராயம் ஸமாநோ தோஷ: । கிஞ்சாத்மைகத்வவாதிந: ஸர்வசரீரேஷ்வேகத்வம், ஸர்வாத்மநாம் ஸ்வைகத்வம் தோஷ: பரிஹரணீய:'

அத்ரோச்யதே । ஸ்வபாவதோ ஸமஸ்தப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாபரிமிதோதாரகுண

ரூபமென்றும் அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்றும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவுக்குத் தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான அபிமானம் ஜநிக்கும் பொழுது, அவனுடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதானம் ஏற்படுகின்றது என்று நீங்களும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், ஸ்வரூப ப்ரகாசம் மறைக்கப்படாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், தான் தேவன் மநுஷ்யன் இத்யாதியான விபரீத அபிமானம் அவனுக்கு ஜநிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆகையால் எங்கள் மீது எந்த வ்யாஹதி ரூபமான தோஷத்தைச் சொல்லுகிறீர்களோ அது உங்களுக்கும் ஸமானம். தவிரவும், நாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நீங்கள் சொல்லும் தோஷம் அந்த ஒரு ஆத்மா ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் மாத்ரம் ஏற்படலாம், நீங்கள் அநந்தங்களான ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள், அவ்வளவு ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் இந்தத் தோஷத்தை

பரிஹார துல்யத்வமே தாத்பர்யமென்று பெரியோர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மாதிரியே சாங்கரர்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபந்தி சொல்வதாக நாம் அறியவேண்டும்.

கிஞ்ச—சாங்கரர்கள், ‘உங்களுக்கும் அந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே’ என்று சொல்லும் பொழுது, நம்முடைய பக்ஷத்தில் தோஷாதிக்யம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் ஒரே ஆத்மாவை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் தங்கள் பக்ஷத்தில் ஒரு வ்யவஸ்தையின் பங்கம் மாத்ரமே வருகின்றதென்றும், நாம் அநேக ஆத்மாக்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நம்முடைய பக்ஷத்தில் அநேக வ்யவஸ்தா பங்கங்கள் வருகின்றனவென்றும் அவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு தோஷாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்வபாவத:—இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், தாம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும், அவைகளுக்கு உள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும் சொல்லுகிறார். “ஸ்வபாவத:” என்பது முதல் “க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஹேதுஸ்ஸ்ருதி” என்பது வரையிலான வாக்யத்தால் கொள்கை சொல்லப்படுகிறது. ‘நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் ப்ரமேயமான வஸ்து பரமார்த்தமானது, ப்ரமாணமும் பரமார்த்தமானது’ என்பது முக்ய கொள்கை. ‘ஹேயகுண ரஹிதமாயும் கல்யாண குண ஆகரமாயும் இருக்கும் பரப்ர

acharya.org

ஸாமாந்யம் நிசேஷகாஷ்டாகதாநந்தாதிசயாதி ஸாங்க்யேயபரிச்சேதாவஸ்தித வஸ்துவைசித்ர்யஸ்வரூப ஸர்வோபாதித்ருத்வவிதாயாதி ஸர்வபரிணாமநிமித்த

நீங்கள் பரிஹரிக்க வேண்டும்' என்னில், அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படு கின்றது. நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஸமஸ்த மான ஹேயத்திற்கும் விரோதியான வஸ்து, அபரிச்சிந்நமான ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளையே தாம் ஸ்வரூபமாக உடையது, ஸ்வாபாவிகங்களும் எல்லையற்ற மஹிமை யுடையனவைகளும் கணக்கற்றவைகளுமான உதார குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருப்பி டம், அதற்கு நித்ய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதியென்றும் இரண்டு விபூதிகளுண்டு; இவைகளுள் நித்ய விபூதியானது அநந்தம், அது லீலாவிபூதியைக் காட்டிலும் மிகப் பெரியது அந்த விபூதிக்கு, நிமேஷம் காஷ்டை கலை முஹூர்த்தம் இவை முதலாகப்

மமே பரமேயம், அதை அறிவதற்கு, அநாதிநிதநமாயும் அபௌருஷேயமாயும் இருக்கும் வேதமே ப்ரமாணம்' என்று அதை விவரிக்கிறார் வாக்யத்தின் அந்வயம், 'ஏவம் விதம் பரம் ப்ரஹ்ம வேதிதவ்யம் ஏவம் விதம் வேதம் அப்யுபகச்சதாம் கிமநுபபத்தி ?' (இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை அறியப்படவேண்டிய வஸ்துவாக வும், இப்படிப்பட்ட வேதத்தை அதற்கு ப்ரமாணமாகவும் ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு அவ்யாஹதமான ஆத்தும எப்படி ஸித்திக்காமல் போகும்?) என்பது தான். இவ்விடத் தில ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன—(1) ப்ரஹ்மம் ஹேயகுண ரஹிதம், (2) ப்ரஹ்மம் கல்யாணகுண கணாகரம், (3) அது நித்ய விபூதி விசிஷ்டம், (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷ்டம்.

ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீகாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபம்—'ப்ரத்ய நீகம்' என்பதற்கு 'மல விரோதி' என்பது பொருள்- அதாவது, ப்ரஹ்மம் ஹேயங்கள் அற்றது என்பது மாத்ரம் இல்லை, ஹேயங்களைப் போக்கடிக்கும் ஸ்வபாவ முள்ளது என்பதும் இதனால் ஸித்திக்கின்றது. 'அநந்தம்' என்பதற்கு 'அபரிச்சிந்நம்' என்பது பொருள்.

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகரம் — ஸ்வாபாவிகஸ்ய அநவதிகாதிசயஸ்ய அஸங்க்யேயஸ்ய கல்யாணகுணஸ்ய ஆகரோ யஸ்ய என்பது விக்ரஹ வாக்யம். "ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" என்பதனால் அவனுடைய குணங்கள் ஸ்வபாவ ஸித்தங்கள் என்பது வ்யக்தம். "அநவதிகாதிசய:" என்பதற்கு எண்ணிக்கையற்ற என்பது அர்த்தம் இம்மாதிரியான குண கணங்களால் நிறைந்தவனாக இருக்கிறபடியால் அவன் ப்ரமத்திற்கு ஆஸ்பதமாகமாட்டான் என்பது குறிப்பு

நிசேஷ............ஸ்வஸ்ருஷ்டம்—கீழ் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரமாசரயத்வம் அநுப பந்நம் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் விபூதிகளுக்கு

acharya.org

பூதகாலக்ருதபரிணாமாஸ்ப்ருஷ்டாநந்தமஹாவிபூதி, ஸ்வலீலாபரிகர ஸ்வாம்ஶபூதாநந்தபத்தமுக்தநாநாவிதசேதந தத்போக்யபூதாநந்த

பரார்த்தம் முடிவான கணக்கற்ற பரிணாமங்களை உடையவும், ஸகலமான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி விநாசம் முதலிய ஸகலவித பரிணாமங்களுக்கும் நிமித்தமாகவும் இருக்கும் காலம் என்பது எவ்வித பரிணாமத்தையும் செய்யக்கூடியதன்று; லீலா விபூதி என்பது, ப்ராஹ்மத்தின் அம்சமாயுள்ள கணக்கற்ற பத்தர்கள் முக்தர்கள் முதலான பலவித சேதநவர்க்கங்களையும், அவைகளுக்குப் போக்யங்களாகவும் கணக்கற்ற விசித்ர பரிணாமாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாகவும் இருக்கும் அசேதந வர்க்கங்களையும் அடக்கியுள்ளது, இவையெல்லாவற்றையும் அந்த ப்ரஹ்மம் தனது லீலா பரிகரங்களாக உடைத்தாயிருப்பதுடன், இவையெல்லாவற்றினுள்ளும் தான்

ப்ரமவிஷயத்வம் அநுபபந்நம் என்பது விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூதிகளை நித்ய விபூதி என்றும் லீலா விபூதி என்றும் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிப்பார்கள். நித்ய விபூதி என்பது ஒரு ஸ்தாந விசேஷம். இந்த லோகங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்கள்; அந்த நித்ய விபூதி என்பது அப்ராக்ருதம், ஆகையால் அவ்விடத்தில் உத்பத்தி விநாசம் முதலிய விகாரங்கள் இல்லை இந்த லோகங்களில் காணப்படும் எவ்வித விகாரமும் அவ்விடத்தில் இல்லை, காமபந்தம் நீங்கி, பகவத் ப்ராப்தி பெற்றவர்கள் அவ்விடத்தில் இருக்கிறார்கள். லீலா விபூதி என்பது இந்த ப்ரபஞ்சம். இது காமமடியாக ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள சேதநாசேதநங்களை அடக்கியுள்ளது. ஸர்வத்திலும் பகவான் அந்தர்யாமியாய் இருக்கிறபடியால் ஸர்வமும் அவனுடைய சரீரமாகின்றது. ஆகையால் எல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள் ஆகின்றன. இந்த இரண்டு விபூதிகளும் பரமார்த்தங்கள் ஒன்றும் ப்ரமத்தால் ஏற்பட்டதன்று இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்த்தம் என்று ஆரம்பித்துப் பரார்த்தம் என்பது வரையில் பல விதமாகக் காலம் என்பது பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப் பலவிதமாகப் பரிணமிக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையது காலம் என்பது "நிமேஷ......... ஸர்வ" என்பதால் சொல்லப்படுகிறது. "ஸர்வோத்பத்தி............நிமித்தபூத" என்பதால், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் காணப்படும் உத்பத்தி விநாசம் முதலிய பரிணாமங்களுக்கும் அந்தக் காலமே காரணம் 'என்பது சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸ்வயம் பரிணாமியாயும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாயும் இருக்கும் காலத்தால் நித்ய விபூதி என்பது கொஞ்சமேனும் ஸ்பர்சிக்கப்படவில்லை என்பது "காலக்ருத............மஹாவிபூதி" என்பதால் விளங்குகிறது. "நிமேஷ" என்பது முதல் "விபூதி" என்பது வரையில் ஒரு பதம். இந்தப் பதம் "வ்யூஹ" என்பதற்கு விசேஷணம். காலக்ருதபரிணாமாஸ்ப்ருஷ்டா அநந்தமஹாவிபூதி: யஸ்ய ஸ: என்பது விக்ரஹம்.

acharya.org

விஶீத்ருவிவியவைசிணாஶாஷுஒவெதெநதாஎவஷ்ஜாதாஞய-ா

அநதாயாமியாக ப்ரவேசிதது அந்தக காரணததால் அவை யெல்லாவற்றையும தனது

" விஹூதி "என்பதற்கு ஐசவாயம் என்பது பொருள் ஈசவரன நியமிககிற வன; நியமிககபபடும வஸதுக்களெல்லாம அவனுடைய விபூதிகள எனறு சொலலப் படும ஸாவேசவரன விஷயததில அவனைத தவிரதத மறறை எல்லா பதாாததஙகளும அவனுககு விபூதிகளே யாகும.

" கஶா ஶஹூதாஶிஶயஸு காஜெ
நயஷி ஹூதெ ஃ வைரிணாஶஜெஹதஃ "

எனபதன் அர்த்தம இவ்விடத்தில் விவரிக்கபபட்டிருக்கிறது

ஷமீஶவைரிகா . . கவஷிதஃ — இதனால், அந்த பரஹ்மம லீலா விபூதி விசிஷடம எனபது சொல்லபபடுகினறது சேதநாசேதநஙகள அடஙகி யுள்ள இந்த ஜகததின ஸ்ருஷடி முழுவதும பகவானுடைய லீலை எனறு பெரியோா கள சொலலி யிருககிறபடியால், இநத ஜகததை லீலாவிபூதி எனறு நாம சொல்லு கிறோம அவாபத ஸமஸ்த காமனுக இருககும பகவானுககு இநத லீலை எவ்விதததில உபபநநமாகும எனறு ஒரு சஙகை ஜநிககலாம அவாபத ஸமஸத காமன எனறால் எபபொழுதும எலலா காமாவாப்தியையும உடையவன எனபது அர்ததமனறு ; எதை எபபொழுது அடைய வேணடும எனறு இசசிககிறானோ அதை அபபொழுது பெறுவத ற்கு ஸாமாதயததை உடையவன என்று மாதரம் அதற்கு அர்த்தம. ஆகையால ' லீலை யாகிற ஒரு பரயோஜநததை உடையது இநத ஜகத ஸருஷடி ' என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபததியும இல்லை

" கீஶா ஹரெஶிஷ வவஶ கூாஶி தூவையாயதாஃ ।
கீஶவதெ வாஶகவெஷு வெஷஶாஷவஷு நிஶாஶய ॥ "

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாகயம இநத ஜகததில காணப்படும வைஷமயம முழுவதும பூாவ காமஙகளையே காரணமாக உடையதானதால், விஷம ஸருஷடி காரண மாக ஈசவரனிடததில் எவ்வித தோஷமும பரஸஙகிகக மாட்டாது ஈசவரன கேவலம நிமிததமாதரம ; காமஙகளே பரதாந காரணம.

" நிஶிதஶாதுஶவோவஸ ஸஜ்ஞாநாம ஸஶகஶணி ।
ஷயாந காரணீஹூதா யதொ வெ ஸஜ்ஞஶகயஃ ॥ "

எனறு ஸ்ரீ பராசரரே அநுகரஹிததிருககிறாா.

acharya.org

த்மகத்வ ஸ்வசரீரத்வ ஸ்வப்ரகாரத்வாவஸ்தானாவஸ்திதம் பரம் ப்ரஹ்ம
ச வேத்யம், தத் ஸாக்ஷாத்காரக்ஷமைர் பகவத் த்வைபாயன பராசர வால்மீகி
மனு யாஜ்ஞவல்க்ய கௌதமாபஸ்தம்ப ப்ரப்ருதி முனிகண ப்ரணீத வித்ய
ர்த்தவாத மந்த்ரமூல வேதோபப்ரும்ஹண இதிஹாஸ புராண தர்மசாஸ்த்ராவ

சரீரமாகவும் ப்ரகாரமாகவும் உடைத்தாயிருக்கின்றது ப்ரஹ்மமே அறியப்படவேண்டியவஸ்து அதை அறிவதற்கு, அதன் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு யோக்யர்களான பகவான் த்வைபாயனர் பராசரர் வால்மீகி மநு யாஜ்ஞவல்க்யர் கௌதமர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹர்ஷிக் கூட்டங்களால் அநுக்ருஹீதங்களும் விதி அர்த்தவாதம் என்று வ்யவஹரிக

ஸர்வஸ்ய—பகவான் அந்தர்யாமியாகவும் சேதநாசேதநங்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள்

கதம் தத் ப்ரவ்ருத்தே—'பத்தர்கள் பகவானுடைய லீலைக்கு உட்பட்டிருப்பது உபபந்நம், முக்தர்களையும் அவனுடைய லீலாந்தர்க்கதர்கள் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?' என்னில் பகவானுடைய மோசநமாகிற லீலையில் அவர்கள் அகப்படுகிறபடியால் அவர்களையும் லீலா பரிகரங்களுள் சேர்ப்பதில் அநுபபத்தி இல்லை.

சேதநாசேதந வஸ்துஜாத—அசேதநங்களாகிற வஸ்து வாக்கத்திற்கு இந்த வாக்கத்தில் ப்ரதாநம் அவ்யக்தம் காலம் இவையெல்லாம் சேர்ந்ததை 'ஸ்வ லீலா பரிகரமாயும் ஸ்வாம்ச பூதமாயும் இருக்கும் சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம்' என்பது அந்வயம். தஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய யச் சகஸ்ய சிந்மயம், சேதந த்வம் ஸ்வசரீரத்வேந ஸ்வப்ரகாரத்வேந ச யச் சாவஸ்தாநம், சேதந சாவஸ்தாநேந சாவஸ்திதம் இத்யர்த்த: | 'அவஸ்திதம்' என்பதற்கு விசிஷ்டம் என்பது பொருள். எல்லாம் இப்படி பகவத் விபூதிகளானால், அவை எவ்விதத்தில் பரம விஷயமாகும் என்பது குறிப்பு

தத்ஸாக்ஷாத்காரக்ஷமை—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்க யோக்யரான) இது 'அவர்களின் வாக்யங்கள் ப்ரமாணம்' என்பதைக் காண்பிக்கின்றது. அவர்களுடைய வாக்யமாகிற இதிஹாஸம் புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் வேத பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையாலும், அவை ப்ரமாணங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன இந்த இதிஹாஸம் முதலியவைகளை வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களென்று சொல்வார்கள் அதாவது இதிஹாஸம் முதலியவை, வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை விளக்குகின்றன என்பது தாத்பர்யம்

acharya.org

ப்ரும்ஹண ப்ரதிபாதிதாநாதிநிதநாவிச்சிந்நபாடஸம்ப்ரதாய ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வரூபாநந்தசாகம் வேதம் ஹ்ருத்யவத்ஸத்தாஸ்மாகம் கிந்ந ஸித்யதி? யதோக்தம் பகவதா த்வைபாயநேந மஹாபாரதே —

" யோ மாமஜமநாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேச்வரம் "

" த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரச்சாக்ஷர ஏவ ச ।
க்ஷர: ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோऽக்ஷர உச்யதே ॥

க்கப்படும் வேத பாகங்களை மூலமாகவுடையவுமான இதிஹாஸ புராண தர்ம சாஸ்த்ரங்களை உபப்ருஹ்மணங்களாயுடைய ப்ரமாணங்களாகிய ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வ ரூபங்களான அநந்த சாகைகளடங்கிய வேதமே எங்களுக்கு ப்ரமாணம், அதன் பாட ஸம்ப்ரதாயமும் அநாதியாகவும் அநந்தமாகவும் அவிச்சிந்நமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறதன்றோ? இப்படிப்பட்ட ப்ரமேயத்தையும் ப்ரமாணத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கும் எங்களுக்கு எதுதான் ஸித்திக்கமாட்டாது? பகவான் த்வைபாயநர் மஹா பாரதத்தில், 'எவனொருவன் என்னை பிறப்பற்றவனென்றும் ஆதியில்லாதவனென்றும் லோக மஹேச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரனென்றும் அறிகிறானோ (அவன் ஸர்வ பாபங்களிலிருந்தும் விடப்படுகிறான்)' என்றும் க்ஷரனென்றும் அக்ஷர

ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வரூபாநந்தசாகம்—வேதங்கள் நாலே ஆகையால் அநந்த சாகம் என்று எவ்விதம் அவைகளைச் சொல்லக்கூடுமெனனில், அந்த நாலு வேதங்களும் சாகா பேதத்தால் அநந்தங்கள் என்று ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது

யதோக்தம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமாக மஹர்ஷி வசநங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

யோ மாம்—இது ஸ்ரீ பகவத் கீதை 10 வது அத்யாயம் 3 வது ச்லோகம். அஜம்—பிறப்பற்றவன் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக பத்த சேதநருக்கு ஸம்பவிக்கும் அசித் ஸம்ஸர்க்கமன்றோ பிறப்பு என்று சொல்லப்படுகின்றது? அந்தப் பிறப்பு பகவானுக்கு இல்லை அநாதிம்—ஆதியற்றவன் அதாவது, 'பிறப்பு இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை அவனுக்கு ஆதியற்றது' என்பது கருத்து முக்த ஜீவன்களுக்குக் கர்ம க்ருத பிறப்பில்லாமை ஆதியுடன் கூடியது, ஏனென்றால் அது அவர்களுக்கு மோக்ஷமடைந்த பிறகே ஸம்பவிக்கின்றது, பகவானுக்கு ஒரு பொழுதுமே அம்மாதிரி பிறப்பில்லை லோக மஹேச்வரம்—லோகேச்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈச்வரன் அதாவது, நித்யர்களைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தன் என்று சொன்னதாயிற்று

த்வாவிமௌ—ஸ்ரீ ப கீ 15 வது அத்யாயம் 16, 17 வது ச்லோகங்கள் 'ஸ்ரீ பகவான் மற்ற சேதநா சேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன்' என்பதற்கு இவை ப்ரமாணம் க்ஷர:—க்ஷரண ஸ்வபாவமுள்ள அசேதநத்துடன்

acharya.org

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ।
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பிபர்த்யவ்யய ஈஶ்வர: ॥ ”
“ காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: । ”
[ஶாந்தி 196-9]
“ ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: । ” [ஶாந்தி 198-6]
“ அவ்யக்தாதி விஶேஷாந்தம் பரிணாமர்த்தி ஸம்யுதம் ।
க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் க்ஷரமித்யவதார்யதாம் ॥ ” [ஶா. 206-58]

னென்றும் இரண்டு புருஷர்கள் ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸித்தர்கள்; க்ஷரனென்பது—அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டர்களான ஸர்வ பூத வர்க்கம், அக்ஷரனென்பது—அசித் ஸம்ஸர்க்கத்திலிருந்து வியுக்தனாக இருக்கும் முக்தாத்மா, உத்தம புருஷனென்பவன் இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான்; அவன், அசேதந வஸ்து அந்த வஸ்துவுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்கிறான், அவன் அவைகளைப்போல் வ்யய ஸ்வபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்’ என்றும், ‘அந்த நித்ய விபூதியில் கால தத்வமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர ப்ரபுவன்று’ என்றும், ‘பரமாத்மாவின் ஸ்தானமாகிற நித்ய விபூதியைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் நரக ப்ராயங்களென்றே சொல்லவேண்டும்’ என்றும், ‘பரிணமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்யக்தம் முதலான ஸகல ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பத்த சேதநர்கள். க்ஷேத்ரஜ்ஞ:—அசித் ஸம்ஸர்க்கம் விலகின முக்தர்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவன்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் புருஷோத்தமன் ‘அவன், அசேதந வஸ்துக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தர்கள் இந்த மூன்று வர்க்கத்திலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து இருக்கிறான்’ என்னும் அர்த்தம் ‘யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய’ என்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் ‘லோக:’ என்பதற்கு ‘லோக்யத இதி லோக:’ என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, ‘ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடிய’ என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சப்த ப்ரமாணத்தால் பத்த முக்த ஜீவர்களை அறிகிறோம் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்தால் மாத்ரம் அவன் க்ஷரம் அக்ஷரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும் ‘உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:” என்பதால் அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம் இந்த ச்லோகங்களால், ஈச்வரனுடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸ்வாம்யம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

காலம் ஸ பசதே தத்ர—இந்த வாக்யம் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம் ஸ்வயம் பரிணாமியாகவும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த விபூதியானது அஸ்ப்ருஷ்டம் என்பது அர்த்தம்.

acharya.org

"க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ॥" இதி ।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய சேஷபூதம் ஸர்வமித்யர்த்த: ।
பகவதா பராசரேணாப்யுக்தம்—
"சுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி சப்த்யதே ।
மைத்ரேய! பகவச்சப்த: ஸர்வகாரணகாரணே ॥"
[வி பு [6-5-72]

"ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யசேஷத: ।
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥" [6-5-79]

விளையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவததீநமான உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யுடையவை; ஜங்கம ஸ்தாவரங்களடங்கிய இந்த விச்வம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' என்பதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் என்பது பொருள்.

பகவான் பராசரரும், 'ஹே மைத்ரேய! நித்ய சுத்தமாயும் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே 'பகவான்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாயக் கொண்டு, பகவான் என்னும் சப்தத்திற்கு

அவ்யக்தாதி—இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

சுத்தே—இந்த நாலு ச்லோகங்களும், 'பகவான்' என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியை விளக்குகின்றது 'பகவான்' என்னும் சப்தம், ஜ்ஞாநம் முதலான ஷாட்குண்யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குண்யம் எவ் விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப்படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாகிறான் மற்ற முக்தாத்மா முதலானவர்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடியால், ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முக்யார்த்தமாக மாட்டார்கள்' என்பது இதன் கருத்து

மஹாவிபூத்யாக்யே— மஹா விபூதி என்பது கேவலம் விபூதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்.

acharya.org

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: ।
யோ லோகத்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்யய ஈச்வர: ॥ ”
“ காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: । ”
[ஶாந்தி. 196-9]
“ ஸர்வே தமேவ நிர்யாந்தி யதா நஷ்டா பராத்மந: । ” [ஶாந்தி 198-6]
“ அவ்யக்தாதி விசேஷாந்தம் பரிணாமர்த்தி ஸம்யுதம் ।
க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வம் க்ஷரமித்யுபதார்யதாம் ॥ ” [ஶா. 206-58]

னென்றும் இரண்டு புருஷர்கள் ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸித்தர்கள்; க்ஷரனாவது—அசித் ஸம்ஸ்ருஷ்டர்களான ஸர்வ பூத வர்க்கம், அக்ஷரனாவது—அசித் ஸம்ஸர்க்கத்திலிருந்து வியுக்தனாக இருக்கும் முக்தாத்மா; உத்தம புருஷனென்பவன் இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருக்கும் பரமாத்மாவென்று ச்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான், அவன், அசேதந வஸ்து அந்த வஸ்துவுடன் ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தாத்மாக்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்கிறான்; அவன் அவைகளைப்போல் வ்யய ஸ்வபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈச்வரன்' என்றும், 'அந்த நித்ய விபூதியில் காலம் தத்வமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர ப்ரபுவன்று' என்றும், 'பரமாத்மாவின் ஸ்தானமாகிற நித்ய விபூதியைப் பார்த்தால் இவையெல்லாம் நரக ப்ராயங்களென்றே சொல்லவேண்டும்' என்றும், 'பரிணமிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவ்யக்தம் முதலான ஸகல ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பத்த சேதநர்கள் க்ஷர: அக்ஷர:—அசித் ஸம்ஸர்க்கம் விலகின முக்தாத்மாக்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவன்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் புருஷோத்தமன் 'அவன், அசேதந வஸ்துக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் பெற்றிருக்கும் பத்த ஜீவன்கள் முக்தாத்மாக்கள் இந்த மூன்று வர்க்கத்திலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து இருக்கிறான்' என்னும் அர்த்தம் 'யோ லோகத்ரயமாவிச்ய' என்பதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் 'லோக:' என்பதற்கு 'லோக்யத இதி லோக:' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து, 'ப்ரமாணத்தால் அறியப்படக்கூடிய' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சப்த ப்ரமாணத்தால் பத்த முக்த ஜீவர்களை அறிகிறோம் இவ்விதம் அர்த்தம் செய்தால் மாத்ரம் அவன் க்ஷரம் அக்ஷரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கும் 'உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:' என்பதால் அந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம் இந்த ச்லோகங்களால், ஈச்வரனுடைய வ்யாபநம் பரணம் ஸ்வாமித்வம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

காலம் ஸ பசதே தத்ர—இந்த வாக்யம் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம். ஸ்வயம் பரிணாமியாகவும் ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த விபூதியானது அஸம்ஸ்ருஷ்டம் என்பது அர்த்தம்

acharya.org

"க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய: ।
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ॥" இதி ।
"க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" இதி க்ருஷ்ணஸ்ய சேஷபூதம் ஸர்வமித்யர்த்த: ।
பகவதா பராசரேணாப்யுக்தம் —

"ஶுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி ஶப்த்யதே ।
மைத்ரேய! பகவச்சப்த: ஸர்வகாரணகாரணே ॥"

[வி. பு. [6-5-72]

"ஜ்ஞாநஶக்திபலைச்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத: ।
பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥" [6-5-79]

விளையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டும்' என்றும், 'இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவததீநமான உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யுடையவை, ஜங்கம ஸ்தாவரங்களடங்கிய இந்த விச்வம் முழுவதும் அந்தப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்' என்றும் சொல்லியிருக்கிறார் 'க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே' என்பதற்கு பகவானுக்குச் சேஷ பூதம் என்பது பொருள்.

பகவான் பராசரரும், 'ஹே மைத்ரேய! நித்ய சுத்தமாயும் இரண்டு விபூதிகளுக்கும் சேஷியாயும் ஸமஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே 'பகவான்' என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவான் என்னும் சப்தத்திற்கு

சாப்யய: — இது லீலா விபூதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபூதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

ஶுத்தே — இந்த நாலு ச்லோகங்களும், 'பகவான்' என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத்பத்தியை விளக்குகின்றது 'பகவான்' என்னும் சப்தம், ஜ்ஞானம் முதலான ஷாட்குண்யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குண்யம் எவ்விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அந்த வஸ்துவே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாக வேண்டும், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப்படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அந்தச் சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தமாகிறான். மற்ற முக்தாத்மா முதலானவர்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடியால்; ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முக்யார்த்தமாக மாட்டார்கள்' என்பது இதன் கருத்து

மஹாவிபூத்யாக்யே — மஹா விபூதி என்பது கேவலம் விபூதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபூதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்

acharya.org

“ஏவமேஷ மஹாஶப்தோ மைத்ரேய! பகவாநிதி ।
பரமப்ரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யக: ॥
தத்ர பூஜ்யபதார்த்தோக்திபரிபாஷாஸமந்வித: ।
ஶப்தோऽயம் நோபசாரேண த்வந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: ॥”
[6-5-76,77]

ஏவம் ப்ரகாரமமலம் நித்யம் வ்யாபகமக்ஷயம் ।
ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம் ॥ [1-22-53]

ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தங்களாகின்றன ஹே மைத்ரேய! ஆகையால், இந்தப் பெரிய அர்த்தத்தை உடைய பகவான் என்னும் சப்தமானது பரமாத்மாவாக இருக்கும் வாஸுதேவனைக் குறிக்குமே தவிர வேறு ஒன்றையும் குறிக்கமாட்டாது. அந்த வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் இந்தப் பகவான் என்னும் சப்தம், அவயவார்த்தங்களுடனும் ரூடியாகவும் நிற்கின்றது, மற்றவர்களிடம் அந்தச் சப்த ப்ரயோகம் காணப்பட்டால், அது கேவலம் உபசாரத்தால் என்று அறியவேண்டும்’ என்றும் ‘விஷ்ணு வென்னும் பரமமான பதமானது இம்மாதிரியான ப்ரகாரங்களுடன்

பூஜ்யபதார்த்தோக்தி:—பூஜ்யார்த்தாவயவார்த்தாநாமுக்தி: (அவயவார்த்தங்களைச் சொல்வது)

‘பரிபாஷா’ என்பதற்கு ‘ரூடி’ என்பது பொருள். அவயவார்த்தங்களை ஆலோசியாமலே கேவலம் பரிபாஷா மாத்ரமாக ஒரு சப்தத்தை ஒரு வஸ்துவில் ப்ரயோகிக்கும் பொழுது அந்த ப்ரயோகத்திற்கு ‘ரூடி’ என்னும் பெயர் வழங்கும். ‘சேற்றில் உண்டாகின்றது’ என்னும் அவயவார்த்தத்தைக் கவனியாமலே ‘பங்கஜ’ சப்தத்தைத் தாமரைப் புஷ்பத்தினிடத்தில் ப்ரயோகம் செய்வது போல இப்படி அவயவார்த்தத்தை முன்னிட்டும் ரூடியாகவும் பகவான் என்னும் சப்தம் வாஸுதேவன் ஒருவனுக்கே தகும் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம். அதாவது அவன் ஒருவனிடத்திலேயே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த பௌஷ்கல்யம் இருக்கும் இடமே முக்யார்த்தமாக வேண்டுமென்றோ? அத்வைதிகள் ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வஸ்து மாத்ரமே உபலக்ஷ்யமென்றும், முக்யார்த்தமான ப்ரஹ்மம் உபலக்ஷ்யமன்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த வாதத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும், நம்முடைய ப்ரஹ்மம் கேவலம் நிர்விசேஷமாக இராமல் உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும் கல்யாணகுண பரிபூர்ணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை விவரிப்பதற்காகவும் இந்த நாலு ச்லோகங்களும் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஏவம்ப்ரகாரம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரங்களையுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணு

acharya.org

"கலா முஹூர்த்தாதிமயஶ்ச காலோ
ந யத்விபூதே꞉ பரிணாமஹேது꞉ ।" [4-6-84]

"க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாஸ்தஸ்ய நிஶாமய" [1-2-18]

இத்யாதி ।

உக்தார்த்தே—"வ்யாபித்வாத் ஸர்வேஶ்வராணீயஸாமணீய
ஸாத்" இத்யாதிநோக்தம் ।

கூடியது; அது ஸமஸ்த மல விரோதி நிதயமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபிதது நிறகினறது நாசமறறது; எவ்வித ஹேயகுணமும அதற்கு இலலே,' எனறும 'கலே முஹூர்ததம முதலிய பரிணமஙகளே யுடைய காலம என்னும வஸது, அந்தப் பரப்ராஹமத்தின் நிதய் விபூதியைப பரிணமிபபதறகு ஹேதுவாக மாட்டாது' எனறும, 'பாலன போல விளேயாடும அவனுடைய சேஷ்டைகளேப பார்' எனறும இதயாதியாகச சொலலியிருககிறார மநுவும 'ஸகல வஸததுககளேயும நியமிபபவன அநதப் பகவாந்; அதிமாதரம அணுவாக இருககுமவைகளே காட்டிலும அவன அணுதரன' எனறு சொலலியிருககிறார

புராணத்தில், இந்த சலோகததிற்குக கீழ், முக்தாதமாவைக் குறிதது சில ப்ரகாரஙகள் சொல்லப்பட்டிருககினறன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரஙகளே பரமாதமாவினிடததில் இந்த சலோகம் அதிதேசிககின்றது.

ஶுத்த꞉—ஹேய ப்ரதிபடனுகவும. ஸோபாதிக ஹேய விரோதி எனறு சொன்னதாயிறறு. நித்ய꞉—அபபடி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரததால்) நித்யனுகவும. வ்யாபக꞉-ஸவரூபததால வ்யாபகனுகவும் அக்ஷய꞉-ஹ்ரஸ்வ வ்ருத்த்யாதி ஸர்வ விகாரரஹித꞉ (எவ்வித விகாரமும அற்றவனுகவும) முகதனுக்கு, மோக்ஷத்திற்கு முன ஜஞாந ஸஙகோச விகாஸ ரூபமான விகாரமும், நிதய ஸூரிகளுககு அபபடி விகாரமற்றிருபபது பராதமாதீநமாகவும் இருககிறபடியால, அவர்களேக் காட்டிலும பரமாத்மா விலக்ஷணன் என்னும ஆத்ததததை இநதப பதம விளககுகினறது ஸமஸ்தஹேய ரஹித꞉—கீழ் 'ஶுத்த꞉' எனனும சபதத்தால ஹேய விரோதிதவம சொல்லபபட்டது; இந்தப பதத்தால் ஹேய ராஹித்யம சொல்லபபடுகினறது. விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்—விஷ்ணு வெனறு சொல்லப்படும திவ்யாதம ஸவரூபம யாதொனறு உணடோ, அது. 'ஶுத்த꞉' முதலான இந்த ஆறு பதஙகளும முகதாதமாவைக் காட்டிலும பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணஙகளேச சொல்லுகினறன

கலா—'கலே முஹூர்த்தம முதலிய பரிணமங்களே யுடைய காலம எனனும் வஸது, பகவானுடைய நிதய விபூதியில எவ்வித விகாரததையும செயவதறகு அசகதம்' எனனும அாததததை இநத வாகயம சொலலுகினறது

acharya.org

யாஜ்ஞவல்க்யோ நாஸவி—“ க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத்விசுத்தி: பரமா மதா । ” இதி ।

ஆபஸ்தம்போ நாஸவி—“ பூ: ப்ராணிந: ஸர்வ ஏவ குஹாசயஸ்ய ” இதி । ஸர்வே ப்ராணிநோ குஹாசயஸ்ய பரமாத்மந: பூ: புரம் சரீர மித்யர்த:, ப்ராணிந இதி ஜீவாத்மஸஹித பூதஸம்காதா: ।

நநு ச கிமநேந டம்பரேண ? சோத்யஸ்ய ந பரிஹாரோ த்ருஷ்ட: ।

யாஜ்ஞவல்க்யரும் ‘ ஈச்வர ஜ்ஞானத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும் பரிசுத்தியே ச்லாக்ய மான பரிசுத்தி ’ என்று சொல்லி யிருக்கிறார் ஆபஸ்தம்பரும், ‘ ஸகல ப்ராணிகளும் குஹையில் படுத்திருக்கு மவனுடைய சரீரமாக இருக்கின்றன ’ என்று சொல்லி யிருக்கிறார் [குஹையில் படுத்திருப்பவன் பரமாத்மா; பட்டணம் என்பது சரீரம்; ப்ராணிக ளென்பதற்கு ஜீவாத்மக பூதக் கூட்டங்கள் என்பது பொருள்

நநு ச.. . உபாலம்பதி— ‘ இது என்ன ஆடம்பரம் ? இதனால் என்ன ப்ரயோஜநம் ? செய்யப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படவில் லையே ! ’ என்னில், ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமே சொல்லப்படுகின்றது, நாங்கள் இவ்விதங்களான கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறோம் , ஜீவாத்மாக்களுடைய ஜ்ஞாந

பூர்வோதிதாநாம்—பகவானுக்குள்ள ஸர்வ நியந்தருத்வம் முதலிய குண யோகத்தைக் காண்பிக்கிறதற்காக இந்த வாக்யம் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய—இது யாஜ்ஞவல்க்யருடைய வாக்யம். அவர் இவ்விடத்தில், ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஈச்வரனைப் பற்றிய ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநத்தால் பரமமான விசுத் தியைச் சொல்லி யிருக்கிறாரே தவிர, நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநத்தால் அப்படிப்பட்ட விசுத்தி ஸம்பவிக்கின்றது என்று சொல்ல வில்லை

பூ:—பத்தனம்; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுக்கு, ஜீவாத்ம பூத ஸங்கா தங்களெல்லாம் சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று

நநு—கீழில் ‘வேத்யம் வேதம் சாஸ்த்ரவத்ததா ப்ரமாணம் கிம் ஸ்யாதிதி ? ’ (இப்படிப் பரப்ரஹ்மமாகிற ப்ரமேய வஸ்துவையும் வேதமாகிற ப்ரமா ணத்தையும் பரமார்த்தங்களாக ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு எதுதான் விருத்திக்காது?) என்று தமது அபிப்ராயத்தை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய பரிஹாரத்தை அறி யாத அத்வைதி, ‘ ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்வதெல்லாம் அஸங்கதம் ’ என்னும் எண் ணத்துடன் பரிஹாஸம் செய்வதுபோல மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கிறார்

acharya.org

உபயதா ஏவமப்யுபகந்த்ருணாம், ஜ்ஞானஸ்ய தர்மபூதஸ்ய நித்யஸ்ய ஸ்வாபாவிகஸ்யாபி கர்மணா பாரமார்த்திகம் ஸங்கோசம் விகாஸம் ச அப்யுபகச்சதாம் ஸர்வமிதம் பரிஹ்ருதம்। பவதஸ்து ப்ரகாஶ ஏவ ஸ்வரூபமிதி ப்ரகாஶோ ந தர்மபூதஃ, தஸ்ய ஸங்கோச விகாஸௌ வா நாப்யுபகம்யேதே। ப்ரகாஶ ப்ரஸார நிவ்ருத்திரேவ திரோதாநபூதஃ கர்மாதயஃ கல்ப்யந்தே। அவித்யா சேத் திரோதாநம் திரோதாந பூதயா தயா ஸ்வரூபபூத ப்ரகாஶநாஶ இதி பூர்வமேவோக்தஃ। [illegible]

மானது அவைகளுக்கு ஸ்வாபாவிகமான தர்மமாக இருந்தபோதிலும், கர்ம வசத்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருவிதமான குறைவும் மலர்ச்சியும் உண்டாகின்றனவென்று நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம், அப்படி நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உங்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபங்கள் எங்கள் மீது ஏறமாட்டா, உங்களுக்கு ப்ரகாசம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே, ஆகையால் அது அதன் தர்மமாகமாட்டாது, அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. ப்ரகாசத்தை மறைக்கும் வஸ்து ஜந்மாந்தர கர்மம் முதலியது, அது ப்ரகாசத்தின் பரவுதலை மாத்ரம் தடுக்கும் உங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அவித்யையோ வென்றால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைக்கிறபடியால் அது ஸ்வரூபமாயிருக்கும் ப்ரகாசத்தையே நசிப்பிக்குமன்றோ? இதை நாம் முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோம். எங்களுக்கு அவித்யை ஜந்மாந்தர கர்மமே, அது நித்யமாயுள்ள தர்மி ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை

ஏவ மப்யுபகந்த்ரூணாம்—இப்படி ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு. அதாவது 'ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் இரண்டையும் பரமார்த்தங்களென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கு' என்று சொன்னதாயிற்று. விசிஷ்டாத்வைதிகளுடைய மதத்திலும் திரோதாநம் (மறைவு) என்பது ப்ரகாச நிவ்ருத்திதான். ஆனால், அப்படி நிவ்ருத்திக்கப்படும் ப்ரகாசம் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமன்று, அது தர்மமாகிற வேறொரு ஜ்ஞானமே. அந்தத் தர்மமாகிற ஜ்ஞானம் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக ஸங்கோச விகாஸங்களை அடைகின்றதாகையால், தர்மி ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தி இல்லை; தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் ப்ரஸரமே (வெளியில் பரவுதலே) ப்ரகாசம், ஜந்மாந்தர கர்மங்கள் அந்த ப்ரஸரத்தைத் தடுக்கும் பொழுது அதற்குத் திரோதாநம் ஸம்பவிப்பதும் உபபந்நம். அத்வைதிகளுடைய மதத்திலோ வென்றால், தர்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் பின்னமான தர்மபூத ஜ்ஞானமென்று ஒன்று இல்லையாகையால், திரோதாநம் ஏற்படும்பொழுது ஸ்வரூப நாசமே ப்ரஸங்கிக்கும். ஸங்கோச விகாஸங்களை ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அவர்கள், அவைகளை அபரமார்த்தங்களென்று சொல்லவர்களாகையால், அந்த ஸங்கோசவிகாஸரூபமான ப்ரமத்திற்கு

acharya.org

க்ஷவிச்யா ரூபேண கர்மணா ஸ்வரூபே நித்யதர்மபூதஜ்ஞாநப்ரகாசஸ் ஸம்குசிதः । தேந தேவாதி ஸ்வரூபாத்மாபிமாநோ பவதீதி விசேஷः। யதோக்தம்—

"அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா த்ருதீயா சக்திரிஷ்யதே ।
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞசக்திஃ ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா ॥
ஸம்ஸாரதாபாநகிலா நவாப்நோத்யதிஸந்ததாந் ।

மறைக்கவில்லை, ஆனால், அந்தத் தர்மி வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மாவினுடைய தர்மமாக இருக்கும் ஜ்ஞானத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் தடுக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தால் தான் ஜீவாத்மாக்களுக்குத் 'நாம் தேவர்கள் மனுஷ்யர்கள்' என்பது முதலான அபிமானம் ஜநிக்கின்றது. இது தான் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள விசேஷம். இந்த அர்த்தம், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், 'ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையானது மூன்றாவது சக்தியாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஸர்வ தேஹங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கக் கூடிய ஜீவாத்மாக்கள், அதனால் ஆகராந்தங்களாய்க்கொண்டு, ஸம்ஸார தாபங்கள் எல்லாவற்றையும் அடைகின்றன. இப்படி விசித்ரமான கர்மத்தால் ஜீவாத்மாக

ஹேதுவாக மறுபடியும் வேறொரு திரோதானம் ஒத்துக்கொள்ளப்படவேணும்; அப்படி ஒத்துக்கொள்வது அநவஸ்தைக்கு இடம் கொடுக்குமன்றோ? ஆகையால், 'ஸ்வரூப நாசம் முதலிய யாதொரு தூஷணம் அத்வைதி மதத்தில் சொல்லப்பட்டதோ, அது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கும் துல்யம்' என்று சொல்வது அநுபபந்நம் ஜகத்தை மித்யை என்றும், ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்றே என்றும், விசேஷம் என்பதே இல்லை என்றும் சொல்வதாலன்றோ இந்தத் தூஷணங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?"

ஸ்வரூபதர்மபூதவஸ்து—'ஸ்வரூப ஜ்ஞானமன்று, தர்ம பூத ஜ்ஞானமே' என்பது இதனால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்வரூபே நித்யதர்மபூதஜ்ஞாநப்ரகாசஸ் ஸம்குசிதः— 'தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானம் நித்யம், அதன் தர்ம பூத ஜ்ஞானமாகிற ப்ரகாசத்திற்குத் தான் ஸங்கோசம் என்பது உண்டு' என்பது தாத்பர்யம்.

யதோக்தம்—தம்மால் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள தாக்கமானது ப்ரமாணத்தையும் அநுஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

த்யா திரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா ॥
ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே ॥ ”

[வி. பு. 6 7 61,62].

களின் ஜ்ஞானம் மறைவை அடைகிறபடியால், அது எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் தாரதம்யத்துடன் காணப்படுகின்றது’ என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, ‘ஜீவாத்மாக்களின் ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸங்களெல்லாம் அவைகளின் தர்ம பூத ஜ்ஞா

தாரதம்யேந வர்த்ததே—ஜ்ஞாநத்திற்குத் தாரதம்யம் சொல்லப்படுவதால் அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களே சொல்லப்பட்டன. தர்மி ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் அணுமாத்ர மாகையால் அந்தத் தாரதம்யம் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியதன்று என்பதும், தர்ம பூத ஜ்ஞாநத்தின் வழியாகவே அந்தத்தாரதம்யம் ஸம்பவிக்கவேண்டு மென்பதும் விளங்குகின்றன. ‘ஶோத்யதே ந வரிஹாரஸ்து’ (ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படவில்லை) என்று ஆக்ஷேபித்ததற்கு இது வரையிலுள்ள க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொன்னார். திரோதாநாநுபபத்தி முற்றிற்று.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், ஏழுவித அநுபபத்திகளைச் சொல்லி அவித்யையைத் தூஷிக்கிறார். அவைகளுள் திரோதாநாநுபபத்தி என்பது ஒன்று. அந்த அநுபபத்திதான், இவ்விடத்தில் “ ஸ்வ அநிர்வசநீய ஜ்ஞாநவாத்ரு ” என்று ஆரம்பித்து “ விகாஸம் அநுபபத்யதே ” என்று முடியும் க்ரந்தத்தால் சொல்லப்பட்டது. ப்ரகாசைக ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மம் திரோஹிதமானால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தான் இந்தத் திரோதாநாநுபபத்தியின் முக்ய விஷயம். ‘க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்குத் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஸம்பவிக்கின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த ப்ரமம் ஒருவித திரோதாநத்தாலேயே ஏற்படவேண்டும், அப்பொழுது அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸ்வரூபநாசம் ப்ரஸங்கியாதோ? ஆகையால் அந்த அநுபபத்தி உங்களுக்கும் துல்யம்’ என்று ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமும் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸ்வரூபத்திற்குத் திரோதாநத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை, அதன் ஸ்புரணம் எப்பொழுதும் உண்டு. அது ஸ்புரித்துக்கொண்டிருந்தால் தேஹாத்ம ப்ரமம் ஏற்படாது என்பது இல்லை. க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய நித்யத்வம் அணுத்வம் நிரவயவத்வம் முதலிய தர்மங்களின் ஜ்ஞானம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க

acharya.org

இதி க்ஷேத்ரஜ்ஞானாம் ஸ்வரூபேண நித்யஸ்ய ஜ்ஞானஸ்ய கர்மரூபாவித்யயா ஸங்கோசம் விகாஸம் ச தர்சயதி ।

அபி ச ஆச்ராயிகா அவித்யா, ச்ருதிபிஸ்ச நைகத்யாவசேய

நத்தைப் பற்றியவை, அவை அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களின் கர்மானுகுணமாகவே ஸம்பவிக்கின்றன' என்று சொன்னதாயிற்று.

அபி ச.. ....வ்யவஸ்தேய—தவிரவும், நீங்கள், ஸாக்ஷாத் சருதி

கூமே தவிர, ஸ்வரூப ஸ்புரணம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க மாட்டாது. தூமபூதமாயுள்ள அம்மாதிரியான ஜ்ஞானத்திற்குத் திரோதானத்தை ஒத்துக்கொள்வதால் நித்யமாகிற ஜ்ஞானத்திற்கு நாச ப்ரஸக்தியும் இல்லை. ஜ்ஞானம் என்பது த்ரவ்யம், அதன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அதிரிக்தமாக ஸங்கோச விகாஸங்கள் என்று இரண்டு அவஸ்தையை நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். காமத்தால் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு ஏற்படும் ஸங்கோசமே அதன் திரோதானம், அந்த ஸங்கோசத்தின் நிவ்ருத்தியே அதன் விகாஸம். இப்படி இந்த இரண்டு அவஸ்தைகளும் ஆகமாபாயிகளானதால், ஜ்ஞானம் என்னும் த்ரவ்யம் நித்யமாகவே இருத்தல் வேண்டும். எங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் அவஸ்தைகளின் ஸ்தானத்தில், உங்கள் பக்ஷத்தில் ஸ்வரூபமாகிற ஸ்வ ப்ரகாசம் நிற்கின்றது; ஆகையால் அதன் திரோதானத்தை நீங்கள் சொல்லும்பொழுது, ஸ்வரூப நாசத்தையே சொல்வதாக ஆகின்றது' என்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸமாதானத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

அபி ச—அவித்யை விஷயமாகத் திரோதானானுபபத்தியை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது ஸ்வரூபானுபபத்தியை "அபி ச" என்பது முதல் "ச்ருதி சோதன வச வ்யவஸ்தேய" என்பது வரையிலான க்ரந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார். இதன் விஷயம் என்னவென்றால்—'ஐக்யோபதேசம் முதலிய பலத்தைக்கொண்டு, இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யை பரமார்த்தமா? இல்லாவிட்டால் அபரமார்த்தமா? பரமார்த்தமென்னில் உங்களுடைய அத்வைத மதத்திற்கு ஹானியும், அபரமார்த்தமெனனில் அநவஸ்தை என்னும் தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது' என்பதுதான். அவித்யையைப் பரமார்த்தமென்று சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமான மற்றொரு பரமார்த்த வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகிற படியால் ஐக்யத்தை உபதேசிக்கும் அத்வைத மதத்திற்கு ஹானி ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம். அவித்யை அபர

acharya.org

ஸத்வாத், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபைவ திரோதாந ஹேது தோஷரூபைவா ஶ்ருதி

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும் ச்ருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஐக்யோபதேச பலத்தைக் கொண்டும், மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவித்யை ஒன்றை, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

மார்த்தம் என்று சொன்னால், எப்படி அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது என்பது அவ்வளவு வ்யக்தமன்று, அதை விவரிப்போம். ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அபரமார்த்தம் என்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவித்யை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அதாவது, ஒரு வஸ்துவின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிப்பதற்கு அவித்யை போன்ற ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்பொழுது, நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் அவித்யை அபரமார்த்தமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அந்தத் தோஷத்தின் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றுமொரு தோஷம் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டும். இதற்கு முடிவு எவ்விடத்தில் ஏற்படும்? ஒரு இடத்திலும் ஏற்படாதாகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்கின்றது. இப்படி இரண்டு கோடியிலும் அநிஷ்டம் நேரிகின்றபடியால், அவித்யையின் ஸ்வரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும் அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களையும் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு, ஒருகால் அத்வைதிகள், 'நாங்கள், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அந்த அவித்யையாகிற தோஷம் என்று சொல்லுகிறோம்' என்று சொல்வார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அதற்கும் இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அத்வைத ஹாநி அநவஸ்தை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென்பது உண்மையே ஆனால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நித்யமானதால் அவித்யையும் நித்யமாக ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, ஒருபொழுதும் அந்த அவித்யை நிவ்ருத்தமாகமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. அது, 'தத்வ ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால் ப்ரமம் விலகுகின்றது' என்று ஒத்துக்கொள்ளும் உங்களுக்குப் பாதகமன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவித்யை என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.

ஶ்ருதிஹி ஸத்வ—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும். "அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:" என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் அவித்யை என்று ஒன்று உண்டு என்பதைப் போதிக்கின்றன என்பது அத்வைதிகளின் கொள்கை.

acharya.org

யதே। தஸ்யாஸ்ச அவித்யாயா அபாரமார்த்யே ப்ரபஞ்சவத் ஸ்வரூபதிரோதாநஹேது தோஷாபேக்ஷத்வாத், ந ஸா அவித்யா ஸ்வரூபதிரோதாநஹேதுதோஷ: ஸ்யாதிதி

ரூபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமென்றே சொல்லுதல் வேண்டுமாகையால், அபரமார்த்தமான ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் போல, இந்த அவித்யை விஷயத்திலும், அதன் அபரமார்த்த தசைத்திற்கு மூலமாக மற்றொரு தோஷத்தை நீங்கள் ஒத்துக

ஸர்வைக்யோபதேசபலாத்—ஐக்யோபதேசபலத்தாலும். "தத்வமஸி" என்னும் வாக்யத்தால் செய்யப்படும் உபதேசம் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இதுவும் ச்ருதியில் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஐக்யோபதேசத்திலிருந்து அவித்யையைக் கல்பிக்க வேண்டும்; 'அந்ருதேந' இத்யாதியான வாக்யத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் 'ச்ருதிபி:' என்றும் 'ஸர்வைக்யோபதேசபலாத்' என்றும் வெவ்வேறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்யாஸ்ச அவித்யாயா அபாரமார்த்யே—அவித்யையை அபரமார்த்தமென்று சொல்லாமல், பரமார்த்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அத்வைத ஹானி வரும் என்பது தாத்பர்யம்.

ப்ரபஞ்சவத்—ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, அம்மாதிரியே அந்த அவித்யை அபரமார்த்தம் என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யா அநாதித்வேபி—அந்த அவித்யை அநாதியாக இருந்த போதிலும். ஒருகால் அத்வைதிகள், 'அவித்யை என்பது அநாதி, ஆகையால் அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸ்தை என்பது ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது' என்று வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். அவித்யையை நீங்கள் அபரமார்த்தமான வஸ்துவென்றே சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

acharya.org

ப்ரஹ்மைவ மித்யாதர்ஸநஸ்ய மூலம் ஸ்யாத் । தஸ்யாஸ்யாநாதித்வேபி, மித்யாரூபத்வாதேவ ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்யைவாநாதித்வாத் தத்தர்ஸந மூலாந்தராஸித்தேர் தோஷாநந்த்யாவஸ்தாபி ப்ரஹ்மைவ தத்தர்ஸந மூலம்

கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி ஒத்துக்கொள்ளப்படும் தோஷம் அபரமார்த்தமாக இருக்கக் கூடாதாகையால், 'ப்ரஹ்மமே அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கு மூலம்' என்று சொல்லும்படி ஸம்பவிக்கும். ஒருகால், நீங்கள் 'இந்த அவித்யை அநாதி' என்று சொல்லலாம். ஆனால், அது அபரமார்த்தமாகையால், அதற்குச் சொல்லப்படும் அநாதித் தன்மையானது, 'அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் பின்னமன்று, அது ப்ரஹ்மமே' என்று பாவிப்பதால் மாத்ரம் அதற்கு ஸம்பவிக்கக் கூடும். அப்பொழுது

மானால், அதை ப்ரஹ்மமாகவே பார்த்துச் சொல்லவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கும் அந்த ப்ரஹ்மமே மூலமாக வேண்டும். அப்படியானால், ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால், அந்த அபரமார்த்த பேத தர்சனமும் நித்யமாகும்; அதாவது அநிர்மோக்ஷம் என்று ஆயிற்று. அநிர்மோக்ஷம் அநிஷ்டமாகையால், அவித்யை அநாதி என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு அநவஸ்தா தோஷ பரிஹாரத்தைத் தேட முயல்வது வீணேயாகும். இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதானம். 'அவித்யை அநாதி; ஆகையால் தோஷாந்தராபேக்ஷை இல்லை' என்று வாதிக்க ப்ரயத்னம் செய்யும் இவர்களுக்கு ஒரு ப்ரதிபந்தியும் சொல்லக்கூடும். 'ஜீவ பேதத்திற்கு ஸ்வரூபாநாதித்வத்தை நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள், அது அப்படி அநாதியாக இருக்கையிலும், அதன் அபரமார்த்தத் தன்மையை நிரூபிக்க தோஷத்தை நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிறீர்களே! அது ஏன்?' என்பது ப்ரதிபந்தி. இதன் கருத்து, அவித்யைக்கு ஸ்வரூப அநாதித்வம் சொல்வதே அநுபபந்நம் என்பது தான்

அநிர்மோக்ஷோ வா ப்ரஸஜ்யேத—ப்ரஹ்மம் நித்யமான வஸ்துவானதால் அதை மூலமாக உடைய அபரமார்த்த தர்சனமும் நித்யமாயிருக்க ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தாத்பர்யம். அதாவது, அவித்யை அபரமார்த்தமென்றும் அந்த அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கு ப்ரஹ்மம் மூலமென்றும் ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், ப்ரஹ்மம் இருக்கும் வரையில் அந்த அபரமார்த்த தர்சனமும் நிற்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். அபரமார்த்த தர்சனம் போகவேண்டுமானால் ப்ரஹ்மமும் போகவேண்டும். இரண்டும் அநிஷ்டமாகையால் அவித்யையின் அபரமார்த்த தர்சனத்திற்கு ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக ஒத்துக்கொள்வது ஸாத்யமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. அப்படி ப்ரஹ்மத்தை மூலமாக

acharya.org

ஸ்யாத் । தஸ்ய ச நித்யமுக்த நிர்தோஷ ஸர்வ ப்ரஸங்க்த ।

அத ஏவைகஜீவ நிரஸ்தம், 'ஏகமேவ ஶரீரம் ஜீவவத், நிர்ஜீவாநீதராணி ஶரீராணி ஸ்வப்நத்ருஷ்ட நாநாவித ஶரீராணாம் யதா நிர்ஜீவத்வம் । தத்ர ஸ்வப்நே த்ரஷ்டு: ஶரீரமேகமேவ ஜீவவத்; தஸ்ய ஸ்வப்நவேளாயாம் த்ருஶ்யமாந நாநாவிதாநந்த ஶரீராணாம் நிர்ஜீவத்வமேவ,

---

நீங்கள் இநத அவிதயையின அபரமாாதத தாசநததிற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பரமாாதத தோஷததையும ஒததுககொளள விலலையாகையால, பரஹமததையே அநத அபரமாாதத தர்சநததிறகு மூலமாக ஒததுககொளள ஸம்பவிககும. அபபடி ப்ரஹ்மததை அநத அபரமாாதத தாசநததிற்கு மூலமாக ஒததுககொணடால், அநத ப்ரஹ்மம நிதயமான வஸதுவா யிருககிறபடியால, அநிாமோக்ஷம் பரஸஙகிக்கும்.

அத ஏவ............விஶேஷ:—இநதக் காரணததாலேயே மேல சொல்லப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும கணடிக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—'ஒரே சரீரம தான் ஜீவனுடன கூடியது, மற்றைச் சரீரஙகளெலலாம, ஸவப்நததில காணப்பட்டும் பலவித சரீரஙகள் போல, நிர்ஜீவஙகளே. ஸவப்நததில, ஸவப்நம் காணகிறவனுடைய சரீரம மாதரம் ஜீவனுடன கூடியது, அவன ஸவபநம காணும் காலததில் அவனால் பார்ககபபடும மறறைச சரீரஙகளெல்லாம அவனாலேயே பரிகலபிதஙகளாகையால்,

---

ஒததுக கொளளாத பக்ஷததில, கீழச சொலலப்பட்டுளள 'அதவைத ஹாநி' 'அநவஸ்தை' இவை இரணடும ப்ரஸஙகிக்கும். அதாவது, அவிதயையைப் பரமாாததமெனறு சொல்வது ஸாத்யமிலலை, அபரமார்ததமென்று சொலவதும ஸாத்யமிலலை எனறு சொன்னதாயிறறு.

அத ஏவ—இவவிடததில அதவைதிகளால செயயப்படும் ஏக ஜீவ வாதம் ப்ரஸகதமாகிறபடியால, அதை உபபாதிதது நிரஸிக்கிறாா. அத ஏவ—இநதக் காரணததாலேயே 'ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீஙகலாக மற்றவை யெலலாம் பொய்'எனறு நீஙகள் கொளகையை அவலம்பிததிருக்கிறபடியால. 'இநத பரபஞசததில் காணப்படும் சரீரங்களுள் ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன கூடியது. மறறவை யெல்லாம நிர்ஜ்ஜீவன்கள்' என்பது அவாகள செய்யும வாதம. ஸவப்ந தருஷ்டாநததைக கொணடு அவாகள இதை உபபாதிக்கிறாாகள. 'ஸ்வப்ந லோகததில், ஸவப்நம் காணகிறவன ஒருவன், அவனால காணப்படும சரீரஙகள் கணக்கற்றவை; ஆனால், ஸ்வப்நம காணகிறவனுடைய சரீரம் ஒன்றுக்கு மாத்ரம் ஜீவன உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள இல்லை. இநத லோகமும் ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால அநத ஸ்வபந லோகத்தில் போல

acharya.org

அநேநைகேநைவ பரிகல்பிதத்வாத் ஜீவா மித்யாபூதா:’ இதி। ப்ரஹ்மணா ஸ்வஸ்வரூபவ்யதிரிக்தஸ்ய ஜீவபாவஸ்ய ஸர்வசரீராணாம் ச பரிகல்பிதத்வாத், ஸ்வாப்நத்ருசி சரீரே சரீரவஜ்ஜீவஸத்பாவஸ்ய ச மித்யாரூபத்வாத் ஸர்வாணி சரீராணி மித்யாரூபாணி, தத்ர ஜீவபாவஸ்ச

அவை நிர்ஜீவனகளே, அவைகளுள் இருப்பவை போலத் தெனபடும ஜீவன்களெல்லாம பொய.’ இதுதான ஏக ஜீவ வாதம. இது எப்படி கணடிக்கப் படுகிறதெனறால, பரஹ்மததின ஸ்வரூபம ஒனறு நீஙகலாக மற்றை ஸகல ஜீவன்களுடைய ஜீவததனமை, ஸகல சரீரஙகள இவையெயலாம ப்ரஹ்மததாலேயே பரிகலபிதஙகளா யிருக்கிறபடியால, ஒவவொரு சரீரததிலும, சரீரம போல அதில ஜீவன் இருப்பதும் பொயயே ஆகையால் ஸகல சரீரஙகளும பொய், அவைகளுள ஜீவன இருப்பதும பொய; ஆகையால, ஸ்வப நததில காணப்படும சரீரததில ஜீவன இருப்பதற்கும மற்றை சரீரத்தில் ஜீவன இருப்பதறகும எவவித விசேஷமும் இலலை. எஙகள் மததிலோ அப்படியனறு. ஸ்வப்நம் காணகிறவனுஸடய சரீரம, அதில ஜீவன் இருப்பது, இவை யிரணடும் ஸவப

இவவிடததிலும பாரக்கிறவனுடைய சரீரம மாதரம் ஜீவனுடன கூடியதாகவும் பாரககப்படும சரீரஙகளெல்லாம் நிர்ஜ்ஜீவன்களாகவும இருத்தல் வேண்டும்’ என்பது அவாகளுடைய உபபாதநம. இநத உபபாதநம நிற்கமாட்டாது. ஏனெனறால, அதவைதிகளுடைய கொளகைப்படி, ப்ரஹ்மம ஒன்று நீஙகலாக மற்றவை யெலலாம பொயயாகையால, ஸ்வப்நததில காணப்படும் சரீரமும வேறு சரீரமும, ஸவப்நததில காணப்படும சரீரததில ஜீவன் இருப்பதும வேறு சரீரததில ஜீவன இருபபதும, எல்லாம் பொயயாக வேண்டும. அப்படி எல்லாம பொயயானால, ஒரு சரீரம மாதரம ஜீவனுடன் கூடியது எனறு சொலவது எப்படி ஸாத்யபபடும? ‘பாரமாரததிகமான ஜீவைகதவததை நாஙகள் சொல்லவில்லை, பாரமாரததிகம் போலத தோனறும் ஜீவைகயததைப் பறறியே நாஙகள சொலலுகிறோம’ என்னில, அநதத தோறறம ‘ஜீவன ஒனறு தான்’ எனறே தோனறுகிறது’ எனறு சொலவது அநுபவ விருததமாகும. ஆகையால, இநத ஏக ஜீவ வாதம் நிலை பெற மாட்டாது.

அவதாரிகை.—ப்ரபஞ்சததை ஸத்யமெனறு ஒததுககொளளும் எஙகளுக்கோ வென்றால.

உணமையாகவே ஸவப்ந தருஷடாநததைக் கொணடு பரபோத காலத தில் ஜநிககும ஜஞாநஙகளுககு அபரமாரததத தனமையைச் சொல்வது யுகதமாக மாட்

acharya.org

மித்யார்தமேவ ஏகஸ்ய ஶரீரஸ்ய தத்ர ஜீவஸத்பாவஸ்ய ச ந கஶ்சித் விஶேஷ:। அஸ்மாகம் து, ஸ்வப்நத்ருஷ்டஸ்ய ஸ்வஶரீரஸ்ய தத்வ்யதிரிக்தஸத்பாவஸ்ய ச ப்ரபோதவேலாயாம் பாதிதத்வாத், அந்யேஷாம் ஶரீராணாம் தத்கதஜீவாநாம் ச பாதிதத்வாத் தே ஸர்வே மித்யாபூதா:, ஸ்வஶரீரைகம் தத்வ்யதிரிக்த ஜீவஸ்வரூபம் ஸத்யம் இதி விஶேஷ:।

அவித்யா ச, கேந வா அவித்யாநிவ்ருத்தி:? ஸா ச கீத்ருஶீ? இதி

நம் தெளிந்த பிறகும் அபாதிதங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை பரமார்த்தங்களே, ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் மற்றை சரீரங்களும் அவைகளுள் ஜீவன்கள் இருப்பதும், ஸ்வப்நம் தெளிந்த பிறகு பாதிதங்களாகிவிடுகிற படியால், அவை பொய்யே. ஆகையால், எங்கள் மதத்தில் விசேஷம் இருக்கின்றது.

அவித்யா ச.........விஸத்ருஶ—தவிரவும் இந்த அவித்யை எதனால் நிவ்ருத்

டாது. ஸ்வப்ந ஜ்ஞானங்களெல்லாம் நித்ரை முதலான தோஷத்தால் துஷ்டங்களாயுள்ள கரணங்களால் ஏற்படுமவை, அவை, ப்ரபோதம் ஏற்பட்டவுடன் பாதிதங்களாகி விடுகின்றன. ப்ரபோத ஜ்ஞானங்களோ அப்படிப்பட்டவையல்ல. ஆகையால் அந்த த்ருஷ்டாந்தம் யுக்தமன்று. இந்த அர்த்தம், "வைதர்ம்யாச்ச ந ஸ்வப்நாதிவத்" (2-2-28) என்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

அவித்யா—இதுவரையில் அவித்யையின் ஸ்வரூப அநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது, பரஸங்காத ஏக ஜீவ வாதமும் நிரஸிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அவித்யையின் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தியும் நிவர்த்தக அநுபபத்தியும் உபபாதிக்கப்படுகின்றன. 'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞானத்தால் அவித்யையின் நிவ்ருத்தி ஏற்படுகின்றது' என்று அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் அவித்யா நிவ்ருத்தியானது எப்படிப்பட்டது என்பது, ந்யாயத்திற்கு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது என்பது தான் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி, அந்த அவித்யையை நிவ்ருத்திபிக்கிறதாகச் சொல்லப்படும் ஜ்ஞானம் எப்படிப்பட்டது என்பதும் ந்யாயத்திற்கு ஒத்து நிரூபிக்கத் தகாதது என்பது தான் நிவர்த்தக அநுபபத்தி.

நிவ்ருத்திஸ்து அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகாகாரா—அத்வைதிகள், அவித்யையை அநிர்வசநீயம் (இன்னதென்று சொல்லக்கூடாதது) என்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்? அவர்கள் அவித்யையின் நிவ்ருத்தியை 'இன்னதென்று சொல்லக்கூடாததாக இருப்பதற்கு எதிரிடையான இருப்பு' என்று சொல்வது, அவர்கள் அவித்யைக்குச் சொல்லும் விவரணத்தை அநுஸரித்ததே.

acharya.org

சிந்தநீயம் । 'ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகம், நிவ்ருத்திஸ்ச நிர்வசநீய ப்ரத்யநீகாகாரா' இதி சேத், அநிர்வசநீயப்ரத்யநீகம் நிர்வசநீயம்; தச்ச ஸத்வா அஸத்வா த்விரூபம் வா; ப்ரகாராந்தரம் ந வித்யதே । ப்ரஹ்மவ்ய

திக்கப்படுகின்றது? அதன் நிவ்ருத்தி என்பது எப்படிப்பட்டது? என்பதை விவேசித்துப் பார்க்கவேண்டும். 'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞாநம் அவித்யையைப் போக்குகின்றது, அந்த அவித்யையின் நிவ்ருத்தியும், அநிர்வசநீயமாக இருப்பதற்கு எதிரிடையாயிருக்கும் ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பதே' என்னில், அது

அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகம் நிர்வசநீயம்—இதில் நிவ்ருத்தி அநிர்வசநீய ப்ரத்யநீகம் என்று நிரூபிக்கப்படுகின்றது. அத்வைதிகள், அவித்யை என்பதை ஸதஸத் அநிர்வசநீயம் (ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது இரண்டும் என்றாவது நிர்வசநம் செய்யக் கூடாதது) என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், அந்த அவித்யையின் நிவ்ருத்தியை ஸதஸத் அநிர்வசநீயத்திற்கு எதிரிடையான ஆகாரத்துடன் கூடியதாகச் சொல்லவேண்டும். அதாவது அவித்யையின் நிவ்ருத்தி என்பது ஸத் என்றாவது அஸத் என்றாவது இரண்டும் என்றாவது சொல்லக்கூடியது என்று சொன்னதாயிற்று. 'ஸத்' என்பதற்கு பரமார்த்தம் என்பது பொருள். அவித்யையின் நிவ்ருத்தியைப் பரமார்த்தம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மமேயா? என்று கேட்கக்கூடும். 'ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது' என்று சொல்லில், அப்படிச் சொல்வது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு பரமார்த்த வஸ்துவை ஒத்துக்கொள்வது ஆகிறபடியால், அது அத்வைத மதத்திற்கு ஹாநியை விளைவிக்கும். 'ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லில், ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் இருக்கும் வஸ்துவாகையால், இந்த நிவ்ருத்தியும் எப்பொழுதும் இருப்பதே என்று ஏற்படும், அதாவது வேதாந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்கு முன்னும் நிவ்ருத்தி ஏற்படக் கூடும் என்று சொன்னதாகின்றது. அது, 'ஐக்ய ஜ்ஞாநம் ஜநித்த பிறகே மோக்ஷம், அதற்கு முன் ஸம்ஸாரமே' என்று அத்வைதிகள் சொல்லும் மதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அவித்யையின் நிவ்ருத்தியை இந்த இரண்டு விதங்களுள் ஒரு விதமாகவும் சொல்ல ஸாத்யப்பட மாட்டாது.

'அவித்யையின் நிவ்ருத்தி என்பது பரமார்த்தமன்று, அபரமார்த்தமே' என்னும் பக்ஷத்திலும் ஸங்கடம் ஸம்பவிக்கின்றது. முன் போல, 'அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா? இல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மமேயா?' என்று ப்ரச்நம் செய்யக் கூடும். இது அபரமார்த்த பக்ஷமாகையால், இது ப்ரஹ்மமே என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இது அபரமார்த்தமாகையால்

acharya.org

திரோதாநே தஸ்ய ஸ்வரூபே வர்த்தமாநாவித்யா ந நிவ்ருத்தா ஸ்யாத்; ப்ரஹ்மைவ தந்நிவ்ருத்தி:, தத்த்வமஸ்யாதிவிசிஷ்டேதி வேதாந்தஜ்ஞாநாத் ஏவ ச ஏவ நிவ்ருத்தி: ஸ்யாத் । 'ஐக்யஜ்ஞாநம் நிவர்த்தகம், ததபாவாத் ஸம்ஸார:' இதி ஸ்வாப்யுபகமம் விஹந்யேத ।

கிஞ்ச, 'நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்யாவித்யாரூபத்வாத் தந்நிவர்த்தநம் கேந?' இதி வக்தவ்யம் । 'நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் ஸ்வேதரஸமஸ்தபேதம்

உபபந்நமன்று. அநிர்வசநீயமா யிருப்பதற்கு எதிரிடையாக இருப்பதாவது நிர்வசநீயமாக இருப்பதே. அப்படி அது நிர்வசநீயமாக இருந்தால், அது ஸத்தாகவாவது அஸத்தாகவாவது அல்லது ஸத் அஸத் இரண்டுமாகவாவது இருத்தல் வேண்டும். வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாத்யமில்லை. அதை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவித்யை நிவ்ருத்தமாகாமலே நின்றுவிடும் அது ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த ப்ரஹ்மம் அதற்கு முன் காலத்திலேயே அவிசிஷ்டமாக இருக்கிறபடியால், ஐக்ய ஜ்ஞாநம் ஜநிக்கும் முன்னதாகவே அவித்யா நிவ்ருத்தி ஏற்படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். 'ஐக்ய ஜ்ஞாநமே அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது. ஐக்ய ஜ்ஞாநம் இல்லாவிட்டால் ஸம்ஸாரம் நில்லாமல் நிற்கின்றது' என்னும் உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு அது அத்யந்தம் விருத்தமன்றோ?

அதற்கு வேறொரு அவித்யை காரணமாக வேண்டும் அந்த அவித்யையின் நிவ்ருத்தியைப் பராமர்சிக்கும் காலத்தில், இதே மாதிரி அதுவும் அபரமார்த்தமென்று சொல்ல வேண்டி, அதற்கு மற்றுமொரு அவித்யையைக் காரணமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இம்மாதிரி விசாரத்திற்கு முடிவு இல்லையாதலால், அநவஸ்தை என்னும் தோஷம் ப்ரஸங்கித்தது 'அவித்யைக்கு நிவ்ருத்தி இல்லை' என்றே சொல்ல வேண்டி வரும். இப்படி அபரமார்த்த பக்ஷத்திலும் நிவ்ருத்திக்கு உபபத்தி ஏற்படமாட்டாது.

'இந்த நிவ்ருத்தி பரமார்த்தம் அபரமார்த்தம் இரண்டுமே' என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. அதில் பரமார்த்த அம்சம் இருக்கிறபடியால் பரமார்த்த பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அபரமார்த்த அம்சமும் இருக்கிறபடியால் அந்தப் பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அந்வயிக்குமாதலால், இந்தப் பக்ஷத்திலும் உபபத்தி ஏற்படமாட்டாது. இத்தான் நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி

கிஞ்ச — இதில் நிவர்த்தக அநுபபத்தி நிரூபிக்கப் படுகின்றது. கீழ்ச் செய்யப்பட்ட நிவ்ருத்தி தூஷணங்களால் நிவர்த்தக தூஷணமும் செய்யப்பட்டதான போதிலும், வேறொரு ப்ரகாரமாகவும் இந்தத் தூஷணத்தைச் செய்யக்கூடும் என்னும் அபிப்ராயம் கொண்டு ப்ரக்ருத தூஷணத்தைச் செய்கிறார். அது என்னவென்பதைப் பராமர்சிப்போம். ஜ்ஞாநம் என்பது ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்றும் - ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநமென்றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்கிறபடி ப்ரஹ்

acharya.org

நிவர்த்ய க்ஷணிகத்வாதேவ ஸ்வயமேவ விநஶ்யதி, தாவாநலவிஷநாஶந விஷாந்தரவத்' இதி சேந் । நிவர்த்தக ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தத்வேந தத்ஸ்வரூபவத் தது-த்பத்திவிநாஶாநாம் அவித்யாரூபத்வாத் தஸ்யநாஶ

கிஂச......ஸ்வஜ-உநிமெவ—தவிரவும், நிவாததக ஜ்ஞாநமும் அவிதயைபடாக இருககிறபடியால, அது எதனுல நிவருததிககப படுகினறது எனபது விளககப படவேணடியதாக இருககினறது. 'அநத நிவர்ததக ஜ்ஞாநமானது தனனைத தவிாதத மறறை ஸகல பேதஙகளையும நிவருததி செயது விடடு, தான க்ஷணிகமாகிறபடியால தாஞகவே அத்வும, காடடுத தீ, விஷத தைப போககடிககும மற்ெருரு விஷம இவைகள போல நசிதது விடுகினறது' எனறு சொலவது உபபநநமாகமாடடாது. நிவாததக ஜ்ஞாநம எனபது பரஹமதலதைக காட்

மததின ஸவரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜஞாநமெனறு சொல்லபபடும. அது பரமாாததமானது எபபொழுதும இருபபது, பரமாணததால உணடாகக் கூடியதனறு. வேதாநதம முதலிய சாஸதரம படிதது அதனுல் ஏற்படும ஜ்ஞாநததை ப்ரமாண ஜநய ஜஞாநமெனறு சொலவாாகள அதவைதிகளின மதபபடி பரஹமததைத தவிாதத மறறவை யெலலாம் அவிதயையாகையால, இநத பரமாண ஜநய ஜஞாநததை அவாகள அவிதயாரூபமெனறே சொலலவேணடும் 'இநத இரணடுவித ஜ்ஞாநஙகளுககுள் எநத ஜஞாநததிறகு அவிதயையை நிவருததிபபிக்கும யோகயதை உணடு?' எனறு பரசநம செயதால, பரமாண ஜநய ஜ்ஞாநததிறகே அவிதயா நிவாததகதவம ஏறபடுமே தவிர ஸவரூப பூத ஜஞாநததிற்கு அநதத தனமை ஏறபடமாடடாது. ஸவரூப பூத ஜஞாநம அவிதயா நிவாததகமாகும பக்ஷததில, அது எபபொழுதும இருககிறபடியால, அவிதயா நிவருததியும எபபொழுதும இருக்க பரஸஙகிக்கும. அதாவது ஸமஸாரம் எனபதே இருககமாடடாது. ஆகையால அதற்கு அவிதயா நிவாததகதவம அஙகீகரிக்கபபடவிலலை. அவிதயாரூபமான இநத ப்ரமாண ஜநய ஜஞாநமானது, ப்ரமாணததால ஏறபட்டு தனனைத தவிாதத மறறை ஸகல பேத ஜஞாநததையும நசிபபிககினறதெனறும, அபபடி அவையெலலாவறறையும நசிபபிதத பிறகு தானும ஸவயமாகவே நசிதது விடுகிறதெனறும அதவைதிகள சொலலுகிறாாகள. இநத பரமாண ஜநய ஜஞாநம அவிதயாரூப மாகையால, அது நாசததை அடையாமல இருககும பக்ஷததில, மற்றை பேத ஜஞாநமெல்லாம நாசததை அடைநத போதிலும அவிதயை ஆதயநதிகமாக நாசமடைநததாகா தாகையால, அதவைதிகள இநத ஜஞாநததை ஸவயமே நசிதது விடுவதாக ஒததுககொணடிருககிறாாகள. இதறகு தருஷடாநதமாகக் காடடுத தீயையும விஷ நிவருததிககாகக கொடுககபபடும மறெருரு விஷததையும சொல்லுகிறாாகள. காட்டுத தீ காடு முழுவதையும எரிததுவிடடு, பிறகு எரிககப பதாாதத மிலலாததால ஸ்வயமே சாநதமாவது போலவும, ஒரு விஷததை நிவருததிபபிகக ப்ரயோகிககப்படும் ஔஷத ரூபமான வேறொரு விஷம, முதல விஷததை நசிபபிதத பிறகு தானுகவே நசிககிறது போலவும், அவிதயா ரூபமான பரமாண ஜநய ஜஞாநம மற்றை அவிதயை

acharya.org

ந சாவித்யா திஷ்டத்யேவேதி தத்நாஶஸ்ய நாஶகஸத்பாவாத் நிவர்த்தகம் ஜ்ஞாநம் ச ஜாத்யேவ । ஜ்ஞாநாநாமத்யந்தமநவஸ்தாநாதந்யோந்யவிரோதாபரிணாமவசாத் ஸ்வஜநநீயேவ ।

டிலும் வேறுபட்டது; ஆகையால் அதன் ஸ்வரூபம் அதன் உத்பத்தி விநாசங்கள் எல்லாம் பொய், விநாசம் பொய்யானால், அந்த விநாச ரூபமான அவித்யை நிற்கின்றது என்று சொன்னதாகும். அப்பொழுது அந்த விநாச நாசனத்திற்கு நிவர்த்தகம் எது வென்று ஏற்படமாட்டாது. தவிரவும், காட்டுத் தீ முதலானவைகளின் விஷயத்தில் விநாசம் என்பது முந்தின அவஸ்தையை விரோதிக்கும் மற்றொரு அவஸ்தையின் ப்ராப்தியே. அவைகளுக்கு இந்த அவஸ்தையின் மாறுதலுடைய பரம்பரையானது ஒரு பொழுதும் விலக்கத் தகுந்ததன்று.

ஸ்வஜ அ.........உவஹாவஸ்ஹ்ஜ— தவிரவும் 'நிர்மாத்ரமான ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்றொன்றும் இல்லை' என்னும் ஜ்ஞாநம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது. அத்யாஸ ரூபனை ஆத்மாவுக்கு என்று சொல்வது உபபந்நமாக மாட்

டெல்லாவற்றையும் பூர்வம் நிவ்ருத்திப்பித்து பிறகு தானும் க்ஷணிகமாகையால் நசித்து விடுகின்றது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை.

இது உபபந்நமாகமாட்டாது என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் ஆக்ஷேபம். இந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது மித்யை. அந்த மித்யா ஜ்ஞாநத்தை எது நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது. காட்டுத் தீ முதலானவை போல் அது ஸ்வயமாகவே நசித்து விடுகின்றது என்று சொல்லவும் ஸாத்யப்பட மாட்டாது. ஏனென்றால், அதுவும் அதன் விநாசமும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் உத்பத்தி ஸ்திதிகள் போல் அதன் ஸ்வரூப விநாசங்களும் ஸ்வப்நத்தில் தென்படும் பதார்த்தங்களின் விநாசம் போல் கால்பநிகங்களாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவை ஸம்பந்தமான அவித்யையை எது நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது என்று தேட வேண்டி வரும். 'அந்த விநாசம் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. அது ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், விநாசம் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமாதலால், அதன் உத்பத்தியின் ஸம்பவம் என்பதே ஸாத்யமில்லை. அதாவது நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியே இல்லாமல் போய்விடும். அது அநாத்தமன்றோ? தவிரவும், அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் த்ருஷ்டாந்தங்கள் அவர்களுக்கே அநர்த்தாவஹங்கள். நாசம் என்பது முன்னிருந்த அவஸ்தைக்கு விருத்தமான புதிய வேறொரு அவஸ்தையின் ப்ராப்தியே. காட்டுத் தீ விஷயத்தில் போல் அவித்யை விஷயத்திலும் அத்வைதிகள் அவஸ்தையின் பரிணாம பரம்பரையை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவித்யைக்கு நிவ்ருத்தியே ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாகும். ஆகையால் ஒரு வழியிலும் நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் என்பதற்கு உபபத்தி ஏற்படவில்லை. இது தான் நிவர்த்தக அநுபபத்தி.

acharya.org

அபி ச நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்வரூபவ்யதிரிக்தக்ருத்ஸ்நநிஷேதவிஷயஜ்ஞாநஸ்ய கோऽயம் ஜ்ஞாதா? அத்யாஸ ஏவ இதி சேத், தஸ்ய நிஷேத்யதயா நிவர்த்யஜ்ஞாநகர்மத்வாத் தத்கர்த்ருத்வாநுபபத்தே: । ப்ரஹ்மஸ்வரூபமேவ

டாது. அத்யாஸம் என்பது நிவருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டியது, ஆகையால், அது நிவருத்திக்கும் ஜ்ஞானத்திற்குக் காமாவாகின்றது, அதற்குக் கர்த்ருத்வம் சொல்வது (அதுவே அத்யாஸத்தை நிவருத்திக்கின்றது என்று சொல்வது) ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது. அந்த ஜ்ஞாதா அத்யாஸ ரூபனன்று, ப்ரஹ்ம ரூபமே என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'அந்த ப்ரஹ்மத்தின் நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமா? இல்லாவிட்டால் அத்யஸ்தமா?' என்று ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். அத்யஸ்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமாக இருக்கும் மற்றொரு அவித்யையும் நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகாமல்

அவி அ—இப்படி நிவருத்தி நிவர்த்தக அநுபபத்திகளை நிரூபித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜ்ஞாதாவின் அநுபபத்தியை நிரூபிக்கிறார் ஸர்வமும் ப்ரஹ்மமே என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டவுடன் அவித்யை நிவருத்தியாகின்றது என்றன்றோ அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்? அந்த ஜ்ஞானம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்னும் அம்சத்தை விசாரிக்கப் புகுந்தால், இன்னாருக்கு ஏற்படுகின்றது என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்கிறார். அதாவது, அந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படுகிறவனை (ஜ்ஞாதாவை) ப்ரஹ்மமே என்றும் சொல்ல முடியாது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும் சொல்ல முடியாது என்று சொன்னதாயிற்று. அத்வைதிகள் மதத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமார்த்த வஸ்து இல்லையாதலால் இந்த ஜ்ஞாதாவை ப்ரஹ்ம பின்னன் என்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அவன் அவித்யையால் ஏற்பட்ட அத்யஸ்த சேதனனென்றே சொல்ல வேண்டும். அவனுடைய ஜ்ஞானத்தினாலேயே அவித்யை நிவருத்தியாகவேண்டு மாதலால், அவன் அம்மாதிரி அத்யஸ்த சேதனனாக இருப்பது ந்யாய விருத்தமாகும் ஒரே வஸ்து ஒரு க்ரியைக்கு காமாவாகவும் கர்த்தாவாகவும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லவேண்டி வருகின்றது. அதாவது, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தால் ஜ்ஞானமாக இருப்பதுடன் இந்த அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞான ப்ரயுக்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேயா? இல்லாவிட்டால் அத்யஸ்தமா? என்று ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே என்னில், அது நம்முடைய ஸித்தாந்தமாகையால் அது நமக்கு இஷ்டமே 'ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அதற்கு உண்டு' என்பது நமது ஸித்தாந்த மன்றோ? ஆனால் அது அத்வைதிகளுக்கு அபஸித்தாந்த மாகுமாதலால் அதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வம் அத்யஸ்தமென்று ஒத்துக் கொள்வதும் அவர்களுக்கு விருத்திக்கும். ஏனென்றால் அந்த அத்யாஸமும் அதற்கு மூலமாயுள்ள அவித்யையும் மற்றுமொரு நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தாலேயே நிவருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டும் அந்த நிர்வர்த்தக ஜ்ஞானமும் ஒரு ஜ்ஞாதாவை ஆச்ரயித்தே இருக்கவேண்டுமாதலால், அந்த ஜ்ஞாதாவின்

acharya.org

நைவேதி சேத், ப்ரஹ்மணோ நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் ப்ரதி ஜ்ஞாத்ருத்வம் கிம் ஸ்வரூபம்? உத அத்யஸ்தம்? அத்யஸ்தம் சேத், அயமத்யாஸஸ்தந்மூலாவித்யா ச நிவர்த்தகஜ்ஞாநாவிஷயதயா திஷ்டத்யேவ। தந்நிவர்த்தகாந்தராப்யுபகமே தஸ்யாபி த்ரிரூபத்வாவஶ்யம்பாவாதநவஸ்தைவ। ஸ்வரூபஸ்ய ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய த்ரிரூபத்வவிரஹே ஜ்ஞாநத்வமேவ ஹீயேத; ஸ்வஸ்யேதி சேத்

நிற்கிறபடியால், அவைகள் நிவ்ருத்தி யாகாமலே நிற்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அதற்கு வேறொரு நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தை ஒத்துக்கொண்டால், அதுவும் மூன்று அம்சங்களை யுடையதாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அநவஸ்தையே நேரும். (ப்ரமாண ஜந்ய) ஜ்ஞாந மெல்லாம், மூன்று அம்சங்களையும் உடைத்தா யிராமல், இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவைக ளுக்கு ஜ்ஞாநத் தன்மையே இராமல் போய் விடும் ஜ்ஞாநம் என்பது ஒருவனுக்கு ஒரு அர்த்த விசேஷத்தை ப்ரகாசிக்கின்றதன்றோ? அதற்கு மூன்று அம்சங்க ளில்லா விட்டால், உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை அவித்

ஜ்ஞாத்ருத்வத்தைப் பற்றி விசாரிக்கப் புகுகையில் இத்தேமாதிரி ஸங்கடம் ஸம்பவித்து அநவஸ்தா ரூபமான தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். ஆகையால் ப்ரக்ருத ஜ்ஞாதா எப்படிப்பட்டவனென்று உபபாதிப்பது ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கின்றது.

அயமத்யாஸ:— இதன் பொருளை பக்கத்தில் காண்க.

நிவர்த்யதயா — நிவர்த்யதயா। தத்ஜ்ஞத்ருத்வாநவஸ்தே:— அத்யாஸமானது நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்திப்பிக்கப்பட வேண்டியது. அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஜ்ஞாதா அத்யாஸரூபன் என்று சொல்வது எப்படி ந்யாயத்திற்கு ஒக்கும்? 'வெளிச்சத்தால் இருள் நிவ்ருத்திக்கப் படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் நிவ்ருத்தி ரூபமான க்ரியைக்கு ப்ரகாசம் கர்த்தா, இருள் கர்மா. நிவ்ருத்திக்கின்ற ப்ரகாசம், நிவ்ருத்திக்கப்படும் இருளாக இருக்கக்கூடுமோ? கர்மத்வம் இருக்குமிடத்தில் கர்த்ருத்வம் அநுபபந்நம்.

தஸ்யாபி த்ரிரூபத்வாத்:— நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் (அறிவு) ஜ்ஞாதா (அறிகிறவன்) ஜ்ஞேயம் (அறியப்படும் வஸ்து) ஆக அம்சங்கள் மூன்று. ஸகலமான ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞாநத்திற்கும் இந்த மூன்று அம்சங்களை அத்வைதிகளும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப பூதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு மாத்ரம் அவர்கள் ஒரே அம்சத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்வரூபஸ்ய ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய — ப்ரமாண ஜந்யமான ஜ்ஞாநமெல்லாவற்றிற்கும் என்பது தாத்பர்யம். இந்த வாக்யம் ஆரம்பித்து "அநிவர்த்தகம் ஸ்யாத்" என்னும் வரையில் ஜ்ஞாநத்தின் த்ரிரூபத்வம் விவரிக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

சாம்ஶத்ரயவிஶேஷம் ப்ரதி விஶதரூபவசாத் ஜ்ஞாநஸ்ய த்ரைரூப்ய விரஹே ஹ்யவதாம் ஸ்வரூப ஹேதுஜ்ஞாநத்வ நிவர்த்தகஜ்ஞாநத்வவி ஶிஷ்டத்வ ச நிவர்த்தகம் ஸ்யாத் । ப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாத்ருத்வாப்யுபகமே ஸ்வகீயஶ்ச பக்ஷ: பரித்யக்த: ஸ்யாத் । நிவர்த்தகஜ்ஞாந ஸ்வரூப ஜ்ஞாத்ரு

யாநிவருத்திக்கு யோக்யதை யற்றது என்று ஒத்துக்கொண்டிருப்பது போல இந்த ஜ்ஞானத்தையும் நிவர்த்தகமாக இருக்க அர்ஹம் என்று சொல்லவேண்டி வரும். 'ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை அங்கீகரிக்கிறோம்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எங்கள் பக்ஷத்தை நீங்களும் பரிக்ரஹித்ததாகி விடும். 'நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வம், அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தால் நிவ்ருத்திக்கப்

ஜ்ஞாநத்வமேவ ஹீயேத—இந்த மூன்று அம்சங்களை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால் ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானத்தன்மையே நஷ்டமாகிவிடும்.

விஶதரூபவசாத்—ப்ரகாஶரூபவசாத்। ஜ்ஞானம் என்பது ப்ரகாச ரூபம். அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அர்த்த விசேஷத்தை ப்ரகாசிப்பதே ஜ்ஞானம் என்று சொன்னதாயிற்று ஆகையால், மூன்று அம்சங்களும் அதில் இருக்கின்றன.

த்ரைரூப்யவிரஹே—அந்த மூன்று அம்சங்கள் இல்லாவிட்டால். ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞானத்திற்கு மூன்று அம்சங்களில்லை யாதலால் அதற்கு அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்க யோக்யதை இல்லை என்று நீங்கள் சொல்வது போல, ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானத்திற்கும் மூன்று அம்சங்கள் இல்லை யென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவித்யையை நிவ்ருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை அதற்கும் இராமல் போகும்படி ஸம்பவிக்கும். அது அநிஷ்டம் ஆகையால் ப்ரமாண ஜந்ய ஜ்ஞானம் எல்லாவற்றிற்கும் த்ரிரூபத்வம் உண்டு என்று ஏற்படுகிறது.

ஸ்வகீய: பக்ஷ:—நம்முடைய பக்ஷம். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கே ஜ்ஞாத்ருத்வமும் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் மதம்.

ஸ்வநிவர்த்யாஜ்ஞாநமத்யஸ்தம்—தன்னால் நிவர்த்திப்பிக்கத் தகுந்தவைகளுள் இந்த ஜ்ஞாத்ருத்வமும் உள்ளடங்கியது அதாவது, அவித்யை முதலானவை அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தால் நிவர்த்திக்கப்படுவது போல, நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தைக் குறித்து ஏற்படும் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞானத்தாலேயே நிவர்த்திக்கப்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று.

acharya.org

ஸர்வம் ச ஸந்மாத்ரதயைவ ப்ரதிபாதிதம் இதி வசநம், 'ஸர்வத்ர வ்ருக்ணம் க்ருத்ஸ்நம் வநம் தேவதத்தேந' இத்யஸ்யாமேவ ச்சேதநக்ரியாயாம் அஸ்யா ச்சேதந க்ரியாயா ப்ரஸ்துதஸ்ய ச ச்சேத்யாந் ஸர்வாந் வருக்ஷாந் வ்யாப்ய ஸ்திதே: ॥

ஸர்வ ச நிவ்ருத்தே நிகில பேதைக்ய ஜ்ஞாநம் கேந ஜாயதே ?

படும் பதார்த்தங்களுள் அந்தர்பூதம்' என்று சொல்வதானது, 'பூதலத்தைத் தவிர மற்றை ஸகல பதார்த்தங்களும் தேவதத்தனால் வெட்டப்பட்டது' என்று சொல்லும்பொழுது வெட்டும் வ்யாபாரமும் வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மையும், வெட்டுதலுக்குத் தகுந்த மற்றை பதார்த்தங்கள் போல வெட்டும் வ்யாபாரத்தில் அடங்கியுள்ளன' என்று சொல்வது போல உபஹஸிக்கத் தகுந்ததே.

ஸர்வ ச......... . வாக்யார்த்த—ஸகல பேதங்களையும் போக்கடிக்கக்கூடிய 'எல்லாம் ஒன்றே' என்னும் ஜ்ஞாநம் எதனால் உண்டாகின்றது? என்பதை விசாரிக்க

ஸர்வத்ர வ்ருக்ணம்—'பூ ப்ரதேசம் நீங்கலாக மற்றை ஸகலமும் வெட்டுப்பட்டுப்போய் விட்டது' என்றும் சொல்லும்பொழுது, 'மற்றை ஸகலமும்' என்பதால் மற்றை ஸகலமான வெட்டப்படக்கூடிய பதார்த்தங்களன்றோ க்ரஹிக்கக் கூடியவை? அப்படி க்ரஹிக்காமல், 'ஸகலமும்' என்னும் சப்த பலத்தால் தேவதத்த வ்யதிரிக்தமான சேத்ருத்வம் (வெட்டுகிறவனுடைய வெட்டும் தன்மை) சேதந க்ரியை (வெட்டும் வ்யாபாரம்) இவைகளையும் க்ரஹிப்பது உபஹாஸ்யமாகாதோ? அம்மாதிரியே, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநத்தில் நிவர்த்தகத்வம் இருக்கின்றது என்னும் பலத்தை அவலம்பித்து, அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாந ஸ்வரூப ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அந்த ஜ்ஞாநத்தால் நிவ்ருத்திக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது உபஹாஸ்யமாகும் என்பது தாத்பர்யம்

ஸர்வ ச—இதுவரையில் ஜ்ஞாத்ரநுபபத்தி நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ஸாமக்ரி அநுபபத்தி என்னும் அநுபபத்தியை நிரூபிக்கிறார். 'எல்லாம் ஒன்றே, நம்மால் காணப்படும் பேதமெல்லாம் பொய்' என்பதன்றோ அத்வைதிகளின் முக்ய கொள்கை. 'இந்த ஜ்ஞாநம் எதனால் ஏற்படுகின்றது?' என்பதை விசாரிக்கப் புகுந்தால், 'இதனால் ஏற்படுகின்றது' என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் ஸாமக்ரி அநுபபத்தி. இந்த ஜ்ஞாநம் எதனால் உண்டாகின்றதோ, அது அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸாமக்ரீ ஆகிறபடியால், இதை ஸாமக்ரி அநுபபத்தி என்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். 'தத்த்வமஸி' போன்ற ச்ருதி வாக்யங்கள் இந்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன, இந்த ஜ்ஞாநம் பேத ஜ்ஞாநத்தைப் போக்கடிக்கின்றது' என்பது அத்வைதிகளின் வாதம். 'அந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் அவித்யா பரிகல்பிதங்களாகையால், அவைகளால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது, அதற்கு மற்றொரு தவறுதலான ஜ்ஞாநத்தைப் போக்கடிக்க யோக்யதை இல்லை என்பது இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

acharya.org

இதி விவேசநீயம் । 'ஶ்ருத்யைவ' இதி சேத் । தஸ்யா ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தாயா அவித்யாபரிகல்பிதத்வாத் ப்ரபஞ்சாபாயகஜ்ஞாநோத்பாதகத்வம் ந ஸம்பவதி । ததா ஹி, துஷ்டகாரணஜந்யஸ்ய ரஜ்ஜுஸர்பஜ்ஞாநஸ்ய

வேண்டும். 'வேதத்தினாலேயே அந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது பொருந்தமாட்டாது. வேதம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து; ஆகையால் அவித்யையினால் அது கல்பிதம், அந்தக் காரணத்தால் அது, 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்னும் ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கத்தக்க ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு அநர்ஹமே. அப்படியே த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நிரூபிக்கலாம். ஏதோ

நிவ்ருத்தே: நிவர்த்தகைக்யஜ்ஞாநம்—'எல்லாம் ஒன்றே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டால், ப்ரபஞ்சத்தில் வெவ்வேறாகத் தென்படும் பதார்த்தங்களுடைய பேத ஜ்ஞாநம் போய் விடும். ஆகையால், ஐக்ய ஜ்ஞாநம் பேதத்தை (அதாவது—பேத ஜ்ஞாநத்தை) நிவ்ருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. நிவ்ருத்திப்பிக்குமது 'நிவர்த்தகம்' என்றும், நிவ்ருத்திப்பிக்கப்படுவது 'நிவர்த்யம்' என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்' என்று வ்யவஹரிப்பதுமுண்டு.

ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தாயா அவித்யாபரிகல்பிதத்வாத்—அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு; ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை போல் தோன்றுமவையெல்லாம் அவித்யையால் கல்பிதங்கள். ஆகையால் அவை அபரமார்த்தங்கள்' என்பது உண்மையானால், ஶ்ருதி, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது அபரமார்த்தமென்று ஆகும். அப்படி ஸ்வயமே அபரமார்த்தமாயிருப்பது, எப்படி மற்றொரு ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கும்? என்பதுதான் இவ்விடத்தில் கேட்கப்படும் கேள்வி.

துஷ்டகாரணஜந்ய—தோஷத்தால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை துஷ்ட காரண ஜந்யமென்று சொல்வார்கள். காமாலையால் வஸ்துக்கள் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளவை போலத் தோன்றும் பொழுது 'வஸ்துக்கள் மஞ்சள் வர்ணமுள்ளவை' என்று காமாலைக்காரனுக்குத் தோன்றும் ஜ்ஞாநம் துஷ்ட காரண ஜந்யம். அவித்யையால் நமக்கு ப்ரபஞ்சத்தில் பேதம் தென்பட்டால் அந்தப் பேத ஜ்ஞாநம் துஷ்டகாரண ஜந்யம். இம்மாதிரி துஷ்ட காரண ஜந்யமாயிருக்கும் ஜ்ஞாநம் அப்படி துஷ்ட காரண ஜந்யமல்லாத ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்படுமே தவிர, மற்றொரு துஷ்ட காரண ஜந்யமான ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கப்பட மாட்டாதன்றோ?

acharya.org

ஷ்டகாரணஜந்யேந 'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்ப:' இதி ஜ்ஞாநேந பாத்யதே, ரஜ்ஜுஸர்பஜ்ஞாநமபி ஸததோஷாதேர் கேநசித் ப்ராந்தேந உபதேஷேண 'ரஜ்ஜுரியம், ந ஸர்ப:' இத்யுக்தேபி 'அயம் ப்ராந்த:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி தத்வசநம் ரஜ்ஜுஸர்பஜ்ஞாநஸ்ய பாதகம் ந பவதி, பயம் ச ந நிவர்த்ததே; வ்யாபோஹகஜ்ஞாநவத: ச்ரவணவேலாயாமேவ ஹி ப்ரஹ்ம வ்யதிரிக்தேந ப்ரத்யேவ ஹ்யசேஷம் ஜ்ஞாதமிதி! நிவர்த்தகஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞாத்ருஸ்வாத்மஸ்ம்ருதம் பாரமார்த்திகஸ்ய ச ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்ததயா யதி பாத்யத்வமுபபத்யதே, ஹந்த! தர்ஹி வ்யவஸ்திதவ்யவஸ்தாநாம் பாத்யத்வாத

ஒரு தோஷ துஷ்ட காரணமடியாக ஒருவனுக்கு ஒரு கயிற்றில் 'இது பாம்பு' என்னும் ப்ரமம் ஏற்பட்டிருந்தால், அம்மாதிரியான தோஷ துஷ்ட காரணமடியாகவே 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்னும் ஒரு எண்ணம் பிறகு அவனுக்கு ஏற்பட்டபோதிலும், இந்த எண்ணத்தால் முதல் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாக மாட்டாதன்றோ? கயிற்றைப் பார்த்து பாம்பென்று ப்ரமித்து பயந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு, 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்று மற்றொருவன் போதித்த போதிலும், 'அவனும் ப்ரமத்தால் அவ்விதம் போதிக்கின்றான்' என்னும் எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்தப் போதனம் அவனுடைய ப்ரமத்தையும் நிவ்ருத்திப்பிக்கமாட்டாது, பயத்தையும் போக்கடிக்க மாட்டாது. அம்மாதிரியே பரக்ருதத்திலும். வேதம் போதிப்பதை நாம் கேட்கும் காலத்திலேயே, 'வேதம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஆகையால், அவித்யையால் கல்பிதம், பொய்யே' என்னும் ஜ்ஞாநம் இருக்கின்றதாகையால், வேதம் போதிப்பது நம்முடைய ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திக்கமாட்டாது ஒருகால், 'வேதம், அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம், அந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுகிறவன் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை' என்னும் காரணத்தைக்கொண்டு, 'அவைகள் ப்ரமாணங்களல்ல, மற்றொன்றால் பாதிக

வ்யாபோஜகஜ்ஞாநவத:—'இந்த வஸ்து ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது? ஆகையால் இது பொய்' என்னுமிடத்தில், 'இது பொய்' என்பதற்கு ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் தன்மை ப்ரயோஜகமாகின்றது. அப்படி 'அதற்கு இது ப்ரயோஜகம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயிருக்கும் ச்ருதி சொல்வதை நம்ப மாட்டான். அவன் விஷயத்தில் ச்ருதி போதிக்கும் ஐக்ய ஜ்ஞாநம் எப்படி 'ப்ரபஞ்சம் பிரமம்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப் பாதிக்கும்?

பாரமார்த்திகஸ்ய யதி பாத்யத்வமுபபத்யதே—அத்வைதிகள் ப்ரபஞ்சத்தைப் பாத்யமென்றும் சாஸ்த்ரத்தைப் பாதகமென்றும் சொல்லி வந்தார்கள். அப்படிச் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பாதகத்வம் சொல்வது அநுபபந்நம் என்பது இதுவரையில் நிரூபிக்க

acharya.org

வததீதி ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ஸத்யதா ஸ்யாத்; ஸ்வப்நத்ருஷ்டபித்ருமரணவாக்யாவகத பித்ராதிமரணஸ்ய மித்யாத்வேऽபி ந பித்ராதிஸத்யதாவத் । தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யம் ந ப்ரபஞ்சஸத்ய பாதகம், ப்ராக்ஸித்தமுக்யார்த்த, ப்ராந்த ப்ரத்யக்ஷ ப்ரஜ்ஞாஸம்வாதபாதகவாக்யவத் ।

கத தகுந்தவைகளே' என்று நீங்கள் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியே பொய்யாகி விடுமானதால் 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமே' என்று ஒத்துக்கொள்ளும்படி நேரும். ஸ்வப்நத்தில் தனது பிதா மரித்துவிட்டதாகக் கேட்ட ஒருவனுக்கு, பிறகு 'நான் கண்டது ஸ்வப்நம், ஆகையால் அது பொய்' என்னும் ஜ்ஞானம் ஸம்பவித்தால், அதனால் அவனுக்கு 'பிதா ஸத்யமே' என்னும் உறுதி ஏற்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், தத்த்வமஸி (நீ அதுவே) என்பது முதலான சுருதி வாக்யங்கள், 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்பதைப் பாதிக்கமாட்டா, சுருதி வாக்யங்கள் ப்ராந்தி மூலங்களல்லவோ? 'இது பாம்பன்று கயிறே' என்னும் ப்ராந்தனுடைய வார்த்தை இதற்கு நிதர்சநம்

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பாத்யத்வத்தை அத்வைதிகள் சொல்வார்களோ என்று சங்கித்து, அப்படி அவர்கள் சொன்னால் அவர்களுக்குப் பெருத்த அநிஷ்டம் நேரும் என்று சொல்லுகிறார். 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதாகையால், அந்தச் சாஸ்த்ரம் பாத்யமாகப் போய்விடும் பக்ஷத்தில், 'ப்ரபஞ்சம் பொய்' என்பது பொய்யாகிவிடும், அதாவது 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்று சொன்னதாகி விடும். அது அத்வைதிகளுக்கு அநிஷ்டமே. பித்ரு மரணம், பிதா ஜீவித்திருப்பது இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தம், பித்ரு மரணம் ஸ்வப்ந ஜ்ஞானமாக இருந்து அந்தக் காரணத்தால் பாத்யமாகி விட்டால், பிதா ஜீவித்திருக்கிறான் என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? இது இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தம்.

பித்ராதி ஸத்யதாவத்—'பிதா மரித்துவிட்டார்' என்பது ஸ்வப்நத்தில் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமாகவிருந்தால் அது பாத்யமாகி விடுகின்றது. அப்படி அது பாத்யம் என்று அறிந்தவுடன், 'பிதா மரிக்கவில்லை, அதாவது இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞானம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, 'பிதா ஸத்யம்' என்னும் ஜ்ஞானம் எப்படி ஏற்படும்? 'பிதா முதலியவர்களின் ஸத்யத்தன்மை போல்' என்று எப்படி இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? இவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஒரு சோத்யம் செய்யக்கூடும். 'பிதா இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞானம் மற்றொன்றால் பாதிக்கப்படாமலிருக்கும் வரையில், 'பிதா ஸத்யம்' என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபமென்ன? என்பது ஸமாதாநம்.

acharya.org

நநு ச ஸ்வப்நே கஸ்மிம்ஶ்சித் வதஜ்ஞாநே ஸ்வப்நதஶாயாமேவ 'அயம் ஸ்வப்ந:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி வதபயநிவ்ருத்திர் த்ருஷ்டா, தத்வத் உத்தராபி ஸம்பவதீதி। நைவம்। ஸ்வப்நவேலாயாமேவ 'ஸோ(அ)பி ஸ்வப்ந:' இதி ஜ்ஞாதே ஸதி வதபயாநிவ்ருத்திரேவ த்ருஷ்டேதி ந கஶ்சி

நநு ச ....உக்தம்—'ப்ராந்தி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞாநங்கள், பூர்வம் அனுபவித்திருந்த ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திக்கின்றன. ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன் ஏதாவதொரு பய ஹேதுவைக் கண்டு பயந்திருக்கும் பொழுது, அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இது ஸ்வப்நம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் அவனுக்கு ஜநிக்கும் பக்ஷத்தில், முன் ஏற்பட்டிருந்த பயம் நிவ்ருத்தியாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே. அது போல ப்ராந்தி மூலமாயிருக்கும் ச்ருதியினால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், 'ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்னும் ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடும்' என்னில், அது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இதுவும் ஸ்வப்நம்' என்று பிறகு அறியப்படும் பக்ஷத்தில் மறுபடியும் பயம் திரும்பி வருவதையும் நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? ஆகையால், பாதிக்கும்

நநு—'ப்ராந்தி மூலமாக ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், சில இடங்களில் நிவர்த்தகமாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே' என்று த்ருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் ஒரு பயஹேதுவைக் காண்கிறான், அந்த ஸ்வப்நத்திற்குள்ளேயே 'தான் கண்டது ஸ்வப்நம்' என்று அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால், அந்தப் பயம் நிவ்ருத்தியாகி விடுவதை நாம் அறிவோம். முதல் ஸ்வப்நத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்வப்நம் பாதகமாகி விடுகின்றது. இப்படி இரண்டாவது ஸ்வப்நம் ஸ்வப்நமாக இருக்கையிலும், அதாவது ப்ராந்தி மூலமாக இருக்கையிலும், அதற்கு நிவர்த்தகத் தன்மை ஏற்படுவது போல, ச்ருதி ப்ராந்தி மூலமாக இருந்தாலும், அதற்கு ப்ரபஞ்ச பேத நிவர்த்தகத்வம் உண்டாகக்கூடும் என்பதுதான் ஆக்ஷேபம். 'அதற்கு ஏற்படும் நிவர்த்தகத்வம் சரியான நிவர்த்தகத்வமன்று; ஏனென்றால், அதுவும் நிவர்த்யமாகி விடும்' என்பது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம். எப்படியென்றால், அதே ஸ்வப்நத்திற்குள், 'இது ஸ்வப்நம் என்று அவனால் காணப்பட்ட இரண்டாவது ஸ்வப்நமும் ஸ்வப்நமே' என்று ஜ்ஞாநம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில், பூர்வம் நிவர்த்தகமாயிருந்த இரண்டாவது ஸ்வப்நம் இப்பொழுது நிவர்த்யமாயும், மூன்றாவது ஸ்வப்நம் அதற்கு நிவர்த்தகமாயும் ஆகிவிடுமன்றோ? ஆகையால், இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் நிவர்த்யம் நிவர்த்தகம் (அதாவது—பாத்யம் பாதகம்) இவை இரண்டுக்கும் ஒருவித வாசியுமில்லை. 'ந கஶ்சித் விஶேஷ:'

acharya.org

விஶேஷ: । ஶ்ரவணவேலாயாமேவ 'ஸோ'பி ஸ்வப்ந:' இதி ஜ்ஞாதமேவேத்யுக்தம் ।

யத³பி சேத³முக்தம் 'ப்⁴ராந்தி பரிகல்பிதஸ்ய ந மித்²யாத்வே'பி ஶாஸ்த்ரம் ஸத³த்³விதீயம் ப்³ரஹ்மேதி போ³த⁴யதி; தஸ்ய ஸதோ ப்³ரஹ்மணோ விஷயஸ்ய வஸ்துதப்ராமாண்யாஸம்ப⁴வாத்³ ப்³ரஹ்ம ஸம்பா³தி⁴தமேவ' இதி தத³யுக்தம் । 'ஶூந்யமேவ தத்த்வம்' இதி வாக்யேந தஸ்யாபி பா³தி⁴தத்வாத் । 'ஶூந்யம் ப்⁴ராந்தி மூலவாக்யம்' இதி சேத் 'ஸத³த்³விதீயம் ப்³ரஹ்ம' இதி வாக்யமபி ப்⁴ராந்திமூலமிதி த்வயைவோக்தம் । வஸ்துதப்ராமாண்யாஸம்ப⁴வஸ்து ஸர்வஶூந்யவாக்யஸ்யைவேதி விஶேஷ: । ஸர்வஶூந்யவாதி³நோ

ஸ்வப்நத்திற்கும் பாதிக்கப்படும் ஸ்வப்நத்திற்கும் எவ்வித வாசியுமில்லை ப்ரக்ருதத்திலும், சுருதி வாக்யங்களைக் கேட்கும் காலத்திலேயே 'அவை ஸ்வப்நங்கள் போல ப்ராந்தி மூலங்கள்' என்பது அறியப்பட்டது என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

யதபி...... ......ஶூந்யவாதிந இதி—'ச்ருதியாகிற சாஸ்த்ரமானது ப்ராந்தியினால் ஏற்பட்டு அந்தக் காரணத்தால் அது பொய்யென்று சொல்லத் தகுந்ததாக இருந்தபோதிலும், 'அது போதிக்கும் ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷ வஸ்து' என்னும் விஷயம் உறுதியே என்று சொல்லக்கூடும், ஏனென்றால், அப்படி அது போதிக்கும் விஷயம் பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படவில்லையன்றோ? ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஸத் என்றும் அது நிர்விசேஷமென்றும் சுருதி சொல்வது நம்பத் தகுந்ததே' என்று வாதிப்பதும் அயுக்தமேயாகும். 'தத்வம் சூந்யமே' என்னும் ஸர்வ சூந்யவாதிகளின் வாக்யம் அதைப் பாதிக்கின்றதன்றோ? 'அது ப்ராந்தி மூலமான வாக்யம்' என்னில், 'ப்ரஹ்மம் ஸத், அது நிர்விசேஷம்' என்னும் வாக்யமும் ப்ராந்தி மூலமென்று உன்னாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதானது ஸர்வம் சூந்யம் என்பதைச் சொல்லும் வாக்யத்துக்கு மாத்ரம் என்பதுதான் இரண்டு வாக்யங்களுக்குமுள்ள வாசி. ஸர்வம் சூந்யம் என்று வாதிப்பவர்களும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துவெல்லாம் பொய்யென்று வாதிப்பவர்களும், இரண்டு வாதிகளும் 'தங்களுடைய வாதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் ப்ரமாணம் பரமார்த்தமன்று,

---

ஶூந்யமேவ தத்த்வம்—'எல்லாம் சூந்யம்' என்று சொல்வார் பௌத்தர்கள்; 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவையெல்லாம் பொய்' என்று சொல்வார் அத்வைதிகள். 'ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான சுருதி பொய்' என்னும் அம்சத்தில் இரண்டு பேர்களுக்கும் விசேஷமில்லை.

acharya.org

ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தவஸ்து—மித்யாத்வவாதிநஸ்து ஸ்வபக்ஷஸ்தாபந ப்ரமாண வாத பாரமார்த்ய்ஸாதநஸூசிவமதேந ஸமயாநுமதேந வாதாதாநதிகார ஏவ ப்ரதிவாதிந: ।

"ஸ்வபக்ஷ ஸாத்வாயாநாம் வாதோபாத: ப்ரவர்த்ததே ।
அநிகாரோஸாத்வாயஸா ஹ வாதே ஶூந்யவாதிந: ॥"

இதி ।

அது பொய்யே' என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி தங்களுடைய அபிமதார்த்தத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் பரமாணம் அபரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களால் செய்யப்படும் வாதம் நிஷ்பரயோஜநமே என்று பெரியோர்கள் அநுஸந்தித்திருக்கிறார்கள். "பரமாணத்தைப் பரமார்த்தமென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களே வாதத்திற்கு அதிகாரிகள், பரமாணத்தை அபரமார்த்தமென்று சொல்பவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமில்லை."

ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநப்ரமாணவாதபாரமார்த்ய்ஸாதநஸூசிவமதேந—இந்த இரண்டு பெயர்களும், தங்கள் தங்கள் கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பதற்கு, சருதியையே ப்ரமாணமாகக் கோருகிறார்கள், அந்த சருதியை பரமார்த்தமன்றென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அபரமார்த்தமானதை பரமாணமாகக் கொண்டு தங்கள் கக்ஷியை ஸ்தாபிக்க ப்ரயத்நப்படுமவர்களுடைய வாதம் நிஷ்பரயோஜநமே.

ஸமயாநுமதே:—பூர்வாசார்யர்கள் இவ்விதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஸ்வபக்ஷ—இந்தக் காரிகையின் அர்த்தமாவது:— ஸாத்வாயாநாம்—பரமார்த்தமாயுள்ள பரமாணத்தை உடையவர்களுக்கே, ஸ்வபக்ஷ வாதோபாத: ப்ரவர்த்ததே—எப்பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஶூந்யவாதிந:—'ஸர்வம் ஶூந்யம்' என்று சொல்பவருக்கோ வென்றால், அஸாத்வாயஸாத்—பரமாணம் அபரமார்த்தமாகிறபடியால், ந வாதே஽திகார:—வாதத்தில் அதிகாரமில்லை. அதாவது—அவர்களுடைய வாதம் நிஷ்பரயோஜநமென்று சொன்னதாயிற்று இவ்விடத்தில் 'ஶூந்யவாதிந:' என்று ஸர்வ ஶூந்யவாதிகள் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் பொய்' என்று சொல்லும் அத்வைதிகளும் க்ரஹிக்கப்படுகிறார்கள், ந்யாயம் இரண்டு பெயருக்கும் துல்யமே.

acharya.org

கிஞ்ச ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய மித்யாத்வம் கேந ப்ரமாணேந உபபாத்யதே? ‘ப்ரத்யக்ஷஸ்ய தோஷமூலத்வேநாந்யதாஸித்திஸம்பவாத் நிர்தோஷம் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய பாதகம்’ இதி சேத் — கேந தோஷேண ஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம் அநந்தபேதவிஷயம்?’ இதி வக்தவ்யம். ‘அநாதிபேதவாஸநாக்யதோஷஜாதம் ப்ரத்யக்ஷம்’ இதி சேத், ‘ஹந்த! தர்ஹ்யநேநைவ தோஷேண ஜாதம் ஶாஸ்த்ரமபி’

கிஞ்ச.............உபபாத்யதே—தவிரவும், ப்ரத்யக்ஷமாக நம்மால் பார்க்கப்படும் ப்ரபஞ்சமானது பொய்யென்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? ‘ப்ரத்யக்ஷம் என்பது தோஷத்தால் ஏற்படுகின்றது. அதற்கு, வேறுவிதமாக ஸித்தி சொல்லக் கூடுமாகையால் எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமில்லாததும் வேறுவிதமாக ஸாதிக்கக் கூடாததுமான சாஸ்த்ரமானது அந்த ப்ரத்யக்ஷத்தைப் பாதிக்கும்’ எனனில், ‘அந்த தோஷமாவது என்ன? எந்த தோஷத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டதாய் இந்த ப்ரத்யக்ஷம் இப்படி கணக்கற்ற பேதங்களைக் காட்டுகின்றது’ என்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டும். ‘அநாதிகாலமாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேத வாஸனையே தோஷம், அந்த தோஷத்தாலேயே ப்ரத்யக்ஷம் இம்மாதிரி தென்படுகின்றது’ என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த

பஶ்சாத்தந பாதாதர்ஶநம்— ஸர்வஶூந்ய வாக்யவத்—
இவ்விடத்தில் ‘பஶ்சாத்தந’ என்பதற்குப் ‘பிந்தி வரும்’ என்பது பொருள் அன்று; ‘பிந்தித் தோன்றும்’ என்பதே அதன் கருத்து. ஒரு வஸ்துவை ‘இது இன்னது’ என்று முன்னதாகத் தெரிந்துகொண்டால்தான் ‘அது இல்லை’ என்று பின்னதாகச் சொல்லக் கூடும். ஆகையால், வஸ்து ஜ்ஞாநம் முந்தியது; ‘அது இல்லை’ என்னும் ஜ்ஞாநம் பிந்தியது. இதை ‘அபூர்வ ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்து ப்ரதியோகி ஜ்ஞாநம் காரணம்’ என்று பெரியோர்கள் வ்யவஹரிப்பார்கள். இதனால், இல்லையென்று சொல்லும் நிஷேத வாக்யமே ப்ரபலம் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த ந்யாய ப்ரகாரம் ‘ஒன்றும் இல்லை’ என்னும் ஸர்வ ஶூந்ய வாதம் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியது (‘பஶ்சாத்தநம்’) அதாவது ப்ரபலம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியதாயும் ப்ரபலமாயுமுள்ள ஸர்வ ஶூந்ய வாதத்திற்கு, அதைக் காட்டிலும் பிந்தியதாகவும் ப்ரபலமாகவும் வேறொன்றுமில்லையாதலால், அதற்கு மற்றை ஒன்றாலும் பாதம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ? ஆகவே ‘பஶ்சாத்தந பாதா தர்ஶநம்’ என்பதற்கு இதுதான் தாத்பர்யம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ‘ஸர்வஶூந்யவாதிநோ ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்த நிஷேதவாதிநஶ்ச தவைவ பஶ்சாத்தந பாதா தர்ஶநம்’ என்று ஆரம்பண அதிகரணத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

கிஞ்ச—‘அத்வைதிகள், ப்ரத்யக்ஷத்தைத் துர்பலமாகவும் சாஸ்த்ரத்தைப் பலீயஸ்ஸாகவும் சொல்லுகிறார்களே, அது ஏன்?’ என்பதை விசாரித்து, ‘அப்படி அவைகளுக்குத் தௌர்பல்ய ப்ராபல்யங்கள் இல்லை’ என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

acharya.org

ஏகதோஷமூலகத்வாத் ப்ரத்யக்ஷசாஸ்த்ரயோர்ந பரஸ்பரபாத்யபாதகபாவ ஸித்தி꞉ | ஆகாசவாய்வாதிபூத ததாரப்தசப்தஸ்பர்சாதியுக்தமநுஷ்யத்வாதிஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதபதார்த்தக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷம்; சாஸ்த்ரந்து ப்ரத்யக்ஷாத்யபரிச்சேத்ய ஸர்வாந்தராத்மத்வஸத்யத்வாத்யநந்தவிசேஷண விசிஷ்டப்ரஹ்மஸ்வரூப ததுபாஸநாத்யாராதந ப்ரகார தத்ப்ராப்தி பூர்வக தத்ப்ராப்த்யாநந்தவிசேஷ தந்நிஷித்தகரண ஜநித நிக்ரஹ விசேஷவிஷயமிதி சாஸ்த்ரப்ரத்யக்ஷயோர் ந விரோத꞉ | ஸதாதித்யதா

தோஷம் சாஸ்த்ரத்துக்கும் உண்டன்றோ? இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் சாஸ்த்ரம் இரண்டும் ஒரே தோஷத்தால் கல்பிதங்களாக இருக்கிறபடியால், ஒன்றைப் பாதிக்கப்பட்ட தகுந்ததென்றும் (துர்பலமென்றும்), மற்றொன்றைப் பாதிக்கத் தகுந்ததென்றும் (ப்ரபலமென்றும்) எப்படி நாம் சொல்லக்கூடும்? தவிரவும், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயம் வேறு, சாஸ்த்ரத்துக்கு விஷயம் வேறு. ப்ரத்யக்ஷமானது, ஆகாசம் வாயு முதலிய ஐந்துவித பூதங்களையும், அந்தப் பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானதாயும் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாயுமிருக்கும் மநுஷ்யத்தன்மை முதலிய அமைப்புகளுடன் காணப்படும் பதார்த்தங்களையுமே க்ரஹிக்கின்றது; சாஸ்த்ரமோவென்றால், ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டாததாயும் ஸர்வாந்தராத்மத்வம் ஸத்யத்வம் முதலிய கணக்கற்ற விசேஷணங்களை யுடையதாயுமிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பது முதலான ஆராதிக்கும் ப்ரகாரங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் அநுக்ரஹத்தால் அடையக்கூடிய ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி முதலான பல விசேஷங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆஜ்ஞையை அதிலங்கநம் செய்வதால் ஸம்பவிக்கும் கெடுதல்களையும் பற்றியே பேசுகின்றது. ஆகையால் சாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் விரோதம் என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது. தவிரவும், சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராபல்யம் சொல்லும் நீ, 'ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணம்' என்று அவசியம் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். சாஸ்த்ரமானது ப்ரத்யக்ஷத்தையே ஆதாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றதன்றோ? ஆரம்பம்

ஆகாசவாய்வாதி—இவ்விதம் ப்ரத்யக்ஷ சாஸ்த்ரங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவமில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, அவையிரண்டுக்கும் விஷயங்கள் வெவ்வேறானதால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமே இல்லை என்று சொல்லுகிறார். விரோதம் இருந்தாலன்றோ அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பாத்ய பாதக பாவம் ஸித்திக்கும் என்பது குறிப்பு.

acharya.org

விச்சிந்நபாடஸம்ப்ரதாயதாத்யநேககுணவிஶிஷ்டஸ்ய ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸர்வ யஸ்ய வக்தா ப்ரத்யக்ஷவாக்யோக்தயுக்திப்ரமாணவ்ருத்தி । உக்த முக்தேந ஶ்ருதிஶதவிததிவாதவேகவஶாஹததர்கதூலராஶிஶ்சாயம் ஜாது தமோவிநாஶநேநேத்யலமதிவிஸ்தரேண ।

த்விதீயே து பக்ஷே உபாதிப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தவஸ்த்வந்தராப்யுப மாச் ப்ரஹ்மண்யேவோபாதிஸம்ஸர்க்கப்ரயுக்தா: ஸர்வே தோஷா:

முடிவு ஒன்று மில்லாமல் அவிச்சிந்நமான பாட ஸம்ப்ரதாயம் முதலிய அநேக குணங்கள் சாஸ்த்ரத்திற்கு உண்டென்று நீங்களே ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா? குதருஷ்டிகள் சொல்லும் வேறு யுக்திகளும் இம்மாதிரி தோஷ துஷ்டங்களே அநேக வாக்ய பரம்பரைகளை அடக்கியுள்ள அநேக சாகைகளை யுடைத்தாயிருக்கும் கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற ப்ரபலமான பெருங் காற்றின் முன் இம்மாதிரியான குதர்க்க ஜாலங்களெல்லாம் இலவம் பஞ்சாகப் பறக்கின்றன வென்று நாம் இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

---:O:---

த்விதீயே.........ஸம்ஸக்தி—இரண்டாவது மதத்திலும், உபாதிப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை யாதலால், உபாதியின் ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படுகிற தென்று சொல்ல வேண்டும்; அப்பொ

த்விதீயே பக்ஷே — இரண்டாவதாகிற பாஸ்கர மதத்தில. ''பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம்'' இத்யாதியான ச்லோகத்தில், முதலில் அத்வைதிகளின் மதத்தையும், பிறகு பாஸ்கர மதத்தையும் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறபடியால், இது வரையில் அத்வைத மதத்தைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸ்கர மதத்தை இரண்டாவது பக்ஷமென்று வ்யவஹரித்து அதைக் கண்டிக்க உபக்ரமிக்கிறார்.

உபாதி ப்ரஹ்ம—உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மம். ப்ரஹ்மமே, தேஹம் முதலிய உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்று ஜீவன் முதலிய ரூபத்தை அடைகின்றது என்பது பாஸ்கர மதஸ்தர்களுடைய கொள்கை. அத்வைதிகள் மதத்திற்போல 'பொய்' என்னும் கொள்கையால் ஏற்படும் அநுபபத்திகள் பாஸ்கர மதத்தில் ஏற்படாவிடினும், 'ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வரூபம் ஒன்றே' என்று சொல்வதால் ஏற்படும் தோஷங்கள் இருக்கின்றன என்று நிரூபிக்கிறார்.

acharya.org

ஸ்வரூபேணைவ ஸர்வே பதா: । தததுபாதிஸம்பந்தகாரித தோஷா:
ஸ்ருதய: ஸர்வா விருத்யேரன் । யதா கடாகாசாதே: பரிச்சிந்நதயா

மூது உபாதிஸம்பந்தங்களான ஸகல தோஷங்களும ப்ரஹ்மத்திற்கும ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவவித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத பாபம' என்று சொலலும் ச்ருதிகளெலலாம் பாதிதஙகளாகிவிடும். 'அப்படி பாத ப்ரஸங்கம வரமாட்டாது. எப்படியானுல் கடத்தில இருக்கும் ஆகாசம முதலியவைகள, ஆகாரத்தில அள

ஔபாதிகா: ஸர்வே தோஷா: — உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்களெல்லாம்.

யதா கடாகாசாதே: — பாஸ்கர மதஸ்தர்கள, ஆகாசமாகிற த்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துத் தமது கொள்கையைப் பின்வருமாறு நிரூபிக்கிறார்கள். ஆகாசம் என்னும் பதார்த்தம் ஒன்றே, அது ஸர்வ வ்யாபி. அப்படி இருக்கையிலும, அது, ஒரு குடம முதலியவைகள இருக்குமிடங்களில அந்தக் குடம் முதலியவைகளின் அளவுடனும் ஆகாரத்துடனும் கூடினதாகவே தெனபடுகின்றது, ஒன்றைக் குடத்தின் ஆகாசமென்றும், மற்ருென்றைக் கலசத்தின ஆகாசமென்றும், இம்மாதிரி பரஸ்பர பிந்நங்களாகவும் மஹாகாசத்தினின்று வேறுபட்டவைகளாகவுமே நாம அவைகளை வ்யவஹரிக்கின்ருேம. இவைகளில் நாம் பார்க்கும ஆகாரச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷங்கள மஹாகாசத்தில் எவவித ஸம்பந்தப் படாதவைகளாகவே இருக்கின்றன. இந்த மஹாகாசம் போலவே ப்ரஹ்மமும். எப்படியானுல் இந்த ஆகாசம், குடத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் குடத்தின ஆகாசமாகவும் கலசத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில கலசத்தின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அந்தக் குட கலசங்களுடைய குண தோஷங்களால ஸம்பந்தப்படாமல இருக்கினறதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மமும், தேஹம் முதலிய உபாதிகளின ஸம்பந்தத்தைப் பெறும்பொழுது — ஜீவன்களாக மாறின போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷங்களால ஸம்பந்தப்படாமலே இருக்கின்றது. இதுதான் அவர்கள சொலலும் த்ருஷ்டாந்தம. இந்த — த்ருஷ்டாந்தத்தில் அவர்களாற் சொல்லப்படும் விசேஷமே இல்லை என்பது இதற்குச் சொலலப்படும ஸமாதானம. ஆகாசம் என்னும் வஸ்து அவயவங்களுடன் கூடியதாகவும் பாகம் பாகமாகப் பிரிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும பக்ஷத்தில், பாஸ்கரர் சொல்வதுபோல குடத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும பாகம குடத்தின குணதோஷங்களால் துஷ்டங்களாகின்றது என்றும, மஹாகாசம் அப்படி துஷ்டமாகாமலே இருக்கின்றது என்றும் ஒரு வ்யவஸ்தை சொலலக்கூடும. அப்படி பாகம பாகமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடாததாதலால், எவவிடத்திலாவது தோஷ ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டபோதிலும் அந்த தோஷம — எவ்வித — வ்யவஸ்தை

acharya.org

𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌭𑍇𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍋𑌷𑌾 𑌵𑌾 𑌘𑌟𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌬𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌭𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌜𑍀𑌵𑌗𑌤𑌾 𑌦𑍋𑌷𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌬𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌛𑍇𑌦𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿

வுக்குட்பட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு, மஹாகாசத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்களாகவும் பரஸ்பரம் வேறுபட்டவைகளாகவும் காணப்படுகின்றனவோ, அவைகளில் தென்படும் குணங்களாவது தோஷங்களாவது எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாமல் இருக்கும் மஹாகாசத்தில் ஸம்பந்திக்கவுமில்லையோ, அம்மாதிரியே உபாதியால் ஏற்படும் பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷ வ்யவஸ்தையுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவன்களுடைய தோஷங்கள் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா' என்னில், இது உபபந்நமாக மாட்டாது. ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது; குடம் முதலியவைகள் அதைச் சேதிக்கமாட்டாவாதலால், அவைகள் அந்த ஆகாசத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல, ப்ரஹ்மமும் சேதிக்கத் தகாததாதலால், உபாதிகள் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றனவென்று

யுமின்றிக்கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகின்றது என்றே சொல்ல வேண்டுமன்றோ? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதில்லை என்று சொல்வது உபபந்நமாகமாட்டாது. அந்த மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ ஸ்பர்சம் ஏற்படுகையில் உபாதி ஸம்பந்தம் பெறாத பரப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகின்றது என்றே சொல்லவேண்டும்.

𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌭𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌜𑍀𑌵𑌗𑌤𑌾 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃—உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஜீவன்களுள் தென்படும் பரஸ்பர பேதம். அந்தப் பேதத்தால் ஜீவன்களுக்குக் குண தோஷங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம்.

𑌅𑌨𑍁𑌪𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿—உபாதி ஸம்பந்தம் பெறாத பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்.

acharya.org

ஸம்யுக்தம் ஸ்யாத்। 'கடஸம்யுக்தாகாசப்ரதேசாத் அந்யாகாசப்ரதேசாந்தரே' இதி சேத், ஆகாசஸ்யைகஸ்யைவ ப்ரதேச

சொல்லவேண்டும். 'கடத்திலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்றை ஆகாச ப்ரதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே' என்னில், அதிலும் எவ்வித நியமமும் இல்லை. ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்து, அதற்கு ப்ரதேச பேதத்தால குடம் முதலியவைகளுடன் சேர்க்கை நேர்கின்றது ஆகையால, ஒரு குடம், ஒரு இடம் விட்டு மற்றோரிடத்திற்கு நகருகையில அந்த ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வ்யவஸ்தையும் இல்லை. அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் ப்ரதேச பேதத்திற்கு அவ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதியின ஸம்ஸர்க்கம் நிச்சயம் ப்ரஸங்கிக்கும். தவிரவும், உபாதி ஓரிடம்விட்டு மற்றோரிடம் போகையில, உபாதி

கடஸம்யுக்தாகாசப்ரதேச:—மறுபடியும் பாஸ்கர் மதஸ்தர்கள், வேறொரு ஹேதுவை அவலம்பித்துக் குண தோஷங்களுடைய வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்கள் குடத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆகாச ப்ரதேசம் ஒன்று, அதனுடன் சேராமலிருக்கும் ப்ரதேசம் மற்றொன்று, இப்படி ப்ரதேசம் வேறுபடுகிறபடியால், ஒரு ப்ரதேசத்தில ஒரு குடத்தின ஸம்பந்தத்தால ஏற்படும் தோஷம் அந்த ப்ரதேசத்திலேயே வ்யவஸ்திதமாக நிற்கவேண்டுமே தவிர வேறு ப்ரதேசங்களுக்கும் அவ்யவஸ்திதமாக அது போகமாட்டாது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் வ்யவஸ்தை. இந்த வ்யவஸ்தையும் நிலைபெற மாட்டாது. ஏனென்றால், உபாதிகள் ஒரே ப்ரதேசத்தில நிலையாக நிற்கவில்லை யன்றோ? குடம் என்பது ஒரு இடம் விட்டு மற்றொரு இடத்திற்குச் சலிக்கிறதில்லை என்று ஒரு நியமம் இருக்கும் பக்ஷத்தில, அவர்கள் சொல்லும் வ்யவஸ்தை ஸம்பவிக்கக்கூடும். அப்படி நியமம் இல்லை. ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து வேறொரு ப்ரதேசத்திற்கு ஒரு குடம் கொண்டுபோகப்படும் பொழுது, அந்தக் குடத்துடன ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ரதேசமும் மாறுகின்றது, அந்தக் காரணத்தாலேயே குடத்தின ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தோஷம் ஒரு வ்யவஸ்தை இல்லாமல ஆகாசம் முழுவதற்குமே ஏற்படுகின்றதென்று [சொல்லவேண்டும். தவிரவும், ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்து; அநேக வ்யக்திகளை அடங்கியுள்ளது அன்று. ஆகையால, 'இதற்கு மாத்ரம் தோஷ ஸ்பர்சம் உண்டு, மற்றொன்றுக்கு இல்லை' என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை,

ச்சேத்ய கடாதிஸம்யோகமார்க்கஹாதுள மஹதி தஸ்ய ச ப்ரதேஶஸ்யா நியம இதி, தத்ஸ்வரூபஸ்யைவ ப்ரதேஶபேதாநியதோ உபாதிஸம்ஸர்க்கே உபாதௌ கச்சதி ஸம்யுக்த வியுக்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேஶபேதாத், ப்ரஹ்மணைவோபாதிஸம்ஸர்க்கஃ, க்ஷணே க்ஷணே பந்தமோக்ஷௌ ச ஸ்யாதாமிதி ஸந்தஃ பரிஹஸந்தி ।

'நிரவயவஸ்யைவாகாஶஸ்ய ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியஸ்யௌபாதி ஸம்ப்ரதிய

யுடன் சேர்ந்திருந்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேச மொன்று, பிரிந்திருக்கும்படியான ப்ரஹ்ம ப்ரதேசம் மற்றொன்று. ஆக இரண்டு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசங்களுக்கும் பரஸ்பர பேதம் ஏற்படுகிற படியால் ஒரு க்ஷணத்தில ப்ரஹ்மத்திற்குப் பந்தமும் மற்றொரு க்ஷணத்தில அதற்கு மோக்ஷமும் ஸம்பவிக்கின்றன என்று சொல்லவேண்டிவரும். அப்படிச் சொல்வதை அபிஜ்ஞர்கள் பரிஹஸிப்பார்களன்றோ ?

நிரவயவஸ்ய........ந பஹூபேதத்வேந — எப்படியானால நிரவயவமாயும் அந்தக் காரணத்தால பின்ன பின்ன பாகங்களாகப் பிரிக்கக்கூடாமலுமிருக்கும் ஆகா

தத்ஸ்வரூபஸ்யைவ — அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும். ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்றே, தேஹம் முதலிய உபாதிகள் ஒரே இடத்தில இருக்கின்றன என்னும் நியமமும் இல்லை ஆகையால, உபாதிஸம்ஸர்க்கத்திற்கு வ்யவஸ்தை சொல்வது ஸாத்ய மில்லை. பரப்ரஹ்மத்திற்கே உபாதி ஸம்ஸர்க்கம் சொல்லப்பட வேண்டும்.

“ப்ரதேஶபேதாநியதோபாதி ஸம்ஸர்க்கே” என்னும் ஹேதுவுக்கு “ப்ரஹ்மணைவோபாதிஸம்ஸர்க்கஃ” என்பது ஸாத்யம், “உபாதௌ கச்சதி ஸம்யுக்த வியுக்த ப்ரஹ்ம ப்ரதேஶ பேதாத்” என்னும் ஹேதுவுக்கு “க்ஷணே க்ஷணே பந்தமோக்ஷௌ ஸ்யாதாம்” என்பது ஸாத்யம். அதாவது—ஒரு பொழுது ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால, அப்பொழுது அது ஜீவனாக மாறி அதற்குப் பந்தம் ஸம்பவிக்கின்றது, அடுத்த க்ஷணத்தில் அந்த உபாதி சலித்து மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்தில அது ஸம்பந்தப்பட்டால், பூர்வம் பந்தம் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு மோக்ஷமும் பூர்வம் பந்தமற்றிருந்த மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு பந்தமும் ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ ? இதை அபிஜ்ஞர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்களா ?

நிரவயவஸ்ய வாகாஶஸ்ய ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியஸ்யௌபாதி — மறுபடியும் வேறொரு த்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துப் பாஸ்கர மதஸ்தர்கள் இந்த தோஷஸம்பந்

வ்யவஸ்தாவத் ப்ரஹ்மண்யபி வ்யவஸ்தாவத்ஸ்யாதிதி சேந்ந । வாயு-விசேஷ ஸம்ஸ்க்ருத கர்ண ப்ரதேச ஸம்யுக்த ஏவ ஆகாச ப்ரதேசஸ்ய ஶ்ரோத்ரேந்த்ரியத்வாத் தத்ர அ ப்ரதேசாந்தரே...

சமே காதாகிற இந்த்ரியமாக இருக்கையிலும், 'இது காதாகிற இந்த்ரியம் இது, அந்த இந்த்ரியமன்று' என்று ஒரு வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் வ்யவஸ்தை உபபந்நமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்று நாம் சொல்வோம். கேவலம் ஆகாசமே காது இந்த்ரியமன்று, ஒருவித

ந்தத்திற்கு ஒரு வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்கள் குடத்தின் ஆகாசம் என்னும் த்ருஷ்டாந்தம் இருக்கட்டும். ச்ரோத்ரேந்த்ரியம் என்பது ஆகாசமே. அந்த ஆகாசம் தேஹத்தில் மற்றைப் பாகங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டபோதிலும், ஒருவித உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ச்ரோத்ரத்திற்கு மாத்ரம் ஒருவித இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படவில்லையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வ்யவஸ்திதமாக இருக்கக்கூடாது? என்பது தான் அவர்களுடைய சங்கை. இதற்கு ஸமாதாநம் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்பட்டபோதிலும், உபாதி ஸம்பந்திக்கும் ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வ்யவஸ்தையும் இல்லை என்பதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸம்பந்தித்தால், அந்த ஸம்பந்தம் அவ்யவஸ்திதமாக ப்ரதேசாந்தரங்களுக்கும் ஏற்படுகின்றது என்பதன்றோ நமது ஆக்ஷேபம்? அந்த ஆக்ஷேபம் நிவ்ருத்தமாகாமலே நிற்கின்றது. த்ருஷ்டாந்தத்தில், ஆகாசம் எல்லாருடைய சரீரங்களிலும் எவ்வித நியமமுமின்றிக்கே ஸர்வ ப்ரதேசங்களிலும் ஸம்பந்திக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாலேயே உபாதி ஸம்யோகிக்கும் ப்ரதேசத்தின் அநியமம் ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அது போல ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம் வரும்பொழுது பர ப்ரஹ்மம் முழுவதும் உபாதியால் ஸம்பந்தப்பட்டதாகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அப்பொழுது, உபாதியுடன் ஸம்பந்திக்கும் ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு அநியமம் ஏற்படும், ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷமற்றிருக்கும் தன்மையைச் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களும் பாதிதங்களாகி விடுமன்றோ? த்ருஷ்டாந்தத்தில் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படுகின்றது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். அதுவும் ஸகல ஆகாசத்திற்கும் இல்லை, நாம் ஒரு ப்ரயத்நம் செய்து, அதனால் ஒருவிதமான காற்று உண்டாகி, அந்தக் காற்றின் ஸம்யோகத்தால் காதுக்குள் இருக்கும் ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித ஸம்ஸ்காரம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்தக் காதின் பாகத்துடன் ஆகாசம் ஸம்பந்தப்பட்டால், அந்த ஆகாசத்திற்கு மாத்ரம் இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை ஏற்படும். இது; உபாதி ஸம்யோக ப்ரதேசத்தின் வ்யவஸ்தையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது அகார்யகரம்.

acharya.org

ப்ரதே³ஶே'பி இந்த்³ரியவ்யவஸ்தா²வகல்ப்யதே ; ஆகாஶஸ்ய து ஸர்வேஷாம்
ஶரீரேஷு க³ச்ச²த்ஸு அநியமேந ஸர்வப்ரதே³ஶ ஸம்யோக³ இதி ப்³ரஹ்ம
ண்யபி உபாதி⁴ஸம்யோக³ ப்ரதே³ஶாநியம ஏவ । ஆகாஶஸ்ய ஸ்வரூ
பேணைவ ஶ்ரோத்ரேந்த்³ரியத்வ மப்⁴யுபேத்யேந்த்³ரியவ்யவஸ்தா² உக்தா ;
பரமார்த²தஸ்து ஆகாஶோ ந ஶ்ரோத்ரேந்த்³ரியம், வைகாரிகாஹங்

மான காற்றினுல ஸம்ஸ்காரத்தை அடையும் காது ப்ரதேசத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும ஆகாசமே அந்த இந்த்ரியம். அந்த ப்ரதேசத்திற்கும மற்றை ப்ரதேசங்களுக்கும எவ்வித பேத வ்யவஸ்தை இல்லாமலிருந்தபோதிலும இந்த்ரிய வ்யவஸ்தை உபபந்நமாகும். கேவல ஆகாசத்திற்கோவென்றால், அது, எல்லாருடைய சரீரங்களும் ஓரிடம விட்டு மற்றோரிடத்திற்குப் போகும்பொழுது, எவ்வித நியமுமின்றிக்கே ஸகலமான ப்ரதேசத்துடன் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றது. அம்மாதிரியே, பரஹ்மத்தின விஷயத்தில் ப்ரதேச பேதத்தின் அநியமம இருக்கிறபடியால், உபாதியின் ஸம்யோகம அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நிச்சயம் ஸம்பவிக்க வேண்டும். தவிரவும், ஐந்து வித பூதங்களுள ஒன்றாகிய ஆகாசத்தையே காது என்னும் இந்த்ரியமாக நீங்கள சொல்லுகிறீர்கள். அது சாஸ்த்ர விருத்தம். நீங்கள சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டே நாமும இதுவரையில ஸமாதானம் சொன்னோம். இப்பொழுது அதன் உண்மையைச சொல்லுகிறோம ஆகாசம் ச்ரோத்ரேந்த்ரியமாக

ஆகாஶஸ்ய ஸ்வரூபேணைவ ஶ்ரோத்ரேந்த்³ரிய த்வமப்⁴யுபேத்யேந்த்³ரியவ்யவஸ்தோ²க்தா—இந்த்ரியம் என்பது கேவல ஆகாசம அன்று. அப்படி அதை ஆகாசமென்று ஒத்துக்கொண்டே இப்பொழுது நாம ஸமாதானம சொன்னோம். உண்மையை விசாரித்தால இந்த்ரியம ஆகாசமன்று என்பது விளங்கும். அப்பொழுது பாஸ்கரர்களால சொல்லப்படும த்ருஷ்டாந்தம ஸர்வதா அநுபபந்நமாகி விடும்.

வைகாரிகாஹங்காராதே³காத³ஶேந்த்³ரியாணி—வைதிக பரக்ரியை பின்வருமாறு இருக்கும். ப்ரக்ருதி மஹத் முதலான தத்வங்களுள அஹங்காரம் என்னும் பெயருடைய தத்வம ஒன்று. அது, ஸாத்விகம ராஜஸம தாமஸம என்று மூன்று வகைப் படும். ஸாத்விகாஹங்காரத்தை வைகாரிகமென்றும், ராஜஸத்தைத் தைஜஸமென்றும, தாமஸத்தைப பூதாதியென்றும் சொல்வார்கள். ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம என்னும ஐந்து வகைப்பட்ட பூதங்களும தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன; ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள ஐந்து, கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து, மநஸ் ஒன்று, ஆகப் பதினொரு இந்த்ரியங்களும் ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. இது வைதிகர்களுடைய மதம் இது இப்படி இருந்தால, ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தை ஆகாசமென்று எவ்விதம் சொல்லக் கூடும் ?

acharya.org

காரணாதேகாதசேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி ஹி வைதிகா: | யதோக்தம் பகவதா பராசரேண,

“தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹு: தேவா வைகாரிகா தச |
ஏகாதசம் மநஸ்சாத்ர தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா: ||”

இதி | அயமர்த்த: — “வைகாரிகஸ்தைஜஸஸ்ச பூதாதிரிதி த்ரிவிதோஹங்கார: | ஸ ச க்ரமாத் ஸாத்த்விகோ ராஜஸஸ்தாமஸஸ்ச | தத்ர தாமஸாத் பூதாதேராகாசாதீநி பூதாநி ஜாயந்த இதி ஸ்ருஷ்டிக்ரமோக்த்யா, தைஜஸாத் ராஜஸாதஹங்காராத் ஏகாதசேந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி பரமதமநூத்ய, ஸாத்த்விகாஹங்காராத் வைகாரிகாணீந்த்ரியாணி ஜாயந்த இதி ஸ்வமதம் ஸூச்யதே “தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:” இதி |

மாட்டாது. வேதம் அறிந்தவர்கள், பதினொரு இந்த்ரியங்களும் வைகாரிகமாகிற அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பகவான் பராசரர் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார் —

“இந்த்ரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஆனால் நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்வோம்”.

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்—‘வைகாரிகமென்றும் தைஜஸமென்றும் பூதாதி என்றும் அஹங்கார தத்வம் மூன்று வகைப்படும் அவைகளுள் வைகாரிகமென்பது ஸாத்விக அஹங்காரம், தைஜஸமென்பது ராஜஸம், பூதாதி என்பது தாமஸம். இவைகளுள் மூன்றாவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருந்து ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றனவென்று முதலில் ஸ்ருஷ்டி க்ரமத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸத்திலிருந்து பதினொரு இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்று சிலர் சொல்வதாகச் சிலருடைய மதத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு “தேவா வைகாரிகா:

தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹு:—இந்த்ரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பராசர மஹர்ஷியின் வாக்யம். இந்த்ரியங்கள் தைஜஸங்களானால், அவை ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறவையாக இருக்க வேண்டும். அது தமது மதம் அன்று என்பதை “ஆஹு:” (சொல்லுகிறார்கள்) என்பதால் ஸூசிப்பித்தார்.

“தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:—இந்த்ரியங்களெல்லாம் வைகாரிகங்களென்று ஸ்மரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இதனால், இப்படிச் சொல்வதுதான் தமது மதம் என்பது ஸூசிதமாகின்றது.

acharya.org

தேவா: — இந்த்ரியாணி । ஏவமிந்த்ரியாணாம் அஹங்காரிகாணாம் பூதைராப்யாயநம் மஹாபாரத உச்யதே । பௌதிகத்வேபீந்த்ரியாணாம் ஆகாசாதி பூத விகாரத்வாத் ஆகாசாதி பூதபரிணாம விசேஷா:

ஸ்ம்ருதா:' என்பதால் ஸாத்விக வைகாரிகங்களிலிருந்தே இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன வென்று தமது மதத்தைப் பராசரர் ஸூசிப்பிக்கிறார். "தேவா:" என்பதற்கு "இந்த்ரியங்கள்" என்பது பொருள். இப்படி வைகாரிகங்களாயுள்ள இந்த்ரியங்களுக்கு ஆகாசம் முதலிய பூதங்களால் போஷணம் கிடைக்கின்றது என்று மகா பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களுடைய பரிணாமங்கள்' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுதும் நாம் சொல்லும் அவ்யவஸ்தை ப்ரஸங்கிக்கின்றது. ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் பரிணாமங்களெல்லாம், ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் விகாரங்கள் என்னும் காரணத்தாலேயே, சரீரம்போல, ஒரு வ்யவஸ்தையுடன் கூடினவைகளாக இருந்து

"தேவா: — இந்த்ரியாணி" — "தேவா:" என்னும் பதத்திற்கு "இந்த்ரியங்கள்" என்பது பொருள். இந்த்ரியங்களை "தேவா:" என்று சொல்வது வேத ப்ரயோகத்தை ஒத்தது. "ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா நாந்யைர் தேவை:" என்பது வேத ப்ரயோகம்.

ஏவம் — முதலில், 'ஐந்து வித பூதங்களே இந்த்ரியங்கள்' என்று பாஸ்கரர்கள் சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டு கண்டனம் செய்யப்பட்டது. பிறகு 'பூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் அல்ல' என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'பூதங்களின் விகாரங்களே இந்த்ரியங்கள்' என்னும் மதம் கண்டிக்கப்படுகிறது.

பூதைராப்யாயநம் — பூதங்களால் போஷணம். அதாவது, 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்கள் அல்ல, ஆனால் இந்த ஐந்து பூதங்களால் அவைகளுக்கு ஒருவித போஷணம் ஏற்படுகின்றது' என்று சொன்னதாயிற்று. இதை இவ்விடத்தில் சொல்வானேன் என்றால், சில க்ரந்தங்களில் இந்த்ரியங்களைப் பௌதிகங்களென்று க்ரந்த கர்த்தாக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; அப்படிச் சொல்லியிருக்குமிடங்களெல்லாவற்றிலும் 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களால் போஷணம் செய்யப்படுகின்றன' என்று மாத்ரம் நாம் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, 'இந்த்ரியங்கள் பூதங்களின் பரிணாமங்கள்' என்று நாம் அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது என்பதை விளக்கும் பொருட்டே.

பௌதிகத்வேபீந்த்ரியாணாம் — இந்த்ரியங்களைப் பூதங்களின் பரிணாமங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமன்று, ஆகையால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அநியமம் நிற்கின

acharya.org

ஶரீரவத்ப்ருதக்ஸித்தாநவ விஶேஷணாநி ஸம்ஶ்ரயாணி பவந்தீதி ப்ரஹ்மண்ய ப்யுபபத்தே: நிரவயவே நிர்விகாரே ஶக்யதே தாதத்ம்யோபாதி ஸம் ஸர்க்க தோஷா உபாஷ்டம்ப ஸம்பவந்தி ப்ருதகோபாதாநாதேவாயம் பக்ஷ உக்த ஶாஸ்த்ரவிதோ ந பஹுமந்யந்தே ।

கொண்டு, ஜந்துக்களுக்கு இந்தரியங்களாக ஆகின்றன. ப்ரஹ்மமோ அவயவமற்றது, விகாரமற்றது, இந்தக் காரணங்களால் சேதிக்கத்தகாதது ஆகையால் ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால், 'இது உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் பெற்ற ப்ரஹ்மம், இது அப்படி ஸம்பந்தப்படாதது' என்று ஒரு வயவஸ்தை அநுபபந்நமே. வ்யவஸ்தை அநுபபந்நமாகிறபடியால் உபாதியின் சேர்க்கையால் ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் கணக்கற்ற தோஷங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த ப்ரஸங்கம் பரிஹரிக்கக்கூடாததே. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்தை அவலம்பித்திருப்பவர்கள் கேவலம் உபதேசமாத்ரத்தால் த்ருப்தியடைகிறவர்களென்றே சொல்லவேண்டும் அப்படி த்ருப்தியடைகிறவர்களை சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் பஹுமதிக்கமாட்டார்கள்.

றதே தவிர விலக்கவில்லை. உபாதியின் சேர்க்கையால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பது பாஸ்கரர்களின் கக்ஷி, அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் ஹேது, 'உபாதியுடன் சேரும் ப்ரஹ்மம் வ்யவஸ்திதமாக இருக்கின்றதாகையால் அதனுடன் சேராமலிருக்கும் சுத்த ப்ரஹ்மம் சுத்தமே' என்பதுதான். 'அப்படி வ்யவஸ்தை இருந்தால் நீங்கள் சொல்வது உபபந்நமாகும், அப்படிப்பட்ட நியமம் ஒன்றுமில்லையே' என்பதுதான் நமமுடைய ஆக்ஷேபம்.

ஶரீரவத்—'சரீரம் போல்'. சரீரமானது பூதங்களின் விகாரம். அந்தக் காரணத்தால் அதற்குச் சரீரத்தன்மை வ்யவஸ்திதம் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தின் விகாரமன்று, ஆகையால் அதற்கு வ்யவஸ்தை இல்லை ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமம் என்று சொன்னால், 'ஜீவன் நித்யன், பிறப்பற்றவன்', 'ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் விரோதிக்கும்.

ஶ்ருதோபாதாநாத்—உபதேச மாத்ரத்தால் த்ருப்தி அடைபவர்களின் கக்ஷி இது. ந்யாய விசாரம் செய்து ஒருவித நிர்ணயம் ஏற்படுத்தச் சக்தியுள்ளவர்கள் இம்மாதிரி கக்ஷியை அவலம்பிக்க மாட்டார்கள் என்பது குறிப்பு.

acharya.org

ஸ்வரூபபரிணாமாப்யுபகமாந் நிர்விகாரத்வஶ்ருதிர் பாத்யதே ।
'நிர்விகாரஸ்ய ப்ரஹ்மணஃ ஶக்திபரிணாமஃ' இதி சேத், கேயம் ஶக்திருச்யதே ? கிம் ப்ரஹ்மபரிணாமரூபா ? உத ப்ரஹ்மணோऽநந்யா காऽபி ? உபயபக்ஷேऽபி ஸ்வரூபபரிணாமோऽவர்ஜநீய ஏவ ।

த்ருதீயேऽபி பக்ஷே ஜீவப்ரஹ்மணோ: பேதவதபேதஸ்யாபி

ஸ்வரூப... ....அவர்ஜநீய ஏவ—தவிரவும், பரஹ்ம ஸவரூபமே அசேதந வஸதுககளாகப பரிணமிக்கின்றது என்று நீஙகள சொலவதும அநுபபநநம். அபபடி ஸவரூப பரிணாமததை ஒததுககொணடால 'ப்ரஹமம எவவித விகாரமுமறறது' என்று சொலலும் சருதி வாகயம விரோதிக்குமனறோ ? 'ஸவரூபம பரிணமிககினறது என்று நாஙகள சொலலவிலலை, ஆனால பரஹ்மத்தின சகதியே அவவிதம பரிணமிக்கின்றது என்று மாத்ரம சொலலுகினறோம ஆகையால பரஹமததின ஸவரூபததிறகு எவவித தோஷமும பரஸஙகிக்கமாட்டாது' எனனில, சக்தி என்று உஙகளால சொலலபபடுவது எது ? அது பரஹ்மததின பரிணாமமா ? இலலாவிட்டால் அது பரஹமமேயா ? இரணடு கோடியிலும பரஹ்மம பரிணமிககினறது எனபதை நீஙகள ஒததுக்கொளளவே வேணடும். அதிலிருநது தபபிததுக கொளள வழியிலலை.

த்ருதீயேऽபி............உபாதேயத்வம்—மூனறாவது பக்ஷததிலும, ஜீவனுககும பரஹமததிற்கும பேதம ஒத்துககொளளப்படுவது போல அபேதமுமஒததுக்கொள

ஸ்வரூபபரிணாமே—இதுவரையில, 'ஜீவனும ப்ரஹ்மமும ஒனறே' என்று சொல்வது 'ப்ரஹ்மம தோஷமற்றது' என்று சொலலும ச்ருதிவாகயததிறகு விருததம என்பது உபபாதிககபபட்டது. இபபொழுது 'பரஹமமே அசேதந வஸ்துககளாகப பரிணமிககின்றது' என்று சொலவதின அநுபபததியை எடுததுச சொலலுகிறார்.

உபயபக்ஷேऽபி—இரணடு கோடியிலும. 'சகதி எனபது ப்ரஹமததின் பரிணாமம்' எனறால ப்ரஹ்மம பரிணமிககினறது எனபது ஒததுககொளளப் பட்டதாகிறது. 'சகதி எனபது பரஹ்மததின் பரிணாமமனறு. அது பரஹ்மமே' என்றால, அபபொழுதும 'சகதி பரிணமிககினறது' என்று சொலலுகிறபடியால பரஹமமே பரிணமிககினறது என்று சொனனதாகிறது.

த்ருதீயேऽபி பக்ஷே—இதுவரையில் பாஸகர மதம கண்டிக்கபபட்டது; இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவவிடததில இந்த இரணடு மதஸ்தாகளுடைய கொள்கைகளைச சற்றுப் பராமாசிப்போம. இவர்கள இருவரும் பர

acharya.org

ஹ்யுபபத்தே꞉, தஸ்ய ச தத்த்வாத், ஸௌபரி பேதவத் ஸர்வாவதாரபேத-
வத் ஸர்வக்ஷேத்ரஜ்ஞபேதகத்வாத், ஸர்வே ஜீவபரதா ஶோஷாஸ்தேஶ்வ

ளப்படுகிறபடியாலும், பரஹ்மத்திறகே ஜீவததனமை சொலலபபடுகிறபடியாலும, ஸௌபரி மஹாரஷி விஷயததில இருநத பேதம போலவும, ஈச்வரனுடைய அவதார விஷயங்களில இருக்கும பேதம போலவும், எலலாவறறிறகும ஈச்வரனுக்குமுளள பேதம இருக

பஞ்சம பரமாரதநம எனறு ஒததுககொணடிருககிறாகள். சஙகர மததில பரபஞசம என்பது பொய், இவாகள மததில அப்படி இலலை இவாகள அவவிதம ஒததுககொள வதறகுக காரணமென்ன வெனறால, தஙகளுக்கு அபிமதமான அாததததை ஸாதிததுக் கொடுக்கும சருதியாகிற பரமாணம விததிககவேணடும எனபதும், பநதம மோக்ஷம இவைகளுக்கு வயவஸதை விததிககவேணடும எனபதுமே. இவாகளுள பாஸகர மதஸதர்கள, மோக்ஷம வநதபிறகு ஜீவனும ப்ரஹ்மமும ஒனறே எனறு சொலலும சருதி வாகய பலததைககொணடு 'ஜீவனுககும பரஹ்மத்திற்கும ஸ்வாபாவிக பேத மிலலை, ஆனால உபாதி ஸமபநதததால ஏறபடும ஔபாதிக பேதம மாதரம் உணடு' எனறும, 'அசித் வஸதுவுக்கும பரஹ்மததிறகும பேதமும ஸவாபாவிகம, அபேதமும ஸ்வாபாவிகம' எனறும் சொலலுகிறாகள. இப்படி அசிததுககும ப்ரஹ்மததிறகும பேதம் அபேதம் இரணடும ஸ்வாபாவிகஙகள எனறு சொல்வதற்குக காரணம், ஸகல பதாாதஙகளும பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைததாயிருக்கினறன எனறும, பரஹ்மம் எவ்வித மலமும அறறது என்றும சொலலும சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச மதஸ்தாகள, 'மோக்ஷம வநத பிறகும ஜீவனும பரஹமமும வெவவேறு' எனறு சொல் லும ச்ருதி வாக்ய பலததைக கைபபறறி, 'ஜீவனுக்கும பரஹமததிற்கும் உள்ள பேதம அபேதம இரண்டும, அசிததுககும் பரஹ்மததிறகுமுளள பேதாபேதஙகள போல ஸவா பாவிகஙகள' எனறு சொலலுகிறாகள இதுதான இவாகளுககுளள வ்யதயாஸம். இவைகளைப பற்றிய மற்றை அமசஙகள அவவவவிடஙகளில உபபாதிககப்படும.

தஸ்ய ச தத்த்வாத்—ப்ரஹமததிறகு ஜீவததனமை ஏறபடுகிறபடியால, முதல் 'தத' சபதம பரஹ்மத்தையும, இரணடாவது 'தத' சப்தம ஜீவனையும் குறிக கின்றன.

ஸௌபரிபேதவத்—ஸௌபரி என்பவா ஏககாலததில் அநேக சரீரஙகளை எடுத்துக்கொணடதாகப் புராணகதை சொலலுகின்றது. அப்படி சரீரபேதம் வநதும் அந்தச் சரீரஙகளுககுள் இருநத ஜீவன் ஒன்றாகவே இருநதது என்பது இவ்விடததில் விஷயம்.

ஸர்வாவதாரபேதவத்—பகவாந பல அவதாரம எடுக்கையிலும எலலா அவ தாரஙகளுககும் ஈச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம்.

acharya.org

ஸ்யு: । ததுக்தம் பவதி—'ஈச்வர: ஸ்வரூபேணைவ ஸுரநர திர்யக்ஸ்தாவராதிபேதேநாவஸ்தித இதி ஹி ததாத்மகத்வவர்ணநம் க்ரியதே । யதா ம்ருத்த்ரவ்யஸ்வரூபாவஸ்தாநாம் கடஸராவாதீநாம் உதகாஹரணாதீநி ஸர்வகார்யாணி யதா தஸ்யைவ பவந்தி, ஏவம் ஸர்வஜீவகத ஸுக து:காதி ஸர்வம் ஈச்வரஸ்யைவ ஸ்யாத்' இதி । 'கடஸராவாதிஸம்ஸ்தாநாநவ்யக்த ப்ரஸக்த்யம் யதா கார்யஞாநாநுவ்ருத்தி, ஏவமேவ ஸர்வ

றபடியாலும், ஜீவனிடத்தில் தென்படும் தோஷங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரஸங்கிக்கும் எப்படியென்றால்—'ஜகத் ஈச்வரனை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்று அவர்கள் சொல்வது உண்மையேயாயினும், ஈச்வரன் தனது ஸ்வரூபத்தாலேயே தேவனாகவும் மநுஷ்யனாகவும் திர்யக்குகளாகவும் ஸ்தாவரங்களாகவும் பின்ன பின்னமாக நிற்கிறான் என்பதன்றோ அவர்கள் அப்படிச் சொல்வதன் கருத்து? அப்படி ஈச்வர ஸ்வரூபமே இவ்விதமாக நிற்கின்றது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ஸகல ஜீவன்களாலும் அநுபவிக்கப்படும் ஸுக துக்கங்களெல்லாம் ஈச்வரனாலேயே அநுபவிக்கப்படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். குடம் மடக்கு முதலியவைகள் எந்த மண் உருண்டையின் ஸ்வரூபாவஸ்திதியோ அந்த மண் உருண்டைக்கே, அந்தக் குடம் மடக்கு முதலியவைகளைக்கொண்டு செய்யப்படும் ஜலாஹரணம் முதலிய கார்யங்கள் அந்வயிப்பதை நாம் பார்க்கிறோமன்றோ? அதுபோல் ஜீவனைப் பற்றி நிற்கும் தோஷங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அந்வயிக்க வேண்டாவோ'? 'குடம் மடக்கு முதலியவைகளாகச் செய்யப்படாமலிருக்கும் மண் உருண்டைக்குக் கார்யமொன்றும் எப்படி

ஈச்வர ஸ்வரூபேணைவ ஸுராத்யவஸ்தித இதி ததாத்மகத்வ வர்ணநம்—யாதவப்ரகாச மதஸ்தர்கள், நம்மைப் போல ஜகத்திற்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்தன்மையை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் நாம், 'ப்ரபஞ்சம் சரீரம், ப்ரஹ்மம் அதற்கு ஆத்மா' என்று ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்லுகிறோம், அவர்கள், 'ப்ரஹ்மமே ப்ரபஞ்சமாக நிற்கிறது' என்று ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் சொல்வதைத்தான் 'ஸ்வரூபேண' என்னும் சப்தம் குறிக்கின்றது

கடஸராவாதிஸம்ஸ்தாநாநவ்யக்த ப்ரஸக்த்யம்—'ப்ரஹ்மத்தில் ஒரு அம்சமே ஜீவனாகின்றது; அப்படி ஜீவனான அம்சத்திற்கு ஜீவன்களிடம் காணப்படும் தோஷங்கள் ப்ரஸங்கித்தாலும், ஜீவனாகாமலிருக்கும் மற்றொரு அம்சத்துக்கு அவை ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா' என்னும் ஸமாதானத்தைத் தூஷிக்கிறார். அம்சங்கள் இரண்டானாலும் அம்சி ஒன்று தானே என்பதுதான் தூஷணம்

acharya.org

பரா உதா³ஹ்ருʼதி ஜீவஸ்வரூபாவயவாந்தே³ஶ்வர: ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி³கல்யாணகு³ணாகர:' இதி சேத் ஸத்யம் । 'ஸ ஏவேஶ்வர ஏகேநாம்ஶேந கல்யாணகு³ணாகர:, ஸ ஏவாந்யேநாம்ஶேந ஹேயகு³ணாகர:' இத்யுக்தம், த்³வயோரம்ஶயோரீஶ்வரஸ்யாவிஶேஷாத் । 'அம்ஶௌ ச வ்யவஸ்தி²தௌ' இதி சேத், கோ ஽த்ர லாப⁴:? ஏகஸ்யைவைகேநாம்ஶேந நித்யது³:கி²த்வாத் அம்ஶாந்தரேண ஸுகி²த்வமபி நேஶ்வராய கல்பதே । யதா² தே³வத³த்தஸ்யைகஸ்மிந் ஹஸ்தே சந்த³நபங்காநுலேப: கேயூரகடகாங்கு³லீயாலங்காரா:, தஸ்யைவாந்யஸ்மிந் ஹஸ்தே முத்³க³ராபி⁴கா⁴த: காலாநலஜ்வாலாநுப்ரவேஶஶ்ச, தத்³வதே³வேஶ்வரஸ்ய ஸ்யா

அனுபவிக்க வில்லையோ, அப்படியே தேவனாகவும் மனுஷ்யனாகவும் பசுவாகவும் ஸ்தாவரமாகவும் இல்லாமல் இருக்கும் ஈச்வராம்சத்திற்கு ஒரு தோஷமும் அனுபவிக்கமாட்டாது; அந்த ஈச்வராம்சம், ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகவும் இருக்கக்கூடும்' என்னில், அது உண்மையே. இப்படிச் சொல்லுவதன் அர்த்தமென்ன வென்றால், 'ஒரே ஈச்வரன் ஒரு அம்சத்தில் கல்யாண குணாகரன், மற்றொரு அம்சத்தில் ஹேயகுணாகரன்' என்பது தான். இரண்டு அம்சங்களுக்கும் ஈச்வரத்தன்மை இருக்கின்றதன்றோ? 'அப்படி இல்லை; இரண்டு அம்சங்களும் வெவ்வேறாக வ்யவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன' என்னில், அப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தையால் லாபமென்ன? எப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தை இருந்தபோதிலும், ஒருவனுக்கே ஒரு பக்கத்தில் எப்பொழுதும் துக்கானுபவமும் மற்றொரு பக்கத்தில் எப்பொழுதும் ஸுகானுபவமும் இருந்தால், அவனை ஈச்வரனென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? இது, ஒருவனுக்கு, ஒரு கையில் உத்தமமான சந்தனப் பூச்சும் தோள்வளை கங்கணம் மோதிரம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்காரமும், மற்றொரு கையில் உலக்கையால் அடியும் பெருத்த தீயின் ஜ்வாலையில் ப்ரவேசமும் செய்வதற்குத் துல்யமன்றோ? 'ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானம் நேர்கின்றது' என்று சொல்லும்

'சந்த³நபங்காநுலேப:' என்பது ஐஹிக அல்ப ஸுகத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம்; 'கேயூராத்³யலங்காரா:' என்பது மோக்ஷ ஸுகத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம். இப்படியே 'முத்³க³ராபி⁴கா⁴த:' என்பது ஐஹிக அல்ப துக்கத்தையும் 'காலாநலஜ்வாலாநுப்ரவேஶ:' என்பது நரக ஸம்பந்தமாயும் அனந்தமாயுமுள்ள துக்கத்தையும் குறிக்கின்றது

acharya.org

இதி ப்ரஹ்மாஜ்ஞாநபக்ஷாதபி பாபீயாநயம் பேதாபேதபக்ஷஃ, அபரி
மிததுஃகஸ்ய பாரமார்த்திகஸ்ய ஸம்ஸாரிணாமநந்தஸ்யைவ ப்ரஹ்ம
ணஸ்ஸ்யாத் । 'தஸ்மாதிக்ஷ்வாகூணாமயம் ஜீவாம்ஶஃ' இதி சேத். அம்ஶே தத்வாபி
தர்ஹி தஸ்யைவ ஸம்ஶயாநர்த்தஃ । அம்ஶாம்ஶிபாவேந தாதாத்ம்யவர்ணநே
ஸ்யாதயம் தோஷஃ, ஆத்மஶரீரபாவேந து தாதாத்ம்யப்ரதிபாதநே ந
கஶ்சித்தோஷஃ । ப்ரத்யுத நிகிலசேதநநியமநாதி மஹாநயம் குண
கணஃ ப்ரதிபாதிதோ பவதி । ஸாமாநாதிகரண்யம் ச முக்யவ்ருத்தம் ।

கக்ஷியைக்காட்டிலும் இப்படி பேதாபேதம் சொல்லும் கக்ஷி மிக்க கொடியதே. ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் துக்கங்களோ அளவற்றவை, எல்லாம் பரமார்த்தங்கள்; அவை எல்லையற்றவை, ஆதலால் ஸம்ஸாரிகளால் சரமமின்றித் தாண்டக் கூடாதவை. அப்படிப்பட்ட துக்கங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஒரு அம்சத்தில் ப்ரஸங்கிக்கின்றன என்று சொல்வது பெருத்த பாபமே. 'இது எங்களுடைய கருத்தன்று, ஜீவன் என்று சொல்லப்படும் ஈச்வராம்சம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணம் என்பதே எங்களுடைய கருத்து' என்னில், எங்களுடைய வழிக்கே நீங்கள் வந்தீர்கள். நாங்கள் உபபாதித்த தோஷங்களெல்லாம் 'ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலேயே சேதநாசேதந பதார்த்தங்களாக நிற்கிறான்' என்னும் அபேத பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்குமே தவிர, 'ஈச்வரன் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மா; எல்லாம் அவனுடைய சரீரம்' என்று வைலக்ஷண்யம் ஒத்துக்கொண்டு சரீரசரீரி பாவத்தால் ஐக்யம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா. தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா என்பது மாத்ரமில்லை; ஸகல சேதநவர்க்கத்தையும் நியமிப்பது முதலிய பெரிய குண கணங்களெல்லாம் இந்தப் பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன. ஈச்வரனுக்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யமும் உள்ளபடி முக்யமாகவே அந்வயிக்கும்.

நிகிலசேதநநியமநாதி:— இவ்விடத்திலுள்ள 'ஆதி' சப்தத்தால் தாரகத்வமும் சேஷித்வமும் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. ஆதேயத்வம் நியாம்யத்வம் சேஷத்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரம், தாரகத்வம் நியந்த்ருத்வம் சேஷித்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரி என்பது நமது வ்யவஸ்தை.

acharya.org

ஈவி வ. வனகவஸ்ரு வஷூாெநா ஹி ஹிஞாஹிஞகவஂ விரூாகவாஞ ஸஂஹவதீத்ராக்கு। வடவஸ்ரு வடாத்ஹிஞகெவ ஸதி தவஸ்ரு தவஹிஞஹாவஃ, ஈஹிஞகெவ ஸதி தவஸ்ரு வ ஹாவ ஊதி। வனகவஹிநு காவெ வெவகவஹிநு தெவெ வ வனகவஸ்ரு ஹி வஹாயலவஸ்ரு யாஹவதஹாவொாஸஹா வஹு விரூாஃ। 'ஜாத்யாத்நா ஹாவொ வ்யக்த்யாத்நா வாஹாவஃ' ஊதி வெஃ. ஜாதெவ்யக்த்யா கவெஹவெ ஸதி வவெ ஊாவஸ்ரு ஸஹாவ

ஈவி வ வனவ—தவிரவும், வேறுபட்டும் வேறுபடாமலும் இருக்கும் தன்மைகள் பரஸ்பரம் விருத்தங்களானபடியால், அவை ஒரே வஸ்துவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டா என்று கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குடம் வஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதானால் குடத்தில் வஸ்த்ரமில்லை யென்று சொன்னதாயிற்று; வேறுபட்டதன்று என்று சொன்னால், குடத்தில் வஸ்த்ரம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஒரே காலத்தில் ஒரே தேசத்தில் ஒரே பதார்த்தத்திற்கு இருப்பும் இருப்பின்மையும் விருத்தமன்றோ? 'ஜாத்யாகாரத்தால் இருப்பும், வ்யக்த்யாகாரத்தால் இருப்

ஈவி வ—இதுவரையில் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள், சுருதி பலத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கப்பட்டன, இனி ஸாமாந்யமாக ஸகல வஸ்துவுக்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள் நிரஸிக்கப்படுகின்றன

உக்தம்—கீழே நிர்விசேஷ வஸ்துவை நிரஸநம் செய்யும் காலத்தில், இந்தப் பேதாபேத மதம் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது [95-வது பக்கத்தைப் பார்க்க] ஆனால் அவ்விடத்தில், அப்படி ஒரே வஸ்து பிந்நமாகவும் அபிந்நமாகவும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை என்பதை ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு அஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது இவ்விடத்தில் அது உபபாதிக்கப்படுகின்றது

ஜாத்யாத்மநா—ஆகார பேதத்தால் அவிரோதத்தைச் சங்கிக்கிறார் ஜாதி என்றும் வ்யக்தி என்றும் இரண்டு உண்டு குதிரை மாடு முதலியவைகளெல்லாம் ம்ருகங்களாகையால் ம்ருகத்வத்தை ஜாதியென்றும் அதை ப்ரகாரமாயுடைய குதிரை மாடு முதலியவைகளை வ்யக்திகளென்றும் சொல்வார்கள் குதிரை மாடு இரண்டையும் ம்ருகங்களாக மாத்ரம் கவனிக்கும் பொழுது அவைகளுக்கு அபேதம் தோற்றும் என்பதும், அவைகளை வ்யக்திகளாகக் கவனிக்கும் பொழுது பேதம் தோற்றும் என்பதும் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் சங்கை.

ஜாதிவ்யக்த்யோ—இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானத்தை மூன்று கோடிகளாகப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார் ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றா? வெவ்வேறா? இல்லாவிட்டால் ஒன்றாகவும் வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றனவா? என்பது பிரிவு.

acharya.org

பே⁴த³:. பி⁴ந்நாபி⁴ந்நயோஶ்ச ஸதி ஏகபி⁴ந்நயோஶ்ச ஏகஸ்வபா⁴வ: பி⁴ந்நயோஶ்ச ஸ்வஸ்வபா⁴வ: ஏகஸ்ய உப⁴யஸ்வபா⁴வ்யமிதி விரோதோ⁴ து³ஷ்பரிஹர ஏவ ।

ஜாத்யாதே³: வஸ்துஸம்ஸ்தா²நதயா வஸ்துந: ப்ரகாரத்வாத் ப்ரகார ப்ரகாரிணோஶ்ச ப்ருத²க்ஸ்தி²த்யுபலம்பா⁴நர்ஹத்வம். ப்ரகாரஸ்ய ப்ருத²க்ஸித்³த்⁴யநர்ஹத்வம்.

பின்னையும் ஸ்பலிக்கக்கூடும்' என்னில் ஜாதியும் வ்யக்தியும் அபிந்நங்கள் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கண்டமாயிருக்கும் ஒரு வ்யக்தியும் முண்டமாயிருக்கும் ஒரு வ்யக்தியும் தங்களுடைய ஜாதியைக் காட்டிலும் நாம் அபிந்நங்களாகுமாகையால் கண்ட வ்யக்திக்கு முண்டத்தன்மை ப்ரஸங்கிக்குமன்றோ? 'ஜாதிக்கும் வ்யக்திக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் முண்டு' என்று சொன்னால், அபேதம் சொல்லும் பொழுது அஸ்த பாவமும் பேதம் சொல்லும் பொழுது ஸ, பாவமும் ப்ரஸங்கிக்கும் குதிரையில் எருமை மாட்டுத் தன்மை சொல்வது போல இந்த விரோதம் பரிஹரிக்கக் கூடாததே

ஜாத்யாதே³: ஸ்வவ்யவஹாரஹேதுத்வாச்ச—ஜாதி முத லானவை வஸ்துக்களுடைய அமைப்பு, ஆனபடியால், அவை வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாரங்க

ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றே என்னும் முதல் பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது —'கண்ட பசு (கொம்பு ஒடிந்த மாடு) முண்ட பசு (கொம்பில்லாத மாடு) இவை இரண்டும் வ்யக்திகள், இவைகளின் ஜாதி கோத்வம் (மாட்டுத் தன்மை) இந்த ஜாதிக்கும் அந்த வ்யக்திகளுக்கும் பேதமில்லையென்றால் அந்த இரண்டு வ்யக்திகளுக்கும் பரஸ்பரம் பேதமில்லையென்று ஏற்படும் கொம்பு ஒடிந்த மாட்டுக்கும் கொம்பில்லாத மாட்டுக்கும் பேதமில்லையென்று சொல்வது துஷ்டமன்றோ?'

ஜாதியும் வ்யக்தியும் வேறு எனனும் இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது —நீங்கள் இரண்டு வ்யக்திகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஜாத்யாகாரத்தால் அபேதத்தையும் வ்யக்த்யாகாரத்தால் பேதத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால், கண்ட பசுவுக்கு முண்ட பசுவைக் காட்டிலும் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் ஒத்துக்கொள்ளும்படி நேரும் அப்படி ஒரே வஸ்துவுக்குப் பரஸ்பர விருத்தங்களான இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏககாலத்தில் நேர்கின்றன என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டமே? (இந்த தூஷணம் மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லை)

ஜாதியும் வ்யக்தியும் பிந்நாபிந்நங்கள் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தில் ப்ரஸங்கிக்கும் தோஷமாவது —அவை பிந்நங்கள் என்று சொல்லுகிறபடியால் கண்ட பசுவுக்கு ஜாதி ரூபத்வமில்லையென்றும், அவை அபிந்நங்களென்றும் சொல்லுகிறபடியால் அந்தக் கண்ட பசுவுக்கே ஜாதி ரூபத்வம் உண்டென்றும், இப்படி ஒரே காலத்தில் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் ஜாதியின் பாவம் அபாவம் இரண்டும் உண்டு என்று சொல்லும்படி நேரும் அப்படிச் சொல்வதும் துஷ்டமே

ஜாத்யாதே³:—இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கெனவே நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு நிர்விசேஷ விஷயத்வத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு

வ்யபதேசம். தஸ்ய ச ஸம்ஸ்தாநஸ்ய அநேகவஸ்துஷு ப்ரகாரதயாऽவஸ்திதிஸ்ஸ்ம்ருதா வ்யுத்பத்திஸித்தா ஏவ। 'தண்டீ' இதி வ்யுத்பத்தி: ப்ரகாரைக்யாத் 'கண்டோ கௌ:' இதி வ்யுத்பத்திவத்। ஏவமேவ ஜாத்யாதி: ப்ரகாரோ வஸ்துநோ பேத இத்யுச்யதே, தடேவ ஹி வஸ்துநோ அந்யேப்யோ வ்யவஹாரஹேதுர் பவதி। ஸ ச வஸ்துநோ பேதவ்யவஹாரஹேது: ஸ்வயம் ச, ஸம்வேதநவத்। யதா ஸம்வேதநம்

ளாகின்றன அப்படி அவை ப்ரகாரங்களாகிறபடியால், ப்ரகாரம் ப்ரகாரி இவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதும் ப்ரகாரம் ப்ரகாரியை விட்டுத் தனித்து நிற்க அயோக்யமென்பதும், அது தனித்து க்ரஹிக்கக்கூடாதது என்பதும், அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களிடத்தில் ப்ரகாரமாக நிற்கின்றது என்பதும், இவையெல்லாம் முன்னமேயே விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன இப்பொழுது நான் பார்க்கும் வஸ்து முன் என்னால் பார்க்கப்பட்ட வஸ்துவின் ஜாதியைச் சேர்ந்ததே' என்று நமக்கு ஜ்ஞானம் ஜநிப்பதெல்லாம் அவையிரண்டும் துல்யமான ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பதாலேயே, முன் ஒரு கொம்பைக் கையில் கொண்டிருப்பவனைப் பார்த்து விட்டு பிறகு அம்மாதிரி மற்றொருவனைப் பார்த்தால், 'இவனும் தண்டீ' (கொம்பைக் கையில் கொண்டவன்) என்னும் ஜ்ஞானம் நமக்கு ஜநிப்பதைப் போன்றதே இந்த ஜ்ஞானமும் இந்த ஜாதி முதலான ப்ரகாரமே வஸ்துவின் பேதமென்று சொல்லப்படுகின்றது அதாவது, அது அந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று வ்யவஹரிப்பதற்கு அந்த வஸ்துவுடன் அது ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதே காரணம் என்று சொன்னதாயிற்று அப்படி அது வ்யவஹார காரணமாக இருப்பதும் வேறு ஒரு காரணத்தாலும் ஏற்படவில்லை எப்படியானால் ஒரு வஸ்துவை அறிவதானது அந்த வஸ்துவின் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்து

அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லும்பொழுது விஸ்தாரமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன (95 98 ம் பக்கங்களைப் பார்க்க)

ப்ரகாரைக்யாத்—ப்ரகாரம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், அதாவது—துல்யமான ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் என்பது கருத்து

ஸ ச ஸ்வயம்—வ்யக்திகளின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு ஜாதியோகம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதுபோல, ஜாதியின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு வேறு ஹேது

acharya.org

𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌚 '𑌸𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃, 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌭𑍇𑌦𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌦𑍋𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑌃 ।

॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌨𑌿𑌰𑌾𑌸𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌂 ॥

கொண்டு தன்னுடைய வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றதோ, அப்படியே இந்த ஜாதி முதலிய ப்ரகாரமும் மற்றை வஸ்துக்களின் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்துகொண்டு தன்னுடைய வ்யவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றது இம்மாதிரியான யுக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாம், 'ப்ரத்யக்ஷம் என்னும் ப்ரமாணம் எவ்வித பேதத்தையும் க்ரஹிப்பியாமலே கேவலம் வஸ்துவின் இருப்பை மாத்ரம் க்ரஹிப்பிக்கக் கூடும்' என்பதைப் போன்ற வாதங்களை நிரஸநம் செய்கிறோம் ப்ரத்யக்ஷம் என்னும் ப்ரமாணம் ஜாதி முதலிய அமைப்புடன் கூடிய வஸ்துவையே காட்டுகிறதன்றோ? அந்த அமைப்பு ரூபமாகிற ஜாதி முதலியதும் ப்ரதியோகியைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு வஸ்துவின் பேத வ்யவஹாரத்திற்கும் ஹேதுவாகவும் ஆகிறதன்றோ?

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 உக்த:—ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அசேதந வஸ்துக்களாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டம் என்பதும் பாஸ்கர மதத்தை நிரஸநம் செய்யுமிடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

(பரபக்ஷநிராஸம் முற்றிற்று)

அபேக்ஷிதமோ? என்று ஒரு சங்கை செய்துகொண்டு 'அப்படி வேறு ஹேது அபேக்ஷிதமில்லை, ஏனென்றால், ஜாதி முதலியவை ஸமவேதநம் போல ஸ்வபர நிர்வாஹகங்கள்' என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார்

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌦𑍋𑌷𑌶𑍍𑌚—இதுவரையில், 'ஜீவ ஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஒன்றே' என்று சொல்வதால் ஸம்பவிக்கும் ச்ருதி விரோதம் உபபாதிக்கப்பட்டது இப்பொழுது '𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪' என்னும் வாக்யத்தால் 'அசேதந வஸ்து ஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஒன்று' என்று சொல்வதால் ஏற்படும் தோஷம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது

acharya.org

ஸ்ரீ:

॥ அத ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபந விஸ்தார: ॥

" ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ய: ப்ருதிவீமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: " (ப்ருஹதாரண்யகே காண்வபாடே)

" ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: " (ப்ருஹதாரண்யகே மாத்யந்திநபாடே)

ஸ்ரீ:

ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸ்தாரம்.

ய: ப்ருதிவ்யாம் இத்யாதி — " எவன் ப்ருதிவியில் இருந்துகொண்டு அதன் உள் புகுந்தவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும், அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான நியமநங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனே அந்த ப்ருதிவீ கதங்களான தோஷங்களை ஸ்பர்சிக்கமாட்டான் "

' எவன் ஆத்மாவினிடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதன் உள்புகுந்தவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும் அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி லக்ஷணமான நியமநங்களைச் செய்கிறானோ அவன் உனக்கு அந்தர்யாமி, அவனே அந்த ஆத்ம கதங்களான தோஷங்களை ஸ்பர்சிக்கமாட்டான் "

க்ரந்தாரம்பத்தில் மங்களரூபமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ' பரம் ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம் ' இத்யாதியான இரண்டாவது ச்லோகத்தில் தாம் ப்ரஸ்தாவித்திருந்த பரபக்ஷ நிராஸத்தை இதுவரையில் விஸ்தரித்துச் சொன்னார். இனி ' அசேஷ சிதசித் ' இத்யாதியான முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தை விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

ய: ப்ருதிவ்யாம் — முதலில் ' தத்த்வமஸி ' முதலான அபேத ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு. பேத ச்ருதி வாக்ய

acharya.org

"𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨 𑌵𑍇𑌦" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 "𑌯𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌨 𑌵𑍇𑌦" "𑌯𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍇𑌦. 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃" (𑌸𑍁𑌬𑌾𑌲𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍)

‘எவன் ப்ருதிவியின் உள்ளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும்” என்பது முதலானவும்,

“எவன் அக்ஷரமென்று சொல்லப்படும் ஆத்மாவின் உள்ளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும்,” “எவன் ம்ருத்யுவின் உள்ளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதைச் சரீரமாக உடையவனும் அதனால் அறியப்படாதவனும் இருக்கிறானோ, அவன் ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா; அவனை அவ்வவைகளின் தோஷங்கள் ஸ்பர்சிக்க மாட்டா, அவன் அத்விதீயனான பகவானாகிற நாராயணனே”

களுக்கும் அபேத ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் விரோதம் வராமல் அர்த்தம் சொல்லக் கோலி, அப்படி அர்த்தம் சொல்வதற்கு உபயோகமாக இருக்கும் கடக ச்ருதி வாக்யங்களிற் சிலவற்றையும் பேத ச்ருதி வாக்யங்களிற் சிலவற்றையும் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கிறார். ப்ரஹ்மமும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ஒன்றே என்று சொல்லும் வாக்யங்களை அபேத ச்ருதிகளென்றும், அவை யிரண்டும் வெவ்வேறு என்று சொல்லும் வாக்யங்களைப் பேத ச்ருதிகளென்றும், ப்ரஹ்மம் ஜீவனுக்கும் அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கின்றது என்று சொல்லும் வாக்யங்களைக் கடக ச்ருதிகளென்றும் வ்யவஹரிப்பது வழக்கம். இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள வாக்யங்களுள் “𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂” என்பது முதல் “𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾” என்பது வரையிலுள்ள வாக்யங்கள் கடக ச்ருதி வாக்யங்கள். அதற்குப் பிறகு வரும் வாக்யங்களெல்லாம் பேத ச்ருதி வாக்யங்கள்.

“𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂” என்பதால் ப்ரஹ்மம் அசேதநத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றது என்பதும் ‘𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿’ என்பதால் ப்ரஹ்மம் சேதநத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றது என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂’ இத்யாதியால் அப்படி அந்தர்யாமியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம் நாராயணன் என்று சொல்லப்படும் தேவதையே என்பது விளக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

“ த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே। தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்த்யநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி ” (முண்டகோபநிஷத்)

“ அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா ” “ தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத். ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் ” இத்யாதி. “ யத்ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத் ” (தைத்திரீயோபநிஷத்)

“ ஸமானங்களான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸ்பரம் ஸமானங்களாகவும் இருக்கும் இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன, அவைகளுள் ஒன்று பக்வமான பலங்களைப் புஜிக்கின்றது, மற்றொன்று அந்தப் பலங்களைப் புஜிக்காமலே ப்ரகாசிக்கின்றது ”

“ ஸகல ஜநங்களின் உள்ளிலும் அவன் ப்ரவேசித்திருக்கிறான்; அவன் அவர்களை நியமிக்கிறான்; அவன் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாகிறான். ”

‘ அதை ஸ்ருஷ்டித்தான், அதன் உள்ளில் அநுப்ரவேசித்தான் அதை அநுப்ரவேசித்து, அவனே நிர்விகாரனும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபத்துடன் கூடியவனும் இருக்கும் சேதநனாகவும், விகாரஸ்பதமான அசேதநமாகவும் ஆனான் ” என்பது முதலானவும்

“ ஶுத்த: ” “ அபஹதபாப்மா ” என்னும் சப்தங்கள், அந்த ப்ரஹ்மம் அப்படி அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஹேய குணங்களால் எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமல் அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது என்பதைக் குறிக்கின்றன

“ த்வா ஸுபர்ணா ” இத்யாதியான வாக்யம் பேத ச்ருதியாக இருக்கையிலும், இவ்விடத்தில் இது அந்த அர்த்தத்தை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை, ஏனென்றால் பேத ச்ருதிகள் பின்னடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால் ‘ அந்த ப்ரஹ்மம் அந்தர்யாமியாக இருக்கையிலும் அது நிர்விகாரமாக இருக்கின்றது ’ என்பதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்ஷிகளும் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் மரமானது சரீரத்தையும், பழமானது கர்ம பலத்தையும் குறிக்கின்றன பழத்தின் போஜநம் என்பதால் கர்ம பலாநுபவம் சொல்லப்படுகின்றது ‘ பரமாத்மா அந்தப் பழங்களைப் புஜியாமல் ப்ரகாசிக்கின்றது’ என்பதன் பொருள், ‘அந்தச் சரீரத்திலேயே தானும் இருக்கையிலும் தான் கர்ம பல போக்தா அன்று ’ என்பதுதான்

acharya.org

"அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" (சாந்தோக்யம்)

"ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஸர்வம் ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்ம ஏதத்" (ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்)

"நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந்" (கடோபநிஷத்)

"ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேஶ:"

"இப்படி நிர்விகாரனான சேதநனாகவும் விகாராஸ்பதமான அசேதநமாகவும் அவன் ஆகையிலும், அவன் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள நிர்விகாரத்வ லக்ஷணத்தை விடாமலே இருந்தான்"

"இந்த ஜீவனுக்குள் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேசித்து தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளுக்குப் பெயர்களையும் செய்வேன்" "ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் தன்னைச் சுழற்றுகிறவன் பரமாத்மா வென்றும், அப்படிச் சுழற்றப்படுகிறவன் அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவ னென்றும் உணர்ந்து, அந்த உணர்ச்சியால் ப்ரீதனான பரமாத்மாவுக்கு ப்ரீதி பாத்ரனாய், ஜீவன், முக்தியை அடைகிறான்"

"அநுபவிக்கிறவன் அநுபவிக்கப்படுவது ஏவுகிறவன் இவர்களை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு" "இந்த மூன்று வகைப்பட்ட வஸ்துக்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன".

"அநேக நித்யர்களான சேதநர்களுடைய இஷ்டங்களை, எந்த நித்ய சேதநன் பூர்த்தி செய்து வைக்கிறானோ",

---

"ஸத்யம் சாந்ருதம் ச" என்னும் வாக்யம் ப்ரஹ்மம் அநுப்ரவேசித்திருக்கையிலும் அது தோஷங்களால் அஸ்ப்ருஷ்டமாகவே இருக்கின்றது என்பதை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகின்றது.

"ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி" ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை அறிவதால் ப்ரமம் நீங்கி மோக்ஷம் கிடைக்கின்றது என்பதை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது.

'போக்தா' என்னும் சப்தம் 'போக்தாரம்' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை அர்த்தமுள்ளது

acharya.org

“ ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ ” (ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்)
இத்யாதி ஶ்ருதிஶதை:, தது³பப்³ரும்ஹணைஶ்ச

“ ஜக³த் ஸர்வம் ஶரீரம் தே ஸ்தை²ர்யம் தே வஸுதா⁴தலம்। ”

“ யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வை த்³விஜ। தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூ⁴தௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:॥” (விஷ்ணுபுராணம்)

“ ப்ரக்ருதி தத்வத்திற்கும் ஜீவதத்வத்திற்கும் பதியாகவும் குணங்களுக்கு ஈசனாகவுமிருக்கும்”,

“ இரண்டு ஆத்மாக்களும் பிறப்பற்றவர்கள், ஆனால் ஒருவன் அஸங்குசிதமான ஜ்ஞான முடையவன், மற்றொருவனுடைய ஜ்ஞானம் ஸங்குசிதம், ஒருவன் நியமிக்கிறவன், மற்றொருவன் நியமிக்கப்படுகிறவன்.”

இவை முதலிய கணக்கற்ற சுருதிவாக்யங்களாலும், இவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்களாயுள்ள

“ஜகத் முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம், பூமியின் ஸ்திரத்தன்மை உன் அதீநம்”.

“ எந்த எந்த வஸ்து ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸ்துவுக்கெல்லாம் பகவானே காரணம், அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவெல்லாம் பகவானுடைய சரீரம்,”

‘ நித்யோ நித்யாநாம் ’ இந்த சுருதி ஆத்ம வஸ்துக்கள் நித்யங்கள் என்பதையும், அவை கணக்கற்றவை யென்பதையும் சொல்லுகின்றது

ஈஶாநீஶௌ—ஈசன் அநீசன், அதாவது நியமிக்கிறவன், நியமிக்கப்படுகிறவன். இவ்விடத்தில் ‘ஈஶாநீஶௌ’ என்று இருக்கவேண்டிய சப்தம் ‘ஈஶநீஶௌ’ என்று இருப்பது சாந்தஸம்

வஸுதா⁴தலம் தே ஸ்தை²ர்யம்—பூதலமானது உன்னுடைய ஸ்தைர்யமே. அதாவது, ‘பூமியின் ஸ்திர ஸ்வபாவமானது உன் ஸங்கல்பாதீநம்’ என்று சொன்னதாயிற்று. இது ஒரு நிதர்சநமாகச் சொல்லப்பட்டது ‘ஸகல ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் பகவததீநம்’ என்பது இதன் கருத்து.

ஸஹாத்மா ஸர்வஸ்ய—ஆத்மா ஸர்வஸ்ய இத்யர்த²:. ‘ஆத்மா எப்படி சரீரத்துக்கு நியமேந ஆதாரமாயும் நியந்தாவாயும் சேஷியாயும் இருக்கிறதோ, அப்படியே நானும் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு ஆதாரமாயும் சேஷியாயும் இருப்பதுடன் ப்ரவர்த்தந ரூபமான நியமநத்தையும் செய்கிறேன்’ என்பது குறிப்பு.

acharya.org

"அஹமாத்மா குடாகேஶ ஸர்வபூதாஶயஸ்தித:।" "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச।" (பகவத்கீதா)

இத்யாதி வேதவிதக்ரேஸர வால்மீகி பராஶர த்வைபாயந வசோபிஶ்ச

'ஹே அர்ஜுந! நான் எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆத்மா, எல்லா பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் இருக்கிறேன்,''

"எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் ஆத்மாவாக இருக்கிறேன், என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஜ்ஞாநம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன,'' இவை முதலான, வேதத்தின் அர்த்தம் அறிந்தவர்களுள் அக்ரேஸரர்களாக இருக்கும் வால்மீகி பராசரர்

ஸர்வஸ்ய சாஹம் — இந்த வாக்யத்துக்கும் கீழ்ச் சொல்லிய கருத்துதான். 'ஸந்நிவிஷ்ட:' என்பதற்கு 'ஆத்மதயா ஸந்நிவிஷ்ட:' என்பது பொருள். அதாவது 'கேவலம் ஆகாசம் போல ப்ரவேசித்திருக்கவில்லை, ஆனால், ஆத்மாவாக ப்ரவேசித்து என்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நியமநம் செய்துகொண்டு வருகிறேன்' என்று சொன்னதாயிற்று. 'ஸ்ம்ருதி' என்பதற்கு 'நினைவு' என்பது அர்த்தம். முன் அநுபவிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பந்தமாக பின் அதன் ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷமின்றிக்கே கேவலம் அநுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால் மாத்ரம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜ்ஞாநத்தை 'ஸ்ம்ருதி' என்று சொல்வார்கள். 'ஜ்ஞாநம்' என்றால் 'அறிவு', இவ்விடத்தில் இந்த்ரியம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வஸ்து நிச்சயரூபமான ஜ்ஞாநமே சொல்லப்படுகின்றது. 'அபோஹநம்' என்பதற்கு 'நிவ்ருத்தி' என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞாந நிவ்ருத்தியைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பதத்திற்கு, தர்க்கம் செய்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வமும் பகவானுடைய நியமநத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கருத்து.

வசோபி: — வார்த்தைகளாலும். கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ச்ருதிகளாலும் இந்த மஹர்ஷி வாக்யங்களாலும், 'ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா' 'எல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்' என்பது அறியப்படுகின்றது. 'இத்யாதி ஶ்ருதிஶதை: இத்யாதி வசோபிஶ்ச அவகமாத்' என்பது அந்வயம். இது 'ப்ரஹ்மைவாபிதீயதே' என்பதற்கு ஹேது. ச்ருதிகளும் மஹர்ஷி வாக்யங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறபடியால், 'ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படும் இடங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடைய ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது' என்பது வ்யக்தமாகின்றது.

acharya.org

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨 𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍, 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑍋𑌃 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌸𑌂

வ்யாஸர் இவர்களுடைய ஸூக்திகளாலும், 'பரப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா, ஸகல சேதநாசேதந ரூபங்களான வஸ்துக்களும் பரப்ரஹ்மத்தின் சரீரம்' என்று நாம் அறிகிறோம். சரீரம் ஆத்மாவை விட்டுத் தனித்து நிற்காததால் அது ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாரமே என்பதும், அந்தக் காரணத்தால் அந்தச் சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவைக் குறிக்கின்றனவென்பதும் வ்யக்தம். சரீரத்திற்கும் அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் தர்மபேதம் இருக்கையிலும், ஒன்றின் லக்ஷணம் மற்றொன்றுக்கு நேராமல் அவை அஸங்கீர்ணங்களாகவும் இருக்கின்றன. இப்படியெல்லாம் வஸ்து ஸ்திதி இருக்கிறபடியால், 'ப்ரஹ்மம் ஸகலத்தையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது' என்று ப்ரஹ்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லும் முக்ய வ்ருத்தங்களாக இருக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யங்க

'இந்த வாக்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றவைகளுக்குமுள்ள ஆத்ம சரீர பாவத்தை மாத்ரமே சொல்லுகின்றன. அதனால் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக் கூடுமோ? சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தால் ஆத்மாவைக் குறிக்கக் கூடுமோ?' என்னும் சங்கையை '𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿' இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். ப்ரகாரமாகிற சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாகிற ஆத்மாவைக் குறிக்கக்கூடுமாதலால் ஸாமாநாதிகரண்யம் உபபந்நம் என்பது ஸமாதாநம்.

𑌏𑌵𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑌙𑍍𑌗𑌃—இப்படி ப்ரஹ்மமும் மற்றை வஸ்துக்களும் ஆத்மாவாகவும் சரீரமாகவும் கலந்து நிற்கையிலும், மற்றை வஸ்துக்களின் லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்திற்கு நேர்வதில்லை என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் பெருமை. அந்தப் பெருமையை விளக்குகின்றது இந்த ஸாமாநாதிகரண்யம்.

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿—ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் வெவ்வேறு தர்மங்கள் இருக்கையிலும், அவை இரண்டும் அஸங்கீர்ணங்களாகவே நிற்கின்றன. 'லோகத்தில் வெவ்வேறு தர்மங்களை உடைய பொருள்களுக்கே பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தால் ஸாங்கர்யம் உண்டாவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஒரு கட்டையை உப்பளத்தில் ஸ்வல்ப காலம் ஸம்பந்தப்படும்படி வைத்தால், அந்தக் கட்டை உப்புப் பூத்து விடுகின்றது. அது போல வெவ்வேறு தர்மங்களையுடைய ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்றை வஸ்துக்களுக்கும் பரஸ்பர ஸம்பந்தத்தால் ஏன் லக்ஷண ஸாங்கர்யம் நேரவில்லை?' என்று கேட்டால், அப்படி தர்மபேதம் இருக்கையிலும் அது நேரவில்லை என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் பெருமை என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

acharya.org

காரணம் ஸர்வஶரீரம் ப்ரஹ்மேதி ப்ரஹ்மணோ வைபவம் ப்ரதிபாதயத்பி: ஸாமாநாதிகரண்யாதிபி: உபயவ்யபதேஶை: ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிதீயதே ।

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி த்வயோ: பதயோ: ப்ரகாரத்வயமுகேந ஏகார்த்தநிஷ்டத்வம் । தஸ்ய ஸித்தாந்தபக்ஷே முக்யதா । ததா ஹி, 'தத் த்வம்' இதி ஸாமாநாதிகரண்யே, 'தத்' இத்யநேந ஜகத்காரணம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் நிரவத்யம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே; 'த்வம்' இதி ச ததேவ ஸாமாநாதிகரண்யவ்ருத்தேந பதேந ஜீவாந்தர்யாமிரூபி தச்சரீரம் ததாத்மதயாவஸ்திதம் தத்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாபிதீயதே । இதரேஷாம் பக்ஷே ஸாமாநாதிகரண்யஹாநி: ப்ரஹ்மண: ஸதோஷதா ச ஸ்யாத் ।

ளெல்லாம் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன.

இரண்டு பதங்கள் இரண்டு ப்ரகாரங்களின் வழியாக ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிப்பதன்றோ ஸாமாநாதிகரண்யமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் மாத்ரம் முக்யமாக இருக்கும். இதை 'தத் த்வமஸி' (நீ அதுவாக இருக்கிறாய்) என்னும் வாக்யமே விளக்கும். இந்த வாக்யத்தில் 'தத்' (அது) என்னும் பதம், ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் மற்றதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது, அந்த 'தத்' என்னும் சப்தத்துடன் ஸமாநாதிகரணமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள 'த்வம்' (நீ) என்னும் பதம், ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் அந்த ஜீவனைச் சரீரமாக உடையதாகவும் அந்த ஜீவனாகிற சரீரத்திற்கு ஆத்மாவாகவும் அந்தச் சரீரத்தை ப்ரகாரமாக உடையதாகவும் இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றது. மற்றை ஸித்தாந்தமொன்றிலும் இப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம் கிடைக்கமாட்டாது, ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கும் தன்மையும் ப்ராஸங்கிக்கும்.

ஸாமாநாதிகரண்யம் ஹி—இப்படி ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடுமானாலும், அதற்கு முக்ய வ்ருத்தத்வம் எப்படி ஸம்பவிக்கும் என்பதை விசாரிக்கிறார். இவ்விடத்தில், ஏற்கெனவே ஸாமாநாதிகரண்யத்திற்கு "பிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தாநாம் ஶப்தாநாமேகஸ்மிந்நர்த்தே வ்ருத்தி: ஸாமாநாதிகரண்யமிதி ஹி தத்வித:" [81-வது பக்கம் பார்க்க] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் லக்ஷணம் அநுஸந்தேயம்.

ததா ஹி—ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் முக்ய வ்ருத்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. இந்த உபபாதநம் 58-வது பக்கத்தில் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதன் ஸங்க்ரஹமே செய்யப்படுகின்றது.

இதரேஷாம் பக்ஷே—மற்றை சாங்கர யாதவ பாஸ்கர பக்ஷங்களில். அந்தப் பக்ஷங்களில் எப்படி ஸாமாநாதிகரண்ய லக்ஷண ஹாநியும் ப்ரஹ்மத்திற்குத்

acharya.org

ஸாதஆ—ஜூம் ஹவதி । 'ப்ரஹ்மைவேதமஸ்ர்த்ழ' உத்யாக 'ஸேவழ'
பஸ்பாசஹாரத வ்யாபாரத்வெவ விதி வெதநாவெதநாதக ப்லவம்

ஸாதஆ—ஜூம் ஹவதி—ஸவஷ்தஜி. இதன தாதபாயமாவது.—ச்ருதிக ளிலும புராணங்களிலும் 'பரஹமம இவவிதமாக இருககினறது' எனறு சொலலப பட்டிருககிறது. இதில 'இவவிதம' எனறு எநத பரகாரம நிதேதேசிககப படுகினறதோ அநத பரகாரததுடன கூடியதாகவே ஸகல அவஸதைகளிலும அநத பரஹமம இருககிற படியால், அநத அவஸதைக ளெலலாவறறிலும சேதநாசேதநஙக ளடஙகியுளள ப்ரபஞ்சம ஸதூலமாகவும ஸூகூமமாகவும இருககினறது எனபது ஸிததம அப்படி இருக

தோஷமும ஏறபடுகினறன எனபதை அநதநதப பக்ஷததைக கணடிககும ஆவஸரததில செயயபபட்டுளள உபபாதநததில கணடுகொளக

ஸாதஆ—ஜூம் ஹவதி—'இநதச சரீர சரீரி பாவமெலலாம ஸருஷ்டிககுப் பிறகே உபபநநமாகும் ஸருஷ்டிககுமுன பரஹ்ம மொனறே இருநதபடியால அப்பொழுது எதறகும ப்ரஹ்மததிறகும சரீர சரீரி பாவம சொலவது ஸாத்யம்?' எனறு செய யக்கூடிய சஙகைககு ஸமாதாநம சொலலுகிறா. 'ஸருஷ்டிககுப பிறகு இந்தச் சேதநா சேதநாதமகமான பரபஞசம ஸதூலாவஸதையில இருககினறது, ஸருஷ்டிககு முன அது ஸூகூமாவஸதையிலிருநதது, இதுதான விசேஷம. ஸருஷ்டிககு முன சேதநா சேதந வஸ்துககளே இலலை எனறு சொல்வது பிசகு' எனபது தான ஸமாதாநம். ஆகை யால எப்பொழுதும சரீர சரீரி பாவம் சொலலக்கூடும எனபது தாதபாயம.

'ப்ரஹ்மைவ ஸாவமஸ்ர்த்ழ' [பரஹ்மம இவவிதம இருககினறது] என்று சருதி ஸமருதிகள் சொல்லுகினறன. 'ஸவ-ஜூம் வஹ்லிஜூம் ப்ரஹ்' 'ஜெ்யா தீம்ஷி விஷ்ணு.' இவை முதலிய வாகயஙகள விவக்ஷிதஙகள இநத வாகயஙகளில ப்ரஹமம எவவிதம இருககினறது எனறு சொலலப்படுகினறதோ, அநதநத விதஙகளைக குறிககும விசேஷணஙகளை உடையதாகவே பரஹ்மம எலலா அவஸதைகளிலும இருக கினறதெனறு நாம அறிகிறோம. ஆகையால ஸருஷ்டிககு முனனும ஸருஷ்டிககுப பிறகும் இரணடு அவஸதைகளிலும, பரஹமததின விசேஷணமாக இருககும இநதத சேதநாசேதநாதமகமான பரபஞசம இருததல வேணடும். ஆகையால ஸாவாவஸதை களிலும் சரீர சரீரிபாவம சொலவதில எவவித அநுபபததியும இலலை.

acharya.org

அஸ்ய ஸ்தி²ரத்ரஸஸ்ய ஸூக்ஷ்மஸ்ய ச ஸத்³பா⁴வ: । ததா² ச “ப³ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” இத்யாத³ய: ஸம்ப⁴வந்தோ ப⁴வந்தி । ததே³வோபபாத³நஸ்ய கார்யதயா காரணதயா ச நாநாஸம்ஸ்தா²நஸம்ஸ்தி²தஸ்ய ஸம்ஸ்தா²நதயா சித³சித்³வஸ்துஜாதஸ்யாவஸ்தி²திரிதி ।

நநு ஸம்ஸ்தா²நரூபேண ப்ரகாரதயா ‘கோ³த்வம்’ இத்யாதி³வத் ஜாதிகு³ணயோரேவ த்³ருஷ்டம் ந த்³ரவ்யஸ்ய ; ஸ்வதந்த்ரஸித்³தி⁴யோக்³யஸ்ய

தாலதான், ‘ப³ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய’ [நான் பஹுவாக ஆவேன்] என்னும் பஹுபவனமும் உபபன்னமாகும். ஆகையால் சேதன அசேதன வஸ்துக்களெல்லாம், கார்ய வஸ்துவாகவும் காரண வஸ்துவாகவும் இம்மாதிரி பற்பல அமைப்புகளுடன் இருக்கும் பரஹ்மத்துடனேயே எப்பொழுதும் சேர்ந்து அந்த பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாக இருக்கின்றன என்பது ஏற்படுகின்றது.

நநு ச .... ப்ரவம்ஸிதம்—‘அப்படி, ஒரு பதார்த்தத்துடன் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே அதற்கு விசேஷணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஜாதி குணம் இவைகளின் விஷயத்தில் மாத்ரம் காணப்படுகின்றதே தவிர, த்ரவ்யத்தின் விஷயத்தில்

“ப³ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” இத்யாத³ய: ஸம்ப⁴வந்தோ ப⁴வந்தி—இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்குப் பூர்வ காலத்திலும் சேதனாசேதன வஸ்துக்கள் இருந்தால் மாத்ரம், ‘நான் பஹுவாக ஆகக்கடவேன்’ என்று ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பிக்க உபபத்தி உண்டு. அப்படி அவைகள் இல்லாமலே ப்ரஹ்மம் பஹுவாக ஆவதற்கு ஸங்கல்பித்தால், ப்ரஹ்மமே மாறுதல் அடையவேண்டி வரும். அப்படி அது மாறுதல் அடைகின்றது என்று சொல்வது, ‘ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றது’ என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விருத்தம். தவிரவும், ப்ரஹ்மம் சேதனாசேதன வஸ்துக்களைப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டித்து அம்மாதிரி அது பஹுவாக ஆகின்றது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது, ‘சேதனனுகிற ஜீவனும் அசேதனமாகிற ப்ரக்ருதியும் இரண்டும் உத்பத்தியற்றவை’ என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யத்திற்கு விருத்தம். ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் இவை இருந்தன வென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் இம்மாதிரியான விரோதங்கள் வரமாட்டா என்பது தாத்பர்யம்.

ஸம்ஸ்தா²நதயா அவஸ்தி²தி:—அப்ருதக் ஸித்த தர்மமாக இருக்கின்றது. அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை விட்டுத் தனித்து ஸ்வதந்த்ரமாக நிற்கக் கூடாததாக இருக்கின்றது என்பது தாத்பர்யம்.

‘ஜாதி கு³ணயோரேவ த்³ருஷ்டம்’—‘பசு’ என்பது வ்யக்தி, ‘பசுத்தன்மை’ (கோத்வம்) என்பது ஜாதி. ‘வெண்மை’ என்பது குணம்; ‘வெண்மையை உடைய பொருள்’ என்பது குணி. இவைகளுக்கன்றோ தனித்து நிற்கக் கூடாமை லோகத்தில்

acharya.org

பதார்த்தஸ்ய 'ஸத்வ' ஶப்தார்த்ததயா ஸம்ஸ்தாநஸ்ய ப்ரகாரதாத்வ ஸமர்த்தம் । உச்யதே । த்ரவ்யஸ்யாபி தண்டகுண்டலாதே: த்ரவ்யாந்தர ப்ரகாரத்வம் த்ருஷ்டமேவ । நந்வ, தண்டாதே: ஸ்வதந்த்ரஸ்ய த்ரவ்யாந்தர ப்ரகாரத்வே மத்வர்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:, யதா தண்டீ குண்டலீதி; அதோ கோத்வாதிஜாத்யா சேதநாசேதநஸ்ய த்ரவ்யஜாதஸ்ய ஸஹாந ஸம்ஸ்தாந ப்ரகாரதயா ஸாமாநாதிகரண்யேந ப்ரதிபாதநம் ந யுஜ்யதே । அத்ரோச்யதே । மநு:, அஶ்வ:, மநுஷ்ய:, தேவ இத்யாதி ஹஸ்திஸம்ஸாரதிவாணாம் த்ரவ்யாணாமேவ, 'தேவதத்தோ மநுஷ்யோ ஜாத: புண்யவிஶேஷேண' 'யஜ்ஞதத்தோ மநுஜாத: பாபேந கர்மணா' அந்யஶ்ச புண்யாதிரேகேண தேவோ ஜாத:' இத்யாதி

காணப்படவில்லை மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் என்னும் நியமமின்றிக்கே தனித்து இருப்பதற்கு யோக்யமாயுள்ள த்ரவ்யத்திற்கு, அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லும்படி ப்ரகாரத்தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாகுமோ?" என்று ஒரு ப்ரச்நம் கேட்கலாம். 'யுக்தமாகும்' என்பதே நம்முடைய ப்ரத்யுத்தரம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய த்ரவ்யங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட மாதிரியான ப்ரகாரத் தன்மையை நாம் காண்கிறோமல்லவா? ஆனால், 'தண்டம் முதலிய ஸ்வதந்த்ர த்ரவ்யங்கள் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், 'தண்டம் முதலியவைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்', என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோமே தவிர, அந்த த்ரவ்யம் தண்டமே என்று ஸாமாநாதிகரண்யம் நாம் சொல்லவில்லை. ஆகையால், த்ரவ்யமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களை, த்ரவ்யமின்றிக்கு ஜாதியாக இருக்கும் பசுத்தன்மைக்குத் துல்யமாக பாவித்து, அவைகளுக்கு ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுமளவு ப்ரகாரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிப்பது யுக்தமாக மாட்டாது' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யலாம். இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறோம். ஸ்ம்ருதியிலும் வேதத்திலும் நாம் இம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்தைப் பார்க்கிறோம். 'தேவதத்தன் ஒரு புண்ய விசேஷத்தால் மநுஷ்யனானன்' என்றும், 'யஜ்ஞதத்தன் ஒரு பாப விசேஷத்தால் மாடானான்' என்றும், 'மற்றொருவன்

காணப்படுகின்றது. ஒரு த்ரவ்யத்திற்கும் மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கும் அப்படிப்பட்ட ஸ்திதி காணப்படவில்லையே. இது இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

மத்வர்தீயப்ரத்யயோ த்ருஷ்ட:—'தண்டீ' (தண்டத்தை உடையவன்) என்னும் சப்தத்தில் 'தண்டம்' என்பது ப்ரக்ருதி, அதற்கு மேல் இருக்கும் ப்ரத்யயம் விக்ருதி. இதை 'மத்வர்தீயப்ரத்யய:' என்று சொல்வார்கள். அந்த விக்ருதி 'அதை உடையது' என்பதைக் குறிக்கும். தண்டம் போன்ற ஒரு த்ரவ்யம் அதை உடைய புருஷன்

acharya.org

மநுஷ்யாதி³ ஶரீராணாம் சேதநப்ரகாரதயா லோகவேத³யோ: ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந வ்யுத்பாத³நம் த்³ருஷ்டம்। அயமர்த²: — ஜாதிர்வா கு³ணோ வா த்³ரவ்யம் வா ந தத்ராத³ர:; கஞ்சந த்³ரவ்யவிஶேஷம் ப்ரதி விஶேஷணதயைவ யஸ்ய ஸத்³பா⁴வ:, தஸ்ய தத³ப்ருத²க்ஸித்³தே⁴: தத்ப்ரகாரதயா தத்ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந வ்யுத்பாத³நம் யுக்தம்; யஸ்ய புநர் த்³ரவ்யஸ்ய ப்ருத²க்ஸித்³த⁴ஸ்யைவ கதா³சித் க்வசித் த்³ரவ்யாந்தரப்ரகாரத்வமிஷ்யதே, தத்ர மத்வர்தீ²யப்ரத்யய இதி விஶேஷ:। ஏவமேவ ஸ்தா²வரஜங்க³மாத்மகஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: பரமாத்மஶரீரத்வேந தத்ப்ரகாரதயைவ ஸ்வரூபஸ

ஒரு புண்ய ஆதிக்யத்தால் தேவனானான்' என்றும் ப்ரயோகங்கள் இல்லையா? 'மநுஷ்யன்' 'மாடு' 'தேவன்' என்னும் பதங்கள் அசேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் அந்தந்த சரீரங்களைக் குறிக்கின்றன, 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன்' 'மற்றொருவன்' என்னும் பதங்கள் சேதந த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் ஜீவன்களைக் குறிக்கின்றன. இப்படி, கேவலம் பஞ்ச பூத ஸங்காதங்களாக இருக்கும் த்ரவ்யங்களுக்கு வேறு த்ரவ்யங்களாக இருக்கும் சேதநர்களுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லுகிறோமன்றோ? உண்மை என்னவென்றால், ஸாமாநாதிகரண்யம் ப்ரதிபாதிக்கும் பொருட்டு ஒன்று த்ரவ்யமாகவும் மற்றொன்று அதன் ஜாதி குணங்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்கவேண்டுமென்னும் நியமம் இல்லை, ஒரு த்ரவ்யத்தைக் குறித்து, மற்றொன்று ஜாதி குண த்ரவ்யங்களுள் எதுவாக இருந்தபோதிலும், அது தனித்து நிற்கக் கூடாததாயிருக்குமளவு விசேஷணமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதற்கு, அப்படித் தனித்து நிற்கக் கூடாமல் இருக்கும் தன்மையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு அந்த த்ரவ்யத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தை நாம் சொல்லக் கூடும். மற்றொன்றுக்கு விசேஷணமாக இல்லாமலே ஸ்வதந்த்ரமாக நிற்கக் கூடிய

போன்ற மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு விசேஷணமாக வந்தால், அப்பொழுது இம்மாதிரி ப்ரத்யயம் வரவேண்டுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடாது என்பது ஆக்ஷேபம்

லோகவேத³யோ: — இவ்விடத்தில் 'லோக:' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸ்ம்ருதி' என்று அர்த்தம் கொள்வது உசிதம். ஸாமாநாதிகரண்ய ப்ரதிபாதநத்திற்கு ப்ரமாணம் சொல்லும் இடத்தில் லௌகிக வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகச் சொல்வது உபபந்நமன்றோ? தவிரவும் அது வேதத்துடன் கூடப்படிக்கப் பட்டிருக்கின்றது

" அதோ(அ)ஸ்மி லோகே வேதே³ ச ப்ரதி²த: புருஷோத்தம: "

என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தின் பாஷ்யத்தில் " வேதா³ர்தா²வலோகநாத் லோக இதி ஸ்ம்ருதிரிஹோச்யதே" [வேதார்த்தத்தை விளக்குகிறபடியால் ஸ்ம்ருதியை 'லோகம்' என்று சொல்லக்கூடும்] என்னும் வாக்யத்தைக் காணலாம். 'லோக்யதே அநேந வேதா³ர்த²:' என்பது அதற்கு வ்யுத்பத்தி.

acharya.org

𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌵𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ।

𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑌹𑌦𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌦𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂

ஒரு த்ரவ்யம், எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்கு ப்ரகாரமாக இருக்கும்படி நேர்ந்தால், அப்பொழுது அதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லக்கூடாது, அப்பொழுது தான் 'அந்த த்ரவ்யத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த மற்றொரு த்ரவ்யம்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்க வேண்டும். இது தான் உண்மை. ப்ரக்ருதத்தில், ஸ்தாவரங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவும் வஸ்துக்களெல்லாம் எப்பொழுதும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகவே இருக்கின்றன, அவை ஒருபொழுதும் ஸ்வதந்த்ரங்களாக நிற்கக்கூடியவையல்ல, அவைகளுக்கு ஸ்வரூபம் நிலைப்பது முழுவதும் ஈச்வரனுக்கு அவை ப்ரகாரங்களாக இருப்பதனாலேயே. ஆகையால் அவைகளுக்கு அந்த ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்வது யுக்தமே. அதாவது, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் ஈச்வரனே சொல்லப்படுகிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த விஷயம் முழுவதும் முன்னமேயே நாம ரூப வ்யாகரண ச்ருதி வாக்யங்களை விவரிக்கும் ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஆகையால், சேதந தத்வமாகிற ஜீவன், அசேதநங்களாகிற ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம், தந்மாத்ரங்கள், பூதங்கள், இந்த்ரியங்கள், இவைகளுடைய பரஸ்பர சேர்க்கையால் உண்டாகும் பதினான்கு லோகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாண்டம், அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தினுள் இருக்கும் (தனது) அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமான ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக

நாமரூபவ்யாகரணச்ருதிவிவரணே—ஸத் வித்யா விவரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கும் இடத்தில் இதைக் காணக.

ப்ரக்ருதி—தத்வங்கள் இருபத்தைந்து அல்லவா?— ஜீவன் ஒன்று, ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்காரம் இவை மூன்று, தந்மாத்ரங்கள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து, இந்த்ரியங்கள் பதினொன்று, இந்த இருபத்தைந்து தத்வங்களிலிருந்தே ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஏற்படுகிறது என்பது நமது கொள்கை.

acharya.org

ப்ரஹ்மைவேதி காரணபூத ப்ரஹ்மவிஜ்ஞாநாதேவ ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பவதீத்யேக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநமுபபத்யதே। ததேவம் கார்யகாரணபாவாதிமுகேந க்ருத்ஸ்நஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: பரப்ரஹ்ம ப்ரகாரதயா ததாத்மகத்வமுக்தம்।

நந்வ பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபேண பரிணாமாஸ்பதத்வம்

ப்ரபஞ்சம், இவையெல்லாவற்றுடனும் விசிஷ்டமாயிருக்கும் கார்ய வஸ்து முழுதிலும் ப்ரஹ்மமே, ஆகையால் காரண பூதமான ப்ரஹ்மத்தை அறிவதால் ஸகலமும் அறியப்பட்டதாகிவிடும், ஆகையால் 'ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடும்' என்னும் ப்ரதிஜ்ஞையும் நன்றாக உபபந்நமாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்மமே கார்ய வஸ்துவாகவும் காரண வஸ்துவாகவும் இருப்பதனால், பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாரமாயுள்ள ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நந்வ.........ஸத்யஸங்கல்ப ஸர்வ—'பர ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதென்றும் தோஷமற்றதென்றும் சுருதிகள் சொல்லுகின்றனவென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு நீங்கள் பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லையென்று சொல்லுகிறீ

கார்யகாரணபாவாதிமுகேந—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மமே' என்று நாம் சொல்லும் பொழுதெல்லாம் நாம் அவை இரண்டுக்கும் சரீர சரீரித் தன்மையால் ஏற்படும் ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறோமே தவிர, 'அவை இரண்டும் ஒன்றே' என்னும் ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லவில்லை. அந்த ஒற்றுமையும் இரண்டு விதமாக ஏற்படலாம். ஒன்று கார்யம், மற்றொன்று காரணம் என்பதால் ஏற்படுவது ஒரு விதம்; ஒன்று ப்ரகாரம் மற்றொன்று ப்ரகாரி [அதாவது விசேஷணம் விசேஷ்யம்] என்பதால் ஏற்படுவது மற்றொரு விதம். இவைகளுள் கார்ய காரணத் தன்மையைச் சொன்னால், 'ப்ரகார ப்ரகாரித் தன்மை ஸித்தமாகி விடுகின்றது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் கார்யகாரணபாவாதிமுகேந சிதசித்வஸ்துந: பரப்ரஹ்ம ப்ரகாரதயா ததாத்மகத்வமுக்தம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நந்வ—கீழ்ல் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைச் சாதிக்கிறது, அப்படி அது உபாதாந காரணமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அது 'ப்ரஹ்மம் எவ்வித விகாரமுமற்றது' என்று சொல்லும் சுருதி வாக்யத்திற்கு விரோதிக்குமாகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதாந காரணத்வம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்?

acharya.org

நிர்விகாரத்வம் நிரவத்யத்வம் ச ச்ருதிவ்யாகோப ப்ரஸங்கேன நிவாரிதம். "ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தானுபரோதாத்" [ப்ர ஸூ. I–4–23] இத்யத்ர ஸர்வவிஜ்ஞானப்ரதிஜ்ஞாதத்துபபாதகத்ருஷ்டாந்தாப்யாம் பரஸ்ய ப்ரஹ்மண உபாதான காரணத்வம் ச ப்ரதிபாதிதம். உபாதானகாரணத்வம் ச பரிணாமாஸ்பதத்வமேவ. கதமிதமுபபத்யதே ?

கள். 'ப்ரக்ருதிச்ச' என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்தை வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் அந்த ஸூத்ரம், ஒன்றை அறிந்த மாத்ரத்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடுமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும் மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் இவை முதலியவைகளின் த்ருஷ்டாந்த பலத்தாலும் பர ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்லுகிறீர்கள். எது எது உபாதான காரணமோ அதெல்லாம் மாறுதலுக்குப் பாத்ரமாக வேண்டுமே. ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது எவ்விதம் உபபன்னமாகும்?" என்னில், அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம் ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞ்ச முழு

என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம். [உபாதான காரணம் என்பதன் பொருளை 43-ம் பக்கத்தில் காண்க]

"ப்ரக்ருதிச்ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தானுபரோதாத்"—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருளாவது:—ப்ரக்ருதிச்ச—ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமும் ப்ரஹ்மமே. ['ப்ரக்ருதி' என்னும் சப்தத்திற்கு இவ்விடத்தில் 'உபாதான காரணம்' என்பது பொருள்] ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தானுபரோதாத்—அப்படி ஒத்துக் கொண்டால் மாத்ரம் ப்ரதிஜ்ஞையும் த்ருஷ்டாந்தமும் உபரோதிக்கப்பட மாட்டா. சாந்தோக்யத்தில் ஸத் வித்யையில், முதலில் 'எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமோ' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நடுவில், 'எப்படி மண் பிண்டத்தை அறிந்த மாத்ரத்தால் அந்த மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டனவாகி விடுமோ' என்று த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதான காரணத்வம் ஒத்துக்கொண்டால் மாத்ரம் இவை இரண்டும் உபபன்னங்களாகும். [கீழ்ல் ஸத் வித்யா ப்ரகரணத்தைப் பார்க்க]

ஸர்வவிஜ்ஞானப்ரதிஜ்ஞாதத்துபபாதகத்ருஷ்டாந்தாப்யாம்— ஸர்வ விஜ்ஞான ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மண் அதன் கார்யமாகிற குடம் முதலானவை இவைகளின் த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தௌ ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தங்கள், தாப்யாம் என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

acharya.org

சங்க்யதே। ஸஜீவஸ்ய ப்ரபஞ்சஸ்ய அவிசேஷேண காரணத்வ முக்தம்। தத்ர ஸம்ஸாரஸ்ய ஜீவஸ்வபரிணாமாப்யுபகமே ச

‘‘நாத்மா ச்ருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்ய:’’ [ப்ர. ஸூ. II–3–18]

இதி விருத்யதே। வைஷம்யநைர்க்ருண்யபரிஹாரச்ச

“ வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ” [ப்ர. ஸூ II–1–34.]

வதற்கும் பர ப்ரஹ்மம் காரண மென்றன்றோ ச்ருதி சொல்லுகின்றது? அதில் ஜீவனுக்கு அது எப்படி காரணமாகின்றது என்பதை உபபாதிக்கு மிடத்தில், நீங்கள், ‘பர ப்ரஹ்மமே ஜீவனைப் பரிணமிக்கின்றது; ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது’ என்று சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிச் சொல்வது ‘நாத்மா’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திற்கு விருத்தமன்றோ? ‘வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத

சங்க்யதே—உபாதான காரணத்வமானது சேதநாசேதநங்களை விசேஷணமாகக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றியதென்றும், விகாரமற்றிருப்பதானது விசேஷ்யமாகசமான பரமாத்மாவை மாத்ரம் பற்றியதென்றும், ஆகையால் சங்கிக்கப்படும் விரோதம் இல்லையென்றும் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஸமாதானத்தைப் பின்பு சொல்லப்போகிறவராய், முதலில், ‘ஸம்ஸாரஸ்ய ஜீவஸ்வ.........உத்யாதிகா’ என்னும் க்ரந்தத்தால் ‘ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும் அசேதந ரூபமாகவும் பரிணமிக்கிறான்; ஆகையால் அவன் உபாதான காரணமாகிறான்’ என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ‘ஸாவம்அ... ...ஸத்ய ஸம்கல்ப ஸாவ’ என்பதால் தமது ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார்.

‘நாத்மா ச்ருதேர் நித்யத்வாச்ச தாப்ய:’—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—ஆத்மா ந—ஆத்மாவானது உத்பத்தி செய்யப் படுகிறதில்லை; ச்ருதே:—ச்ருதியில் அதன் உத்பத்தி நிஷேதிக்கப்பட் டிருக்கிறபடியால், தாப்யோ நித்யத்வாச்ச—அந்த ச்ருதிகளிலிருந்தே அதன் நித்யத்வம் அறியப்படுகிறபடியாலும்.

வைஷம்யநைர்க்ருண்ய பரிஹார:—ஒருவன் ஸுகியாகவும் மற்றொருவன் துக்கியாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, இப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஈச்வரன் பக்ஷபாத முள்ளவனாகவும் தயையற்றவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சங்கிப்பவர்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளுக்குத் தேஹம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும்பொழுது, ஈச்வரன் அவ்வவைகளின் பூர்வ கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்’ என்று ஜீவனை அநாதி

acharya.org

இதி ஜீவாநாமநாதித்வாஹ்யுபமத்ய தத்க்ருதம் நிமித்ததயா வ்யதிவாதிதம் ।

“ந கர்மாவிபாகாத், இதி சேந், ந, அநாதித்வாத், உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச” [ப்ர. ஸூ II–1–35]

இதி ஸுக்ருதாஹ்யாமஸுக்ருதவிப்ரணாமப்ரஸம்பரம் அநித்யஸ்வம்ஹிதம் ।

திலும், ஜீவன் அநாதி என்பதை ஒத்துக்கொண்டே, பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்கபடி ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறபடியால் அவனிடம் பக்ஷபாதத்தையாவது தயவற்ற தன்மையையாவது சொல்வது உபபந்நமாக மாட்டாது என்று நிராகரணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. “ந கர்ம” என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திலும், ஜீவன் நித்யனன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன், தான் செய்யும் கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்காமல் போகும்படிக்கும் தன்னால் செய்யப்

யென்று ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம். “வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந, ஸாபேக்ஷத்வாத்” என்பதும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந—பக்ஷபாதமும் தயையற்ற தன்மையும் ப்ரஸக்திக்கமாட்டா, ஸாபேக்ஷத்வாத்—பலவிதமாக இருக்கும் இந்த ஸ்ருஷ்டியானது அந்தந்த ஜீவன்களுடைய கர்மத்தைப் பொருத்திருக்கிறபடியால்.

“ந கர்மாவிபாகாத் இதி சேந், ந, அநாதித்வாத், உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதே ச”—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம். ‘ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஜீவன்கள் இருந்தாலன்றோ, அவைகளுக்குப் பூர்வ கர்மம் ஏற்படும்?’ என்னும் சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும் அநாதி’ என்பதை ஒத்துக்கொண்டே ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரத்தின் பொருள்.—அவிபாகாத்—(‘முதலில் ஈச்வரன் ஒருவனே இருந்தான்’ என்று சுருதி வாக்யங்கள் ஒருமையையே வற்புறுத்துவதால் தெரிய வரும்) அவிபாகத்திலிருந்து (விபாகத்தின் இன்மையிலிருந்து), கர்ம ந—பூர்வ கர்மம் என்பதே இல்லை என்று ஏற்படுகிறது; இதி சேத்—என்று ஆக்ஷேபிக்கும் பக்ஷத்தில், ந—(அந்த ஆக்ஷேபம்) நிற்கமாட்டாது, அநாதித்வாத்—(ஜீவன்களும் அவைகளின் கர்ம ப்ரவாஹமும்) அநாதியானவையாதலால், உபபத்யதே ச—(அப்படி அவை அநாதியாக இருக்கையிலும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஒருமை) உபபந்நமாகும், உபலப்யதே ச—(அவைகளின் அநாதித்வமும் சுருதிகளில்) சொல்லப்பட்டுமிருக்கின்றது.

ஸுக்ருதாஹ்யாமஸுக்ருதவிப்ரணாமப்ரஸம்பரம்—‘ஸுக்ருதாஹ்யாகம’ என்பதற்கு, ‘செய்யப்படாததன் வரவு’ என்பது பொருள். அதாவது ‘ஹேதுவில்லா

acharya.org

ததா ப்ரக்ருதேரபி அநாதிதா ச்ருதிபி: ப்ரதிபாதிதா ।

"அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம்
பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா: ।

படாத கார்யங்களின் பலத்தை அநுபவிக்கும்படிக்கும் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அவனை நித்யனென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவையெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு எவ்விதம் ஒத்து வரும்? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே ப்ரக்ருதியாகப் பரிணமிக்கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர்கள் அதுவும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விருத்தமே ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளெல்லாம், ப்ரக்ருதி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. 'அஜா மேகாம்' இத்யாதியான ச்ருதி,

---

மலே பலத்தின் ப்ராப்தி' என்று சொன்னதாயிற்று 'க்ருதவிப்ரணாசம்' என்பதற்கு, 'செய்யப்பட்டதன் நாசம்' என்பது பொருள் அதாவது 'செய்யப்பட்ட காமங்கள் பலன் அற்றுப் போவது' என்று சொன்னதாயிற்று. ஜந்மாந்தர காமத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமற் போனால், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஈச்வரனிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் இல்லையென்றும், 'நமக்குக் கிடைக்கும் பலன்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நம்மால் செய்யப்படும் காமமொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது' என்றும் சொல்வதற்கு, 'ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும் அநாதியே' என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம் அப்படி ஜீவன்களை அநாதியென்று ஒத்துக் கொண்டால், ஈச்வரனே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. இது தான் விஷயம்

ததா ப்ரக்ருதேரபி—ஈச்வரன் அசேதநமாகப் பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்

'அஜாமேகாம்.........இந்த ச்ருதி வாக்யமானது சிதசித் விவேகத்தைச் சொல்லுகின்றது அசேதந வஸ்துவும், சேதந வஸ்து போல, அநாதியே என்பது ப்ரக்ருத விஷயம். வாக்யத்தின் பொருள்:—லோஹித ஶுக்லக்ருஷ்ணாம்—சிவப்பாயும் வெளுப்பாயும் கறுப்பாயுமிருக்கும் [தேஜஸ் ஜலம் ப்ருதிவீ இவைகளின் ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கும்,] ஸரூபா: பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம்—தனக்கு ஸமானமான ரூபத்தை உடைய அநேக வித பௌதிக வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டுமிருக்கும், அஜாமேகாம்—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, ஹ்யேக: அஜ:—உற்பத்தியற்

acharya.org

அஜோ ஹ்யேகோ ஜுஷமாணோऽநுஶேதே

ஜஹாத்யேநாம் புக்தபோகாமஜோऽந்ய: ॥" [ஶ்வே]

இதி வ்யக்ருதிவாக்யஷயோரஜத்வம் உபதிஷ்டம் ।

"அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஶ்வமேதத்

தஸ்மிம்ஶ்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: ।

மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஶ்வரம்" [ஶ்வே]

இதி ப்ரக்ருதிரேவ ஸ்வரூபேண விகாராஸ்பதமிதி ச உபதிஶ்யதி ।

"கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ" [மந்த்ரிக.]

இதி ச। ஸ்ம்ருதிஶ்ச பவதி;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டும உதபத்தியற்றவை எனபதைச சொல்லுகின்றது. 'அஸ்மாத்' இதயாதியான ச்ருதியும 'மாயாம்' இதயாதியான சருதியும் ப்ரகருதி மாதரமே ஸ்வரூப மாறறம் அடையககூடியது எனபதை விளககுகின்றது 'கௌ:' இதயாதி

திருககும ஒரு அறியாதவன, ஜுஷமாண:—அதுவே நான எனனும் புததியுடன் அநுபவித்துக்கொணடு, அநுஶேதே—அதை அநுஸரிதது நிறகிறுன. அந்ய: அஜ:—உற்பத்தியறறிருக்கும மற்றொரு அறிநதவன, புக்தபோகாம் ஏநாம் ஜஹாதி—ஸவலப காலம அநுபவிதது விடடு, பிறகு வைராக்யம கொணடவனுய அதை தயஜிக்கிறுன்.

'அஸ்மாந்மாயீ ....'—ப்ரகருதிதான மாறுதலுககு உடபட்டது எனபதைக் காண்பிககின்றது இநத வாகயம. மாயீ—ப்ரகருதியை பரேரிப்பிககும் பரமாதமா, அஸ்மாத் ஏதத் விஶ்வம் ஸ்ருஜதே—அநத பரகருதியை ஸாதநமாகக கொணடு ப்ரபஞ்சததை ஸருஷ்டிககிறுன். அந்ய:—அநத ஈச்வரனைக காட்டிலும வேறுன ஜீவன, தஸ்மிந் மாயயா ஸந்நிருத்த:—அநத ப்ரக்ருதியினுலேயே சட்டபபட்டு நிற்கிறுன [அதனுல மோஹமடைநதவனு யிருக்கிறுன்]

"மாயாம்......... "—கீழச் சொலலப்பட்டுள்ள வாக்யததில் இருக்கும 'மாயா' எனனும சபததால எது சொலலப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன யாவன? எனபதை விளக்குகிறது இநத வாகயம ப்ருக்ருதிம்—ஸதவ ரஜஸ தமோ குணஙகளை உடைய ப்ரகருதி தததவததை, மாயாம் வித்யாத்—விசிதரமான ஸருஷ்டிக்கு ஹேதுவாகிறபடியால 'மாயை' என று அறி; மாயிநம்—அநத பரகருதியை பரேரிககுமவனை, மஹேஶ்வரம் வித்யாத்—பரமாதமா வென று அறி.

'கௌ:.........'—அநாத்யந்தவதீ—ஆதியும அநதமும மறறிருக்கும (நிதயமாக இருக்கும), கௌ:—பரகருதியானது, ஜநித்ரீ—முதலில தேஜஸ ஜலம் ப்ரு

“ ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி ।
விகாராம்ஸ்ச குணாம்ஸ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவாந் ॥” [ப. கீ. 13-19]
“ பூமிராபோऽநலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவ ச ।
அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா ॥
அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் ।
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் ॥” [ப. கீ. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அப்படியே. ‘ப்ரக்ருதிம் புருஷம்’ என்றும் ‘பூமி’ என்றும் ‘ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம்’ என்றும் ‘மயா’ என்றும் ஆரம்பிக்கும் பகவத் கீதா வாக்யங்க

திவீ ரூபமான ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் செய்து, பூததாவி—ப்ரபஞ்ச ரூபமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஹேதுவாகின்றது. இந்த வாக்யத்திலும் ப்ரக்ருதியே பரிணமிக்கின்றது என்பது சொல்லப்படுகிறது.

‘ப்ரக்ருதிம் புருஷம்.........’—‘ப்ரக்ருதியும் ஆத்மாவும் அநாதிகாலமாகவே சேர்ந்திருக்கின்றன’ என்பதைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம். ப்ரக்ருதிம் புருஷம் ச உபாவபி—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களிருவரையும், அநாதீ வித்தி—அநாதியென்று அறி. விகாராந்—ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாகும் இச்சை த்வேஷம் முதலிய விகாரங்களும், குணாம்ஸ்ச—மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் அமாநித்வம் முதலிய குணங்களும், ப்ரக்ருதி ஸம்பவாந் வித்தி—ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டாகுமவை யென்று அறி.

“ பூமி:......பூமி ஜலம் அக்நி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும் மநஸ் முதலான இந்த்ரியமாகவும் மஹத்தாகவும் அஹங்காரமாகவும் ஆக எட்டு விதமாகப் பிரிந்திருக்கும் ப்ரக்ருதியானது என்னைச் சேர்ந்தது என்று அறி. இதனால் ‘அசேதந வஸ்துவாகிற ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் பரமாத்மா’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

“ அபரேயம்...........”—இயம் அபரா ப்ரக்ருதி:—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதியானது என்னுடைய அபக்ருஷ்டமான அம்சம்; இதஸ்த்வந்யாம்—இதைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாயும், ஜீவபூதாம்—ஜீவரூபமாயும், பராம்—ப்ரதாநமாயுமிருக்கும், ப்ரக்ருதிம்—ப்ரக்ருதியையும், மே வித்தி—என்னுடையதென்றே அறி. யயா—இந்த ஜீவனைக் கொண்டு, இதம் ஜகத்—இந்த அசேதந ப்ரக்ருதி முழுவதும், தார்யதே—தரிக்கப்படுகிறது.

[‘ஜீவபூதாம் ப்ரக்ருதிம்’ என்று ஜீவனையும் ‘ப்ரக்ருதி’ என்று வ்யவஹரிப்பது உசிதமாகுமோ? என்று சங்கிக்கலாம். இவ்விடத்தில ‘ப்ரக்ருதி’ என்பதற்கு

acharya.org

"ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந:" [ப. கீ. 9–8]

"மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம்" [ப கீ 9–10]

இத்யாதிகா। ஏவம் ச ப்ரக்ருதேரபி பரமபுருஷஶரீரத்வாத் ப்ரக்ருதிஶப்தோऽபி ஸ்வாத்மபூதபரமபுருஷஸ்ய தச்சரீரஸம்ஸ்திதஸ்ய வாசக:, புருஷஶப்தோऽபி ததைவ பரமபுருஷஸ்ய தச்சரீரஸம்ஸ்திதஸ்ய வாசக:। அதஸ்தத்விகாராணாமபி ததைவ ஸ்வ ஶப்தா:; ததாஹி

னும் அதையே வற்புறுத்துகின்றன. [நாங்கள் சொல்வதில் இம்மாதிரியான அநுபபத்தி ஒன்றுமில்லை]. ஏனென்றால், ஈச்வரனுக்கு ப்ரக்ருதியும் சரீரம், ஜீவனும் சரீரமாகையால் ப்ரக்ருதி சப்தம் ஜீவசப்தம் இவை இரண்டும், அந்த ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை யிரண்டையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயும் அவ்வவற்றிற்கு ஆத்மாவாகவு மிருக்கும் ஈச்வரனையே சொல்லும். ஆகையால் 'வ்யக்தம்' இத்யாதியான புராண

'விபூதி' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ப்ரக்ருதி புருஷன் இவர்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானுடைய விபூதிகளே.]

"ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம்........."—ஸ்வாம்-என்னுடையதான, ப்ரக்ருதிம்—விசித்ரமான மாறுதல் அடையக்கூடிய ப்ரக்ருதியை, அவஷ்டப்ய—எட்டுவிதமாகப் பரிணமிப்பித்து, புந:புந: விஸ்ருஜாமி-அந்தந்த காலங்களில் ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன்.

"மயா........."—அத்யக்ஷேண—ஸத்ய ஸங்கல்பனுக இருக்கும் என்னால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டதாயக் கொண்டு, ப்ரக்ருதி:—இந்த ப்ரக்ருதியானது, ஸசராசரம் ஸூயதே—சராசரமங்கியுள்ள இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்த ச்லோகங்களுள் முதல் ச்லோகமானது ப்ரக்ருதி புருஷர்களின் அநாதித்தன்மையையும், மற்றை ச்லோகங்கள் ப்ரக்ருதியின் பரிணமிக்கும் தன்மையையும் குறிக்கின்றனவென்று அறியவேண்டும்.

ஏவம் ச—இவ்வாறு ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகவும் ப்ரக்ருதியாகவும் பரிணமிக்கின்றது' என்னும் கக்ஷியின் மீது தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, இனி தனது ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார். 'ப்ரக்ருதி' 'ஜீவன்' இந்தச் சப்தங்களால் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறபடியால், ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஜகத்தாக ஆகிறார்கள் என்று சொல்லுகையில் ஈச்வரனுக்கே உபாதான காரணத்வம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது என்பது தாத்பர்யம்.

acharya.org

"𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌕𑌾𑌲 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌸 𑌏𑌵 𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌕𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥" [𑌵𑌿 𑌪𑍁]

𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂𑌶𑍇 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂𑌶𑍇 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌜𑍀𑌵𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌕𑌲𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌕𑌰𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌏𑌵 ।

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌤𑌿, '𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌏𑌵, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑌕𑌜𑌂

வாக்யங்கள் சொல்வது போல, அந்த ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் அந்த ஈச்வரனே ஆத்மா. ஆகையால், ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிற்கும் ப்ரக்ருதி மாத்ரம் மாறுதல் அடைகின்றது; ப்ரகாரியாய் நிற்கும் பரமாத்மா எவ்வித மாறுதலையும் அடைவதில்லை. அம்மாதிரியே ஜீவனை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிற்கும் ஜீவனுக்கு மாத்ரம் அபுருஷார்த்தம் ஏற்படுகின்றது; ப்ரகாரியாய் நிற்கும் பரமாத்மா ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமனம் செய்துகொண்டு ஸ்வயம் எவ்வித தோஷமுமற்றதாய் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய ஸத்ய ஸங்கல்பனாகவே இருக்கின்றது.

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌤𑌿.........𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும் ஜீவனையும் ப்ரகாரமாக உடைய ஈச்வரன் ஜகத்துக்குக் காரணமாயும், அந்த ஈச்வரனே அவை

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌵𑌿—'ப்ரக்ருதி புருஷன் இந்த இருவர்களுக்கு மாத்ரம் ஈச்வரன் ஆத்மா வென்பது இல்லை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத் முழுவதற்குமே அவன் ஆத்மா, ஆகையால் கார்யமாகிற ஜகத் அவனே என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

'𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂.........'—காரணத்தவமும் பரமாத்மா, கார்யம் முழுவதும் பரமாத்மாதான் என்பதை இந்த வாக்யம் விளக்குகின்றது.

𑌅𑌤𑌃—இப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஒருவித விரோதமுமில்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். 'ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது, அது விகாரமற்றது, அதுவே ஜகத்திற்கு உபாதான காரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று விரோதியாமல் ஸமன்விதங்களாகின்றன என்பது குறிப்பு.

𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃, 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌸 𑌏𑌵—'சித்அசித் விசிஷ்டனான ஈச்வரன் காரணம், அப்படி விசிஷ்டனாக இருக்கும் ஈச்வரனே கார்யம்' என்றால், கார்யம் காரணம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்று சொன்னதாகுமன்றோ? அதுதான் இங்கு விவக்ஷிதம்.

acharya.org

ர்யாவஸ்தாபி ஸ ஏவ இதி கார்யகாரணயோரநந்யத்வம், ஸர்வ ச்ருத்யவிரோதச்ச பவதி । ததேவம் நாமரூபவிபாகாநர்ஹஸூக்ஷ்மதசாபந்நப்ரக்ருதிபுருஷசரீரம் ப்ரஹ்ம காரணாவஸ்தம், ஜகதஸ்ததாபத்திரேவ ச ப்ரளய: ; நாமரூபவிபாகவிபக்தஸ்தூலசிதசித்வஸ்து

களை ப்ரகாரமாகக்கொண்டு ஜகத்தாயிருக்கும் கார்யமாயுமிருக்கிறான் என்று ஓதிக்கொண்டால் மாத்ரம் காரணமும் கார்யமும் ஒன்றே என்று சொல்வது உபபந்நமாகும், ச்ருதி விரோதங்களும் ஏற்படமாட்டா, [ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களும் உபபந்நங்களாகும்.] 'ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டுக்கும் இதுபெயர் இது ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்லக்கூடாமலிருக்கும் ஒரு ஸூக்ஷ்ம தசையும், இதுதான் பெயர் இதுதான் ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்லக்கூடிய ஒரு ஸ்தூல தசையும் ஆக இரண்டு தசைகள் உண்டு. அவைகள் முதல் தசையில் இருந்துகொண்டு ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகும்பொழுது ஈச்வரனைக் காரணாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும், இரண்டாவது தசையில் இருந்து

ஸர்வச்ருத்யவிரோத:— ஈச்வரன் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணம் என்பதை ஓதிக்கொண்டால், 'ஈச்வரன் நிர்விகாரன்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக்கும் போல் தோன்றும் 'ஈச்வரன் நிர்விகாரன்' என்னும் ச்ருதியை ஓதிக்கொண்டால், 'அவன் உபாதாந காரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக்கும்போல் தோன்றும் இப்பொழுது, 'உபாதாநத்வ ச்ருதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்ம விஷயம் நிர்விகாரத்வ ச்ருதி விசேஷ்யமாத்ர விஷயம்' என்று கீழ் விவரித்திருப்பது போல் நாம் ஓதிக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஒருவித விரோதமும் வரமாட்டாது என்பது ஸ்பஷ்டம்.

ததேவம்— இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை நிவ்ருத்தி செய்யப்படுகிறது. அது என்னவென்றால். 'சித்சித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால் அதற்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் எப்படி ஸம்பவிக்கும்?' என்பதுதான். த்ரவ்யம் நித்யமாக இருந்தாலும் அவஸ்தா பேதத்தால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் உபபந்நங்களாகும் என்பது ஸமாதாநம்.

ஸூக்ஷ்மதசா— சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் ஆகிய இவை இரண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் நாம ரூபங்கள் மறைந்தவைகளாய் இருக்கும். அப்பொழுது சேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதந வஸ்து ப்ராயங்களாகவே தோன்றப்படும். அப்படி இருக்கும் அவஸ்தையை ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை என்று சொல்வார்கள்.

ததாபத்தி:— தசாப்ராப்தி:. அதாவது, அந்த ஸூக்ஷ்ம தசையின் ஆபத்தி என்று சொன்னதாயிற்று

acharya.org

ஶரீரம் ஸூக்ஷ்மகார்யாவஸ்தம், ஸூக்ஷ்மதஶாபத்தியோக்யஸ்தூலபாவ ஸஂ ஜகதஃ ஸ்ருஷ்டிரித்யுச்யதே । யதோக்தம் பகவதா பராஶரேண

“ப்ரதானபும்ஸோரஜயோஃ காரணம் கார்யபூதயோஃ”

இதி । தஸ்மாதீஶ்வரப்ரகாரபூதஸர்வாவஸ்தாவஸ்த ப்ரக்ருதி புருஷ வாசினஃ ஶப்தாஃ தத்ப்ரகாரவிஶிஷ்டதயாऽவஸ்திதே பரமாத்மனி முக்யதயா வர்த்தந்தே, ஜீவாத்மவாசிதேவமனுஷ்யாதிஶப்தவத்; யதா தேவமனுஷ்யாதிஶப்தா தேவமனுஷ்யாதிப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷாணாம் ஜீவாத்ம

கொண்டு சரீரமாகும் பொழுது ஈச்வரனைக் காரியாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம். அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ப்ரளயம், அவைகள் ஸ்தூல தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி’ என்பதே உபபத்தி. பகவான் பராசர மஹர்ஷியும் இம்மாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார். [ப்ரதானம் புருஷன் இரண்டும் பிறப்பற்றவை அவைகளே காரியாவஸ்தையிலிருக்கும் ப்ரதாந புருஷர்களுக்குக் காரணங்கள்] ஆகையால், ப்ரக்ருதி புருஷர்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம், அந்த ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் எந்த அவஸ்தையில் இருந்தபோதிலும், பரமாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன, ப்ரகாரமாயிருக்கு மவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்த ப்ரகாரத்துடன் இருக்கும் ப்ரகாரியையே முக்யமாகக் குறிக்கவேண்டுமன்றோ? இந்த நியமத்தை நாம் ஜீவாத்ம விஷயத்தில் பார்க்கலாம். ஜீவாத்மாக்களைக் குறித்து, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மநுஷ்யரூப ப்ரக்ருதி பரிணாமங்களெல்லாம் ப்ரகாரங்கள், ஜீவாத்மா ப்ரகாரி இந்தக் காரணத்தால், ப்ரகாரமாக இருக்கும் தேவ மநுஷ்ய ரூபங்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாயிருக்கும் ஜீவாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன.

ப்ரதாந பும்ஸோஃ—இந்த ச்லோகம், வஸ்து ஸ்வரூபம் நித்யமாக இருந்தபோதிலும், அவஸ்தா பேதத்தால் அவைகளுக்குக் காரணத்வமும் கார்யத்வமும் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது ‘அஜயோஃ’ (பிறப்பற்றவை) என்பதால் அவைகளின் நித்யத்வம் விளங்குகின்றது, ‘கார்யபூதயோஃ’ என்பதால் அவஸ்தா பேதமுண்டு என்பது சொல்லப்படுகின்றது.

தஸ்மாத்—இப்படி, காரணம் கார்யம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்பது ஏற்பட்டால், அப்பொழுது கார்யத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அந்தக் கார்யத்தின் வழியாகக் காரணத்தையே முக்யமாகக் குறிக்க வேண்டுமன்றோ? ஒரு சப்தமானது எந்த அர்த்தத்தில் முடிந்து நிற்கின்றதோ அதை முக்யார்த்தமென்று சொல்வார்கள். எல்லா சப்தங்களும் பகவானிடத்திலேயே முடிந்து நிற்கிறபடியால் அவனே அவைகளுக்கு முக்யார்த்தமாகிறான்.

acharya.org

ப்ரகாரதயைவ பதார்த்தத்வாத் ப்ரகாரிணி ஜீவாத்மநி பர்யவஸ்யந்தி। தஸ்மாத் ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: பரமாத்மஶரீரதயா தத்ப்ரகாரத்வாத் பரமாத்மநி பர்யவஸ்யந்தி ஸர்வே தத்வாசகா: ஶப்தா:। அயமேவ ஆத்மஶரீரபாவ: — ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹாதாராதேயபாவோ நியந்த்ருநியாம்யபாவ: ஶேஷஶேஷிபாவஶ்ச। ஸர்வாத்மநா ஆஶ்ரயதயா

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்து கொண்டு ப்ரகாரங்களாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மாவினிடத்திலேயே முக்யமாக வர்த்திக்கின்றன. ஆத்ம சரீர பாவம் என்பது இதுவே; ஒரு த்ரவ்யம் மற்றொரு த்ரவ்யத்தால் எப்பொழுதும் தரிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த த்ரவ்யத்தைச் சரீரமென்றும் மற

ஆத்மஶரீரபாவ: — 'ஈச்வரனே ஆத்மா, அவனைத் தவிர்த்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம்' என்பது நமது அஸாதாரணமான கொள்கை. 'லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இந்த்ரியங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் சலநம் முதலான சேஷ்டைகளுக்கு ஆச்ரயமாகவும் காணப்படுகின்றது. அப்படி இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு இந்த்ரியாச்ரயமாகவும் சேஷ்டாச்ரயமாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம் அவைகளை ஈச்வரனுடைய சரீரமென்று சொல்லக்கூடும்? அவை அப்படி இல்லையாகையால் அவைகளைச் சரீரமென்று எவ்விதத்தில் சொல்லலாம்?" என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். 'சேஷ்டை இந்த்ரியங்கள் இவைகளுக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது சரீரம்' என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம்; 'எந்த த்ரவ்யமானது தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மற்றொன்றால் தரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவதாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த த்ரவ்யமே சரீரம், மற்றொன்று அதற்கு ஆத்மா' என்னும் லக்ஷணமே நிர்த்துஷ்டம் என்று நமது ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கீகரியாவிடில், "யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களில் காணப்படும் சரீர சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தத்தைப் பரித்யஜித்து லக்ஷணை கல்பிக்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அது ஸ்வரஸமன்று.

ப்ருதக்ஸித்த்யநர்ஹ — ஆத்மா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிப்பது முதலானவை அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பதம் காண்பிக்கின்றது. ஆகையால் ஸ்வல்பகாலம் மாத்ரம் ஆதேயமாயும் நியாம்யமாயும் சேஷமாயும் இருக்கும் க்ருஹ க்ஷேத்ரம் முதலானவை யஜமாநனுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆத்மா

acharya.org

நியாம்யதயா சேஷிதயா ச ஸ்வேதரம் தாரயதி 'ஸ்வ'... 'ஆகாரா:' 'சரீரம்'।

ரொன்றை ஆத்மாவென்றும் சொல்வார்கள் ஆத்ம சப்தத்தின் அவயவார்த்தமும் இதையே குறிக்கின்றது. அடைகிறான் (ஸ்வாத்தி) ஆகையால் ஆத்மா. அதாவது அந்த த்ரவ்யம் இருக்கும் வரையில் அதை இது ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் அடைகிறபடியால் இது ஆத்மாவாகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. அம்மாதிரியே அந்த த்ரவ்யமும் தான் உள்ளவரையில் மற்றொன்றால் தரிக்கப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவதாயும் அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷமாயும் இருந்துகொண்டு, அந்த மற்றொரு த்ரவ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநர்ஹமான ப்ரகாரமாய் இருக்கிறபடியால்,

---

சரீரத்தைத் தரிக்கின்றது என்னுமிடத்தில் சொல்லப்படும் தாரணமும், தொன்னை நெய்யைத் தரிப்பது போலன்று, ஒரு வ்யாப்ய வஸ்துவினுள் ஒரு வ்யாபக வஸ்து ப்ரவேசித்து அப்படிப்பட்ட வ்யாப்தியால் ஏற்படும் தாரணத்தையே சொல்லுகின்றது.

சேஷசேஷிபாவ:—எந்த வஸ்துவின் ஸத்தை ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவின் அதிசயத்தின் பொருட்டே ஆகின்றதோ, அந்த வஸ்துவைச் சேஷமென்றும் மற்றொரு வஸ்துவைச் சேஷியென்றும் சொல்வார்கள். வஸ்த்ர பூஷணம் முதலியவை நமது தேஹத்திற்குச் சேஷ பூதங்கள்; தோச்சீல தேருக்குச் சேஷ பூதம். இம்மாதிரியே சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் ஈச்வரனுக்குச் சேஷ பூதங்கள் என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அசேதநங்கள் மாத்ரம் இம்மாதிரி சேஷங்களாக இருக்கத் தகுந்தவை என்னும் நியமமில்லை. அசேதநங்கள் போலவே சேதந வஸ்துக்களும் பாரார்த்தங்களே என்பது கருத்து. நாம் இருப்பதும் அநுபவிப்பதும் நம்முடைய அதிசயத்தின் பொருட்டு ஆகவில்லையோ? என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம் 'இல்லை, நமது அதிசயம் அதற்கு முடிவன்று. ஈச்வரனுடைய த்ருப்தியே எல்லாவற்றிற்கும் பர்யவஸாநம்' என்பது ஸமாதாநம். இதைப்பற்றி மேலே விவரணம் செய்யப்படப் போகின்றது.

ஸத்தா —இதற்கு 'அந்த த்ரவ்யம் இருக்கும் காலமெல்லாம்' என்பது பொருள்

ஸ்வார்த்தீ ஸ்வ—இந்த அவயவார்த்தம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர சரீரி லக்ஷணத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

ஆகாரா: சரீரமிதி ச—கோ (பசு) வுக்குக் கோத்வமாகிற ஜாதியும் ஜலத்திற்குச் சைத்யமாகிற குணமும் அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரங்களானதால் 'ஆகாரங்கள்'

ஏவமேவ ஹி ஜீவாத்மந: ஸ்வஶரீரஸம்பந்த:। ஏவமேவ பரமாத்மந: ஸர்வஶரீரத்வேந ஸர்வஶப்தவாச்யத்வம்। ததாஹ ஶ்ருதிகண:

"ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி
ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி"

இதி। தஸ்யைகஸ்ய வாச்யத்வாதேகார்த்தாபிதாயிநோ பவந்தீத்யர்த்த:।

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவாத்மாவுக்கும் தனது சரீரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் சரீரமாயுடைய பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸ்த சப்தங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படுமை தன்மை இவ்விதமே ஸம்பவிக்கின்றது இதையே அநேக சருதிகள் சொல்லுகின்றன. முதலில் "ஸர்வே வேதா:" இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" என்பதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்; சொல்லத் தகுந்த வஸ்து ஒன்றாகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே

என்று சொல்லப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்லலாம். * ஆனால், இந்தச் சரீரம் அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குணமின்றிக்கே த்ரவ்யமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்றும் வ்யவஹாரம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது, எது அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாயிருப்பதுடன் த்ரவ்யமாகவும் இருக்கின்றதோ அது சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ஏவமேவ ஹி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இந்த வாக்யத்தினால் வ்யாப்தி காண்பிக்கப்படுகிறது

ஏவமேவ—இப்படி ஜகத்துக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் இருக்கிறபடியால், ஜகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைச் சொல்லும் ஸகல சப்தங்களும் பரஹ்ம பர்யந்தம் முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி இதற்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

"ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி"—எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ 'பத்யத இதி பதம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியால் 'ப்ராப்யம்' (அதாவது, நம்மால் அடையத் தகுந்த வஸ்து) என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கின்றது. "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி" எல்லா வேதங்களாலும்

acharya.org

"ஏகோ தே³வோ ப³ஹுதா⁴ ஸந்நிவிஷ்ட:"

"ஸஹைவ ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தே³வா:"

இத்யாதி³ । தே³வா: — இந்த்³ரியாணி । தே³வமநுஷ்யாதீ³நாம் அந்தர்யாமிதயா க்ருத்ஸ்நஸ்யைவ நிவிஶ்ய ஸஹைவ ஸந்தம் தேஷாம் இந்த்³ரியாணி மந:பர்யந்தாநி ந விஜாநந்தீத்யர்த²: । ததா² ச பௌராணிகாநி வசாம்ஸி,

"யத: ஸ: ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா² யத்ர ஶாஶ்வதீ"

வாச்யோ ஹி வசஸ: ப்ரதிஷ்டா² ।

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன' என்பது தான். "ஏகோ தேவ:" இத்யாதியான ச்ருதியும், 'ஸர்வ சப்தங்களாலும் ஈச்வரன் ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான்' என்பதற்கு ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில் 'தேவா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்பது பொருள் 'ஸர்வத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருந்துகொண்டு ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாய்த் தங்களுடன் கூடவே இருக்கும் ஈச்வரனை, அந்த ஸர்வ வஸ்துக்களுடைய இந்த்ரியங்களொன்றும் மனஸ் உட்பட அறிகின்றன வில்லை' என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் புராண வசனங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன. "யத: ஸ:" இத்யாதியான வாக்யம் அவைகளுள் ஒன்று ['ஸகல வார்த்தைகளுக்கும் எதில் ப்ரதிஷ்டையோ' என்பதற்கு 'ஸகல வார்த்தைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்றதோ' என்பது அர்த்தம்] வார்த்தைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே ப்ரதிஷ்டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே "காரணாத்"

ப்ரஹ்மமொன்றே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்]

"ஏகோ தேவ:... ....." இந்த ச்ருதி வாக்யம், 'ப்ரஹ்மம் ஸர்வ சப்த வாச்யம்' என்பதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதன் அர்த்தம் 'ஒரே ஈச்வரன் அநேக விதமான தேவ மநுஷ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் அப்படி இருக்கிறவனை அந்தத் தேவ மநுஷ்யாதிகளின் இந்த்ரியங்கள் அறிகின்றன வில்லை.' என்பது

"யத: ஸ:........." 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸகல சப்தங்களும் சாச்வதமான ப்ரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த வஸ்துவுக்கு ப்ரணாமத்தைச் செய்கிறோம்.' 'ப்ரதிஷ்டை' என்பதற்குப் 'பர்யவஸாநம்' ('முடிவு') என்பது பொருள். 'எவன் ஸர்வ சப்த வாச்யனோ அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம்' என்பது தாத்பர்யம்.

acharya.org

" கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் "

" வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: "

இத்யாதீநி ஸர்வாணி ஹி வசாம்ஸி ஶரீராத்மவிஶிஷ்டவிஷயாண்யேவ அபேக்ஷந்தே ; " ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி " இதி ஹி ஶ்ருதி:। ததா ச மாநவம் வச:,

" ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம் ।

இத்யாதியான வாக்யமும் " வேதைஶ்ச " இத்யாதியான வாக்யமும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களை ப்ரகாரமாக உடைய அந்தர்யாமியையே சொல்லுகின்றன. 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி, பரஹ்ம ஜீவ சரீரகமாகவே அநுப்ரவேசித்துத் தேவாதி விசித்ர ஸ்ருஷ்டியையும் அவைகளின் நாமதேயங்களையும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றோ ?

மநு ஸ்ம்ருதியும் " ப்ரஶாஸிதாரம் " இத்யாதியான ச்லோகத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தை ஸாதிக்கும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. 'ப்ரஶா

"கார்யாணாம்.........."—'ஜகத்தில் தென்படும் ஸகல கார்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் முதல் காரணமாய் இருந்துகொண்டு எது ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் ப்ரதானமான வாச்யமாகின்றதோ' கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸர்வ சப்தங்களுக்கும் வாச்யமாவதற்கு ஹேது

" வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: "—'எல்லா வேதங்களாலும் அறியத் தகுந்தவன் நானே' எல்லா வேதங்களும் ஈச்வரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பது தாத்பர்யம்

இந்த ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம், ஈச்வரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவையெல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீரகனாகவே ஈச்வரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக அநுப்ரவேசிக்கிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'ஹந்தாஹம்' இத்யாதியான ச்ருதி.

'அநேந ஜீவேநாத்மநா' என்பதற்கு 'ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என்னால்' என்பது பொருள்

"ப்ரஶாஸிதாரம்.........." இவ்விடத்தில் 'ப்ரஶாஸிதா' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸகலத்தினுள்ளும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசித்து நியமநம் செய்துவருகிற

ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் தம் புருஷம் பரம் ”

ப்ரசாஸிதாரம் — அந்த: ப்ரவிஸ்ய அந்தர்யாமிதயா ஸர்வேஷாம் நியந்தாரம் । அணீயாம்ஸ: — ஜீவா:, க்ருத்ஸ்நஸ்யாசேதநஸ்ய வ்யாபகதயா ஸூக்ஷ்மபூதாஸ்தே ; தேஷாமபி வ்யாபகத்வாத்தேப்யோऽபி

ஸிதாரம்' என்பதற்கு 'உள் ப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகலத்தையும் நியமிக்கிறவனை' என்பது பொருள். 'அணீயஸாம்' என்பதிலுள்ள அணீயஸ் சப்தத்தால் ஆத்மாக்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. ஆத்மாக்கள் ஸகல அசேதந வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்து நிற்கிறபடியால், அவை அசேதந வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மிக ஸூக்ஷ்மங்கள், ஆகையால் அவைகள் 'அணீயாம்ஸ:' என்று சொல்லப்படுகின்றன. 'அணீயஸாமணீயாம்ஸம்' என்பதற்கு, 'அப்படி ஸூக்ஷ்மங்களாயிருக்கும் ஆத்மாக்களையும் வ்யாபிக்கிறபடியால் அவைகளைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும்' என்பது தாத்பர்யம். 'ருக்மாபம்' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுடைய வர்ணத்தைப்

என்பது அர்த்தம். இந்த அர்த்தம் எப்படிக் கிடைக்கின்றதென்னில் வேறொரு ச்ருதியில் 'அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம்' என்று ஈச்வரனுடைய ப்ரசாஸநம் முழுவதும் உள்ளில் ப்ரவேசித்துச் செய்யப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? 'அணீயஸாமணீயாம்ஸம்' 'ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களைக் காட்டிலும் ஈச்வரன் அதிக ஸூக்ஷ்மன்'. இது அவன் உட்ப்ரவேசித்து ப்ரசாஸநம் செய்வதற்கு ஹேது. இந்த ச்லோகத்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தின் ஹேது சொல்லப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தில் தென்படும் 'ருக்மாபம்' என்பதற்கு 'ஸூர்யனுக்கு ஸமானமான வர்ணத்தை உடைய' என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இது “ யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்தாரமீசம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம் ” எனும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அநுஸரித்திருக்கின்றது. “ ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ” எனும் ச்ருதியில், 'ஸூர்யனுக்குள் ஸ்வர்ணமயமாக ஈச்வரன் தென்படுகிறான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த இரண்டு ச்ருதிகளையும் பார்த்தால், ஈச்வரன் துராதர்ஷமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்துடன் இருக்கையில் ஸ்வர்ணம் போல அதி போக்யமான வர்ணத்துடன் கூடியிருக்கிறான் என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனால் 'ஈச்வரனுக்கு நீலமான நீருண்ட மேகத்தின் ஸாம்யம் சொல்லப்படுகின்றதே அது எப்படி?' என்று கேட்கலாம். 'அந்த நீலமேக வர்ணத்திற்கே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால் ஸ்வர்ண வர்ணத் தன்மையானது உபபந்நமாகக் கூடும்' என்பது பெரியோர்களின் நிர்வாஹம். அப்படி இருப்பதால் தான், பகவானுடைய விக்ரஹம் இளம் வெய்யிலால் பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல இருக்கின்றது என்று அதை அறிந்தவர்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்

acharya.org

ஸூக்ஷ்மதர இத்யர்த²: | ருக்மாப⁴:— ருசித்வவர்ண: | ஸ்வப்நதீ⁴க³ம்ய:— ஸ்வப்நகல்ப பு³த்³தி⁴ப்ராப்ய:; விஶத³தம ப்ரத்யக்ஷதாபந்நாநுத்⁴யாநைகலப்⁴ய இத்யர்த²: |

> " ஏதமேகே வத³ந்த்யக்³நிம் மநுமந்யே ப்ரஜாபதிம் |
> இந்த்³ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்³ரஹ்ம ஶாஶ்வதம் || "

இதி | ஏகே—ஏகே வேதா³ இத்யர்த²: | உக்தரீத்யா பரஸ்யைவ ப்³ரஹ்மண: ஸர்வஸ்ய ப்ரஶாஸிதத்வேந ஸர்வாந்தராத்மதயா ப்ரவிஶ்ய வஸ்தி²தத்வாத் அக்³ந்யாத³ய: ஶப்³தா³ அபி ஶாஶ்வதப்³ரஹ்மஶப்³த³வத் தஸ்யைவ வாசகா ப⁴வந்தீத்யர்த²: | ததா² ச ஸூத்ரத்³வயம்

போனற வாணமுளள' எனபது பொருள. 'ஸ்வப்நதீ⁴க³ம்ய:' என்பதறகு 'ஸவப்நம போன்ற புததியால அறியததகுநத' எனபது அாததம. அதாவது, 'தெளிநத பாதயக்ஷ தசையைய அடைநதிருககும் அநுத்யாநம ஒனறுலேயே அறியத தகுநத' எனறு சொனனதாயிறறு

".ஏதமேகே" இதயாதியான சலோகநும கீழச் சொல்லபடட்டுளள பரஹமத்தின் ஸாவ சபத வாசயத தனமையையே வெளிபபடுததுகின்றது 'ஏகே' எனபதறகு, 'சில வேதஙகள' எனபது பொருள. முன் சலோகததில சொலலபபடடிருககிற பரகாரம, பாஹமம எலலா வஸதுககளிலுளளும அநுபரவேசிதது அவைகளை நியமிததுககொணடு அநதக காரணததால எலலாவறறிறகும ஆதமாவாக இருககிற டியால் இநத சலோகததில உதாஹரிககபபடடுள்ள அகநி முதலிய சபதஙகளும 'சாசவத பரஹம' சபதம போல ப்ரஹ்மததையே குறிககினறன எனபது தான இநத சலோகததின கருதது

திலும், " க்ஷிதௌ தடித்³வலயநீலாம்பு³த³ம் " எனறு நீலமேக ச்யாமளனுயுளள ஸ்ரீராமனுடைய திருமேனி ஸவாண ஸமாந வர்ணமெனறு சொலலபபட்டிருககின்றது.

'ஏதமேகே......' 'சில வேதஙகள ஈசவரனைச் சாச்வதமான பரஹமமென்று சொலவதுபோல, வேறு சில வேதஙகள இவனை அகநி எனறும, வேறு சில மருததுககள எனறும், வேறு சில ப்ரஹ்மாவெனறும, இனனும சில இநதிரனெனறும, இனனும சில ப்ராணனெனறும சொலலுகினறன' ஈசவரன ஸாவ சபத வாசயனுகிற படியால், அக்நி முதலிய சபதஙகளும், சாசவத பரஹ்ம சப்தம போல அநத ஈசவரனையே குறிககினறன எனபது இநத சலோகததின குறிபபு ஆகையால் இநத சலோகமும ஸாவ சபத வாச்யதவநதையே விவரிககின்றது இதில உளள 'ஏகே' எனபதறகு 'சில வேதஙகள' எனறு பொருள கொளளவேணடும

acharya.org

“யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் :
ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ॥”

இதி । பித்ருதேவப்ராஹ்மணஹுதாசநாதிசப்தாஸ்ஸர்வேஷு தச்சரீரதயா தத்ராத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோரேவ வாசகா இத்யுக்தம் பவதி ।

அதேதம் ஸர்வசாஸ்த்ரஹ்ருதயம் – ஜீவாத்மாந: ஸ்வயம் அஸங்குசிதாபரிச்சிந்ந

மற்றுமொரு ஸ்ம்ருதியும் “யே யஜந்தி” இத்யாதியான ச்லோகத்தால் இந்த அர்த்தத்தையே விவரிக்கின்றது. இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘பித்ரு’ ‘தேவ’ ‘ப்ராஹ்மண’ ‘ஹுதாசந’ முதலான சப்தங்களெல்லாம், அந்தப் பித்ருக்கள் தேவதைகள் ப்ராஹ்மணர்கள் அக்நி இவர்கள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் விஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன.

அதேதம்...இதுவிஷயமான ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்ன வென்றால்—‘ ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞாநத்தையே ரூபமாக உடையவை;

“யே யஜந்தி ... .”–இது தக்ஷ வசநம். இதுவும் ஸர்வ சப்த வாச்யபரமான ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்தில், அக்நி முதலிய சப்தங்கள் போல இந்த ச்லோகத்தில் பித்ரு தேவ சப்தங்கள் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன. சப்தங்களுள் சில, ப்ரஹ்மம் முதலிய சப்தம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய ஈச்வரனை அதவாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அக்நி பித்ருக்கள் போன்ற மற்றும் சில சப்தங்கள் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஸத்வாரகமாகச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்தால் தான் ஸகல சப்தங்களும் ஈச்வரனையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாந்திகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸ்தரித்துச் சொல்ல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத ச்ருதி அபேத ச்ருதி கடக ச்ருதி இவைகளின் அர்த்தத்தை உபபாதித்தார். இனி, பகவானை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைப் பற்றிப் பேசும் ச்ருதி வாக்யங்கள் முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய், முதலில், அந்த உபாயபர வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை விளக்குகிறார். இவ்விடத்தில் மித்யாவாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள். அது என்னவென்றால், ‘ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்’ [ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்பது முதலான வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ஜ்ஞாநம் என்பது அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தை மாத்ரம் நிவ்ருத்திக்கக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தின் நிவ்ருத்தியே

acharya.org

மலஜ்ஞாநஸ்வபாவா: ஸந்த: கர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதா: தத்தத்கர்மாநுரூபஜ்ஞாநஸங்கோசமாபந்நா: ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தவிவிதவிசித்ரதே-

---

அந்த ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமும் அற்றது, ஸகல தேசங்களிலும் ஸகல காலங்களிலும் வ்யாபிக்கக்கூடியது, ராகம் த்வேஷம் முதலிய தோஷங்களில்லாதது; ஆனால், அந்த ஜீவாத்மாக்கள் ஜந்மாந்தர கர்மமாகிற அவித்யையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேண்டும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களும் ஸத்யங்கள் என்னும் ப்ரமம் நிவ்ருத்தியாவதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே அம்மாதிரியான ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்' என்பது தான். இதற்கு, இம்மாதிரி ச்ருதிகளில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'வேதநம்' முதலிய சப்தங்களுக்குக் கேவலம் ஜ்ஞாநம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள் என்பது தான் ஸமாதாநம். இந்த ஸமாதாநத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் ஆத்மம் யாது என்பதை ஒருவித ஆத்ம க்ரமத்தை அநுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த-ஸகல ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அந்தரங்கமான அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவ்ருத்திக்கப்பட வேண்டியது யாது என்பதைச் சொல்லும் நிவர்த்ய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பர்யாலோசித்துப் பார்க்குமளவில் நாம் சொல்லும் ஆத்மமே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆதாரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்களில் தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்பது சலாக்யமாக மாட்டாது என்பது குறிப்பு.

'ஸ்வபாவாஸங்குசித' என்பதற்கு 'ஸ்வபாவத்தால் எவ்வித குறைவுமற்றது' என்பது பொருள், 'அபரிச்சிந்ந' என்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாதது' என்பது பொருள். அதாவது, ஈச்வரனுக்கு இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாக இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸ்வபாவத்தால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால், இது ஈச்வரனுக்கும் நித்யர்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்; மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கர்மாநுரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்களை உடைத்தாய், முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸ்வரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத் காலம் விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாரதம்யத்திற்குக் கர்மமே நிபந்தநம்

'நிர்மல'—மலமற்றது. ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாவது ராகம் த்வேஷம் முதலியவைகள், ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

acharya.org

ஹேஷு ப்ரவிஷ்டாஸ்தத்தத்தேஹாத்யபிமாநஜ்ஞாநப்ரஸராஸ்தத்தத்தேஹாத்மாபி

களாய, அந்தந்த காமங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அநுரூபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன, அவை, சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலாக அதிமாத

லும் பகவான் ஆத்மாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத காஹணம் இருக்கும்பொழுது மாத்ரம் இவை ஏற்படுமாகையால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. காம ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஜீவன் விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிர்மலமே

'ஜ்ஞாநஸ்வரூபா:'—ஜ்ஞாநத்தைத் தாமமாக உடைத்தானவை. 'ஸ்வரூபம் என்பதற்கு இவ்விடத்தில் 'தாமம்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவர்களுடைய ஸ்வரூபமானது, ஜட பதார்த்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸ்வரூபம் போலன்றிக்கே தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதை உடையது. இதைத் தான் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுகிறார்கள் இந்த ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் என்பதே இல்லை ஈச்வரன் விஷயத்தில் இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் விபு, ஜீவன் விஷயத்தில் இது அணு இந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவன்களை ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது. ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் இப்படி ஆச்ரயித்து நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைத் தாமி ஜ்ஞாநமென்றும் மற்றொன்றைத் தாமபூத ஜ்ஞாநமென்றும் வ்யவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தாமபூத ஜ்ஞாநம் ஸ்வபாவத்தால் விபு, ஆனால் காம பரவசமாய் ஸம்ஸரிக்கும்பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுகின்றது இந்தத் தாமபூத ஜ்ஞாநமே இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'கர்மாவித்யாவேஷ்டிதா:'—காமமாகிற அவித்யையால் சூழப்பட்டவைகளாய காமத்தால் 'தேஹமே ஆத்மா' என்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவன்களுக்கு உண்டாகின்றது, இந்த ப்ரமம் அவித்யை என்று சொல்லப்படும் இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸனையும், அந்த வாஸனையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும், அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் மறுபடியும் காமமும், இம்மாதிரி அநாதி சிதர பரம்பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸம்ஸார மென்னும் சக்ரம். அதில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை 'கர்மாவித்யாவேஷ்டிதா:' என்னும் பதம் குறிக்கின்றது.

'தத்தத்கர்மாநுரூபஜ்ஞாநஸங்கோசமாபந்நா:'—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோசத்தை அடைவதற்குக் காமமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங்கோசமும் அந்தந்த காமங்களின் தாரதம்யத்தைச் சார்ந்திருக்கிறபடியால், காமம் பலவித

acharya.org

மாநிநஸ் ததுசிதகர்மாணி குர்வாணாஸ் ததநுகுணஸுகது:கோப போகரூபஸம்ஸாரப்ரவாஹம் ப்ரதிபத்யந்தே ; ஏதேஷாம் ஸம்ஸார மோசநம் பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யத இதி ததர்த்தம் ப்ரத

ரம அலபமாயுள்ள ஸதமப பாபநதமான பலவித விசித்ர தேஹங்களுள புகுந்தவைக ளாய், அந்தந்த தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸ்வலபம ஸவலபமான ஜ்ஞாந விளககத்தைப் பெற்றும, அந்தந்த தேஹமே ஆத்மாவென்னும் அபிமானத்தைச் செயதுகொண்டும, அதற்கு யோக்யங்களான வ்யாபாரங்களில ப்ரவருத்தித்தும், அந்தந்த வ்யாபாரங்களால் ஏற்படும ஸுக துக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டும, இடைவிடாது தொடர்ந்து வரும் ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தில அகப்பட்டு கிடக்கின்றன ; இவைகளுக்கு இந்த ஸம்ஸார ப்ரவாஹத்திலிருந்து விமோசநம், பகவானிடத்தில் செய்யப்படும பரபத்தி ஒன்றாலேயே நேரக்கூடிய தாதலால், சாஸ்தரங்களெலலாம், முதலில தேவ மநுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடங்களில அதிக ஸங்கோசமும அவவளவு பலமிலலாமல இருக்குமிடங் களில் கொஞ்சம் குறைந்த ஸங்கோசமும் இப்படி கிரமிகமான ஸங்கோச தாரதமயம இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தெனபடுகின றது.

ப்ரஹ்மாதிஸ்தாவராந்தவிவிதவிசித்ரதேஹேஷு—சதுர்முக ப்ரஹ் மாவும் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்டவரே 'ஸ்தாவர' என்னும் பதம அதயலபமான ஸ்தாவர விசேஷத்தைக் குறிக்கும். 'விவித' எனபது தேவ மநுஷ்யன திர்யக் ஸ்தாவரம் முதலிய பேதங்களைக் குறிக்கின்றது ; 'விசித்ர' எனபது ஒவவொன றிலும அவாந்தர பேதங்களைக் குறிக்கின றது தத்தத்தேஹோசிதஜ்ஞாந ப்ரஸரா:—அந்தந்த தேஹத்திற்குத் தகுந்தபடி ஜ்ஞாநத்தின் பரஸரத்தைப் பெற்ற வர்களாய். ப்ராணிகளலலாமல இருக்கும ஸ்தாவரங்களில இந்த ஜ்ஞாந பரஸரம அதி மாத்ரம் ஸ்வலபம என று அறியவேணடும

ஸுகது:கோபபோகரூபஸம்ஸாரப்ரவாஹம்—ஸுகத்திற் கும துக்கத்திற்கும தேஹாத்மாபிமாநமே ஹேது. எது ஆத்மாபிமாநத்திற்கு அநு கூலமோ அது ஸுகம், எது அதற்கு பரதிகூலமோ அது துக்கம்.

ஏதேஷாம்—இதனால ஸம்ஸார மோசநத்திற்கு உபாயம சொலலப்படுகின றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம் நமமுடைய வேறு கதியற்றிருக்கும தனமை யையும் வேறு புகலற்றிருப்பதையும உணாநது பகவானிடத்தில பூர்ண விச்வாஸத்து டன் நாம நமமையும நமது ரக்ஷணத்தின பரத்தையும் அவனிடத்தில ஒப்புவிப்பதை பர

acharya.org

शेषां देवादिभेदरहितज्ञानैकाकारतया सर्वेषां साम्यं प्रतिपाद्य, तस्यापि स्वरूपस्य भगवच्छेषतैकरसतया भगव

பேதமின்றித்தும் தேஹத்தைப் பற்றியவை யென்றும், அந்தத் தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மாக்கள் ஜ்ஞானமொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் ஒருவித பேதமும் இல்லை என்றும் அந்த ஆத்மாக்கள் ஸர்வ தேச ஸர்வ காலங்களிலும் பகவானுக்கே சேஷமாயிருக்கிறபடியால் அவை எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்து விட்டு, பிறகு பகவானுடைய

பக்தி என்று சொல்வார்கள். இப்படி ப்ரபத்தி செய்து நாம் பக்தி யோகத்தின் நிஷ்பத்தியைத் தேடிக்கொண்டு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம். இதை ஸத்வாரக ப்ரபத்தி என்று சொல்லுவார்கள். இந்த மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள் பக்தியோக நிஷ்டராவர். ப்ரபத்தியானது ஸாக்ஷாத்தாகவும் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி மோக்ஷத்தைத் தேடுபவர்கள் அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டராவார்கள். இந்த இரண்டு மார்க்கங்களிலும் ப்ரபத்தி அவசயம் அபேக்ஷிதமாகையால் 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு ஸம்ஸார விமோசனம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வ்யங்க்யம்—தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்னும் ஜ்ஞானம் ஏற்பட்டவர்களே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயத்தைத் தேடுவார்கள், அந்த ஜ்ஞானம் ஏற்படாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் மோக்ஷோபாயத்தின் அபேக்ஷை ஜனிக்க மாட்டாதன்றோ? ஆகையால் 'ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அது கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமே, அந்தக் காரணத்தால் ஸகல ஆத்மாக்களும் ஸமம்' என்பது முதலில் விளக்கப்பட வேண்டும். இம்மாதிரியே, 'பகவானுக்கே நாம் எப்பொழுதும் சேஷ பூதர்கள்' என்னும் ரஸம் ஸித்தித்த பிறகு தான் மோக்ஷத்தை அடைவதில் இச்சை பிறக்குமாகையால், ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷத்தன்மையும் முதலில் விளக்கப்பட வேண்டும். இந்த அர்த்த க்ரமத்தை அநுஸரித்தே, இவ்விடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயங்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறார்.

ஸ்வாபதேசம்—முதலில், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. சரீரங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம், ஆகையால் எல்லாம் ஸமம், எல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷ பூதங்கள், ஆகையால் எல்லாம் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்.

த்மஸ்வரூபம் ப்ரதிபாத்ய, பரமாத்மஸ்வரூபம் ச ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநதயா ஸகலேதரவிஸஜாதீயம் அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணாச்ரயம் ஸ்வஸங்கல்ப ப்ரவ்ருத்தஸமஸ்தசிதசித்வஸ்துஜாததயா ஸர்வஸ்யாத்மபூதம் ப்ரதிபாத்ய, ததுபாஸநம் ஸாங்கம் தத்ப்ராபகம் ப்ரதிபாதயந்தி சாஸ்த்ராணி । யதோக்தம்

ஸ்வரூபத்தை விளக்க ஆரம்பித்தது, அது எவ்வித ஹேய ஸம்பந்தமுமற்ற சுத்த ஆநந்த ரூபமென்றும், அந்தக் காரணத்தாலேயே அது மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்றும், அது அளவற்றதும் மேன்மையானதும் கணக்கில்லாததுமான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமென்றும், தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் சேதநாசேதந ரூபங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் ப்ரவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆத்மாவாக இருக்கின்றதென்றும் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ஸகல அங்கங்களுடனும் அந்தப் பரவானிடத்தில் பக்தி செய்வதே

பரமாத்மஸ்வரூபம் ச—இரண்டாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. அது, எவ்வித ஹேய ஸம்பந்தமுமில்லாத கேவல ஆநந்த ஸ்வரூபம்; ஆகையால் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணம், கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் அது தனது ஸங்கல்பத்தால் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் அது ஆத்மாவாகின்றது.

ததுபாஸநம்—இப்படி ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்கள் இரண்டையும் ப்ரஸ்தாவித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம ப்ராப்தி எப்படிக் கிடைக்கும் என்பதை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். பகவானை உபாஸிப்பதே அதற்கு உபாயம். கீழ் 'பகவத் ப்ரபத்தி ஒன்றாலேயே ஸம்ஸார மோக்ஷம் ஸாதிக்கத் தகுந்தது' என்று சொல்லிவிட்டு, இவ்விடத்தில் பகவதுபாஸ்தியை உபாயமாகச் சொல்வதன் கருத்து, 'பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு பகவதுபாஸநம் உபாயம், அந்த உபாஸநத்திற்கு ப்ரபத்தி அங்கம்' என்பதுதான். 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'வேதந' சப்தத்திற்கு 'ஜ்ஞாநம்' என்று பொருள் கொண்டு மித்யா வாதிகள் செய்த சங்கைக்கு, 'வேதநம்' என்பதற்கு 'உபாஸநம்' என்பது பொருளே தவிர 'கேவல ஜ்ஞாநம்' பொருள் ஆகமாட்டாது என்பது தான் ஸமாதாநம். அதுவே இவ்விடத்தில் ஸூசிக்கப்படுகின்றது

யதோக்தம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் க்ரமப்படி ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முதலில், "**நிர்வாணமய ஏவாயம்**" இத்யாதி

acharya.org

"நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமல: ।
து:காஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே ந சாத்மந: ॥"

இதி। ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கக்ருதகர்மமூலத்வாந்நாத்மஸ்வரூபப்ரயுக்தா தர்மா

அவனை அடைவதற்கு உபாய மென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன'. "நிர்வாணமய:" என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆத்மா வென்னும் வஸ்து கேவலம் ஆநந்தமயம் ஜ்ஞாநமயம் நிர்மல மென்றும், துக்கம் அஜ்ஞாநம் மலம் இவை யெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல வென்றும் சொல்லுகின்றது அதாவது: துக்கம் முதலியவை, ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் கர்மங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் 'ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் ஜ்ஞான மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை' என்பதற்கு ப்ரமாணம் 'வித்யாவிநயஸம்பந்நே' இத்யாதியானது, 'சரீரத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி வியுக்தங்களான ஆத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் எவ்வித பேதமும் இல்லை' என்பதற்கு ப்ரமாணம். "இஹைவ தைர் ஜிதஸ் ஸர்க்க:" என்பது, இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. "தைவீ ஹ்யேஷா" என்பது, 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்க மாட்டாது' என்பதற்கு ப்ரமாணம். 'மயா ததம்' என்பது 'ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றது' என்பதைச் சொல்லுகின்றது; 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி' என்னும் வாக்யத்தால் 'பகவானுடைய ஸர்வாத்மகத்வம் மித்யை' என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக்கும் சங்கையும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பரிஹரிக்கப் படுகின்றது.

'நிர்வாணமய:...... .'—இதன் பொருள் 'ஆத்ம வஸ்துவானது கேவலம் ஆநந்த ஸ்வரூபம், கேவலம் ஜ்ஞாநமே ஆகையால் அதற்கு எவ்வித மலமும் இல்லை; துக்கம் அஜ்ஞாநம் இவையாகிற மலங்களை உடைய தர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களே தவிர ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவையல்ல' என்பது தான் இந்த ச்லோகத்தில் 'மலம்' என்னும் சப்தம் 'ராகம்' 'த்வேஷம்' இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைத்தான் 'துக்கம்' 'அஜ்ஞாநம்' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். 'இந்தத் துக்கா ஜ்ஞாநங்கள் எப்படி அசேதநமான ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாகும்? சேதந வஸ்துவுக்கன்றோ அவைகள் உண்டாவன?' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம். இந்தச் சங்கையை "ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்க" இத்யாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார் 'ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆத்மாவுக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்தத் துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுகின்றன, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் விலகினால் அவைகளும் விலகி விடுகின்றன' என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது: துக்கம் முதலானவை ஆத்மாவுக்கே நேரக்கூடியனவ

acharya.org

ஜாத்யாதய: । ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந ப்ரக்ருதேரேவ தர்மா ஜாத்யாதிஷு ।

“ வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி ।
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்ஶிந: ॥ ”

[ஸ. கீ 5–18]

ப்ரகருதியின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் அவை கம முதலியவை ஏற்படும், அது இராவிட்டால இவையுமில்லை யாகையால இவைகள ப்ரக்ருதியின தர்மங்களென்று சொலலப்பட்டிருக கின்றன.

“ வித்யாவிநயஸம்பந்நே ” இதய ஸ்லோக வாக்யம், ‘உபாதியின ஸம்பந்தமற் றிருக்கும் ஆதமாவின சுதத ஸ்வரூபம எனபது ஸகல ஆதம வஸதுககளுக்கும் ஸமம’ என் பதைச சொல்லுகின்றது தேவ ரூபமாகவும திர்யக் ரூபமாகவும மநுஷ்ய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும இருக்கும ப்ரகருதியுடன் கலந்து நிற்கும் ஆதமாவின சுதத ஸ்வ ரூபததை விவேகிதது அறியககூடிய புததியை உடையவர்களே இவவிடததில ‘பண்டி தர்கள’ எனறு சொலலப்படுகிறார்கள. அபபடி அந்தந்த ப்ரகருதி விசேஷததைக

எனபது உணமையானாலும, அவை ஆதம ஸ்வரூப ப்ரயுகதஙகளலல வென்று சொன்ன தாயிற்று. ஜாதிகள் ப்ரகருதியின தர்மஙகளாக இருந்தால் எனன பலம் உணடா குமோ, அதுவே அவை ப்ரகருதி தர்மஙகளாக இராமலிருக்கையிலும உணடாகிறபடி யால் ‘அவைகள ப்ரக்ருதி தர்மஙகள’ எனறு சொலலபபடுகின்றன என்பது அபிபரா யம். ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந—‘ப்ரகருதி ஸமபந்தம் இருந்தால் ஜாதி.கள ப்ராபதஙகளாகின்றன; அது இராவிட்டால இவை அப்ராப்தஙகளே’ எனனும விவே கததால

‘ வித்யாவிநய......... ’ இதன பொருள. ‘ஜ்ஞாநம சம தமாதிகள் இவை களுடன கூடிய ப்ராஹ்மணன, கேவலம ஜநமததால மாதரம் ப்ராஹ்மணயததை உடைய ப்ராஹமணன, இவர்கள இருவரிடததிலும ஜ்ஞாந ப்ரயுகதமான வைஷம்யம் இருககை யிலும, அந்த வைஷம்யம கேவலம உபாதியால ஏறபடுகினறதே தவிர அது ஆதம ஸ்வரூ பததை ஸ்பர்சிக்கவிலலை எனபதை ஆதம ஸ்வரூபததின உணமையை அறிந்தவர்கள அறிவார்கள்; அதே மாதிரி பசுவுககும யானைககுமுளள ஆகார ப்ரயுகத வைஷமயமும், நாயககும நாய மாமஸததைப புஜிககும சவ பாகர்களுககு முளள வ்ருத்தி ப்ரயுகத வைஷமயமும ப்ரகருதி ஸம்பந்தததால ஏறபடுகின்றன எனபது அவர் களுககு விளஙகும ’ இதனால உபாதி வியுகத ஆதம ஸ்வரூபம ஸமமே எனபது சொலலப் பட்டது. சிலர், இந்த சலோகத்தால சரீர கதமான வைஷம்யமே நிஷேதிக்கப்படுகின்

acharya.org

இதி | தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாத்மந: ஸ்வரூபவிவேசநீ புத்தி யேஷாம் தே 'பண்டிதா:' | தத்தத்ப்ரக்ருதி விசேஷவியுக்தாத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநவந்த: தத்ர தத்ர அத்யந்தவிஷமாகாரே வர்த்தமாநாத்மநாம் ஸமாநாகாரம் பச்யந்தீதி 'ஸமதர்சிந:' இத்யுக்தம் | ததிதமாஹ

"இஹைவ தைர் ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மந: |

காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், 'ஆத்ம வஸ்துக்கள் அதிமாத்ரம் விஷமமான ஆகாரத்தையுடைய ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் கலந்து இருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் ஒரே விதமான ஆகாரத்தை உடையவைகளே' என்பதை நன்றாக அறிவார்களன்றோ? இந்த அர்த்தத்தைத் தான் இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸமதர்சிந:' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. "இஹைவ தைர் ஜித:" இத்யாதியான வாக்யம் இதை ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. 'நிர்தோஷம்' என்ப

றது என்று அபிப்ராயப்படுவார்கள். அது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தம். சரீரகதமான வைஷம்யமே இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது, ஆனால் அந்த வைஷம்யம் உபாதியால் ஏற்படுகின்றது என்பதும் அது உபாதி வியுக்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பர்சிக்கவில்லை என்பதுமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இது இவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள 'பண்டித' 'ஸமதர்சி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யானத்திலிருந்து விளங்கும்.

"இஹைவ........."—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள "வித்யாவிநய" இத்யாதியான ச்லோகத்திற்கு அடுத்து வரும் ச்லோகம் இது. 'ஸமதர்சிந:' என்பதால் சொல்லப்படும் ஸாம்யமானது உபாதியால் விடப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமே என்னும் அர்த்தத்தை இது ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது. இதன் பொருள்—'எந்த முமுக்ஷுக்கள், நிருபாதிக ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஜ்ஞாநைகாகாரமாயிருக்கிறபடியால் எவ்வித வைஷம்யமுமற்றது என்பதை நன்கு உணர்கிறார்களோ, அவர்கள் இன்னும் மோக்ஷத்தை அடையாவிட்டாலும் முக்த ப்ராயர்களென்றே சொல்லப்படவேண்டும். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்கமாகிற தோஷத்தால் விடப்பட்டுள்ள ஆத்ம வஸ்து எவ்வித வைஷம்யமுமற்றதாதலால் அது ப்ரஹ்மமென்றே சொல்லப்படக்கூடும், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தில் அன்றோ அவர்கள் இருக்கிறார்கள்? ஆகையால் அவர்கள் முக்த ப்ராயர்களே என்பதுதான். 'ப்ரக்ருதி விகாரமாகிற தேஹாதிகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதானது தோஷம்; அந்தத் தோஷமில்லாமல் இருக்கும் ஆத்மாக்களெல்லாம் ஸமமானவைகளே' என்னும் அர்த்தம் 'நிர்தோஷம் ஹி ஸமம்' என்பதால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால்,

acharya.org

நிர்தோ³ஷம் ஹி ஸமம் ப்³ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்³ரஹ்மணி தே ஸ்தி²தா: ॥"

[ஸ கீ 5-19]

இதி । 'நிர்தோ³ஷம்'—தே³வாதி³ப்ரக்ருதிவிஶேஷஸம்ஸர்க³ரூபதோ³ஷரஹிதம்; ஸ்வரூபேணாவஸ்தி²தம் ஸர்வாத்மவஸ்து நிர்வாணரூபஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமமித்யர்த²: । ததே³வம்பூ⁴தஸ்யாத்மந: பரமபுருஷஶேஷதைகரஸதா தந்நியாம்யதா ததே³காதா⁴ரதா ச தச்ச²ரீரதத்ப்ரகாரதயா ஶப்³தை³: ஸாமாநாதி⁴கரண்யேந ச ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணேஷு வ்யவஹ்ரியத இதி பா⁴வ: ஸூத்ரம் ।

தற்குத 'தேவ'ரூபம் முதலான ப்ரக்ருதி விசேஷத்துடன் சேர்ந்திருப்பதாகிற தோஷமற்றிருக்கும் என்பது பொருள். 'சுத்த ஸ்வரூபத்துடன் இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் (அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றிருக்கும் ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம்) ஆநந்த ரூபமான ஒரே ஆகாரத்தை உடையவை, ஆகையால் அவையெல்லாம் ஸமமே' என்பது குறிப்பு. தவிரவும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் பகவானுக்கும் அவனுடைய சரீரமாயுள்ள மற்றைப் பதார்த்தங்களுக்குமுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவனை அந்தப் பதார்த்தங்களைச் சொல்லும் சப்தங்களாலேயே வ்யவஹரிக்கின்றன வென்றும், அப்படி அவை வ்யவஹரிப்பதே 'அந்த ஆத்ம வஸ்துக்களெல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷமாயிருப்பதையே ரஸமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன, பகவானாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றன; அவனையே ஆதாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன' என்பதை நன்கு

இது ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு ஸ்பஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. மோக்ஷமடையாமல் முமுக்ஷு தசையிலேயே இருக்கும் ஒருவனை, எவ்விதத்தில் ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்துவிட்டான (ஸர்க³ ஜித:) என்று சொல்லக்கூடும்? என்றால், அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பர்யம் 'அவன் முக்த ப்ராயன்' என்பது தான், 'அவன் முக்தனே' என்பதன்று என்று ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டும். முன் ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸமதர்சிகளின் ப்ரசம்ஸையே இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்யம்.

ததே³வம்பூ⁴தஸ்ய—இது வரையில் ஆத்மா ஜ்ஞாநைகாகாரம் என்பதற்கும், அதன் உபாதி வியுக்த ஸ்வரூபம் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஸமம் என்பதற்கும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்பொழுது, க்ரமப்படி, ஆத்மாக்களெல்லாம் பகவானை அந்தராத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன என்பதற்கு ப்ரமாணம் உபபாதிக்கப்படவேண்டும். இந்த உபபாதநம் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இங்கு அது சொல்லப்படவில்லை [ஸத் வித்யையின் ஸவிசேஷ பரத்வத்தைச் சொல்லி முடிக்கையில் எல்லாம் ப்ரஹ்மாத்மகம் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 53-65-ம் பக்கங்களைப் பார்க்க]

acharya.org

“தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா ।
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥”

[ப. கீ. 7-14.]

இதி । ததேவம் அநாத்யந்த: கர்மக்ருதவிசித்ரகுணமயப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க
ரூபாத் ஸம்ஸாராந்மோக்ஷோ பகவத்ப்ரபத்திம்ருதே நோபபத்யத
இத்யுக்தம் பவதி,

விளக்குகின்றதென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ” இத்யாதியான பகவத்கீதா வாக்யமும், “நாந்ய: பந்தா:” இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களும், கர்மத்தால் ஏற்படும் விசித்ரமான குணமய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாக்கள் மோக்ஷம் பெறுவது, அந்தப் பகவானை ப்ரபத்தி செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

“தைவீ ஹ்யேஷா.........”—இதன் பொருள் ‘ஸத்வ ரஜஸ் தமோ மயமாயிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதியானது ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலையில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் என்னாலேயே நிர்மிதமாயிருக்கிறபடியால் அது அநீச்வரர்களாக இருக்கும் ஒருவராலும் தாண்டக் கூடாதது. என்னைச் சரணமடைபவர்கள் மாத்ரம் அதைத் தாண்டச் சக்தரானவர்கள்’, ப்ரக்ருதி என்பது அசேதந வஸ்து, அது நித்யமானது ஜீவன்களுடைய கர்மாநுகுணமாக இந்த ப்ரக்ருதி விசித்ரமான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவன்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்படி செய்யப்படுகின்றது இதுதான் ‘பகவான் ப்ரக்ருதியை நிர்மாணம் செய்கிறான்’ என்பதன் தாத்பர்யம் அப்படித் தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியானது, பகவத் ஸ்வரூபத்தை அந்த ஜீவன்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல் தடுப்பதையும் தனது ஸ்வரூபத்தில் போக்யதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது கார்யமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது இப்படி ப்ரக்ருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித ஆநந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பகவானை அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவ்ருத்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரணமடையவேண்டும் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘மாயை’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘ப்ரக்ருதி’ என்பது பொருள் ப்ரக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணமயமானதால் அது ‘குணமயீ’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. ‘மாயாம் தரந்தி’ [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என்பதற்கு, ‘ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்பது தாத்பர்யம் பகவத் கீதையில் இந்த ச்லோகம் வரும் ஸ்தலம் உபாஸந ப்ரகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரபத்தி, உபாஸநத்திற்கு அங்கமாயுள்ள ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகின்றதென்று அறிய வேண்டும்.

acharya.org

"நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே"

இத்யாதிச்ருதிஷு ।

"மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகதவ்யக்தமூர்த்திநா ।
மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தித: ॥
ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பச்ய மே யோகமைச்வரம் ॥"

[ப. கீ 9-4, 5]

இதி ஸர்வசக்தியோகாத் ஐச்வர்யவைசித்ர்யமுக்தம் । ததாஹ

கின்றன. 'மயா ததமிதம்' இத்யாதியான வாக்யங்கள், பகவான் ஸர்வ சக்தனா யிருக்கிறபடியால் அதிமாத்ரம் ஆச்சர்யகரமான ஐச்வர்யத் தன்மையை உடைத்தாயிருக்க

"நாந்ய: பந்தா.........''—'பகவத் ப்ராப்திக்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை' இதற்கு முன் வாக்யம் 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி' [அவனை அறிகிறவனே மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்று இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் 'வேறு மார்க்கம்' என்பது 'அவனை அறிவதைத் தவிர்த்து வேறு மார்க்கம்' என்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் 'வேதநம்' [அறிவது] என்பது உபாஸநத்தைக் குறிக்கின்றது, அந்த உபாஸநத்தின் நிஷ்பத்தி, ப்ரபத்தியை அபேக்ஷித்திருப்பதால், 'ப்ரபத்தியின்றிக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கமாட்டாது' என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூடும்.

'மயா ததமிதம் ....'—ஜகத் முழுவதும் அந்தர்யாமியா யிருக்கும் பகவானால் தரிக்கப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணம். இதற்கு ப்ரமாணம் ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவ்விடத்தில் அதை உபபாதிக்கப்போகிறோமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, இப்பொழுது அதை உபபாதிக்க ப்ரயத்நப்படுவதன் காரணம், இந்த ச்லோகத்தால் ப்ரக்ருத ஆத்ம உபபாதிக்கப்படுகின்றது என்பதுடன் இது ஸம்பந்தமாக அத்வைதிகளால் செய்யப்படும் ஒரு சங்கையும் பரிஹ்ருதமாகின்றது என்பதுதான். ச்லோகத்தின் பொருள் — நான் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தாமலே ஜகத் முழுவதிலும் அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டு அதைத் தரிக்கும் பொருட்டும் நியமிக்கும் பொருட்டும் சேஷியாக வ்யாபித்திருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லா பூதங்களுடைய ஸத்தியும் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் என்னைச் சார்ந்தே இருக்கின்றன, என்னுடைய ஸத்தி யொருசிறிதேனும் அவைகளைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை. அவைகள் என்னிடத்தில் சார்ந்திருப்பதும் குடம் ஜலத்தைத் தாங்குவது போல ஸம்யோகத்தாலன்று, ஆனால் கேவலம் என்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே அவைகள் தரிக்கப்படுகின்றன. நான் இச்சித்து அவைகளைத் தரிக்கிறேனே தவிர, பரதந்த்ரனாகத் தரிக்கவில்லை இதுதான் என்னுடைய அஸாதாரண ஸ்வபாவம்' இதனால் 'பகவான் ஸர்வ சக்தன்; அவனுடைய ஐச்வர்யத்தன்மையும் அஸாதா

acharya.org

'விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத்"

இதி। அநந்தவிசித்ரமஹாஸ்சர்யரூபம் ஜகந்நாதாம்சாம்சேந ஸ்தித

கிறுன எனபதை விளககுகினறன "விஷடப்யாஹ" இதயாதியான வாகயம இநத ஆததமதையே ஸபஷடமாகச சொலலுகினறது இநத வாகயததின பொருள — 'கணக கறற வைசி ாயததை உடைததாயிருககிறபடியால மிகவும ஆசசாயகரமான இநத

ரணமே' எனபது விவரிககபபடடதாகினறது ஸ்ரீ சஙகராசாாயா செயயும அாததம வேறு 'பகவான மூாததமான வஸது அனறு அவனுககு மூாததஙகளான வஸதுககளு டன ஸமஸாககம சொலவது உபபநநமாகமாட்டாது ஆகையால இவவிடததில 'மத்ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி' [ஸாவ பூதஙகளும எனனுல தரிககபபடடிருககினறன] எனறு தேஹாதி ஸஙகாதம விபஜிததுச சொலலபபடடிருபபதை, லோக புததியை அநுஸரிதது வயபதேசம செயததாக எடுததுககொளள வேணடும 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி' [பூதஙகள எனனிடததில இலலை] எனனும வாகயததால அநத வயபதேசம நிஷேதிககப படுகினறதனறோ" எனபதுதான அவா சொலலும அாததம இபபடி முதலில ஒனறைச சொலலிவிடடு உடனே அதை நிஷேதிககிறாா எனறு சொலவது யுகதியுகதமாக மாடடாதாகையால 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி' எனபது, ஜகததிற கும பகவானுககுமுளள தாாய தாரக பாவம, லோகததில மூாததஙகளான வஸதுக களில தெனபடும தாாய தாரக பாவம போனறதனறு' எனனும அாததததையே சொலலுகினறது எனறு விவரிபபதே ஸஙகதமாகும எனபது ஸ்ரீ பாஷயகாராருடைய திருவுளளம இபபடி அாததம சொலலும பகஷததில பின வரும "பஸ்ய மே யோகமைஸ்வரம்" [எனனுடைய அஸாதாரணமான ாசவாததனமையைப பாா] எனறு சொலவதும பொருநதும எவவித ஆயாஸமுமிலலாமல் கேவலம ஸஙகலப மாதரததா லனறோ பகவான பரபஞசததைத தரிககிறான? இது அவனுககே அஸாதாரணம இநத அாததததிறகு மறறுமொரு ஸபஷடமான பரமாணம சொலலுகினறாா

"விஷடப்யாஹ இதன பொருள — இநத ஜகத முழுவதும எனனுடைய ஸஙகலபததை அதிகரமிதது வாததிககாமலிருககும்படி நான எனனு டைய மஹிமையின ஒரு லேசததால அதை வசீகரிததுககொணடு அதிஷடாநம செயது வருகிறேன' 'ஏகாம்சேந' எனபதறகு 'ஒரு அமசததால' எனபது பொருளனறு பகவான எவவிடததிலும பரிபூாணன ஆகையால 'அவனுடைய நியமந ஸாமாதயத தின ஒரு லேசததால' எனபதே பொருள இபபடி 'ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி' எனனும வாகயம மாயாவாத பகஷததிறகு ஒரு கால அநுகுணமாகுமோ எனனும சஙகை பரிஹரிககபபடடது

acharya.org

ப்ரவிஶ்ய ஸர்வம் ஸ்வஸங்கல்பேந விஷ்டப்யாநேந ரூபேணாநந்தமஹா விபூதிரபரிமிதோதாரகுணஸாகரோ நிரதிஶயாஶ்சர்யபூத: ஸ்திதோऽஹமித்யர்த:।

ததிதமாஹ

“ஏகத்வே ஸதி நாநாத்வம் நாநாத்வே ஸதி சைகதா।

பரபஞசம முழுவதிலும நான எனனுடைய மஹிமையின லேசததால ஆதமாவாக உட்புகுநது ஸகலததையும எனனுடைய ஸஙகலப மாதரததால தாஙகிககொணடு, அநத பரபஞசததின ரூபமான கணககறற உதகருஷட விபூதிகளை உடையவனுயும, அளவறற உதாரகுண விசேஷஙகளுடனும, எலலாருககும எலலையிலலாத ஆசசாயகரமான வஸதுவாகவும நிறகிறேன’ எனபதுதான

ததிதமாஹ ‘இபபடி ஸாவ சகதி யோகததால தனது ஸஙகலப ஏகதேசததாலேயே பரபஞசம முழுவதையும தரிககக கூடிய ஆசசாயகரமான ஈசவாத தனமையை உடையவன பகவான’ எனனும அாததததையே “ஏகத்வே ஸதி”

ஜீவாதம ஸவரூபம, பகவத ஸவரூபம பகவத பராபதிககு ஸாதநமாயுளள பகதி ஆக இமமூனறு விஷயஙகளையும பாஸதாவிததது. பிறகு அவைகளுககெலலாம கரமபபடி சாஸதர பரமாணஙகள இது வரை கூறபபடடன கடைசியாகக கூறபபடட பரமாண வாகயததில “ந ச மத்ஸ்தாநி பூதாநி பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்” எனனும வாகயததை விவரிககுமபொழுத, ‘பகவான ஸாவ சகதிகளுடனும கூடியவனுதால பரபஞசம முழுவதையும தனது ஸஙகலப லேசததால மாதரம நிலைநிறுததுவதறகு அவன சகதன’ எனனும விஷயம பரஸதுதமாயிறறு ‘அபபடி இவன ஆசசாய பூதன’ எனபதறகு இவ்விடததில வேறு பரமாணஙகளைக கூறுகிறா

“ஏகத்வே ” இதன பொருள —‘பகவான ஒனறாக இருககையிலும பஹுவாக இருககிறான, பஹுவாக இருககையிலும ஒனறாகவே இருககிறான அவனுடைய ரூபம சிநதிககத தகாதது, அதை உளளபடி அறிவதறகு யாா சகதராவாா?” ஒனறாகவும பஹுவாகவும இருபபது விருததமான தாமஙகள ஆகையால அநத உட்கருதது வெளியில தோனறும அாததமாக மாடடாது “ப்ரஶாஸித்ருத்வேந ஏக ஏவ ஸந்” எனனும கரநத வாகயம, “ஏகத்வே ஸதி” எனனும மூல வாகயததையும, “விசித்ர ஸ்ருஜதே” எனபது “நாநாத்வே” எனபதையும, “ஏவம் ஸ்வஸ்வாம்ஶேந ச ஸ்திதோऽபி ஸந்” எனபது “நாநாத்வே ஸதி” எனபதையும, “ச நவயிக ச அவதிஷ்டதே” எனபது

acharya.org

அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் கஸ்தத்வேதிதுமர்ஹதி ॥"

இதி । ப்ரஶாஸிதுரேகத்வேந ஸர்வவஸ்து விசித்ர விவித ஸ்வரூபத்வாச்ச

இத்யாதியான வாக்யமும் சொல்லுகின்றது ஸகல சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் பகவானாலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகிறபடியால், அப்படி நியமிக்கும் சக்தியை உடைய

"ஏகதா" என்பதையும், "ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ந யாதாத்ம்யமிதி:" என்பது "அசிந்த்யம் அர்ஹதி" என்பதையும் விளக்குகின்றன இவற்றின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால் — ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஈச்வரன் நியமேந தாரகன், நியாமகன் சேஷி ஆகையால் அவனை ஆத்மாவென்றும் சேதநாசேதநங்களை அவனுடைய சரீரமென்றும் சொல்வார்கள் இப்படி ஈச்வரன் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரபஞ்சம் ப்ரகாரமாகவும் இருக்கிறபடியால் 'ஈச்வரன் ஒருவனே' என்று சொல்லும்பொழுது 'ப்ரகாரி ஒன்றே' என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும், 'அவன் பஹு' என்று சொல்லும்பொழுது 'ப்ரகாரங்கள் பல' என்பது சொல்லப்படுகிறது என்றும் நாம் அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் இதனால் 'ஏகத்வே ஸதி நாநாத்வம்' [ஒன்றாக இருக்கையிலும் பஹுவாக இருக்கிறான்] என்பது ப்பக்ஷம் 'நாநாத்வே ஸதி சைகதா" [பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான்] என்பதற்கும் அதே கருத்தைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இந்த இரண்டாவது வாக்யத்திற்கு ப்ரயோஜநம் இராமற் போய் விடுமாதலால் வேறு கருத்து சொல்லவேண்டும் அது என்னவென்றால் 'முதலில் லீலா விபூதியில் தென்படும் வைசித்ரயத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து ப்ரகாரங்களின் நாநாத்வம் சொல்லப்பட்டது; இந்த இரண்டாவது வாக்யத்தில், லீலா விபூதியில் ப்ரகார பேதங்களால் அவன் பஹுவாகத் தோன்றுகையிலும், அதயாச சாயகரமான நித்ய விபூதியின் யோகம் அவனுக்கு இருப்பதால் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனென்றும் ஆகையால் அவன் ஒருவனே என்றும் பொருள் சொல்லப்படுகின்றது என்பது தான் இந்த நித்ய விபூதி யோகத்தைக் குறிக்கும் பொருட்டே "அநவதிகாதிஶய ப்ரீதிவிஷய:" என்னும் விசேஷணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன

"அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம்"—ப்ரஹ்மம் மற்றை வஸ்துக்களைப் போன்றதன்று, அது விஸஜாதீயமானது ஆகையால் இதர வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் தர்மங்களைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாகவே அதன் தர்மங்கள் இருக்கவேண்டும் ஆகையால் ஸகல சக்திகளும் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல ரூபங்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் இருக்கக்கூடும் 'பரஸ்பர விருத்தங்களாயுள்ள தர்மங்கள் எவ்விதம் ஒரே வஸ்துவினிடத்தில் இருக்கக்கூடும்" என்று நாம் ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சிந்திப்பது யுக்தமாகமாட்டாது இது தான் 'அசிந்த்யம்' என்பதன் கருத்து

acharya.org

தயா ப்ரவிஶ்ய தத்₃ரூபேண விசித்ரப்ரகாரோ விசித்ரம் கர்ம காரயந் நாநாரூபதாம் ப₄ஜதே । ஏவம் ஸ்வஸ்வாம்ஶேந தத்₃ஸர்வஸ்ய ஸ்யாந் நாநாரூபம் ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்வா தயா ப்ரவிஶ்ய விஷ்டப்₄ய நாநாகேவ நாவஸ்தி₂தோऽஸௌ ஸ ஹ்யநவதி₄காதிஶயாஸங்க்₂யேயகல்யாணகு₃ணக₃ண: ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: பரப்₃ரஹ்மபூ₄த: புருஷோத்தமோ நாராயணோ

ப்ரகாரி ஒருவனே. அப்படி அவன் ஒருவனுக்கு இருக்கையிலும், விசித்ரங்களாயுள்ள சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் அவன் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து, அந்தச் சேதநாசேதநங்களைப் பற்பல விதமான கார்யங்களில் நியமித்துக்கொண்டு, அவையெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் கணக்கற்ற ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனுகிறுன், ஆகையால் அவன் பல ரூபங்களை அடைகிறுன் என்றும் சொல்லக்கூடுமே. இப்படி தனது ஸங்கல்ப லேசத்தால், ஸாவாச்சர்யமாயும் அதி விசித்ரமாயுமிருக்கும் இந்த லீலா விபூதி முழுவதிலும் அந்தராத்மாவாக ப்ரவேசித்து, அந்தக் காரணத்தால் அநேக ப்ரகாரங்களுடன் கூடினவனுக

ப்ரஶாஸிதாரமேகேநக:—சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பகவான் நியாமகன், அவையெல்லாம் பகவானுக்கு நியாம்யங்கள், ஆகையால் அவை அவனுக்குச் சரீரம், அவைகளுக்கு அவன் சரீரி, அதாவது அவன் ப்ரகாரி, மற்றவையெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் அந்த ப்ரகாரி ஒருவனே.

தத்₃ரூபேண விசித்ரப்ரகார:—அவனவைகளைச் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடையவனுகிறுன். ‘விசித்ரம் கர்ம காரயந்’ என்பதால் அவன் நியந்தா என்று சொல்லப்படுகிறது. அவனால் நியமிக்கப்படுகிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் என்பது உபபாதிக்கப்பட்டதாகின்றது. நாநாரூபதாம்—விசித்ரங்களான ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையே இவ்விடத்தில் ‘அவன் பஹுவாக இருக்கிறுன்’ என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.

“அநவதி₄காதிஶய   நிரதிஶயாஶ்சர்யஹேது:”—இது ‘அவன் நித்ய விபூதி நாதனுகிறபடியால் அவனுக்கு ஸமனுகவாவது அவனைக்காட்டிலும் அதிகனுகவாவது ஒருவரும் இல்லை’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. ‘ந தத்ஸம:’ இத்யாதியான வாக்யம், ‘அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பார்த்தாலும் அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது.

acharya.org

நிரதிஶயாஶ்சர்யதே3ஹதா நீலதோயத3ஸங்காஶ: புண்ட3ரீகத3லாமலாயதேக்ஷண: ஸஹஸ்ராம்ஶு: ஸஹஸ்ரகிரண: பரமே வ்யோம்நி "யோ வேத3 நிஹிதம் கு3ஹாயாம் பரமே வ்யோமந்" "தத3க்ஷரே பரமே வ்யோமந்" இத்யாதி3ஶ்ருதிஸித்3த4 ஏக ஏவாவதிஷ்ட2தே। ப்3ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யசித3பி வஸ்துந ஏகஸ்வபா4வஸ்யைககார்யஸ்யைகஶக்தியுக்தஸ்யைகரூபஸ்ய ரூபாந்தரயோக3: ஸ்வபா4வாந்தரயோக3: ஶக்த்யந்தரயோக3ஶ்ச ந க4டதே, ததை2வ தஸ்ய பரப்3ரஹ்மண: ஸ்வரூபஸ்வபா4வவிஜாதீய

இருக்கையிலும், அவன் பரமமான நித்ய விபூதிக்கெல்லாம் நாதனாகவும் அத்யாச்சர்யகரமான விக்ரஹ விசிஷ்டனாகவும் அந்தக் காரணத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்றவனாகவும் இருக்கிறபடியால் அவன் ஒருவனாகவே இருக்கிறான் 'யோ வேத3 நிஹிதம்', 'தத3க்ஷரே' இத்யாதியான சுருதி வாக்யங்களெல்லாம், அவனை அப்படியே ப்ரதிபாதிக்கின்றன அவன், அளவற்ற மேன்மையுடனும் கணக்கற்ற கல்யாண குணகணங்களுடனும் கூடினவனென்றும் ஸகல ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனென்றும், பரப்ரஹ்மமென்றும், புருஷோத்தமனென்றும் நாராயணனென்றும், ஆகையால் அளவற்ற ஆச்சர்ய பூதனென்றும் நீருண்ட மேகம் போன்றதும் தாமரைப் புஷ்ப தளம் போல நிர்மலமாயும் நீண்டுமிருக்கும் கண்களை உடையதும் கோடி ஸூர்யன் போல கணக்கற்ற கிரணங்களை உடையதுமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனென்றும் பரம ஆகாசமென்று சொல்லப்படும் நித்ய விபூதியில் வஸிப்பவனென்றும் சுருதிகள் ப்ரதிபாதிக்கின்றனவல்லவா? 'விசித்ரமாகவும் பரஸ்பர விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் ஸ்வபாவம் சக்தி ரூபம் இவைகளுடன் கூடினதாகவும் ஒரு வஸ்து இருக்கக் கூடுமோ?' என்று விரோத சிந்தை செய்வது பகவான் விஷயத்தில் யுக்தமாகமாட்டாது பகவானைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களுக்கன்றே தமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸ்வபாவத்தையும் சக்தியையும் ரூபத்தையும் காட்டிலும் வேறு ஸ்வபாவ சக்தி ரூபங்கள் அமைய மாட்டாவென்று ஒரு நியமம்

பரமே வ்யோம்நி — நித்ய விபூதியோகமே 'அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்' என்பதற்கு ஹேது. சுருதி வாக்யங்களில் தென்படும் "பரமே வ்யோமந்" என்பது, "பரமே வ்யோமநி" என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையைச் சொல்லுகின்றது

ஸ்வரூபஸ்வபா4வவிஜாதீயதயா — 'லோகத்தில் தென்படும் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் பகவான் விஜாதீயன், ஆகையால் அவனிடம் காணப்படும் தர்மங்களும் லோக வஸ்துக்களின் தர்மங்களைக் காட்டிலும் விஜாதீயங்களாக இருக்கக்கூடும்' என்பது கருத்து. விஜாதீய தர்மிக்கு விஜாதீய தர்மங்களின் யோகம் உபபந்நமன்றோ?

acharya.org

ததா ஸர்வஸ்வபாவத்வம் ஸர்வஶக்தியோகமைஶ்வர்யஞ்ச விசித்ராநந்தநாநாரூபதாஞ்ச அநந்தாபரிமிதாஶ்சர்யயோகமேகரூபதாஞ்ச ந விருணத்தீதி வஸ்த்வந்தரத்ருஷ்ட்யா விரோதயிதா ந ப்ரஸக்த்யர்ஹ:।

யதோக்தம்

“ஶக்தய: ஸர்வபாவாநாமசிந்த்யஜ்ஞாநகோசரா:।

சொல்லக்கூடும்? ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயுள்ள பகவான் விஷயத்தில் ஸகல ஸ்வபாவங்களும் ஸகல சக்திகளும் சேர்ந்திருப்பது உபபந்நமாகையால், அவனுக்கு, ஆச்சர்யகரங்களும் கணக்கற்றவையுமான பல ப்ரகாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையும் அப்படியே கணக்கற்றதாயும் அளவற்ற ஆச்சர்யத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயுள்ள திவ்யாயுத பூஷணாதி யோகத்தால் ஒப்பு உயர்வு அற்று ப்ரகாரியாக இருக்கும் தன்மையும் அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா. கேவலம் ‘அவனும் வஸ்து’ என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் அவனிடத்தில் மற்றை வஸ்துக்களிடத்தில் தென்படும் விரோத சிந்தையைச் செய்வது யுக்தமாக மாட்டாது. இது தான் “ஏகஸ்யைவ ஸதி” இத்யாதியான ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.

யதோக்தம் “ஶக்தய: ஸர்வபாவாநாம்” இத்யாதியான ச்லோகம் இதற்கு ப்ரமாணம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் — அக்நி ஜலம் முதலான பதார்த்தங்களுள் ஒன்றில் தென்படும் சக்தியே அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான மற்றொரு

‘அநந்தாபரிமிதாஶ்சர்யயோகமேக’ என்பதற்கு ‘அநந்தாபரிமிதாஶ்சர்யஸ்வதிவ்யபூஷாயோகமேக’ என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். பகவானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும் அநந்தங்கள், அளவற்ற ஆச்சர்யத்திற்கு இருப்பிடங்கள், அவைகளின் யோகமே ‘அவன் ஒப்பு உயர்வு அற்றவன்’ என்பதைக் காட்டுகின்றது என்பது குறிப்பு. ‘அப்படி ஒப்பு உயர்வு அற்று இருப்பதால் அவனுக்கு ஏகரூபதை உண்டு, கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அவனுடைய ப்ரகாரங்கள் பலவானதால் அவனுக்கு நாநா ரூபதையும் உண்டு. இவை அவனிடத்தில் விரோதிக்க மாட்டா’ என்பது விஷயம். ‘இதுவும் வஸ்து, மற்றவைகளும் வஸ்து, ஆகையால் மற்ற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் எவை விருத்த தர்மங்களோ அவை இவன் விஷயத்திலும் விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும்’ என்று சொல்வது அயுக்தம் என்பது ‘வஸ்த்வந்தரத்ருஷ்ட்யா விரோதயிதா ந ப்ரஸக்தா’ என்பதன் தாத்பர்யம்.

யதோக்தம்— விஜாதீய தர்மிக்கு விஜாதீய தர்மங்கள் உபபந்நமாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார் ச்லோகத்தின் அர்த்தம் — யத: ஸர்வ

acharya.org

யதோ(அ)தோ ப்³ரஹ்மணஸ்தாஸ்து ஸர்கா³த்³யா பா⁴வஶக்தய:।
ப⁴வந்தி தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட² பாவகஸ்ய யதோ²ஷ்ணதா ॥”

அநேநோக்தம் ப⁴வதி— ‘ஸர்வேஷாமக்³நிஜலாதீ³நாம் பா⁴வாநாமேகஸ்மிந் பா⁴வே த்³ருஷ்டைவ ஶக்திஸ்ஸர்வவிஜாதீயபா⁴வாந்தரேஷ்வபீதி ந நியந்தும் யுக்தா, ஜலாதா³வத்³ருஷ்டாபி தத்³விஜாதீயபாவகே பா⁴ஸ்வரத்வோஷ்ணதாதி³ஶக்தியோகோ³ த்³ருஶ்யதே, ஏவமேவ ஸர்வவஸ்துவிஜாதீயே ப்³ரஹ்மணி ஸர்வஸாத்³ருஶ்யம் நாநாந்தரம் யுக்தம்' இதி। அதோ விசித்ராநந்தஶக்தியுக்தம் ப்³ரஹ்மைவேத்யர்த²:। ததா²ஹ

பதார்த்தத்தில் தென்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது யுக்தமன்று ஜலத்தில் காணப்படாமல் இருக்கும் ப்ரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய சக்திகள், ஜலத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான அக்நியில் காணப்படுகின்றனவல்லவா? இம்மாதிரியே மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பகவானிடத்தில் மற்றெந்தப் பதார்த்தத்திலும் காணப்படாமலிருக்கும் சக்தி விசேஷம் காணப்படக் கூடும் அந்தப் பகவான் மற்றை வஸ்துக்கள் போலவே இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது யுக்தமான அநுமானமாக மாட்டாது' ஆகையால் ப்ரஹ்மமானது விசித்ரமான அநந்த சக்தியுடன் கூடியதே என்பது வித்தம் இந்த அர்த்தத்தையே “ஶக்தய:” இத்யாதியான சலோகமும் சொல்லுகின்றது

பா⁴வாநாம் ஶக்தய: அசிந்த்யஜ்ஞாநகோ³சரா:—அக்நி ஜலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுடைய சக்திகளும் எந்தக் காரணத்தால் அத்யாச்சர்ய கரங்களாக இருக்கின்றனவோ [ஒன்றுக்கு இருக்கும் சக்தி மற்றொன்றுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்று சிந்திப்பது எப்படி யுக்தமாகமாட்டாதோ அதாவது ஒன்றுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் மற்றொன்றுக்கு வேறு விஜாதீய சக்திகள் எப்படி ஸம்பவிக்கின்றனவோ என்றபடி] அதோ ப்³ரஹ்மணஸ்தாஸ்ஸர்கா³த்³யா பா⁴வஶக்தய: ப⁴வந்தி—அந்தக் காரணத்தாலேயே ப்ரஹ்மத்திற்கு விலக்ஷணங்களான ஸ்ருஷ்டி முதலிய விசித்ர சக்திகள் ஸம்பவிக்கக் கூடும் ஹே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட²—ஹே தபஸ்வி ச்ரேஷ்டரே, பாவகஸ்ய உஷ்ணதா யதா²—நெருப்புக்கு உஷ்ணத்தன்மைபோல ஜலத்தில் தென்படாத உஷ்ணத் தன்மை நெருப்பில் தென்படுவதுபோல, ஸாமாந்ய வஸ்துக்களில் தென்படாத ஆச்சர்ய சக்திகள் விஜாதீயனான பகவானிடத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம்

“ ஜகதேதந்மஹாஸ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: |
தேநாஸ்சர்யவரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத: ||”

இதி |

தத்ர தத்ர நாநாவிதாநந்தஶ்ருதிநிகரஶிஷ்டபரிக்ருஹீத தத்வ்யாக்யாநபரிஶ்ரமாவதாரித: | ததாஹி ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரகரணேஷு

தத்ர தத்ர — இந்த விஷயங்களெல்லாம் பற்பல அர்த்தத்தை உடையதும் எல்லையற்றதுமான சுருதி கணங்களையும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த சுருதி வ்யாக்யானங்களையும் நன்கு அர்த்த விசார புரஸ்ஸரமாக அத்யயனம் செய்து அறியப்பட்டன. முதலில் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமாக ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் இவை யிரண்டும் தத்வங்களின் பரிணாமங்களால் ஏற்படுகின்றன, தத்வங்கள் அநேகங்கள், அவைகளின் பரிணாமங்களும் கணக்கற்றவை இவை யெல்லாவற்—

ததாஹ—ப்ரஹ்மம், விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சக்தியுடன் கூடியது என்பதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார் அக்ரூரர் பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லும் வாக்யம் இது க்ருஷ்ண—ஹே க்ருஷ்ணனே! மஹாஸ்சர்யம் ஜகத் யஸ்ய மஹாத்மநோ ரூபம்—இந்த அத்யாச்சர்யமான ஜகத்தானது எந்த மஹாத்மாவின் ரூபமோ, தேநாஸ்சர்யவரேண பவதா அஹம் ஸங்கத:—அப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யகரமாயிருக்கும் உன்னுடன் நான் சேர்ந்தேன்.

தத்ர தத்ர—‘இது வரை அநேக விஷயங்கள் விவரிக்கப்பட்டன, அநேக அர்த்தங்கள் நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்பட்டன. இவை யெல்லாம் சுருதி வாக்யங்களையே ஆதாரமாக உடையவை. சில சுருதிகளை மாத்ரம் பார்த்து இந்த நிஷ்கர்ஷங்கள் செய்யப்படவில்லை, சுருதிகளில் ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தத்தை மாத்ரம் பார்த்தும் இவை செய்யப்படவில்லை. ஆனால், ஸகல சுருதிகளையும் தீர்க்கமாக விசாரித்து, நன்றாகப் பர்யாலோசனை செய்து இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன’ என்பதை இவ்விடத்தில் ஸூசிப்பிக்கிறார். பேத சுருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து அபேத சுருதிகளை அநாதரித்தாவது அபேத சுருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து பேத சுருதிகளை அநாதரித்தாவது இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்படவில்லை, ஆனால் ஸகல சுருதி வாக்யங்களையும் ஆதரித்து எற்கெனவே சிஷ்டர்கள் காண்பித்திருக்கும் வழியே போய், எல்லாவற்றுக்கும் ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது தாத்பர்யம். அதை வெளியிடும் பொருட்டு, இப்பொழுது, சுருதி வாக்யங்கள் ப்ரக்ருத விஷயமாக எப்படிப் பேதுகின்றன வென்பதைச் சொல்லுகிறார். முதலில், ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய விஷயமான சுருதிகள் எப்படிப் பேசுகின்றன வென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

பரிமிதபரிணாம:। அநேகத்வாநியதக்ரமவிஶிஷ்ட ஸ்ருஷ்டிப்ரளய
ப்ரஹணாத் அநேகவிதா: ஶ்ருதயோ வதந்தி। "நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் விஜ்ஞாந

றையும் சுருதி ப்ரமாணத்தைத் தவிர்த்து வேறு ப்ரமாணமொன்றாலும் அறிவது ஸாத்ய மில்லை அந்தத் தத்வங்களின் பரிணாம க்ரமமும் அந்த சுருதி ப்ரமாணத்தாலேயே அறி

ப்ரமாணாந்தராவிஷய:—தத்வங்கள் எவ்வளவு என்பதும் அவைகளின் பரிணாம க்ரமமும் சுருதிகளிலிருந்தே அறியக்கூடியவை அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் சாஸ்த்ர மொன்றே ப்ரமாணமாகக் கூடுமன்றோ?

அநேகவிதா: ஶ்ருதய:—சில சுருதிகள், தேஜஸ் அப் அந்நம் இவைகளைப் பற்றி மாத்ரம் பேசுகின்றன; மற்றும் சில ஐந்து விதங்களான பூதங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன; வேறு சில மஹத் முதலானவைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றியும் பேசுகின்றன இவ்வாறு சுருதிகள் பிந்நங்களாயிருக்கின்றன வென்பதைக் கணிசித்து இவ்விடத்தில 'சுருதிகள் அநேக விதங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

அபரிமிதபரிணாம:—கணக்கற்ற மாறுதல்களை உடைய தத்வங்கள் மூன்று என்பது நமது கொள்கை அவை, சேதநம் அசேதநம் ஈச்வரன் இவைகளுள் சேதந தத்வமாகிற ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லை, ஜ்ஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான மாறுதல் மாத்ரம் உண்டு. ஈச்வர தத்வத்திற்கு எவ்வித மாறுதலுமில்லை. அசேதந தத்வம் என்பது மூல ப்ரக்ருதியும் அதன் விகாரங்களுமே அந்த ப்ரக்ருதி விகரித்து 'மஹத்' என்னும் தத்வமாக மாறுகிறதென்றும், அந்த மஹத்திலிருந்து 'அஹங்கார'மும், பஞ்சபூதங்கள், மநஸ், ஐந்து ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவை உண்டாகின்றனவென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன இவைகள் தாம் இவ்விடத்தில 'கணக்கற்ற மாறுதல்கள்' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றன

அநியதக்ரம—ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி சுருதிகள் பல விடங்களில பேசுகின்றன. சில விடங்களில தேஜஸ் (அக்நி), அப் (ஜலம்), அந்நம் (ப்ருதிவீ) இவைகளின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், மற்றும் சில விடங்களில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், இன்னும் சில விடங்களில் மஹத் முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இம்மாதிரி அநியதமாகவே சுருதிகளில க்ரமம் காணப்படுகின்றபடியால, இவ்விடத்தில 'க்ரமங்கள் அநியதங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றது நமது ஸித்தாந்தம், இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய நிஷ்காஷ்த்தைச் செய்யும்பொழுது ஒரொரு சுருதி வாக்யத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து

acharya.org

आनन्दं निर्विकारं निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निर्गुणम्" इत्यादिकाः, निर्गुणं ज्ञानस्वरूपमेव ब्रह्मेति काश्चन श्रुतयोऽभिदधति। "नेह नानास्ति किञ्चन। मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति" [कठ 4-10, बृ [6-4-14], "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत्केन कं पश्येत् तत्केन कं विजानीयात्?" [बृ 4-4-14] इत्यादिका नानाकारनिषेधवादिन्यः काश்चन श्रुतयः। "यः सर्वज्ञः

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை ச்ருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன. இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில ச்ருதிகள், 'அது நிரவத்யம், நிரஞ்ஜனம், விஜ்ஞானம், ஆனந்தம், நிர்விகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்க்ரியம், சாந்தம், நிர்குணம்' என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகவும் குணமற்றதாகவும் சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "நேஹ நாநாஸ்தி", "யத்ர த்வஸ்ய" இத்யாதியான ச்ருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பேதங்களை நிஷேதிக்குமவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. வேறு சில "யஃ ஸர்வஜ்ஞஃ", "ஸர்வாணி ரூபாணி", "ஸர்வே நிமேஷாஃ",

---

அதனுடன் தருப்தியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களையும் பர்யாலோசித்தே நிஷ்கர்ஷம் செய்கின்றது என்பது குறிப்பு.

நிரவத்யம்—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிர்குண ச்ருதிகள் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன.

நேஹ நாநாஸ்தி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும் பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், 'இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே' என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும் போல் காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தம்—இஹ—இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், நாநா—பேதமானது, கிஞ்சந நாஸ்தி—ஸ்வல்பமேனும் இல்லை. ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி—எவன் இந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் பேதத்தைப் பார்க்கிறானோ, ஸ ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுமாப்நோதி—அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறான். யத்ர த்வஸ்ய—எல்லாம் பரமாத்மாவாக இருக்கிறபடியால் பார்க்கிறவன் ஒருவன், பார்க்கப்படுகிறவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்றென்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

acharya.org

ஸர்வவித், யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப:" [மு 1-1-10], "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி க்ருத்வாऽபிவதந் யதாஸ்தே" [தை த பு ஸூ], "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி" [தை நா] "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:" [சா 8-1-5] இதி ஸர்வஸ்மிந் ஜகதி ஹேயதயாऽவஸ்திதம் ஸர்வகுணம் ப்ரதிஷித்ய, நிரதிஶயகல்யாணகுணானந்த்யம் ஸர்வஜ்ஞதாம் ஸர்வஶக்தியோகம் ஸர்வநாமரூபவ்யாகரணம் ஸர்வஸ்யாதாரதாம் ச காஶ்சந ஶ்ருதயோ ப்ருவந்தி। "ஸர்வம்

"அபஹதபாப்மா" இத்யாதியான சுருதிகள் ஜகத்தில் ஹேயங்களாக காணப்படும் குணமொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், 'ப்ரஹ்மம் என்பது கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுடன் கூடியது; அது முழுவதும் கேவலம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது, அது ஸகலத்திற்கும் ஆதாரம்' என்றும் சொல்லுகின்றன இன்னும் சில "ஸர்வம் க²லு",

---

ய: ஸர்வஜ்ஞ:—இந்த வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லுமவை ஸர்வஜ்ஞ:—ஸகல விஷய ஸம்பந்தமான ஜ்ஞானத்தையும் உடையவன்; ஸர்வவித்—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல ப்ரகாரமான ஜ்ஞானத்தையும் உடையவன் 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்பதற்கு முழுமையும் ஜ்ஞானமாக இருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன்' என்று பொருள் சொல்வது முண்டு யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப:—பகவானுக்கு, ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான காமங்களெல்லாம் கேவலம் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞானமே அதாவது 'ஸங்கல்பத்தைத் தவிர்த்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுக்தமாக ஒரு காமமும் அவனுக்கு வேண்டுவதில்லை' என்று சொன்னதாயிற்று

ஸர்வாணி ரூபாணி ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம ரூபங்களைப் பகவானே கொடுக்கிறார் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய நாம ரூபங்களைப் பெறுவது முழுவதும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்பது தாத்பர்யம் வித்யுத: புருஷ:— இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. அபஹதபாப்மா—இந்த வாக்யங்கள், 'பகவான் ஹேய குணமற்றவன், கல்யாணகுண ஸம்பூர்ணன்' என்பதைச் சொல்லுகின்றன

ஸர்வம் க²ல்விதம்—'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே பரமார்த்தமான வஸ்து' என்பதைச் சொல்லுகின்ற சுருதிகள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன இவைகளுள் 'ஸர்வம் க²லு' இத்யாதியான வாக்யம் ப்ரதானம் இதன் அர்த்தம் — தஜ்ஜலாநிதி—ப்ரஹ்மத்தி

acharya.org

ல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி" [சா. 3-14-1], "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" [சா. 6-8-7] இத்யாதிகா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டம் ஜகந்நாநாகாரம் ப்ருதிவ்யாத்ய தத்த்வைக்யம் ச ப்ருதிவ்யாதயஶ் ச கார்த்ஸ்ந ஶ்ருதய:। "ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஶ்வே. 11], "போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" [ஶ்வே. I] "ப்ரஜாபதிரகாமயத ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி" "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" [தை. நா], "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தைவதாநாம் பரமம் ச தைவதம்" [ஶ்வே. 6], "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" [ப்ரு. 6-4-22] இத்யாதிகா: ப்ரஹ்மண: ஸர்வஸ்மாதந்யத்வம், ஸர்வஸ்யேஶிதவ்யத்வம்,

---

"ஐததாத்ம்யம்" இத்யாதியான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜகத் முழுவதும் பலவகைப்பட்டதாக இருக்கையிலும், எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லுகின்றன. மற்றும் சில "ப்ருதகாத்மாநம்", "போக்தா" "ப்ரஜாபதி:" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" "தமீஶ்வராணாம்" "ஸர்வஸ்ய வஶீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள், 'ப்ரஹ்மம் என்பது மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷ

ணிடமிருந்து ஜநிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினாலேயே அநுப்ரவேசிக்கப்பட்டு ஜீவித்திருப்பதைப் பெறுகிறபடியாலும், இதம் ஸர்வம்—இந்தப் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும். ப்ரஹ்ம கலு—ப்ரஹ்மமே யன்றோ? ஜாயதே இதி ஜம் [ஜநிக்கிறபடியால் 'ஜம்' என்று சொல்லப்படுகிறது]; லீயத இதி லம் [லயிக்கிறபடியால் 'லம்']; அநிதீதி அந: [ஜீவித்திருக்கிறபடியால், 'அந'] தஸ்ய ஜலாந் தஜ்ஜலாந் என்பது விக்ரஹம்.

ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்'—இந்த வாக்யமும் கீழ் வாக்யங்கள் போல 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு' என்பதையே சொல்லுகின்றது.

ப்ருதகாத்மாநம்—இவையெல்லாம் 'ப்ரஹ்மம் வேறு ப்ரபஞ்சம் வேறு என்பதை விளக்கும் வாக்யங்கள். 'ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு நியந்தாவாயுள்ள ஈச்வரனையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவனே பகவத் ப்ரீதி பாத்ரமாகிறான்' என்பது. முதல் இரண்டு வாக்யங்களின் பொருள். 'ப்ரஜாபதிரகாமயத' இத்யாதியான வாக்யமும், பகவானிடமிருந்து ப்ரஜைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் போதிக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதைச் சொல்லுகின்றது. 'விஶ்வஸ்ய பதிம்'—விச்வத்திற்கு நாதன் என்பதும் பேதத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது. இம்மாதிரியே 'தமீஶ்வராணாம் மஹேஶ்வரம்' இத்யாதி வாக்யங்களும்

acharya.org

ஶரண்யத்வம் ச ப்ரஹ்மண:, ஸர்வஸ்ய ஶேஷிதாம், பதித்வம் ச விஶ்வஸ்ய கார்த்ஸ்ந்யேந ப்ரதிபாதயந்தி। "அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" [யஜுராரண்ய 3-20], "ஏஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:" [ப்ரு 5-7], "யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம், யஸ்யாப: ஶரீரம், யஸ்ய தேஜ: ஶரீரம், யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம், யஸ்ய ம்ருத்யு: ஶரீரம், யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" [ப்ரு. 5-7] இதி ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய ஸர்வஸ்ய வஸ்துநோ ப்ரஹ்மணஶ் ஶரீராத்மபாவம் தர்ஶயந்தி ஶ்ருதய:।

இதி நாநாரூபாணாம் வாக்யாநாமவிரோதோ முக்யார்த்தாபரித்யாகஶ்ச யதா ஸம்பவதி ததைவ வர்ணநீயம், வர்ணிதம் ச। தத்த்வ

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்களெல்லாம் அதற்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரபு, மற்றவை அதற்குச் சேஷபூதங்கள். அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி' என்பதை விளக்குகின்றன. இன்னும் சில "அந்த: ப்ரவிஷ்ட:", "ஏஷ ஆத்மா", "யஸ்ய ப்ருதிவீ" இத்யாதிகளான ச்ருதிகள் 'ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மா' என்று அவை இரண்டுக்குமுள்ள சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தைப் போதிக்கின்றன.

இதி நாநாரூபாணாம் . . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் எப்படிப் பரஸ்பரம் விரோதம் வாமாட்டாதோ, எப்படி எல்லாவற்றுக்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட வேண்டும்; அப்படியே ஸமந்வயம் செய்யப்பட்டுமிருக்கின்றது 'ப்ரஹ்மம் எவ்விதமாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

"அந்த: ப்ரவிஷ்ட:" இத்யாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தை விளக்குகின்றன. "யஸ்ய ப்ருதிவீ"—இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 182, 183 வது பக்கங்களில் காண்க.

இதி நாநாரூபாணாம்—இம்மாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. கேவலம் அபேதத்தை அவலம்பிக்கும் சாங்கர பக்ஷத்திலும் பேதாபேதத்தை அவலம்பிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த ச்ருதிகள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன என்பது ஸ்பஷ்டம்; 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யங்களைத் தமது பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷணையை அவலம்பித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்கின்றது. விசிஷ்டாத்வைத பக்ஷத்திலோவென்றால் விரோதமும் இல்லை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும் இல்லை. அது எப்படி என்பதை 'தத் த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறார்.

acharya.org

காரச்ருத்யர்த²: ஸ்வரூபபரிணாமபரிஹாராதே³வ வ்யாக்²யாதா:। நிர்கு³ணவாதா³ஶ்ச ப்ராக்ருதஹேயகு³ணநிஷேத⁴பரதயா வ்யவஸ்தி²தா:। நாநாத்வநிஷேத⁴வாதா³ஶ்ச ஏகஸ்ய ப்³ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரபூ⁴தம் ஸர்வம் சேதநாசேதநம் வஸ்த்விதி ஸர்வஸ்யாத்மதயா ஸர்வப்ரகாரம்

ரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை' என்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளுக்கு முக்ய அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது. 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணம் இல்லை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த ப்ராக்ருத லோகத்தில் காணப்படும் ஹேய குணங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை' என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறபடியால் அவைகளுக்கு எவ்வித குறைவும் ஸம்பவிக்கவில்லை. 'ப்ரபஞ்சம் பல வகைப்பட்டது' என்பதை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்களெல்லாம், 'ப்ரஹ்மம் என்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதநங்களான மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருந்து கொண்டு அதற்கு ப்ரகாரங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லா வற்றுக்கும் ஆத்மாவாகவும் ஆகையால் ப்ரகாரியாகவும் ப்ரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹாநி இல்லை. 'ப்ரஹ்மம் மற்றவை

அவிகாரச்ருத்யர்த²:—'ப்ரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸ்வரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுதலும் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை ஆகையால் 'அவிகார' என்பதற்கு நாம் முக்ய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம்.

ப்ராக்ருதஹேயகு³ணநிஷேத⁴பரதயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' என்னும் அசேதந வஸ்துவின் விகாரங்கள். அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள். அம்மாதிரி குணமொன்றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை. 'நிர்கு³ணம்' என்பதற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' என்றே அர்த்தம் சொல்லுகிறபடியால் முக்யார்த்த பரித்யாகம் நமது ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது.

நாநாத்வநிஷேத⁴வாதா³:—'ப்ரஹ்மம் என்பது ஆத்மா, சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் என்பவை அதன் சரீரம்' என்பதன்றோ நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் பல வகைப்பட்டவை யாகிலும், சரீரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்திடத்தில் நாநாத்வத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், நாநாத்வத்தை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் நம்முடைய பக்ஷத்தில் முக்யார்த்தத்தை உடையவைகளே.

acharya.org

ஶ்ருத்யைவாவஸ்தி²திரிதி ஸ்வீக்ருதா:। ஸர்வவிலக்ஷணத்வஸர்வேஶ்வரத்வஸர்வகல்யாணகு³ணாகரத்வஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாதி³வாக்யம் தது³பபாத³னாயைவ ஸ்வீக்ருதம்। ஜ்ஞானானந்த³மாத்ரவாதி³ ச, ஸர்வ-

---

களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணம்; மற்றவைகளுக்கெல்லாம் சேஷி; மற்றவைகளுக்கெல்லாம் நியந்தா; ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்; அதன் ஸங்கல்பம் காமம் எல்லாம் ஸத்யமே' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், அந்தக் குணங்கள் யாவும் நம்மால் உள்ளபடி ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறபடியால் அப்படியே நிலைபெறுகின்றன 'பரஹ்மம் கேவலம் ஜ்ஞானமே. கேவலம் ஆநந்தமே' என்பதைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் முக்யார்த்தத்தை உடையனவே; எப்படியென்றால், பரஹ்மத்

ஸர்வவிலக்ஷணத்வ—இது 'பரஹ்மம் வேறு. மற்றவை வேறு' என்று பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யம் நம்முடைய பக்ஷம் 'அவை வேறு' என்பதே; ஆதலால், இதற்கு முக்யார்த்தத்வம் வ்யக்தம்

ஜ்ஞானானந்தமாத்ரவாதி—'ப்ரஹ்மம் கேவலம் ஜ்ஞானமே' என்று சில சருதிகள் சொல்லுகின்றன இதைப் பார்த்து 'அதற்குத் தாம் பூதமாக வேறு ஜ்ஞானமொன்றும் இல்லை' என்று நிர்விசேஷ வாதிகள் வாதிக்கிறார்கள் 'பரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞம்' என்று சொல்லும் சருதி வாக்யங்களை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்களில்லை நாம் 'பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் கேவலம் ஜ்ஞானம்' என்பதை முதல் வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், 'ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞானமெனனும் ஒரு தர்மமும் உண்டு' என்பதை இரண்டாவது வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன வென்றும் பொருள் கொள்ளுகிறபடியால், இரண்டு வித வாக்யங்களும் நமது பக்ஷத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகின்றன ஆனால், 'எவ்விடத்திலாவது ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானம் தர்மமாக இருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமா? ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது யுக்திக்கு விருத்தம்' என்று அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும் சருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் நாம் யுக்தி விசாரம் செய்யக்கூடாது என்பது நமது முதல் ஸமாதானம் இரண்டாவது, 'யுக்தி விரோதம் இல்லை' என்றும் நிரூபிப்போம் லோகத்தில் ஜ்ஞானத்தை ஜ்ஞானம் தர்மமாக ஆச்ரயிக்கவில்லை என்பது உண்மையே அதாவது, 'மற்றொன்றுக்கு தர்மமாக நிற்கும் தர்ம பூத ஜ்ஞானத்திற்கு வேறொரு ஜ்ஞானம் தர்மமாக நிற்கமாட்டாது' என்று சொன்னதாயிற்று அது யுக்தமே ப்ரக்ருதத்தில் மற்றொன்றுக்கு தர்மமாக நிற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கு ஜ்ஞானாச்ரயம் சொல்லப்படவில்லை பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானம் மற்றொன்றுக்கும் தர்ம பூதமன்று ஆகையால் அதை ஜ்ஞானமாகிற ஒரு தர்மம் ஆச்ரயித்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது தவிரவும், லோகத்தில் காணப்படும் வ்யாப்தி பலம் போதுமான பலமாக மாட்டாது 'லோகத்தில் ஜ்ஞானம் என்பது ஒரு

acharya.org

ஸ்வாபாவிகஸ்ய ஸர்வகல்யாணகுணாஶ்ரயஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ஸர்வஶே-ஷிண: ஸர்வாதாரஸ்ய ஸர்வோத்பத்திஸ்திதிப்ரளயஹேதுபூதஸ்ய நிர-வத்யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸர்வாத்மபூதஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூ-பநிரூபகதர்மோ(அ)மலத்வாநந்தரூபஜ்ஞாநமேவேதி ஸ்வப்ரகா-ஶதயா ஸ்வரூபமபி ஜ்ஞாநமேவேதி ச ச்ருதிவாக்யாநாமபிப்ராய: ।

தின ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் தர்மமானது தோஷமற்ற ஆனந்த ரூபமான ஜ்ஞானமென்பதே நம்முடைய கொள்கை; அந்தத் தர்மத்தை யுடைய தர்மியும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இருக்கிறபடியால் அந்தத் தர்மி ஸ்வரூபமும் கேவலம் ஜ்ஞானமென்றன்றோ ப்ரதிபாதனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? தவிரவும், அந்தப் பரப்ரஹ்மம், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால், அது வேறு வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணம், எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தா, சேஷி, ஆதாரம்; எல்லாவற்றி னுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணம், தோஷமற்றது; விகாரமற்றது; எல்லா வற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கின்றது' என்று ச்ருதி சொல்லுகின்றதன்றோ ?

வஸ்துவின் தர்மமாகவே காணப்படுகிறபடியால் பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞானமும் வேறொரு வஸ்துவுக்குத் தர்மமாக ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று லோக வ்யாப்தியை அவலம்பித்துச் செய்யப்படும் சோத்யத்திற்கு அவர்களும், 'ச்ருதி பலத்தால் அந்த ப்ரஸக்தி தடைபடும்' என்றே ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டு மாகையால், ச்ருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாப்தி பாதிக்கமாட்டாது என்றே ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ச்ருதி பலமே ப்ரக்ருதத்தில் நமக்கு அவலம்பம் என்பதைக் காண்பிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் 'ஸர்வேஶ்வரஸ்ய' இத்யாதி யான அநேக விசேஷணங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பரஹ்மத்தின் ஸர்வ வைலக்ஷண்யம் முதலியவைகளை நாம் எப்படி ச்ருதி பலத்தால் அங்கீகரிக் கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஜ்ஞானத்திற்கு, ஒரு தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தின் ஆச்ரயத்தை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு

பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ(அ)மலத்வாநந்தரூபஜ்ஞாநமேவ ஸ்வரூப நிரூபகதர்ம:— நிர்மலமான ஆனந்தரூபமான ஜ்ஞானமே பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம். எந்தத் தர்மத்தைக் கொண்டு நாம் ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறிகிறோமோ, அந்தத் தர்மம் அந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகும்

ஐகாத்ம்யவாதாஶ்ச— 'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் வாக்யங்கள் நாம், சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரண்ய முக்யார்த்தம் சொல்லுகிற படியால் இந்த வாக்யங்களெல்லாம் நம்மால் முக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன

acharya.org

𑌐𑌕𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃।

𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿, 𑌅𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌾 𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍋𑌽𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿? 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃। 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌭𑍂𑌤𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑍌 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌। 𑌅𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।

பரஹ்மமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராத்ம ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு முக்யார்த்த முள்ளவை யென்று உபபாதனம் செய்யப்படுகிறபடியால் ஸம்ரக்ஷிதங்களாகின்றன

𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿 –‘இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம் ஆக இம்மூன்று ஸித்தாந்தங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தால் போதிக்கப்படுவதாக ஸமர்த்திக்கப் பட்டதாகின்றது?’ என்று கேட்கும் பக்ஷத்தில், ‘மூன்றும் வேதத்தால் போதிக்கப்படுகிறபடியால். மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன’ என்று உத்தரம் சொல்வோம். ‘ஸகல வஸ்துக்களையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரஹ்மம் ஒன்றே’ என்பது எங்கள் மதமாதலால், அபேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது; ஒரே பரஹ்மம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதந வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாக உடைத்தா யிருந்துகொண்டு பலவாக நிற்கின்றது’ என்று நாங்கள் சொல்லுகிறபடியால் பேதாபேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது; ‘அசித் வஸ்துக்களும் சித் வஸ்துக்களும், ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் அந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள், அவைகளுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஸாங்கர்யம் இல்லை’ என்றும் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமர்த்திதமாகின்றது

சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் சரீரி பர்யந்தம் முக்யார்த்தமுள்ளவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம்

𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿—‘இப்படி எல்லா சருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்ஷத்தில் நீங்கள் பேதவாதிகளா? இல்லாவிட்டால், அபேத வாதிகளா? இல்லாவிட்டால் பேதாபேதவாதிகளா?’ என்று ஒரு சோத்யம் செய்யப்படுகின்றது 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍—‘மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால் மூன்றையும் நாங்கள் ஸமர்த்திக்கிறோம்’ என்பது ஸமாதாநம் எப்படி மூன்றும் ஸமர்த்திக்கப்படுகின்றன என்பதை ‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾’ இத்தியாதியால் உபபாதிக்கிறா

acharya.org

நநு ச, 'தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ' 'தஸ்ய தாவதேவ சிரம்' [சாம் 6-8-7] இதி ஐக்யஜ்ஞானஸ்யைவ ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ ஸாதனத்வம் ப்ரதீயதே। நைதத்ஏவம்। "ப்ருதகாத்மானம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேனாம்ருதத்வமேதி" [ச்வே 1] இதி ப்ருதக்த்வ

நநு ச 'தத்த்வமஸி' இத்யாதியான வாக்யத்தைப் பார்க்கும் பொழுது பரம புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஐக்ய ஜ்ஞானமே (எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஜ்ஞானமே) ஸாதனம்' என்று சொல்வது போலன்றோ தோன்றுகின்றது?" என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும், அது அவ்விதமன்று. ப்ருதக ஜ்ஞானமே (வஸ்துக்களெல்லாம் வெவ்வேறு என்னும் ஜ்ஞானமே) மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் என்று 'ப்ருதகாத்மானம்' என்னும் ச்ருதி போதிக்கின்றதன்றோ? ஜீவாத்மாவையும் அதை ஏவுகிறவனாயிருக்கும் அந்தர்யாமியையும் வெவ்வே

நநு ச— இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தம். ஐக்ய ஜ்ஞானமொன்றே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்றன்றோ ச்ருதிகள் சொல்லுகின்றன?' என்னும் ஒரு சோத்யத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். அந்த ஸமாதானத்தின் ரீதி பின் வருமாறு இருக்கின்றது 'சில வாக்யங்கள் ஐக்ய ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷ ஸாதனமாகச் சொல்வது என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத ஜ்ஞானத்தையே மோக்ஷ ஸாதனமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி என்ன? ஐக்ய ஜ்ஞானத்தைப் போதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அவை விருத்தங்களாக இருக்கிறபடியால், அவை அநாதரிக்கத் தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக மாட்டாது. 'இவைகள் தாம் அநாதரணீயங்களாகட்டுமே' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்தால் அதற்கு ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆகையால் இம்மாதிரி பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல் காணப்படும் ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித விரோதமும் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யவேண்டும்' இது தான் ஸமாதானம். எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யக்கூடும் என்பதைக் காண்பித்து விட்டு இவ்வித விபாகம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் கார்யமன்று என்றும் பூர்வாசார்யர்கள் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் நிரூபிக்கிறார்.

ப்ரதீயதே— 'ஐக்ய ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்தைச் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை இங்கு 'ப்ரதீயதே' [ஊஹிக்கப்படுகின்றது] என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது. இதற்கு எதிர்த்தட்டாக 'ஸாக்ஷாதம்ருதத்வப்ராப்தி ஸாதனம்' என்று பின்னால் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. உண்மையாகவே 'தத்த்வமஸி' இத்யாதியான ஐக்ய ச்ருதி வாக்யங்களில் மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படும் என்பது கண்டோக்தமாகச் சொல்லப்படவில்லை. 'ப்ருதகாத்மானம்' இத்யாதியான பேத ச்ருதி வாக்யங்களில் 'அம்ருதத்வமேதி' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) என்பது தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

acharya.org

ப்ரேரிதாரம் சாந்தர்யாமிணம் ச மத்வா. 'ததஃ'—ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாத்3தே4தோ:. 'தேந'—பரமாத்மநா, ஜுஷ்டோऽம்ருதத்வமேதீதி ஸாக்ஷாத3ம்ருதத்வப்ராப்திஸாதநத்வேந நியந்த்ருப்ருத2க்த்வஜ்ஞாநஸ்யைவோக்தத்வாத் । 'ஐக்யவாக்யவிரோதா4தே3தத3பரப்3ரஹ்மஸகு3ணப்3ரஹ்மப்ராப்திவிஷயமித்யப்4யுபக3ந்தவ்யம்' இதி சேத், ப்ருத2க்ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஸாக்ஷாத3ம்ருதத்வப்ராப்திஸாதநத்வஶ்ரவணாதி3த3ம் விபரீதம் கஸ்மாந்ந ப4வதி? வஸ்துதஸ்து ப4வதி. உப4யோஸ்துல்யயோர்விரோதே4 ஸதி அவிரோதே4ந தயோர்விஷயோ விவேசநீய இதி । கத2மவிரோத4 இதி சேத், ஸர்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரேணாவஸ்தி2தஸ்ய பரஸ்ய ப்3ரஹ்மண: ஶரீரதயா ப்ரகாரபூ4தஜீவாத்மஸ்த2தயா ப்3ரஹ்மைவ த்வமிதி ஶப்3தே3நாபி4தீ4யதே, ததை2வ ப்ருத2க்த்வமிதி

றென்று அறிந்து அந்த அறிவு காரணமாக அந்தப் பரமாத்மாவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவன் அது வழியாக அம்ருதத்வம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான் என்பது அதன் அர்த்தமாகையால் ஜீவாத்மாவினுடையவும் அவனை நியமிக்கிறவனாகிற பரமாத்மாவினுடையவுமான ப்ருதக் ஜ்ஞானத்தையே மோக்ஷ ஸாதனமாக அது சொல்லுகின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன?" என்று நாங்கள் திருப்பிக் கேட்கமாட்டோமோ? 'ஐக்ய ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷ ஸாதனமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிக்கிறபடியால் இந்த வாக்யம் அபரமார்த்தமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்னில், 'ப்ருதக் ஜ்ஞானத்தையே ஸாக்ஷாத் அம்ருதத்வத்தின் (மோக்ஷத்தின்) ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாக இந்த ஶ்ருதி சொல்லுகிறபடியால் இதற்கு அநுகுணமாகவே ஐக்ய ஜ்ஞானத்தை ஸாதனமாகச் சொல்லும் ஶ்ருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்' என்று நாம் ஏன் பதில் கேட்கக் கூடாது? இவையெல்லாம் யுக்திகளான வாதங்கள் ஆகமாட்டா. யுக்தமானது எது வென்றால் ஸமான பலத்தை உடைய இரண்டு ஶ்ருதிவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதிக்கும் பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாத்பர்யம் சொல்லுவதே யுக்தமாகும். 'பரஸ்பரத்தில் விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லக் கூடும்?' என்று கேட்டால் பின்வருமாறு அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது என்று நாம் பதில் சொல்வோம். பர ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றது. ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரம், ஆகையால் அவை அதற்கு ப்ரகாரமாகின்றன, அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, "தத்த்வமஸி" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள "த்வம்" (நீ) என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

ஸர்வப்ரகாரேணாவஸ்தி2தஸ்ய— ஐக்ய ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று சொல்லும் ஶ்ருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும் 'ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானம் மோக்ஷ ஸாதனம்' என்று சொல்லும் ஶ்ருதியின் விஷயம் 'ஸர்வ[illegible]தாஸு' இத்யாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்த விவரணங்கள் பூர்வமே பல

acharya.org

தஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய:। ஸர்வாவஸ்தாஸு ஜீவாத்மந்யந்தர்யாமிதயாவஸ்திதஸ்ய பரப்ரஹ்மணோ நிகிலதோஷரஹிததயா ஸத்யஸங்கல்பத்வாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகரத்வேந ச ய: ப்ருதக்பாவ: ஸோऽநுஸந்தேய இத்யஸ்ய வாக்யஸ்ய விஷய இத்யயமர்த்த: ப்ராகேவாஸக்ருதுக்த:।

"போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா" இதி। போக்ய

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும்' என்பது தான் ஐக்ய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியின் தாத்பர்யம். ப்ருதக் ஜ்ஞாநத்தை ஸாதநமாகச் சொல்லும் ச்ருதியின் தாத்பர்யமும், 'ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கும் ப்ரஹ்மம் வேறு, அந்த ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, ஸத்ய ஸங்கல்பம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், இப்படி இருப்பதே அந்த வேறுபாட்டுக்குக் காரணம், இது தான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்' என்பதே. இந்த வாக்யங்களுக்கு இதுவே அர்த்தமென்று முன்பே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்.

"போக்தா போக்ய" — போக்தா இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள போக்யமான வஸ்துவுக்கு அறிவின்மை பரார்த்தத்வம் எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டிருப்பது இவை முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள். போக்தாவான

தடவைகளில் இந்த க்ரந்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிற படியால் இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிக்கப்படுகின்றன.

போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வேதி — ப்ரக்ருத ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு 'அபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்பதில் தாத்பர்யமில்லை என்பது இது வரை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த வாக்யங்களுக்கு 'பேதாபேத ஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்' என்பதிலும் தாத்பர்யமில்லை என்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது. 'ப்ரஹ்மம் அசேதந பதார்த்தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தாநங்களுடன் நிற்கின்றது' என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம் என்று சொல்லப் போகிறவராய் முதலில் அசேதந பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார். இந்த அவஸ்தாநங்களை ஸத்வாரக அவஸ்தாநங்களென்றும் அத்வாரகாவஸ்தாநமென்றும் சொல்வது உண்டு. சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது ஸத்வாரகம். கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் இருப்பது அத்வாரகம்.

acharya.org

भोग्यस्य वस्तुनोऽचेतनत्वं पारार्थ्यं सततं विकारास्पदत्व-
मित्यादयः स्वभावाः, भोक्तुश्च जीवात्मनोऽमलापरिच्छिन्नज्ञानानन्द-
स्वभावस्य अनादिकर्मरूपाविद्याकृतनानाविधज्ञानसं-
कोचविकासाः भोग्यभूताचिद्वस्तुसंसर्गः भगवदुपास-
नादिना मोक्षश्चेत्यादयः स्वभावाः, [illegible] भोक्तृभोग्ययोरन्त

ஜீவாத்மாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுக்கு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளே ஸ்வரூபம், அநாதி காமமாகிற அவித்யையினால் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநக் குறைவும் ஜ்ஞாந ஏற்றமும் போக்யங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின் சேர்க்கையும், பரமாத்மாவினிடத்தில் செய்யப்படும் பக்தியால் மோக்ஷம் பெறுவதும் இன்னும் இவை போன்ற மற்றும் சில அம்சங்கள் அதன் ஸ்வபாவங்கள் இப்படிப்பட்ட போக்தாவாகிற ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு போக்யமாகிற அசேதநங்களுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருப்பு அளவற்ற குணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமாகக் கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துட

अचेतनत्वं, पारार्थ्यं सततं विकारास्पदत्वं — இவை போக்ய வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள் போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதநங்கள் [அதாவது அவைகளுக்கு அறிவு என்பது இல்லை], அவை பரார்த்தங்கள் [அதாவது, பிறருடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருப்பவை], அவை எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் ப்ரளய தசையிலும் மாற்றத்தை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்] இந்த அர்த்தத்தை

“ अचेतना परार्था च नित्या सततविक्रिया ”

என்னும் ச்லோகம் சொல்லுகின்றது

नानाविधज्ञानसंकोचविकासाः अचिद्वस्तुसंसर्गः, उपासनादिना मोक्षः — இவை போக்தாவாகிற ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லாவிடினும் தர்மபூத ஜ்ஞாநத்தின் மாறுதல் உண்டு என்பது நமது கொள்கை இந்த மாறுதல் ஜந்மாந்தர கர்மத்தின் காரியம் அந்தக் கர்மத்தின் பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின் சேர்க்கையும் ஏற்படுகின்றது பகவதுபாஸநத்தியால் அந்தக் கர்ம பந்தம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கின்றது இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் இப்படி அத்யந்தம் பிந்நங்களாயுள்ள போக்ய போக்தாக்களாகிற வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் என்பது குறிப்பு

भोक्तृभोग्ययोरन्तर्यामित्वेनावस्थानम् — இதை போக்தாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது போக்யத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருப்பது’ என்று

acharya.org

யதாக்ரதுரூபேணோபாஸனம் ஸ்வரூபேண ப்ராப்திரிதி தத்குணாஶ்ரயஸ்ய சோபாஸனஸ்ய ஸித்திப்ராப்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதாவஸ்தானம் ஜ்ஞாதவ்யமிதி ஶ்ருத்யர்த:

“தத்த்வமஸி” இதி வாக்யம். ஸசிதசிதாத்மகஸ்ய ப்ரஹ்ம ஸகுணம், ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திஶ்ச ஸகுணோபாஸனாதிதி யேவம்விதம்வ்யாத்த:। யதோக்தம் வாக்யகாரேண “யுக்தம், தத்குண

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தாநங்கள் இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்’ என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்

“தத்த்வமஸி ”—தவிரவும் “தத்த்வமஸி” இத்யாதியான ச்ருதி ஸத்வித்யையினால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதைப்பும். அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸதியின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள் வாக்யகாரர் “யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் மேல் ‘த்ரிவிதாவஸ்தாநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? ‘இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தாநங்களை உடையது’ என்னும் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ ஸாதநம் என்பது தான் இந்த சுருதி வாக்யத்தின் ஆத்தம் என்று விவரிக்கப்பட்டது

தத்த்வமஸீதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார் [பருத்தக்த்வ ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “ஹோக்தா ஹோஹ்ய” இத்யாதியான சுருதி, “தத்த்வமஸி” என்னும் சுருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“யுக்தம் தத்குணகோபாஸநாத்”—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம் ‘ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்’ என்பது ஆத்தம் ஸத்வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸதி செய்கிறவன் கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் ‘யத்யபி ஸச்சித்ரோ ந நிர்புக்க தைவதம் பஜதே’ ... ‘யத்யபி ஸ்ராவ்யதே’ என்பதால்

acharya.org

கோபாஸநாச்ச" இதி। வ்யாக்யாதம் ச த்ரமிடபாஷ்யே விஜ்ஞா
விகல்பம் வததா "யத்யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்புக்நதைவதம் குணகணம்
மநஸாநுதாவேத் ததாப்யந்தர்குணாமேவ தேவதாம் பஜத இதி
தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யத" இதி। ஸச்சித்த:—ஸச்சி

என்று சொல்லியிருக்கிறார் இது தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்கும் முள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் த்ரமிடாசார்யரால் "யத்யபி ... ப்ராப்ய த இதி" என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வ்யாக்யானத்தின் அர்த்தமென்னவென்றால் ஸச்சித்த:—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய

விஜ்ஞாநவிகல்பம் வததா—உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று பெயர் ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடைய சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும் இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும் கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள் அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான் அந்த உபாஸநத்தியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸமரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாகையால் இவை விகல்பங்கள் இந்த விகல்பத்தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்

ஸச்சித்த:—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன்; ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம் நிர்புக்நதைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

போக்த்ருரூபேணாவஸ்தாநம் போக்யரூபேண சாவஸ்திதி ததுபயநியந்த்ருரூபேண சாவஸ்தாநமிதி த்ரிவிதஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவிதாவஸ்தாநம் ஜ்ஞாதவ்யமித்யர்த:

“தத்த்வமஸி” இதி வாக்யம், ஸத்வித்யாயா உபாஸ்யம் ப்ரஹ்ம ஸகுணம், ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்திஸ்ச ஃபலமிதி த்ரமிடபாஷ்யக்ருத்பி: பூர்வாசார்யைர்வ்யாக்யாதம்। யதோக்தம் வாக்யகாரேண “யுக்தம், தத்குண

னேயே இருப்பு, ஆக இம்மூன்றும் ப்ரஹ்மத்தின் அவஸ்தானங்கள் இதுதான் அறியப்பட வேண்டிய விஷயம்’ என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யங்களின் தாத்பர்யம்

“தத்த்வமஸி ”—என்றவும் “தத்த்வமஸி” இத்யாதியான ச்ருதி ஸத்வித்யையினால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மமானது குணங்களுடன் கூடினது என்பதையும், அப்படிச் செய்யப்படும் உபாஸதியின் பலமும் ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே என்பதையும் சொல்லுகின்றது என்றே பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள் வாக்யகாரர் “யுக்தம், தத்குணகோபாஸநாத்”

இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் மேல் ‘த்ரிவிதாவஸ்தாநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? ‘இப்படி ப்ரஹ்மம் மூன்று வித அவஸ்தானங்களை உடையது’ என்னும் ஜ்ஞானமே மோக்ஷ ஸாதனம் என்பது தான் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்று விவரிக்கப்பட்டது

தத்த்வமஸீதி—இந்த ஸத்வித்யா வாக்யம் பூர்வாசார்யர்களால் ஸகுண பரமாகவே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைச் சொல்லுகிறார் [ப்ருதக்த்வ ஜ்ஞானத்தை மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லும் “ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா” இத்யாதியான ச்ருதி, “தத்த்வமஸி” என்னும் ச்ருதிக்கு விருத்தமன்று என்பதும், ஆகையால் அதற்கு அபரமார்த்த விஷயத்வம் சொல்லவேண்டுவதில்லை என்பதும் குறிப்பு]

“யுக்தம் தத்குணகோபாஸநாத்”—இது வாக்யகாரருடைய வாக்யம் ‘ஸகுணமான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாகின்றது என்பது யுக்தம்’ என்பது அர்த்தம் ஸத்வித்யை சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மத்தை உபாஸ்தி செய்கிறவன் கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே ப்ராபிக்கிறான் என்பது எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் ஆகையால், அவனுக்கு அந்தக் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே ப்ராப்யமாக வேண்டும் என்பது யுக்தமே

இந்த வாக்யத்திற்கு த்ரமிடாசார்யர் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார் ‘யத்யபி . . . . . ப்ராப்நுதே’ என்பதால்

acharya.org

கோபாஸநாச:" இதி। வ்யாக்யாதம் ச ச்ருதிபாஷ்யேண வித்யா விகல்பம் வக்ஷ்யதா "யத்யபி ஸச்சித்தா ந நிர்ப்புக்ந தைவதம் குணகணம் உநவஸாதநாயாவேச: தயாஸவ்யுஞ்ஜ குணோணாதேவ தேவதாம் ஸஜ்ஜத இதி தத்ராபி ஸகுணைவ தேவதா ப்ராப்யதே" இதி। ஸத்வித்த:—ஸத்

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இது தஹர வித்யைக்கும் ஸத் வித்யைக்கும் உள்ள விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் த்ரமிடாசார்யரால் "யத்யபி ப்ராப்ய த இதி" என்று வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வ்யாக்யானத்தின் அர்த்தமென்னவென்றால் ஸத்வித்த:—ஸத்வித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய

வித்யாவிகல்பம் வக்ஷ்யதா—உபநிஷத்துக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனுக்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வழிகளுக்கு 'ப்ரஹ்ம வித்யை' என்று பெயர். ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அந்தந்த உபாஸகனுடையச் சக்தி முதலியவைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் சிற்சில குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்த வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும். இவ்விதம் சிற்சில குணங்களே ஒவ்வொரு உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும் அடையப்படும் வஸ்து பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸந காலத்தில் சிற்சில குணங்களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது என்பது உண்மைதான்; ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை. ஸத் வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத் காரணத்வம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள். அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத் வித்யா நிஷ்டன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான். அந்த உபாஸதியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. தஹர வித்யா நிஷ்டன் உபாஸந காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டு அந்தக் குணங்களுடன் விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மமே. இந்த இரண்டு வித்யைகளுள் எதை அவலம்பித்தாலும் ப்ராப்யத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள். இந்த விகல்பத்தன்மையை த்ரமிடாசார்யர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ஸத்வித்த:—ஸத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யானிப்பவன், ஸத் வித்யா நிஷ்டன் என்பது தாத்பர்யம். நிர்ப்புக்ந தைவதம்—தைவதத்திலிருந்து விடப்பட்டிருக்கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

வித்³யாநிஷ்ட²:, யத்³யபி ந நிஷ்க்ருஷ்டதை³வதம் கு³ணக³ணம் சாநுஸந்த⁴த்தே அபஹதபாப்மத்வாதி³கல்யாணகு³ணக³ணம் தை³வதாதி⁴க³தம் யத்³யபி த³ஹரவித்³யாநிஷ்ட² இவ ந ஸ்மரேத், ததா²ப்யந்தர்கு³ணாமேவ தே³வதாம் ப⁴ஜதே — தே³வதாஸ்வரூபாநுப³ந்தி⁴த்வாத் ஸகலகல்யாணகு³ணக³ணஸ்ய கேநசித் பரதே³வதாஸாதா⁴ரணேந நிகி²லஜக³த்காரணத்வாதி³நா கு³ணேநோபாஸ்யமாநாऽபி தே³வதா ஸ்வஸ்வரூபாநுப³ந்தி⁴ஸர்வகல்யாணகு³ணவிஶிஷ்டைவோபாஸ்யதே, அத: ஸகு³ணமேவ ப்³ரஹ்ம தத்ராபி ப்ராப்யமிதி ஸத்³வித்³யாத³ஹரவித்³யயோர்விகல்ப இத்யர்த²:।

இறவன, யத்³யபி ந நிஷ்க்ருஷ்டதை³வதம் கு³ணக³ணம் சாநுஸந்த⁴த்தே — தேவதையினிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய கல்யாணகுண கணங்களைத் தஹர வித்யாநிஷ்டனைப் போல அநுஸந்தானம் செய்யாவிட்டாலும், ததா²ப்யந்தர்கு³ணாமேவ தே³வதாம் ப⁴ஜதே — ஸகல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸ்வரூபத்தை அநுபந்தித்தே நிற்கிறபடியால், உபாஸந காலத்தில் ஜகத் காரணத்வம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் விசிஷ்டமாக மாத்ரம் தேவதை உபாஸிக்கப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அந்த தேவதை தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டதாகின்றது; இதி தத்ராபி ஸகு³ணைவ தே³வதா ப்ராப்யேதி — ஆகையால் ஸகுணமான ப்ரஹ்மமே இதற்கு ப்ராப்யமான வஸ்து. ஆகையால் தான் ஸத்வித்யைக்கும் தஹரவித்யைக்கும் விகல்பம்' என்பது தான்

தே³வதாஸ்வரூபாநுப³ந்தி⁴த்வாத் ஸகலகல்யாணகு³ணக³ணஸ்ய — உபாஸகனால் த்யானிக்கப்படுமவை சிற்சில குணங்களேயாயினும், உபாஸிக்கப்படும் தைவதம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதே

இதி ஸத்³வித்³யாத³ஹரவித்³யயோர்விகல்ப: — இப்படி இரண்டு வித்யைகளுக்கும் ப்ராப்யமான வஸ்து ஸகுண ப்ரஹ்மமேயாதலால், அவை இரண்டும் விகல்பங்கள் என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த தரமிட பாஷ்ய வாக்யத்திலிருந்து ஸத்வித்யா நிஷ்டனும் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் என்பது விளங்குகின்றது ஆகையால் ‘தத்த்வமஸி’ என்னும் வாக்யம் ஸகுண ப்ரஹ்ம பரமே ஆகவேண்டும்; ஆகையால் இது ஐக்யத்தைச் சொல்லமாட்டாது; ஆகையால் “ ஸோகதா ஸோஹ்யம் ப்ரஸீதாரம் ச ஏகா ” என்னும் வாக்யம் இதற்கு விருத்தமன்று, ஆகையால் அதற்கு அபார்த்த விஷயத்வம் கல்பிக்கப்படவேண்டாம், இது தான் குறிப்பு

acharya.org

நநு ச ஸர்வஸ்ய ஜந்தோ: பரமாத்மா அந்தர்யாமீ, தந்நியாம்யம் ச ஸர்வமுக்தம் । ஏவம் ச ஸதி விதிநிஷேதஶாஸ்த்ராணாமதிகாரீ ந த்ருஶ்யதே । ய: ஸ்வபுத்த்யைவ ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஶக்த:, ஸ ஏவ 'ஏவம் குர்யாத் ந குர்யாத்' இதி விதிநிஷேதயோக்ய: । ந சைஷ த்ருஶ்யதே । ஸர்வஸ்மிந் ப்ரவ்ருத்திஜாதே ஸர்வஸ்ய ப்ரேரக: பரமாத்மா காரயிதேதி

நநு ச...... " இவ்விடத்தில் மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் வரக்கூடும். 'ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாக இருக்கிறானென்றும், அவனாலேயே ஸகலமும் நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இது வஸ்து ஸத்தியாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்று சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு அதிகாரியே இராமற்போய்விட ப்ரஸங்கிக்கும் எவன் தன் புத்தியைக் கொண்டே ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கவோ ஒன்றிலிருந்து நிவ்ருத்திக்கவோ சக்தனாக இருக்கிறானோ, அவன் ஒருவனே 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்னும் விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யனானவன். அம்மாதிரி ஸ்வாதந்த்ரயத்துடன் கூடினவனாக ஒருவன் கூட இல்லையே! தவிரவும், எல்லாருக்கும் ப்ரேரகனாக இருக்கும் பரமாத்மாவே ஸர்வ ப்ரவ்ருத்திகளிலும் கார்யங்களைச் செய்விக்கிறவனாகிறான்

நநு ச—இவ்விதம், 'தாம் சொன்ன அர்த்தம் பூர்வாசார்யர்களால் சொல்லப்பட்டதே' என்பதை நிரூபித்து விட்டு, இப்பொழுது மற்றுமொரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறார் 'பரமாத்மா ஸர்வ நியந்தாவென்பதும், ஜீவ வர்க்கம் முழுவதும் அவனால் நியமிக்கப்பட்டுக் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றதென்பதும் உண்மையானால், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேதங்களெல்லாம் அர்த்தமற்றவையாக வன்றோ ப்ரஸங்கிக்கும்?' என்பது சங்கை இது மாத்ரமன்று 'ஸர்வ நியந்தாவாகிற பரமாத்மா, ஒருவனை ஸத் கார்யத்திலும் மற்றொருவனை அஸத் கார்யத்திலும் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு வைஷம்யம் (பக்ஷபாதம்) நைர்க்ருண்யம் (தயையற்றிருக்கும் தன்மை) முதலிய கெட்ட குணங்கள் ப்ரஸங்கிக்குமே' என்பதும் இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப் படுகின்றது

ஸர்வஸ்மிந் ப்ரவ்ருத்திஜாதே ஸர்வஸ்ய ப்ரேரக: பரமாத்மா காரயிதா ச—'லோகத்தில் அரசன் நியமிக்கிறவனாகவும் ப்ரஜைகள் நியமிக்கப் படுகிறவர்களாகவும் இருக்கையிலும், 'இதைச் செய்' 'இதைச் செய்யாதே' என்று ராஜாஜ்ஞை ஸார்த்தகமாக வில்லையா? அம்மாதிரி ஏன் சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்கள் ஸார்த்தகங்களாகக் கூடா?' என்று ஸந்தேஹம் ஜநிக்கலாம் அரசனுக்கும் ப்ரஜைகளுக்கு முள்ள நியந்த்ரு

acharya.org

தஸ்ய ஸங்கல்பமனுவிதாய ப்ரவர்த்ததே । ததா ச ஶ்ரூயதே — "ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி தம், யமேப்யோ லோகேப்ய உன்னிநீஷதி, ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி தம், யமதோ நிநீஷதி" [கௌஷீ, 3-9] இதி । ஸாத்வஸாதுகர்மகாரயித்ருத்வேன வைஷம்யம் ச ப்ரஸஜ்யதே ।

என்று பரமாத்மாவுக்கும் எல்லாரையும் நியமிக்கும் சக்தி ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "ஏஷஹ்யேவ" இத்யாதியான சருதியும் அம்மாதிரி சொல்லுகின்றது. இப்படிச் சிலரை நல்ல காரியங்களைச் செய்விக்கிறபடியாலும் மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறபடியாலும், பரமாத்மா தயையற்றவன் பக்ஷபாதி என்று சொல்லும்படியும் நேருகின்றதன்றோ?

நியாமய பாவம் போன்றதன்று பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவன்களுக்கு முள்ள பாவம். ப்ரஜைகள் ஸ்வாதீனமாகவே ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்கிறார்கள், அபராதத்தைச் செய்தால், அதன் பலமாகிற துக்கத்தை அநுபவிப்பதில் மாத்ரம் ராஜ நியாமயத்வம் அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. ஜீவன்கள் விஷயத்திலோ வென்றால் ஸாதநத்தை அநுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் அவர்கள் பரமாத்மாவுக்குப் பராதீனர்களாக இருக்கிறார்கள். இப்படி அத்யந்தம் அஸ்வாதீனமாக இருப்பவர்களுக்கு விதி நிஷேத யோக்யதை எப்படி ஏற்படும்? இது 'ஸங்கல்பித ப்ரவ்ருத்தி ஜாதே' இத்யாதியால் சொல்லப்படும் கருத்து.

ஏஷ ஹ்யேவ "**யம்** — எந்த ஜீவனை, **ஏப்ய லோகேப்ய:** — இந்த லோகங்களிலிருந்து, **உன்னிநீஷதி** — உயர்த்த தூக்குவதற்கு இச்சிக்கிறானோ, **தம்** — அவனை, **ஏஷ ஏவ** — இந்தப் பரமாத்மாவே, **ஸாது கர்ம** — நல்ல கர்மங்களை, **காரயதி** — செய்விக்கிறான். **யமதோ நிநீஷதி** — எவனைக் கீழே தள்ளுவதற்கு இச்சிக்கிறானோ, **தம்** — அவனை, **ஏஷ ஏவ** — இந்தப் பரமாத்மாவே, **அஸாது கர்ம காரயதி** — கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறான். இந்த சருதி வாக்யங்கள் பரமாத்மாவுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களைச் சொல்வனபோலவே காணப்படுகின்றன.

அப்ரார்த்யதே — இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறார். ஜீவன்கள் தமது சைதந்ய சக்தியையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள சக்தியையும் கரணகளேபரம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மாவினிடமிருந்தே பெறுகிறபடியால், அவர்கள் எப்பொழுதும் பரமாத்மாதீநமான ப்ரவ்ருத்தியை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால், அந்தச் சைதந்யம் முதலியவற்றைக்கொண்டு அந்த ஜீவன்கள் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியை ஆரம்பிக்கும் பொழுது அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரர்களாகவே

acharya.org

கர்த்ராயத்தே । ஸர்வேஷாமேவ சேதநாநாம் சித்தசக்தியோக: ப்ரவ்ருத்திசக்தியோக: இத்யாதி ஸர்வம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபரிகரம் ஸமாச்ரயேத்

கர்த்ராயத்தே ... இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகிறது பரமாத்மாவாகிற பகவான், ஸகல ஜீவன்களுக்கும், சைதந்யம் என்னும் சக்தியையும் காயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சக்தியையும் அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு

ஆரம்பிக்கிறார்கள் அந்த ப்ரவ்ருத்தியின் ஆரம்பத்திற்குப் பரமாத்மாவின் அபேக்ஷையே இல்லை, அப்பொழுது அவன் கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறான் அப்படிப் பரமாத்மாவின் அபேக்ஷை இராமல் ஜீவன்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கச் சக்தர்களாக இருக்கையிலும், அவர்கள் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படும் ஆஹ்ளை உள்ளவரானபடியாலும், பரமாத்மா எப்பொழுதும் நியமிக்க ஆஹ்ளையிருக்கிறபடியாலும், 'பரமாத்மா எப்பொழுதும் நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்கிறோம் தவிரவும், ஒவ்வொரு ப்ரவ்ருத்தியிலும் ஸாதகத்தக்க ரூபங்களான பலங்களைக் கொடுப்பவன் பரமாத்மாவே, எந்தத் தேஹாதிகளைக்கொண்டு நாம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறோமோ அவைகளும் அப்படி ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரவர்த்திக்கும் சக்தியும் அவனால் கொடுக்கப்பட்டவைகளே, அவனாலேயே அவை தரிக்கப்பட்டும் வருகின்றன, அவன் சேஷி, நாம் சேஷபூதர்கள் ஆகையால் பகவானுடைய நியந்த்ருத்வத்திற்கு ஒரு விதமான குறைவுமில்லை ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தியில் இம்மாதிரி உபேக்ஷகனாக இருந்து விட்டுப் பிறகு பரமாத்மா, 'அந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு அநுமதி கொடுக்கிறான் என்றும் நாம் சொல்லுகிறோம் ஆனால், 'அநுமதி கொடுக்கிறான்' என்பதற்கு 'ப்ரவ்ருத்திக்காமல் இருக்கும் ஒருவனை ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி செய்கிறான்' என்பது அர்த்தமன்று, ஆரம்பிக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி பலவத்தாகப் பரிணமிக்க மாத்ரம் அந்த அநுமதி ஹேதுவாகின்றது இப்படி ஜீவனகள், தமது ஜ்ஞாநம், ஒரு காயத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் இச்சை, அதற்காகச் செய்யப்படும் ப்ரயத்நம் இந்த அம்சங்களெல்லாவற்றிலும் ஸ்வதந்த்ரர்களாகவே இருக்கிறபடியால், அவர்கள், 'இதைச் செய், இதைச் செய்யக்கூடாது' என்பவை முதலிய விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யர்களாகிறார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

'அகாயத்தைச் செய்யப்போகும் ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மா உபேக்ஷகனாகப் பார்த்துக்கொண்டு அதற்கு அவன் அநுமதியையும் கொடுக்கிறான் என்றால் அது பரமாத்மாவுக்குத் தோஷமாகமாட்டாதோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் இந்தச் சங்கைக்கும் அவகாசமில்லை. பரமாத்மா அப்படி அத்யந்தம் உபேக்ஷித்து நிற்கவில்லை; சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநம் முதலியவைகளால், அவன், முதலிலேயே நம்மை அஹிதங்களான காயங்களிலிருந்து தடுத்திருக்கிறானன்றோ? அந்தத் தடையைக் கடந்து அஹிதங்களில் நாம் ப்ரவர்த்திக்க ஆரம்பித்தால், அப்பொழுது அவன் உபேக்ஷித்திருக்கிறான் என்பது எப்படி தோஷமாகும் ?

acharya.org

ண ஸம்விதாய, தந்நிர்வஹணாய ததாதாரோ பூத்வா, அந்த: ப்ரவிஶ்ய அநுமந்த்ருதயா ச நியமநம் குர்வந் ஶேஷித்வேநாவஸ்தித: பரமாத்மா। ஜீவஸ்து ததாஹிததச்சக்திஸ்ஸந் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யாதி ஸ்வயமேவ கரோதி। ஏவம் குர்வாணமீக்ஷமாண: பரமாத்மோதாஸீந ஆஸ்தே। அத: ஸர்வமுபபந்நம்। ஸாத்வஸாதுகர்மகாரயித்ருத்வம் து வ்யவஸ்திதவிஷயம், ந ஸர்வஸாதா-

---

வேண்டியவையான கரண களேபரங்களையும், அந்தந்த ஜீவன்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரங்களாக இருக்கும்படி பொதுவாக முதலில் கொடுக்கிறான்; அப்படிக் கொடுக்கப்பட்டவைகளின் நிர்வஹணத்திற்காக, அவைகளுக்குத் தானே ஆதாரமாகவும் இருக்கிறான்; அந்தக் கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அந்த ஜீவன்களால் செய்யப்படும் வ்யாபாரங்கள் சிதிலமாகாமல் பலத்துடன் கூடினவைகளாக ஆகும்பொருட்டு, அந்தந்த ஜீவன்களுக்குள் தானே அநுப்ரவேசித்து, அந்த வ்யாபாரங்களுக்குத் தனது அநுமதியைக் கொடுத்து அவர்களை நியமித்தும் வருகிறான். இப்படியெல்லாம் இருக்கையில், அவனுக்கும் ஜீவன்களுக்குமுள்ள ஆத்ம சரீரபாவமும் தொடர்ந்தே வருகிறபடியால், அவனுடைய சேஷித்வமும் குறையாமலே நிற்கின்றது. ஜீவன், இவ்விதம் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தியை உடையவனாய், ஒரு காரியத்தைச் செய்வது மற்றொன்றை விடுவது முதலான வ்யாபாரங்களை ஸ்வயமே ஸ்வதந்த்ரமாகச் செய்கிறான். அப்பொழுது பரமாத்மா கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறபடியால், ஜீவன்களுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள விதி நிஷேத யோக்யத்வமெல்லாம் உபபந்நமே. நல்ல காரியங்களையும் கெட்ட கா

ததாஹிததச்சக்தி:—'சைதந்யம்' என்னும் சக்தியைப் பகவானே நமக்குக் கொடுக்கிறான்; ஆனால் அது அவனுடைய நித்யேச்சையால் கொடுப்பட்டிருக்கிறபடியால் அது நமக்கு நித்யமாக இருக்கின்றது. ஆகையால்தான் ஜீவன்களை நித்யர்களென்றும் ஸ்வதந்த்ரர்களென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம்.

ஸாத்வஸாதுகர்மகாரயித்ருத்வம்—பரமாத்மா, சிலரை நல்ல காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்றும், மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்றும் சுருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வது உண்மையே. ஸகல ஜீவன்களையும் அவன் அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கும் பக்ஷத்தில், அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் நிர்தயத்வம் முதலிய தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்படி எல்லாருடைய விஷயத்திலும் அவன் ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை. எவன் அதிமாத்ரம் பரம புருஷாநுகூல்யத்தில் உறுதியுடன் ஏற்கெனவே ஸ்வயமாக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறானோ, அவனை ப்ரீதியுடன் பரமாத்மா அநுக்ரஹித்து, தன்னை அடையும் உபாயங்களில் அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான்; ப்ராதிகூல்யத்தில் அதிமாத்ரம் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பவனை நிக்ரஹித்து மேன்மேல் துஷ்காமங்களிலேயே அவனை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிறான். இந்தச் சிஷ்டாநுக்ரஹ துஷ்டநிக்ரஹ ரூபமான பரிபாலனம் எப்படி தோஷமாகும்?

acharya.org

[illegible] । யஸ்து ஸர்வாத்மநா ஸ்வயமேவாதிமாத்ரப்ராநுகூல்யே ப்ரவ்ருத்த:, தம் ப்ரதி ப்ரீத: ஸ்வயமேவ பகவாந் கல்யாணபுத்தியோகதாநம் குர்வந் கல்யாணே ப்ரவர்த்தயதி । ய: புநரதிமாத்ரப்ராதிகூல்யே ப்ரவ்ருத்த: தஸ்ய க்ரூராம் புத்திம் ததத் ஸ்வயமேவ க்ரூரேஷ்வேவ கர்மஸு ப்ரேரயதி பகவாந் । யதோக்தம் பகவதா—

"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ॥

மங்களையும் பரமாத்மாவே செய்விக்கிறான் என்பது சில வ்யவஸ்தித இடங்களில் மாத்ரமே ஒழிய, ஸகல ஜந்துக்கள் விஷயத்திலும் என்பது இல்லை. எவன் ஏற்கெனவே ஸ்வயமாக அதிமாத்ரம் பகவத் ப்ரியங்களான கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்து வருகிறானோ, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான நல்ல புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி ஸத் கார்யங்களிலேயே மேன்மேல் ப்ரவ்ருத்தியைப் பகவான் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் செய்

"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்"—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம் ஸ்ரீ பகவத் கீதையில் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தக் கீதா வாக்யங்களை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கிறார். பத்தாவது அத்யாயத்தில், பகவானுடைய குணங்களுடையவும் அவனுடைய விபூதிகளுடையவுமான ஜ்ஞானம் பக்தியின் உத்பத்திக்கும் வ்ருத்திக்கும் காரணங்களாகின்றதென்பதைச் சொல்லிவிட்டு, பகவான், அப்படித் தோன்றிய பக்தியை உடையவனுக்கு, தான் செய்யும் அநுக்ரஹ விசேஷத்தை இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லுகிறான். தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம்—கீழ்ச் சொல்லியபடி பக்தி விவ்ருத்தமாகி அதனால் எப்பொழுதும் என்னுடன் சேர்க்கையைக் கோருகிறவர்களுக்கு, ததேவ புத்தியோகம் ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி—என்னுடைய ப்ராப்திக்கு அவச்யம் அபேக்ஷிதமாயும் அதற்குப் பூர்வ பாவியுமான ஸாக்ஷாத்கார ரூப புத்தி யோகத்தை நானே ப்ரீதி பூர்வகமாகக் கொடுக்கிறேன். யேந மாம் உபயாந்தி—அந்த விசத தமமான ஸாக்ஷாத்கார ரூப புத்தி யோகத்தாலேயே அவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள். இதனால், முதலில் பகவத் குண ஜ்ஞானத்தால் பக்தி உண்டாகிறதென்றும், அவனுடைய விபூதி ஜ்ஞானத்தால் அது வ்ருத்தி அடைகின்றதென்றும், அதற்குப் பிறகு பகவத் ப்ராப்திக்கு அபேக்ஷிதமான விசத தம ஸாக்ஷாத்கார ரூப அவஸ்தா விசேஷமானது நம்மால் ஸாதித்துக் கொள்ளக் கூடியதன்றாதலால் அதை அந்தப் பகவானே நமது ப்ரயத்நத்தால் ப்ரீதனாகி நமக்குக் கொடுக்கிறானென்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. இந்தக் கொடையைத்தான், ச்ருதி, 'நல்ல கார்மங்களைச் செய்விக்கிறான்' என்று சொல்லுகிறது.

acharya.org

தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: |
நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா || "

[ஸ. கீ. 10—10, 11.]

விக்கிறான், எவன் அதிமாத்ரம் துஷ்கர்மங்களில் ஏற்கெனவே ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறானோ, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான பாப புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி துஷ்கர்மங்களிலேயே மேன்மேல் ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்விக்கிறான் இந்த அர்த்தத்தை, ஸ்ரீ பகவானே, "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்", 'தாநஹம் த்விஷத:" இத்யாதியான தனது வாக்யங்களாலேயே தெளிவித்திருக்கிறான்

"தேஷாமேவ … ."—நம்முடைய ஜன்மாந்தர பாபங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறபடியால், அவை, பகவத் ப்ராப்திக்குப் பூர்வ பாவியான அந்தப் புத்தி யோகத்தை ஜநிக்கவொட்டாமல் தடுக்கின்றன. அந்தப் பாபங்களெல்லாம் பகவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயே நாசமடையக் கூடியவையாதலால் இந்த அம்சத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் அவச்யம் அபேக்ஷிதமாகின்றது இந்த ச்லோகம், 'பகவானே அந்தப் ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறான்' என்பதைச் சொல்லுகிறது தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம்—அப்படிப்பட்ட பக்தர்களுடைய அநுக்ரஹத்திற்காகவே, ஆத்மபாவஸ்த: ஸந்—நான் அவர்களுடைய மநோவ்ருத்தியில் என்னுடைய குண கணங்களை ஆவிஷ்கரித்து நின்று கொண்டு, பாஸ்வதா ஜ்ஞாநதீபேந—என் விஷய ஜ்ஞாநமாகிற ஜ்வலிக்கும் தீபத்தினால், அஜ்ஞாநஜம் தமோ நாசயாமி—அந்தப் புத்தி யோகத்திற்கு விரோதிகளான கர்மங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறேன்

தாநஹம் த்விஷத: . . . '—எவர்களைப் பகவான் ஸத்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியால் அநுக்ரஹிக்கிறான் என்பது கீழ் நிரூபிக்கப்பட்டது, இந்த ச்லோகத்தால், துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியால் எவர்களை அவன் நிக்ரஹிக்கிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. பதினாறாவது அத்யாயத்தில், சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கநம் செய்யும் ஆஸுர ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி வருமிடத்தில், தன்னைத் த்வேஷிக்கும் துஷ்க்ருதிகளைத் தானே நிக்ரஹிப்பதாகப் பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் அசுபாந்—சாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கநம் செய்து துஷ்கர்மங்களிலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கும் பாபிகளை, க்ஷிபாம்யஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு, (தத்ராபி) ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு க்ஷிபாமி—இறப்புப் பிறப்பு ரூபமாகச் சுழன்று வரும் ஸம்ஸாரங்களிலும், அதிலும் என்னுடைய ஆநுகூல்யத்திற்கு விரோதிகளாக இருக்கும் ஜன்மங்களிலேயே போடுகிறேன் இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பாப புத்தியைக் கொடுப்பது பகவத் க்ருபா கார்யமே தவிர நைர்க்ருண்யமாக மாட்டாது இம்மாதிரி பாப கர்மங்களால் அவர்கள் சீக்ரத்திலேயே சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுக்கு அநர்ஹமான ஜன்மங்களைப் பெற்று

acharya.org

"தாநஹம் த்³விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத⁴மாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபா⁴நாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||" இதி [ஸ.கீ.]

ஸோऽயம் பரப்³ரஹ்மபூ⁴த: புருஷோத்தமோ நிரதிஶய புண்ய ஸஞ்சயக்ஷீணாஶேஷஜந்மோபசிதபாபராஶே: பரமபுருஷசரணாரவிந்த ஶரணாக³திஜநிததத³பி⁴முக²ஸ்ய ஸதா³சார்யோபதே³ஶோபப்³ரும்ஹிதஶாஸ்த்ராதி⁴க³த தத்த்வயாதா²த்ம்யாவபோ³த⁴பூர்வகாஹரஹருப

ஸோऽயம் பரப்³ரஹ்மபூ⁴த: . . . —எவன் அளவற்ற புண்ய விசேஷத்தால் நாசத்தை அடைந்திருக்கிற ஸகல ஜந்மாந்தர பாபங்களை உடைத்தாயும், பரம புருஷனுடைய பாதாரவிந்தங்களையே தஞ்சமாகக் கைப்பற்றி அதனால் அந்தப் பகவானுடைய ஆபிமுக்யத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வங்களின் உண்மையை ஸதாசார்யர்களுடைய உபதேசத்தினால் தெளியப்பெற்று அந்தத் தெளிவினால் பக்தி நிஷ்டையும் மேன்மேல் வளர்ந்துவரும்

பிறகு உஜ்ஜீவநத்தைத் தேடக்கூடிய தசையை அதிக விளம்பமில்லாமல் அடைவதற்கு அர்ஹராகிறார்கள், பாப புத்தியைக்கொடா விட்டால், அவர்கள், சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்களுக்கு அர்ஹமான ஜந்மங்களையே பஹு காலம் அடைந்தவர்களாய், அந்த ஜந்மங்களிலும் அதிகமான பாபத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு உஜ்ஜீவநோபாயத்திற்கு அதிமாத்ரம் விப்ரக்ருஷ்டராவார்களன்றோ ?

ஸோऽயம் பரப்³ரஹ்மபூ⁴த: . . . . —ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் நியமநத்திற்கு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால் ப்ரஸங்கிக்கும் சங்கைகள் இதுவரை பரிஹரிக்கப்பட்டன. இந்தப் பரிஹாரத்தில் பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு உபாயமான பக்தி ப்ரஸக்தமானதால், இப்பொழுது அந்த உபாயத்தைத் தெளிய விசாரிக்கப் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார். ஏற்கெனவே "[illegible]" [213-வது பக்கத்தைப் பார்க்க] என்று ஆரம்பித்து இந்த உபாயம் ஸங்க்ரஹமாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் அதை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகிறார்.

பரமபுருஷசரணாரவிந்தஶரணாக³தி—இது, "மாமேவ யே ப்ரபத்³யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" என்று சொல்லப்படும் அங்க ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது.

உபப்³ரும்ஹித—புஷ்கலமாகச் செய்யப்பட்ட. ஸதாசார்யர்களின் உபதேச முகமாக அடையப்பட்ட ஜ்ஞாநமே தெளிந்த ஜ்ஞாநமாகுமென்பது குறிப்பு.

acharya.org

𑌶𑌮𑌦𑌮𑌤𑌪𑌃𑌶𑍌𑌚𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌵𑌭𑌯𑌾𑌭𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌦𑌯𑌾𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾
𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍋𑌚𑌿𑌤𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌵𑍇𑌷
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌚𑌰𑌣𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌯𑍁𑌗𑌲𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌵𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿

சமம தமம தபஸ சௌசம க்ஷமை ஆாஜவம பகவதபசாராதிகளிலிருநது பயம பகவான் ரக்ஷிபபன் எனனும விசவாஸததால ஜநிககும நைாயம தயை அஹிமஸை இவை முதலிய ஆதம குணஙகளை உடையவனுயும, தனது வாணததிறகும ஆச ரமததிறகும உசிதமான நிதய நைமிததிக காமஙகளைப பரம புருஷாராதந ரூபமாக விடாமற செயவதிலும நிஷிதத காமஙகளைப பரிஹரிபபதிலும நிஷடையை உடையவ னுயும, தான தனனைச சோநதவை இவை யெலலாவறறையும பரம புருஷனுடைய பாதாரவிநதஙகளில ஸமாபபிததுவிடடு அவனிடததிலுளள பகதியை உளடககக கூடாமல எபபொழுதும அவனுடைய ஸ்தோதரம ஸ்மரணம நமஸகாரம வநதநம கைஙகாயஙகளில பரயதநம நாம ஸஙகீாததநம குண சரவணம குணவசநம த்யாநம ஆாசநம பரணமம இவை முதலானவைகளைச செயதுகொணடு அவைகளால பரீ

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯—'**𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂**' எனபது நாமியையும '**𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂**' எனபது அதன பரகாரததையும குறிககினறன

𑌶𑌮𑌃—அநத: கரணததின் ஜயம, 𑌦𑌮𑌃—பாஹ்யேநதரியஙகளின ஜயம ; **𑌤𑌪𑌃**— கருசராதிகளால ஏறபடும பரிசுததி; **𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾**—துககததைப பொறுககும தனமை ; **𑌭𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃**—பகவத பாகவதாபசாராதிகளிலிருநது பயபபடும தனமை , **𑌅𑌭𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃**—பகவானே ரக்ஷகன எனனும தருட நிசசயததால ஏறபடும நைாயம; 𑌦𑌯𑌾—பிறாகளின துககததை ஸஹியாமலிருககும தனமை, **𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾**—பிறாகளுடைய துககததிறகுக காரணமாகாமல இருபபது

𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁**𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌵𑍇𑌷**—நாம நிதய நைமிததிக ரூபஙகளான காமஙகளைச செய்யும'பொழுதெலலாம அவைகளைப பகவதாராதந ரூபமாகவே செயய வேணடும **𑌉𑌪𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑌿**—அநுஷ்டாநம ; **𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰**—சாஸ்தரஙகளில் விஹிதஙகளான காமஙகளைச செய்வது.போல சாஸ்தரஙகளில நிஷிததஙகளாக இருககு மெல்லாவறறையும ஸாவதாநமாகப பரிஹரிகக வேணடுவதும அவசயம.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯—இது பர ஸமாபபணததைக குறிககிறது . **𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤**—பகவானை ஸ்தோதரம செயவது முதலியவை யெல்லாம, உளளிருககும பகதியின பரீவாஹமாக இருததலவேணடும **𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌃**—குணஙசளைச சொலவது, **𑌯𑌤𑌨𑌂**—பகவத தயாநம முதலியவைகளைச செயவது ; **𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂**—நாமஸ சாரணம ; **𑌵𑌚𑌨𑌂**—மறறவாகளுககுப பகவத குணஙகளைச சொலவது, **𑌯𑌜𑌨𑌂**

acharya.org

[illegible]
[illegible]

தனான பரம காருணிகனாயிருக்கும் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பெற்று அதனால் த்வம்ஸம் அடைந்திருக்கும் அந்த கரண அந்தகாரங்களையும் உடைத்தாயுமிருக்கிறானோ, அவனுடைய அநந்ய ப்ரயோஜநமும் எப்பொழுதும்

இது அங்கியாகிற அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுத்யானத்தைக் குறிக்கவில்லை, கேவலம் ஆரம்பண ஸம்சீலநத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. **[illegible]**—சில இடங்களில் ஆசந ப்ராணாதிகள் அங்கியாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவைகள் அங்கங்களாகவும் சொல்லப்படக்கூடும். தாரணை வித்திக்கும் வரையில் செய்யப்படும் ஆசனாதிகள் அங்கம், பிறகு அநுஷ்டிக்கப்படுமவை அங்கி என்பது விபாகம். **[illegible]**—பாபங்களை மூலமாக உடைய ரஜஸ் தமோ குணங்கள், இவைகள் பரம புருஷனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே விலகவேண்டும். **அநந்ய ப்ரயோஜந [illegible]**—அநந்ய ப்ரயோஜநமாயும் நிரதிசய ப்ரியமாயும் மிகத் தெளிவான ப்ரத்யக்ஷத் தன்மையை அடைந்துமிருக்கும் அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுத்யானமே பக்தி என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது தான் பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பக்தி. இதற்குப் பூர்வ பாவியானது பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஏற்படும் பர ஜ்ஞானம். அதற்குப் பூர்வ பாவியான ஸாக்ஷாத்கார அபிநிவேசத்தைப் பர பக்தியென்று சொல்லுவார்கள். **"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்"** என்கிறபடி இவையெல்லாம் பகவானாலேயே ப்ரீதி பூர்வகமாகக் கொடுக்கப்படுமவை. அதற்குப் பாத்ரமாக நாம் நம்மைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்யங்களை நன்றாக அறிவதற்கு, இது விஷயமான நம்முடைய ஸித்தாந்தம் யாது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், உபேயமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்த பிறகு, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை **"ஸோऽயம் பரப்ரஹ்மபூத:......"** இத்யாதியான வாக்யங்களால் விஸ்தாரமாக விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறார். லோகத்தில் நாம் ஒரு பலத்தைப் பெறுவதற்காகச் சில ஸாதநங்களைச் செய்கிறோம். அந்தப் பலம் உபேயமென்றும் அதை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸாதநங்கள் உபாயமென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும். அவை இரண்டும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே பகவத் ப்ராப்தியை உத்தேசித்து ஒருவன் பக்தி முதலிய சில ஸாதநங்களைச் செய்யும்பொழுது பகவானை உபேயமென்றும் அந்த ஸாதநங்களை உபாயமென்றும் சொல்லக்கூடும். ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் வ்யாபாரங்களெல்லாம் அந்தப்

acharya.org

ஸர்வ சுத்தஸ்வயோஜநாநவதிகாதிசயப்ரியவிசததமப்ரத்யக்ஷதாப
ந்நாநுத்யாநரூபபக்த்யேகலப்ய: ।

தொடர்ந்து நிற்பதும் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதும் மிகத் தெளிந்ததும் ஆகையால் ஸாக்ஷாத்காரத் தன்மையை அடைந்ததுமான அநுத்யானமென்று சொல்லப்படும் பக்தி ஒன்றுக்கே அந்தப் பரமாத்மா லப்யனுகிறான்.

பகவததீனங்களாகவே இருக்கிறபடியால், பகவானை அடைய ப்ரயத்னப்படுபவர்கள் விஷயத்தில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று பெரியோர்கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். நம்மால் செய்யப்படும் பக்தி முதலியவையெல்லாம், பகவானை அடைய வொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டு நிற்கும் பகவந் நிக்ரஹ ரூபமான காலுஷ்யத்தை நிவ்ருத்திப்பதில் மாத்ரம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத் ப்ராப்திக்கு பகவானே அவ்யவஹித உபாயம் ஆகிறான். வ்யவஹித உபாயங்களாக இருக்கும் பக்தி முதலியவைகளே இவ்விடத்தில 'உபாயம்' என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்கள் பக்தி ப்ரபத்தி என்று இருவகைப்பட்டவை என்பது நமது ஸித்தாந்தம். இவ்விடத்தில் பக்தி என்னும் உபாயமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப் பக்தியின் வரலாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய க்ரந்தங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது முமுக்ஷுவானவன், முதலில், சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு, ஜீவன் பரமாத்மா இவை முதலியவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து, பிறகு அந்த ஜ்ஞானத்துடன், பலம் முதலியவைகளில் பற்றில்லாமலும் சிற்சில நியமங்களுடனும் சில, காம விசேஷங்களை இடைவிடாமல் செய்து வரவேண்டும். அப்படிச் செய்து வந்தால், அவனுக்கு அந்த:கரண ஜயம் பிறக்கின்றது, சாஸ்த்ரத்தால் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானமும் த்ருடப்படுகின்றது. இந்தக் காம விசேஷங்களின் அநுஷ்டானத்தைக் கர்மயோகம் என்று சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அந்த:கரண ஜயத்துடன் தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் ஈச்வரனைப் பற்ற சரீரத்தன்மையினால் ப்ரகாரமாவும் நிரந்தரம் சிந்தனம் செய்துகொண்டு வந்தால், அந்தச் சிந்தனம் அஷ்டாங்க யோகத்தின் வழியாக ஆத்மாவலோகநத்தைப் பிறப்பிக்கும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞாநயோகம் என்று சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞான யோகமின்றிக்கே காம யோகமே ஸாக்ஷாத்தாக ஆத்மாவலோகநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இந்த வ்யாபாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம். அவனுடைய கடாக்ஷமின்றிக்குச் சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்படும் ஜ்ஞானம் கூட சரியானபடி ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமாந்யமாகப் பக்தி என்று சொல்வார்கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாத்விக பரிசீலநம் முதலியவைகளாலும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகநம் கிடைத்த பிறகு அந்த

தஸ்மாத் ஸ்வநிஷ்ட வர்ணாச்ரம தர்மேணைவ ஆராத்யத்வாத் ''உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோக லப்ய:'' இதி ।

பகவத் யாமுநாசாரியர், '' உபய பரிகர்மித '' இத்யாதி வாக்யத்தால் இந்த அர்த்தத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள ।'' உபய பரி

ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் முதலியவைகளை அளவற்ற ப்ரீதியை முன்னிட்டு த்யானம் செய்து வந்தால், அது பகவானை ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்குத் துல்யமான ஒரு தெளிவை உண்டாக்கும். இப்படிப் பகவானை த்யானம் செய்து வருவதைப் பக்தி யோகம் என்று சொல்வார்கள். இந்த த்யானத்தை அநுஷ்டிக்க அநுஷ்டிக்க, அதனால் ஏற்படும் தெளிவும் அதிகமாகி வரும். இந்த ஜ்ஞான விகாஸத்திற்கு ஸத்வ குணத்தின் வ்ருத்தி முக்ய ஹேது வாதலால், அந்த ஸத்வ வ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாக இருக்கும் பாபங்களை நசிப்பிக்கக் கூடியவையான வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நாம் தவறாது அநுஷ்டித்து வருவது அவசியமாகின்றது. இவ்விதம் ஸத்வம் வ்ருத்தியாகி ஜ்ஞானம் விகாஸத்தை அடைந்து, ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குத் துல்யமான வைசத்யம் ஏற்பட்டால், அப்பொழுது, பகவானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதில் ஒரு தீவ்ரமான அபிநிவேசம் உண்டாகும். அந்த அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஜ்ஞான விகாஸத்திற்குப் பர பக்தி என்று பெயர். இந்த அபிநிவேசம் உத்கடமாகி, அது கேவலம் ப்ரீதி காரணமாய அந்தப் பகவானுடைய ஸ்துதி நமஸ்கார கீர்த்தனம் முதலியவைகளில் ப்ரவஹித்ததால், அப்பொழுது பகவான் அந்தப் பக்தனை அநுக்ரஹித்து, அந்தக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்கக்கூடிய ஒரு பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பர ஜ்ஞானம் என்று பெயர். இப்படிப் பகவத் ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவாறே, பகவானிடத்தில் இருக்கும் ப்ரீதி வளர்ந்து, அது பரம பக்தி என்னும் தசையை அடைகின்றது. அப்பொழுது, எவ்வித குறைவுமின்றி இருக்கும் பகவானை அநுபவித்தாலல்லது ஆத்ம தாரணம் ஸாத்யமில்லாமல் இருக்கும். அந்தத் தசையில் ஸர்வேச்வரனுக்கு த்வரை உண்டாகி சாச்வதமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் எனனும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தப் பரம பக்தியானது சாஸ்த்ர ஜந்ய தத்வஜ்ஞானம் முதலான பரம்பரையாலேயே ஜநிக்கக்கூடியது. இது தான் இவ்விடத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதைத் தவிர்த்து பகவானை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

'' உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய........'' இது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திவ்ய ஸூக்தி. 'கர்ம யோகம் ஜ்ஞானயோகம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டுள்ள அந்த:கரணத்தை உடையவனே, தனது ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பக்தியால் பகவானை அடைகிறான்' என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பக்திக்கு கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்கள் அங்கங்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. 'கர்மயோகம்

acharya.org

உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய — ஜ்ஞாநயோககர்மயோகஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணஸ்யேத்யர்த்த: । ததா ச ஶ்ருதி: —

“ வித்யாம் சாவித்யாம் ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ ।
அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமஶ்நுதே ॥ ”

இதி । அத்ராவித்யாஶப்தேந வித்யேதரவர்ணாஶ்ரமாசாரவிஹிதம் கர்மோச்யதே । வித்யாஶப்தேந ச பக்திரூபாபந்நம் த்யாநமுச்யதே । யதோக்தம் —

கர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ” என்பதற்கு ‘ஜ்ஞாந யோகத்தாலும் கர்மயோகத்தாலும் ஸம்ஸ்காரத்தை அடைந்திருக்கும் அந்த:கரணத்தை உடையவனுக்கு’ என்பது பொருள். “வித்யாம் ச” இத்யாதியான வேதவாக்யமும் அப்படியே சொல்லுகின்றது. இவ்விடத்தில் ‘அவித்யா’ என்னும் சப்தம், வித்யையைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான வர்ணாச்ரமாசாரம் முதலிய கர்மத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘வித்யா’ என்பது, ‘பக்தி’ என்னும் தன்மையை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைக் குறிக்கின்றது.

ஜ்ஞாந யோகம் இவைகள் பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயங்கள்’ என்று சிலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு ‘பக்தியின் வழியாக இவை உபாயங்களாகின்றன’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ‘ஐகாந்திகம்’ என்பதற்கு ‘ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைத் தவிர்த்து மற்றொன்றிலும் செல்லாமல் இருக்கும்’ என்பது பொருள். ‘ஆத்யந்திகம்’ என்பதற்கு ‘எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடிய’ என்பது பொருள்.

“ வித்யாம் ச . . ” ‘பக்திக்குக் கர்மாநுஷ்டாநம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்’ என்பதற்கு ப்ரமாணமாக, இது இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறது. ‘எவன் வித்யை அவித்யை இரண்டையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன், அவித்யையால் ம்ருத்யுவாகிற பாபத்தைக் கடந்து வித்யையால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் ‘வித்யை’ என்னும் சப்தம் பக்தி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் த்யாநத்தைச் சொல்லுகின்றது. அதனுடன் கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ‘அவித்யை’ என்னும் சப்தம், ‘அந்த வித்யையைக் காட்டிலும் வேறான’ அதாவது ‘வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்கள்’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. இம்மாதிரி சப்த ப்ரயோகம் செய்வது ஸாதாரணமே. “ கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச ” என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்தில், ‘கதாஸூந்’ என்பதற்கு ‘தேஹம்’ என்னும் அர்த்தம் கிடைக்கவே, ‘அகதாஸூந்’ என்பதற்கு, ‘தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா’ என்னும் அர்த்தம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. இம்மாதிரி இன்னும் அநேக இடங்களைக் காணலாம்.

acharya.org

"இயாஜ ஸோऽபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரய: ।
ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய தர்த்தும் ம்ருத்யுமவித்யயா ।"

இதி ।

"ததேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி ।
நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே ।"
"ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி"
"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்"
"ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி"

"இயாஜ' என்னும் ச்லோகத்தில், இம்மாதிரியே 'அவித்யா' என்னும் சப்தம் கர்மத்தைக் குறிப்பதாக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "ததேவம் வித்வாந்....", 'நாந்ய: பந்தா:......', 'ய ஏநம் விது:.....', 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி.........' 'ப்ரஹ்மவேத... ...' இத்யாதிகளான வாக்யங்களில் காணப்படும் 'வேதந' என்னும் சப்தத்தால் த்யானமே குறிக்கப்படுகின்றது, 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' இத்யாதியான சப்தங்களுக்கும் இதற்கும் ஒரே அர்த்தமன்றோ? 'த்யாயீத ....' இத்யாதி

"இயாஜஸோऽபி. . . ." அவித்யா' என்னும் சப்தம் 'கர்மம்' என்னும் அர்த்தத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக ப்ரயோகிக்கப்படுவது உண்டு என்பதற்கு இந்த வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய—விவேகத்தால் உண்டாகும் ஜ்ஞானத்தை உடையவனாய், அவித்யயா ம்ருத்யும் தர்த்தும்—கர்மங்களால் ப்ரதிபந்தகங்களை விலக்கிக்கொள்வதற்காக, ஸ ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் இயாஜ—அவர் அநேக யாகங்களைச் செய்தார். 'அவித்யையால் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக யாகங்களைச் செய்தார்' என்று சொன்னதால், 'அவித்யை' என்னும் சப்தம் யாகாநுஷ்டாநம் முதலிய கர்மங்களைக் குறிக்கின்றது என்பது வ்யக்தம்.

'ததேவம் ....' இதி என்பது கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரம் கர்மாநுக்ருஹீதமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது 'அப்படிப்பட்ட பக்தி பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயம்' என்பதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். முதலில் பக்தியை உபாயமாக விதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒற்றுமையாயிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் அந்த வாக்யங்களின் அர்த்தமாவது: 'அவனை இவ்விதம்

acharya.org

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍; '𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍈𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿—

" 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 ।
𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍 " [க॰ 1-2-23.]

𑌇𑌤𑌿 । 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣; '𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌵𑍇𑌦𑌨𑌰𑍂𑌪𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃, 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍈𑌵 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾—

யான வாசயம், அநத த்யாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத தெளிய விளக்குகின்றது. 'பகதி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும அநுத்யாநத்தால மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறான; கேவலம் வேதநததால (அதாவது த்யாநத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை' என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருதது, 'ந மேதயா' என்று கேவலமான மேதை (அதாவது தயாநம்) நிஷேதிக்கப்பட்டிருககிறதனறோ' இவவளவு சொன்னதன் தாத்பர்யமாவது, 'எவன் மோக்ஷததில் விருப்பமுள்ளவனுய் வேதாந்த சாஸதரததிற் சொல்லப்பட்

த்யாநம செய்கிறவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்ககம இலலை'. 'இவவிதம எவர்கள த்யாநிககிறாகளோ,அவாகள மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்', 'ப்ரஹமததை தயாநிக்கிறவன் ப்ரஹ்மததை அடைகிறான்'. இந்த வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'வேதநம்' எனனும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநத சப்தத்தால த்யாநமே குறிககப்படுகின்றது எனபது ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயததைச் சொல்லுமிடததில், 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' என்று தயாநததைச் சொலலும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐககண்ட்யம் சொலலவேணடியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும 'வேதந' சப்தமும் அநத அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

'நாயமாத்மா........' 'இப்படி வேதந சப்தத்திற்கு த்யாநமே பொருள் என்பதை ஒததுக்கொணடாலும, உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தயாநமே

acharya.org

"புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்த்வனந்யயா |"

[ப. கீ. 8-22.]

"பக்த்யா த்வனந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோ(அ)ர்ஜுந |
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ||"

[ப. கீ. 11-54]

"பக்த்யா மாமபிஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: |
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே ததநந்தரம் ||"

[ப. கீ. 18-55.]

டுள்ள வேதனம் என்னும் த்யானம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனாக இருக்கிறானோ, அவனுக்கு அந்த த்யானம் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பரம புருஷனை லபிக்கிறான்' என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், 'புருஷஸ் ஸ பர:' 'பக்த்யா த்வனந்யயா.........', 'பக்த்யா மாமபிஜாநாதி.........' இத்யாதி வாக்யங்களால் அப்படியே சொல்லுகிறான். 'ததநந்தரம் மாம் தத ஏவ விஶதே' என்பதற்கு, 'அதற்குப் பிறகு அந்தப் பக்தி என்னும் உபாயத்தாலேயே என்னை உள்ளபடி அநுபவிக்கிறான்' என்பது அர்த்தம். இவ்விடத்தில், அளவற்ற ப்ரீதியுடன்

தவிர, பக்தி யன்றே' என்னும் சங்கையை, 'நாயமாத்மா.......' என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். 'நாயமாத்மா.........' என்னும் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தைப் பார்த்தால் 'பக்தியே உபாயம்' என்பது ஸித்திக்கும். இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம்:— அயமாத்மா—இந்தப் பரமாத்மாவானது, ப்ரவசநேந ந லப்ய:—மநநத்தால் மாத்ரம் அடையத்தகுந்ததன்று; மேதயா ந (லப்ய:)—த்யானத்தால் மாத்ரம் அடையத் தகுந்ததன்று; பஹுநா ஶ்ருதேந ந (லப்ய:)—ச்ரவணத்தால் மாத்ரம் அடையத் தகுந்ததன்று. யமேவைஷ வ்ருணுதே—எவனை அந்தப் பரமாத்மாவே வரிக்கிறதோ, தேந லப்ய:—அவனாலேயே அது அடையத்தகுந்தது. தஸ்யைஷ ஆத்மா தநூம் ஸ்வாம் விவ்ருணுதே—அவனுக்கே அந்தப் பரமாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதில் பக்தி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானால், வரிக்கப்படுகிறவன் பகவானுக்கு ப்ரியதமனாக இருத்தல் வேண்டும்; அப்படிப் புத

acharya.org

இதி । ததநந்தரம் மாம் தத ஏவ பக்த்யா விஶத இத்யுக்த: । பக்திரபி நிரதிஶயப்ரியாநந்யப்ரயோஜநஸகலேதரவைத்ருஷ்ண்யாவஹ ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவ । தத்யுக்த ஏவ தேந பரமாத்மநா வரணீயோ பவதீதி தேந லப்ய இதி ஶ்ருத்யர்த: ।

கூடியதும் மற்றை எவ்வித ப்ரயோஜநமுமற்றதும் மற்றை ஸகல வஸ்துக்களிலும் வைராக்யத்தை ஜநிப்பிக்கக் கூடியதுமான ஜ்ஞாந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப் படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாத்மாவால் வரிக்கத் தகுந்தவனாதலால், 'தேந லப்ய:' [அந்த உபாஸகனால் பகவான் அடையப்படுகிறான்] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் ச்ருதியின் அர்த்தம்.

வானுக்கு ப்ரியதமனாக இருக்கும் தன்மை பகவானிடத்தில் ப்ரீதி உள்ளவனுக்கே ஏற்படுமாகையால், அப்படி ப்ரீதி உள்ளவனே பகவானால் வரிக்கப்படுகிறான் என்பது ஸித்திக்கின்றது

ஸ தத்யுக்தம் பவதி.........இதி ஶ்ருத்யர்த:—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள உபபாதநமே இதனால் செய்யப்படுகின்றது

'புருஷ: ஸ பர:.........' இந்தக் கீதா வாக்யங்களெல்லாம், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தம்: 'ஸ பர: புருஷ:—அந்தப் பரம புருஷன், அநந்யயா பக்த்யா லப்ய:—ஐகாந்திகமான பக்தியினாலேயே அடையப்படுகிறான்; மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ப்ரவேஷ்டும் ச—சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு என்னை உள்ளபடி அறிவதும், என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அநுபவிப்பதும், அநந்யயா பக்த்யா ஶக்ய:—அநந்ய ப்ரயோஜநமான பக்தி ஒன்றாலேயே ஸாத்யம்.' யாவாந் யஶ்சாஸ்மி—'என்னுடைய குண விபூதிகள் எவை என்பதையும் என்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது என்பதையும், பக்த்யா அபிஜாநாதி—பரபக்தியைக் கொண்டே அறிகிறான், மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா—என்னை அவ்விதம் உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, ததநந்தரம் தத ஏவ விஶதே—அதற்குப் பிறகு அந்தப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அநுபவிக்கிறான்.'

acharya.org

ஸாவம்ஷியவாஸ ஹக்திாூவஜ்ஞாநவிஶேஷஸேஷ்யாத்வாஉகஃ வா௵ வெஹாகூாஸமாஸாா~ஃ ஸீயஉாநஜ்ஞாநவா௵வஹகஉஹாந~மூஜஹீதஹக்தியொாம ஸாவ । யஶொகூம் ஹமவதா வாாமஶேண,

---

ஸாவம்ஷிய .... வாமொஃ—இபபடிபபட்ட பாம பகதியாகிற ஜஞாந விசேஷததிறகு, கீழச சொலலபபட்டிருககும பாகாாம செயயபபடும பகதி யோகமே காாணம அதாவது. ஆதம யாதாதமய ஜஞாநததுடன கூட வாணச்ாம தாமங்களை

ஹக்திாவி ..... ஜ்ஞாந விஶேஷ ஸாவ—'பரிபூாண ஸாக்ஷாதகாாமாகிற பா ஜ்ஞாநம வநத பிறகு பிறககும பரீதயதிசயமாகிற பகதியிலேலே எனனை அநுபவிக கிறுன (**தஹொ உாம் விஶதெ**)' எனறு சொலலும வாகயததிலுளள '**பகதி**' என்னும பதத்தின ஆாததததை இவவிடததில விவரிககிறுா அநதப பகதியானது '**பாம பகதி**' எனறு சொலலபபடும பரீதயதிசயமே நிாதிசய ப்ரியமாக இருககிறபடியால இது அநநய பாயோஜநமாகினறநு அபபடி நிாதிசய ப்ரியமாக இருககிறபடியால பகவத ப்ராபதியில கூட அபேகைஷ ஜநிககமாட்டாது எனபதை '**வாகஙெதாவெதூ ஷண்யாவஹம்ஃ**' எனனும பதம குறிககினறது இபபடியெலலாம விசேஷிததிருககிற படியால பாம ப்கதியே இஙகுச சொலலபபடுகிறது என்று சொலலவேணடும தவிாவும, '**விஶதெ**' எனனும பதம, பாகருதி பநததிலிருநது விடப்பட்டவனுடைய அநுப வததைக குறிககும் அபபடிபபட்ட வீடு பெறப்பணணும பகதி பாம ப்கதியே ஆகு மனறே ?

தஉஷ்ாகூ ஸாவ தெந வாணீயொ ஹவதி—அபபடிபபட்ட பகதன விஷ யததிலதான் ஸாவேசவானுககு தவாாதிசயம உணடாகின்றது, அநதப பகதனுககுத தான அவன கடுக மோகஷபராபதியைக கொடுககிறுன

ஸாவம்ஷியவாஸ ஹக்திாூவஜ்ஞாநவிஶேஷஸஷ்ய—இவவிடததில இந்தப பகதி 'பாபகதி' எனறு சொலலபபட்டிருந்த போதிலும, அநதப 'பாபகதி' எனனும பதம பாம பகதியையே குறிககினறது.

வாஹஹெதூாஷாவூாஉகொ ஹக்தியொாம ஸாவ—'பகதியோகம' இந்தப் பாம பகதியை உதபததி செயகினறது எனபதறகு, பாதிதினம பகதியோகம அப்யஸிககப் பட்டு வநதால அதுவே பாம பகதி தசையை அடைகினறது' எனபது அர்ததம.

இவவிடததில உபபாதிககப்படும விஷயம உபாய ஸவரூபம. அது '**காம** யோகம் ஜஞாநயோகம எனனும இரண்டினுலும ஏறபடும **பகதியோகமே**' **என்று** கீழச சொலலபபட்டது அதை இவவிடததில '**கூஉஹாந~மூஜஹீதஹக்தியொாமஃ**' என்பதால வறபுறுததுகிறுா.

acharya.org

"வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் ।
விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷகாரக: ॥"

இதி । நிகிலஜகதுத்தாரணாயாவநிதலேऽவதீர்ண: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தம: ஸ்வயமேவைததுக்தவாந் —

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு ॥
யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் ।
ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: ॥"

[ஸ. கீ. 18—46.

யெல்லாம் சரிவர அநுஷ்டிப்பதனால் மேன்மேல் வளர்ந்து வரும் பக்தியோகமே இந்தப் பரம பக்தியின் உத்பத்திக்குக் காரணமாகின்றது. "வர்ணாச்ரமாசாரவதா" இத்யாதியான ச்லோகத்தால் பகவான் பராசரர் இந்த அர்த்தத்தை விளக்கி இருக்கின்றார். ஜகத் முழுவதையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று இந்தப் பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்த பர ப்ரஹ்மமாகிற புருஷோத்தமனும், "ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் ....." இத்யாதியான வாக்யங்களால் இதே அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். இந்த வாக்யத்திலுள்ள "ஸ்வகர்மணா ஸித்திம் விந்ததி" என்பதற்கு, 'சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லி

வர்ணாச்ரமாசாரவதா—இந்த ச்லோகம், 'அந்தப் பக்தி கர்மாநுக்ருஹீதமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம் —தம் தம் வர்ணங்களுக்கும் ஆச்ரமங்களுக்கும் விஹிதங்களாயுள்ள கர்மங்களைச் சரிவரச் செய்வதே ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆராதிக்கும் மார்க்கம், வேறு ஒரு மார்க்கமும் அவனுடைய ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது', அதாவது. பகவத் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவாயுள்ள ஜ்ஞாநத்துக்கு வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநங்கள் அங்கங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று

நிகிலஜகதுத்தாரண . .. இந்த விஷயத்துக்கு ப்ரமாணமாக ப'கவத் வசநத்தையும் சொல்லப் போகிறவராய், அந்த வசநத்தின் மேன்மையை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்

ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் .. இதன் பொருள் —'தம் தம் கர்மங்களில் நிரதனாக இருக்குமவன் எவ்விதம் பரமபதத்தை அடைவான் என்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகவும் என்னுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும் 'இந்த்ரன்' முதலானவர்களைச் சொல்லும் சப்தங்களால், ஸர்வகாரண பூதனாயும் ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் இருக்கும் நானன்றோ குறிக்கப்படுகிறேன்? ஆகையால்

acharya.org

இதி । யதோதிதக்ரமபரிணதபக்த்யேகலப்ய: ஸர்வேச்வர: । பகவத்போதாயநடங்கத்ரமிடகுஹதேவகபர்திபாருசிப்ரப்ருத்யவிகீதசிஷ்டபரிக்ருஹீதபுராதநவேதவேதாந்தவ்யாக்யாநஸுவ்யக்தார்த்தச்ருதிநிகரநிதர்சிதோऽயம் பந்தா: ।

யிருக்கிறபடி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால் வித்தித்தும் அதனாலேயே யதாகாமம் வளர்ந்தும் வரும் பக்தியினாலேயே வித்தியைப் பெறுகிறான்' என்பது ஆர்த்தம் பகவத் போதாயநா, டங்கா, த்ரமிடா, குஹதேவா, கபர்தி, பாருசி முதலான மிகவும் புகழத்தகுந்த சிஷ்டர்களெல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், புராதநமான வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநங்களால் தெளிய உரைக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தை யுடைய கணக்கற்ற வேத வாக்யங்களே இந்தவழியைக் காண்பித்திருக்கின்றன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்களால் அவர்களின் ஆராதிப்பதானது என்னை ஆராதிப்பதேயாகும். ஆகையால் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநங்கள் பரமபதத்திற்கு ஸாதநங்களே '

யதோதித...... 'ஸ்வகர்மணா விஷ்ணும் விந்ததி' [தம்தம்மால் அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டிய கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதால், எல்லாரும் பரம பதத்தை அடைகிறார்கள்] என்று சொல்லி இருப்பதைப் பார்த்தால், கர்மமன்றோ பரமபத ப்ராப்திக்கு உபாய மென்று ஏற்படுகின்றது? இதனால் பக்தி உபாயமென்று எப்படிச் சொல்லப்பட்ட தாகும்?' என்று உதிக்கும் சங்கைக்கு இந்த வாக்யத்தால் ஸமாதாநத்தைச் சொல்லுகிறார். 'கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பதால் வித்தித்தும் அதனாலேயே வளர்ந்தும் வரும் பக்தி ஒன்றினாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்' என்பதே 'ஸ்வகர்மணா விஷ்ணும் விந்ததி' என்பதன் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சங்கைக்கு அவகாசமில்லை.

பகவத்போதாயந...... 'இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள உபாய ஸ்வரூபத்தின் ப்ரகாரமானது, பெரியோர்களால் ஸாது வென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யாநங்களை மூலமாக உடையது' என்று சொல்லுகிறார். இதற்கு முன், உபேய ஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கு மிடத்தில், 'நான உபபாதித்திருக்கும் ப்ரகார மெல்லாம் சிஷ்டர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வ்யாக்யா நத்தை மூலமாக உடையது' ["தச்சைதத் நாநாவிதாநந்த ச்ருதிநிகர சிஷ்டபரிக்ருஹீதத்வ்யாக்யாநபரிச்ரமாவதாரிதம்" 232-வது பக்கத்தைப் பார்க்கவும்] என்று சொல்லியிருப்பது போல, இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 'அத்வைதி முதலானவர்களும் தம் தம்மால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு வேத வேதாந் தங்களையே ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

acharya.org

ஈடுதேந ஆாவ-ூாகஶாக்யௌ஖ூ்ஷூக்யாக்ஷவாநக்ஷவணககவிஞுவதம்
ஜஞுிஃதாநஂஶாஶிணொ வெஃபாஹ்யா வெஃாவஞஂஶிகஂநூரஷிஹிஃ ஸஹ

ஈடுதேந . . . ஊதஜ்ாகி—சாாவாக மதம, சாகய மதம, ஔலூகய மதம, ஆக்ஷ பாத மதம, க்ஷபணக மதம, கபில மதம, பதஞஜலி மதம ஆகிய இநத மதஙகளை அநுஸரிககும வேத பாஹ்யாகளும, வேததை அவலமபிதது நிறகும குதருஷடிகளும, இதனலேயே

கள சொல்லும் அாததம் சிஷடாகளால அஙகீகரிக்கபபடவிலலை பாஷயகாராால் சொலலபபடும அாததமோ வெனருல, பகவத போதாயநா முதலான மஹாாநகளால அஙகீகரிககபபடடிருககினறது' எனபது தாதபாயம. இம மஹாாங்கள வயாக்யாநம் செய்திருககும் மாதிரி, அாததம செயயும பொழுதே, அந்த வேத வேதாநத வாக யஙகளின பொருள ஸாவயகத மாகினறது எனபதைக குறிககினறது இவவிடததி லுள்ள 'ஸூவஜ்க்து' சபதம டஂகஃ—இது பரஹமாநநதி எனபவரின மறறொரு பெயா.

இது வரையில் உபேயததின ஸவரூபமும் உபாயததின ஸவரூபமும விளககப் பட்டன 'இவைகளை விளககுவதில கேவலம தாககம மாதரம பரமாணமாகக கொள ளபபடவிலலை, ஆனல தாககாநுகருஹீதமான வேதமே பரமாணமாகக கொளளப பட்டது' எனபதும ஸூசிப்பிககபபட்டது. இனி, கீழ உபபாதிககபபடடிருபபதறகு விருத்தமாக உபாயோபேய ஸவரூபஙகளை வாணிககும மதஙகளெலலாம, தாககாநு கருஹீதமான வேததை விரோதிககினறன எனனும காரணததாலேயே அபரமாணங களாகினறன' எனபதைச சொல்லுகிறா

ஈடுதேந—இதனலேயே. அதாவது 'தாககாநுகருஹீத வேததை விரோதிக் கிற படியினலேயே'.

ஆாவ-ூாக. .. வேதததின ப்ராமாண்யததை ஒததுககொளளாமல் கேவலம் தாககத்தையே ஆதாரமாகக கொணடு மதஸதாபநம செயபவாகள் சிலா அவாகளை வேத பாஹயாகளென்று சொலவாாகள இவவிடததில சொலலபபட்டுளள சாாவாகா முதலானவ ரெலலாரும வேத பாஹயாகளே சிலா, வேதததின பராமாண யததை ஒததுக கொளகையிலும, வேதததின உணமையான அாததததை அறியாதவா களாய் வேதததின தாதபாயததுககு விருததமாக விஷய காஹணம செயவாாகள அவாகளைக குத்ருஷடிகள எனறு சொல்வதுணடு. நிாவிசேஷ அதவைத வாதம செய பவாகள இமமாதிரியான குதருஷடிகளுள ஒரு வகுபபினா 'பாஹயாகளுடைய மதம அப்ரமாணமாக இருந்தபோதிலும, வேதததை அவலம்பிததவாகளின மதம அபரமாண மாகக் கூடுமோ ? வேதததில அவாகளுககு ருசி இருககினறது எனபதே அவர்களிடம் ஸதவ குணம தலையெடுதது நிறகினறது எனபதை ஸூசிபபிககவிலலையா ? அப்படி அவாகளிடம ஸதவ குணததின உதரேகம இருககும பக்ஷததில அவாகளுடைய மதம அபரமாணமாவது ஏன ?' என்று ஒரு சஙகையைச செயதுகொணடு அதறகு ஸமா

acharya.org

நிரஸ்தா: | வேதாவலம்பிநாமபி யதாவஸ்தித வஸ்து விபர்யய ஜ்ஞாந மூலத்வாத் பாஹ்யஸாம்யம் உக்தம் மாநவேந —

"யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய: |
ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா: "

கண்டிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள் 'வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குத்ருஷ்டிகளும், வேதத்தினுடைய அர்த்தத்தின் யாதார்த்தத்தை அறிய அசக்தர்களாய் விபரீதமாக வஸ்து க்ரஹணம் செய்கிறபடியால், அவர்களும் வேத பாஹ்யர்களைப் போன்றவர்களே' என்று **"யா வேதபாஹ்யா:... ..."** இத்யாதியான வாக்யத்தால் மநுவே விளக்கியிருக்க

தாநம் சொல்லுகிறார் 'கேவலம் ஸத்வ குணம் இருப்பது ப்ரமாணயத்துக்கு ஹேது வாகமாட்டாது ரஜஸ், தமஸ் ஸம்பந்தமற்றதும் எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடியதுமான ஸத்வ குணத்தின் இருப்பே ப்ராமாணயத்துக்கு ஹேது அதுதான் வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை ஜ்ஞபிக்கும் குத்ருஷ்டிகளிடம் அப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வம் இல்லையாதலால் அவர்களின் மதம் அப்ரமாணமாகின்றது' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம்

ஔலூக்யா:—கணாத மதத்தை அநுஸரிப்பவர்கள் அக்ஷபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம், வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்கையிலும், குதர்க்க மூலமான சில வேத விருத்தங்களான அர்த்தங்களை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியாலும், வேதம் என்பது ஒரு புருஷனால் செய்யப்பட்ட சாஸ்த்ரமென்று வேதத்துக்குப் பௌருஷேயத் தன்மையைச் சொல்லுகிறபடியாலும், அவர்களும் இவ்விடத்தில் பாஹ்ய கோடியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்-

"யா வேதபாஹ்யா: .. " இது மநுவின் வாக்யம் குத்ருஷ்டிகளின் மதம் அப்ரமாணம் என்பதை இது சொல்லுகின்றது இதன் பொருள்,—'எந்த எந்த ஸ்ம்ருதிகள் வேத பாஹ்யங்களோ, எவை எவை குத்ருஷ்டிகளோ, அவையவையெல்லாம் தமோகுண ஸம்பந்தம் பெற்றவை ஆகையால் அவை அத்ருஷ்ட பலத்திற்கு ஸாதகங்களாகமாட்டா த்ருஷ்ட பலத்துக்கு அவை ஸாதகங்களாகக்கூடும், ஆகையால் அவைகளை நிஷ்பலங்கள் என்று சொல்லாமல் 'ப்ரேத்ய நிஷ்பலா:' (தேஹம் போன பிறகு அவைகளுக்குப் பலமில்லை) என்று| சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **'தமோநிஷ்டா:'**—

acharya.org

இதி | ரஜஸ்தமோப்யாமஸ்ப்ருஷ்டம் ஸத்த்வமேவ யேஷாம் ஸ்வாபாவிகோ குணஸ்தேஷாமேவ வைதிகீ ருசி: வேதார்த்தயாதாத்ம்யாவபோதஸ்ச | யதோக்தம் மாத்ஸ்யே

‘ஸங்கீர்ணா: ஸாத்விகாஸ்சைவ ராஜஸாஸ்தாமஸாஸ்ததா’’

கிருா. ‘எவாகளுககு, ரஜோ குணம் தமோ குணம இவைகளுடன் ஸமபநதபபடாமல இருககும உததமமான ஸதவ குணமே ஸவபாவததால ஏறபட்டிருககினறதோ, அவா களுககு மாத்ரம வேதததில ருசியும வேதாாததததின உணமையான ஜஞாநமும உணடு’ என்பது இநத வாகயததின தாதபாயம மாதஸய புராண வசநமாகிற “ஸங்கீர்ணா:

இவவிடததில் ‘தமஸ’ எனபது ரஜோ குணததையும் குறிககினறது எனபதை ‘ரஜஸ்தமோப்யாம்’ எனனும பதம விளககுகினறது

ஸ்வாபாவிகோ குண:—ஸவபாவததால ஏற்பட்ட குணம். அதாவது‘ எபபொழுதும ஸதாயியாய இருப்பது இமமாதிரி ஸதாயியாக இருககும ஸதவ குண ததை யுடையவாகளிடம ஒருபொழுதும தவறுதல நேரமாட்டாது எனபதை இநத **‘ஸ்வாபாவிக’** எனனும பதம காணபிககினறது

‘இபபடிபபட்ட சுதத ஸதவம எந்த காரநததில இலலையோ அது பரமாணமாக மாட்டாது’ என்பதைக காணபிகக, “**ஸங்கீர்ணா:**” இதயாதியான மாதஸய புராண **வசநம்** கூறபபடுகினறது இநத வாகயததிலுளள **‘ஸங்கீர்ணா:’** என்பது முத லான சபதஙகள், கலபஙகளை நோககிச சொல்லப் படுகினறன ஏனென் றால, அடுதது வரும ச்லோகததில “**யஸ்மிந் கல்பே**” எனறு சொலலபபட்டிருக கினறதனறோ? ‘இநத வாகயம, கலபஙகளை ஸஙகீாணங்க ளெனறும ஸாதவிகங்களெ னறும ராஜஸஙகளெனறும் தாமஸஙக ளெனறும விபாகம செயகினறதே தவிர, இவை பரமாணம, இவை அபரமாணம எனறு சொலலவில்லையே’ எனறு ஆக்ஷேபிககக கூடும பரமாண அபரமாண விபாகம் சொலலபபடாமல இருககையிலும, ஸாதவி காதி விபாகம சொனனதறகு வேறு ஒரு பரயோஜநம இலலையாதலால, பரா்மாண்ய அபராமாணயஙகளின நிாணயம செயவதே அநத விபாகததின தாதபாயம எனறு நாம் அறிய வேணடும இவவிடததில கலபஙகளுககுச சொலலபபடும் குணபராசுாய மெல் லாம அநதநதக கலபததில பரஹமாவுககு ஏற்படும குண பராசுாயததாலேயே ஸமபவிக கினறது **‘ஸங்கீர்ணா:’** எனபதறகு ‘மூனறு குணஙகளும கலநது நிறகும கலபஙகள்’ எனபது பொருள.

acharya.org

இதி । 'கேசித் ப்ரஹ்மகல்பா: ஸங்கீர்ணா:, கேசித் ஸாத்த்விகா:, கேசித் ராஜஸா:, கேசித் தாமஸா:' இதி கல்பவிபாகம் க்ருத்வா, 'ஸத்த்வரஜஸ்தமோமயாநாம் தத்த்வாநாம் மாஹாத்ம்யவர்ணநம் ச தத்தத்கல்பப்ரோக்தபுராணேஷு ஸத்த்வாதிகுணமயேந ப்ரஹ்மணா க்ரியதே' இதி சோக்த்வா

யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா ।
தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே ॥"

இதி । விஶேஷதஶ்சோக்த்வா

ஸாத்த்விகா:" என்பதும், இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது. 'சில ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் ஸங்கீர்ணங்கள், சில ஸத்த்வம் நிறைந்தவை, சில ரஜஸ் நிறைந்தவை, சில தமஸ் நிறைந்தவை' என்று இந்த வாக்யத்தால் கல்பங்களைப் பிரித்துவிட்டு, பிறகு "யஸ்மிந் கல்பே து . . ." என்னும் ச்லோகத்தால், 'ஒவ்வொரு கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒவ்வொரு குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது, எந்தக் கல்பத்தில் எந்தக் குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றதோ, அந்தக் கல்பத்தில் அந்தக் குணம் நிறைந்துள்ள தேவதையின் மஹிமையே அந்தக் கல்பத்தின் ஸ்வரூப ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மாவால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது' என்று அந்த மாத்ஸ்ய புராணமே விளக்குகின்றது அதே

ஸத்த்வரஜஸ்தமோமயாநாம் தத்த்வாநாம் — இவ்விடத்தில் '**தத்த்வ**' என்னும் சப்தத்திற்குத் 'தேவதை' என்பது பொருள்

"**யஸ்மிந் கல்பே**......" இதன் அர்த்தம் **யஸ்மிந் கல்பே** — எந்தக் கல்பத்தில், **யத் புராணம்** — எந்தப் புராணமானது, **ப்ரஹ்மணா ப்ரோக்தம்** — ப்ரஹ்மாவினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, (**தஸ்மிந் கல்பே தஸ்மிந் புராணே** — அந்தக் கல்பத்தில் அந்தப் புராணத்தில்), **தஸ்ய தஸ்ய** — அந்தந்தக் குணத்தால் நிறைந்துள்ள தேவதையினுடைய, **மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே** — பெருமையானது அந்தந்தக் கல்ப ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தபடி வர்ணிக்கப்படுகிறது 'ஸாத்விக கல்பத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸத்வ குணமே நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அப்பொழுது சொல்லப்படும் புராணம் ஸாத்விக தேவதையின் மஹிமையையே வர்ணிக்கின்றது, மற்றைக் கல்பங்களிலும் இம்மாதிரியே' என்பது இதன் கருத்து

விஶேஷதஶ்சோக்த்வா — எந்தத் தேவதை எந்தக் குணத்துடன் கூடியது என்று விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகின்றது.

acharya.org

"அக்நே: ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே
ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யமதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: ॥
ஸாத்த்விகேஷு ச கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம் ஹரே: ।
தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம் ।
ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாம் ச நிகத்யதே ॥"

இத்யாதி । ஏததுக்தம் பவதி, ஶ்ருதிஷு ஸ்ருஜ்யத்வாவகதப்ரஹ்மணஸ்தஸ்யாபி கேஷுசிதஹஸ்ஸு ஸத்த்வமுத்ரிக்தம், கேஷுசித்ரஜ:, கேஷுசித்தம: ; யதோக்தம் பகவதா

"ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புந: ।
ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத்த்ரிபிர்குணை: ॥"

இதி ।

புராணத்தில், தாமஸ கல்பங்களில் அக்நி சிவன் இவர்களுடைய மாஹாத்ம்யமும், ராஜஸ கல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவின் மாஹாத்ம்யமும், ஸாத்விக கல்பங்களில் விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யமும் சொல்லப்படுகின்றன வென்றும், அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில் அந்த ஸாத்விக புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கும் யோகத்தை உடையவர்களே உத்தம கதியை அடைகிறார்களென்றும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் ஸரஸ்வதி பித்ருக்கள் இவர்களுடைய மஹிமை சொல்லப்படுகின்றதென்றும் "அக்நே: ஶிவஸ்ய" இத்யாதியான வாக்யங்களால் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஏததுக்தம் பவதி, ... இதி—இதனால் ஏற்பட்டது என்னவென்றால்—'ப்ரஹ்மா முதல் முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவன் ஆகையால், அவர் விஷயத்திலும் சில காலங்களில் ஸத்வ குணம் மேலிட்டும் சில காலங்களில் ரஜஸ் மேலிட்டும் சில காலங்களில் தமஸ் மேலிட்டும் நிற்பது உண்டு. பகவானே, 'பூமியில் இருக்கும் மநுஷ்யர்கள், தேவ லோகத்தில் இருக்கும் தேவர்கள், இவர்களுள், ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாத ப்ராணி ஒன்று கூட இல்லை' என்று சொல்லியிருக்

தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா:—'அந்த ஸாத்விக கல்பங்களில், அந்தக் கல்பத்திய ஸாத்விக புராணங்களைக் கொண்டு பரதேவதா பாரமார்த்ய நிச்சயத்தைச் செய்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அநந்ய யோகமாகிற பரமைகாந்தித்வத்தை ஸாதித்துக் கொண்டவர்களே' என்பது தாத்பர்யம்.

ஏததுக்தம் பவதி—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் உபபாதநமாவது.—'ப்ரஹ்மா ஒரு ஜீவன் ஆகையால் அவர் குணவசரர், சில கல்பங்களில் ஸத்வ குணமும் சில கல்பங்களில் ரஜோ குணமும் சில கல்பங்களில் தமோ குணமும் மற்றும் சில கல்பங்களில் மூன்று குணங்கள் கலந்தும் அவரிடம் நிற்கும். ஸகல புராணங்களுக்கும் அவரே கர்த்தா. ஸத்வ குணம் நிறைந்திருக்கும்பொழுது சொல்லப்பட்டிருக்கும் புராணங்கள் தாம் ப்ராமாணிகங்கள்; அவை விஷ்ணுவின் மஹிமையையே கூறுகின்றன. ஆகையால் விஷ்ணுவின் பெருமையைச் சொல்லும் புராணங்களையே நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்பது தான்.

acharya.org

"யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"

இதி ஶ்ருதே: ப்ரஹ்மணோऽபி ஸ்ருஜ்யத்வேந ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வேந ச க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வம் அவகம்யதே । ஸத்த்வராஜஸதாமஸேஷு ச யாநி புராணாநி ப்ரஹ்மணா ப்ரோக்தாநி தேஷாம் பரஸ்பர விரோதே ஸதி

கிறா வேதம், 'பகவாந முதலில் பரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டிததான், அவனுக்கு வேதஙகளையும கொடுததான்' எனறு பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிககபபடுகிறாரெனறும அவா சாஸ்தர வசய ரெனறும சொல்லுகிறபடியால், அவா ஒரு க்ஷேதரஜஞா எனபது ஏறபடுகிறது ஸாதவிக காலஙகளில் செயயபபடடுளள புராணங களும ராஜஸ தாமஸ காலஙகளில செயயபபட்டுளள புராணஙகளும பரஸ்பரம விரோதிககுமபொழுது, 'ஸாதவிக காலததில செயயபபடடவைகளே யதாாத

'நததஸ்தி ..", இது கீதா வாகயம [18—40] இதன் பொருள் — பூமியில் மநுஷ்யாகளுககுளளும தேவலோகததில தேவாகளுககுளளும, பரஹமா முதலான ஸதாவர பாயநதஙகளான பரகருதி ஸமஸ்ருஷ்ட ஸமஸாரி களுளளும, குண தரயததிறகு உட்படாத பராணி ஒனறு கூட இலலை. அதாவது ஸகல ஸம்ஸாரிகளும குணதரய வசயாகள என்று சொன்னதாயிறறு 'பரஹ்மாவும ஸமஸாரிகளுள ஒருவராதலால, அவரும மறறை ஸமஸாரிகளைப போல குணவசயரே' எனபதறகு இது பரமாணம.

"யோ ப்ரஹ்மாணம் ...'—இநத ச்ருதி வாக்யம, பரஹ்மாவும ஸமஸாரி கோடியைச சோநதவா எனபதறகு பரமாணம "ப்ரஹ்மாணம் விததாதி" என்பதால் பரஹ்மா ஸருஷ்டிககபபடும பராணிகளுள் ஒருவா எனபதும, "தஸ்மை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" எனபதால் அநத பரஹ்மா சாஸதரததுககுக கட்டுப படவேணடியவாகளுள ஒருவா எனபதும விளஙகுகினறன. சாஸ்தரததுககுக கட்டுபபடவேணடியவாகளுககே சாஸ்தரம கொடுககபபடுமனறோ ?

புராணநிர்ணயாயைவ—'புராணஙகளெலலாம் ஒரே தேவதையின் மாஹாதமயததைப பறறி பேசவிலலையே! சில புராணஙகள விஷ்ணுவையும் மறறும சில வேறு தேவதைகளையும் புகழ்கினறனவே! இவைகளுள எவை அஙகீகரிககததககவை? எவை தயஜிககததககவை? எனறு ஒரு சஙகை ஜநிக கும பொழுது, அநதச சஙகையின பரிஹாரததை 'எநதத தேவதையை

35

acharya.org

ஸாத்த்விகாஸ,த்வேத்ராக்ஷைவ புராணம் யதார்த்தம் தத்³விரோதா⁴யதஸ்த்வய-
தார்த்த²மிதி புராணநிர்ணயாயைவேத³ம் ஸத்த்வநிஷ்ட² ப்³ரஹ்மணோக்தமி-
திதமிதி விஜ்ஞாயத இதி ।

ஸத்த்வாதீ³நாம் கார்யம் ச ப⁴க³வதைவோக்தம்—

“ ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப⁴ ஏவ ச ।
ப்ரமாத³மோஹௌ தமஸோ ப⁴வதோऽஜ்ஞாநமேவ ச ॥ ”

ப⁴. கீ³ [14-1]

தம , அதறகு விரோதிகளும மறறவையெலலாம அயதாாததம' என்று புராணஙகளின நிாணயததைச செயயும பொருட்டே ‘இது ஸதவநிஷ்டரான பரஹ்மாவினல் சொலலபபடடிருககினறது எனறு கூறபபடுகிறது

ஸத்த்வாதீ³நாம் .... இதி—ஸதவம ரஜஸ தமஸ இநத மூனறு குணஙகளின் செயகையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத கீதையில **“ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே .. ”**

பஹுவான புராணஙகள புகழகினறனவோ அதைபபறறி பேசும புராணஙகளே அஙகீகரிககததககவை, மறறவை தயாஜயஙகள' [**பூ⁴யஸாம் ஸ்யாத் ஸ்வதர்ம்ய**] என்னும நயாயததை ஆதாரமாகக கொணடு நாம செயயலாமோவெனறு ஒரு எணணம தோனறககூடும அது சரியனறு , ‘எவை ஸதவ நிஷடரான பரஹ்மாவால் சொலலபபடடவையோ அவைகளே பரிகராஹயஙகள, மறறவை தயாஜயஙகள' எனறு வககாவின குணததிறகுத தககபடி பராமாணய அப ராமாணய விபாகம செயயபபடவேணடும எனபது தான இவவிடததில சொலலப படும விஷயம

ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே... . இதன பொருள — ஸதவகுணம் வ்ருததி அடைநதால், அதிலிருநது ஆதம யாதாதமய அபரோக்ஷ ரூபமான ஜஞானம ஜநிககின றது , ரஜஸ வருததி அடைநதால, அதிலிருநது ஸவாககம முதலிய பலஙகளில லோபம ஜநிககினறது , தமஸ வருததி அடைநதால, அதிலிருநது அநவதாா நிமிததமான அஸத காமஙகளில பரவ்ருததியும, அநத பரவருததியினல விபரீத ஜஞானமும, அநத விபரீத ஜஞானததால அதிகதரமான தமஸஸும, அநதத தமஸ ஸால் ஜஞானாபாவமும ஜநிககினறன இநத வாககியததிலிருநது ஸாதவிக மொன்றே அஙகீகரிககததககது எனபது வ்யகதமாகினறது

ப்ரவ்ருத்திம் ச...... ஸமஸாரிகளுடைய ப்ரவ்ருத்தி, குணஙகளுககுத தககபடி மாறுகினறது எனபதை இநத சலோகஙகள விளககுகினறன இநத சலோகங

acharya.org

'𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌭𑌯𑌾𑌭𑌯𑍇 ।
𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀 ।
𑌯𑌯𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌅𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍀 ॥
𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍀 ॥"

ஸ.கீ. 18-30,31,32.]

𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌧𑌿𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂

இதயாதியான ச்லோகததாலும, "ப்ரவ்ருத்திஞ்ச....." இதயாதியான சலோகங்களாலும வெளியிட்டி நக்கிறா ஸகல புராணகாராகளும ஸகல புராணாதநகளையும பரஹமாவினிடமிருநது அறிநது கொணடே ஸகல புராணஙகளையும்

களின பொருள —'இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதிததுக கொடுககும தாமஙகள, இவை அதைக காட்டிலும வேறுபட்ட ஐஹிக மேனமையை ஸாதிததுக கொடுபபவை' என்று உளளபடி அவைகளை அறிவிககும புததி, ஸாதவிக புததி; அமமாதிரியே அநத புததி, தேச கால அவஸதா விசேஷஙகளில் 'இவை செயயததககவை' இவை செயயத தகாதவை' எனபதையும அறிவிககும; சாஸ்தரததைக கடபபது பயஹேது வெனபதையும சாஸ்தரததை அநுஸரிதது நடபபது அபய ஹேதுவெனபதையும, அம்மாதிரியே ஸமஸாரததின உணமையையும மோக்ஷததின உணமையையும அது அறிவிககும கீழச சொலலபபட்டுளள இரணடு வித தாமஙகளையும காயாகாயஙகளையும எநத புததி உளளபடி அறிவிககவிலலையோ அது ராஜஸம எநத புததியானது தமஸ்ஸால மூடபபடடதாயக கொணடு, தாமததை அதாமமெனறும அதாமததைத தாமமென்றும, இமமாதிரி ஸகல விஷயஙகளையும விபரீதமாகத தோறறுவிககினறதோ அது தாமஸம.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 ..'ஸகல புராணஙக்ளுக்கும் பரஹ்மாவையே கா்த்தாவாகச் சொலலக் கூடுமோ? பராசரா முதலான மஹாஷிகளைப புராண கா்த்தாககளாகப பெரியோாகள செலலியிருககிறாகளே'' எனனும சஙகைககுப பரிஹாரமாக வஸ்து ஸதிதியை விவரிககிறா. பரஹமாவினிடமிருநதே புராண விஷயங

"[illegible] ।
[illegible] ॥"
இதி ।

[illegible]

செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் "கல்பாதி ....." இத்யாதியான ச்லோகத்தால் வ்யக்தம்

[illegible] — அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேதவாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால், அந்த விரோதத்துக்கு எவ்விதம் நிர்வாஹம்

களை அறிந்து கொண்டு மஹர்ஷிகளெல்லாரும் தம்தம் புராணங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தான் வஸ்து ஸ்திதி

[illegible]. இது வரையில் சொல்லிவந்தது என்னவென்றால் — 'தத்வ நிர்ணய விஷயத்தில் சார்வாகன் முதலான வேத பாஹ்யர்களின் வாக்யம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; வேதத்தை அவலம்பிக்குமவர்களுக்குள்ளும் சிலர், வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியுமளவு சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களன்றிக்கே கேவலம் வேதத்தில் ஒருவித ருசியைப் பெறுவிக்கும் ஸ்வல்ப ஸத்வ குணம் மாத்ரம் பொருந்தினவர்களாக இருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய வாக்யமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது, எவர் வேதத்தை ப்ரமாணமாக அவலம்பிப்பதுடன் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமாகமாட்டும்' என்று முதலில் நிரூபித்து விட்டு, பிறகு 'வேதத்தையே அவலம்பித்து அதன் அர்த்தத்தை வெளியிடும் பொருட்டு அதற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாகிற புராணங்களைச் செய்துள்ள புராண கர்த்தாக்களுள் எவர்கள் சுத்த ஸத்வ நிஷ்டர்கள்? எவர்களுடைய புராணங்களை நாம் ப்ரமாணங்களாக அங்கீகரிக்கக்கூடும்?' என்பதை விளக்கப் புகுந்தவராய், 'ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரஹ்மா ஒருவரே வக்தாவாக இருக்கச் செய்தேயும், அவர் குண த்ரய வச்யரானபடியால், அவருக்கு ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவரிடமிருந்து வெளிவந்த புராணங்களை த்யஜித்து விட்டு ஸத்வ குணம் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவர் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரித்தல் வேண்டும்' என்று சித்தாந்தம் செய்தார். 'அது தான் எப்படி விளங்கும்?' என்பதை, 'எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாத்ம்யத்தைக் கொண்டாடுகின்றன

acharya.org

அத: தாத்பர்ய நிர்ணயாத் விரோத: பரிஹர்தவ்ய: । யதா விரோத ஸம்ஹ்ரியதே

“ப்ராணம் ருத்ரமபி ஸஹ கரணை: ஸர்வாந் ஸம்ப்ரதிஷ்டாப்ய த்யாயீத தஸ்மாத் ”,

---

செய்யத்தக்கதோ? என்னில், பூர்வாபர பர்யாலோசனம் செய்து அதனால் தாத்பர்யத்தை நிச்சயிக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த விரோதத்துக்கு நிர்வாஹம் ஏற்படுமென்று கீழே சொல்லி இருக்கிறோம் ‘ப்ராணம் ருத்ரமபி” “ப்ரஹ்ம விஷ்ணு

வோ அவையவை ஸத்வ குணம் மேலிட்ட காலத்திற் சொல்லப்பட்டவை’ என்னும் ப்ரமாண வாக்யத்தால் தெளிவித்தார் இது தான் இதுவரையில் சொன்ன விஷயம் இனி, ‘பௌருஷேயங்களாயுள்ள புராணங்களின் ப்ராமாண்யத்தையும் அப்ராமாண்யத்தையும் அந்தப் புராணங்களின் வக்தாவினுடைய குணதோஷமாக நிர்த்தாரணம் செய்வது உபபந்நமேயாயினும், அபௌருஷேயமாயுள்ள வேத வாக்யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால் அவ்விடத்தில் எவ்விதம் நிர்வாஹம் செய்யக்கூடும்?’ என்னும் விஷயத்தை விசாரிக்கிறார்

தாத்பர்ய நிர்ணயாத் விரோத: பரிஹர்தவ்ய:—‘கீழில், அபேத ச்ருதிகளெல்லாவற்றுக்கும் பூர்வாபர பர்யாலோசனை முதலியவைகளைச் செய்து அது வழியாக அவைகளின் தாத்பர்யத்தை நிச்சயித்து எம்மாதிரி நிர்வாஹத்தைச் செய்தோமோ, அம்மாதிரியே இவ்விடத்திலும் அவிரோத நிர்வாஹம் செய்யக் கூடும் என்று சொல்லுகிறார் இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப்படும் விஷயம் என்னவென்றால்—‘ சில ச்ருதி வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத் காரண வஸ்துவாகவும் ஆகையால் அவனே த்யானிக்கப்பட வேண்டியவனென்றும் கூறுகின்றன; மற்றும் சில வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மாவையும் இந்த்ரனையும் வேறு மற்றை தேவதைகளையும் த்யேய வஸ்துவாகப் புகழ்கின்றன. மற்றும் சில ச்ருதிகள் விஷ்ணுவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகின்றன வேறு சில ச்ருதிகள், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டுபண்ணப்படுகிறார்களென்றும், இவர்களைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான வேறொன்றே ஜகத்காரணமென்றும் சொல்லுகின்றன இவ்விதம் இருக்கையில் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்றும் அவனே த்யானம் செய்யத்தகுந்தவனென்றும் சில ச்ருதி வாக்யங்களை மாத்ரம் அவலம்பித்து நாம் நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடுமோ?’ என்பதே

“ ப்ராணம் ருத்ரமபி . . . . .” இதன் பொருள்:—ஸகல இந்த்ரியங்களையும

acharya.org

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ந காரணம்; காரணந்து த்யேய: ஸர்வைச்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேச்வர: சம்புராகாசமத்யே த்யேய:" [அதர்வசிகா],

'யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கச்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்தோ திவி திஷ்டத்யேகஸ்தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்॥' [உத்தரநாராயணம்]

"ததோ யதுத்தரதரம் ததரூபமநாமயம், ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி, அதேதரே து:கமேவாபியந்தி, ஸர்வாநநசிரோக்ரீவ: ஸர்வபூதகுஹாசய: । ஸர்வவ்யாபீ ஸ பகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வகத: சிவ:",

---

ருத்ரேந்த்ரா:", 'யஸ்மாத்பரம்', "ததோ யதுத்தரதரம்", 'யதாத:,' ததஸ்தரம் " இத்யாதியான வாக்யங்களுக்கும், கீழே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள

பாஹ்ய விஷயங்களிலிருந்து நிரோதம் செய்து கொண்டு அவைகளைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் நிலை நிறுத்தி ஈசானனை த்யானம் செய்யவேண்டும்

"ப்ரஹ்மவிஷ்ணு . " இதன் பொருள் —ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் இவர்களெல்லாரும் உண்டு பண்ணப்படுகிறார்கள் ஜகத் காரணமானவரே உண்டுபண்ணப் படுகிறதில்லை அது தான் த்யானம் செய்யப்படத் தகுந்தது. ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நனாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவுமுள்ள சம்புவே ஆகாசத்தின் நடுவில் த்யானிக்கத் தகுந்தவன்

யஸ்மாத் பர :—இதற்கு ஆபாதத் தோன்றும் அர்த்தமாவது 'எவனைக் காட்டிலும் பரமான வஸ்துவும் அபரமான வஸ்துவும் இல்லையோ, எவன் வ்ருக்ஷம் போல ஆகாசத்தில் ஒருவனாக நிற்கிறானோ, அவனாலே இந்த விச்வம் முழுவதும் பூர்ணமாய் இருக்கின்றது அதற்கு மேற்பட்டது யாதொன்று உண்டோ அது ரூபமற்றது, தோஷமற்றது எவர்கள் அதை அறிகிறார்களோ அவர்களே மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள், மற்றவர்களெல்லோரும் துக்கத்தையே அடைகிறார்கள் அந்த வஸ்துவுக்கு எவ்விடத்திலும் முகம் சிரஸ் கழுத்து அது ஸர்வ ப்ராணிகளின் ஹ்ருதய குஹையிலும் வஸிக்கின்றது ; அது ஸர்வ வ்யாபி, அது சிவனென்னப்படும் பகவானே.'

acharya.org

“யதா தமஸ்தந்ந திவா ந ராத்ரிர்ந ஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:” [ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்]

நாராயணனே பர ப்ரஹ்மம்’ என்பதற்கும் எப்படி தாத்பர்ய நிச்சயத்தால் அவிரோதம் சொல்லக்கூடும்? என்னில் இது மிகவும் அல்பமான விஷய

“யதா தம: .. ..இதன் பொருள் —இந்த ஜகத் முழுவதும் தமஸ்ஸாகிற அவஸ்தையில் இருந்த பொழுது, பகல் என்றும் இரவு என்றும் எவ்வித கால விபாக மும் இல்லை; ஸத் என்பதும் இல்லை, அஸத் என்பதும் இல்லை, கேவலம் சிவன் மாத்ரம் இருந்தான்

இத்யாதி—இவை போன்ற மற்றை வாக்யங்கள் “ஹிரண்யகர்ப்ப: ஸம வர்த்ததாக்ரே” இத்யாதியான வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத் காரணமாகச் சொல்வது போல ப்ரஹ்மாவையும் மற்ற தேவதைகளையும் ஜகத் காரணமாகச் சில வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன அவை இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள் இந்த வாக்யங்களெல்லாம் இருக்கையில் எவ்விதம் நாம் ‘நாராயணனே ஜகத் காரணம்’ என்று நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடும்? என்பதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் சங்கை

அத்ரோச்யதே—இந்தச் சங்கை மிகவும் அல்பமானது இதைப் பரிஹரிக்க ஆரம்பிக்கிறவராய், முதலில் தமது பக்ஷத்தைச் சொல்கிறார் “வேதவித்” இத்யாதி யான ச்லோகத்தால், இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படும் ஸ்வ பக்ஷம் எவ்விதம் நிற்கின்ற தென்றால் —ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்கள் பலவுண்டு அவைகளுள் முக்யமானவை —(1) ‘ஸதேவ ஸோம்யேத மக்ர ஆஸீத்’ (2) ‘ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத், (3) ‘ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத், (4) ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத். இவை யெல்லாம் ஜகத் காரணம் எது வென்னும் அர்த்தத்தையே வெளியிடுகின்றன இவை களின் பொருள்—(1) ஸத் எனப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (2) ப்ரஹ்மம் எனப்படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (3) ஆத்மா வென்னப் படும் வஸ்து வொன்றே முதலில் இருந்தது, (4) நாராயணன் ஒருவனே முதலில் இருந்தான் இவ்விடத்தில் ‘ஸத்’ ‘ப்ரஹ்மம்’ ‘ஆத்மா’ ‘நாராயணன்’ என்னும்

acharya.org

इत्यादि; 'नारायणः परं ब्रह्म' इति च सर्वत्रैव व्याप्तिवादित्वे तेनास्य कथमविरोधः? । उच्यते ।

वेदवित्प्रवरप्रोक्तवाक्यन्यायोपबृंहिताः ।
वेदाः साङ्गा हरिं प्राहुर्जगज्जन्मादिकारणम् ॥

என்றே நாம் பதில் சொல்வோம். ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் மீமாம்ஸா ந்யாயங்கள் இவைகளால் உபப்ருஹ்மணம் செய்யப்படும் வேதங்கள், தமது ஸகல அங்கங்களுடனும், விஷ்ணுவையே ஜகத்தின் ஜந்ம ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்

சப்தங்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களைக் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஸ்பரம் விருத்தங்களாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். அது அநிஷ்டம். பரஸ்பரம் விருத்தம் போலத் தோன்றும் வாக்யங்களுக்கு ஐககண்ட்யம் சொல்வது ந்யாயத்துக்கு ஒத்திருந்தால் அப்படிச் சொல்வதே உத்தமமன்றோ? இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸா ந்யாயங்களை அவலம்பித்து 'ஸத்,' 'ப்ருஹ்ம' 'ஆத்மா' என்னும் சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனிடத்திலேயே பர்யவஸிக்கின்றனவென்று நிரூபிப்பது ஸாத்யம். எப்படியெனில்—'ஸத்' என்னும் சப்தம் ஸத்தையுடன் கூடிய வஸ்துவெல்லாவற்றையும் குறிக்கின்றது, அதாவது ப்ருஹத்தாக (பெரியவையாக) இருப்பவை அப்ருஹத் (அளவுக்கு உட்பட்டவையாக) இருப்பவை இவையெல்லாவற்றுக்கும் அது வாசகம் என்றதாயிற்று, 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சப்தம் ப்ருஹத்தாக இருக்குமவைகளை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. ஆகையால் 'ஸத்' என்பது ஸாமாந்ய வாசகமாகவும் 'ப்ரஹ்ம' என்பது விசேஷ வாசகமாகவும் ஆகின்றது. இம்மாதிரியே 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சப்தம் ஜீவன்களாகிற சேதந வஸ்துவையும் ப்ரதாநமாகிற அசேதந வஸ்துவையும் குறிக்கின்றது; ஆத்மா என்னும் சப்தம் சேதந வஸ்துக்களை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. ஆகையால் 'ப்ரஹ்ம' என்பது ஸாமாந்ய வாசகம், 'ஆத்மா' என்பது விசேஷ வாசகம். அம்மாதிரியே 'ஆத்மா' என்னும் சப்தம் ஸர்வ சேதநர்களையும் குறிக்கின்றது, 'நாராயண' என்பது பரமாத்மா ஒரு சேதநனை மாத்ரம் குறிக்கின்றது. ஆகையால், 'ஆத்மா' என்பது ஸாமாந்யமாகவும் 'நாராயண' என்பது விசேஷமாகவும் ஆகின்றன. இப்படி பூர்வம் ஸாமாந்ய சப்தமாகவும் உத்தரோத்தரம் விசேஷ சப்தமாகவும் ஒரு இடத்தில் ப்ரயோகம் காணப்பட்டால், அவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஸாமாந்ய சப்தங்களெல்லாம் அவைகளுக்கு விசேஷமாயிருக்கும் சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவிலேயே பர்யவஸிக்கின

acharya.org

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்ம" இதி

குக காரணமாகச சொலலுகினறன. எபபடியெனில —"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" எனனும ஸூதரம சொலலுகிறபடி, "யதோ வா" இதயாதியான வாகயத திலிருநது, ஜகததின ஜநமம முதலியவைகளுககுக காரணமாயிருககும வஸது

றன எனபது ஒரு மீமாமஸா நயாயம அநத ந்யாய பரகாரம இவவிடததில, 'ஸத' எனனும ஸாமாநய சபதம, 'பரஹமம' எனபதால குறிககபபடும விசேஷததில பாயவஸிககினறதெனறும, 'பரஹமம' எனனும ஸாமாநய சபதம 'ஆதமா' எனபதால குறிககபபடும விசேஷததில பாயவஸிககினறதெனறும, 'ஆதமா' எனனும ஸாமாநய சபதம 'நாராயண' எனபதால குறிககபபடும விசேஷததில பாயவஸிககினறது எனறும விதிககிறபடியால், இநத வாகயஙகளெலலாம நாராயணனையே ஜகதகாரணமென்று சொலலுகினறனவெனறு நிசசயிககககூடும இநத அாததததை நமது பூாவாசாாயாகளின திவயஸூகதிகளில பஹுவாகக காணலாம். பினவரும சலோகம ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூகதி.

"யத்ப்ரூவுகாரணபேதயுத ஸ்ருஷ்டிவாக்யே
ப்ரஹ்மேதி வா ஸதிதி வாத்மேதிவா தத் ।
நாராயணஸ்த்விதி உபோநிஷத்ஸு வீதி
ஸமபாஷிகீர்வ்யுஹ்ய தயோரைக்யம் அஜஸ்ரமேநாம் ॥"

"ஜந்மாத்யஸ்ய யத" —இது பரஹம ஸூத்ரஙகளில இரணடாவது ஸூதரம. காரண வாக்யங்களை உதாஹரிககபபுகுமபொழுது ஸூதரத்தை முனனிடடுககொணடு லக்ஷண வாகயததைச சொலலுகிறா. இநத ஸூத்ரததின பொருள் —ஸ்வஸ்ய-விவித விசித்ர போகதரு போகய பூாணமான இநத ஜகததுககு, யத —எதனிடமிருநது, ஜந்மாதி - உதபததி முதலியவை உண்டாகினறனவோ, தத்—அது, ப்ரஹ்ம - பரஹமம. "யதோ வா இமாநி" இதயாதியான சருதி வாகயம, ஜகஜ ஜநமாதி காரணரூபமான லக்ஷணததைககொணடு பரஹமததை பரதிபாதிகக சகதமா இலலையாவென்று ஸமசயம வர, அபபடி பரதிபாதிகக அது சகதமெனறு இநத ஸூதரம சொலலுகின்றது. அபபடி அநத ச்ருதிவாகயம சகதம எனபதைக குறிபபதற்காகவே இவவிடததில இநத ஸூதரம உதாஹரிககபபடடிருககினறது.

"யதோ வா ... ."—இது ப்ருகு வலலீ வாகயம. இதன பொருள் :— எதனிடமிருநது இநத பூதஙகளெலலாம உணடாகினறனவோ, எதை அந்தராதமாவாககொணடு அவை ஜீவிககின்றனவோ, எதில அவையெலலாம லயததை அடைகின்றனவோ அதை பரஹமமெனறு அறி.

acharya.org

ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்மேத்யவகம்யதே। தத்ர ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரகரணேஷ்வேவாவகந்தவ்யம் ஜகதுபாதாநதாஜகந்நிமித்ததாஜகதந்தர்யாமித்வாதி லக்ஷணோபேதம் பரகாரணம், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இதி ஸத்ஶப்தாபிஹிததேவத்யவகம்யதே। ஶாகாந்தரே "ப்ரஹ்ம வா இதமேகமேவாக்ர ஆஸீத்" இதி ஸாமாநாதிகரண்யேந வ்யபதிஷ்டம், தத்ர,

---

ப்ரஹ்மமென்றே அறியப்படுகின்றது. அப்படி ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் இருக்கிறவும், ச்ருதி வாக்யங்களுள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களிலிருந்தே அறியப்பட வேண்டியதுமான அந்த ஜகத்காரண வஸ்து, "ஸதேவ" இத்யாதி வாக்யத்தில் 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே என்று அந்த "ஸதேவ" இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. வேறொரு சாகையில் காணப்படும் "ப்ரஹ்ம" இத்யாதியான வாக்யமும் ஜகத்துக்குக் காரணம் யாது என்னும் ஆகாங்க்ஷையையே விவரிக்கிறபடியால், 'ஸத்' என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து

தத்ர - 'ஜகத்காரணம் எதுவோ அது ப்ரஹ்மமாக இருக்கட்டும். அந்த ஜகத்காரண வஸ்து எதுவென்பது தெரியவில்லையே' என்று உண்டாகக் கூடிய சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் அதை அறிவதற்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளய ப்ரகரணங்களில் இருக்கும் வாக்யங்களையே பார்க்கவேண்டு மென்று அந்த வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார் "ஸதேவ ஸோம்ய ..". இது சாந்தோக்யம் 6-வது அத்யாயத்தில் காணப்படுகின்றது இதன் பொருளை 51, 52-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஜகதுபாதாநதா. ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும் எல்லாம், 'ஸத்' என்று சொல்லப்படும் வஸ்துவே. அது, ஜகத்துக்கு அந்தர்யாமியாகவும் இருந்துகொண்டு பரம காரணமுமாகின்றது என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் தாத்பர்யம். [உபாதாந காரணம் நிமித்த காரணம் இவைகளின் அர்த்தம் கீழே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது]

இவ்விடத்தில் வேறு சில சங்கைகளும் செய்யக்கூடும். "நஸந் நசாஸத் சிவ ஏவ கேவல:" (முதலில் ஸத்தும் இல்லை அஸத்துமில்லை, சிவன் ஒருவனே இருந்தான்) என்னும் வாக்யம் சிவனுக்கு ஜகத் காரணத்வத்தைச் சொல்லுகின்றதே, இதை அநாதரிக்கக் கூடுமோ? என்பது ஒரு சங்கை. இதற்குப் பரிஹாரம் —'இவ்விடத்தில் 'சிவன்' என்னும் சப்தம் அந்தப்

acharya.org

ஸ த்ஹப்ரைந ப்ரஹ்மவாஹிஹிதமிதத்யமஹீதி । ஸயமேவாஷ்: பாவாஙுபெ ‘ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்’’ இத்யாதயப்ரேதா ஹிஹிதஃ, தயா அ ஸ ப்ரஹ்மஶப்தா ஹ்யாசாரெத்மவாஹிஹித உத்யவமஹீதெ । பாவாஙுபெ அாயமேவாஷ்: ‘‘ஏகொஹவை நாராயண ஆஸீந ப்ரஹ்மா தேஶாநோ நேமே த்யாவாபருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி’’ இதி நாராயண ஶப்தேநா ஹிஹிதஃ, தயா அ ஸ ப்ரஹ்மாத்மாதிஶப்தகாரணவாதிஹிஃ ஶப்தை நாராயண ஶவாஹிஹித இதி நிஶ்சீயதெ ।

இநத வாகயததில ‘பரஹம’ எனனும சபதததால் சொலலப்படும வஸதுவே என்று அறியபபடுகினறது. மறறும ஒரு சாகையில காணபபடும ‘‘ஆத்மா வா’’ இதயாதியான வாகயமும அநத ஜகதகாரண ஆத்ததைநயே விவரிக்கிறபடியால, ‘ஸத’ ‘பரஹம’ எனனும சபதஙகளால சொலலபபடும் அநதக் காரண் வஸது, இநத வாகயததில ‘ஆதமா’ எனனும சபதததால் சொலல்ப்படும வஸதுவே எனறு அறியபபடுகின்றது. இன்னும வேறொரு சாகையில் காணபபடும ‘‘ஏகொ ஹ வை நாராயணஃ’’ இதயாதியான வாகயமும கீழக கூறபபட்டுளள ஆததததையே விவரிககிறபடியால, ‘ஸத’ ‘பரஹம ‘ஆதமா’ எனனும சபதஙகளால சொலலபபடும அநதக காரண வஸது, இந்த வாகயததில ‘நாராயண’ எனனும சபதததால குறிககபபடும வஸதுவே என்று நிச்சயிககபபடுகின்றது

பெயருளள தேவதையைக குறிககவிலலை, ஆனால அதறகு ‘ஸுகததைக கொடுபபவன’ எனபது பொருள, ஆகையால அது ஸுகபரதனுகிற நாராயணன பககலிலே சென்று சேரும’ எனபதுதான. ‘சிவ’ எனனும சபதததை நாராயண சபத வாசயனுககு விசேஷணமாககி யோஜிப்பது போல, நாராயண சபததததை சிவ சபதவாசயனுககு விசேஷணமாககி வாகய யோஜனை செயயக கூடாதோ? எனனில, நாராயண சபதம யோகரூடி (காரணவிடுகிறப பெயர), ஆகையாலே அபபடி சோககவொணணாது எனறு ஸமாதானம சொலவாாகள. ‘ரூடிர்யோகமபஹரதி’ எனபது நயாயம ‘சிவ’ எனனும சபதம யோகரூடியனறோவெனறால், அது ஸாதாரண யோகரூடி எனறும நாராயண சபதம அஸாதாரண யோகரூடி யெனறும சொலவாாகள. இனனும இதுபோனற மறறை பல சஙகைகளுணடு அவையெலலாம பராபத காலஙகளில விசாரிககபபடும

‘‘ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர... . ’’ ‘‘ஆத்மாவா ....’’ ‘‘ஏகொ ஹ வை நாராயண.. .’’. இவை ஸபஷடம.

"யச்ச: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி" இத்யாரப்ய "நைநமூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரபத் ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம

"யச்ச:.... ஜ்யோதயதி" —தவிரவும, நாராயணோபநிஷததில "யச்ச: ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி" எனறு ஆரமபிககும வாகயம,

---

"யச்ச " கீழில ஜகத காரணததைக குறிககும 'ஸத' 'பரஹம' 'ஆதமா' இவை முதலிய சபதஙகளெல்லாம நாராயணனையே சொலலுகினறன வெனறு நயாயததை முனனிடடு உபபாதிககப்படடது இபபொழுது அநத உபபாதநததுககு மறறுமொரு பரமாணம கூறபபடு கினறது. "யச்ச ஸமுத்ரே" இதயாதியான வாகயம, தைததிரீய உப நிஷததில காணப படுகினறது. இது, இவவிடததில பரதிபாதிககபபடும வஸது மறற ஸகல வஸதுககளைக காடடிலும பரமெனறும, இதைககாடடி லும பரமான வஸது ஒன்றும இலலையெனறும முகயமாகச சொலலுகின றது. அநத வஸது எது வெனறு அறிவதறகு வேணடுவனவான அடை யாளஙகளும இநத வாகயஙகளில தெனபடுகினறன. முதலில "யச்ச ஸமுத்ரே" (ஸமுதரததினுள இருககும) எனனும ஸமுதர சாயிதவமான லிங்கம, 'அநத வஸது நாராயணனே' எனபதை ஸூசிபபிககின றது. இரணடாவது "வித்யுத: புருஷாதயி" (மினனல வாண முளள புருஷன) எனபதும, "ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே" எனனும வாக யம போல அநத நாராயணனையே குறிககினறது எனபது வயகதம. இநத வாகயததிற்கு நாராயண பரதவம சொலவதறகு இவையெலலாம லிஙகஙகள

தவிரவும, இநத "யச்ச " இதயாதியான வாகயம, இதறகுப பின வரும "அத்ப்ய: ஸம்பூத." இதயாதியான வாகயததுடன ஒரே வாகய மாகிறபடியால, அதறகுக குறிபபாக நிறகும நாராயணனே இதறகும குறிப பாக இருததல வேணடும என்பதும இவவிடததில சொலலபபடும ஹேதுக களுள ஒன்று! இவை இரணடுமே ஒரே வாகயம எனபது இவவிடததிற் சொலலபபடும கரமததால விளஙகும அநத கரமமாவது—"யச்ச ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி" எனறு ஆரமபிதது, "ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி" எனறு முடிநதவுடன, "அத்ப்ய: ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ" என்னும வாகயம கூறபபடடிருககினறது இதன பொருள்—'ஹிரண்ய கர்ப: எனறு ஆரமபிககும எடடு ருககளும இவவிடததில "யச்ச:" இதயாதியுடன சேரததுப படிககபபட வேணடும' எனபது தான ஆகையால ஒரே வாகயமாகினறன எனபது ஸபஷடம அபபடி இவை

acharya.org

ஸஹஸ்ரபாத் | ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சனைநம் | ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே

'நைநமூர்த்வம்'' இதயாதியான வாகயஙகளால, உபாஸய வஸதுவானது மறறை எலலா வஸதுககளைக காடடிலும பரனெனபதை விளககி,

---

ஒரே வாகயமாகிறபடியால இவைகளால நிரதேசிககபபடும வஸதுவும ஒன்றாகவே இருததல வேணடும ஹிரண்மய: இதயாதியான அநுவாகம நாராயண பரம எனபதறகு அதில தென்படும் ''ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ'' எனபது ஸூசகமானதால ''யஜ்ஞ:'' இதயாதியும நாராயண பரமெனறு சொலவதறகு ஸநதேஹ மிலலை

இபபடி ''யஜ்ஞ:'' இதயாதியான வாகயம, ஸமுதர சாயிதவம் விதயுதவாண புருஷதவம ஆகிய இவவிரணடு லிஙகஙகளாலும, லக்ஷ்மீ பதிதவததை லிஙகமாக உடைய உததர அநுவாகததுடன ஏக வாகயமாகிறபடியாலும நாராயணனையே ஜகத காரணமாக பரதிபாதிககினறது எனபது விததம ''ஹிரண்மய:'' எனனும பதம, ''ஹிரண்மயோ ஹமஹ:'' எனகிறபடி நாராயணனையும குறிககுமாகையால அதற்கு 'பரஹமா' என்று பொருள கொளளவேணடிய நிரபநதமிலலை

அபை தேஜோ நாராயணாநுவாகே ப்ரஸம்ஜித —இவவிடததில 'நாராயண அநுவாகம' எனபதால ''ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம்'' இதயாதியான அநுவாகம சொலலபபடுகினறது ''அம்பஸ்யபாரே'' எனறு ஆரமபிககும பரசநம முழுவதறகுமே நாராயண உபநிஷத எனறு பெயா இதில முன் இருபபதை பூரவ நாராயண உபநிஷதெதன்றும பின இருபபதை உததர நாராயண உபநிஷதெதனறும சொலவாாகள இநத உததர நாராயண உபநிஷத இநத பரசநததில் 11-வது அநுவாகம. 10-வது அநுவாகததின் முடிவில

''தஹ்ரம் விபாப்மம் பரவேஶ்மபூதம் யத் புண்டரீகம் புரமத்யஸம்ஸ்தம் | தத்ராபி தஹ்ரம் ககநம் விஶோகஸ்தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் || யோ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: | தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர: || ''

acharya.org

பவந்தி'' இதீதம் ஸர்வஸ்மாத் பரத்வஸ்ய ப்ரதிபாதநாத், தஸ்மாத் பரம் கிஞ்சி ந வித்யத இதி ச ப்ரதிஷித்ய, "அத்ப்யஸ் ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப

"ந தஸ்யேசே'' இதயாதியால அநதககாடடிலும பரமான வஸது ஒனறுமிலலை எனறும பரதிஷேதிககினறது அதறகுப பிறகு வரும "அத்ப்யஸ் ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப இத்யஷ்டௌ'' எனனும வாகயம, இதனுடன

எனனும வாகயஙகள காணபபடுகினறன இதறகுப பிறகு 11-வது அநுவாகம ' ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம்'' இதயாதியாக ஆரமபிககினறது இவவிடததில ஸஙகதி எனனவெனறால—' 10-வது அநுவாகததில, "தஹர விதயை'' எனனும ஒரு பரஹம விதயையைக குறிபபிடடு, அதனால உபா ஸிககபபடும தேவதை நாராயணனே எனறு சொனனபிறகு, 11-வது அநு வாகததில, ஸாமாநயமாகப பரவிதயா பரகரணஙக ளெலலாவறறிலும பரவஸதுவை நிர்தேசிபபதாகக காணப்படும 'பரபரஹமம' 'பரஞ ஜயோதிஸ' 'பரததவம' பரமாதமா' இதயாதியான சபதஙகளெலலாம நாராயணனையே நிர்தேசிககினறனவெனறு சொலலப படுகினறது' என பதுதான

இதைச சறறு கவனிததுப பாாபோம உபநிஷததுககளில அநேக பர ஹமவிதயைகள உபதேசிககபபடுகினறன. அவைகளுள சிலவறறில, உபாஸிக க்பபடும வஸ்து 'ஸத' எனறும, மறறும சிலவறறில 'பரபரஹமம' என றும, மறறும சிலவற்றில 'பரமாத்மா' எனறும் இமமாதிரி, உபாஸிக்கப படும வஸது பலவிதமாக வயவஹரிககபபட டிருககினறது. இபபடிப பல விதயைகளில் பல பெயாகளால நிர்தேசிககபபடும வஸது நாராயணன ஒருவனே எனபது நமது ஸிததாநதம இவவிதம ஸிததாநதம செயவதற குப பல பரமாணஙகள உணடு அவைகளுள இநத உததர நாராயண அநு வாகததை நாம ஒரு பெரிய பரமாணமாக கரஹிததிருககிறோம அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும உபாஸயமாக நிர்தேசிககப படடுளள வஸது வின நிர்ததாரணததைச செயவதறகு இநத அநுவாகததில அநேக லிஙகங கள காணபபடுகினறன எனபதே அபபடி கரஹிபபதறகு முக்ய காரணம இதில, 'பரபரஹமமும நாராயணனே, பரததவமும நாராயணனே, பர ஜயோதிஸ்ஸும நாராயணனே, பரமாதமாவும நாராயணனே' எனறு, இமமாதிரி பரவிதயைகளில சருதஙகளாயுளள சப்தஙகளை அநுவதித்து, அந தச சபதஙகளெலலாவறறாலும நிர்தேசிககபபடும வஸது நாராயணனே எனறு தனிததுத தனிததுச சொலலபபட டிருககின்றது ப்ரஹம ஸூத்ர காரரான பகவாந பாதராயணரும இமமாதிரியே அபிபராயப படடிருககிறு ரெனறு, அவருடைய பரஹம ஸூதரம 3-வது அதயாயம 3-வது பாதம 43-வது ஸூதரமாகிற "லிங்கபூயஸ்த்வாத் தத்தி பலீயஸ்தத்தபி'' என்னும ஸூதாததிறகு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா பாஷ்யம அநுகரஹிததிருககிறா அநத அா்த்தமே இவவிடததிலும சொல்லபபடுகினறது.

acharya.org

இத்யேஷ:'' இத்யஸ்ய தேநைகவாக்யதாம் த³ர்ஶயதி। தத்ர ஹ்யாபூர்வாபர- ப்ரகரணம் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ'' இதி நாராயண ஏவேத்யேவேதி

அந்த வாக்யப் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த "அத்³ப்⁴ய: ஸம்பூ⁴த:" இத்யாதியான மஹா புருஷனைப்பற்றிப் பேசும் ருக்குக்கள் நாராயணனையே ப்ரதி பாதிக்கின்றன என்பது அவ

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வத்தை ஒத்துக்கொள்வதில் சிற்சில ஆக்ஷேபங்களைச் சிற்சிலர் செய்வதுண்டு. (1) இந்த அநுவாகத்துக்கு முன், பத்தாவது அநுவாகத்தின் முடிவில் தஹர வித்யை ப்ரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும் அந்த வித்யையை ஸம்பந்தப்பட்டதென்பதும், ஆகையால் அந்த வித்யை ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் மாத்ரம் இந்த அநுவாகம் உபாஸ்ய நிச்சயம் செய்யக்கூடும் என்று நாம் க்ரஹிக்கவேண்டும் என்பதும் முதல் ஆக்ஷேபம். இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் "பத்³மகோஶ ப்ரதீகாஶம்" [தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற] என்னும் வாக்யம், 'தஹர வித்யையில் காணப்படும் "யத்³ புண்டரீகம்" இத்யாதியான வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைப் படுத்துகிறது என்பதும் இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு பலம் கொடுக்கின்றது. இதற்கு ஸமாதானம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். தஹரவித்யா ப்ரகரணத்தில் இந்த அநுவாகம் காணப்பட்ட போதிலும், ஆகையால் அந்தத் தஹரவித்யையுடன் இது ஏக வாக்யமாவது யுக்தமானாலும், ஸகல பரவித்யைகளிலும் சருதங்களான சப்தங்கள் இதில் அநுவதிக்கப்பட்டு " 'அவைகளால் நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ள வஸ்து நாராயணனே' என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால், இதை ஸகல வித்யைகளுக்குமே ஸாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வதுதான் உசிதமாகும். இது தஹரவித்யை ஒன்றுக்கே ஸமாப்யமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், 'பரப்ரஹ்மமும் நாராயணனே, பரதத்வமும் நாராயணனே' இத்யாதியாக பரப்ரஹ்ம பரதத்வம் முதலான சப்தங்களின் ப்ரயோகமும், நாராயண பதத்தின் ஆவ்ருத்தியும் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடா. வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான லிங்கங்கள், ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் பலீயஸ்ஸுக்கள் என்று மீமாம்ஸகர்கள் எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 'பத்³மகோஶ ப்ரதீகாஶம்' இத்யாதியான தஹர வித்யா ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமான சப்தங்கள் காணப்பட்ட போதிலும், அது, 'இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல வித்யோபாஸ்ய நிச்சாயகத்வமில்லை' என்பதை ஸூசிப்பிக்கவேண்டும் என்னும் நிர்பந்தமில்லை. முதலில் ஸாமாந்யமாக நிர்தேசிக்கப்பட்ட விஷயம் பிறகு தஹர வித்யையாகிற விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடும். "யேந த்³யௌருக்³ரா ப்ருதி²வீ ச த்³ருடா⁴" என்பதை "தஸ்மை ஹவி" என்பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல. இதைப்போன்ற மற்றை ஆக்ஷேபங்களை வேறு ப்ரகரணங்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

acharya.org

தெ்வ்யாதயதி। ஸ்வயமேவோக்த நாராயணாநுவாகே வ்யவஸ்தித:। "ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம் தேவம் விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஸம்பவம் - விஶ்வநாராயணம் - விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி - நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:-

---

விடத்தில் சொன்னபடி "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்னும் வாக்கியத்தால் த்யோதிப்பிக்கப் படுகின்றது இந்த அர்த்தத்தையே நாராயண அநுவாகமும் ஸ்பஷ்டமாக விளக்குகின்றது "ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்

"வ்யவஸ்தித:" வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. "யஜ்ஞ: ஸம்ப்ராப்த:" இத்யாதியான வாக்யத்திற் போல, கேவலம் ஸமுதாய சாயித்வம் முதலிய லிங்கங்களால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை, கண்டோக்தமாகக் காணப்படுகின்றது என்பது தாத்பர்யம். 'ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷம்' — இதுபோன்ற இரண்டாவது வேற்றுமையை உடைய சப்தங்களுக்கு, இவ்விடத்தில், முதல் வேற்றுமை அர்த்தமே செய்துகொள்ளப் படவேண்டும். "விஶ்வமேவேதம் புருஷ:" என்று, மேலும், முதல் வேற்றுமையே காணப்படுகின்றது. இம்மாதிரி ப்ரயோகம் வேதத்தில் உண்டு. "யேநாவ்ருதம் ஸஞ்ச திவஞ்ச மஹீஞ்ச" என்னும் இடம் இதற்கு ஒரு நிதர்சனம் தவிரவும், இரண்டாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 'அந்தத் தேவனை [உபாஸித்தல் வேண்டும்]' என்று ஒரு க்ரியா பதம் அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும் அது கௌரவமாகுமாதலால், அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளாமல் அந்வயிப்பதே யுக்தமாகும்.

'விஶ்வாக்ஷம்' 'ஸகல விஷயங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் தன்மையை உடையவன்' என்பது பொருள் 'விஶ்வஸம்பவம்' - ஸகல ஜகத்துக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்யக்கூடிய.

'விஶ்வநாராயணம் —ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதமாவாக இருக்கிறபடியால நாராயணன் விசவமென்று சொல்லப்படுகிறான் ஸ்வரூபத்தாலேயே விசவம் நாராயணன என்பது அர்த்தமன்று. இந்த அர்த்தம், பின்வரும், 'விஶ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஶ்வமுபஜீவதி' என்னும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப் படுகின்றது.

நாராயணபரம்ப்ரஹ்ம' — இதை 'நாராயண: பரம்ப்ரஹ்ம' என்று எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். 'பரம பரப்ரஹ்மம் நாராயணனே' என்பது பொருள். ஸமஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொண்டு 'நாராயணாத் பரம்ப்ரஹ்ம [நாராயணனைக் காட்டிலும் பரமான பரப்ரஹ்மம்] என்று அர்த்தம் செய்வது பூர்வாபர விருத்தம்.

acharya.org

நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: - அநந்தமவ்யயம் கவிம் ஸமுத்³ரே(அ)ந்தம் விஶ்வஶம்பு⁴வம் - பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்” இத்யாதி³ஷு, “ஸ ப்³ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸேந்த்³ர: ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட்” இத்யேதேஷு, ஸர்வஶாகா²ஸு பரதத்த்வப்ரதிபாத³நபராஸு “அக்ஷர, ஶிவ, ஶம்பு⁴, பரப்³ரஹ்ம, பரஞ்ஜ்யோதி, பரதத்த்வ, பராயண, பரமாத்மா” இத்யாதி³ ஸர்வஶப்³தா³ன் தத்தத்³கு³ணயோகே³ந நாராயண ஏவ ப்ரயுஜ்ய தத்³வ்யதிரிக்தஸ்ய ஸமஸ்தஸ்ய தத்³வ்யாப்யதாம் ததா³தா⁴ரதாம் தந்நியாம்யதாம் தச்சே²ஷதாம் ததா³த்மகதாம் ச ப்ரதிபாத்³ய, ப்³ரஹ்மஶிவயோரபி இந்த்³ராதி³ஸாதா⁴ரணதயா தத்³விபூ⁴திக்த்வம் ச ப்ரதிபாதி³தம் । இத³ம் ச

ஶ்வம்” என்று ஆரம்பித்து “ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட்” என்னும் வரையில் காணப்படும் வாக்யங்களில், ஸகல சாகைகளிலும் பரதத்வத்தை நிர்தேசிப்பன வாகக் காணப்படும் “அக்ஷர, சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஜ்யோதிஸ், பரதத்வ, பராயண, பரமாத்மா’ முதலான சப்தங்கள் எல்லாம் தம் தம்பக்கல் குறிக்கப்படும் குணங்களின் வழியாக நாராயணனைக் குறித்தே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைக ளால் நிர்தேசிக்கப்படும் வஸ்து அந்த நாராயணனே என்றும், அவனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் அவன் அதீனங்களாயும், அவனுக்கு வ்யாப்யங்களாயும்; அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு நியாம்யங்களாயும், அவ னுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆத்மாவாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும் நிற்கின்றனவென்றும், ப்ரஹ்மா சிவன் இவர்களும் இந்த்ரனைப் போலவே அவனு டைய விபூதிகளுள் அகப்பட்டவர்கள் என்றும் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

‘ஸமுத்³ரே(அ)ந்தம்’-ஸமுத்³ர: ஸ்தா²நம் யஸ்ய (ஸமுத்ரத்தை ஸ்தானமாக உடைய) என்பது அர்த்தம் ‘அந்த’ என்பதற்கு ‘ஸ்தானம்’ என்று பொருள் உண்டு. ‘அந்த: ஸமாப்தௌ ஸ்வரூபே ச’ என்பது நிகண்டு

‘ஸ ப்³ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸேந்த்³ர: ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட்’ அந்த நாராயணனே சதுர்முக ப்ரஹ்மா, அவனே சிவன், அவனே இந்த்ரன், அவனே முக்தஜீவன்,’ இப்படிச் சொல்லப்படும் ஸாமாநாதிகரண்யம் ‘நாராயணனுக்கு, மற்ற சேதந அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் விபூதிகள்’ என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இந்த்ரன்போல், ப்ரஹ்மாவும் சிவனும் அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பது தாத்பர்யம் இவ்விதம் ச்ருதி சொல்லுகையில், ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான வர்களை ஜகத் காரணமென்றும், எல்லாரையும் காட்டிலும் பரமென்றும் எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்பது குறிப்பு.

‘அக்ஷர:’—என்பது முக்தனைக் குறிக்கின்றது ‘ஸ்வராட்’ என்பதற்கு ‘காமபந்தத்திற்கு உட்படாமல் இருப்பவன்’ என்பது பொருள்

acharya.org

வாக்யம் கேவலபரதத்வப்ரதிபாதநைகபரம், அந்யஸ்ய கிஞ்சித³பி வித்⁴யத்வேந ந விதீ⁴யதே । ஶ்ருத்யந்தரேஷு ப்ரதிபாதி³தஸ்ய ஸர்வகாரணஸ்ய நாராயணஸ்ய ப்³ரஹ்மண உபாஸநாதி³கம், "ப்³ரஹ்மவிதா³ப்நோதி பரம்" இத்யாதி³ஷு வாக்யாந்தரேஷு விதீ⁴யதே ।

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பரதத்வத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக்கப்படவில்லை. இவ்விதம், மற்றை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று இந்த வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸநம் முதலியவை, "ப்³ரஹ்மவிதா³ப்நோதி பரம்" என்னும் வாக்யாந்தரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன.

இத³ம் து வாக்யம்—இந்த "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தே³வம்" இத்யாதியான வாக்யத்தின் குறிப்பை விளக்குகின்றார். "இந்த வாக்யத்திற்கு ஏன் ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான தேவதைகள் பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது?" என்று ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, 'இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை, எந்த வஸ்து ஸர்வகாரணம் என்பது மாத்ரம் சொல்லப்படுகின்றது' என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். 'புருஷஸூக்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட புருஷ தத்வமே ஸர்வ காரணம்' என்பதுதான் இந்த வாக்யத்தின் குறிப்பு.

ஶ்ருத்யந்தரேஷு—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்துவின் உபாஸநம், "ப்³ரஹ்மவிதா³ப்நோதி பரம்" இது முதலான வாக்யங்களால் விதிக்கப்படுகின்றது.

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணத்தைச் சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம், பிறகு நாராயண அநுவாக வாக்யம் என்னும் க்ரமத்தில் ப்ரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

> "நாவேக்ஷஸே யதி³ ததோ பு⁴வநாந்யமூநி
> நாலம் ப்ரபோ⁴ ப⁴விதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி:"

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

> "ஸ்வாபா⁴விகாநவதி⁴காதிஶயேஶித்ருத்வம்
> நாராயண! த்வயி ந ம்ருஷ்யதி வைதி³க: க:?"

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்தையும், பிறகு

> "ப்³ரஹ்மா ஶிவ: ஶதமக²: பரமஸ்வராடி³தி"

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும் விவக்ஷித்து ஸ்வபக்ஷத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

acharya.org

அத, ‘‘ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணை ’’ இத்யாதி வாக்யம், ஸ-
வ்ருகாரணெ பரமாத்மநி கரணப்ராணாதி ஸவ்ரும் விகாரஜாதம்-ப ஸம்-
ஹ்ருத்ய தவ்வ பரமாத்மாநம் ஸவ்ருஸ்யேஶாநம் த்யாயீத இதி பரப்ர-
ஹ்மபூதநாராயணஸ்யைவ த்யாநம் விதயாதி । ‘‘பதிம் விஶ்வஸ்ய ’’ இதி,

‘‘ அத ’’—இவ்விதம நாராயணனே பரமகாரணமென்று பரதிபநநமாயிருக்கிறபடியால, ‘‘ப்ராணம் மநஸி ’’ இதயாதியான வாகயம பரபரஹமமாயிருககும் நாராயணனுடைய த்யாநத்தையே விதிககினறது என்று சொலலவேணடும. ஏனென்றால, அநத வாகயம, ‘இநதரியஙகள பராணன இவை முதலிய விகார வஸ்துககளை விகாரவஸது அனறிககும ஸாவ காரணமாயும இருககும பரமாதமாவினிடததில உபஸமஹாரம செயயபபடடவையாக அநுஸநதாநம செயதுகொணடு, ஸாவததுக்கும ஈசாநனுக (பரபுவாக) இருககும அநதப பரமாதமாவையே த்யாநம செயயவேணடுமே’ எனறனறோ சொலலுகினறது ’ ஸாவ காரணமான வஸது நாராயணனே எனறு நிாணயிககபபட்டிருககிறபடியால, இநதவாகயததுககு நாராயணனிடததிலேயே நோககு

அத.—இவவிதம ஸவபக்ஷததை விவரிததுவிடடு, கீழில் பூாவ பக்ஷியால உதாஹரிககபபட்டுள்ள சருதி வாகயஙகளின அாததததை விவரிககப புகுகிறாா 277-279 பககஙகளைப பாாசக.

அத:—ஆகையால. காரண வாகயஙகளாலும ஸ்ரீ புருஷ ஸூகததிலும் நாராயண அநுவாகாதிகளாலும ‘நாராயணனே பரமகாரண வஸது’ எனபது ஸிதததிககிறபடியால் இது மாதரமனறு, ‘பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாராயணனால ஸருஷடிககபபடடு அவனால ஸமஹரிககபபட்டுமே வருகிறாாகள என்பது ஸிதததிககிறபடியாலும’ எனறும ஸூசிககபபடுகினறது ‘நாராயணனே பரம காரணம; மறறை பரஹமா முதலானவாகள் அவனுடைய விபூதியுள அடஙகினவாகள்’ எனபது ஸிதததிதது விடடால, பூாவபக்ஷியால் உதாஹரிககபபடடுளள சருதிவாகயஙகளுககு அாத்தம சொல்வது அதிஸுலபம எனபது குறிப்பு.

‘‘ ப்ராணம் மநஸி ..’’ இது, பூாவபக்ஷியால உதாஹரிககபபட்டவைகளுள் முதலான வாகயம இது ‘‘ஶம்பும் த்யாயீத ’’ என்று முடிகின்றது இவ்விடத்தில் ‘ஶம்பு’ எனனும சபதம சிவனைக குறிககினறதனறோ என்பது சஙகை. இதற்கு ஸமாதாநம—‘இநத வாகயம த்யாநததை விதிககின்றது, த்யாநிககபபடவேண்டிய வஸதுவோ ஸாவகாரணமாயுளள வஸதுவே, அநத வஸது புருஷ ஸூகதாதிகளில் பரதிபாதிககபபடும நாராயணனுகிற புருஷ தததவமே; ஆகையால் இநத வாகயததில ‘ஶம்பு’ சபதததால் குறிககபபடும வஸது நாராயணனாகவே இருததல வேணடும’ எனபதுதான. தவிரவும ‘ஶம்பு’ எனனும சபதம நாராயணனையே முக்யமாகக குறிககினறது எனபதும பரிஹாரம. இதறகு ப்ரமாணம

acharya.org

“ந தஸ்யேஶே கஶ்சந” இதி அத்ர தஸ்யைவ ஸர்வைஶ்வர்யாநந்தா ப்ரதிபாதிதா ।

அத ஸர்வ, “ஸர்வைஶ்வர்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:” இதி, நாராயணஸ்யைவ பரமகாரணஸ்ய ஶம்பு-ஶப்தவாச்யஸ்ய த்யாநம் விதீயதே । “க: த்யேய: ?” இத்யாரப்ய, “காரணம் து த்யேய:” இதி கார்யவஸ்துநோ த்யேயதாம் வ்யுதஸ்ய காரணஸ்யைவ த்யேயதாம் அபிதாய, தஸ்யைவ நாராயணஸ்ய பரமகாரணதா ஶம்புஶப்தவாச்யதா ச பரமகாரணப்ரதிபாதநைகபரே

என்பது வ்யக்தம். ஸர்வத்துக்கும் ஈசாநனும் நாராயணனே என்பது, “பதிம் விஶ்வஸ்ய” “ந தஸ்யேஶே கஶ்சந” இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களால் விளங்கும்.

“அத ஸர்வ”——இந்தக் காரணத்தினாலேயே, “ஸர்வைஶ்வர்ய ஸம்பந்ந:” இத்யாதி வாக்யமும் நாராயணனுடைய த்யானத்தையே விதிக்கின்றது என்பது விளங்குகின்றது. நாராயணனே பரம காரணமன்றோ? ‘ஶம்பு’ என்னும் சப்தத்தாலும் அவனே சொல்லப்படுகிறானன்றோ? “க: த்யேய: ? காரணம் து த்யேய:” இத்யாதியான ப்ரச்ந ப்ரதிவசனங்களால், ‘காரணவஸ்துவே த்யானம் செய்யத் தகுந்தது, கார்யவஸ்து த்யானத்திற்கு அநர்ஹம்’ என்பது ஏற்படுகின்றபடியாலும் ‘அப்படிப்பட்ட பரமமான காரணவஸ்துவும் நாராயணனே, ஶம்பு என்னும் சப்தத்திற்கு வாச்யனும் அவனே’ என்பது பரமகாரணத்தையே ப்ரதிபாதிக்கும் நாராயணாநுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அவைகளுக்கு விருத்தமாக இந்த

“பதிம் விஶ்வஸ்ய” “ந தஸ்யேஶே கஶ்சந” என்னும் வாக்யங்கள் இந்த வாக்யங்கள் நாராயணனையே ஜகத்துக்கெல்லாம் பதியென்றும், அவனுக்கு மேற்பட்டு ஒருவனும் இல்லையென்றும் சொல்லுகின்றன.

அத ஸர்வ——“ஸர்வைஶ்வர்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:” என்பது இரண்டாவது வாக்யம். கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே இந்த வாக்யமும் நாராயணனுடைய த்யானத்தையே விதிக்கின்றது என்று அறியவேண்டும். ‘ஶம்பு’ என்பது சிவனுடைய பெயர் அன்றோ?’ என்னும் சங்கைக்கு, “விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்புவம்” என்று நாராயணனைக் குறிப்பதாக ஶம்பு சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு ஸமாதானம். தவிரவும், ப்ரகரணமும் ‘இந்த வாக்யம் நாராயணபரம்’ என்பதை விளக்குகின்றது. “க: த்யேய:?” [யார் த்யானிக்கத் தகுந்தவன்?] என்னும் கேள்விக்கு, ‘காரணம் து த்யேய:’ [ஸர்வகாரணமே த்யானிக்கத் தகுந்தது] என்று ப்ரதிவசனம் சொல்லியிருக்கிற படியால் பிறகுவரும் ப்ரக்ருத த்யான விதி வாக்யங்கள் ஸர்வ காரணத்தைப் பற்றியே இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ‘ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நன்’ என்றும் ‘ஸர்வேசவரன்’ என்றும் ஸா

acharya.org

நாராயணாந்யாக ஸத்வ ப்ரதிபாதயதி தஸ்மிந் வாக்யேऽர்த்தா²ந்தரபரிகல்பநம் காரணஸ்யைவ த்⁴யேயத்வேந விதி⁴வாக்யஸ்ய ந யுஜ்யதே ।

யத³பி "ததோ யது³த்தரதரம்" இத்யத்ர புருஷாத³ந்யஸ்ய பரதரத்வம் ப்ரதீயத இத்யாஶங்க்யாபி, தத³நேந ப்ரத்யுக்தம் । ததா² ஹி— "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்³ யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித்" இத்யத்ர "யஸ்மாத³பரம் கிஞ்சித³பி பரம் நாஸ்தி" இத்யுக்த்வா 'யஸ்மாத³ந்யஸ்ய கேநாபி ப்ரகாரேண புருஷவ்யதிரிக்தஸ்ய பரத்வம் நாஸ்தி' இத்யர்த²: । அணீயஸ்த்வம்—ஸௌக்ஷ்ம்யம், ஜ்யாயஸ்த்வம் ஸர்வேஶ்வரத்வம், ஸர்வ-

---

வாக்யத்திற்கு வேறு அர்த்தம் கல்பிப்பது, காரணவஸ்துவின் த்யேயத்வத்தையே விதிக்கும் இந்த வாக்யத்திற்கு யுக்தமாகமாட்டாது

யத³பி "—"ததோ யது³த்தரதரம்" இத்யாதியான வாக்யத்தில் 'நாராயணனைக்காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு' என்பது தோன்றுகின்றதே என்னும் சங்கையும் இதனாலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டதாகி விடுகின்றது. எப்படியெனில் —நாராயணனைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்று சொல்வது, "யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இத்யாதியான வாக்யத்திற்கு அத்யந்தம் விருத்தமாகும். "யஸ்மாத் பரம்" இத்யாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்னவென்றால், 'எவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும், பரமான வஸ்துவன்றே' என்பதுதான் அதாவது இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும் எந்த ப்ரகாரத்தாலும் வேறுபட்டதான ஒரு வஸ்துவுக்கும், பரத்வம் என்பது இல்லை' என்று சொன்னதாயிற்று. '**அணீய:**' என்பதற்கு 'ஸூக்ஷ்மம்' என்பதும், **ஜ்யாய** ' என்பதற்கு 'ஸர்வேச்வரன்'

வகாரணத்தைக் குறிக்கும் அநுவாதமும் இந்த வாக்யத்தில் காணப்படுகிறபடியால், எது ஸர்வகாரண வஸ்துவென்று பூர்வம் நிர்த்தாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ அதுவே இவ்விடத்தில் த்யாநிக்கப்பட வேண்டுவதாகச் சொல்லப்படவேண்டும் என்பதும் வ்யக்தம் அதற்கு விருத்தமாக வேறு அர்த்தம் சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது

யத³பி "ததோ யது³த்தரதரம்—" இது மூன்றாவது வாக்யம் இந்த வாக்யத்தில் தோன்றும் சங்கை என்னவென்றால்—இந்த வாக்யத்திற்கு **ஸ்வாரஸ்ய** பின்வருமாறு ஒரு அர்த்தம் தோன்றும் —**தத** —அதைக்காட்டிலும், **யது³த்தரதரம்-** யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ, அதுதான் அரூபம், அதுதான் அநாமயம். இந்த அர்த்தத்தைப் பார்த்தால், புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷ தத்த்வத்தைக் காட்டிலும் பரதரமாக ஒரு வஸ்து உண்டென்று ச்ருதி சொல்வது போலத் தோன்றும். இந்தத் தோற்றம் தவறுதல் என்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லி, இந்த வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தையும் விளக்குகிறார்

முதலில், **ஸ்வாரஸ்ய:** தோன்றும் அர்த்தம் அஸம்பத்தமாகும் என்பது பின்வருவதால் விளங்கும். "**யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்**" [எதைக்காட்டிலும் வேறு

acharya.org

வாஸ்தவிகத்வாத் ஸர்வேச்வரத்வாச்சாஸ்ய । அதஸ்தத்வ்யதிரிக்தஸ்ய கஸ்யாப்யணீயஸ்த்வம் ஜ்யாயஸ்த்வம் ச நாஸ்தீத்யர்த்த: । “யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கச்சித்” இதி வாக்யசேஷாதஸ்ய கஸ்யாபி ஜ்யாயஸ்த்வம் நிஷித்யத இதி, தஸ்மாதந்யஸ்ய பரத்வம் ந யுஜ்யதே ।

கதம் ஹ்யஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த: இதி சேதுச்யதே । அஸ்ய ப்ரகரணஸ்யாதாவேவ, ‘தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதே-அயநாய” இதி பரம்புருஷவேதநஸ்யைவாம்ருதத்வஹேதுதாம் தத்வ்யதிரிக்த-

---

என்பதும் பொருள். இந்தப் புருஷன் ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கிறவனாகவும், ஸர்வத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் இருக்கிறபடியால், இவனைத் தவிர்த்த மற்ற ஒரு வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் ஜ்யாயஸ்ஸாக இருக்கும் தன்மையும் இல்லை என்பது வ்யக்தம். இப்படி மற்றை எல்லா வஸ்துவுக்கும் அணீயஸ்த்வமும் ஜ்யாயஸ்த்வமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறபடியால், எவ்விதம் இவனைக்காட்டிலும் மற்றொருவனுக்குப் பரத்வம் சொல்வது யுக்தமாகும்?

‘அப்படியானால் ப்ரக்ருத வாக்யத்தின் அர்த்தம் என்ன?” என்று கேட்கக்கூடும். வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—இந்தப் ப்ரகரணத்தின் ஆரம்பத்தில், “**தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி**” இத்யாதியால் ‘அந்தப் புருஷனை வேதநம் செய்வதே அம்ருதத்வத்திற்கு ஹேது, மற்ற எதுவும் அந்த அம்ருதத்வத்திற்கு வழியாகமாட்டாது’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு, பிறகு “**யஸ்மாத் பரம்**” இத்யாதியான வாக்யத்தால் ‘அந்தப் புருஷனே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குப் பிறகு “**ததோ யதுத்தரதரம்**” என்னும் ப்ரக்ருத வாக்யம் ‘**தத:**’=இப்படி புருஷத்த்வமே பரதரமென்று கீழ்ப் ப்ரதி

ஒன்றும் பரமான வஸ்து அன்றோ] என்று புருஷத்த்வத்தைக் காட்டிலும் பரதரமான தத்த்வமொன்றுமில்லை என்று நிஷேதித்துவிட்டு, அடுத்த வாக்யத்தில் ‘**ததோ யதுத்தரதரம்**’ [அந்தப் புருஷத்த்வத்தைக் காட்டிலும் யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ] என்று சொல்வது முன்னுக்குப் பின் விருத்தமன்றோ? இந்த விஷயத்தை ஈட்டில் பின்வருமாறு விவரித்திருப்பது அதிமாத்ரம் ரஞ்ஜகம் “**யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்** என்று ஓதிவைத்து, ‘அதுக்கு மேலே ஒன்று உண்டு காண்’ என்னும்போது, அஜ்ஞனாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தை யாமத்தனை.” [ஈடு 4-ம் பத்து, 10-ம் திருவாய்மொழி.]

கதம் ஹ்யஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த:—வாக்யத்தின் உண்மையான அர்த்தம் என்னவென்றால்—**தத:** =கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஹேதுவினால், **உத்தரதரம்**=ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான, **யத்**=பூர்வோக்தமான யாதொரு புருஷத்த்வமுண்டோ, **தத்**=அந்த ஸர்வஸ்மாத் பரமான புருஷத்த்வம், **அரூபம்**=கர்மக்ருதமான ப்ராக்ருத ரூப

acharya.org

ஶ்ரவணாத் அப்ரதிஜ்ஞாய, "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" இத்யுத்த்வா ததோ யது த்தரதரம் ததரூபமநாமயம் ய ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி, அதேதரே து:கமேவாபி

யந்தி...

பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், 'யதுத்தரதரம்' = அப்படி உத்தரதரமென்று ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டுள்ள யாதொரு புருஷத்தவமுண்டோ. 'ததரூபம்' = அதுவே ரூபமற்றது, 'ததநாமயம்' = அதுவே ஆமயமற்றது, 'ய ஏதத்விது:' = இதை எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்களே அம்ருதத்வத்தை அடைகிறார்கள், 'அரூப

மற்றது; அநாமயம் = காமத்தால் ஏற்படும் ஶோக துக்காதிகளற்றது ய ஏதத்விது: ரம்ருதாஸ்தே பவந்தி - எவர் இந்தப் புருஷத்தவத்தை உத்தரதரமென்று அறிகிறா களோ, அவர்களே அம்ருதத்வத்தை அடைகிறார்கள் அதேதரே து:கமேவாபி யந்தி அப்படி யறியாதவர்கள் ஸம்ஸாரத்தையே அடைகிறார்கள் 'ஸர்வ ஆநந ஶிரோ க்ரீவ" இத்யாதி வாக்யமும், "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ" இத்யாதி வாக யத்துடன் ஒரே அர்த்தத்தை உடையதாதலால், பரமபுருஷனென்கிற நாராயண விஷயமே. இந்த வாக்யத்திற்கு இப்படி அர்த்தம் சொல்வதற்கும் ஶ்ருதத் தோன்றும் அர்த் தத்திற்கும் பேதம், வாக்யத்தின் முதலில் உள்ள 'தத' என்னும் சப்தத்தின் அர்த் தத்தைச் சார்ந்து நிற்கின்றது 'தத' என்பது பூர்வோக்த புருஷத்தவத்தைப் பரா மர்சிக்கின்றது என்பதும், 'உத்தரதரம்' என்பது ருத்ரபரமென்பதும் பூர்வபக்ஷம்; 'தத' என்பது ஹேது பரமென்பதும் 'உத்தரதரம்' என்பது ஸர்வஸமர்த்த பரனான புருஷ பரமென்பதும் ஸித்தாந்தம்.

அந்யதா உபக்ரமதப்ரதிஜ்ஞாஹாநி விரோதாத்—இப்படி ஸித்தாந் தம் செய்வதற்கு ஹேதுவென்? என்றால், 'இவ்விதம் அர்த்தம் கொள்ளாவிட்டால் உபக்ரமத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள ப்ரதிஜ்ஞைகளுக்கு விரோதம் ஏற்படும்' என்கிறா இந்த ப்ரகரணம் எப்படி இருக்கின்றது என்றால் — முதலில்,

"தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதே"

பிறகு ""யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்...தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்",

முடிவில் "ததோ யது த்தரதரம் ."

இது வாக்யங்களின் க்ரமம். இவைகளுள் முதல் வாக்யத்தில் புருஷதத்வத்தை வேதநம் செய்வது அம்ருதத்வத்திற்கு ஹேது' என்றும், 'அதைத் தவிர்த்த மற்றை எதுவும் அம்ருதத்வத்திற்கு வழி ஆகமாட்டாது' என்றும் இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞைகள் செய்யப்படுகின்றன நடுவில் வரும் வாக்யத்தில், 'அந்தப் புருஷதத் வமே ஸர்வஸமர்த்த பரம்' என்று சொல்லப்படுகின்றது முடிவில் காணப்படும் வாக யத்தில் 'ததோ யது த்தரதரம் என்பது அரூபம் அநாமயம், இதை இவ்விதம்

யஷ்தி' இதி வாராஷவெதநஸ்யாஜுதகவஹெதாகவ தநிதாஸ்தி அாவய. கவ ஷுதிஜ்ஞாதம் ஸஹெதாகசாவஸஹாஜதழ । சுநவ்யொவகூஉமதஷுதிஜ்ஞா

தரெ. .....'=மறற எலலாரும துககததையே அடைகிருாகள இதுதான வாகயத தின் ஆததம இவவிதம ஆததம சொனனல் மாததிரம, கீழ பரதிஜஞாதமாயுளள

அறிகிறவாகளே அமருததவததை அடைகிருாகள், மறறவாகள அமருததவததை அடையாா' எனறு சொல்லபபடுகினறது இதைப பாாததால் உபகரமததில சொல லப்பட்டுளள ஹேதுவே முடிவில ஹேது புரஸஸரமாக உபஸமஹரிககபபடுகினறது என்பது வயகதமாகவிலலையா? முதலில சொலலபபட்டுளள அமருததவ ஹேது, புருஷதத்வ வேதநம; ஆகையால முடிவில சொலலபபடும அமருததவ ஹேதுவும அநதப புருஷததவ வேதநமாகவே இருததல வேணடும ஆகையால "தமெவாயவிதவா திஷ்தா" எனபதறகு விததாநதிகள சொல்லும மாதிரி ஆததம் சொலவதுதான ஸங் கதமாகும. முதலில் புருஷததவ வேதநததை அமருததவ ஹேதுவெனறு சொலலி விட்டு, முடிவில 'அநதப புருஷததவததைக காட்டிலும பரமான வஸது ஒனறு உணடு; அதை அறிவதுதான அமருததவ ஹேது' எனறு சொலவது பூாவாபர விருத தமே ஆகும இதுதான் இவ்விடததில செயயபபடும உபபாதநம

"யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" எனனும் சருதி வாகயத்திறகு ஸ்ரீபாஷய காரா செயதுளள அநவயம கவனிககததகுந்தது. "யஸ்மாதபரம் கிஞ்சிதபி பரம் நாஸ்தி" எனபது அவா செயதுளள அந்வயம. உளளபடி "யஸ்மாத் பரம் கிஞ்சிதபி அபரம் நாஸ்தி" எனறு அநவயம செயயும பக்ஷததில 'எதைககாட்டிலும உதகருஷ்டதரமாக வேறு ஒரு வஸதுவும இலலையோ' எனறு மாதரம ஆததம கிடைககும. அபபடி அாததம கொணடால, 'உதகருஷ்டதரமானது ஒனறுமிலலை' எனறு அப்யதிக நிஷேதம மாதரம செயததாகும; 'அவனுக்கு ஸமமானது ஒனறு மில்லை' எனறு ஸம நிஷேதம செயயபபட்டதாக மாட்டாது. ஸ்ரீ பாஷயகாரா செய துள்ள அநவயததிலோ வெனருல், அவனை ககாட்டிலும உயாநத வஸதுவுமில்லை, அவ னுககு ஸமமும இல்லை, என்று ஸம அப்யதிக உபய நிஷேதம செயயபபட்டதாகின றது. பகவாந நிஸ்ஸமாப்யதிகனுனதால், உபய நிஷேதததைக காணபிககும ஆததம கொள்வதே சலாக்யம.

'அணீய:'-இதறகு 'ஸூக்ஷமமாக இருககும தனமை' எனபது பொருள. அதாவது, 'எல்லாவறறினுளளிலும வயாபிககும தனமை' என்று சொன்னதாயிறறு. ஸகல அசேதந ததவததையம வயாபிதது நிறகினறது ஜீவாதமா; அநத ஜீவாதமாவை யும் இநதப புருஷததவம வயாபிதது நிறகிறபடியால, இது ஸூக்ஷமமே 'ஜ்யாய:'- இதறகு 'ஸாவததுக்கும் ஈசவரனுக இருககும தனமை' எனபது பொருள. இதில அணீய:, ஜ்யாய. இரணடு சப்தஙகளும் நபுமஸக லிஙக சபதஙகள; க்ஷுத்ரஸ் எனபது புல்லிஙக சப்தம் இபபடி பரயோகம செயவது வேதததில உணடு

acharya.org

ஹ்ருதம் விராஜேதே | பாரமேஷ்ட்²யேவ ஶாஸ்த்ரீம் மாணயோரேந ஶிவஶப்³தா³பி⁴தே⁴யத்வம் "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" இத்யாதி³நா ஜ்ஞாதவ்யைவ | பாரமேஷ்ட்²ய ஏவ ஶிவஶப்³தா³பி⁴தே⁴ய இத்யவக³ம்யதே வதி³தி "உஹாரு வ்யூஹ வெஉ பாரமேஷ்ட்² ஸர்வேஷ்ஷ வ்யவதிஷ்ட²க" இதி ||

உக்தேநைவ ந்யாயேந "ந ஸந் ந சாஸச்சி²வ ஏவ கேவல:."

புருஷ வேதாந்தத்தின் அம்ருதத்வ ஹேதுத்வமும் மற்றை ஒன்றும் அம்ருதத்வத்துக்கு மாகக்மாகாமல் இருப்பதும் காரண புரஸ்ஸரமாக உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்டதாகும் வேறு விதமாக ஆத்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், ஆரம்பத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞைகளும் விரோதிக்கப்படும் இந்தப் புருஷத்தவம் எப்பொழுதும் எவ்வித அசுத்தமுமற்று பரிசுத்தமாகவே இருக்கிற தத்வமானதால், இது 'ஶிவ' என்னும் சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கத் தகுந்தது "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" என்பதில் இந்த வ்யவஹாரத்தைக் காணலாம் ; தவிரவும், அடுத்துவரும் வாக்யமாகிற "உஹாரு வ்யூஹவெஉ வாபாரஷ: ஸர்வேஷ்ஷ வ்யவதிஷ்ட²க:" என்பதில் இந்தப் புருஷனே 'ஶிவ' சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறான் என்பது வ்யக்தமாகத் தெரிகின்றது

உக்தேநைவ ந்யாயேந—'ந ஸந் ந சாஸச்சி²வ ஏவ கேவல:" இத்யாதி

பாரமேஷ்ட்²யேவ—"ஸர்வாநநஶிரோக்³ரீவ" இத்யாதியான வாக்யத்தில் "தஸ்மாத் ஸர்வக³த ஶிவ" என்று 'ஶிவ' சப்தம் ப்ரயோகமாகி இருக்கின்றதே என்றால், அந்த 'ஶிவ' சப்தம் ஶம்பு⁴வையே குறிக்கவேண்டுமென்னும் நிர்பந்தமில்லை என்கிறார் 'ஶிவ' என்னும் சப்தத்திற்கு 'அசுத்தியற்ற' 'சுத்தமான' என்னும் பொருள் உண்டு "ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" என்னும் வாக்யத்தில் அம்மாதிரி ப்ரயோகம் காணப்படுகின்றது "ஸர்வ: ஶர்வ: ஶிவ: ஸ்தா²ணு:" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இந்த ப்ரயோகத்தைக் காணலாம் ஆகையால் உபக்ரமத்தில் காணப்படும் ப்ரதிஜ்ஞைக்கு ஒற்று செய்யப்படும் அர்த்தத்திற்கு இந்த 'ஶிவ' சப்த ப்ரயோகம் பாதகமாகமாட்டாது

பாரமேஷ்ட² ஏவ—தவிரவும், அடுத்து வரும் வாக்யத்தில், 'இந்த ஶிவ சப்தம் ப்ரக்ருத புருஷ தத்வத்தையே குறிக்கின்றது' என்று வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படுகின்றது "ஏஷ ஸர்வஸ்ய வ்யவதிஷ்ட²க" என்பதிலுள்ள 'ஏஷ' [இவன்] என்னும் சப்தம், கீழ்ல் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'ஶிவ' சப்தத்தால் சொல்லப்படுமவனையே ப்ரத்யபிஜ்ஞாபிக்கின்றதன்றோ ?

உக்தேநைவ ந்யாயேந—"ந ஸந் ந சாஸச்சி²வ ஏவ கேவல:" என்பது பூர்வபக்ஷியால் கூறப்பட்டுள்ள வாக்யங்களுள் நாலாவது வாக்யம். இந்த வாக்யத்திலும் 'ஶிவ' சப்தம் காணப்படுகின்றதே என்றால், 'கீழ்ல் விளக்கப்பட்டுள்ள ந்யாயப்படி இந்த வாக்யமும் நாராயணபரமே' என்று ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது கீழ்ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ந்யாயங்களான—(1) காரண வாக்யங்களெல்லாம் நாராயணனுக்கே பரமகாரணத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றன, (2) அந்ய பரங்களான நாராயண

acharya.org

உ.த்யாதி ஸவ_ம் நெயழ ॥

கிஂசு, " சுஂஹஸ்யவாரெ " உ.த்ய்நுவாகெ "ந தஸெயுஸெ கஸ்ரு.ந" உ.தி நிரஸ்தஸஊாஹயிகஸஂஹாவ.நஸ்ய வாரஷஸ்ய,'சுணொரணீயாநு'

வாகயஙகளுமகீழச சொலலபபடடுள்ள நயாயபபடி நாராயண பரஙகளெனறே ஆதததும செயயபபடவேணடும

கிஂசு தவிரவும, மறறும ஒரு அமசம இவவிடததில அவதேயம அது எனனவெனறால —" சுஂஹஸ்ய வாரெ " எனனும அநுவாகததில "ந தஸெ்ய ஸெ கஸ்ரு.ந " [அவனுககு ஈசவரன ஒருவனும இலலே] எனனும வாகயமும, அதற குப பிறகு ' சுணொரணீயாநு " எனனும அநுவாகததில "ஊஹாரஂ விவாவ்ஂ தஃவாவிதவ்ய ", "யதெஊாஊ " எனனும வாகயஙகளும காணபபடுகின றன இவைகளுள முதல வாகயததால சொலலபபடும. எவவித ஒபபு உயாவுமறறி ருககும புருஷனே "யதெஊாஊ " இதயாதியான வாகயததால மஹேசவா

அநுவாகாதிகளால அநத நாராயணனுககே ஸாவததையும காடடிலும பரதவம நிசசயிக கப படுகினறது, (3) பரஹமா ருதரன முதலானவாகள அநத நாராயணனால ஸருஷ டிககப படுகிறாகளென றும ஸமஹரிககபபடுகிறாக ளென றும சருதிகள சொலலுகின றன; (4) 'ஶிவ' 'ஈஶாந' முதலிய சபதஙகள ருதரனேக குறிககாமல வேறு அாததததில பரயோகம செயயபபடடிருககிறபடியால, அவைகளே இவவிடததில ஸாதாரண சபதஙகளாகவே எடுததுக கொளளககூடும எனபதுமே இமமாதிரி யான நயாயஙகளேக கொணடு, 'ஶிவ' முதலிய சபதஙகளெலலாம, 'ஸத' 'பரஹம' முதலிய சபதஙகள போல நாராயணனிடததிலேயே பாயவஸிககினறன எனபதை நிா ணயிககககூடும்.

கிஂசு . யதெஊாஊ ஸ்ரஃ வெ்ாகஃ " எனனும வாகயம நாராயண னேப பறறி பேசுகிறதே தவிர, அவனேககாடடிலும வேறுபடட வஸது ஒனறையும பறறிப பேசவிலலே எனபது, இநத வாகயததிறகு முனனும பினனும காணபபடும வாகயஙகளேப பாாததாலேயே விளஙகும எனனும விஷயததை இபபொழுது உப பாதிககிறாா சில விடஙகளில சில வாகயஙகளுககு நாராயண பரதவம வேறு பரகர ணஙகளில காணபபடும வாகயஙகளேககொணடே நிாணயிபபதுணடு, இநத வாகயத திறகு நாராயண பரதவததை நிாணயிககும பொருடடு வேறு பரகரணஙகளில் காணப படும வாகயஙகளே நாம தேடிப போகவேணடுவதிலலே என்பதே ஸ்ரீபாஷயகாரருடைய திருவுளளம. முதல அநுவாகததில காணபபடும "ந தஸெ்யஸெ கஸ்ரு.ந " என னும வாகயததை இவவிடததில எடுபபதன தாதபாயம, கீழ பரதிபாதிககபபடடுள்ள புருஷனேக காட்டிலும வேறு ஒரு வஸதுவுககு மேனமை சொலவது "ந தஸெ்ய-ஸெ கஸ்ரு.ந " [அவனுககு வேறு ஒரு ஈசவரனும இலலே] எனறு செயயபபடடுள்ள நிஷேதததிறகு விருததம எனபதைக காணபிககும பொருட்டே

acharya.org

ஜ தஸ்மிந்நந்வாகே வேதாதௌ ஸ்வர இதி வேதபீஜத்வேந ப்ரணவஸ்ய ப்ரக்ருதித்வாகாரவாச்யத்வேந நாராயணஸ்யைவ ப்ரதிபாதநாத், தஹரபுண்டரீகமத்யஸ்தாகாசாந்தரவர்த்தித்வேந உபாஸ்யத்வம் உக்தம் । அஸ்யார்த்த: — ஸர்வஸ்ய வேதஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதி: ப்ரணவ உக்த:, ப்ரணவஸ்ய ச ப்ரக்ருதிரகார: ; ப்ரணவவிகாரோ வேத: ஸ்வப்ரக்ருதிபூதே ப்ரணவே லீந:, அகாரவிகாரபூத: ப்ரணவோऽபி ஸ்வப்ரக்ருதாவகாரே லீந: ; தஸ்ய ப்ரணவ

னென்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, "தஹரம் விபாப்மம்" என்னும் வாக்யத்தால் தஹர புண்டரீகத்தின் மத்யத்தில் இருக்கும் ஆகாசத்தினுள்ளில் இருப்பவனுக உபாஸிக்கத் தகுந்தவனென்று சொல்லப்படுகிருன் "யவேதாதௌ" என்னும் வாக்யத்தில், மஹேசவரத் தன்மையை ப்ரதிபாதிக்குமிடத்தில், 'வேதங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஆதியும் அந்தமுமாக இருந்து கொண்டு அந்தக்காரணத்தால் அவைகளுக்கு விதைபோனறிருக்கும் ப்ரணவம் என்பது யாதொன்று உண்டோ, அந்த ப்ரணவத்துக்கு விதையாக இருக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தால் சொல்லப்படுமவனே மஹேசவரன்' என்றன்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இதன் கருத்து என்னவென்றல — 'எல்லா வேதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதியாக இருக்கின்றது ப்ரணவம், அந்த ப்ரணவத்

வேதாதௌஸ்வரேதி—இவ்விடத்தில் "யவேதாதௌ" இத்யாதியான வாக்யத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது இந்த வாக்யத்தில் 'ஸ்வர:' என்பதற்கு 'ப்ரணவம்' என்பது பொருள் வேதத்திற்கு ப்ரணவம் உத்பாதகமாகையாலும் லய ஸ்தாநமாகையாலும் அது வேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரதிஷ்டிதமாக இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது "ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தே ச ஸர்வதா" என்பது மநு வாக்யம் ஆகையால், ப்ரணவம் வேதத்திற்கு பீஜம் அந்த ப்ரணவத்திற்கு 'அ' என்னும் எழுத்து பீஜம் 'அ' என்பது ஸமஸ்த சப்தங்களுக்கும் மூலமன்றே? 'லீநம்' என்பதற்கு 'அந்த ரூபத்தை அடைந்திருக்கிற' என்பது பொருள் அந்த 'அ' என்பதற்கு ய: பர:—அந்த 'அ' என்னும் எழுத்தால் எவன் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிருனே "பர:" என்பதற்கு 'ப்ரதிபாதிக்கப்படும்' என்பது பொருள் இதற்கு 'உத்க்ருஷ்டன்' என்னும் பொருளும் உண்டு அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமன்று 'அ' என்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் விஷ்ணுவே என்பது "அகாரோ விஷ்ணுவாசக:" "அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர்ஜகதுதயரக்ஷாப்ரளயக்ருத்" என்னும் சருதி ஸ்ம்ருதிகளால் விளங்கும்.

தஹர புண்டரீக "தஹரம் விபாப்மம்" இத்யாதியான வாக்யம் முதலில்; அதற்குப் பிறகு "யவேதாதௌ" இத்யாதியான வாக்யம் தஹர புண்டரீகத்தின் மத்யத்திலுள்ள ஆகாசத்தில் இருப்பதாக உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்று முதல் வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகின்றது யார் அப்படி உபாஸிக்கப்படத்தகுந்தவன் என்றல், அவன் நாராயணனுகிற மஹேசவரனே என்று இரண்டாவது வாக்யம் சொல்லுகின்றது

acharya.org

ப்ரக்ருதிபூதஸ்யாகாரஸ்ய ய: பர: வாச்ய: ஸ மஹேச்வர இதி । ஸர்வவாசகஜாதப்ரக்ருதிபூதாகாரவாச்ய: ஸர்வவாச்யஜாதப்ரக்ருதிபூதநாராயணோ ய: ஸ மஹேச்வர இத்யர்த்த: । யதோக்தம் பகவதா ।

“அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்ததா ।
மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய” ॥ [ப. கீ. 7—6,7]
“அக்ஷராணாமகாரோऽஸ்மி” [ப. கீ. 10—33]

இதி । ‘அ இதி ப்ரஹ்ம’ இதி ச்ருதே: நாராயணஸ்ய அகாரவாச்யத்வம், “அகாரோ வை ஸர்வா வாக்” இதி வாசகஜாதஸ்ய அகாரப்ரக்ருதித்வம்

திற்கு ப்ரக்ருதியாக இருப்பது ‘அ’ என்னும் எழுத்து. இப்படி ப்ரணவத்தின் விக்ருதியாச் இருக்கும் வேதம், தனது ப்ரக்ருதியாயுள்ள ப்ரணவ ரூபத்தை அடைந்திருக்கின்றது, ‘அ’ என்னும் எழுத்தின் விக்ருதியாக இருக்கும் ப்ரணவம், தனது ப்ரக்ருதியாயுள்ள ‘அ’ என்னும் எழுத்தின் ரூபத்தை அடைந்திருக்கின்றது, அப்படிப்பட்ட ப்ரணவ ப்ரக்ருதியாயுள்ள ‘அ’ என்பதால் சொல்லப்பட்ட தகுந்தவனே மஹேச்வரன்’ என்பதுதான் ‘அ’ என்னும் எழுத்து, ஸகல சொல்களுக்கும் மூலம், நாராயணன், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும்

ஸர்வவாசக “யஸ்ச பர:” என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் வசந வ்யக்தியின் அபிப்ராயம் வெளியிடப்படுகின்றது. ‘அ’ என்பதற்கு எவன் வாச்யனோ அவன் மஹேச்வரன் என்று சொன்னால் போதுமாக இருக்கையில், ‘**தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பர:**’ [ப்ரணவத்தின் ப்ரக்ருதியாகிற அவஸ்தையை அடைந்திருக்கும் ‘அ’ என்பதற்கு எவன் வாச்யனோ] என்று சுற்றிச் சொல்வானேன் என்றால், ‘நாராயணன், சொல்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் மூலம், ‘அ’ என்பது சொல்களெல்லாவற்றுக்கும் மூலம், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருக்குமவன், சொல்களெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருப்பதால் ப்ரதிபாதிக்கப்படத்தகுந்தவன் என்பதை ஜ்ஞாபிக்கும் பொருட்டே’ என்று விளக்குகிறார்.

அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய நாராயணன், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் மூலபூதன் என்பதையும், ‘அ’ என்பது சொல்களெல்லாவற்றுக்கும் பீஜமென்பதையும் இந்த வாக்யம் விளக்குகின்றது. “**அக்ஷராணாமகாரோऽஸ்மி**” என்பது, இந்த வாச்யம் வாசகம் இரண்டிற்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை விளக்குகின்றது. இவைகளுக்கு ச்ருதி வாக்யங்களும் ப்ரமாணங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

தஸ்யைவ “யஸ்ச பர:” என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் ‘மஹேச்வரன்’ என்னும் சப்தம் ஸாமாந்ய சப்தமாக இருந்த போதிலும், ப்ரகரணத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அது நாராயண பரமே என்று விளக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, இதற்கு அடுத்து வரும் அநுவாகத்தில், இந்த நாராயண பரத்வம் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை விளக்குகிறார்.

acharya.org

அ ஜ்ஞாயதே, வாச்யஜாதஸ்ய ப்ரஹ்மப்ரக்ருதித்வம் அஸ்மாத் ஸூத்ரே அதோ ப்ரஹ்மண: அகாரவாச்யதாப்ரதிபாதநாத் அகாரவாச்யோ நாராயண ஏவ மஹேச்வர இதி ஸித்தம். தஸ்யைவ "ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்" இதி கேவலபரதத்த்வவிசேஷப்ரதிபாதநபரேண நாராயணாநுவாகேந ஸர்வோத்தரத்வம் ப்ரபஞ்சிதம். அநேந அநந்யபரேண நாராயணாநுவாகேந ப்ரதி-

---

மூலம் அந்த நாராயணனே மஹேச்வரன்' இதுவன்றோ இந்த வாக்யத்தின் கருத்து? ஸ்ரீபகவானும் இந்த அர்த்தத்தை "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய" "அக்ஷராணாம்" இத்யாதியான ச்லோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறான் வேதத்திலும். "அ இதி ப்ரஹ்ம" என்னும் வாக்யத்திலிருந்து, 'நாராயணன் அ' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறான்' என்பதும், "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" என்னும் வாக்யத்திலிருந்து 'சொற்களெல்லாவற்றுக்கும் 'அ' என்னும் எழுத்தே மூலம்' என்பதும் விளங்குகின்றன. சொற்களால் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் பரஹ்மமே மூலம் என்பது ஸ்பஷ்டமே. இப்படி 'அ' என்னும் சொல்லுக்கு பரஹ்மமே குறிப்பு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த 'அ' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படும் நாராயணனே மஹேச்வரன் என்பது ஸித்தமாகின்றது. எது பரதத்வம் என்பதை ப்ரதிபாதிப்பதையே நோக்காக உடைய "ஸஹஸ்ரசீ-

---

கேவலபரதத்த்வவிசேஷப்ரதிபாதநபரேண—இந்த நாராயணாநுவாகம், 'பரதத்வம் சில விடங்களில் ஆத்மா வென்றும், சில விடங்களில் ஜ்யோதிஸ் என்றும் இம்மாதிரி பல விடங்களில் பல விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றதே! இவைகளுள் எது பரதத்வம்?' என்பதை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தம். 'ஆத்மா' 'ஜ்யோதிஸ்' இத்யாதியான சப்தங்களால் சொல்லப்படுமவன் நாராயணனே என்னும் விஷயம் [**நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம, நாராயண பரோ ஜ்யோதி:**] என்பது முதலான வாக்யங்களால் விளங்குகிறதன்றோ? இது தான் இந்த அநுவாகத்தின் பெருமை.

அநேந "**விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:**" [ருத்ரன் மஹர்ஷி, அவன் விச்வமெல்லாவற்றுக்கும் உத்க்ருஷ்டன்] என்றும், "**ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத**" [சதுர்முக ப்ரஹ்மா ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தான்] என்றும் இவ்வாறு அநேக காரண வாக்யங்கள், சிவன் முதலானவர்களுக்குக் காரணத்வத்தைச் சொல்பவனவாகக் காணப்படுகின்றனவே! என்று சங்கித்து, அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானத்தை அநுக்ரஹிக்கிறார். வாக்யங்களுள் சில அந்ய பரங்கள், சில அநந்ய பரங்கள். நாராயணாநுவாகத்திற்கு நாராயணனைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றையும் ப்ரதிபாத்யமாகச் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. "**நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம்**" "**நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:**" "**அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:**" இத்யாதியாக 'நாராயணனே பரதேவதை' என்று கண்டோக்தமாக இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இது அநந்ய பரமே. இப்படி அநந்ய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் வேறு அந்ய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வரும்பொழுது, அநந்யபர வாக்யங்களுக்கு அநுகுணமாகவே அந்ய பரவாக்யங்களை நயிப்பிக்க வேண்டும் என்பது ஒரு ந்யாயம். அந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்து இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.

acharya.org

வாசித்வ வாசகத்வமேவ சுத்யவரோஷு ஸ்வபூவாகோஷு கெநாடவி ஶப்தேந வ்யதீயாநம் தஸ்யேவ தத்வமஹேத இதி "ப்ராதர்தநஷ்தா தமேவ ஶம்போ வாமதேவவக்" [ப்ர ஸூ|-1—31] இதி ஸூத்ரகாரேண நிர்ணீதம் । தஸ்தத்ராம் ப்ரஹ்ம ஶப்தஸ் ப்ரஹ்மஶிவாதிஶப்தாதவமதஸிதி கேவலம் ப்ரஹ்மஶிவயோ: ந வாசகத்வம், சுதிஶ்ருதத்யவரே சுதஷ்டு"

இதயாதியான நாராயணனுவாகமும, அநத நாராயணனே எலலாருககும பரன எனபதை நனருக விளககுகினறது ஜகததின காரணம யாது எனபதை பரதிபாதிககும சிறசில வேத வாககியஙகளில வேறு வேறு பெயாகள பரயோகம செயயபபடடிருநத போதிலும, அநதநத வாககியஙகளெலலாம அநய பரஙகளாகையால, அநநய பரமான இநத நாராயணனுவாகததில பரதிபாதிககபபடுமதுவே பரததவமாக இருததல வேணடும என்னும விஷயம " ப்ராதர்தநஷ்தா த " இதயாதியான ஸூதரததில ஸூதரகாரரால நிாணயம செயயபபடடிருககினறது 'பரஹ்மா' 'சிவன' போனற வேறு பெயாகளின பரயோகம செயயபபடடு, அவைகளால பரபரஹ்மம சில சருதி வாககியஙகளில் குறிககபபடடிருககினறது எனபதால மாதரம, 'அநத பரஹமா முதலானவாகளே பரபரஹமம எனபதுதான சருதியின தாதபாயம' என்று நிாணயிககபபடுமதல்ல.

ப்ராதர்தநஷ்தா கௌஷீதகீ பராஹ்மணம எனனும உபநிஷததில, பரதாததநன் எனனும ஒருவன ஒரு காலததில இநதரனுடைய ஸதாநததுககுபபோய, 'மநுஷ்யாகளுககு எது அதயநதம ஹிதமோ, அதை எனககு உபதேசிககவேணடும' என்று கேடடதாகவும, அபபொழுது 'எனனையே நீ உபாஸநி செய' எனறு இநதரன அவனுககு உபதேசிததாகவும சொலலபபடடிருககின்றது இதன ஆாததததை ஸூதரகாரா விசாரிதது, இவவிடததில இநதரன, தனனையே உபாஸிபபதுதான ஹிததமம என்று சொலலுமபொழுது, 'தான' என்னும சபதததால தனது அநதாயாமியாயுள்ள பரமாதமாவையே நிாதேசிததான எனறும, அபபடி நிாதேசிததுப பேசுவது சாஸதரஸ்தாகளுககு வழககமெனறும நிாணயிததிருககிறா அநத ஸநதாபபததில் இநத ஸூதரம காணபபடுகினறது. ஸூதரததின ஆாததம—உபதேஶ:—இநதரன செயத உபதேசமானது, ப்ராதர்தநஷ்தா—" ஸஷ ஸ்வபூஹோதாஹாரதாஸகோ நாராயண:" எனனும சாஸ்தரததைக கொணடே செயயபபடடது வாமதேவவக்—வாமதேவா எனனும மஹாஷி உபதேசம செயததுபோல வாமதேவர் அமமாதிரி உபதேசம செயதிருபபதாக பருஹதாரணயோபநிஷததில காணபபடுகின்றது. பரமாதமா ஜீவாதமாவைச சரீரமாக உடைததா யிருககிறபடியால, ஜீவாதமாவைக குறிககும 'நீ' 'நான' எனனும சபதஙகள பரமாதமாவினிடததில பாயவஸாநம அடையும எனபது சாஸதரம இநதச சாஸ்தரததைக கொணடு, 'பரஹமா' 'சிவன' முதலானவாகள சில காரணவாககியஙகளில ஜகதகாரணமாகச சொலலபபடடிருநதால், அவவிடஙகளில, 'பரஹமா' 'சிவன' இதயாதியான சபதஙகள, அவாகளுள் அநதாயாமியாக இருககும நாராயணனிடததிலேயே முடிவடைகினறன எனறு நாம கொளளவேணடும எனபது கருதது

acharya.org

வாகெ தயொரிம்ஶ்ராதி தா்யூதயா தவிஹமிதிக வ்யதிவாதநாக், ஞ்விதர் காமயவ்ராணாதிமஸெஸ்ரஃ வரம ப்ரஹ்மாஹிஹிதமிதி ஹமிதாகாமயவ்ராணாதீ நாம யமோ ந வரக்வழ

யதா்நரிதசாமம்கிதம்— "அய யதிதவிர்நீ ப்ரஹ்மவா்ரெ ஈஹாரம வா்ஷார்கம் வெமஸ், ஈஹரொரஉஷ்திஞர்காமஃ, தவதிநூத்ஞஸ்தவெஷ்- வ்மம், தமாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யழ" [மா. ந—வ்யா] ஐதத்யா ஆகாமம வெஸ ஜநத்வாதாநகாரணம் வ்யதிவாதாம் தநஞவ-மிஷ்ணஃ கஸ்த்தி தக்விமெஷஸ்தி ஸ்தெஷவஸ்தா வ்யதிவாதயெதெ, ஸஸ்தாகாமஸ்தி நாமாவெயொநிஷவஹாஹகக்வஜுவணாக் வா்ரா்க்ஷஸமிகெ வா்ரா்க்ஷஸ்தி

படமாடடாது, எனெனறுல, அநயபரமான இநத நாராயணநுவாகததில், 'அந்த பரஹமா முதலான எலலாரும இநதரன போல பரஹமததின விபூதிகளுள அகப படடவாகளே' என்று சொலலபபடடிருககினற தன்றே? சிறசில சருதி வாக யஙகளில ஆகாசம' பராணன' இவை முதலிய சபதஙகளால பர ப்ஹமம வயவ ஹரிககபபடடிருநத போதிலும அநதக காரணததால 'பஞச பூதஙகள ஸமபதஙகளான ஆகாசம பராணன முதலியவைகளேயே பரததவமெனறு சருதி சொலலு கினறது' என்று சொலலககூடுமோ?

யதா்நரிதழ மறறும சிலா பின வருமாறு ஒரு ஆக்ஷேபம செயகிறாகள். "அய யதிதவிமு" இதயாதியான சாநதோகய வாகயததில, 'ஆகாசம' என னும சபதததால ஜகததின உபாதாந காரணததை பரதிபாதிதது, அநத ஆகாசததுககுள இருககும ஒரு ததவ விசேஷமே நமமால தேடபபடவேணடிய வஸது எனறும சொல லபபடடிருககினறது இநத ஆகாசமே ஜகததிலுள்ள பொருளக ளெல்லாவறறுககும பெயா ரூபம இவைகளை நிாவஹிககினறது எனறும இநத் வாகயததில் சொலலபபடடி

தயொரிம்ஶ்ராதி தா்யூதயா—பரஹ்மா சிவன முதலானவாகள இநதரனு டனகூட ஒரே பஙகதியில பரமாதமாவின விபூதிகளுள ளகபபடடவாகளாகப படிககப படடிருககிறாகள "ஸ ப்ரஹ்மா ஸ மிவஃ ஸெம்ஶ்ரஃ ஸொக்ஷரஃ வரமஃ ஸ்வராட்" எனபது இநத அநுவாக வாகயம

ஆகாம வ்ராணாதிமஸெஸ்ர—சாநதோகயத்தில ஓரிடத்தில "ஸவ-ாணி ஹவா ஊமாநி ஹமிதாநி ஆகாமாதெவ ஸஉத்வத்யெ ஆகாமஃ வராய ணழ" [ஆகாசததிலிருநதே இநத பூதஙகளெலலாம உதபததியை அடைகினறன .. ஆகாசமதான மறறை எலலாவறறுககும உதகருஷடம, பராயணம] என்று சொல்லப படடிருககினறது இமமாதிரியே மறறோரிடத்தில "ஸவ-ாணி ஹ வா ஊமாநி ஹமிதாநி வ்ராணமெவாஹிஸம்விமந்தி" [பராணனே ஜகததகாரணமான வஸது] என்று சொலலபபடடிருககினறது இநத வாகயஙகளுககெலலாம வேதாநதிகளெலலா ரும, 'ஆகாசம பராணன முதலான சபதஙகளால பரமாதமாவே சொல்லபபடுகிறன' எனறும, 'பூதாகாசம முதலானவைகள சொலலபபடமாடடா' எனறும அாததம செயதிருககிறாகள அநத நயாயததை அவலமபிதது, பரகருததில், 'பரஹமா' 'சிவன' முதலான சபதஙகளுககும பரமாதமாவே பொருள என்று கொள்ளவேணடும எனபது தாதபாயம

யதா்நரிதழ—இவவிடததில 'வயோமாதீத வாதம' என்று வயவஹரிககப

acharya.org

நாமரூபயோ꞉ கர்த்ருத்வஶ்ரவணாத் ஆகாஶஶப்தாபிதேயாத் புரு-ஷாத் அந்யஸ்ய அந்வேஷ்டவ்யதயா உபாஸ்யத்வம் ப்ரதீயதே' இதி ததேத-நதிகதவேதாந்தாநாம் அஶ்ருதஶாஸ்த்ரவிதாம் சோத்யம்। யதஸ்தத்ர ஶ்ருதிரேவாஸ்ய பரிஹாரமாஹ, வாக்யகாரஶ்ச। "தஹரோऽஸ்மிந்நந்தராகாஶ꞉ கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம் யத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" இதி சோதிதே, "யாவாந்வா அயமாகாஶஸ்தாவாநேஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶ꞉" இத்யாதிநா அஸ்ய ஆகாஶஶப்தவாச்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்யாநவதிகமஹத்த்வம் ஸகலஜக-

---

ருக்கிறபடியால், ஆகாச சப்தத்தால், ஜகத்திலுள்ள பொருள்களுடைய பெயர் ரூபம் முதலியவைகளுக்குக் கர்த்தாவாகப் புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்படும் புருஷனே குறிக்கப்படவேண்டுமென்றோ? அந்த ஆகாசத்துக்குள் இருக்கும் ஒரு தத்வ விசேஷமே, தேடப்படவேண்டிய வஸ்து என்று இந்த ச்ருதி சொல்லும்பக்ஷத்தில், அது 'அந்தப் புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தத்வ விசேஷமொன்று உண்டு, அதுவே தேடப்படவேண்டிய வஸ்து' என்பதைக் குறிக்கவில்லையா? இதுதான் இவர்கள் செய்யும் ஆக்ஷேபம் இது, அந்தச் சாந்தோக்ய ச்ருதியில் பூர்வ அபர வாக்யங்களை ஸமக்ரமாகப் படியாமலும் வாக்யகாரருடைய க்ரந்தத்தைப் பாராமலும் இருக்குமவர்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம் ஏனென்றால், அந்த ச்ருதியிலேயே இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; வாக்யகாரரும் இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லியிருக்கிறார் இந்தச் சாந்தோக்யத்தில் ப்ரக்ருத வாக்யத்திற்குப் பிற்பாடு, "தஹரோऽஸ்மிந்நந்தராகாஶ꞉ கிம் தத்ர வித்யதே யதந்வேஷ்டவ்யம் யத்விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்'

படும் வாதமொன்று அநுவதிக்கப்பட்டு நிராகரிக்கப்படுகின்றது வ்யோமாதீத வாதிகள், சாந்தோக்யத்தில் காணப்படும் ஒரு வாக்யத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு, புருஷஸூக்தாதிகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணன் எனனும் புருஷனைக்காட்டிலும் வேறு உத்க்ருஷ்டதரமான வஸ்துவொன்று இருக்கின்றதென்றும், அதுதான் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடையவேண்டுமென்று இச்சிப்பவரெல்லாராலும் உபாஸிக்கத் தகுந்தது என்றும் வாதிக்கிறார்கள் அந்தச் சாந்தோக்ய வாக்யத்தில் நாராயணன் 'ஆகாச' சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறபடிபால், இந்த வாதிகளுக்கு 'வ்யோமாதீத வாதிகள்' என்று பெயர் 'வ்யோம' என்பதற்கு 'ஆகாசம்' என்பது பொருள் 'அதீத' என்பதற்கு 'தாண்டின' என்பது பொருள் அதாவது—'ஆகாசம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் நாராயணனைக்காட்டிலும் உயர்ந்துள்ள வேறு ஒரு வஸ்துவை பரப்ரஹ்மமாக வாதிப்பவர்கள் என்பது அர்த்தம் அந்தச் சாந்தோக்ய வாக்யம், அப்படிப்பட்ட பொருள் ஒன்றை ப்ரதிபாதிக்கின்றதா என்பது இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப்படுகின்றது அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது—அஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே—பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்தாநமாயுள்ள இந்த உபாஸகனுடைய சரீரத்தில், யதிதம் தஹரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம—அல்பமாகவும் தாமரைப்புஷ்பம் போன்றதுமான யாதொரு ஹ்ருதயமாகிற ஸ்தாநம் இருக்கின்றதோ, அஸ்மிந் தஹர ஆகாஶ꞉—அந்த ஹ்ருதயத்தினுள் யாதொரு அத்யல்பமான ஆகாசமொன்று உண்டோ, தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததந்வேஷ்டவ்யம் தத்வி

acharya.org

தாரணதயா ஸகலஜகதாதாரத்வம் அபி ப்ரதிபாத்யதே, "அஸ்மிந் காமாஸ் ஸமாஹிதா:, ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: ஸத்யஸங்கல்ப:" இதி அபஹதபாப்மத்வாதி ஸத்யஸங்கல்பத்வபர்யந்தம் அஷ்டகுணகம் தஸ்மிந்

[ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயமோ சிறியது ; அதைக்காட்டிலும் சிறியது அதனுள் இருக்கும் ஆகாசம், அந்த ஆகாசத்தினுள் நம்மால் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து வொன்று இருக்கவும் கூடுமோ ? அது யாது ?] என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்துகொண்டு, அதன் ஸமாதானமாக 'யாவாந்வா அயமாகாஸஸ்தாவாநேஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஸ:" [ஹ்ருதயத்தினுள் இருக்கும் ஆகாசம் என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்து இந்த லோகத்தில் காணப்படும் பூதாகாசம்போல மிகப் பெரியதே] என்று படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஸமாதானத்தின் கருத்து என்னவென்றால், 'ஹ்ருதயத்தினுள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் 'ஆகாசம்' என்னும் வஸ்து பரம புருஷனே, பூதாகாசம் போல அதுவும் மிகப் பெரியது என்று சொல்வதன் தாத்பர்யம், அது அளவற்ற பெருமையை உடையது என்பதே. அது ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணம், ஆதாரம்' என்பதுதான். இவ்விதம் ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, இந்த ச்ருதியே, பிறகு "அஸ்மிந் காமாஸ் ஸமாஹிதா:" [இந்த ஆகாசத்தில் ஸகல கல்யாணகுணங்களும் சாச்வதமாக இருக்கின்றன] என்றும், "ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா " [இந்த ஆத்மா எவ்வித கர்மத்தாலும் ஒருபொழுதும் ஸ்பர்சிக்கப்படாத வஸ்து] என்றும் சொல்லுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதானது, 'ஹ்ருதயத்தினுள் இருக்கும் பரம புருஷன்

விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்—அந்த ஆகாசத்தினுள்ளிருக்கும் வஸ்து விசேஷமே தேடத்தகுந்தது, உபாஸிக்கத்தகுந்தது. இந்த வாக்யத்தில் இருக்கும் 'ஆகாச' சப்தம் நாராயணனைக் குறிக்கிறபடியால், அதற்குள்ளிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் வஸ்து நாராயணனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே இருத்தல்வேண்டும்' என்பது வ்யோமாதீத வாதிகளின் வாதம். அது வேறுபட்டது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை, அப்படிப்பட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து எது என்பதில் மாத்ரம் விவாதம். வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை 'வேறு ஒரு உயர்ந்த பரஹ்மம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். 'அது அதீத பரஹ்மமன்று, அது அந்த நாராயணனிடத்திலுள்ள ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் முதலிய சக்தியும் அபஹதபாபமத்வம் முதலிய குணங்களுமே' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிப்ராயம். இப்படி அபிப்ராயப்படுவதற்கு மூன்று காரணங்கள் —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறு உயர்ந்த வஸ்துவில்லை [ந தஸ்மாத்பரம் கஸ்சந] என்று கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள நிஷேதத்துக்கு அந்த நாராயணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்துள்ள வேறொரு பரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொள்வது விரோதிக்கும் ; (2) இந்த ச்ருதியிலேயே மேல்வரும் வாக்யங்களைப் பார்த்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும் அர்த்தமே ச்ருதியின் கருத்து என்பது விளங்குகின்றது ; (3) வாக்யகாரரும் இம்மாதிரியே விவரித்திருக்கிறார். இவைகளின் விஸ்தாரத்தை மூல க்ரந்தத்திலேயே காண்க.

acharya.org

𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤 𑌇𑌤𑌿, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌾𑌷𑍍𑌟𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 [illegible]𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌷𑌯𑌾 "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑌾 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿— "𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍?" 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌧𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂—"𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃, 𑌅𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿—𑌯𑌥𑍈𑌤𑌦𑍍𑌦𑌹𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂(?) 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌜𑌮𑌦𑍀𑌯(?)-

---

எப்படி தேடபபடவேணடியவனே, அறியபபட வேணடியவனே, அபபடியே அவனுககுள்ளிருககும அபஹதபாபமதவம முதலிய எடடு குணஙகளும தேடபபடவேணடியவை, அறியபபடவேணடியவை' என்னும கருததாலனறே? '**𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍**" எனபதறகு இதுதான தாதபாயம "**𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇** [இநத ஆகாசததினுள் தேடபபடவேணடிய வஸது எனன இருககினறது?] எனனும கேள்விககு, 'இநத ஆகாசததினிடததில, ஸகல ஜகததையும ஸ்ருஷடிககிறவனுகவும அதற்கு ஆதாரமாகவும நியநதாவாகவும சேஷியாகவும இருககும யோகயதையும, அபஹதபாபமதவம் முதலிய கலயாண குணகணஙகளும் இருககின்றன' எனபது ஸமாதாநம இபபடியே வாகயகாரரும "**𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌃**" என்று சொல்லியிருககிறூர "**𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃**" எனனும சபததிறகு "**𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃**" [எவை எலலாராலும பரம புருஷாாததமாக இசசிககபபடுகினறனவோ அவை காமஙகள] எனபது வ்யுதபததி அவையாவன—அபஹதபாப்மதவம முதலிய குணஙகள இவ்வளவால சொல்லபபட்ட தெனனவெனறூல—'ஸகல ஜகததின

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌾𑌷𑍍𑌟𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍—ஆனல ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஆதததிறகு இரணடு ஆக்ஷேபஙகள செயயககூடும —(1) குணஙகள் உபாஸிககத தகுநதவை யலலவே எனபது ஒனறு, (2) குணஙகளே மாதரம உபாஸிககத் தகுந்தவையாகச சொல்வது உபபநநமாகுமோ? நாராயணனேயும் உபாஸிகக வேணடுமெனறன்றோ சொலலபபடவேணடும? எனபது இரணடாவது முதல் ஆக்ஷேபததிற்கு ஸமாதாநம, பகவத குணஙகளேயும பகவானேபபோல நாம தேடவேணடும, அறியவேணடும, த்யாநம செயயவேணடும எனறே சருதிபோதிககின்றது எனபதுதான் இரணடாவது ஆக்ஷேபததிறகு ஸமாதாநம் வாகயததின ஆததும எதிராளிகள் சொல்வது போனறதன்று எனபதே 'ஹ்ருதயததினுள யாதொரு ஆகாசம இருக்கின்றதோ அதுவும, அநத ஆகாசததினுள இருககும கல்யாணகுணஙகளுமஇவை இரணடுமே தேடததகுநதவை' என்பதுதான அதன ஆததும '**𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌯𑍋 𑌦𑌹𑌰 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌶𑌯𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚, 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍**' என்பது அந்வயம இபபடி '**𑌚**' எனனும் ஒரு சபததை அத்யாஹாரம செயது கொளவது கலிஷ்டமன்றோ? எனனில், இநத பரகரணத்தின் உபஸமஹாரததில்

acharya.org

விஹவமுயஸீமும் வாமுஂ ப்ஹு, தஸிந்நுதஞ்ஞிஹிதம் ஸநவயிகாதிஶயம் ஸவஹதவாப்பூதிமணரஷகம் தஷஹயவூஷுவூம் விஜிஜ்ஞாஸித- வூதி, யமாஹ—"ஸய ய ஊஹரநாநஉநவிதூ வஜஷ்தி ஸதாமு ஸதூாகாமாஞ், தேஷாம் ஸவெஷு லொகெஷு காமசாரொ ஹவதி" ஊதி ।

யஃ வாநஃ காரணமெவஹூவ யெஹுயதாவநிவாஷநவரொ வாகெஹூ,

ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம இவையெல்லாவற்றையும லீலையாக உடைய பரப்ரஹ்மமே, இந்த சாந்தோக்யத்தில காணப்படுமே 'தஹர ஆகாசம' என்னும் சப்தத்தால் பரதிபாதிக்கப்படும வஸ்து, அந்த வஸ்துவும, அதனுள் நிஹிதங்களாயிருக்கும அளவற்ற மஹிமையை உடைய அபஹதபாபமத்வம முதலிய எட்டு குணங்களும இவை இரண்டுமே எல்லாராலும தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்பட வேண்டியவை. இவை இரண்டும தேடப்படவேண்டியவை என்பது, இந்தச சாந்தோக்யத்தின் முடிவில காணப்படும "ஸய ய ஊஹராநா உநவிதூ . . ." இத்யாதியான வாக்யத்தால் விளங்குகின்றது

யஃ வாநஃ—'ஜகத காரணம எதுவோ அது ஒன்றே த்யானம செய்யத் தகுந்

'ய-ஊஹரநாந ஏதாமு ஸதூாகாமாநநவிதூ வஜஷ்தி, தேஷாம் ஸவெஷு லொகெஷு காமசாரொ ஹவதி" [எவாகள இந்த ஆத்மாவை அறிந்து, ஆத்மாவை அறிவதுடன அதன் கல்யாண குணங்களையும அறிந்து பரலோகம போகிறார்களோ, அவர்கள ஸவதந்த்ரர்களாகிறார்கள்] என்று காணப்படுகிறபடியால் உபக்ரம வாக்யத்திலும அதுவே விவக்ஷிதமென்று சொல்லவேண்டும்; அதனால் அத்யாஹார க்லேசமும ஸஹ்யமே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

தஷஹயவூஷுவூ—இது கீழ்ச சொன்னதை விளக்குகின்றது. "ஸய ய ஊஹராநா உநவிதூ . " இத்யாதியான வாக்யத்தை இவ்விடத்தில் உதாஹரிப்பதும் கீழச சொல்லப்பட்டுள்ள அபிப்ராயத்தை விளக்கும பொருட்டே

காமாஃ—இதற்கு 'கல்யாணகுணங்கள்' என்பது பொருள் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும "ஸொஶுநெ ஸவாநாமாநு, ஸஹ ப்ஹுணா விபஶூதா" என்னும தைத்திரீய உபநிஷத வாக்யத்திலும இந்த அர்த்தத்தைக் காணலாம்.

இந்தத தஹரவித்யை தைத்திரீய உபநிஷத்திலும் "உஹாமு விவாவு" இத்யாதியான வாக்யத்தில பரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது அவ்விடத்திலும இம்மாதிரியே ஆத்தம

யஃ வாநஃ—எவ்விடத்தில் விஷ்ணு, கார்ய வஸ்துக்களுள ஒன்றாகப படிக்கப் பட்டிருக்கின்றாரே என்றால், 'ஸய ப்ஹுவிஷ்ணுருநெ ஓநாஷெ ஸவெஷு ஸம்வ

அந்தர்பூதஸ்யாபி விஷ்ணோ: காயத்வம் ப்ரஸஜ்யேத இதி சேத், ந ஸ்வகார்யபூதஸஜாதீயதயா ஸங்க்யாபூரணம் கர்துமேவ ஸ்வேச்சயா ஜகதுபகாராய ஸ்வஜாவதார உதீயமானத்வத்; யதா ஸ்வேச்சயா தேவஸங்க்யாபூரணம் குர்வத உபேந்த்ரஸ்ய பரமைஶ்வர்யம், யதா ச ஸூர்யவம்ஶராஜஸங்க்யாபூரணம் குர்வத: பரமைஶ்வர்ய ப்ரஹ்மணோ தாஶரதிரூபேண ஸ்வஜாவதார:, யதா ச சந்த்ரவம்ஶ ஸங்க்யாபூரணம் குர்வதோ ஹரேர்வஸுதேவ ஸம்ஹாராவதாரணாய

தது' என்னும் விஷயத்தை பரதிபாதிக்கும இடத்தில், காயங்களாக இருக்கும வஸ்துக்களைச் சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும படிக்கப் பட்டிருக்கின்றாரே! அநந்ய பரமான நாராயணாநுவாகத்தில் 'விஷ்ணுவே பரததவம' என்று சொலலபபட்டிருக்கின்றதன்றோ? காயங்களான வஸ்துக்களுள் ஒன்றாக இருக்கும வஸது, எபபடி பரததவமாகும்? என்றால் அதற்கு ஸமாதாநம சொல்லபபடுகின்றது பரமாதமா ஜகததின உபகாரததை உததேசிதது தன்னுடைய இச்சா மாதரததாலே லீலையாக அவதரிக்கிறான் அப்படிபபட்ட அவதாரங்களுள் ஒன்று இநத விஷணு அவதாரமும் என்று அறிய வேணடும தனனால் ஸருஷ்டிக்கபபட்டு தன்னுடைய காயங்களாயுள்ள வஸதுக்களின் நடுவில தானும் அவதரிதது, அவைகளின் எணணிக்கையைப் பூரததி செயவது, அபபடி அவதரிக்கும பரப்ரஹ்மததின காயம உபேநதரனாக அவதரிதது தேவாகளின் எணணிக்கையை லீலையாகப பூரததி செய்தானன்றோ? இப்படி அவதரிபபது, தசரதனுடைய புதரனாக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய வமசததின் அரசாகளின ஸங்க்யையும, வஸுதேவ கருஹததில் பூ பார நிவ்ருததியை உததேசிதது ஸவேசசையாலேயே அவதரிதது சநதர வமசததின அரசாகளின் ஸங்க்யையும் பூர்த்தி செயதது போலவே. ஜகததின ஸருஷ்டி பரளயம இவை

ஸம்பத்யந்தே' [ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்தரன் முதலிய எல்லாரும ஸருஷ்டிக்கப்படுகிறாாகள்] என்னும் உபநிஷத் வாக்யததில இநத வாகயம, "**கஸ்து த்யேய:?**" [யார் த்யாநிக்கப்படத் தகுநதவர்?] என்றும், "**காரணம் து த்யேய:**" [காரணமே த்யாநிககததகுநதது] எனறும வ்யவஹரிககபபடும ப்ரகரணததில காணபபடுகின்றது காரணமே த்யாநிககத தகுந்ததெனறும, விஷ்ணு காயவஸ்துக்களுள ஒன்றென்றும் சேர்தது ஒரே இடததில சொலலபபட்டிருநதால், அது, விஷ்ணு த்யாநிககத தகுநதவரனறு என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதுதான ஆக்ஷேபம

ஸங்க்யாபூரணம்—எணணிக்கையின் பூரததி தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள ஜநதுக்களின நடுவில் தானும அவதரிதது, அபபடித தன்னுடன கூடவே அவர்களையும ஸமமாகச சோததுப படிக்கும படியான ஏறறததை அவாகளுக்குக கொடுப்பதே 'அவாகளின எணணிக்கையின பூரததி செயவது' எனபதன தாதபாயம்

acharya.org

வெஷஅயா வஸ ஷெவ மரஹொஉவ தாரஃ । ஸரஷி வஉய வகரணெஷ நாராயண ஸவ வரகாரணதயா ப்ரதிவாதித ஜதி வஙெ- வொகழ ।

யதா நாரயவ ழஶிரஸி ரெண ஷஸவெஷயம் ஸவம்ஶி- தம், தக் '' ஸொஉஹராஷஹம் ப்ராவிஶக் '' ஜதி வராதவெஶாஷ.

முதலிய வ்யாபாரஙகளை பரஸதாவிககும பரகரணஙகள எலலாவறறிலும, நாராயணன ஒருவனே பரம காரணம எனறு பரதிபாதிககபபடடிருக்கின்றது என்று எறகெனவே சொலலி இருககிறோம்

யதா நஃ—அதாவ சிரஸ எனனும உபநிஷததில், ருதரன, 'நானே ஸகலத துககும ஈசவரன' எனறு ஸபஷடமாகச சொலலி இருககிறானே எனறால், அது 'அபபடி எனக்கு ஐசவாயம வநதது முழுவதும பரமாதமா எனனுள பரவேசிததிருக கிறபடியாலேயே' எனறு அநத சருதியிலேயே விளககபபடடிருககின்றது. இதனலஅநத

ஸரஷி வஉயவகரணெஷ—'கீழ்ச் செயயபபடடிருபபது போல நிா வாஹம செயவது யுகதி யுகதமாகுமோ ?' எனனும சஙகையைச சஙகிததுக கொணடு, 'வேறு பரபலமான பரமாணஙகளால நாராயணனே பரன என்பது நிாணயிககப பட்டிருககிறபடியால இபபடி நிாவாஹம செயவது தான் யுகதியுகதமாகும' என்று சொல்லுகிறா

யதா நஃ—அதாவ சிரஸ்ஸில் காணபபடும வாகயமாவது— "**ஷெவா ஹ வெ ஸமம் ஸொகமாயந । தம் ஷெவா ரஷ்ரமவுரு 'கொ ஹவாந' ஜதி । ஸொஉப்ரவீக் 'அஹமெகஃ ப்ரயமாஸம், வதாமி அ, ஹவிஷ்யாமி, அ; நாந்யஃ கஶ்சிந்மத்தொ வ்யதிரிக்த ஜதி; ஸொஉஹராஷஹம் ப்ரா- விஶஷிஶஶ்ராஹம் ப்ராவிஶக்; ஸொஉஹம் ப்ரஹ்ம' ஜதி** [தேவர் கள ஒரு காலததில ஸவாகக லோகம போனாகள் அவாகள் அவ்விடததில் ருதரனைப் பாாதது 'நீா யாா ?' என்று கேட்டாாகள் அதற்கு ருத்ரன, 'நான் ஒருவனே முன் காலததில இருநதேன், இப்பொழுது இருககிறேன், இனியும இருக்கப போகிறேன் ; என்னைத தவிாதது வேறு ஒருவரும இல்லை ; பரமாத்மா ஸகலததின் உள்ளிலும எல்லா திககுககளின் உள்ளிலும பரவேசிததிருககிறபடியால், நானே பரபரஹ்மம] இதில், 'ருதரன் தனககு இருபபதாகச சொலலிக கொள்ளப படும ஐசவர்யமானது பரமாதமாவின அநதஃ ப்ரவேசததால் ஏறபட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இநத சருதி வாகயததை ஆதததம செயவதில், "**ஸொஉஹராஷஹம் ப்ரா- விஶக் ; திஶஶ்ராஹம் ப்ராவிஶக்**" எனபது ருதரனுடைய வாக்யமாக எடுத துக கொளளப்பட்டிருககிறது இதற்கு முன்னும "**அஹம்**" [நான்] சபதம், பின்னும "**அஹம்**" [நான்] சப்தம ப்ரயோகம செய்யப்பட்டிருககிறபடியால அவ்விதம் எடுத துக கொளவதே யுகதமாகும். இதறகு முன இருக்கும "**ஜதி**" என்னும

acharya.org

க்தமிதி ஶ்ருத்யைவ வ்யக்தம் | "ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா தூபதேஶோ வாமதேவ-வத்" இதி ஸூத்ரகாரேண ஸர்வாத்மாநுஸந்தாந꞉ ப்ரதிபாதித꞉ | யதோ-க்தம் ப்ரஹ்லாதேநாபி—

"ஸர்வகத்வாத் அநந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தித꞉ |
மத்த꞉ ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே ||"

இத்யாதி | அத்ர "ஸர்வகத்வாத் அநந்தஸ்ய" இதி ஹேதுருக்த꞉ | 'ஸ்வஶ-ரீரபூதஸ்ய ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துந ஆத்மத்வேந ஸர்வகத꞉ பரமா-

---

ஆக்ஷேபம் ஸமாதாநம் சொலலபபட்டதாகினறது தவிரவும், ஸூத்ரகாரரும, "ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா" [ப்ர. ஸூ. I 1. 31] எனனும ஸூத்ரததில் இவவாறுன ருதரன முதலிய சபதஙகளால பரமாத்மாவையே கரஹிககக கூடுமென்று பாதிபாதித திருககிருா பரஹ்லாதனும, "ஸர்வகத்வாத்" இதயாதியான சலோகததில் இபபடியே விவரிததிருககிருா. இவவிடததில "ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய" [பரமாதமா எலலா விடஙகளிலும இருககிறபடியால] எனபது ஹேதுவைக காணபிககினறது பரமாதமா, தனககுச சரீரமாயுளள ஸகல சிதசித வஸ துககளுடையவும உளளில் ஆதமாவாக இருநதுகொணடு எவவிடததிலும

சப்தம, ருதரனுடைய வாகயம அதனுடன் முடிநது விடடது எனபதைக காணபிக்க வில்லையோ வென்றுல, "இதி" எனனும சபதம இவ்விடததில ஹேதுவைக குறிக கினறது எனபது அதறகு ஸமாதாநம அபபடி எடுததுக கொள்ளாமல், "இதி" என்பதுடன் ருதரனுடைய வாகயம முடிநது விட்டதென்றும், "ஸோऽஹம்" இதயாதியானது அவனுடைய வாக்யத்துககு வெளிபபட்ட வாகயமெனறும் எடுததுக கொணடபோதிலும, கீழச சொல்லபபட்ட ஆததமே கிடைககும்; தனக்குள்ள ஐச்வர் யததின் ஹேதுவை ருதரனே விவரியாமல், சருதி விவரிததததாக மாதரம ஏற்படும் அதனுல் எவ்வித பாதகமும இல்லை ஆனுல், 'அந்த ஹேதுவை ருதரனே விவரித தான' எனபதே ஸ்ரீ பாஷயகாரருடைய அபிபராயம என்பது "ருத்ரேண வ்யவஸ்திதம்" [ருதரனலே விவரிககப்பட்டிருககின்றது] என்னும் மூல க்ரந்த வாக்யததால் ஏற்படுகின்றது

ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா—302 வது பககததில் இதன் ஆததததைக காணக.

ஸர்வகத்வாத்—இநத சலோகததின் பொருளாவது—'பரமாதமா எவ்விடத திலும் வ்யாபிததிருககிறபடியால், நான் அவனே, என்னிடததிலிருநதே எல்லாம் உணடாகினறது ; நானே ஸகல வஸது ; ஸநாதநனை இருக்கும என்னிடததிலேயே ஸகல வஸதுவும் இருககினறது' எனபதுதான் இதன் தாத்பாயம் மூல கரநதததி லேயே தெளிவாக விவரிககபபட்டிருககின்றது.

acharya.org

தா' இதி ஸர்வே சப்தா: ஸர்வசரீரம் பரமாத்மானமேவாபிதததீத்யுக்தம். அத: 'அஹம்' இதி சப்த: ஸாக்ஷாத்ப்ரகாரப்ரகாரிணம் பரமாத்மானமேவாபிதத்தே । அத: ஐதத்தாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் "ஸ்ருத்தைவ தத் ஸர்வம் ஸதாயதனா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா:" இதி வாக்ய காரேண । கார்யாவஸ்த: காரணாவஸ்தஸ்ச ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துசரீர: பரமாத்மைவேதி "ஸர்வம் ஸ்த்யுத்தா:" இத்யுக்தம் । "ஸ்ருத்தேதி தமேவமுபாஸத்தே ஸ்ராஹயந்தி ச" [ப்ர ஸூ. 4-1-3] இதி ஸூத்ரகாரேண ச । உபாஹாரதே ச ப்ரஹ்மஸூத்ர ப்ரஹ்மபாவம் ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மம் ப்ரத்யாஹ ।

வயாபிததிருககிறபடியால, ஸகல சபதஙகளும் ஸாவததையும சரீரமாக உடைததா யிருககும பரமாதமாவையே குறிககினறன எனறு இநத சலோகததால சொலலபபடு கினறது ஆகையால, இநத சலோகததில காணபபடும "அஹம்" [நான] என்னும சபதம, நான எனபதால் நிரதேசிககபபடும ஆதமாவை பரகாரமாயுடைய பரகாரியா யிருககும பரமாதமாவையே சொலலுகின்றது ஆகையினால, வாககியகாரரும, "ஸ்ருத்தைவ தத் ஸர்வம் ஸதாயதனா:" இதயாதியால 'பரஹமம சேதநாசேதநஙகள் எலலாவறறி னுடையவுமான உதபததிககுக காரணமாகிறபடியால, அதை எலலாவறறுககும ஆதமாவென்று கரஹிதது உபாஸிகக வேணடியது எனபதுதான இதன கருதது" எனறு சொலலி இருககிறாா பரமாதமா காரயாவஸதையில் ஸதூல சேதநா சேதநஙகளை யும காரணவஸதையில் ஸூக்ஷ்ம சேதநா சேதநஙகளையும சரீரமாக உடைததாயிருககிற படியால, 'ஸாவததினுடைய உதபததிககும அவா காரணம' எனறு சொலலபபடுகின றது. ஸூதரகாரருடைய "ஸ்ருத்தேதி தம்..." இதயாதியான ஸூதரமும இதறகு ப்ர

ஸர்வே சப்தா:—எலலா சபதஙகளும் பரமாதமாவையே குறிககினறன [208-213 வது பககஙகளைப பாாகக]

கார்யாவஸ்த:—'சேதந வஸதுககளெலலாம நிதயஙகளாகையால் அவை களின நிஷபததி எபபடி உபபநநமாகும? ஆகையால "ஸர்வம் ஸ்த்யுத்தா:" எனறு சொலவது அநுபபநநம' எனறு சஙகிததுக கொணடு ஸமாதாநம சொல்லு கிறாா 'சேதநாசேதநஙகளின ஸவரூபம நிதயமே யானாலும அவஸதையின பேதத தால நிஷபததி உபபநநமாகும' எனபதே ஸமாதாநம இதுதான, 'காரயாவஸதை' எனறும 'காரணவஸதை' எனறும இரணடு அவஸதைகள இவவிடத்தில் பரஸதா விககபபடுவதன தாதபாயம

ஸ்ருத்தேதி தமேவமுபாஸத்தே ஸ்ராஹயந்தி ச இநத ஸூதரததின பொருள் :— **ஸ்ருத்தேதி** [அநுஸந்தானம் கார்யம்]—பகவானைத தனககு ஆதமாவெனறே அநு ஸநதாநம செயயவேணடும, [**தமேவ பூர்வே உபாஸிதார:**] **உபமத்தி**— அபபடியே பூாவாகளான உபாஸகாகள உபாஸிததிருககிறாாகள , [**தமேவ சாஸ்த்ராணி ச**] **ஸ்ராஹயந்தி**—அபபடியே சாஸதரஙகளும உபதேசிககினறன

உபாஹாரதே—எலலா ஜீவனகளும பரமாதமாவைத தமது அநதராதமாவாக

acharya.org

"தவாங்ஜராத்மா உஉ அ யெ அாநெ்ய் தெஹிஸம்ஜ்ஞிதாஃ ।

உதி ரூத்ரஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்சாநெ்யஷாம் தெஹிநாம் அ ஸர்வெஷாம் நாராயணொ(அ)ந்தராத்ம தயாவஸ்தித உதி । ததா தத்ரைவ

"விஷ்ணுராத்மா ஹமவதொ ஹவஸ்யாபி ததைஜஸஃ ।"

உதி । தத்ரைவ ।

"ஸ தஸ அஸ விபுயஜ்ஞஸ ப்ரஸாதகொ(அ)யஜஸ ஸ்ர்தஸ ।
தஆதிஷ்டந்திஸம்யாநஸ ஸர்ஷ்டிஸம்ஹாரகாரகஸ ।"

உதி । அந்தராத்மதயா(அ)வஸ்திதநாராயணதர்ஷிதஸம்யாஸ ப்ரஹ்மருத்ரஸ ஸர்ஷ்டிஸம்ஹாரகாயகர்மாதிதாயிநஃ ।

நாராயணகாரணத்வாஸ்வாதநம் ஸமாப்தம் ।

மாணம். மஹாபாரதததிலும, பரஹ்மாவும ருதரனும பேசிககொள்ளுமிடததில், பரஹ்மா ருதரனைபபாாதது "தவாங்ஜராத்மா உஉ அ" இத்யாதியான சலோகததால், 'நீ நான் மறறை தேஹிகள நம எலலாருககும பரமேசவரனுயிருககும் நாராயணனே அநதராதமாவாக இருககிறாா' என்று சொல்லி யிருககிறாா. அவவிடததில காணப்படும "விஷ்ணுராத்மா", "ஸ தஸ அஸ" இதயாதியான சலோகஙகளும, 'பரஹ்மா ருதரன இவாகள் இருவரும, தமககுள அநதராதமாவாக இருககும நாராயணனால் காணபிக்கபபட்டுள்ள வழியின் பரகாரமே ஜகததின ஸருஷ்டியையும ஸமஹாரததையும செயது வருகிறாாகள' எனறு சொல்லுகினறன.

நாராயணனே ஜகததகாரணம எனபதன்
உபபாதநம முறறிறறு.

உடைததாயிருககினறன என்பது விததமேயானுலும, பரஹ்மா ருதரன இவாகளும் அபபடிப்பட்டவர்களே எனபதை விசேஷிததுக காணபிக்கும பொருட்டு இநத மஹா பாரத சலோகம இவ்விடததில் எடுககபபட்டிருககின்றது.

ஸர்வெஸ்வரஃ—நாராயணனுடைய உள்ளிலும அவனே நியமிததுக்கொணடு மற்றுமொரு ஆதமா ஒன்றுமிலலை எனபதை ஸூசிபபிப்பதறகாக இவவிடத்தில் 'பரமேசவரன' எனனும சபதம் பரயோகிககப படடிருககினறது. விஷ்ணுராத்மா அளவறற தேஜஸஸை உடைய ருதரனுககும நாராயணனே அநதராத்மா.

நாராயணதர்ஷிதஸம்யாஸ— ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணததில் "தஆதிஷ்டந்திஸம்யாநஸ" என்றிருப்பது ஆர்ஷ பரயோகம "தஆதிஷ்டந்திஸம்யாஸ" என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்தரததிறகு ஒததது ஆகையால தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா "தர்ஷிதஸம்யாஸ" எனறு பரயோகிததிருககிறாா.

acharya.org

ஸ்ரீ:

நிமித்தோபாதாநயோரைக்யஸமர்த்தநம் ।

நிமித்தோபாதாநயோர்பேதம் வதந்தோ வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதா: ; "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" [ப்ர. ஸூ 1-1-2], "ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டா

ஸ்ரீ:

நிமித்தோபாதாநயோர்பேதம் ஜகத்தின் நிமித்த காரணமும் உபாதான காரணமும் வேறுபட்டவை என்று வாதிப்பவர்கள் வேதத்திற்கு விருத்தமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் வேத பாஹ்யர்களே ஆவார்கள் என்னென்றால், அப்படிச் சொல்வது, வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிந்திருக்கும் ஸ்ரீவ்யாஸரால் செய்யப்பட்டுள்ள 'ஜந்மாத்யஸ்ய' 'ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த' இத்யாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால், உபநிஷத் வாக்யங்களைக் கொண்டு 'நாராயணனே ஜகத்காரண வஸ்து' என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, 'நாராயணன் ஜகத்துக்குக் காரணமென்று உபநிஷத்துக்கள் சொன்னபோதிலும், அவன் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணம் மாத்ரமே ஆகக்கூடும், ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் ருத்ரனாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்று வாதிக்கும் சில அவைதிகர்களின் மதத்தை நிராகரிக்கிறார் ஜந்மாத்யஸ்ய யத:—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள், முதல் அத்யாயம் முதல் பாதம் இரண்டாவது ஸூத்ரம் [281-வது பக்கத்தில் இதன் பொருளைக் காண்க] 'இந்த ஜகத்தின் உத்பத்தி எதனிடமிருந்தோ' என்னுமிடத்தில், 'எதனிடமிருந்தோ' என்பதன் தாத்பர்யம் 'எதை நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதானகாரணமாகவும் உடையதோ' என்பதுதான் என்னென்றால், 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்' என்னும் ப்ரஸித்தவத்தையை இது நிர்த்தேசிக்கின்றதன்றோ? அதில் காணப்படும் ப்ரஸித்தியும், உபாதானம் நிமித்தம் இரண்டையும் விஷயமாக உடையது, 'ஸதேவ ஏகமேவ' என்பதால் உபாதானத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு, 'அத்விதீயம்' என்பதால் வேறொரு அதிஷ்டாதா நிவாரணம் செய்யப்படுகிறபடியால் நிமித்தத்வமும் விளக்கப்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், இந்த ஸூத்ரம், 'இரண்டு காரணங்களும் வெவ்வேறு' என்று சொல்வதற்கு விரோதிக்கும்.

ப்ரக்ருதிஶ்ச. இதுவும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் [இதன் பொருளை 196-வது பக்கத்தில் காண்க] இந்த ஸூத்ரத்தில், 'ஜகத்தின் உபாதான காரணமும் ப்ரஹ்மமே' என்று 'ப்ரக்ருதிஶ்ச' என்பதால் சொல்லப்படுகிறபடியால், இதுவும் நிமித்தோபாதான பேத வாதத்திற்கு விரோதிக்கும்

acharya.org

ஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" [ப்ர.ஸூ.1-4-23] இத்யாதிஷு விவ்ருணீத ஸூத்ரவிரோதாத்; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்", "ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய", "ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத் யதோ த்யாவாப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷு:", "ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந்", 'ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி", "ந தஸ்யேசே கஸ்சந தஸ்ய நாம மஹத்யஶ:," "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந," 'ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" "புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச பவ்யம், உதாம்ருதத்வஸ்யேஶாந:", "நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" இத்யாதி ஸர்வஶ்ருதிகணவிரோதாச்ச । இதிஹாஸபுராணயோஶ்ச ஸ்ருஷ்டிப்ரளயப்ரகரணயோ: நாராயண ஏவ பரதத்த்வமுச்யதே। யதா மஹாபாரதே,

"கேந ஸ்ருஷ்டமிதம் ஸர்வம் ஜகத் ஸ்தாவரஜங்கமம் ।
ப்ரளயே ச கமப்யேதி தந்நோ ப்ரூஹி பிதாமஹ ॥"

ஸூத்ரங்களுக்கும். 'ஸதேவ ஸோம்ய...' இத்யாதியான ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களுக்கும் விரோதிக்குமன்றோ? இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயம் இவைகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கும் இடங்களில் நாராயணன் ஒருவனே பரதத்வமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மஹாபாரதத்தில் 'ஹே பிதாமஹ! ஸகல ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும் அடக்கியுள்ள இந்த ஜகத் முழுவதும் யாரால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்

ஸதேவ ..இந்த வாக்யத்தில், ஜகத்தின் உபாதாநகாரணம் நிமித்தகாரணம் இரண்டும் ப்ரஹ்மமே என்று சொல்லப்படுகின்றது என்பது கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ததைக்ஷத .'பஹுவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பிக்கிறபடியால், நிமித்த காரணத்வம் விளங்குகின்றது "ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்" என்பதால் உபாதாநத்வம், "ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத்" என்பதால் நிமித்தத்வம்; **ஸர்வே நிமேஷா**' என்பதால் கால விசிஷ்டமாயிருப்பதற்கு நிமேஷம் முதலியவைகளைக் குறித்து உபாதாநத்வம், "**ந தஸ்யேசே**" என்பதால் நிமித்தத்வம், "**நேஹ நாநாஸ்தி**" என்பதால் உபாதாநத்வம், "**ஸர்வஸ்ய வஶீ**" என்பது 'எல்லாம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமென்பதைச் சொல்லி, அதனால் ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத பொருள் ஒன்றுமில்லை என்று நிஷேதிக்கிறபடியால் அது நிமித்தத்வத்தைக் காட்டுகின்றது "**புருஷ ஏவேதம்**" என்பது நிமித்தத்வம் உபாதாநத்வம் இரண்டையும் குறிக்கின்றது "**அம்ருதத்வஸ்யேஶாந:**" என்பது 'அவன் முக்தியைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதையும், "**நாந்ய: பந்தா:**" என்பது 'அவனைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு உபாயமும் இல்லை' என்பதையும் குறிக்கின்றன.

மஹாபாரதே—ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களின் ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேவலம் ஸாத்விகமான இதிஹாஸம் மஹாபாரதம்; கேவலம் ஸாத்விகமான புராணம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம். ஆகையால் இவை இரண்டிலுமிருந்து இவ்விடத்தில் வசனங்கள் காண்பிக்க

acharya.org

“நாராயணோ ஜகந்மூர்த்தி ப்ரபுஞாத்மா ஸநாதந:”
“ஜேஷய: பிதரோ தேவா மஹாபூதாநி யாதவ: ।
ஜங்கமாஜங்கமம் சேதம் ஜகந்நாராயணோத்பவம் ॥”

இதி । ப்ராரம்பே ச “ஸர்க்கஸ்திதி” ... ஸர்வ ... யத்யேவ ... ஸர்வதக்வவ்யவஸ்தாயாம் ஏதச்சேவ பர்யாப்தமிதி மீதம் ப்ரமா ஹீதம் வைஷ்ணவம் ச புராணம், ‘ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ப்ரஹ்மேத்யவம ...’ இதி ப்ருஷ்டவதோ ஐக்ம் ‘விஷ்ணோ: ஸகாஸாத் உத்பூதம்’ இத்யாதிநா ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிசேஷவ்ருத்திவாதநேகவ ரதயா ப்ரவ்ருத்திதி ஸர்வஸம்மதம் । தயா ப்ரஷம்யோவஸம் ஸாரோ அ

படடது ? இவையெலலாம பரளயம அடையும காலததில யாரிடம போய அடைகின றன ? இதை எனககுச சொலலவேணடும’ எனனும பரசநமும, ‘நாராயணன ஒருவனே ஜகத முழுவதையும சரீரமாக உடையவன , எலலா வஸதுககளுககும அவனே ஆதமா , அவன எபபொழுதும இருககிறவன மஹாஷிகள, பிதருககள, தேவாகள, மஹாபூதஙகள, தாதுககள, மறறுமுளள ஜஙகம ஸ்தாவர ரூபஙகளான வஸதுககள, இவைமுதலான ஜகத முழுவதும நாராயணனிடமிருநதே உணடானது’ எனனும ஸமாதாநமும காணபபடுகினறன தவிரவும, கிழககு வடககு தெறகு மேறகு இநத திககுககளிலுளள ஸகல சிஷடாகளாலும, ‘தாமாநுஷடாநஙகள தததவஙகள இவை அனைவறறையும உளளபடி உணாததுவதில இநதப புராணமொனறே போதுமான பரமாணம’ எனறு எவவித ஆகேஷபமுமினறிககே பரிகரஹிககபபடடுளள ஸ்ரீ விஷணு புராணமும, ஆரமபததில், ‘ஜகததின் ஸருஷடி முதலியவைகளுககு பரஹமமே காரணமெனறு தெரிகினறது , அநதக காரண வஸது யாது ?’ எனறு ஒரு பரச்நததைச செயது கொணடு, அதறகு ஸமாதாநமாக, பரஹமததின ஸ்வரூபததினுடைய விசேஷததையே விளககுவதறகு பரவ்ருததிதது, ‘விஷ்ணுவினிடமிருநது இவையெலலாம உணடானவை’ எனறு சொலலுகினறது; அபபடி பரஹமததின ஸ்வரூப விசேஷததை விளககுவதே அதன நோககமெனறு எலலாரும அஙகீகரிததிருககிறாாகள முடிககபபடுகின்றன

ப்ராஷ்ய ..இபபடி எலலாராலும பரிகருஹீதயாயிருககிறபடியால, இநதப புராணம அதிமாதரம ஆபதமெனறு தயோதிபபிககபபடுகினறது ‘ ஸர்வசிஷ்டை: ஸர்வ தத்வ வ்யவஸ்தாயாம்—அனுஷடாநம தததவஸதிதி இரணடிலும இநதப புராணம பரமாணம

ஜந்மாதிகாரணம் கிம் —ஜகததின ஜநமம ஸதிதி லயம இவைகளுககுக காரணம எது ? இநதக கேளவியை முனனிடடுககொணடு இநதப புராணம பரவ்ருததிககிறபடியால, இநதப புராணததின் விஷயம இதுவே எனபது ஏறபடுகினறது. ஆகையால இது அநய பரமனறு மறறைப புராணஙகள ஆரமபிககும பரகாரததைப பாாததால அவை இது போல அநநய பரஙகளாகமாட்டா எனபது விளஙகும இதைக காணபிக்கிறததறகாகவே ‘ ப்ருஷ்டவதோ ஐக்கம் ’ எனறு சொலலபபடடிருககினறது

acharya.org

"ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ ।
புருஷஶ்சாப்யுபாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மனி ।
பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாதார: பரமேஶ்வர: ।

விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே ।"
இதி । ஸர்வேஷு வேதாந்தேஷு ஸர்வை: ஶப்தை: ஸர்வகாரணதயா அயமேவ கீயத இத்யர்த்த: । யதா ஸர்வாஸு ஶ்ருதிஷு கேவலபரப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஶேஷநிர்ணயாயைவ ப்ரவ்ருத்தோ நாராயணாநுவாக:, ததேதம் வைஷ்ணவம் புராணம்

"ஸாங்க்ஷேபாத் ஶ்ரூயதாம் ஸ்ருஷ்டிர் யதா ஜாதம் ।
பஹுவ ஹர்யஸ்ய யதோக்தம் ஸ்ம ப்ரவக்ஷ்யதி ।

விலும, அநதப புராணம, 'ப்ரக்ருதியா மயாக்யாதா' இதயாதியான சலோகததால 'பரகருதி புருஷன இவை அடஙகிய பரபஞசததிறகுப பரமாதமாவே பரம காரணம' எனறு சொலலி, 'பரமாத்மா .' இதயாதியால 'அநதப பரமாதமா நாராயணனே' என்பதை விளககுகினறது இநத சலோகஙகளின கருதது எனன வெனறால — ஸகல வேதஙகளிலும ஸகல வேதாநதஙகளிலும காணபபடும ஸகல சபதங களாலும இநத நாராயணனே ஜகததின பரம காரணமெனறு கூறபபடுகினறான எனபதுதான ஸகல சருதிகளுககுளளும நாராயண அநுவாகமானது பர பரஹம ஸ்வரூப விசேஷம எபபடிபபடடது' எனபதையே விளககுவதறகு பரவருததிததிருபபது போல, புராணஙகளுககுள இநத வைஷணவ புராணம கேவல பரதத்வ பரதிபாதநததையே நோககமாக உளளது. இநத கரநதம, முதலில,

---

ப்ரக்ருதி ஸருஷடிகாலததில ஸதூலாவஸதையிலும பரளயகாலத்தில ஸூக்ஷ மாவஸ்தையிலும இருககும பரகருதியும ஜீவாதமாவும இரணடும பரமாதமாவி னிடததிலேயே லயிககினறன இபபடிச சொலவதால பரபஞசததிறகுப பரம கார ணம பரமாதமாவே' எனறு சொனனதாயிறறு

பரமாத்மா ச பரமாதமா ஸாவததிறகும ஆதாரம அதாவது—அவன ஸா வததுககும ஆதமா, ஸாவமும அவனுககு சரீரம பரமேஶ்வர:—அவனுககு மேற படட வேறு ஒரு ஈசவரனிலலை அபபடிபபடட பரமாதமாவானவன விஷ்ணுவே.

ஸர்வை: ஶப்தை:—சிறசில வேதாநத வாகயஙகளில ஆகாச முதலிய சப தஙகள பரயுகதஙகளாக இருநதாலும அநதச சபதஙகளெலலாம விஷ்ணுவையே குறிக கினறன

ஸாங்க்ஷேபாத்—இதுவரையில ஸஙகரஹமாகச சொலலபபடடுளள விஷயத தை இபபொழுது விஸ்தாரமாக விவரிககிறார இநதப புராணம அநயபரமனறு, கேவ லம பரபரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷததை நிரணயிககும பொருடடே பரவ்ருததமானது எனபதே இநத விஸதாரததின நோககம

acharya.org

யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதச்சைதச்சராசரம் ।
லீநமாஸீத் யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச ॥

இதி 'பரம் ப்ரஹ்ம கிம்?' இதி ப்ருஷ்ட்வா,

"**விஷ்ணோ: ஸகாசாதுத்பூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம் ।**
ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்ச ஸ: ॥
பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்தித: ।
ரூபவர்ணாதிநிர்தேசவிசேஷணவிவர்ஜித: ॥
அபக்ஷயவிநாசாப்யாம் பரிணாமர்த்திஜந்மபி: ।
வர்ஜித: சக்யதே வக்தும் ய: ஸதாஸ்தீதி கேவலம் ॥
ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தம் ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: ।
தத: ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபட்யதே ॥

'**மைத்ரேய பரிப்ருச்சாமி**' இத்யாதி ச்லோகங்களினால், 'சராசரங்களடங்கிய இந்த ஜகத் எதனிடமிருந்து உத்பன்னமானது? எப்படி உத்பன்னமானது? எதனிடமிருந்து உத்பத்தியை அடையப்போகின்றது? அதன் ப்ரகார மென்ன? இதன் ஆந்தர **ஸ்திதிக்குக்** காரணம் எது? பாஹ்ய **ஸ்திதிக்குக்** காரணம் எது? இதற்கு முன் இதன்

மைத்ரேய பரிப்ருச்சாமி ..இதன் அந்வயம் —**ஸத்தம சராசரம் ஜகச்ச யதோ** பபூவ **யதா** பபூவ, யதோ **பவிஷ்யதி யதா பவிஷ்யதி, யத்ர லீந மாஸீச் யதா லீநமாஸீச், யத்ர லயமேஷ்யதி யதா லயமேஷ்யதி, யந்மயம் ச இதீதம் ஸர்வம்** ச்ரோதுமிச்சாமி । **யந்மயம்**—எதனுடைய நிறைந்த **ஸ்திதியைப்** பெற்றிருக்கின்றது 'எதன் விகாரம்?' என்பது அர்த்தமன்று, என்னென்றால், '**யத:**' என்பதனாலேயே அந்தப் ப்ரச்நம் கேட்கப்பட்டதாய் விட்டதன்றோ? '**யந்மயம்**'— இது ஆந்தர **ஸ்திதியின்** காரணத்தைப்பற்றிய ப்ரச்நம் '**ச**' என்பதால் பாஹ்ய **ஸ்திதியின்** காரணமும் கேட்கப்பட்டதாகின்றது

விஷ்ணோ: ஸகாசாத்—ஸங்கல்ப ரூபமான ஜ்ஞானத்துடன் கூடியிருக்கும் **விஷ்ணுவினிடமிருந்து** காச -ப்ரகாசம், ஜ்ஞானம்; **அதாவது** ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானம் **அதனுடன்** கூடியவன் '**ஸகாச**' **விஷ்ணு**.—**இது** ரூடியாகவே தேவ**தா** விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது, வ்யாபித்து நிற்குமவன் என்னும் அவயவ சக்தியால், **யதோ பபூவ' யதா பவிஷ்யதி'** என்று கேட்கப்பட்டுள்ள ப்ரகார **விஷயமான** ப்ரச்நங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது **ஸ்திதி ஸம்யமகர்த்தா**-ஸ்திதி நியமனம் இவைகளின் காரணம் **இது** பாஹ்ய காரண ப்ரச்நத்தின் உத்தரம், '**ஜகச்ச**' ஜகத்தும் அவனே; அதாவது—அவனே ஜகத்திற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான் **இது ஆந்தர காரண** ப்ரச்நத்தின் **உத்தரம்**

பர. **பராணாம்**—ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் உயர்ந்தவன், **பர மாத்மா**—எவ்விடத்திலும் வ்யாபித்து நிற்கிறான், **ஆத்மஸம்ஸ்தித:**- தான் ஸ்வநிஷ்டன் மற்றவை எல்லாமும் இவனிடத்திலேயே நிஷ்டையைப் பெற்றிருக்கின்றது இந்த

தத்ர ஸர்வம் நித்யஜம் அக்ஷயம் அவ்யயம் |
ஏகஸ்வரூபம் ச ஸதா ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம் ||
ததேவ ஸர்வமேவைதத் வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபவத் |
ததா புருஷரூபேண காலரூபேண ச ஸ்திதம் ||

ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் விகாராந் குணாதிதோஷாம்ஶ்ச முநே வ்யதீத: | அதீதஸர்வாவரணோऽகிலாத்மா தேநாஸ்த்ருதம் யத்புவநாந்தராளே ||

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோऽஸௌ ஸ்வஶக்திலேஶாத்த்ருதபூதஸர்க: | இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ: ஸம்ஸாதிதாஶேஷஜகத்திதோऽஸௌ ||

தேஜோ பலைஶ்வர்யமஹாவபோதஸுவீர்யஶக்த்யாதிகுணைக

லயத்திற்குக் கர்த்தா யார்? இனி இதன் லயத்திற்குக் கர்த்தா யார்?' என்று பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஸாமாந்யமான ப்ரச்நங்கள் சிலவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு, பிறகு 'விஷ்ணோ: ஸகாசாத்' இத்யாதியான வாக்யங்களால், அந்தக் கேள்விகளுக்கு ஸமாதாநமாக பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கின்றதன்றோ? இப்படி இந்த க்ரந்தம் அந்யபரமாக இதை நிர்ணயிப்பதற்

மூன்று விசேஷணங்களால், இந்தப் பரமாத்மா காலம் தேசம் வஸ்து இவைகளால் அபரிச்சிந்நன் என்பது சொல்லப்பட்டதாகின்றது 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்பதிலுள்ள 'அநந்த' சப்தத்தின் அர்த்தமே இது

ரூபவ . 'ரூபவத்' - ஜாதி, 'வர்ண:' - குணம். இவை முதலியவை யற்றவன், கால பரிச்சிந்நங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் 'அவ்யய'.. ஆறுவித விகாரமுமற்றவன் குறைவது, நசிப்பது, மாறுவது, தளர்வது, உத்பந்நமாவது, கார்த்சித்கமாக இருப்பது—இவை யாறும் விகாரங்கள் 'ஜந்ம' என்பது கடைசி இரண்டு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ஸதாஸ்தீதி கேவலம் வக்தும் ஶக்யதே—எப்பொழுதும் இருக்கிறான் என்று மாத்ரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடியவன் இதுவரையில் காலாபரிச்சேதம் விவரிக்கப்பட்டது

ஸர்வத்ர எவ்விடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான், எல்லாம் இவனிடத்தில் வஸிக்கின்றது; ஆகையால் அவனை வித்வான்கள் வாஸுதேவனென்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள் இது தேசாபரிச்சேதத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

அஜம், அக்ஷயம், அவ்யயம் —எவ்வித விகாரமுமற்றவன் 'இவ்விதம் எவ்வித விகாரமுமற்றவனாயிருக்கிறபடியால் அவன் நித்யன்' என்று அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டும் ஏகஸ்வரூபம்—ஒரே ஸ்வரூபத்தை உடையவன்; ஆகையால் இவனுக்கு ஸமனாவது அதிகனாவது வேறு ஒருவனுமில்லை என்பது கருத்து ஸதா நிர்மலம்—முக்த ஜீவர்கள் போலன்றிக்கே எப்பொழுதும் நிர்மலன் ஹேயாபாவாத் நிர்மலம்—பத்த ஜீவர்கள் போலன்றிக்கே கர்ம ஸ்பர்சமற்றவன்

acharya.org

ராணி । பர: பராணாம் ஸகலா ந யஸ்ய க்லேசாதய: ஸந்தி பராவ
ரேசே ॥

ஸ ஈச்வரோ வ்யஷ்டிஸமஷ்டிரூபோ அவ்யக்தரூபோ ப்ரகடஸ்வ
ரூப: । ஸர்வேச்வர: ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வ
ராக்ய: ॥

ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந தஸ்தோஷம் சுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூ

காகவே பரவருத்திருக்கிறபடியால், அந்ய பரங்களான மற்றை புராணங்களெல்லா
வற்றையும் இதற்கு அநுகுணமாகவே வ்யாக்யாநம் செய்யவேண்டும் மற்றை புரா

தத்வ— இதன் அன்வயம் —வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபவைகம் பராத்பரம்
யேந காரணேந அஸ்தம் ஸர்வமேவேதஜ்ஜகத் தத்வ. இதனால்
வஸ்து பரிச்சேதம் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது ஸர்வ வஸ்துக்களுடனும்
ஸமாநாதிகரணமா யிருப்பதற்கு அபேக்ஷிதமான யோக்யதையைத்தான வஸ்து அப
ரிச்சேதமென்று சொல்லுகிறார்கள் ஸகல ஜகத்தும் அந்த ப்ரஹ்மமே என்று ஸர்வ
ஸாமாநாதிகரண்யத்தை இது சொல்லுகிறதன்றோ?

ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் இவை ப்ரபந்தத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில் காணப்
படும் வாசநங்கள் ஸர்வபூத ப்ரக்ருதி:— ஸர்வபூதங்களுக்கும் ப்ரக்ருதி (அதா
வது மூலபூதமான தத்வம்) என்பது 'ப்ரதாநம்' என்னும் அசேதந தத்வத்தைக் குறிக்
கின்றது, விகாரா:—அந்த ப்ரதாநத்தின் விகாரங்களாகிற 'மஹத்' முதலியவை
குணா:-ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்கள் அதீத ஸர்வாவரண:—
எவ்வித ஜ்ஞாந ஸங்கோசமு மற்றவன் ஸர்வாத்மா -அவனால ஸமஸ்த வஸ்துக
களும் வ்யாபதங்களா யிருக்கிறபடியால அவன ஸகலத்துக்கும் ஆத்மா இதுவரை
யில ஹேய குணங்களற்றிருக்கும் தன்மை இனி கல்யாண குணத்வம் ஸமஸ்த
கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ ஸமஸ்த கல்யாணகுண: । ஸ்வசக்தி அந்த
திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் ஸகலத்தையும் எவ்வித ஆயாஸமு மின்றிக்கே தரிக்கின்றது
இச்சா .ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே விலக்ஷணங்களான விக்ரஹங்களை எடுத்துக்கொள்
பவன ஸம்ஸாதித அப்படி அவதரிப்பது ஜகத்தினுடைய ஹிதத்தின பொருட்டே
தேஜோ . ஷாட்குண்ய பரிபூரணன ஸகலா தோஷங்களற்றவன.
ஆகையால பராணாம் பர:. வ்யஷ்டி ஸமஷ்டி சப்தங்கள காரய காரணாவஸ்தை
களில இருக்கும் ஜீவனகளையும், வ்யக்த அவ்யக்த சப்தங்கள் அவ்வவஸ்தைகளில்
இருக்கும் அசேதநத்தையும் குறிக்கின்றன. ஈச்வர:-இவன தான ஈச்வரன ;
ப்ரஹ்மம் என்பது இவனைக் காட்டிலும் வேறு அன்று ஸர்வேச்வர:-எல்லாரை
யும் நியமிக்கிறவன ஸர்வத்ருக்-ஸர்வ பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிப
வன் ஸர்வவேத்தா-அவைகளின ப்ரகாரங்களை அறிபவன்

அஸ்தோஷம்—ப்ரக்ருதியைப் போலன்றிக்கே விகார ரூபமான தோஷமற்
றம், சுத்தம்-பத்தஜீவர்கள் போலன்றிக்கே காமத்துக்கு உட்பட்டிருக்கும் தோஷ
மற்றும், நிர்மலம்-முக்தர்கள் போலன்றிக்கே காம ஸம்பந்தத்திற்கு ஆஹ

வம் । ஸம்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா தஜ்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோ'ந்யது க்தம் ।"

இதி பாராஶர்யேண விஶேஷநிர்ணயாயைவ ப்ரவ்ருத்தம் । அந்யாநி ஸர்வாணி புராணாந்யேதத்விரோதேந நேயாநி । தேஷாம் அந்யபரத்வம் ச தத்ததாரம்பப்ரகாரைரவஸேயம் ; ஸர்வாத்மநா விரோதாம்ஶஸ்து ராஜஸதாமஸத்வாதநாதரணீய: ।

தத்ரைவ

"ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்தந: ॥"

இதி த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் ப்ரதீயத இதி சேந்நைவம் । ஏக

ணங்கள் அவ்விதம் அந்யபரங்கள் என்பது, அவையவைகளின் ஆரம்ப மாதிரிகளிலிருந்து விளங்கும். இந்தப் புராணங்களில் எது 'அத்யந்தம் விருத்தமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதெல்லாம் ரஜஸ்தமோ மூலமென்று அநாதரிக்கத் தகுந்ததே.

தத்ரைவ—இந்த விஷ்ணு புராணத்திலேயே, 'ஜநார்த்தனன் என்னும் பகவானே, ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிற ப்ரஹ்மா என்னும் பெயரையும், ஸ்திதி கர்த்தாவாகிற விஷ்ணு என்னும் பெயரையும், ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிற ருத்ரன் என்னும் பெயரையும் அடைகின்றான்' என்று மும்மூர்த்தி ஸாம்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! ஆகையால்

மாயிருக்கும் தன்மையாகிற தோஷமற்றும், ஸர்வம்-நித்யங்கள் போலன்றிக்கே ஒப்புயர்வற்றும் இருக்கும் பரப்ரஹ்மமானது, யேந ஸம்ஜ்ஞாயதே- யாதொரு சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படுகின்றதோ, யேந ஸம்த்ருஶ்யதே யாதொரு ஸாக்ஷாத்காரரூப ஜ்ஞானத்தால் பார்க்கப்படுகிறதோ, யேந அதிகம்யதே யாதொரு பரபக்தி ரூப தசையை அடைந்திருக்கும் ஜ்ஞானத்தால் அநுபவிக்கப்படுகின்றதோ, ததேவ ஜ்ஞாநம்-அதுதான் உத்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞானம்; அதோ'ந்யத் அஜ்ஞாநமேவ மற்றதெல்லாம் ஜ்ஞானமாகமாட்டாது.

பாராஶர்ய-பொதுவாகக் கேட்கப்பட்ட ப்ரச்நத்தை முன்னிட்டு இவ்வாறு விசேஷ விஷயமாக ஸமாதானம் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறபடியால் இந்தப் புராணம் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தினுடைய விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே ப்ரவ்ருத்தம் என்பது நன்றாக விளங்குகின்றது.

ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் — ஜநார்த்தனன் ஒருவனே ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்னும் ஸம்ஜ்ஞையை அடைகிறான்' என்பதன் தாத்பர்யம் 'அந்த மூன்று மூர்த்தியும் ஸமம்' என்பதாகமாட்டாது, அந்த மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஜநார்த்தனனே அந்தராத்மா' என்பது தான் தாத்பர்யமாகும். க்ரமஸம்ப்ரதாயம் அதாதாத்ம்யம்- தாதாத்ம்யம்' என்பதற்கு 'அவனே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை' என

acharya.org

ஸஏவ ஜநார்த்தந இதி ஜநார்த்தநஶப்தேநைவ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாதிகார்யஸ்ருஷ்ட ப்ரபஞ்சம் ஆதாராத்மஸ்வரூபோ ப்ரகாரேண நிர்திஶ்யதே । ஜகச்ச ஸ இதி ஸர்வம் ஸம்க்ரஹேணோக்தம் விவ்ருணோதி ।

“ ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யம் ச பாதி ச ।
உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு: ॥”

விஷ்ணுக்கே எவ்விதம் பரத்வம் சொல்லக்கூடும்? என்னும் ஆக்ஷேபம் நிலை பெற மாட்டாது. ஏனென்றால், இந்த ச்லோகத்தில், ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்கள் முதலான ஸகல ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஜநார்த்தனன் ஒருவனுடைய தாதாத்ம்யமே சொல்லப்படுகின்றது. ஸகல ப்ரபஞ்சமும் ஜநார்த்தனன் ஒருவனையே ஆத்மாவாக உடையது என்பதே கருத்து. அப்படி தாதாத்ம்யம் சொல்லவேண்டுவது இந்த ப்ரகரணத்தில் அபேக்ஷிதமே, ஏனென்றால் ‘ஜகச்ச ஸ:” [ஜகத் முழுவதும் அவனே] என்று பூர்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டதை “ஸ்ரஷ்டா” இத்யாதியான ச்லோகத்தால் விவரிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும் ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும், ஸம

பது பொருள். ஆகையால், ‘ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் அவன் ஆத்மாவாக இருப்பது’ என்பது இதன் தாத்பர்யம். ஆனால், விஷ்ணுவுக்கும் ஜநார்த்தனன் என்பவன் அந்தராத்மாவோ? அவ்விருவர்களும் வெவ்வேறு வ்யக்திகளோ?’ என்றால், ‘அப்படி இல்லை, ஜநார்த்தனன் என்பவனே விஷ்ணு, இரண்டும் பர்யாய சப்தங்களாகையால்’ என்பது அதற்கு ஸமாதானம். இது பின்வரும் ‘ஸ்ரஷ்டா’ இத்யாதி ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘விஷ்ணு:’ என்னும் சப்தத்தால் விளங்கும். முன் ச்லோகத்தில் ‘ஜநார்த்தனன் இம்மாதிரி பெயர்களை அடைகிறான்’ என்றும், பின் ச்லோகத்தில் ‘விஷ்ணுவே ப்ரஹ்மாவாக இருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான், ருத்ரனாக இருந்து கொண்டு ஸம்ஹரிக்கிறான்’ என்றும் சொல்வது இவ்விரண்டு சப்தங்களின் பர்யாயத் தன்மையை விளக்கின்றதன்றோ?

ஸ்ரஷ்டா- இந்த ச்லோகத்தின் அந்வயம் — விஷ்ணு: ஸ்ரஷ்டாஸந் ஆத்மாநம் [ஸ்ருஜ்யம்] ஸ்ருஜதி; விஷ்ணு: [பாலக: ஸந்] ஆத்மாநம் பால்யம் பாதி; விஷ்ணு: ஸம்ஹர்த்தா ஸந் [ஆத்மாநம்] ஸம்ஹார்யம் ஸம்ஹரதி। இது தான் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்பது, பின் கூறப்படும் ‘ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்கக்ர்த்தா’ இத்யாதியான ச்லோகத்தால் விளங்கும் ‘ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மா, ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்து, ஸம்ஹரிக்கும் ருத்ரன், ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்து, இவையெல்லாம் விஷ்ணுவே’ என்று ஒரே வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால், விஷ்ணுவாக இருக்கும் அம்சத்தில் [அதாவது- விஷ்ணுவை அந்தராத்மாவாக உடையவைகளாகவும் ஆகையால் அவனுடைய விபூதிகளாகவும் இருக்கும் அம்சத்தில்] இவர்களுள் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை; ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களைப்போல ஸ்ருஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மாவும் விஷ்ணுவின் விபூதிக்குள் அகப்பட்டவனே என்பது ஸ்பஷ்டம். ‘விஷ்ணு

acharya.org

இதி ஸ்ருஷ்ட்யைகநாவஸ்திகம் ப்ரஹ்மாணம் ஸர்ஜ்யம் ச, ஸம்ஹர்த்தாரம் ஸம்ஹார்யம் ச யந்மஹிதிரஸ்ய ஸர்வஸ்ய விஷ்ணுதாதாத்ம்யோபதேஶாத் | ஸர்ஜ்யஸம்ஹார்யபூதவஸ்துவத் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹர்த்ரோ: ஜநார்த்தநவிபூதித்வமேவ ந விஶேஷோ த்ருஶ்யதே | ஜநார்த்தநவிஷ்ணுஶப்தயோ: பர்யாயத்வேந 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்' இதி விபூதிமத ஏவ ஸ்வேச்சயா லீலார்த்தம் விபூத்யந்தர்பாவ உச்யதே | அயமர்த்தஸ்தத்ரைவோச்யதே |

"ப்ருதிவ்யாபஸ்ததா தேஜோ வாயுராகாஶ ஏவ ச |
ஸர்வேந்த்ரியாந்த:கரணம் புருஷாக்யம் ஹி யஜ்ஜகத் ||
ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விஶ்வரூபோ யதோऽவ்யய: |
ஸர்காதிகம் ததோऽஸ்யைவ பூதஸ்தமுபகாரகம் ||

ஹாரத்தைச் செய்யும் ருத்ரனையும் ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்துக்களையும் சேர்த்தாற் போல படித்து அவை எல்லாவற்றுக்கும் விஷ்ணு தாதாத்மயம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், 'ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் எப்படி விஷ்ணுவின் விபூதிகளோ அப்படியே ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யும் ப்ரஹ்மாவும் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்யும் ருத்ரனும் விஷ்ணுவின் விபூதிகளே' என்பது வ்யக்தமாகின்றது; விஷ்ணுவின் விபூதியாயிருக்கும் தன்மையில் இவை இரண்டுக்கும் வாசியில்லை என்பது ஆசயம். இவ்விதம் ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் தனது விபூதியாக உடைய விஷ்ணுவே தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே லீலையின் பொருட்டு விஷ்ணுவாகவும் அவதரிக்கிறபடியால், 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்' [ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன்] என்று விஷ்ணுவுக்கும் தனது விபூதிகளுள் அந்தர்ப்பாவம் சொல்லப்படுகின்றது; ஜநார்த்தனன் விஷ்ணு இவை இரண்டும் பர்யாய சப்தங்களல்லவோ? இவ்விதம் எல்லாம் பர ப்ரஹ்மத்தின் விபூதி என்பது அடுத்து வரும் "ப்ருதிவ்யாப:" இத்யா-

---

வும், ப்ரஹ்மா ருத்ரர்கள் மாதிரி விபூதிகளுள் ஒருவனோ?" என்னும் சங்கை ஏற்கெனவே பரிஹ்ருதம்.

ப்ருதிவ்யாப:—பஞ்ச பூதங்கள் ஸகல இந்த்ரியங்கள் ஜீவாத்மா இவையெல்லாம் அடங்கிய இந்த ஜகத்து, அந்த விஷ்ணுவே. ஏனென்றால் அவன், அவ்யயனாக இருந்தாலும், எல்லாபூதங்களுக்கும் ஆத்மா, விச்வரூபன். இவ்விடத்தில் **'விஶ்வரூப:'** என்பதில் **'ரூப'** என்பதற்கு 'சரீரம்' என்பது பொருள் **'ஹரேஸ்தநு:'** என்பது இதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸர்காதிகம்— தத:—இவ்விதம் அவன் விச்வரூபனாக இருக்கிறபடியால், **பூதஸ்தம் ஸர்காதிகம்**—எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் காணப்படும் ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரம், **அஸ்யைவ உபகாரகம்**-பரமாத்மாவினுடைய லீலாரஸத்துக்கு நிஷ்பாதகமாகிறபடியால் அவனுக்கு சேஷபூதமே.

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய:—ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனும் அவனே, ரக்ஷிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே, ரக்ஷிக்கிறவனும் அவனே

acharya.org

ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச । ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரசேஷமூர்த்திர் விஷ்ணுர் வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய: ।''

இதி । அத்ர ஸாமாநாதிகரண்யநிர்திஷ்டம் ஹேயமிச்ரஸ்ய ச தாதாத்ம்யம் நிரவத்யஸ்ய நிர்விகாரஸ்ய ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகஸ்ய ப்ரஹ்மண: கதம் உபபத்யத இத்யாசங்க்ய 'ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:' இதி ஸ்வயமேவோபபாதயதி । ஸ ஏவ ஸர்வேச்வரேச்வர: பரப்ரஹ்மபூதோ விஷ்ணுரேவ ஸர்வம் ஜகதிதி ப்ரதிஜ்ஞாய 'ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:' இதி ஹேதுருக்த:, யதோ(அ)யமவ்யயோ ஹி ஸர்வபூதாநாமாத்மா விச்வரூப உத்யதே । உக்தம் ச 'தத்ஸர்வம்

தியான ச்லோகங்களால் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ச்லோகங்களில், 'ப்ரஹ்மமோ நிர்துஷ்டமானது, விகாரமற்றது, ஸகல கல்யாண குணாத்மகமானது, ப்ரபஞ்சமோ ஹேய குணங்கள் கலந்தது, இவை இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் நிர்தேசிக்கப்படும் தாதாத்ம்யம் எப்படி உபபந்நமாகும்?' என்னும் ஒரு சங்கையைச் செய்து கொண்டு, புராண கர்த்தாவே 'ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யதோ(அ)வ்யய:' என்று உபபாதிக்கிறார். முதல் ச்லோகத்தில், 'ஸர்வேச்வரேச்வரனும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் விஷ்ணுவே ஸகலமான ஜகத்' என்று செய்யப்பட்டுள்ள ப்ரதிஜ்ஞைக்கு இதில் ஹேது சொல்லப்படுகின்றது: 'அவன் விகாரமற்றவனாக இருக்கையிலும், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அவன் ஆத்மாவன்றோ? ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் அவன் சரீரமன்றோ?' என்பது இந்த வாக்யத்தின் பொருள். 'தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:'' [அவையெல்லாம் விஷ்ணுவின் சரீரம்] என்று மேலும் சொல்லப்போகிறார். இவ்வளவு சொன்னதன் கருத்து என்னவென்றால்—பர ப்ரஹ்மமா

[ஸம்ஹரிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே], ஸம்ஹரிக்கிறவனும் அவனே, இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதிகரண்யம், ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரிபாவத்தை நிபந்தநமாக உடையது.

ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி:— ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி: ப்ரஹ்மத்வம் ருத்ரத்வம் என்பவை விஷ்ணுவின் அவஸ்தா பேதங்களே. இந்த அவஸ்தையின் யோகம், தனது சரீரமாயுள்ள சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் வழியாக ஏற்படுகின்றது என்பது 'அசேஷமூர்த்தி:' என்பதால் விளங்குகின்றது. வரத:—இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறவன், ஆகையால் அவனே உபாயம். வரேண்ய:—உபாஸிக்கத் தகுந்தவன்; ஆகையால் உபேயன்; வரிஷ்ட:—எல்லாரையும் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; ஆகையால் உபாஸநத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களான குணங்களை உடையவன்.

க்ஷேத்ரசரீரயோ:—சரீர கதமான தோஷங்கள் ஆத்மாவுக்கு இராமலிருப்

acharya.org

ரெவ ஹரெவஸ்தா:' ஜதி । ஸதஶ்சாரதம் ஹவதி, சுஸ்தாஹுயஸ்தாவி வாவஸ்ரு ஸூஷூணோ விஷெ்ா. விஶ்ஶ்ரீ ரதயா தாஷாத்மூஶவிர ஜஷிதி ।
குஜூமரீரயொ ஹு ஹஹாவா வஸூவஷிதா ஸவ । ஸவம் 'ஹ தஸூ ஸவெ உஷ்ாவஸ் விஷெ்: ஏவம்ஶாஜஹ உதநியாஸூகொஷிநிவிஷஷ-ஷாதிதெவதிய உஷ ஈத்ர ஷெஷூஷ தத்தஶாஶூயணீயஷாய ஹெஷாவதாா: வாவெ உராகூ: । தஜெத ஹூஹாஷீநா ஸ உவமூஷ்ம ஹமவத: வரஷூஹஹ தஸூ வாவஸுதெவஸூ நிவிறு ஐமஷூவகாராய ஷெஹய ஹெஷெதெவ ஸவெண தெவாஷிஷவதாா ஜதி ஷஷெஹ ஸாஹாஷூயவகாரணொ

கிற விஷ்ணு விகாரமற்றவனாக இருந்தபோதிலும், ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக களையும் சரீரமாக அவன் உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், அந்த வஸ்துக்களுக்கு அவனு டைய தாதாத்மயம் சொல்வது விருத்தமாகமாட்டாது என்பதுதான் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவமும் சரீரத்தின் ஸ்வபாவமும் வெவ்வேறன்றோ?

இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும் விஷ்ணு, தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட் டிருக்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு உட்படும் தன்னுடைய நியமனத்திற்குப் பரவசமாகவுமுள்ள தேவ திர்யங் மநுஷ்யர்களுள், அந்த தேவ திர்யங் மனுஷ்யர்கள் தன்னை எளிதில் ஆச்ரயிக்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அவதரிக்கிறான் என்னும் விஷயம் ஏற்கெனவே உபபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் என்னும் இந்த ப்ரபந்தத்திலும், அம்சத்தில் சுபாச்ரய ப்ரகர ணத்தில், ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் எல்லாரும் காமத்திற்கு வசப்பட்டவர்க ளென்றும், பரப்ரஹ்ம மாயிருக்கும் பகவான் வாஸுதேவனே யென்றும் தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே தனது ஸ்வரூபத்துடனேயே தேவ திர்யங் மநுஷ்யர்களுள்

பதையும், ஆத்ம கர்மான குணங்கள் சரீரத்துக்கு இராமல் இருப்பதையும் எல்லாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்

வாவெ உராகூ:— இதற்கு முன் "ஷஹவிஷ்ணுர ஜெ ஓ ரஷெ ஸவெ உ ஸம்ஷஸவயஷெ" என்னும் வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை உபபாதனம் செய்யுமிடத் தில் இந்த விஷயம் விவரிக்கப்பட் டிருக்கின்றது [278-292-வது பக்கங்களில் இதைக் காண்க]

தஜெதக்—இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் இந்த விஷயம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது என்பது விவரிக்கப்படுகின்றது "ஹிரண்யூமஹொ உா ஹமவாநு வஸவொ;ய ஷஜாவதி:" என்று ஆரம்பித்து "சுஸ ஷூஸெ ஸஶவஸாவஸ ஷெவாஷூா: கஶ உயொநய:" என்று முடியும் வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மா முதலானவர்களின் காமவச்யத்வமும், "ஸஶவஸாஸகயஶெஷதா:" என்று ஆரம்பித்து "ஜமதாஶ வகாராய ந ஸா கஶ உநிஷிதிகா" என்று முடியும் வாக்யங்களால் பரம புருஷனுடைய ஸ்வேச்சாவதாரமும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன.

acharya.org

ஸம்வ்ருத்தத்வாத் । ஸ்வஸ்ய தேவாதிரூபேணாவதாரேஷ்வபி ந ப்ராக்ருதோ தேஹ இதி மஹாபாரதே "ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாநோ தேஹோऽஸ்ய பரமாத்மந:" இதி ப்ரதிபாதித: । ச்ருதிஸ்ச, "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே", "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" இதி । கர்மவச்யா

அவதரிக்கிறா னென்றும் வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பகவான், தேவர் முதலானவர்களுள் ஒருவனாக அவதரிக்கையில், அவனுடைய தேஹம் அப்ராக்ருதமாகவே இருக்கின்றது என்னும் விஷயம் மஹாபாரதத்தில் "ந பூத-ஸங்கஸம்ஸ்தாந:" இத்யாதியான ச்லோகத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ச்ருதியும், "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்றும் "தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்" என்றும் சொல்லுகின்றது. இந்த வாக்யங்களின் ஆர்த்தமாவது.—'கர்மவச்யர்களாயிருக்கும் ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்கு,

---

ஸ்வஸ்ய தேவாதிரூபேண—பகவான் அவதரிக்கும்பொழுது அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹமே என்பதற்கு ப்ரமாணமாக மஹாபாரத வாக்யம் உரைக்கப்படுகின்றது.

ந பூதஸங்கஸம்ஸ்தாந:—ப்ரக்ருதியின் விகாரமாகிற ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏற்படாதது பகவானுடைய விக்ரஹம். 'ஸம்ஸ்தாநம்' என்பதற்கு 'அமைப்பு' என்பது பொருள்.

அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே—இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் ஆர்த்தம் மூலக்ரந்தத்திலேயே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "**கர்மவச்யாநாம்**" என்பது முதல் "**புஹேதரஜந்தூகர்மவச்யேஷ்வபி**" என்பது வரையில் "**அஜாயமாந:**" என்னும் பதத்தின் கருத்தும், '**ஸ்வேச்சயா . . ஜாயதே**' என்பதால் "**பஹுதா விஜாயதே**" என்பதின் கருத்தும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமாவது—'ப்ரஹ்மா முதலியவர்கள் ஜந்மம் எடுப்பதற்குக் காரணம் ஜந்மாந்தர கர்மம், அந்த ஜந்மத்தின் பலம் அந்தக் கர்மத்தின் அநுபவம், அந்த ஜந்மத்தில் ஏற்படும் தேஹம் ப்ராக்ருதமானது; பரம புருஷன் அவதரிப்பதன் காரணம் அவனுடைய இச்சையே, அப்படிப் பிறப்பதன் பலம் ஜகதுபகாரம், அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் தேஹம் அப்ராக்ருதமானது' என்பதுதான்.

தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம். இந்த வாக்யத்தில் '**யோநி**' என்னும் பதத்திற்கு 'ஜந்மம்' என்பது பொருள். என்பதை '**பஹுதா யோநிம்—பஹுவித ஜந்ம**' என்னும் வ்யாக்யாநத்தில் காணலாம். '**தீரா:**' என்பதற்கு 'தைரிய குணத்துடன் கூடினவர்கள்' என்பது அர்த்த மன்று; '**தியமீரயந்தீதி தீரா:**' என்று வ்யுத்பத்தி செய்து 'புத்திமான்களுக்குள் சிறந்தவர்கள்' என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் என்பதை '**தீமதாமக்ரேஸரா:**' என்பதில் காணலாம்.

acharya.org

நாம் ப்ரஹ்மாதீநாம் ஸ்திதாவபி தத்தத்கர்மாநுகுணப்ரக்ருதிபரிணா-
மரூபமஹாபூதஸம்ஸ்ருஷ்டஸம்ஸ்தாநவிஶேஷதேவாதிஶரீரப்ரவேஶரூபம் ஜந்ம
வர்ஜநீயம்; அயம் து ஸர்வேஶ்வர: ஸத்யஸங்கல்போ பகவாநேவம்
பூதஸ்ய ஶுபேதரஜந்ம அகர்மவஶ்யஸ்யாபி ஸ்வேச்சயா ஸ்வேநைவ நிரதிஶய
கல்யாண ரூபேண தேவாதிஷு ஜகதுபகாராய பஹுதா ஜாயதே;
ததைஶ்வர்யஸ்ய ஶுபேதரஜந்ம அகர்மவஶ்யதோபி ஸ்வகல்யாணகுணாந-
ந்த்யேந பஹுதா யோநிம் பஹுவிதஜந்ம தீரா: தீமதாம்வரா
ஜாநந்தீத்யர்த்த: ।

ததேதத்விவக்ஷிதமபிப்ரேத்யாஹ ஸூத்ரகார:, 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:'
'ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்' இத்யாதிஸூத்ரை:
ப்ரக்ருதித்வாதிதாத் பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: பரமபுருஷாதந்யஸ்ய கஸ்யசித்

தம் தம் காமங்களுக்குத் தகுந்தபடி ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் ஏற்படும் ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்துள்ள சரீரங்களுள் ப்ரவேசிப்பது தாம் அதை எவ்வளவு வெறுத்தாலும் தம்மால் விடக்கூடாததே; ஸத்யஸங்கல்பனும் ஸர்வேச்வரனுமிருக்கும் பகவான் விஷயத்திலோவென்றால் அம்மாதிரி அசுபமான பிறப்பு என்பது ஒருபொழுதும் இல்லை. அப்படி இருக்கையிலும், அவன் ஜகதுபகாரத்தின் பொருட்டு தனது ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே தனது அளவற்ற கல்யாண ஸ்வரூபத்துடனே அநேக ப்ரகாரமாக பிறக்கிறான். அப்படிப்பட்ட அவனுடைய பஹுப்ரகாரமான பிறப்பை, புத்திமான்களுள் சிறந்தவர்கள், அது அசுபமான பிறப்பன்றென்றும் அது கணக்கற்ற கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய தென்றும் உள்ளபடி அறிகிறார்கள்' ஸூத்ரகாரரும், "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்" இவை முதலிய ஸூத்ரங்களால், பரப்ரஹ்ம மாகிற பரமபுருஷனே ஸகலமான ஜகத்துக்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதாந காரணமாயும் இருக்கிறான் என்பதை ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, அந்தப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறொரு பரவஸ்து உண்டோ வென்று "பரமத: ஸேதூந்மாந"

இந்த அர்த்தத்தை "தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி" [II. 13] என்னும் பகவத் கீதா வாக்யத்திலும் காணலாம்.

ததேதத்—ஒருகால், 'இப்படி ஜகத் முழுவதற்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதாந காரணமாயும் இருக்கும் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து பரதரமான ப்ராப்ய வஸ்து' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்குமோ வென்று ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டு, அம்மாதிரியான சங்கையை ஸூத்ரகாரரே நிராகரித்திருக்கிறார் என்று உபபாதநம் செய்யப்படுகின்றது "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்னும் ஸூத்ரமும் "ப்ரக்ருதிஶ்ச" இத்தியாதியான ஸூத்ரமும் பூர்வமே விவரிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. [313-வது பக்கத்தைப் பார்க்க]. மற்றை ஸூத்ரங்களின் ஆத்தம ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்படுகின்றது.

acharya.org

ஸாதநஞ்ச 'பராத: ஸேதூந்மாந ஸம்பந்த பேதவ்யபதேசேப்ய:' [ப்ர ஸூ III 2-30] இத்யாசங்க்ய, 'ஸாமாந்யாத்து' [ப்ர. ஸூ. III 2-31] 'புத்த்யர்த்த: பாதவத்' [ப்ர ஸூ. III 2-32] 'ஸ்தாந விசேஷாத் ப்ரகா

இத்யாதி ஸூத்ரத்தால் ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு, "ஸாமாந்யாத்து" இத்யாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அந்த ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார் மநு ஸ்ம்ருதி

பராத: இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள் .—'ஸேது வ்யபதேசம் உந்மாந வ்யபதேசம் ஸம்பந்த வ்யபதேசம் பேத வ்யபதேசம் இம்மாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக் குறித்து ச்ருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்தப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் பரமாயும் ப்ராப்யமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது' என்பதுதான் இது பூர்வ பக்ஷ ஸூத்ரம் "**அத ய ஆத்மா ஸ ஸேது:**" [இந்த ஆத்மா வென்னும் வஸ்து ஸேது] என்னும் ச்ருதிவாக்யம் பரமாத்மாவுக்கு ஸேது வ்யபதேசத்தைச் செய்கின்றது 'ஸேது' என்பதற்கு 'அணை' என்பது பொருளானதால், அணையைக் கொண்டு நாம் அக்கரையை அடைவது போல இந்தப் பரமாத்மாவைக் கொண்டு மற்றொரு ப்ராப்ய வஸ்துவை நாம் அடைய வேண்டும் என்பதே இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் தாத்பர்யம் என்பது பூர்வபக்ஷியின் வாதம் இம்மாதிரியே மற்றை ஹேதுக்களையும் கண்டு கொள்ளலாம்

ஸாமாந்யாத்து—இப்படிச் சொல்வது யுக்தமன்று; ஏனென்றால் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வ்யபதேசிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும் சப்தத்திற்கு 'மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு போய் விடும் அணை' என்பது பொருள் அன்று, 'லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் மற்றொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்துடன் கலக்காமல் அவை யெல்லாவற்றையும் பாது காக்கும் அணை' என்பதே பொருள் என்று அந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பின் பாதியால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? "**அத ய ஆத்மா ஸ ஸேதுர் வித்ருதிரேஷாம் லோகாநாமஸம்பேதாய**" என்பதன்றோ பூர்ண வாக்யம்?

புத்த்யர்த்த: பாதவத்—பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தில் 'உந்மாந வ்யபதேசம்' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம் ஸமாதாநம் பூர்வ பக்ஷியின் வாதமாவது—"**அதுஷ்பாத் ப்ரஹ்ம**" [ப்ரஹ்மத்திற்கு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் பரமஹமானது ஒரு அவச்சேதத்திற்கு உட்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது; இப்படி உந்மிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வ்யபதேசிக்கப் பட்டால், அநுந்மிதமான [அவச்சேதத்திற்கு உட்படாத] வேறொரு வஸ்து இருக்கின்றது என்பது இதனால் த்யோதிக்கப்பட வில்லையா? என்பது தான். இதற்கு ஸமாதாநம் :—'புத்த்யர்த்த:' உபாஸநத்தின் பொருட்டு இப்படி உந்மாந வ்யபதேசம் செய்வதெல்லாம் உபாஸகர்களின் உபாஸநத்தின் பொருட்டே, **பாதவத்**—'வாக்பாத:

acharya.org

ஶாஜிவச்' [ப்ரு. ஸூ. III 2-33] 'உவவத்தேஶ' [ப்ரு. ஸூ. III 2-34] 'தயாநூயவுதிஷெயாக்' [ப்ரு. ஸூ. III 2-35] 'அநெந ஸவ-ரமதக ஊயாஉஶஸூஜிஹூ:' [ப்ரு. ஸூ. III 2-36] உதி ஸூத்ரகாரः ஷயலெவ

யிலும "ப்ராஷ-ஶாவஸீதவெ.நஃ:" இதயாதியான வாகயஙகளால் 'பரஹ்மாவிற்

ப்ராண: வாஃ:' இதயாதியான வாகயததில உபாஸநததின பொருடடு செயயபபட்டுள்ள முதகவா லிய வயபதேசம போல.

ஸூர விஶெஷாத்ஃவூகாஶாஜிவச்—பரஹமம ஸவயம அநவசசிந்நமாக இருந்தாலும ஒரு ஸதாந விசேஷததுடன ஸமபநதததால அவசசேதிககபபடடு அநுஸநதாநம செயயப படுவது யுகதமே, எவ் விடததிலும பரவி இருககும பரகாசம ஆகாசம முதலியவைகளை ஜனனல் குடம முதலிய ஸதாநஙகளுடன ஸமபநதததால நாம அவசசேதிதது அநுஸநதாநம செயய வில்லையோ?

உவவத்தேஶ—பூரவபக்ஷ ஸூதரததில 'ஸமபநத வயபதேசம' என்று கூறப் பட்டுள்ள ஹேதுவுககு இநத ஸூதரம ஸமாதாநம சருதியில மறறோ ரிடததில் "ஃஉரத வெஸூஷ வெஸூத:" [இநத ஆதமாவானது அமருதததிறகு பராபகம] என்று ஆதமா பராபகமாகவும மறறொன்று பராபய மாகவும சொலலபபட டிருககிற படியால், இநத பராபயபராபக ஸமபநத வ்யபதேசம மறறொனறின இருபபைக காடட வில்லையோ எனபது பூரவ பக்ஷியின் வாதம பராபயமும பராபகமும வெவவேறாக இருததல வேணடும என்னும நிபநதம இலலை, அவை இரணடும ஒன்றாகவே இருததல உபபநநமே எனபது ஸமாதாநம

தயாநூயவுதிஷெயாக்—இது, 'பேத வயபதேசம' எனனும ஹேதுவுககு ஸமாதாநம. "தெதா யஃ-த்ரதரஂ" "அக்ஷர ாத்ரத: வர:" இதயாதியான வாகயங்களில, பரஹ்மததைக காட்டிலும வேறு படடதாக பேத வயபதேசம செயயபபடடு, 'பரமான பரஹமததைக காடடிலும உயாநத மறறொரு வஸது இருக்கின்றது' என்று சொலலபபடடிருககினற தனறோ? எனபது ஆக்ஷேபம. இது யுகதமாக மாட்டாது, ஏனெனறால், அவவிடததிலேயே "யஸூாத்ரஂ நாவாஉவி" இத்யாதியான வாகயஙகளால 'அபபடிபபடட உயாநத வஸது வேறொன்று இல்லை' என்று பரதிஷேதிககபபட்டிருககிற படியால இநத வாகயஙகளின ஆரததததை 296வது பககஙகளில காணக.

அநெந ..தவிரவும், இநத பரஹமம ஸாவததையும வயாபிதது நிறகினறது என்பது, "தெநெஃஂ வூணஂ வஃஷெண ஸவஂ" இத்யாதியாக ஆயாமததை [வயாபதியை] க குறிககும சபதஙகளால் தெரிகினற தனறோ? இப்படி பரஹ்மம தனனைத தவிரதத மறறை ஸகல வஸதுககளையும வ்யாபிததிருககின்றது என்பதானது, அநத பரஹமத்தைக காடடிலும உயாநத வஸது வேறொனறு மிலலை என்பதைத தெளிவிககினற தாகையால்,

acharya.org

நிராகரோதி । அத ஏவ ச ஸ்மர்யதே "ப்ராதுராஸீத்தமோநுத:" "ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா: ப்ரஜா:" "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத்" "தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா" இதி ப்ரஹ்மணோ ஜந்மஶ்ரவணாச்ச தஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வமேவாவகம்யதே; ததா ச ஸ்ரஷ்டு: பரமபுருஷஸ்ய ததீயஸ்ருஷ்டஸ்ய ச ப்ரஹ்மண:

குப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவனென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று "அயநம் தஸ்ய" இத்யாதியான

அத ஏவ ச ஸ்மர்யதே —இது வரையில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண வஸ்துவாக மாட்டார் என்பது, வேத வாக்யங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி: அதுவே மநு ஸ்ம்ருதியைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ப்ராதுராஸீத்தமோநுத: —ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும் ஸமமாக இருக்கும் காலத்தில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் 'தமஸ்' என்று சொல்லப்படும். அப்பொழுது அதை, அநிருத்தனால் அதிஷ்டிதமென்று சொல்வார்கள். அப்படி அநிருத்தனென்று சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அப்பொழுது ஆவிர்ப்பவித்தான் என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அப்பொழுது சதுர்முக ப்ரஹ்மா இல்லையானதால் அந்த ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்துவென்று சொல்வது சரியன்று என்பதைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்த வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. **தமோநுத:**-தமஸ்ஸென்று சொல்லப்படும் 'ப்ரதாநம்' என்னும் தத்வத்தை நியமிக்கிறவன்.

ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா: ப்ரஜா: — 'பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க விருப்பமுள்ளவனாய். ப்ரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஜைகளுடன் ஒருவராகையால், அவருக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டியின் இச்சை சொல்வது உபபந்நமாக மாட்டாது.

அப ஏவ —இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் '**தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே**' இத்யாதி வாக்யமும், அண்டத்திலிருந்து ஜநிக்கப் போகும் ப்ரஹ்மா, அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

அயநம் தஸ்ய —இதன் பொருள்:—' அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப் (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு 'நாராயணன்' என்று பெயர். அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு ப்ரஹ்மா வென்று பெயர்' என்பது தான். இந்த ச்லோகமும் அந்த ப்ரகரணத்தி

acharya.org

"அயநம் தஸ்ய தா: பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:।
தத்ஸ்ருஷ்ட: ஸ புருஷோ லோகே ப்ரஹ்மேதி கீர்த்யதே॥'
இதி மாநவீயாத் । வைஷ்ணவே ச புராணே ஹிரண்ய

ச்லோகத்தில், நாராயணனே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிற பரம புருஷனென்றும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவரென்றும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும,

---

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் 'நாராயணன்' என்னும் சப்தத்திற்கு நிர்வசநம்:—நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: [எவனுக்கு ஜலம் ஸ்தாநமோ]

ததா ச வைஷ்ணவே புராணே—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மநு ஸ்ம்ருதி ச்லோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

பாவநாத்ரயாந்வயாச்ச—'மூன்று பாவனைகளுள் ஏதாவதொன்றில் அந்வயித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதற்கு விருத்தம்' என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து ஏற்படுகின்றது. 'பாவனை' என்னும் பதத்திற்கு 'அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மநஸ்ஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ரயத்நம்' என்பது பொருள். இது மூன்று வகைப்படும் அவையாவன.—(1) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் ஒன்று; இதற்குக் 'கர்ம பாவனை' என்று பெயர்; (2) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது உபாஸ்திரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் இரண்டாவது; இதற்கு 'ப்ரஹ்ம பாவனை' என்று பெயர்; (3) அநுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸ்தி ரூபமாகவும் இருக்கும்பொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் மூன்றாவது; இதற்கு 'உபய பாவனை' என்று பெயர். தேவர்கள் மநுஷ்யர்கள் இவர்கள் காம பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்குக் காமாநுஷ்டாநம் ப்ரதாநம், உபாஸ்தி அப்ரதாநம். ஸநக ஸநந்தநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு உபாஸநம் ப்ரதாநம், காமாநுஷ்டாநம் அங்கமாய் அப்ரதாநம். சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலான ஜகந்நிர்வாஹகர்கள் உபய பாவனை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு ஜகந்நிர்வாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரதாநம், மற்றைக் காலங்களில் உபாஸநம் ப்ரதாநம். 'நான் மநுஷ்யன், நான் தேவன்' என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவர்களிடம் இருக்கின்றதோ அவர்களெல்லாரும் இம்மூன்று பாவனைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள். அதாவது: ஸம்ஸார பந்தத்தினுள் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தர்களுக்கு

acharya.org

ப்ரஹ்மாதீநாம் பாவநாத்ரயாந்வயாத் அஶுத்த்வேந ஸாம்ஸாரிகத்வாத் கர்மவஶ்யத்வாச்ச ஶுபாஶ்ரயத்வம் நிஷித்யதே ।

இதி நிமித்தோபாதாநைக்யாதிகரணம்

'ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கு மூன்றுவித பாவனைகளின் அந்வய முண்டாகையால், அவர்கள் அசுத்தர்கள்; அந்தக் காரணத்தாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வ்யக்தமாகத் தெரிகின்றது' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவர்களே என்பது நிச்சயம்.

நிமித்த காரணம் உபாதான காரணம் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

அநுஷ்டேய விஷயமே இல்லையாதலால், அவர்களுக்கு இந்தப் பாவனைகளில் அந்வயம் இல்லை. இப்படி, சதுர்முக ப்ரஹ்மாவுக்கும் பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் என்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அநுபபந்நமே ஆகும். இதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம். அஶுத்த்வேந — ஸம்ஸார ஸம்பந்தமே இவ்விடத்தில் அசுத்தி என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸாம்ஸாரிகத்வாத் கர்மவஶ்யத்வாச்ச — கீழ்ச் சொல்லியபடி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்குப் பாவநா த்ரயாந்வயம் உபபாதிக்கப்பட்டு, அது காரணமாக அவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் உபாஸிக்கத் தகாதவர்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி முமுக்ஷுக்களுடைய த்யாநத்திற்கு அவர்கள் அநர்ஹர்கள் என்பதே அவர்கள் சுபாச்ரயமாகமாட்டார்கள் என்பதன் பொருள்.

---

acharya.org

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃

𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌵𑌾𑌦𑌨𑌿𑌰𑌸𑌨𑌮𑍍 ।

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 — '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍, 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍋𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍; 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 …

ஸ்ரீ

வ்யுத்பத்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

"𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇"... சிலா, 'சப்தங்களெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கின்றன; ஏனென்றால், ஒரு வ்யவஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதாவதொரு காயத்தின் ஜ்ஞாநத்தையே ஆதாரமாக உடையன் அல்லவா? ஆகையால், சப்தங்கள் விதி வாக்யங்களையோ அாத்தவாத வாகயஙகளையோ மந்த்ர வாகயங்களையோ எந்த வாகயங்களை ஆச்ரயித்திருககபோதிலும், அவை யெல்லாவற்றுககும் ஒரு காயததின வழியாகவே ப்ரமாணத தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித காயததின வழியுமினறிககே ஸ்வத·

ஸ்ரீ:

வ்யுத்பத்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த கரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷயகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களாகிற உபப்ருஹ்மணஙகள் இவை யெல்லாவற்றிலும், தமது ஸித்தாநதத்திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணங்களே காணப்படுகின்றன வென்பதையும், பர மதத்தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுககவில்லை யென்பதையும் உபந்யஸித்து, முதல் ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'ஷிஷ்ணவெ' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபநயஸிககப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸதிரீகரணம் செய்வதற்காக, 'ஸித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்பத்தி ஏற்படமாட்டாது' என்னும் வாதத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்களென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம். இதைச் சற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்' என்று அறிந்தவனை, 'வ்யுத்பந்நன்' என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதிபத்தி, 'வ்யுதபத்தி' என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞாநம், முதல் முதலில் ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பிந்ந பிந்நங்களான அபிப்ராயங்களுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது அர்த்தங்களை உணர்த்துகின்றன வென்றும், அப்படி காயத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு வஸ்து உண்டானல், அது ஒரு சப்தத்தாலும் போதிக்கப்படமாட்டாதென்றும் வாதிக்

acharya.org

ணைவ வேதவாக்யை:; அதோ ந பரிநிஷ்பந்நே வஸ்துநி ஶப்³த³: ப்ரமாணம்' இதி, அத்ரோச்யதே | ப்ரவர்த்தகவாக்யவ்யவஹாராதே³வ ஸர்வஶப்³தா³நாமர்த்தா²வபோ³த⁴நஶக்த்யவதா⁴ரணம் கர்த்தவ்யமிதி கிமியம் ராஜாஜ்ஞா? ஸித்³த⁴வஸ்துஷு ஶப்³த³ஸ்ய போ³த⁴கத்வஶக்திக்³ரஹணம் ஸுகரம்। ததா²ஹி, கேநசித் ஹஸ்தசேஷ்டாதி³நா 'தவ புத்ரோ ஜாத இதி தே³வத³த்தாய ஜ்ஞாபய' இதி ப்ரேஷித: கஶ்சித் தஜ்ஜ்ஞாபநே ப்ரவ்ருத்த: 'தவ புத்ரோ ஜாத:' இதி ஶப்³த³ம் ப்ரயுங்க்தே, உபகண்ட²

ஸித்தமாய் நிஷ்பக்ஷமாக இருப்பதான ஒரு பொருளை வேத சப்தங்கள் போதிக்கின்றனவென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. அவை அம்மாதிரியான வஸ்துவில் ப்ரமாணமாகமாட்டா' என்று ஒரு வாதத்தைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது இவ்விதம் வ்யவஹாரத்தின் வழியாகவே சப்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் தம் தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி அறியப்படவேண்டும் என்று சொல்வது ராஜாவின் கட்டளையோ? ஒரு வ்யவஹாரத்தாலும் ஏற்படாமல் ஸ்வத. ஸித்தமாயுள்ள வஸ்து விஷயத்திலும், சப்தங்களுக்குப் போதிப்பிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை நிரூபிப்பது ஸுலபமே. ஒருவன் 'தண்டம் வீட்டின உள்ளே இருக்கின்றது என்பதைத் தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுக்குத் தெரிவி' என்று மற்றொருவனைப் பார்த்து சில கை ஜாடைகளால் போதிப்பித்து அனுப்புகிறான். அவன் அந்த ஸமாசாரத்தை

கிறார்கள். அவர்களின் மதப்படி, 'பசு' என்னும் சப்தம் எதைக் குறிக்கின்றது என்பதை அறியாத ஒரு அவ்யுத்பந்நனுக்கு, அந்தப் பதத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் பின்வருமாறு ஏற்படுகின்றதாம். 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்று ஒரு வ்யுத்பந்நன் மற்றொரு வ்யுத்பந்நனைப் பார்த்துச் சொல்வதையும், அதற்கு இணங்கி அந்த மற்றொருவன் பசுவை ஓட்டி வருவதையும் ஸமீபத்தில் இருந்து பார்த்துவரும் ஒரு அவ்யுத்பந்நன் முதல் மனிதனால் உச்சரிக்கப்பட்ட 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்னும் சப்தங்களைக் கேட்டு, பிறகு இரண்டாவது மனிதன் பசுவை ஓட்டி வந்ததையும், முதல் மனிதன் அதைச் சரி என்று ஒத்துக்கொண்டதையும் பார்த்து, 'பசு என்னும் சப்தத்திற்கு அந்த ம்ருகம் பொருள்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை அடைகிறான். இதுதான் வ்யுத்பத்திக்கு மார்க்கம் என்பது அவர்களின் வாதம். வேறு வழியாகவும் இந்த வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லையாதலால், இம்மாதிரியாக ஒருவித கார்யத்திற்கும் எட்டாமல் இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஒரு சப்தமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேத வாக்யங்களுள் 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்கம் விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும்] என்பது முதலான கார்யபரங்களான வாக்யங்களே அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியவை 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்³ரஹ்ம' [ப்ரஹ்மமென்பது ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து] என்பது முதலான கார்யங்களின்றிக்கே கேவலம் ஸித்த வஸ்து பரங்களாக இருக்கும் வாக்யங்கள் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியவை அல்ல. ஆகையால், யாகம் முதலான கர்மங்களைப்பற்றிப் பேசும் கர்ம காண்டமே ப்ரமாணமாகக்கூடியது; ஆத்ம வஸ்து

acharya.org

[illegible] ஜாநந் [illegible] வ்யுத்பந்நஸ்ய ப்ரயோஜநாய 'அபவரகே தண்டஃ ஸ்திதஃ' இதி ஶப்தஸ்ய [illegible] ப்ரயுக்த இதி ஜாநாதீதி கிமத்ர துஷ்கரம்? ததா பாலாஃ, 'தாதோ'யம்' 'இயம் மாதா' 'அயம் மாதுலஃ' 'அயம் மநுஷ்யஃ' 'அயம் ம்ருகஃ' 'சந்த்ரோ'யம்' 'அயம் ச ஸர்பஃ' இதி மாதாபித்ருப்ரப்ருதிபிஃ ஶப்தைஃ ஶநைஃ ஶநைரங்குலீநிர்தேஶேந தத்ர

'அபவரகே தண்டஃ ஸ்திதஃ', ['தண்டம் உள்ளே இருக்கின்றது'] என்னும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி தேவதத்தனுக்குத் தெரிவிக்கிறான் பக்கத்தில் இருக்கும் மற்றொருவன், முதல் மநுஷ்யனால் செய்யப்பட்ட கை ஜாடைகளின் அர்த்தத்தை ஊமையன்போல அறிந்துகொண்டு, தான் ஏற்கெனவே சப்தங்களின் அர்த்தத்தை அறியாதவனாக இருந்தபோதிலும், தன்னால் கை ஜாடைகளைக்கொண்டு அறியப்பட்டுள்ள அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க 'அபவரகே தண்டஃ ஸ்திதஃ' [உள்ளே தண்டம் இருக்கின்றது] என்னும் சப்தங்கள் ப்ரயோகம் செய்யப்படுகின்றன என்பதை உணர்கின்றான். இந்தச் சப்தங்களுக்கு இது அர்த்தம் என்பதை அவன் தெரிந்துகொள்வதில் என்ன கஷ்டம் ஏற்படக்கூடும்? இவ்விதமே பாலர்கள் எல்லாரும், 'இவர் தகப்பனார், இவர் தாயார், இவர் அம்மான், இவன் மநுஷ்யன், இது ம்ருகம், இது சந்த்ரன்,

---

வைப்பற்றிப் பேசும் உபநிஷத் பாகம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் வேதாந்த விசாரம் செய்வதே வீண் இதுதான் இம்மாதிரி வாதிப்பவர்களின் கொள்கை. இந்த வாதத்தைத்தான் வ்யுத்பத்த்யபாவவாத மென்று வேதாந்திகள் சொல்வார்கள் இதைக் கண்டிப்பது ஸகல வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே.

சப்தங்களுக்கு ஒரு கார்யத்தின் வழியாக ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பதை வேதாந்திகள் நிரஸநம் செய்யவில்லை, 'கார்ய பரமாகவே ப்ராமாண்யம் ஸம்பவித்தல் வேண்டும்; வேறு விதமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்னும் நிர்ப்பந்தம் மாத்ரம் நிரஸிக்கப்படுகின்றது இந்த நிரஸநத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் போகும் வழி பின் வருமாறு: சப்தத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் ஜநிப்பது இரு வகைப்படும். யத்ருச்சை யாகவும் ஜநிக்கக்கூடும்; புத்தி பூர்வகமாகவும் ஜநிக்கக்கூடும். இரண்டு விதங்களிலும் கார்யத்தின் வழியின்றிக்கும் வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகின்றது என்பதை முதலில் நிரூபணம் செய்துவிட்டு, பிறகு, கார்யத்தின் வழியாகவே வ்யுத்பத்தி ஏற்படவேண்டும் என்னும் நிர்ப்பந்தத்தை ஒத்துக் கொண்டாலும், வேதாந்த வாக்யங்களும் கார்ய பரங்களாக எடுத்துக் கொள்ளப்படக் கூடுமாதலால், வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸித்தி நிச்சயம் உண்டு என்று உபபாதிக்கிறார். கடைசியாக, 'இந்தக் கார்ய வாக்யார்த்த வாதிகள் கார்யம் என்று ஒன்றை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தக் கார்யத்தின் லக்ஷண மென்ன?' என்பதை விசாரித்து, அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்லக்கூடாதாதலால், அவர்களுடைய வாதம் நிலை பெறத்தக்கதன்று என்று நிரூபித்து அந்த வாதத்தைக் கண்டிக்கிறார். இது தான் இந்த நிரஸநத்தின் ரீதி.

வித்யர்த்தவாதமந்த்ரேஷு—விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இம்மூன

acharya.org

தத்ர பால: ஶிக்ஷித:, ததைவ ஶப்தைஸ்தைஸ்தைரேவார்த்தேஷு ஸ்வாத்மநஸ்ச பஹுஶோ வ்யுத்பத்திம் த்ருஷ்ட்வா, தத்வ்யதிரேகே தேஷாம் ஶப்தாநாமந்வயவ்யதிரேகாப்யாம் ப்ரயோக: ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதா வாக்ய ஸங்கேதயித்ருவ்யவஹாரஜ்ஞாநாச்ச ப்ரயோக்த்ருநிபந்தந இதி க்ரமேண நிஶ்சித்ய, அந்யாநப்யஸ்ய ஶப்தஸ்யாயமர்த்த இதி பஶ்சாத்வ்ருத்தை: ஶிக்ஷித:, ஸர்வஶப்தாநாமர்த்தஞ்ச ஸ்வயமேவ

இது பாம்பு' என்று 'தாய்' 'தகப்பன' என்பவை முதலிய சப்தஙகளைககொண்டு விரலால் சுட்டிச் சுட்டிககாட்டிப் பல தடவை சிக்ஷிககபபெறறு, பிறகு அந்தநதச் சப்தஙகளாலேயே அநதந்த ஆத்நங்களில் தமககு ஜஞாநம ஜநிபபதையும பாரத்து, 'அந்தநத வஸ்துககளில அந்தநதச் சபதஙகள விரலால சுட்டிச் சுட்டிப் பரயோகம செய்யபபடுவதே அநதந்தச் சப்தம் அநதநத அாதநதத்தைப போதிபபிப்பதறகுக காரணம ஆகினறதே தவிர, வேறு ஸமபநதம் இருபபதாவது இநத ஸஙகேதத்தை ஏறபாடு செயத புருஷனுடைய ஜஞாநமாவது அதில காரணமாகமாட்டாது' எனபதைக கொஞசம கொஞசமாக நிசசயமாக அறிநது, மறுபடியும், 'இநதச சபதததிறகு இது பொருள்' என்று பெரியோாகளால் சிக்ஷிககப்பெற்றவாகளாய், ஸகல சபதஙகளுககும் ஆத்த ஜஞாநததைப் பெறறு, தாமும, சப்தங்க ளடஙகியுள்ள ஸகல வாகயஙகளை ப்ரயோகம்

றும் வேத வாகயங்களின விபாகஙகள். 'இதைச் செயதல் வேண்டும்' எனறு விதிககும் வாகயஙகளை விதிகள் எனறும், 'இதைச் செயதால இநத ப்ரயோஜநம கிடைக்கும்' எனறு காமஙகளை ஸதோதரம் செயயும வாகயங்களை ஆாதத வாதஙகள் எனறும, அநுஷ்டிககபபட வேண்டிய விஷயஙகளை ப்ரகாசிததுக காட்டும் வாகயங்களை மநதரஙகள் எனறும் சொல்வாாகள. 'இந்த மூனறு பாகஙகளிலும் காாயததைக குறிக்கும் சப்தஙகளுககு மாத்ரமே ஸவத ப்ராமாணய முணடு; மறறை வாகயஙகளுக்கு ஸவத ப்ராமாண்யமிலலை' எனபது எதிா வாதிகளின் அபிபராயம்.

வ்யவஹாராநுகூல்யம்—'வ்யவஹாரம்' எனபதற்கு 'பரவருததி' என்பது பொருள். அது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும இருககலாம் 'பசுவைக கொண்டு வா' என்று ஒருவன சொனனவுடன, அநத வாாததையைக் கேட்டு அதை அறிந்த மற்றொருவனால அதறகு இணஙகிச் செயயபபடும் வயாபாரமே இவவிடததில் 'வ்யவஹாரம' எனபதால குறிககப்படுகினறது.

பரிநிஷ்பந்ந வஸ்து—கீழ்ச் சொலலப்பட்டுள்ள வ்யவஹாரத்தால் ஏற்படாமல், ஸ்வயமே ஸிததமாக இருககும் வஸது தான 'பரிநிஷ்பந்ந வஸ்து' வென்றும் 'ஸித்தவஸ்து' வெனறும சொல்லபபடுகின்றது. அதறகு உதாஹரணம் 'ஆத்மா' 'பரஹமம்'.

கேநசித்... இது யாதருச்சிகமாக ஏற்படும் வ்யுதபததிகள ஸித்தாாத்த விஷயமாக இருககக கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது ததா பாலா: .. இது புத்தி பூாவகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் ஸிததாாதத விஷயமாக இருககககூடும என்பதைக் காட்டுகின்றது.

acharya.org

ஸர்வஶப்தஜாதம் வ்யுத்பத்தௌ । அத ஏவ ஸர்வேஷாம் பதாநாம் ஸ்வார்தாபிதாயித்வம் ஸம்ஸர்கவிஶேஷாணாம் யதாவஸ்திதஸம்ஸர்கவிஶேஷவாசித்வம் ச ஜாநாதீதி கார்யார்த ஏவ வ்யுத்பத்திரித்யாதிநிர்பந்தோ நிர்நிபந்தந: । அத: பரிநிஷ்பந்நே வஸ்துநி ஶப்தஸ்ய போதகத்வஸம்பவாத் ஸர்வாணி வேதாந்தவாக்யாநி ஸகலஜகத்காரணம் ஸர்வகல்யாணகுணாகரம் உக்தலக்ஷணம் ப்ரஹ்ம போதயந்த்யேவ.

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்க ளடங்கிய வாக்யங்களில், கார்யத்தின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ் ஸித்தமான பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்களும் இருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி யெல்லாம் கார்ய பரங்களே என்று சொல்வது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்ரமாகுமே தவிர, யுக்தியுடன்கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி ஸித்தமான வஸ்துவைப் போதிப்பதற்கும் சப்தங்களுக்குச் சக்தி உண்டு என்பது ஏற்படுகிறபடியால், வேதாந்த வாக்யங்கள் ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாயும், ஸர்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது ஸித்தம்.

ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாஶ்ச ஸங்கேதயித்ருவ்யவஹாரஜ்ஞாநாத்ய...... அந்தந்தச் சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் அந்தந்த அர்த்தத்தின் ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அந்தந்த அர்த்தத்தில் அந்தந்தச் சப்தத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை இந்தப் பதங்கள் விளக்குகின்றன. 'இந்த அர்த்தம் போத்யம், அதை இந்தச் சப்தம் போதிக்கின்றது' என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அந்த அர்த்தத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது தான் தாத்பர்யம். 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்' என்று ஸங்கேதம் செய்தவனுடைய ஜ்ஞாநமும் இல்லை.

ஸ்வயமபி வ்யுத்பத்தௌ—தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால்—இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த அர்த்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் புருஷனும் இம்மாதிரியே ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியோடு கூடினவனே தவிர, கார்யார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தங்களை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்க இடமுண்டன்றோ?

அத ஏவ ஸர்வேஷாம் பதாநாம் ... 'எல்லாப் பதங்களும்' என்பதால், 'வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மாத்ரமின்றிக்கே லோகத்தில் தென்படும் பதங்களும் கூட' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

ஸர்வ அ காயபரத்வே வ்யுத்பத்திரஸ்து; வேதாந்தவாக்யா
நாம்வ்யுத்பாஸநவிஷயகார்யபரதயாபி விசேஷணாஹபதேனைவ —

"ஸர்வ அ"—வ்யுத்பத்தி முழுவதும் கார்ய பரமாகவே ஏற்படுகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டபோதிலும், வேதாந்த வாக்யங்களெல்லாம் அப்படி கார்ய பரங்களாகவே இருந்துகொண்டு ஸகலத்தையும் போதிப்பிக்கின்றன வென்று உபபாதிக்கக

யதோ ஏவஸ்மிந் ஸம்ஸஹ பவிசேஷவாதிக்யம் அ ..ஸித்தார்த்த பரமான வாக்யம் ஸித்தபரமாகவும் கார்யார்த்தபரமான வாக்யம் கார்யபரமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டு மென்பது தாத்பர்யம்

ஸர்வ அ .இனி, 'எதிர் வாதி சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டாலும், நமது பக்ஷம் ஸித்திக்கும்' என்பதை விவரிக்கிறார் 'கார்யார்த்தத்தில் மாத்ரமே வ்யுத்பத்தி உண்டாகக் கூடுமாகையால், கார்யார்த்த மல்லாத கேவலம் ஸித்தார்த்தமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சப்தங்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டா' என்பதன்றோ எதிர் வாதம்? 'ப்ரஹ்மமும் கார்யார்த்த மாகையால் அது விஷயத்தில் சப்தங்கள் ப்ரமாணமாகக்கூடும்' என்பது ஸமாதானம். ஸித்தார்த்தமான ப்ரஹ்மத்தை எவ்விதத்தில் கார்யார்த்த மென்று சொல்லக் கூடுமென்றால், 'வேதாந்தங்களில் "ஆத்மா வாரே த்ரஷ்டவ்ய:" (ஆத்மாவைத் தர்சந ஸமாநாகாரமாகப் பார்த்தல் வேண்டும்) இத்யாதியாக அநேக வாக்யங்கள் விதி பரங்களாகக் காணப்படுகின்றன வன்றோ? விதி பரங்களான வாக்யங்களால் கிடைக்கு மவை யெல்லாம் கார்யார்த்தங்க ளல்லவா?' என்பது ப்ரத்யுத்தரம் 'ஆத்மாவைப் பார்த்தல் வேண்டும் என்பது விதி வாக்யமாக இருந்தாலும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அதன் விசேஷணங்கள் இவை முதலியவைகளைப்பற்றி இந்த விதி வாக்யத்தில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை யாதலால், அவைகளைச் சொல்லும் வேறு வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் எப்படி? என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். அந்த வாக்யங்கள் வேறு வாக்யங்களாகவும் விதி பரங்க ளல்லாமலும் இருந்தபோதிலும், அந்த வாக்யங்களிற் சொல்லப்படும் அர்த்தங்கள் இந்த விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் விதிக்குப் பலமாக இருக்கிறபடியால், அந்த வாக்யங்களுக்கும் ப்ராமாண்ய முண்டு என்பது அடுத்த வாக்யத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது

உபாஸநவிஷயகார்யபரதயாபி விசேஷணாஹபதேனைவ—'உபாஸநத்தை விஷயமாக உடைய கார்யத்தில் அதிக்ருதன் எவனோ, அவனுக்கு விசேஷணமாகும் பலமாக இருந்துகொண்டு' எதிர் வாதிகள் விதிபரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாண்யம் உண்டு என்று வாதிக்கையிலும், விதி பரங்களல்லாத வேறு வாக்யங்களும், அந்த விதி வாக்யத்திற்கு அவை சேஷமாகச் சேர்ந்திருந்தால், ப்ரமாணங்களாகக்கூடும் என்பதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அம்மாதிரியே, ஆத்மாவின் ஸ்வரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் ப்ரமாணங்களாகக் கூடாவோ? என்பது ப்ரத்யுத்தரம் இதை உபபாதிப்போம் "ஆத்மா வாரே த்ரஷ்டவ்ய:" என்பது உபாஸநத்தை விதிக்கின்றது, ஆகையால் உபாஸந விஷயம் 'அந்த உபாஸநத்தால் விசேஷிக்கப்படும் கார்யம் தனது ப்ரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்னும் புத்தியுடன் அந்த உபாஸநத்தில் ஒருவன் ப்ரவ்ருத்தித்தால் அவன் அதில்

acharya.org

து:காஸம்பி⁴ந்நதே³ஶவிஶேஷஸ்வர்கா³தி³வத் ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்டா²வத்
அபகோ³ரணஶதயாதநாஸாத்⁴யஸாத⁴நபா⁴வவத் கார்யாதி⁴கரணோதி³த

கூடும். ஜ்ஞான காண்டமாகிற உபநிஷத்தில் உபாஸந விஷயம், அதனால் விசேஷித்துக் குறிக்கப்படும் யாதொரு கார்யமுண்டோ அந்தக் கார்யத்திற்கு அதிகாரி அந்த உபாஸகன், அவனுக்காக ஏற்படும் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது. அதன் அதிக்ருதன் ஆவான் அவன் அந்த உபாஸநத்தால் ப்ரஹ்மமென்னும் பலத்தை அடைகிறானாகையால், ப்ரஹ்மமாகிற அந்தப் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது. அந்தப் பலம் விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்படாமல் விதிபரமல்லாத வேறு வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் உபாஸநமாகிற விஷயத்துடன் கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடி ஒரு வித ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கிறபடியால், அந்தப் பலத்தைச் சொல்லும் வாக்யமும் கார்யார்த்தமாகித் தாத்பர்யத்தைப் பெறக்கூடும். இம்மாதிரியே எதிர்வாதிகளும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யம் கல்பிக்கிறார்கள்.

து:காஸம்பி⁴ந்ந எதிர்வாதிகள் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதுபோல நாமும் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோம் என்பதை விளக்குவதற்கு இவ்விடத்தில் மூன்று உதாஹரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவையாவன —(1) "**ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க³காமோ யஜேத**" [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பது ஒரு விதி வாக்யம். ஸ்வர்க்கம் என்பது எப்படிப்பட்டது என்பதை இது சொல்லவில்லை. "**யஸ்மிந்நோஷ்ணம் ந ஶீதம் நார்தி:**" [எவ்விடத்தில் உஷ்ணம் சீதம் துக்கம் இல்லையோ] என்பது ஒரு விதியல்லாத அர்த்தவாத வாக்யம், ஸ்வர்க்கம் எப்படிப்பட்டது என்பதை இது சொல்லுகின்றது. ஆகையால் விதிவாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள 'ஸ்வர்க்கம்' என்னும் வஸ்துவுக்கு இதிற் சொல்லப்படுவது விசேஷணமாகின்றது. அப்படி விசேஷணமாகின்றபடியால், இந்த அர்த்தவாத வாக்யத்திற்கும் ப்ராமாண்யமுண்டு என்று எதிர்வாதிகள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது போல, நாமும் ப்ரஹ்மத்தின் குணவிபூதிகளாகிற விசேஷணங்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் சொல்லக்கூடும் என்பதற்கு முதல் உதாஹரணம் "**து:காஸம்பி⁴ந்நதே³ஶவிஶேஷஸ்வர்கா³தி³வத்**" 'துக்கத்துடன் கலசாத ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றிற் போலவும்'. (2) '**ராத்ரீருபேயு:**' [ராத்ரி ஸத்ரங்களைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பது ஒரு விதிவாக்யம். இந்த வாக்யம் இந்த ஸத்ரங்களைச் செய்வதால் உண்டாகும் பலனைப் பற்றிப் பேசவில்லை. "**ப்ரதிதிஷ்ட²ந்தி ஹ வா ய ஏதா ராத்ரீருபயந்தி**" [எவர்கள் இந்த யாகங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் ப்ரதிஷ்டை ஏற்படுகின்றது] என்பது மற்றொரு விதியல்லாத அர்த்தவாத வாக்யம். 'ப்ரதிஷ்டை, இவைகளைச் செய்வதன் பலம்,, என்பதை இது சொல்லுகின்றபடியால் இந்த அர்த்தவாத வாக்யத்திற்கு ப்ராமாண்யம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. அப்படியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் நாம் தாத்பர்யத்தை அங்கீகரிக்கலாம் என்பதற்கு இரண்டாவது உதாஹரணம் "**ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்டா²வத்**"- 'ராத்ரி ஸத்ரம் செய்வதால் ஏற்படும் ப்ரதிஷ்டையாகிற

acharya.org

ஶைவ ஸர்வம் ப்ராயஶ்சித்தி । **ததா²ஹி — "ப்³ரஹ்மவிதா³ப்நோதி** பரம்"
உத்³த்⁴ருத்ய ஸ்வோபாஸநவிஷயகார்யத்³வாரா ததி³வ ஶேஷணத்வேந தத்ஸ்வரூபஸ்வ-

---

ஸித்தியில, துககததுடன கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸவாககததின ஸிததி யிற போலவும, ராதரி ஸதர பரதிஷடையிற போலவும, பரஸபரம ஸாதய ஸாதந பாவததை உடைய அபகோரணம சதயாதனை இவைகளிற போலவும வேதாநத வாக

பலததிற போலவும (3) **"ந ப்³ராஹ்மணாய அவகு³ரேத"** [ஆகையால பராஹமண னைக குறிதது 'நான இவனைக கொலவேன' என று பரயதநம செயயககூடாது] எனபது ஒரு நிஷேத வாகயம இது, அபபடிச செயதால என்ன ஸமபவிககும எனபதைச சொலலவிலலை **"யோ(அ)வகு³ரேத தம் ஶதேந யாதயாத்"** [எவன அமமாதிரி பயமுறுததுகிறானோ, அவனுககு ஒரு நரக விசேஷமுணடு] என்னும வாகயம, அபபடிச செயவதால உணடாகும விருதத பலததைச சொலலுகினறபடியால, அமமாதிரியான விருதத பலததைச சொலலும வாகயததிறகு பராமாணயமுணடு இபபடியே, மோக்ஷோபாய விரோதி பலததிலும தாதபாயம சொலலலாம அதாவது, நரகம முதலான விரோதி பலததைபபறறிப பேசும வாகயஙகளுககும, அவை காரய பரஙக ளிராவிடடாலும பராமாணய முணடு என்று சொனன தாயிறறு இதறகு மூனறாவது உதாஹரணம **"அபகு³ரணம் ஶதயாதநா ஸாத்⁴யஸாத⁴நபா⁴வவத்"**— பயமுறுததுவதறகும சதயாதனை என்னும நரக விசேஷததிறகு முளள ஸாதய ஸாதநபாவததிற போலவும [அபகோரணததிறகு சதயாதநா ஸாதநதவம உணடு] அதாவது, 'செயதல கூடாது' என்று நிஷேதிககபபடடிருபபதைச செயவது ஸவாக காநுபவததிறகுத தடையாகு மாகையால, ஸ்வாககததை ஸாதிததுக கொடுககும யாகததை விதிககும வாகயததிறகு இநத நிஷேத வாகயமும உபயோக முளளதாகின றது எனபது கருதது இநத உதாஹரணஙகள மூனறினாலும, 'ஆததவாத வாகயங களில விதி ஒனறும இல்லையாயினும, விதி வாகயஙகளில சொல்லபபட்டுளள விதிகள இநத ஆததவாத வாகயஙகளிற சொலலபபடடுளள விஷயஙகளை எதாவது ஒரு பரகாரததில அபேக்ஷிததிருககிறபடியால, இநத ஆதத வாத வாகயஙகளுககு அநத விதி வாகயஙகளுடைய ஸமபநதததால பராமாணயம உணடு' எனபது விளஙகுகின றது இபபடியே, பரஹம ஸ்வரூபததையும அதன விஶேஷணஙகளாகிற குணம விபூதி கள இவைகளையும, அதன உபாஸநததை விதிககும விதிகளுககு விருததமாயுளள பலததையும, ஸமஸாரததின தோஷததையும, இனனும இவைபோனற மறற அமசஙகளையும பறறிப பேசும விதியலலாத ஸாமாநய வாகயஙகளுககெலலாம உபாஸநததை விதிககும விதிவாகயஙகளின ஸமபநதததால பராமாணயமுணடு எனபது தான இவவிடததில உபபாதிககபபடடுளள விஷயம

ததா²ஹி—உபாஸநததை விதிககும வாகயததிறகு உதாஹரணமாக நாம கீழில் "**க்ரதும் குர்வீத**" இதயாதியான வாகயததை எடுததுக கொணடு, அநத உபாஸநததின பலம அநத வாகயததிற சொலலபபடாமல அதறகு ஆதத வாதமாயிருககும வாகயததிற சொலலபபடடிருநத போதிலும, அநத பலத ததைச சொலலும வாகயததிறகும பராமாணயமுணடு எனபதை உபபாதிததோம.

acharya.org

ந ப்ரஹ்மவித: ப்ரயோஜநம், ஸர்வப்ராப்திகாமோ ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி । அத்ர ப்ராப்யதயா ப்ரதீயமாநம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தத்விசேஷணம் ச ஸர்வம் கார்யைகவாக்யோபாத்தமேவ விஹிதம் பவதி, தச்ச ஜகத்ஸ்ருஷ்டி-ஸம்ஹாரத்வ ஆதாரத்வ நியந்த்ருத்வாதி, யுக்தோக்தம் ச ஸர்வ-மிதி ந கிஞ்சிதநுபபந்நம் ।

யங்கள் ப்ரமாணமாகக் கூடும் இதன் உண்மையை 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்' என்னும் வாக்யத்தில் உபபாதிப்போம் இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது:— 'ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் பரத்தை அடைகின்றான்' என்பதுதான் அதாவது — 'பரத்தை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்ப முடையவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தல் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸநமே விஷயம், அதை விஷயமாக உடைய கார்யத்தில் அதிகாரி அந்த உபாஸகனே, அவனுக்கு விசேஷணமாக, 'பரம்' என்று சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ராப்தியே பலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது இவ்விடத்தில் அடையத்தக்க வஸ்துவாகக் குறிக்கப்படும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் அதன் ஸகல விசேஷணங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே விதியைப் பெறுகின்றன அந்த ஸ்வரூபத்திற்கும் அதன் விசேஷணங்களுக்கும் உட்பட்டவையான ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் இவைகளைச் செய்யும் தன்மை, அந்த ஜகத்திற்கு ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் இருக்கும் தன்மை, இவை போன்ற மற்றை ஸகல தர்மங்களும், இன்னும் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டவை சொல்லப்படாதவை இவையெல்லாம் அம்மாதிரியே விதியைப் பெறுகின்றன இம்மாதிரி உபபாதிப்பதில் எவ்வித தோஷமும் இல்லை

அந்த விஷயத்தையே உபபாதிப்பதற்கு, இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு வாக்யம் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" என்னும் வாக்யத்தில் உபாஸநம் விதிக்கப்படுகின்றதா? ப்ரஹ்மம் எப்படி பலமென்று தெரிகின்றது? என்பது முதலான விஷயங்களை விவரிக்கிறார் 'ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறவன் பரத்தை அடைகின்றான்' என்று சொல்வதானது, 'பரத்தை அடைய விரும்புவோன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தல் வேண்டும்' என்று சொல்வதற்குத் துல்யமன்றோ? பல ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுமிடங்களி லெல்லாம் விதியைக் கல்பித்துக்கொள்வது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததே

ப்ரஹ்மோபாஸநவிஷய கீழில், '**உபாஸநவிஷயகார்யாதிக்ருத விசேஷணஹேதுபூதஸ்ய**' என்று பொதுவாகச் சொன்னது இவ்விடத்தில் விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகின்றது

அத்ர ப்ராப்யதயா... காமகாண்டத்தில் ஸ்வர்க்கத்திற்கு விசேஷணமாகிற துக்காஸம்பிந்நத்வாதிகள் போல, இந்த உபநிஷத் வாக்யத்திலும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துடன் அதன் விசேஷணங்களும் விதிக்கின்றது என்பது கருத்து

acharya.org

ஏவஞ்ச ஸதி ஸர்வேஷாமர்த்தவாதாநாம் ஹ்யவிரோதே ஸ்வா ர்த்தே
ஸ்தாதா: ஸர்வே விதிஶேஷத்வேனைவ ஸித்தா பவந்தி । யதோக்தம்
த்ரமிடபாஷ்யே — "குணம் ஹி சைவ ஜாயத இதி ப்ராக்நேதீதம்"

இப்படி உபநிஷத்தில் காணப்படும் உபாஸந விதிகளுக்கு உபயோகிகளான வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் வஸ்துக்கள் ஸித்திக்கும் பக்ஷத்தில், ஸகல மந்த்ரம் அர்த்தவாதம் இவைகளில் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களும், வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமின்றிக்கும் இது வரையில் சொல்லப்படாதவைகளாகவும் இருந்தால், அவை அந்த விதிகளுக்கு உபகாரகங்களா யிருந்துகொண்டு ஸித்தியைப் பெறுமல்லவோ? இந்த அர்த்தத்தையே த்ரமிடாசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் "குணம் ஹி சைவ

இது வரையில் அர்த்த வாதங்களில் ப்ரதிபந்நமா யுள்ளவைகளுக்கு ஸித்தி உபபாதிக்கப்பட்டது. விதிவாக்யங்களில் சொல்லப்படும் விதிகளுக்கு அர்த்த வாதவாக்யங்களில் சொல்லப்படுமவை சேஷமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸித்தி உண்டு என்பதுதான் அந்த உபபாதநம். 'அர்த்த வாதங்கள் விதிவாக்யத்தில் ப்ரதிபந்நமாயிருப்பதை ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றன, அவைகளுக்கு அவ்விதமான ஸ்தாவகத்வம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு விதிவாக்யார்த்தத்தில் அவைகளுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லக்கூடும்' என்பது இப்பொழுது விவரிக்கப்படுகின்றது. விதி வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள காம்ய விஷயமாக அநேக குணங்களை வர்ணித்துக்கொண்டு, அர்த்த வாதங்கள் அந்தக் காம்யத்தில் ஒரு ஏற்ற புத்தியை ஜநங்களுக்கு உண்டுபண்ணுகின்றன; அந்தக் குணங்கள் ஸித்தியாவிடில், ஏற்ற புத்தியே உண்டாகமாட்டாதாகையால், அந்தக் குணங்கள் உண்மையாக இருக்கின்றனவென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமன்றோ?

ஏவஞ்ச ஸதி — கீழ்ல் உபபாதித்திருக்கிறபடி, எவை எவை விதி வாக்யங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடியவைகளோ, அத்தனை அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களென்று அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென்பது ஏற்பட்டுவிட்டால்'

அவிரோதே ஸ்வார்த்தே — அந்த அர்த்தங்கள் வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தங்களாயிருந்தால் அவை அங்கீகரிக்கத்தக்கவையல்ல, வேறு ப்ரமாணங்களால் அவை ஸித்தித்துவிடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது அவைகளுக்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படுத்துவதும் அநாவச்யம் ஆகையால், 'அவிருத்தங்களும் வேறு ப்ரமாணங்களால் ஸாதிக்கப்படாதவைகளுமான' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

யதோக்தம் . அர்த்தவாதங்கள் விதிகளுக்கு உபயோகப்படுமவையா யிருந்தால் அவைகளுக்குத் தமது அர்த்தத்தில் ப்ராமாண்யமுண்டு என்பதற்கு ஸ்ரீத்ரமிடாசார்ய க்ரந்தம் உதாஹரிக்கப்படுகின்றது

acharya.org

வக்ஷ்யதி யதா²ர்த்த²வ்யவஹாரகோ³சரம் வாக்யம், ததா²பி நார்த²ஸ்தா ஸ்துதிபரத்வே" இதி। ஸார்த²க்யம் ப⁴வதி—ஸர்வேஷாம் ஹ்யர்த²வாதா³நாம் . தே³வதாராத⁴நபூ⁴தயாகா³தே³: ஸாங்க³ஸ்யாராத்⁴யதே³வதாயா அபரிமித கு³ணாந் ஸஹஸ்ரஶோ வத³ந்தோ ஸஹஸ்ரஶ: கர்மணி ப்ராஶஸ்த்யபு³த்³தி⁴ம் ஜநயந்தி; ததா³ரோபிதத்வே ப்ராஶஸ்த்யபு³த்³தி⁴ரேவ ந ஸ்யாதி³தி கர்மணி ப்ராஶஸ்த்யபு³த்³த்⁴யர்த²ம் கு³ணஸத்³பா⁴வமேவ போ³த⁴யந்தீதி । அநயைவ தி³ஶா

ஜாயத இதி ஶ்ருதௌ இதி வக்ஷ்யதி யதா²ர்த்த²வ்யவஹாரகோ³சரம் வாக்யம் ததா²பி நார்த²ஸ்தா ஸ்துதிபரத்வே"—என்னும் வாக்யத்தால் விளக்கி இருக்கிறார். இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்—‘அர்த்தவாத பாகம் முழுவதும், தேவதைகளின் ஆராதனமாயுள்ள யாகம் முதலிய கர்மங்களுடையவும் அவைகளின் அங்கங்களுடையவும் அவைகளால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகளுடையவுமான அப்ரத்யக்ஷங்களான குணங்களை ஆயிரக்கணக்காக விவரித்துக்கொண்டு கர்மங்கள் மிகச் சிறந்தவை என்னும் புத்தியை நமக்கு உண்டுபண்ணுகின்றன. அம்மாதிரியான குணங்கள் இராவிட்டால் கர்மங்கள் சிறந்தவை என்னும் புத்தி நமக்கு உண்டாகமாட்டாதாகையால் கர்மங்களில் நமக்குக் கௌரவ புத்தி உண்டாகும்பொருட்டு அந்த அர்த்தவாத பாகம் உண்மையாக இருக்கும் குணங்களையே போதிப்பிக்கின்றன என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்’ என்பதுதான். மந்த்ர பாகத்தில் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களும் இம்மாதிரியே வர்த்திக்கின்றன.

ஊணம் ஹி தே ஜாயத இதி-இது ஸ்ரீத்ரமிடாசார்யருடைய ஸூக்தி. இதன் பொருள் என்னவென்றால்—‘**ஊணம் ஹி தே ஜாயதே**’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஶ்ருதி வாக்யம் அவதானத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காக இருந்தபோதிலும், இல்லாத விஷயங்களைச் சொல்வதால் ‘ஸ்தோத்ரம் ஸித்திக்கமாட்டாதன்றோ? என்பதுதான் அவருடைய அபிப்ராயமாவது ‘அர்த்த வாத வாக்யங்கள் தாம் செய்யும் ஸ்தோத்ரத்தால் கர்மங்கள் விஷயமாக ஒரு ஏற்றபுத்தியை நமக்கு ஜநிப்பிக்கின்றன. அவை வர்ணிக்கும் குணங்கள் உண்மையாக இராமல் கேவலம் ஆரோபிதங்களாக இருந்தால், அந்த வர்ணனத்தால் ஏற்படும் ஏற்றமும் பொய்யாகிவிடுமாகையால், கர்மங்களில் ப்ரரோசனையை ஜநிப்பிப்பதற்கு அர்த்த வாதங்கள் அசக்தங்களாகி விடும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அந்த ப்ரஸக்தி வராமல் இருக்கவேண்டுமேல், அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமாண்யம் அவசியம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்’ என்பது தான்.

அநயைவ திஶா—இந்த வழியாகவே அதாவது ‘விதி வாக்யங்களுக்கு உபயோகிகளான அர்த்த வாதங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில், ப்ராமாண்யம் ஸித்திப்பது போல’

acharya.org

ஸர்வம் சோபபந்நதரம் ஹ்ருத்யார்த்தா: விஸ்தர: ।

அபி ச கார்யவாக்யார்த்தவாதிபி:, லிங்ாதே: கார்யம் வாச்யமிதி

அபி ச கார்யவாக்யார்த்தவாதிபி: ''— தவிரவும், கார்யவாக்யார்த்த வாதிகள், தம்மால் சொல்லப்பட்டு வரும் 'கார்யம்' என்னும் சப்தத்தால்

ஸர்வம் சோபபந்நதரம் ஸ்வார்த்தம்— கீழ் ஆத்த வாக்யங்களுக்குப் ப்ராமாண்யம் நிரூபிக்கப்பட்டது 'ஆத்த வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஏற்படுவது போல் மந்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கும்', என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகிறது **ஸ்துதிபரங்களான** ஆத்த வாக்யங்களுக்கு **ஸ்வார்த்தத்தில்** ப்ராமாண்யம் இராவிட்டால் அவைகளுக்கு ஸத்வகத்வம் எப்படி ஸித்திக்கமாட்டாதோ, அப்படியே அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகங்களான மந்த்ரங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் ப்ராமாண்யம் இராவிட்டால் அவைகளுக்கு அந்த அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாது என்று அறிய வேண்டும்

அபி ச கார்யவாக்யார்த்தவாதிபி:— இது வரையில் ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தியுண்டு என்பதும் அப்படி ஸித்தார்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லையென்பதை ஒத்துக் கொண்டாலும் விதிகளுக்குச் சேஷமாயிருப்பதாலேயே ப்ரஹ்மம் முதலியவை ஸித்திக்கின்றன என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டன இனி, எதிர்வாதிகளால் சொல்லப்படும் 'கார்யம்' என்பது உபபாதிக்கத் தகாதது என்பதை **விளக்குகிறார்** இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸகர்கள் இது விஷயமாக என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம் அவர்கள் சொல்வதாவது--'வேதங்களில் யாகம் என்பது ஒரு **பலத்தை** உத்தேசித்து **விதிக்கப்படுகின்றது**, அல்ப காலம் இருந்து பிறகு நசித்துவிடும் யாகம் என்னும் கிரியை, பஹு காலம் கழித்து அந்தப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்வது அநுபபந்நமாகையால், யாகம் முடிந்தவுடன் 'அபூர்வம்' என்று ஒன்று ஜநிக்கின்றதென்றும், அது பஹுகாலம் இருந்து **பலத்தைக்** கொடுக்கின்றது என்றும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்பதே இந்த அபூர்வத்தையே அவர்கள் "'கார்யம்' என்று சொல்லுகிறார்கள் வ்யாபாரத்தை விதிக்கும் க்ரியா பதங்களெல்லாம் இந்தக் கார்யத்தையே ப்ரதாநமாகக் குறிக்கின்றனவாம், இந்தக் கார்யமே **ஸ்வயமாகவே** இஷ்டமாயும் அநுகூலமாயும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றதாம் இந்தக் கார்யத்திற்கு அவர்கள் மூன்று விதமாக லக்ஷணம் சொல்வார்கள் அவையாவன- (1) க்ருதி ஸாத்யம், (2) இஷ்டம், (3) க்ருதியின் உத்தேச்யம் முதல் லக்ஷணப்படி, ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கப்படுமவையெல்லாம் கார்யமாகும் பக்ஷத்தில், காமமும் க்ருதியினால் ஸாத்யமாக இருப்பதால், அதுவும் கார்யமாகத் திரியும்; இரண்டாவது லக்ஷணப்படி, ப்ரயத்நத்தைச் செய்யும் காலத்தில் எது யஜமானனால் இஷ்டப்பட்டப்படுகின்றதோ அது கார்யமென்று சொன்னால், ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளும் இஷ்டங்களாகின்றபடியால், அவைகளும் கார்யமாகத் திரியும் இப்படி இந்த இரண்டு லக்ஷணங்களும் அதிவ்யாப்தங்களாகிற படியால்,

acharya.org

வஸ்துத்வம் । 'க்ருதிஸாத்யப்ராதாந்யாத் க்ருத்யுத்தேஶ்யதா' இதி சேத், கிமிதம் க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம்? । 'யதி க்ருத்யஸ்ய க்ருதிவ்யாப்திரேவ தத் க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம்' இதி சேத், வ்யாபாராநுஷங்கவ்யாபாரவிஷயாயா: க்ருதே: கோ(அ)யம் அதிகாரோ நாம? । 'யத்ப்ரீத்யா க்ருதிம் ப்ராப்நோதி வ்யாபார: தத் க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம்' இதி சேத், ஹந்த தர்ஹி இஷ்டத்வமேவ க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம் । ஸமேவம் உத்தேஶ்யம் — இஷ்டமேவ ப்ராப்துமிஷ்டம், இச்சாவிஷயதயா வ்யாப்தி:

என்ன பொருள் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை விவரிக்கவேண்டும் 'மானஸிக ப்ரயத்னம் செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாயும், அந்த ப்ரயத்னத்திற்கு உத்தேச்யமாயுமிருப்பதே கார்யம்', என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ப்ரயத்னத்திற்கு உத்தேச்யம்' என்பதில் 'உத்தேச்யம்' என்பதன் பொருள் என்னவென்பதை விளக்கவேண்டும் 'ப்ரயத்னத்திற்கு எதைக்குறித்து அதிகாரம் இருக்கின்றதோ அது தான் அந்த ப்ரயத்னத்தின் உத்தேச்யம்' என்று சொன்னால், 'அம்மாதிரி அதிகாரம் மநுஷ்யனுக்கு மாத்திரம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார ரூபமாக இருக்கும் அவனது ப்ரயத்னத்துக்கு அது ஸம்பவிக்க மாட்டாதே' 'உத்தேச்யம்' என்பதற்கு அது அர்த்தமன்று ;, எதை அடையவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு மனிதன் ப்ரயத்னம் செய்கிறானோ, அதை அந்த மனிதனால் செய்யப்படும் ப்ரயத்னத்துக்கு உத்தேச்யமென்று சொல்லுகிறோம்' என்றால், அப்பொழுது, விரும்பப்படும் வஸ்துவே உத்தேச்யமாகி விடுமன்றோ? 'விரும்பப்படும் வஸ்துவுக்கு இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு விருப்பத்துக்கு விஷயமாக இருப்பது ஒன்று, ப்ரவ்ருத்தியின் பொருட்டு

மூன்றாவதாகிற 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்னும் லக்ஷணமே சிஷ்டருஷ்டமாக அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அதாவது -'க்ருதியால் ஸாத்யமாயிருந்து கொண்டு, எது க்ருதியின் உத்தேச்யமாகவுமாகின்றதோ அது கார்யம்' என்று சொன்னதாயிற்று இந்த லக்ஷணத்தை இவ்விடத்தில் தூஷிக்கிறார்

க்ருதிஸாத்யப்ராதாந்யாத் க்ருத்யுத்தேஶ்யதா—'க்ருதி' என்பதற்கு 'மானஸிக ப்ரயத்னம்' என்பது பொருள் 'அது செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாகிற தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை' என்பது முதல் பதத்தின் பொருள் இப்படி இருப்பதுடன் அந்தக் கார்யம் என்பது க்ருதியின் உத்தேச்யமாகவும் இருத்தல் வேண்டும் 'உத்தேச்யம்' என்பதற்குப் பொருள் என்னவென்பதைப் பலவிதமாக விகல்பித்து ஒன்றும் உபபந்நமாகவில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார்

வ்யாபாராநுஷங்கவ்யாபாரவிஷயாயா: க்ருதே:—லோகத்தில் அதிகாரமென்பது சேதநனான மனிதனுக்கு உபபந்நமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபாரமாகிற அசேதநத்திற்கு உபபந்நமாகமாட்டாது என்பது தாத்பர்யம் 'இது எனனுடைய ப்ரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; ஆகையால் இது என்னுடையது' என்னும் புத்தியன்றோ அதிகாரமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அது எப்படி க்ருதிக்கு ஸம்பவிக்கும்?

இஷ்டமேவ— 'இஷ்டம்' இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம்.

acharya.org

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தூணடும குணமுளளது மறறெனறு, இவைகளுள தூணடும் ஆகாரமே உததேச்யம’ என்று விவரிககலாமோ வெனறால, அதுவும தனது கக்ஷியிலுளள அபிநிவேசததால் ஏறபடும வீண சரமமே ஏனெனறால், பரவ்ருத்தியினால் ஸாதிககத் தகுநததாக இருபபதே தூணடுத லாகினறதே தவிர, அபபடி பரவ்ருததியினமீது சாாநது நிறகும ஸிததியைக காட்டிலும வேறுபட்டதான தூணடுத லொன்று மிலலையனறோ? எபபொழுது பரயதந மிராவிட்டால இஷடபபட்ட வஸதுவின ஸிததி வரமாட்டாதோ, அபபொழுதே ஒருவன பரவ்ருததிககினறான முதலில் வஸதுவில விருபபம, பிறகு ஸ்வபரயதந மிராவிட்டால் அது ஸிததிககமாட்டாது எனனும தோறறம, அதறகுப் பிறகு பரயதநம செயயவேணடும் எனனும இசசை;

அது அதிவ்யாபதமெனறு அதைப பரிஷ்கரிபபதறகாகச் சொலலபபட்ட ‘உததேசயதவம’ என்பதும் ‘இஷ்டதவம’ எனபதாகவே ஆகிவிட்டால, லக்ஷணததிற செய்யபபட்ட பரிஷ்காரம நிஷபரயோஜநமாகிவிடு மனறோ?

தயாஹி — இவ்விடததில எதிரவாதிகள் பின்வருமாறு வாதிககிறார்கள். ‘இஷடம’ என்பதறகு, நமமால் விருமபபபடுவது எனறும பரயதநததின பொருட்டுத தூணடுவது எனறும இரணடு ஆகாரஙகள் உணடு. அவைகளுள முதல ஆகாரததை ‘உததேசயம’ எனபதன் குறிபபாக ஒததுககொணடால பரிஷகாரம வீணாகி விடு மெனபது உணமையே இரணடாவது ஆகாரததைக கைபபறறினால் அது வீணாக மாட்டாது. இது தான அவாகளின வாதம இதறகு இவ்விடததிற சொலலபபடும ஸமாதாநமாவது-‘தூணடுதல எனனும இரணடாவது ஆகாரம ‘கருதி ஸாதயம்’ எனனும முதல் லக்ஷணததில அகபபட்டதாக இருககிறபடியால், இநதப பரிஷ்காரமும வீணே’ எனபது தான் தூணடுதல், என்னும ஆகாரம் எபபடி ‘க்ருதி ஸாதயம’ என்பதனுள அகபபட்டது என்றால - இஷடப்பட்ட பொருள நமது பரயதநமின்றிககே ஸிததிககத தகுநததானால், நாம அதறகாக பரயதநம் செயயமாட்டோம; நாம பெரிய பரயதநததைச செயதாலும அது பலிககமாட்டாது என்று அறிநதால், அபபொழுதும பரயதநததைச செயயமாட்டோம, நாம பரயதநம செயதால அது பலிககும எனறு இருநதால பரயதநம செயவோ மாகையால, ப்ரேரகதவம (தூணடுதல்) என்பது கருதி ஸாதயம (பரயதநததால ஸாதிககததகுநதது) எனபதனுள அகப்பட்டதே அதாவது - எது எது ஒரு மனிதனை பரயதநம செயயுமபடி தூணடுகின்றதோ அது அது பரயதநததால ஸாதிககததகுநததாகவே இருததல வேணடும எனபதுதான ஆகையால ‘ப்ரேரகதவம எனபது கருதி ஸாதயத்வம ஏனபதைக காட்டி

acharya.org

ஸூவத்வமிதி புருஷ இதி தத்விவ்ருதம் ப்ராகேவ । தஸ்யாதிஷ்டஸ்ய கர்த்ருத்-
யீதாதாஹஸாதிரேகி கர்த்ருத்வைஶ்வர்யம் நாம கிமபி ந த்ருஶ்யதே ।

சோத்யதே 'இஷ்டதாஹேதுஸ் புருஷாநுகூல்யதா, தத் புரு-
ஷாநுகூல்யத்வம் கர்த்ருத்வைஶ்வர்யமேவ' இதி சேந்நைவம் । புரு-
ஷாநுகூல்யம் ஸுகமித்யநர்த்தாந்தரம். யதா புருஷாநுகூல்யம்

கடைசியாக பர்யவஸிக்கிறது; இது வன்றோ க்ரமம்? உண்மையை அறிந்தவர்களின் கொள்கை இது. 'ஒரு வஸ்து நமக்கு இஷ்டமானது என்பதற்குக் காரணம், அது நமக்கு அநுகூலமாக இருப்பதே. அப்படி அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மையே கருதியின் உத்தேச்யம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாகமாட்டாது. ஸுகமொன்றே மனிதர்களுக்கு அநுகூலமான வஸ்துவானதால், ஸுகமே உத்தேச்யமாகத் திரியும். புருஷாநுகூலமும் துக்கமும் எப்படி பர்யாய சப்தங்களோ, அப்படியே புருஷாநுகூலமும் ஸுகம் என்னும் சப்தமும் ஒரே அர்த்தத்தைச்

லும் வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

இஷ்டதாஹேதுஸ் புருஷாநுகூல்யதா — எது நம்மால் இச்சிக்கப்படுகின்றதோ, அதுவே நமது ப்ரயத்நத்துக்கு உத்தேச்யமாகுமென்று சொல்லி, அப்படி இஷ்டமான வஸ்துவில் இரண்டு ஆகாரங்களுண்டென்றும் அவைகளுள் ப்ரேரகத்வம் என்னும் ஆகாரமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்றும் உபபாதநம் செய்ததற்கு, அந்த ப்ரேரகத்வம் என்னும் ஆகாரம் கருதி ஸாத்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்றாகையால், அப்படி உபபாதிப்பது சரியல்ல வென்று கீழ் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டது இதற்கு மேல், எதிர்வாதிகள் வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதாநிக்கப் பார்க்கிறார்கள். அதாவது இஷ்டமான வஸ்துவுக்குக் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு ஆகாரங்கள் நீங்கலாக அநுகூலமாக இருப்பது என்னும் மற்றுமொரு மூன்றாவது ஆகாரமும் உண்டு, அதுதான் உத்தேச்யம் என்பதன் கருத்து என்பதுதான் இதற்கு இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் தூஷணம் என்னவென்றால்-அநுகூலமாக இருக்கும் பொருள் ஸுகமொன்றே; ஆகையால் உத்தேச்யம் என்பதற்கு ஸுகம் என்று பொருள் கொண்டதாக ஆயிற்று, அது உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோ? என்பதுதான். எதிர்வாதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் 'கார்யம்' என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதே அவர்களுடைய கொள்கை

யதா புருஷாநுகூல்யம் து:கவ்யாவ்ருத்தம் — இது த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. புருஷாநுகூலம் என்பது துக்கத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதன்று என்று எப்படி நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்களோ, அப்படியே

acharya.org

து:கவிபர்யயாத் | அத: ஸுகவ்யதிரிக்தஸ்யாபி புருஷார்த்த த்வம் ந ஸம்பவதி | நநு ச 'து:கநிவ்ருத்தேரபி ஸுகவ்யதிரிக்தா யா: புருஷார்த்ததா த்ருஷ்டா' இதி சேந்நைதத் | 'அநுகூல் யம் ஸுகம், ப்ரதிகூல்யம் து:கம்' இதி ஹி ஸுகது:கயோர்வி வேக: | தத்ராநுகூல்யம் ஸுகமிஷ்டம் பவதி, ப்ரதிகூல்யம் து:கம் அநிஷ்டம் | அதோ து:கஸம்யோகமாத்ராஸஹ்யதயா தந்நிவ்ருத்திரபேக்ஷா பவதி | ததபேக்ஷதா ஸாம்ஸாரிகப்ரதிகூல்யதாஹ: | ததா ஹி - ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய ஸம்ஸாரிண: புருஷஸ்யாநுகூல்யஸம்யோக: ப்ராக்ருதிக

சொல்லும் பக்ஷங்களே. ஸுகத்தைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் மனிதர்களுக்கு அநுகூலமாக மாட்டாதன்றோ? 'ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான துக்க நிவ்ருத்தி மனிதர்களால் அநுகூலமென்று கொண்டாடப் படுகின்றதே! அது எப்படி?' என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு சொல்லப் படும். எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமென்றும், எது எது ப்ரதிகூலமோ அது அது துக்கமென்றும், இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் வாசி கூறப்படுகின்றது. அவைகளுள், தனக்கு அநுகூலமாயுள்ள ஸுகம் தன் னால் இஷ்டப்பட்டதாகவும், ப்ரதிகூலமாயுள்ள துக்கம் இஷ்ட விருத்தமாக வும் ஆகின்றன. அநிஷ்டமாயுள்ள துக்கம் நேர்ந்தால் அது பொறுக்கத் தகாததா லால், அதன் நிவ்ருத்தியை ஜனங்கள் விரும்புகிறார்கள். அவ்விதம் அந்த நிவ்ருத்தி இஷ்டமாகிற படியால் மாத்ரம் அதை எல்லாரும் அநுகூலமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள். லோகத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சில ஸமயங்களில் அநுகூலத்துடன் சேர்க்கை, மற்றும் சில காலங்களில் ப்ரதிகூலத் துடன் சேர்க்கை, வேறு சில ஸமயங்களில் இரண்டுமின்றிக்கே தமது ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பது, என்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அவைகளுள் ப்ரதிகூலத்

புருஷார்நுகூலம் என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று ஒத்துக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ? என்பது கருத்து.

நநு ச— ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள துக்க நிவ்ருத்தி யானது அநுகூலமாகக் காணப்படவில்லையா? என்னும் சோத்யத்திற்கு, 'துக்க நிவ் ருத்தியானது அநுகூலமாகத் தோன்றுவதெல்லாம் ப்ரமமே' என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

ஸம்ஸாரிண:— ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. மோக்ஷத்தை அடைந்துள்ள ஜீவன்களுக்கு ப்ரதிகூலத் தின் சேர்க்கை என்பதே இல்லை. ஒன்று அநுகூலம் மற்றொன்று ப்ரதிகூலம் என்ப தெல்லாம் கர்மத்தின் பலம் என்பதே நமது கொள்கை.

acharya.org

ஸம்யோக: ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரிதி நிர்தேஷ்டவ்யா: । தத்ர ப்ரதிகூல ஸம்பந்தநிவ்ருத்திஸ்து அநுகூலஸம்பந்தநிவ்ருத்திஶ்ச ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரேவ । தஸ்யா: ப்ரதிகூலஸம்யோகே வர்த்தமாநே தந்நிவ்ருத்திரூபா ஸ்வரூபேணாவஸ்திதிரபீஷ்டா பவதி । ததேதத்ஷ்டாஸாத்யாநுகூல்யதாஹு: ।

அத: ஸர்வாபேக்ஷாதநுகூல்யதாயா நியோகஸ்ய அநுகூலதாம் வதந்தம் பரிஹஸந்தி ப்ராமாணிகா: । இஷ்டஸ்யாய து விஶேஷஸ்ய

தின் நிவ்ருத்தியும் அநுகூலத்தின் நிவ்ருத்தியும் இவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதேயாகும். ஆகையால் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது, ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான மூன்றாவது அவஸ்தை ஜனங்களால் விரும்பப் படுகின்றது. கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் மாத்ரம் இருப்பதான அந்த அவஸ்தை யானது ப்ரதிகூல நிவ்ருத்தி ரூபமானதால், அநுகூலம்போல் அதுவும் இஷ்டமாகின்றது. இந்தக் காரணம் கொண்டு அதை அநுகூலமென்று ஜனங்கள் ப்ரமிக்கிறார்கள்.

அத: ஸர்வாபேக்ஷாத்.. நியோகம் என்பதற்கு அநுகூலத்தன்மை உண்டு என்று சிலர் சொல்வதும் ப்ராமாணிகர்களால் பரிஹஸிக்கத் தகுந்ததே. அநுகூலமாக இருப்பது ஸுகமொன்றே. நியோகம் என்பது ஸ்வயமாக இஷ்டமான

தத்ர—'ப்ரதிகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதை அநுகூலத்தின் சேர்க்கை யென்று சொல்லக்கூடாது, அநுகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதையும் ப்ரதிகூலத்தின் சேர்க்கை யென்று சொல்லக்கூடாது' என்பது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், தூக்கத்தில் அநுகூல ஸம்பந்தம் ப்ரதிகூல ஸம்பந்தம் இரண்டும் இல்லையாதலால் அப்பொழுது ஸுகம் துக்கம் இரண்டுக்கும் ப்ரஸக்தி நேரும்; அது அநிஷ்டம். ஆகையால், துக்கம் நிவ்ருத்தி அடைவதை அநுகூல மென்று சொல்வது சரியன்று.

இஷ்டஸ்ய—இது வரை, நியோகம் என்பது ஸுகமன்று என்பதை அவலம்பித்து, அது அநுகூலமாகமாட்டாது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி 'நியோகம் ஒரு ஸுக விசேஷமே, ஆகையால் அதற்கு அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மை உண்டு' என்னும் வாதம் தூஷிக்கப்படுகின்றது. முதலில் நியோகம் என்பது ஸுக விசேஷமாக மாட்டாது என்பதை நிரூபிக்கிறார். 'நியோகம் என்பது ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதற்கு அநுகூலத் தன்மையை ஸாதிக்கப் ப்ரயத்னப் படலாம். அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜன மன்றே; உங்கள் கொள்கைப்படி, இப்பொழுது செய்யப்படும் க்ரியையின் பலமாகக் காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வர்க்கம் என்னும் ப்ரயோஜனத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதன்றோ நியோகத்தின் ப்ரயோஜனம்? அப்படி இருக்கையில் அது எவ்விதத்தில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகும்?' என்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் நிரூபணம். நிற்க, 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' [ஸ்வர்க்க

acharya.org

நிவர்த்தகத்வாதேவ ஹி நியோகஸ்ய நியோகத்வம் ஸ்திரத்வமபூர்வத்வஞ்ச வ்யுத்பத்யதே । 'ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத' இத்யத்ர கார்யஸ்ய க்ரியாதிரிக்ததா ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாரேண ஸ்வர்க்கஸாதநத்வநிச்சயாதேவ பவதி । ந ச வாச்யம் 'யஜேதேத்யத்ர வ்யுத்பந்நம் நியோகஃ ஸ்வ்யாக

தன்று, ஸ்வயமாக இஷ்டமாயுள்ள மற்றொரு பொருளை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாலேயே அதற்கு, நியோகமாயிருக்கும் தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாக இருக்கும் தன்மை ஆக இம்மூன்று தன்மைகளும் ஸம்பவிக்கின்றன. கேவலம் ஒரு வ்யாபாரத்தை மாத்ரம் குறிக்கும் 'யஜேத' என்னும் க்ரியாபதம், '**ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத**' [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில், அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான 'கார்யம்' என்னும் ஒரு அர்த்த விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வதெல்லாம், அந்த '**ஸ்வர்க்ககாமஃ**' என்னும் பதத்துடன் சேர்க்கையால் உண்டாகும் 'அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்' என்னும் நிச்சயத்தாலன்றோ? 'அம்மாதிரி சேர்க்கையால் உண்டாகும் நிச்சயத்தால் அது ஏற்படவில்லை, அச்சேர்க்கையின்றிக்கே அந்த க்ரியாபதத்திற்கு அந்த அர்த்தம்

கத்தை விரும்புகிறவன் யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்பதிலிருந்தே ஸ்வர்க்கம் ப்ரயோஜந மென்றும் நியோகம் ப்ரயோஜந மன்றென்றும் தெரிகின்றது.

நியோகஸ்ய நியோகத்வம் ஸ்திரத்வமபூர்வத்வஞ்ச — நியோகத்தில் மூன்று ஆகாரங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(1) க்ரியையைச் செய்யும்படி தூண்டும் ஆகாரம், (2) வெகு காலம் இருக்கும் ஆகாரம், (3) வேறு ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விஷயமாகாமலிருக்கும் ஆகாரம். இவை மூன்றும் நியோகமானது மற்றொரு பலத்திற்கு ஸாதநமாக இருக்கின்றது என்பதாலன்றோ ஏற்படுகின்றன? ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்யப் புகுகிறவன், 'இந்த க்ரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே புகுகிறானதலால், அந்த க்ரியையால் உண்டாகும் அபூர்வத்திற்குத் தூண்டுதல் என்னும் முதல் ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அது ஸாதநமாகிற படியால் அதற்கு ஸ்திரத்வம் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. நாம் செய்யும் யாகமோ க்ஷணிகம், அந்த க்ஷணிகமான க்ரியையையே அந்த 'யஜி' என்னும் வினைச் சொல் போதிப்பிக்கக்கூடும்; அந்த க்ரியையைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திரமான பதார்த்தத்தை அது குறிக்கின்றது என்றால், அப்படி அது குறிப்பது '**ஸ்வர்க்ககாமஃ**' என்னும் பதத்துடன் அது சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலேயே. இவையெல்லாம் இந்த வாக்ய பலத்தினாலேயே ஸித்திக்கிறபடியால், அதற்கு 'அபூர்வத்வம்' என்னும் மூன்றாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது. இந்த மூன்று ஆகாரங்களிலும் அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமன்று என்பது நன்றாகத் தெரிகிறபடியால் அதற்கு ஸ்வார்த்தத்வம் சொல்வது சரியன்று.

ந ச வாச்யம்—ஒருகால் மீமாம்ஸகர்கள் பின்வருமாறு வாதிக்கலாம், '**ஸ்வர்க்ககாமஃ**' என்னும் பதத்துடன் யஜேத என்னும் பதம் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த 'யஜேத'ன்பதற்கு அபூர்வம் என்னும் ஸ்திரமான ஒரு பதார்த்தத்தைக் குறிக்

acharya.org

தஸ்யைவ ப்ரதீயதே, ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராத் ஸ்வஸித்த்யநுகூலஸ்ய நியோஜ்யஸ்ய ப்ரஸித்தி:’ இதி । யஜேதேதி ஹி யாகஸ்ய வ்யாபாரவ்யதிரிக்தஸாத்யமேவ ப்ரதீயதே । ஸ்வர்க்ககாமபதஸமபிவ்யாஹாராதேவ யாகாதிரேகிணோ நியோகத்வம் ஸ்திரத்வமபூர்வத்வம் ச இத்யாதி ஸர்வமிஷ்யதே । தத்ர ஸ்வர்க்ககாமாயநத்வப்ரதீதிநிபந்தந: ; ஸமபிவ்யா

தனது ப்ரதாந அர்த்தமாக ஸ்வயமே உண்டு, ‘ஸ்வர்க்ககாம:’ என்பதுடன் சேர்வதால் அந்தக் கார்யத்தினுடைய ஸித்திக்கு அநுகூலனாயுள்ள விநியோஜ்யனாகிற ஸ்வர்க்ககாமனுடைய ப்ரஸித்தி மாத்ரமே கிடைக்கின்றது’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அது சரியன்று. ‘யஜேத’ என்னும் க்ரியாபதம் புருஷ ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கக்கூடிய வ்யாபாரத்தை மாத்ரமே குறிக்கும். அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கார்யத்திற்கு நியோகத்தன்மை ஸ்திரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாயிருக்கும் தன்மை ஆகிய இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் ‘ஸ்வர்க்ககாம:’ என்னும் பதத்துடன் சேர்வதாலேயே உண்டாகின்றன. இந்தக் கார்யம் அப்படி வேறுபட்டதாயிருப்பதும், ‘அது ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம்’ என்னும் தோற்றத்தின் பலமே. வினைச்சொற்களில் காணப்படும் ‘லிங்’ முதலிய விகுதிகள் கூடச்சேர்ந்து படிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களுடைய அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததான அர்த்தத்தையே குறித்

துச் சக்தி உண்டாகின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ஆனால், அந்த வினைச்சொல் தனது ப்ரதாநமான அர்த்தமாக அந்த ஸ்திரமான அபூர்வத்தையே ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்கின்றது என்றே நாங்கள் சொல்கின்றோம். அப்பொழுது அதை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமன்றோ?’’ இந்த வாதமும் நிலைபெற மாட்டாது. எப்படியென்றால்—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் ப்ரதாநமாக ஒரு அர்த்தம் உண்டு, அந்தப் பதம் மற்றைப் பதங்களுடன் ஒரு வாக்யத்தில் சேர்க்கப்பட்டு ப்ரயோகம் செய்யப்படும்பொழுது, அதன் ப்ரதாநமான அர்த்தம் மற்றைப் பதங்களின் அர்த்தத்துடன் ஒத்துவராமலிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது அந்தப் பதம் அதன் ப்ரதாந அர்த்தத்தை இழந்து வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைவதுமுண்டு. ‘கங்காயாம் கோஷ:’ [கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கின்றது] என்பது ஒரு வாக்யம். அதில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘கங்கை’ என்னும் பதத்திற்கு அதன் ப்ரவாஹமே ப்ரதாநமான அர்த்தம். ஆனால், ப்ரவாஹத்தில் இடைச்சேரி இருக்கமாட்டாதாதலால், அந்த வாக்யத்தில் அந்த ‘கங்கை’ என்னும் பதம் தனது ப்ரதாநமான ‘ப்ரவாஹம்’ என்னும் அர்த்தத்தை இழந்து, ‘கங்கைக்கரை’ என்னும் வேறு ஒரு அர்த்தத்தை அடைகின்றதன்றோ? அம்மாதிரியே ‘ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத’ [ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிறவன் ஒரு யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘யஜேத’ என்னும் வினைச்சொல்லுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமும் ஸ்திரமுமான அபூர்வமே ப்ரதாநமான அர்த்தமான இருந்தாலும், ‘ஸ்வர்க்ககாம:’ [ஸ்வர்க்கத்தை இச்சிக்கிறவன்] என்னும் பதத்தின் அர்த்தத்துடன் அது ஸங்கதமாகமாட்டாதாதலால் அது அந்த

acharya.org

ஶ்ருதஸ்வமுக்யார்த்தபரித்யாகேநாந்வயயோக்யார்த்தம் ஸ்வமுக்யார்த்தஸ்யைவ கார்யம் விஜ்ஞாயதே ஏவேதி சேத் ந; ஹி **லோகவ்யுத்பத்திரபி நிரஸ்தா** । ஸர்வத்ர ஸம்பவதி — 'ஸமபிவ்யாஹ்ருதபதாந்தரார்த்தாந்வயயோக்யஸ்யைவ ஸ்வார்த்தஸ்ய ப்ரவ்ருத்திர்வாக்யேஷ்விதி அந்விதாபிதாநஸம்ஸ்கார ஏவ வாக்யஶ்ரவணஸமநந்தரமேவ ப்ரதீயதே । தத்ர ஸ்வமுக்யார்த்தபரித்யாகோ ந । அத: க்ரியாவாக்யஸ்வார்த்தஸாதநகார்யம் விரோதாதேவ பரித்யக்தா' இதி । அத ஏவ 'கங்காயாம் கோஷ:' இத்யாதௌ கோஷம் ப்ரதி வாஸயோக்யதாயை ப்ரவாஹம் கங்காபதஸ்வார்த்தம் ஜஹாதி । ப்ரதமம் கங்காபதேந கங்காயா: ஸ்ரோத

தல் வேண்டுமென்று லோகவ்யுத்பத்தி அபேக்ஷிக்கவில்லையா? அந்த லோகவ்யுத்பத்திக்குப் பங்கம் நேர்ந்துவிடுமே! இதனால் சொல்லப்படுவதாவது ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ஒவ்வொரு பதத்தால் சொல்லப்படும் அர்த்தமும், அந்தந்தப் பதத்துடன் கூட்டப்படிக்கப்பட்டுள்ள வேறு பதங்களின் அர்த்தத்திற்கு ஒத்ததாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும், அந்த அர்த்தமும் அந்தப் பதங்களுடைய சேர்க்கையால் ஏற்படும் வாக்யத்தைக் கேட்ட பிறகே தோன்றும். ப்ரக்ருதத்தில் அப்படித் தோன்றும் அர்த்தமாவது, 'ஸ்வார்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் கார்யமே ஆகின்றது' என்பது தான். இந்தக் காரணத்தாலேயே, 'கார்யம்' என்பது பதத்தின் ப்ரதான அர்த்தமாக முதல் முதலே தோன்றுவதாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், அந்த அர்த்தமும் வாக்யார்த்தத்திற்கு விரோதிக்கிற படியால் கைவிடப்பட வேண்டியதே. '**கங்காயாம் கோஷ:**' [கங்கையில் இடைச்சேரி] என்பது முதலான வாக்யங்களில் கங்காசப்தம் கோஷம்' [சேரி] என்னும் பதத்துடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அந்தக் கங்காபதத்திற்கு வாஸத்திற்கு ஒத்து வரும்படியான அர்த்தத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியை ப்ராமாணிகர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களன்றோ? வாக்யத்திற் சேராமல் தனியாக நிற்கும்பொழுது கங்கா பதத்திற்குக் கங்காப்ரவாஹம் என்னும் அர்த்தம் ப்ரதானமாகத் தோன்றுகிறது என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு, வாக்யத்தில்

ப்ரதான அர்த்தத்தை இழந்து ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் அற்றதும் க்ஷணிகமுமான யாக வ்யாபாரத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி அந்த ப்ரதான அர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகிறபடியால், அதற்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநத் தன்மையை ஸாதிப்பதும், அப்படி அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிறபடியால் அது ஸாக்ஷாத்தாக அநுகூலமாகவும் ஸுகமாகவும் இருக்கக்கூடும் என்று ஸாதிப்பதும் நிறைவேற மாட்டா. இதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் நிரூபணம்

லோகவ்யுத்பத்திரபி நிரஸ்தா— ஒரு வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு பதம் அந்த வாக்யத்தில் என்ன அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்

acharya.org

[illegible]

படிக்கப்படுகையிலும் அந்தப் பதத்திற்கு அந்த அர்த்தத்தையே எடுத்துக் கொண்டால் அது வாக்யார்த்தத்துக்கு ஒத்துவரமாட்டாதாகையால், அந்த 'கங்கா' என்னும் பதத்திற்கு 'கங்கைக்கரை' என்னும் வேறு அர்த்தத்தை எப்படி ஒத்துக்கொள்ளுகிறோமோ அம்மாதிரியே 'யஜேத' என்னும் பதம் ஒரு வாக்யத்திலும் சேராமல் தனியாக உச்சரிக்கப்படும்பொழுது அது வேறு ஒரு அர்த்தத்தையும் குறியாமல் கார்யத்தையே குறிக்கின்றது என்று ஒத்துக்கொண்டபோதிலும், வாக்யத்திற் சேர்ந்து நிற்கும் பொழுது அந்த அர்த்தத்தை அது இழந்து விடுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். வேறு பதங்களுடன் சேர்க்கப்படாமல் தனியாக ஒரு பதம் உச்சரிக்கப்படும்பொழுதே கார்யம் அநந்யார்த்தமாகத் தோன்றுகின்றது என்று சொல்வதும் சரியன்று. 'மாட்டை ஓட்டிவா' என்னும் வாக்யத்தை ஒருவன் உச்சரித்தவுடன் அதைக் கேட்ட மற்றொருவன் மாடு ஓட்டி வருவதைப் பார்த்து விட்டு முதலில் உச்சரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ளும் மூன்றாவது மனிதனுக்கு, மாட்டை ஓட்டி வரும் வ்யாபாரம் ஸ்வயம் அபிஷ்டமாகத் தோன்றவில்லையன்றோ? அந்த வ்யாபாரம் துக்க ரூபமாக இருக்கையிலும் வேறு ஒரு இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறபடியால் மாத்ரமே அந்தத் துக்க ரூபமான வ்யாபாரம் கார்யமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆகையால் 'நியோகம்' என்பது அநுகூலமானதே என்று சொல்வது ஸர்வலோக விருத்தம்; 'நியோகம் ஸுகரூபமே' என்று சொல்வதும் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததன்று.

றது என்பதை நிர்ணயிப்பதற்குப் பின்வருமாறன்றோ நாம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறோம்? 'அந்த வாக்யத்தில் தென்படும் மற்றைப் பதார்த்தங்களின் அர்த்தத்துடன் இந்தப் பதத்தின் ப்ரதாநமான அர்த்தம் ஒத்து வருகின்றதா? ஒத்து வராவிட்டால் அந்த அர்த்தத்தை நாம் த்யஜித்துவிட்டு ஒத்துவரும் வேறு ஒரு அப்ரதாநமான அர்த்தத்தை அது ப்ரதிபாதித்தல் வேண்டும்' இப்படி விசாரித்த, பிறகே ஒரு நிர்ணயத்தைச் செய்கிறோமன்றோ? இந்த லோக வ்யுத்பத்திக்கு இப்பொழுது இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் வாதம் விரோதிக்கின்றது என்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம்.

acharya.org

“காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத” இத்யாதிஷு ஸத்³ய ஏவ நியோகே³ வ்ருஷ்ட்யாதிஸித்³தி⁴நிஶ்சிதத்வாத் வ்ருஷ்டிவ்யதிரேகேண நியோக³ஸ்யாநுகூலதா நாநுஸந்தீ⁴யதே । யத்³வாऽஸ்மிந் ஜந்மநி வ்ருஷ்ட்யாதிஸித்³தே⁴ர் நியம:, ததா³ஸ்வாநியமாதே³வ

காரீர்யா...... ‘மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம் செய்தல் வேண்டும்’ என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல் உடனே ஸித்திக்கின்றது, ஆனால் அது புருஷானுகூலமாக அநுபவிக்கப்பட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு ஸித்திக்கும் மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றது. ஆகையால் ‘நியோகம் அநுகூலம்’ என்று சொல்வது எவ்விதம் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததாகும்? ‘இந்தக் காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழை முதலியவை ஸித்தித்து விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின் ஸித்தி அநுபந்நமாகவும் கூடும்; அதன் அநுகூலத்தன்மையும் அநுபவிக்கப்படாமல் போய் விடலாம்’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லலாமோவென்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீர்யா:— ‘நியோகமென்பது ஸுகரூபமே’ என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ விருத்தமென்பதை நிரூபிக்கிறார். ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண்டாகும் அபூர்வம் கடைசி இஷ்டி முடிந்த பிறகே ஸித்திக்கிற படியாலும் வேறொரு ஜந்மத்திலேயே பலங் கொடுக்கக் கூடியதாகையாலும், அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத் தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளங்கக் கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜந்மத்திலேயே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான அபூர்வத்தை உண்டாக்கும் ஒரு வைதிக க்ரியையில் அந்த அபூர்வம் ஸுகரூபமாக அநுபவிக்கப் படுகின்றதா இல்லையா என்பதை விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்தக் காரீரி யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ‘கரீர’ என்பது ஒரு முள் செடிக்குப் பெயர் (மூங்கில் தளிரையும் அது குறிக்கும்). அதன் ஸம்பந்தம் பெற்றது காரீரீ. அதைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செய்தால் மழையை விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும் இந்த யாகத்தைச் செய்தவுடன் இதனால் உண்டாகும் அபூர்வம் ஸித்தித்து ப்ராயேண இந்த ஜந்மத்திலேயே பலனைக் கொடுக்கின்றது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி ஸித்திக்கையிலும் மழை வந்த பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன் அந்த அபூர்வம் அநுபவத்தில் ஸுகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூபமென்று சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? யத்³வாऽஸ்மிந் ஜந்மநி...‘காரீரி யாகம் செய்பவனுக்கு இந்த ஜந்மத்திலேயே மழையாகிற பலம் ஏற்படுகின்றது என்னும் நியமமொன்றுமில்லை; அது அடுத்த ஜந்மத்திலும் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால

acharya.org

நியோகஸித்திரவஶ்யாஶ்ரயணீயா; தஸ்ஸித்தௌ ச காலாந்தரபாவி ஸுகாநுபவோऽபி ந வித்யதே । ஸாபேக்ஷித்வாத் க்ருதிஸாத்யேஷ்டாதிரேகி க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வம் ந வித்யதே ।

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம் க்ருத்யுத்தேஶ்யத்வமிதி சேத் கிமிதம் ஶேஷித்வம்? கிஞ்ச ஶேஷத்வம்? இதி வக்தவ்யம் । 'கார்யம் ப்ரதி ஸம்பந்தீ ஶேஷ:, தத்ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் ஶேஷித்வம்' இதி சேத்,

---

இந்த ஜன்மத்தில் மழையின் விருத்தி நியதமில்லை யென்று மாத்ரம் சொல்லப்படுகிறபடியால், சில ஸமயங்களில் மழை விருத்திகளாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது அப்படி மழை விருத்திக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக விருத்திக்கிறபடியால் அதன் அநுகூலத் தன்மையாகிற ஸுகம் அப்பொழுதாவது அநுபவிக்கப்படவேண்டு மன்றோ? அதுவுமில்லை யாதலால் அநுபவ விரோதம ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகின்றது ஆகையால், க்ருதியால் ஸாதிக்கக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு க்ருத்யுத்தேச்யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

க்ருதிம் ப்ரதி ஶேஷித்வம்:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன் உத்தேச்யம்' என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால், 'சேஷி சேஷம் இவைகளின் பொருள் என்ன?' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது கார்யத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந்தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவுக்குச் சேஷி' என்று சொல்லும பக்ஷத்தில், கா

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தால் அறியப்படாமல் போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாதிக்கக் கூடும். 'இந்த ஜன்மத்திலேயே ஏற்பட வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொல்லுகின்றீர்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத்தின் ஸுகத்தன்மை அநுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூர்வமென்பது ஸுக ரூபமன்று என்பது அநுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதானம்.

க்ருதிம்ப்ரதி ஶேஷித்வம் ...... இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்' என்பதற்கு 'க்ருதிக்குச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' என்று லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தர்களாக இருக்கிற படியால், இதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

ப்ரதிஸம்பந்தீ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள் என்று சொல்வார்கள். யஜமானனும் வேலைக்காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே மாதிரி க்ருதியும் கார்யமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி என்பது ப்ரயத்நத்தையும் கார்யம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாத்யமானதையும் குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

acharya.org

ஏவம் தர்ஹி கார்யத்வமேவ ஶேஷித்வநிர்வாஹகம் பவதி; கார்யத்வமேவ விசார்யதே । 'பரோத்தேஶேந ப்ரவ்ருத்தக்ருதிவ்யாப்த்யர்ஹத்வமேவ ஶேஷத்வம்' இதி சேத் கோ(அ)யம் பரோத்தேஶோ நாம? ஸ ஏவ ஹி விசார்யதே । 'உத்தேஶ்யத்வம் நாமேஷ்டஸாத்யத்வம்' இதி சேத் கிமிஷ்டத்வம் । 'க்ருதிப்ரயோஜநத்வம்' இதி சேத்,

---

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத்தில் 'எது காயமோ அது சேஷி' என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபந்நமாக மாட்டாது ஏனென்றால், 'உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபந்நமாகும்? 'உத்தேச்யம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதித்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்' என்றால், 'அடைய இஷ்டப்படுவது எது?' என்று கேட்கக்கூடும். 'க்ருதியின் ப்ரயோஜநமே அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்து' என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் 'சேஷம்' என்றால் என்ன வென்று கேட்டதற்கு, 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்' என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு 'சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி' என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதாந ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகிற படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி காயமே ஆகவேண்டும். ஆகைபால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதாநம் 'காயமே சேஷி' என்பதாயிற்று 'காயம்' என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் 'அது சேஷி' என்று பதில் சொல்ல, 'சேஷி என்றால் என்ன?' என்று கேட்கும் பொழுது அது காயமே' என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதாநமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. ['காயம்' என்பது க்ருதிக்கு உத்தேச்யமாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேச்யம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது காயம் என்பதன்றோ இவர்களின் வாதம்?]

பரோத்தேஶேந ப்ரவ்ருத்தக்ருதிவ்யாப்த்யர்ஹத்வம்—நாம் செய்யும் ப்ரயத்நமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்நத்தால் உண்டாகும் 'காயம்' என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகாகளுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் சோந்திருக்க யோக்யதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷத்வம் என்பதன் பொருள்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். 'உத்தேசம்' என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் 'மற்றொன்றை உத்தேசித்து' என்று அந்த 'உத்தேசம்' என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

acharya.org

பாரார்த்யஸ்ய க்ருத்யம்ஶ ப்ரயோஜநமேவ ஹி க்ருதிப்ரயோஜ
நம்; ஸ சேஷ்டாவிஷய: க்ருத்யுத்பாதநாஸ இதி பரிபோத்ஷ்
லாவ | அத ஏவ ஹி ஸர்வத்ர ஶேஷஶேஷிபாவ: 'பரகதாதி
ஶயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஶேஷ:,
பர: ஶேஷீ'। ஸர்வோத்தத்வீயா யாகாதேஷ்வபி தஸ்ய போக்

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது தூண்டுகிறதோ அது தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத் தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்றும் ஏற்கெனவே நிரூபித்திருக்கிறோம் சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்னவென்றால் 'மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸ்துவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற்றொரு வஸ்து சேஷி' என்பது தான். யாகங்களும் அவைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ப்ரயத்நங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அங்கீ

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்றது. இதைத் தவிர்த்து இந்த விவரணத்திற்கு மற்றொரு ஆக்ஷேபம் செய்பக் கூடும் இந்த விவரணத்தில 'க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ அது சேஷம்' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், க்ருதியும் சேஷமும் வெவ்வேறு என்பது ஏற்படுகின்றது இவ்விடத்தில் க்ருதியே சேஷமென்று சொல்லவேண்டியது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதற்கு இது விருத்தம் என்பது மற்றொரு ஆக்ஷேபம். இந்த ஆக்ஷேபம ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பரகதாதிஶய... இது தான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் 'சேஷம்' என்பதற்குச் சொல்லப்படும் லக்ஷணம் இது பூர்வ மீமாம்ஸையில் 'ஶேஷ: பரார்த்த்வாத்' [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தின விவரணம் இதுவே சரியான லக்ஷணமாகுமென்றும் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும காயம இந்த லக்ஷணப்ரகாரம் க்ருதிக்குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும இவ்விடத்தில விளக்கப்படுகின்றன எந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸ்துவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின்றதோ, அது சேஷம்; எனவே 'மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம ப்ரயோஜநமோ அது சேஷம், மற்றொன்று சேஷி' என்று சொன்னதாயிற்று. ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தின் உத்பத்தியை விரும்பியே க்ருதி செய்யப் படுகின்றது, அப்படி இருக்கிறபடியால், 'க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது காயம் என்பதன் ப்ரயோஜநமே' என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் க்ருதியைக் காயத்தின் சேஷமென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

acharya.org

தே³யத்வம், யாகா³தி³ஸித்³த்⁴யநுஷ்டா²நேச்ச²யோபாதே³யம் | ஏவம் க³ர்ப⁴தா³ஸாதீ³நாமபி புருஷவிஶேஷாதிஶயாதா⁴நேச்ச²யோபாதே³யத்வமேவ ஸ்வரூபம் | ஏவமீஶ்வரக³தாதிஶயாதா⁴நேச்ச²யோபாதே³யத்வமேவ | சேதநாசேதநாத்மகஸ்ய நித்யஸ்யாநித்யஸ்ய ச ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: ஸ்வரூபமிதி ஸர்வமீஶ்வர ஶேஷபூ⁴தம் | ஸர்வஸ்யைவேஶ்வர: ஶேஷீதி "ஸர்வஸ்ய வஶீ" "ஸர்வஸ்யேஶாந:" "பதிம் விஶ்வஸ்ய" இத்யாத்³யுக்தேஶ்ச | ததா²ச "க்ருதிஸாத்⁴யம் ப்ரதா⁴நம் யத் தத் கார்யமபி⁴தீ⁴யதே" இத்யபி⁴யுக்தை: ப்ரஸித்³த⁴யா

கரிக்கப்படத் தகுந்தவைகளாக ஆகின்றன யாகங்களை ஸாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே மற்றவைகளும உபாதேயங்களாகின்றன ஆகையால் யாகங்கள் அந்தப் பலத்திற்குச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மற்றவர்களுக்குத் தாஸர்களாக இருப்பவர்களும் இன்னும் அவரைப் போன்றவர்களும் தமது ஸ்வாமிகளாயிருக்கும் மநுஷ்யர்களின் ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையாலே உபாதேயங்களாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அந்த ஸ்வாமிகளைக் குறித்து அந்தத் தாஸர்கள் சேஷர்கள் இம்மாதிரியே, நித்யமாயிருக்கும் நித்ய விபூதி அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில் தென்படும் சேதந வஸ்துக்கள் அசேதந வஸ்துக்கள் இவையெல்லாம் ஈச்வரனுடைய ப்ரயோஜநத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன. ஸகல வஸ்துக்களும் ஈச்வரனுக்குச் சேஷங்கள் என்றும ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரன் சேஷி என்றும் 'ஸர்வஸ்ய வஶீ' 'ஸர்வஸ்யேஶாந:' இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன ஆகையால், 'எந்த ப்ரதாந வஸ்துவானது க்ருதியால் ஸாதிக்கப் படுகின்றதோ அது கார்யம என்று சொல்லப்படுகின்றது' என்னும் மீமாம்ஸகர்களின் வாக்யம் 'தம்முடைய கொள்கையில் எவ்வித தவறுதல்களும் இருக்கமாட்டார்' என்னும் ஆகாஹத்தை உடையவர்களுடைய கோஷ்டியில் மாத்ரமே சோபிக்கும்

அவி வ... நிற்க, 'ஸ்வர்க்³காமோ யஜேத' என்பது போன்ற வாக்யங்களில் 'ஸ்வர்க்க காமன்' என்பது முதலான பதங்கள், 'யஜேத' என்னும் வினையி

ஸ்³ரௌதத்வத் ... இவ்விடத்தில் ஒரு வைதிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு லௌகிக த்ருஷ்டாந்தம், ஒரு உபநிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆக மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள் கூறப்படுகின்றன. **க³ர்ப⁴தா³ஸ...** இந்தப் பதம், பிறப்பினாலே அடிமையாக இருப்பவனைக் குறிக்கின்றது. 'காப்ப தாஸன்' என்றும் அவனைச் சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மற்றவர்களுடைய ப்ரயோஜநத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிக்கக்கூடும்.

அவி வ...... இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

acharya.org

நேஷ்வேவ ஶாஸ்த்ரேத।

அபி ச "ஸ்வர்க்காமோ யஜேத" இத்யாதிஷு லகாரவாச்ய கர்த்ருவிஶேஷஸமர்ப்பணபராணாம் ஸ்வர்க்காமாதிபதானாம் நியோஜ்யவிஶேஷஸமர்ப்பகத்வம் ஶப்தாநுஶாஸனவிரு

லுள்ள விகுதியால் குறிக்கப்படும் கர்த்ரு ஸாமாந்யத்தில் அடங்கியுள்ள கர்த்ரு விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்பதன்றோ சப்த சாஸ்த்ரம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு விருத்தமாக அந்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய விசேஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று மீமாம்ஸகர்கள் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறா

'போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்களையே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் எவர்கள் போஜநத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்களோ [அதாவது--கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவர்கள்) ஆவார்கள்; போஜநத்தை அபேக்ஷியாதவர்கள் நியோஜ்யர்களாகார். அப்படி அபேக்ஷிப்பவர்களுள் எவரெவர் 'தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்' என்று நினைக்கிறார்களோ [அதாவது—ஸாதநமாகிற காமத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதிகாரிகளாவார்கள், அப்படி நினையாதவர்கள் அதிகாரிகளாகார். அந்த அதிகாரிகளுக்குள் எவரெவர் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கர்த்தாக்களாவார்கள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்யாதவர்கள் கர்த்தாக்களாகார். இதிலிருந்து நியோஜ்யனாயிருக்கும் தன்மை, அதிகாரியாக இருக்கும் தன்மை, கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ்தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக் கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் 'போதல் வேண்டும்' என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையை ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்குங்கால், வேதாந்திகள், அது கர்த்தாவாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் நியோஜ்யனாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் சொல்வார்கள். அதாவது--வேதாந்திகளின் விவரண ப்ரகாரம், 'கச்சேத்' (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக கர்த்தாவையும் 'போக்துகாம:' (போஜநம் அபேக்ஷிப்பவன்) என்னும் பதம் 'போஜநத்தில் அபேக்ஷையுள்ள' என்னும் விசேஷ கர்த்தாவையும் குறிக்கின்றன. அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகர்களுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமாந்யத்தையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின்றன. இம்மாதிரியே ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத, [ஸ்வர்க்கத்தை அபேக்ஷிப்பவன் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்விடத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

acharya.org

त्वं केनावगम्यते 'साध्यस्वर्गविशिष्टस्य स्वर्गसाधने कर्तृत्वान्वयो न घटते' इति चेत्; नियोज्यत्वान्वयोऽपि न घटत इति हि स्वर्गसाधनत्वनिश्चयः, स तु शास्त्रसिद्धे कर्तृत्वान्वये क्रियते। यथा 'होतृकामो देव...

கள்?‘ ‘ஸாதிக்கப்படவேண்டியதான ஸ்வர்க்கத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒருவன் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாக க்ரியையின் கர்த்ருத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ? ஆகையினால்தான் நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்’ என்று சொன்னால்,‘ அப்படிப்பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்வத்துடன் ஸம்பந்தம் மாத்ரம் எப்படி நேரக்கூடும்?’ என்று பதில் கேட்போம் ‘அந்த ஸம்பந்தம் நேரவேண்டும் பொருட்டே ச்ருதிவாக்ய பலத்தை அவலம்பித்து யாகத்திற்கு ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜ்யத்வான்வயம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது’ என்று ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், ‘கர்த்ருத்வான்வயத்தை ஸாதிப்பதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாங்களும் செய்கின்றோம்’ என்பது அந்த ஸமாதானத்திற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிரவும், இம்மாதிரி கர்த்ருத்வான்வயத்தை ஸாதிப்பது க்லுப்த சாஸ்த்ரக் கொள்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவிஷயமாக வேதாந்திகளாற் செய்யப்படும் ஸ்வர்க்க ஸாதநத்வ நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ர

साध्यस्वर्गविशिष्टस्य... மீமாம்ஸகர்கள் கேட்பதாவது- ‘ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்பது அறியப்படாமல் இருக்கையில் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாத்யமாக உடையவனுக்கு எப்படி அந்த யாக விஷயமான கர்த்ருத்வத்தை அந்வயிக்கலாம்?’ என்பதுதான். வேதாந்திகள் கேட்கும் ப்ரதி ப்ரச்நமென்னவென்றால் கர்த்ருத்வம் அந்வயிக்கப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்வம் மாத்ரம் எப்படி அந்வயிக்கும்? என்பது தான் ‘ஒரு பலத்தை விரும்புவோன அந்தப் பலத்திற்கு ஸாதநமென்று அறியப்படாமல இருக்கும் வ்யாபாரத்தில ஏவப்பட மாட்டானாகையால், இந்த ஏவுதலைக் கொண்டே நாங்கள் எங்களுடைய கார்யத்திற்கு ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மையை நிச்சயிக்கிறோம்’ என்று மீமாஸகர்கள் ஸமாதாநம் சொன்னால, ‘ நாங்களும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வர்க்க ஸாதநத்வத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு ‘ஸ்வர்க்க காம’ என்னும் பதத்திற்கு கர்த்ரு விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்’ என்று வேதாந்திகள பதில் சொல்லக்கூடுமன்றோ? அதாவது கார்யம் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதநம் என்னும் நிச்சயம் இரண்டு கக்ஷிகளாருக்கும் வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால் இதைக் கொண்டு ஒரு கக்ஷி விஷயமாகவும் ஏவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனல் வேதாந்திகள் சொல்வது போலவே

𑌗𑍃𑌹𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌗𑌮𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌗𑍃𑌹𑌗𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌵𑌯𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। "𑌯𑌜𑍇𑌤" 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌯𑌾𑌗𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறியலாம். 'புஜிக்க வேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண்டும்' என்னும் வாக்யத்தில், புஜிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் காத்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியாலே, அந்த பலத்தைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறியப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜனத்திற்கு ஸாதகம்' என்னும் அம்சத்தை நாம் நிச்சயிக்கிறோமன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயத்திலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள காத்ருத்வத்தை மற்றொரு க்ரியையில் கொண்டுபோய் அந்வயிப்பது யுக்தமன்று. மீமாம்ஸகர்கள், 'யஜேத' என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்படும் காத்ருத்வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் க்ரியையில் அந்வயித்தன்றோ நியோஜ்யத்வ ப்ரதிபாதகத்தை ஸாதிக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கின்றானோ அவனே நியோஜ்யனாகின்றான். அதாவது-' புத்தி

வையாகரணர்களும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணர்களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம்ஸக மதத்திற்கு ஒரு தூஷணம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿... இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து காத்தாவாகக் குறிக்கப்படுமவனை, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் காத்தாவாக எடுத்துக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி கர்த்ருத்வாந்வயம செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜ்யாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், '𑌯𑌜𑍇𑌤' என்னும் பதத்தால் யாக க்ரியையின் கர்த்தாவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் கர்த்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்றதன்றோ? ஆகையால் '𑌯𑌜𑍀𑌤'

acharya.org

ஸாத்⁴ய கர்த்ருத்வஸ்யைவ ஹி நியோஜ்யத்வம்; யதோக்தம்—

"நியோஜ்ய: ஸ ச கார்யம் ய: ஸ்வகீயத்வேந பு³த்⁴யதே", இதி। 'யஷ்ட்ருத்வாநுகு³ணம் தத்³வ்யாப்ருதத்வம்' இதி சேத், 'தே³வத³த்த: பசேத்' இதி பாகே கர்த்ருதயா ஶ்ருதஸ்ய தே³வத³த்தஸ்ய பாகாய ப்ரயாணம் பாகாநுகு³ணமிதி ப்ரயாணே கர்த்ருத்வம் ந யுஜ்யதே।

கிஞ்ச, நிஜாதி⁴காரஸ்வர்கா³தே³: கிமித்யுத்³தே³ஶ்யத்வமுச்யதே? 'ஸ்வர்க³காமபத³ஸமபி⁴வ்யாஹாராநுபபத்தே:' இதி சேத், கார்யாந்வயாநுபபத்தி:? 'விஷயவிஶிஷ்டஸ்வர்க³காமோ ஹி ஸ்வர்க³காம: ; தஸ்ய ஸ்வர்க³காமஸ்ய காம்யஸாத⁴நவிஶிஷ்ட

செயவது' என்னும கரியையில் காதருத்வம் கலபிககப்படுகின்றது அதுதான் நியோஜ யத்வம் எனபதை 'நியோஜ்ய: ஸ ச' இதயாதியான அவாகளுடைய வாகயமே விளககுகின்றது. 'அபபடி புததியில காதருததவாநவயம செயவது யாகம் செய்ப வன் தனமைககு ஒததிருககிறபடியால் நாஙகள சொல்வது அயுகதமனறு' என்று அவாகள வாதிப்பதும் ஸாதயமாக மாட்டாது. ஏனெனறால், 'தேவதததன் சமையல் செயயவேண்டும்' எனறு ஒரு கட்டளை பிறநதால, அப்பொழுது சமையல் செய் வதைக குறிததுக காததாவாகக கூறபபடடுளள தேவதததனுககு, 'சமையல் செய்யும் பொருட்டு அவன புறபபட்டுப போவதும் அவனற் செய்யப்படவேண்டிய சமைய லுககு ஒததிருககினறது' என்னும் காரணததைக கொணடு அவன் போகும் வயா பாரததைக குறிதது காதருதவம கல்பிப்பது யுகதமாக மாட்டாதனறோ?

என்னும கரியை நியோஜயனை பரதிபாதிககினறது எனறு சொல்வது சப்த சாஸதர விருததம்.

யஷ்ட்ருத்வாநுகு³ண... 'அப்படிப புததியில் காதருதவம செய்வது யாகததில் காதருதவம் சொல்வதறகுத் தகுதியே, ஏனென்றால் அபபடிச் செய்யும் தன் மையானது யாகம செயயும் தனமைககு அநுகுணமனறே? ஆகையால வேறு கரியாந வய மிலலை' எனறு மீமாமஸகாகள் வாதிககலாம். அபபடி வாதிபபது சரியன்று என பது மேல்கூறபபடும தருஷடாநததால் விளஙகும.

'கருதிககு உததேசயம் காாயம்' எனறு மீமாமஸகாகள சொனனது இவ்வ ளவால் நிராகரிககபபட்டது 'உததேசயம' எனனும் பதததின் பொருள என்ன வென்று கேட்டதற்கு அவாகள் பலவிதமாக ஸமாதாநம சொன்னாகள. முதலில் 'எதை அதிகரிதது கருதி இருககிறதோ அது கருதியின உததேசயம' எனறும், பிறகு 'பரேரகதவம கருதயுததேசயம' எனறும், பிறகு 'கருதியைக குறிததுச் சேஷியாக இருபபது க்ருதயுததேசயதவம' எனறும சொனனாகள. இவையெல்லாம் நிராகரிககப்பட்டன. இவவிதம இவைகளை நிராகரிதததாலேயே 'ஸவத: இஷ்டமா யிருபபதே உததேச்யதவம' எனபதும 'கருதியின பல விசேஷமே கருதயுத்தேச யம' எனபதும ஆததததாலே நிராகரிககப்படடன. காாயத்தை அநுபநதிததிருககும ஆத்தமும் தூஷிககப்பட்டது. இதுதான் இவவளவாற் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

46

ஸித்³தா⁴, க்ஷணத்⁴வம்ஸிநீ யாகா³தி³க்ரியா ந ஸாத⁴நா' இதி சேத், அநாத்³யந்தவேத³விஹிதாராத⁴நாராத்⁴யத்வம் ப⁴க³வத꞉ | ஸர்வை꞉ கர்மபி⁴ராராதி⁴த꞉ பரமபுருஷோ ப⁴க³வாந்நாராயணஸ்தத³பி⁴ஷ்டம் ப²லம் த³தா³தீதி வேத³விதோ³ வத³ந்தி | யதா²ஹுர்வேத³வித³க்³ரேஸரா த்³ரமிடா³சார்யா꞉ - "ப²லஸம்பி³பத்ஸயா ஹி கர்மபி⁴ராத்மாநம் பிப்ரீஷந்தி, ஸ ப்ரீதோ(அ)லம் ப²லாயேதி ஶாஸ்த்ரமர்யாதா³"

கிம் ச...' லிங முதலான சப்தங்கள ஸதாயியான [காலாந்தரத்திலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூர்வம என்பதைச் சொல்லுகின்றன' என்று எதற்காக நீங்கள் வாதிக்கிறீர்கள்? 'அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் 'ஸ்வர்க்க காம' என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதானது ஒத்துவர மாட்டாது' என்று ஸமாதானம் சொன்னால், 'எப்படி ஒத்துவர மாட்டாது?' என்று நாங்கள் கேட்போம் 'ஸ்வர்க்க காமன் என்று சொல்லப்படுமவன ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளவேண்டு மென்னும் விருப்பத்தை உடையவனன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்க காமனுக்கு, ஒருக்ஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய கரியைகள், காலாந்தரத்தில் உண்டாகப் போகும் ஸ்வர்க்கத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதில் எப்படி சக்தங்களாகும்?' என்று ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது 'அவர்கள் வேத ஸித்தாந்தம் இன்னது என்பதை அறியாதவர்கள்' என்பதையே விளக்குகின்றது என்றுசொல்ல வேண்டும். 'பரமேசவரனுயும பகவானுயு மிருக்கும் நாராயணன ஸகல காமங்களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டவனுய அப்படி ஆராதிக்குமவர்களுக்கு அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படுமே பலத்தைக் கொடுக்கிறுன' என்பதன்றே வேத மறிந்தவர்கள சொல்லும் வார்த்தை? வேத மறிந்தவர்களுள மிகச் சிறந்தவரான த்ரமிடாசாரியர்களும், 'பலம் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டு மென்றன்றே காமம் செய்யுமவர்கள பரமாத்மாவை அந்தந்த காமங்களால ஆராதிக்கிறார்கள? அந்தப் பரமாத்மா அந்த ஆராதனத்தால த்ருப்தி அடைந்தவனாய் அவர்கள் அபேக்ஷிக்கும பலத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சக்தனே. சாஸ்த்ரம் சொல்வது இது தான' என்றே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதன் அர்த்த மென்ன

க்ஷணத்⁴வம்ஸிநீ—காமங்களெல்லாம், எந்தக் காலத்தில் அவை அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றனவோ அந்தக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்குமவை. அடுத்த க்ஷணத்தில் அவை நசித்து விடுகின்றன. அவை ஏதாவது ஒரு பலத்தைக் கொடுப்பதானால், தாம் இருக்கும் பொழுதே அந்தப் பலத்தை அவை கொடுக்கக்கூடுமே ஒழிய, தாம் நாசமடைந்த பிறகு கொடுக்கும என்று சொல்வது ஒத்து வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு காமம்; அது அநுஷ்டிக்கப்படும் காலத்தில் மாத்ரம் அதற்கு இருப்பு உண்டு. ஸ்வர்க்கமோ காலாந்தரத்தில் உண்டாகத்தக்கது. அதை அந்தக் காமம் எப்படி ஸாதித்துக் கொடுக்கும? இது தான சங்கை. இந்தச் சங்கையை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்வதற்காகவே, மீமாம்ஸகர்கள், 'யாகத்தால் அபூர்வமென்று ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைந்த பிறகும் நின்று ஸ்வர்க்கமாகிற பலத்தைக் கொடுக்கின்றது' என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

acharya.org

இதி | லோகே ஸர்வே யஜ்வாந: கர்மபிர்யாகதாநஹோமாதிபிரிந்த்ராதி தேவதாமுகேந தத்தச்சரீரகத்வேநாவஸ்திதமிந்த்ராதிஶப்த வாச்யம் பரமாத்மாநம் பகவந்தம் வாஸுதேவமாராராதயிஷந்தி | ஸ ஹி கர்மபிராராதிதஸ்தேஷாமிஷ்டாநி ஸர்வாணி ப்ரயச்சதீத்ய ர்த்த: | ததா ச ஶ்ருதி: — "இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விஶ்வம் பிபர்த்தி புவநஸ்ய நாபி:" இதி | 'இஷ்டா பூர்த்தம்' இதி ஸகலஶ்ருதிஸ்ம்ருதிசோதிதம் கர்மோச்யதே | 'விஶ்வம் பிபர்த்தி' இந்த்ராக்நிவருணாதி ஸர்வதேவதாஸம்ப ந்திதயா ப்ரதீயமாநம் ஸகலமபி கர்ம தத்தத்தேவதாந்தராத்மதயாऽவஸ்தித:

வென்றால், லோகத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவதைகளை உத்தேசித்து யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்பவர்களெல்லோரும் ஒரு பலத்தை விரும்பியே அந்த இந்திரன் முதலிய தேவதைகளின் வாயிலாய் அந்த இந்திரன் முதலிய சப்தங்களால் குறிக்கப்படுகிறவரும் ஸகலத்திற்கும் அந்தர்யாமியுமாக இருக்கிற பரமாத்மாவாகிற பகவான் வாஸுதேவனையே ஆராதிக்க இச்சிக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன் அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாயக் கொண்டு அப்படி ஆராதிக்குமவர்களின் இஷ்டங்களெல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றுகிறான்' என்பதுதான். வேதமும் 'இஷ்டாபூர்த்தம்' இத்யாதியான வாக்யத்தில் இதையே சொல்லுகின்றது. 'இஷ்டாபூர்த்தம்' என்பதால், சுருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸகல கர்மங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. 'விஶ்வம் பிபர்த்தி' என்பதற்கு, 'இந்திரன் அக்நி வருணன் முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவையாகத் தோன்றும் அந்தக் கர்மங்களையெல்லாம், அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்க

இந்த்ராதிதேவதாமுகேந இந்த்ராதிஶப்தவாச்யம் — இவ்விதம் அன்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இந்த வாக்யம் த்ரமிட பாஷ்யத்திலுள்ள 'ஸூத்ரம்' என்னும் பதத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றது. 'வாஸுதேவம்' — இந்தப் பதம், 'பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா' என்பதற்கு ப்ரமாணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'ஸர்வத்ராஸௌ வஸதி' [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸிக்கிறான்] என்னும் காரணத்தாலன்றோ பகவான் 'வாஸுதேவன்' என்று சொல்லப்படுகிறான்?

இஷ்டாபூர்த்தம் — இந்த வேத வாக்யத்தின் அந்வயமாவது:- 'பஹுதா ஜாதம் பஹுதா ஜாயமாநம் விஶ்வமிஷ்டாபூர்த்தம் (பரமபுருஷ: ஸ்வயமேவ) பிபர்த்தி, (ஸ:) புவநஸ்ய நாபி:' | 'இஷ்டம்' என்பது ஶ்ருதியில் விஹிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய கர்மங்களையும், 'பூர்த்தம்' என்பது ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய கர்மங்களையும் குறிக்கின்றன. 'ஜாதம் ஜாயமாநம்' என்பதால் இறந்த காலத்திலும் நிகழ் காலத்திலும் நடைபெறும் கர்மங்களெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன. 'பஹுதா' என்பது 'சில கர்மங்கள் அக்நியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

acharya.org

𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃'-𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌕𑌃, 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍈𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌾𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 "𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾—

"𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌲𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

கும் பரம புருஷனே ஸ்வயமாகவே அங்கீகரிக்கிறான்' என்பது கருத்து. '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃' என்றால், 'ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் முதலிய அநேக ஜாதிகளால் நிறைந்துள்ள இந்த லோகத்திற்குத் தாரகன்' என்று சொன்னதாயிற்று. அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு பகவான் அவரவர்களின் இஷ்ட பலங்களைக் கொடுத்து ஜகத்தைத் தாங்கி வருகிறபடியால் அவன் '𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃' என்று சொல்லப்படுகின்றான். '𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃' என்பது முதலான வாக்யங்களால், 'அப்படி அக்நி வாயு முதலிய தேவதைகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பகவானே அந்தந்தச் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் குறிக்கப்படுகின்றான்' என்பது விளக்கப்படுகின்றது. பகவத்கீதையிலும் ஸ்ரீ பகவான், "𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃" என்பது முதலிய ச்லோகங்களால் இந்த அர்த்தத்தையே சொல்லி யிருக்

இந்த்ரனைத் தேவதையாகவும், இவ்வாறு பல தேவதைகளின் ஸம்பந்தத்தை அந்தக் கர்மங்கள் பெற்று நிற்கிறபடியால் அவை பஹுவாக இருக்கின்றன' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. இந்தக் கர்மங்களெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனே ஸ்வயமே ஸ்வீகரிக்கிறான், அதாவது-இந்தக் கர்மங்கள் பற்பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுமவையாகத் தோன்றின போதிலும், உண்மையில் அவை பரம புருஷனொருவனையே தேவதையாகக் கொண்டவை என்று சொன்னதாயிற்று. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃—குடம் எப்படிச் சக்ரத்திற்குத் தாரகமோ, அப்படிப் பரமபுருஷன் ஜகத்திற்குத் தாரகன். இஷ்டப்பட்ட பலத்தைக் கொடுக்குமவன் பரம புருஷனே ஆகிறபடியால் அவனே தாரகன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃..'பல தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் எவ்விதத்தில் பரம புருஷன் ஒருவனையே தேவதையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லக் கூடும்?' என்பதை இந்த உத்தரார்த்தம் விளக்குகின்றது. 'அக்நி வாயு சந்த்ரன் இவ்வாறு சொல்லப்படுமவர்களெல்லாரும் அந்தப் பரம புருஷனே யன்றோ?' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அதாவது-அந்தத் தேவதைகளெல்லாருக்கும் அவன் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறபடியால், அவர்களெல்லாரும் அவனே என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வதற்குச் சரீராத்ம பாவமே நிபந்தநம் என்று சொன்னதாயிற்று.

𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂—இந்த ச்லோகங்கள் பகவத்கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் 21, 22-வது ச்லோகங்கள். இவைகளின் பொருளாவது-'சிலர் வேறு தேவதை

acharya.org

ஸ தயா ஸ்ரூயா யாக்ஷஸ்தஸ்ராஸய நீஹதெ ।
ஸுஹதெ வ ததஃ காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥"

'யாம் யாம் தநும்' இதி-அம்தராத்மதயாவஸ்திதாநாமேவ தேவதாநாம் ஆராத்யத்வம் ஆராதநாநாம் ஸ்வஸ்ய ஸமர்பணஸ்வரூபத்வம் தத்ஸ்வரூபஸ்ய ப்ரதிபாதநாத் ।

"அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச"

இத்யாதி । 'ப்ரபுரேவ ச' இதி ஸர்வஸமாராதநாநாம் ப்ரதாதா சேத்யர்த்தஃ । யதா ச ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே

"யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே நித்யம் ஸர்வதேவமயாச்யுத"

"யைஃ ஸ்வதர்மபரைர்நாத நரைராராதிதோ பவாந் ।
தே தரந்த்யகிலாமேதாம் மாயாமாத்மவிமுக்தயே ॥"

கிறான். இவ்விடத்தில் 'தநும்' என்பது கவனிக்கத்தக்கது. 'தநு' என்பதற்குச் 'சரீரம்' என்பது பொருள். 'இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் எல்லோரும் தம் தமக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானுக்குச் சரீரங்களே' என்பது இதனால் விளங்குகின்றது. "அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச" என்பதிலுள்ள 'ப்ரபுஃ' என்னும் சப்தமும் 'பலத்தைக் கொடுப்பவனும் அவனே' என்பதைச் சொல்லுகின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், "யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே" என்பது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த ஆத்தத்

களை சரத்தையுடன் ஆராதித்த போதிலும், அந்தந்த தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிற படியால், அவர்கள் உண்மையில் என்னையே அந்த சரத்தையுடன் ஆராதித்தவராகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அந்த ச்ரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செய்யப்படுகின்றது என்று அநுஸந்தித்து நானே அந்த சரத்தையை ஸ்திரமாகச் செய்கின்றேன். அவர்கள் அப்படி ஸ்திரமாகச் செய்யப்படும் ச்ரத்தையைக் கொண்டு அந்தந்த தேவதைகளையே ஆச்ரயிக்கிறார்கள். ஆச்ரயிக்கப்படும் தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாக இருக்கிறபடியால், ஆச்ரிதர்களின் இஷ்டங்களை நானே கொடுக்கிறேன். அப்படி என்னால் கொடுக்கப்படுமவைகளையே அவர்கள் அடைகிறார்கள்'

அஹம் ஹி... பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் 24 வது ச்லோகம். இதன் அர்த்தம்-'நானே தான் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்; நானே அந்த யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுக்கிறேன்' 'போக்தா' என்பதற்கு 'ஆராதயன்' என்பதும், 'ப்ரபுஃ' என்பதற்குப் 'பலத்தைக் கொடுக்கிறவன்' என்பதும் பொருள்.

யஜ்ஞைஸ்த்வமிஜ்யஸே... இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்-'ஹே ஸர்வதேவ மய! ஹே அச்யுத! ஸகல யஜ்ஞங்களாலும் நீரே எப்பொழுதும் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்.'

யைஃ ஸ்வதர்மபரைஃ... இதுவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகமே. இதன் பொருள்- 'தம தம் தர்மங்களைச் செய்பவர்கள் எல்லாராலும் நீரே ஆராதிக்கப்படுகிறீர். ஆகையால் அவர்கள் இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆத்ம மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.'

acharya.org

ஐதி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணேஷு ஸர்வேஷ்வேவ வேதேஷு 'ஸர்வாணி கர்மாணி ஸர்வேஶ்வராராதநரூபாணி, தைஸ்தைஃ கர்மபிராராதிதஃ புருஷோத்தமஸ்தேஷாம் தேஷாமிஷ்டம் ஃபலம் ததாதி' இதி தத்ர தத்ர ப்ரபஞ்சிதம் । அதஏவ ஹி ஸர்வஶக்திம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வேஶ்வரம் ஸர்வஸ்ய பகவந்தம் ப்ரதி நிர்தேஶ்ய தாநஸ்ய... யாகதாநஹோமாதிவேதோதிதஸர்வகர்மணாம் போக்த்ருத்வம் ஸர்வஃபலப்ரதாத்ருத்வம் ச ஸர்வாஃ ஶ்ருதயோ வதந்தி

ஸர்வமேவ ஹி ..இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபிதுவிட்டு, இனி 'இவ் விதமான ஆராதமே உபபந்நம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக் கடகமாயிருக்கும் ச்ருதி வாக்யததைக் கூறுகிறூர்.

யஜ்ஞஹோமாதிரோ யத்ர... இந்த வாக்யத்தின் பதவுரை- யஜ்ஞஹோமாதா:=யஜ்ஞங்களெல்லாம், யத்ர=எந்தப் பரமாதமாவினிடததில, தேவைஃ ஸம்வதிம்=தேவாகளுடன் ஸம்பந்தத்தை, கச்சந்தி=பெறுகின்றனவோ. அதாவது- யஜஞங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும ஏற்படும் ஸம்பநதமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழி யாகவே எனறு சொன்னதாயிற்று பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந் தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும கர்மங்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்: ஏனென்ருல், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவாகள பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக இருககிறபடியாலன்ரே? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்விதிம்' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'விதி' என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்விதி' என்பதற்கு 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அந்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப் பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

னதயே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிஹாஸ புராணஙகளுள்பட ஸகல சாஸ்த்ரஙகளும், 'ஸகல காமங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதந ரூபங்களே; அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனுப்கொண்டு அநதப புருஷோத்தமனே அவரவர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறுன்' என்பதையே இன்னும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன அவன் ஸர்வஜ்ஞனுனதால் ஆராதந ப்ரகார விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுநதவன்; அவன் ஸாவ சக்தியுடன் கூடினவனுனதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சகதனுவான்; அவன் ஸர்வேச்வரனுனதால், அவனே எலலாராலும் அடையத் தகுந்தவனுவான். ஆகையினுலன்ரே, 'யஜ்ஞஹோமாதா:' என்பதுமுதலான ச்ருதிகளும் அந்தப் பகவானே இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுக கெல்லாம் அந்தாயாமியாக இருநதுகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தாநம் ஹோமம் முதலிய ஸகல காமங்களாலும் தானே ஆராதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கிறுன் என்று சொல்லுகின்றன? 'யஜ்ஞஹோமாதா:'...யஜஞங்கள். 'யத்ர'— எவ்விடத்தில்(அதாவது தேவாகளுக்குள் அந்தாயாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்). ஸம்விதம்'— ஸம்பநதத்தை அதாவது-இந்தரன் முதலானவர்களுக்கு

“ச தேந்த்ராதயோ யத் ஸம்பந்தம் லபந்தே தைவை:” இத்யுக்தம் | ‘ச தே இந்த்ராதய:’ யஜ்ஞா:, ‘யத்’ பரமாத்மநி சேஷித்வேந யஜ்ஞாதிபிராராத்யத்வேநாவஸ்திதே, ‘தைவை: ஸம்பந்தம் லபந்தே’ தைவை: ஸம்பந்தம் லபந்தே த்ருப்யந்தி | ஸர்வயஜ்ஞாராத்யத்வேநாவஸ்திதஸ்ய பரமாத்மந: சரீரதயாவஸ்திதாநாமிந்த்ராதீநாம் யாகாதிஸம்பந்த இத்யுக்தம் பவதி | யதோக்தம் பகவதா–

“போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம்” இதி | தஸ்மாதிந்த்ராதிதேவதாராதநதயா சோதிதாநி ஸர்வாணி பரமபுருஷாராதநரூபாணி கர்மாணி, ஸ ஏவ சாபிமதபலப்ரதாதேதி | கிஞ்ச த்ராவணோதேவேந வ்யுத்பத்திவிசேஷேணைவ வாக்யப்ரயோ

யாகம் முதலிய காமஙகளில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம, அநதாயாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுககு அவாகள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே எனறு சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்தக காமஙகளின ஸவதநதரமான ஸம்பநதத்தைப் பெற்றவனென்பதை ‘போக்தாரம்’ எனபது முதலான பகவத் கீதா வாகயமும் விளக்குகின்றதன்றோ? இப்படி ஸகல காமங்களும், இநத்ரன் முதலிய தேவதைகளுக்கு அநதராத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராதந ரூபஙகளே எனறும், அந்தப் பரம புருஷனே அவரவாகளால் இச்சிக்கப்படும் பலஙகளை யெல்லாம் கொடுககிறானென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதறகாக லோக வ்யுதபத்திககு எட்டாமலும புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு அாத்ததனதை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பனையைக கொண்டோ வாச்யமென்று ஒதது கொள்ள வேண்டும்? ‘இப்படியானல், லிங் முதலியவைகளுககு நீங்கள் என்ன அாத்தம சொல்லுகிறீர்கள்?’ எனறு கேட்டால், நாஙகள கொண்டிருககும் அாததத்தைச் சொல்லுகிறோம. ‘யா஗:’ என்னும் சப்ததநிறகு ‘யஜ்’ எனபது தாது. அந்தத் தாதுவுககுத் ‘தேவனைப் பூஜிககிறது’ என்பது பொருள. ஆகையால் ‘யாக:’ என்பது தேவதையின ஆராதந ரூபமான ஒரு காமம். இது தான ‘யஜேத’ என்பது முதலான வினைச் சொல்லில இருககும் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) அாததம். அந்த வினைச் சொல்லில் இருககும் ‘லிங’ முதலிய விகுதிகள் ‘அநத ஆராதநம் ஒரு காததாவின் வ்யாபாரததால் ஸாதிககத் தகுந்தது’ என்பதைக குறிககினறன இது அதன் வ்யுத்பத்தியிஞலேயே விளங்கும். இபபடி அாததம சொலவதில் ஒரு வித அநு

போக்தாரமு... பகவத கீதை 5-29 இந்த ச்லோகம், கர்மஙகளுடன ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தம் பகவானொருவனுககே என்பதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்பட்டிருககிறது.

தஸ்மாத்... இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்த்ர ஸம்பந்தத்தை உடையவனுகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பரதந்த்ர ஸமபநதததை உடையவாகள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளககுகிறாா. பரம புருஷனே பலம் கொடுககிறவனுக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதநதவத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்ய லாபம். கிஞ்ச ப்ரயோஜநம்– என்ன அநுபபததி சமநம ப்ரயோஜநமாகின்றது?

ஸர்வம் ச... லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக வரிக்கிறதிற்கு ஆரம்பிக்கிறார்.

acharya.org

𑌸𑌮𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍? '𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑌿 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃?' 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। '𑌯𑌜 𑌦𑍇𑌵𑌪𑍂𑌜𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌦𑌧𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌨𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 । 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃। 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌲𑌡𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ।

𑌅𑌪𑌿 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾 𑌫𑌲𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿

பபதியுமில்லை. ஒரு வினைச் சொல்லின ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) ஆததம் காத்தாவின வயாபாரத்துடன் எவ்வித ஸமபநததைதைப் பெறறிருககின்றது எனபதை மாதரமே காததாவைக குறிககும் பரதயயங்கள் (விகுதிகள்) சொல்ல வேண்டுமனறோ? 'லட்' 'லிட்' முதலிய லகாரஙகள நிகழகாலம இறநத காலம் முதலியவற்றைக குறிககின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் காமம் காததாவின வயாபாரததால ஸாதிககத தகுந்தது' என்பதையே சொலலுகின்றன.

அபி ச...நிற்க, 'இனன இன்ன பலததை அபேக்ஷிப்பவாகள் இனன இன்ன காமததைதச செய்தல் வேண்டும்' எனறு விதிததுவிட்டு, அநத விதி வாகயஙகளே, 'இந்தக காமஙகளெல்லாம தேவதாராதந ரூபஙகள; அநதத தேவதைகளே

கர்த்ருவாசிநாம்...சாஸதர மாயாதை என்னவென்றால்- ப்ரகருதியும் ப்ரத்யயமும் சோநது பதம் உண்டாகின்றது. காததாவைச் சொலலும் ப்ரதயயங்களெல்லாம் ப்ரகருதியின் ஆததததிறகும் ப்ரதயயததின ஆததமாகிற காததாவின வயாபாரத்திறகும எவ்விதமான ஸமபநதம் இருககிறது எனபதைக குறிததல வேணடும. அவைகளுள் 'லட்' 'லங' முதலானவைகள நிகழ கால ரூபமாகவும் இறந்த கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருககும காதரு வ்யாபார ஸம்பநததைதக குறிககின்றன; 'லிங்' முதலியவைகளோ வென்றால், காதரு வ்யாபார ஸாதய ரூபமான ஸமபந்தத்தைக குறிககின்றன. இது தான இவ்விடததிற சொலலபபட்டுளள விஷயம். இவ்வளவு சொன்னதிலிருந்து, லிங முதலிய லகாரஙகள ப்ரகருதயாத்தததிற்கு மாதரம் காத்ரு வயாபார ஸமபநததைதச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரகருதயாத்தத்தைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமான மற்றை ஒன்றுககும் அவை சொல்லவில்லை என்பது ஏற்படுகின்றது.

அபி ச...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யஙகளும் அவைகளின் உபப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதனுக இருககிறபடியால், அபூாவம் என்று ஒன்றைக கலபிககவேண்டியது அநாவச்யமென்று நிரூபிககபபட்டது. இனி, கர்ம விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுககுப பல ப்ரததவத்தைச் சொல்லுகிற படியால் அபூாவததைதக கல்பிப்பது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கிறூா.

acharya.org

வாக்யாந்தரேஷு வதந்தி "வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம: வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேந பாகதேயேநோபதாவதி ஸ ஏவைநம் பூதிம் கமயதி" இத்யாதீநி । நாத்ர ஸமுதிதாநாம் வ்ருத்தி: காமிநாம் ச்ரூயதே இதி ஸமுதாய

அந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆராதிக்குமவர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்' என்று சொல்லுகின்றன இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் காமங்களின் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்று சொல்வதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லையாகையால், பலத்தை எது ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் அநுமானத்தா

'வாயவ்ய' ..இந்த வாக்யத்தின் பொருளாவது—'இந்த லோகத்தில் ஐச்வர்யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதையை உத்தேசித்து வெள்ளைப் பசு ஒன்றை பலியாகக் கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீக்ரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை யாகம் செய்பவன் தருந்த பலியை எடுத்துக் கொண்டு வாயுவிடம் போனால், அந்த வாயு அவனுக்கு ஐச்வர்யத்தைக்கொடுக்கிறான்' என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களை அர்த்த வாதமென்று சொல்வார்கள். 'தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது' என்னும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அர்த்தவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் 'விதிவாக்யாந்தரேஷு வதந்தி' [விதி வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜனிக்கலாம். அர்த்த வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்துடன் ஒருவித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் அந்த வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால், அந்த விதி வாக்யத்தையும் அதன் அர்த்தவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு ந்யாய முண்டு. அந்த ந்யாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அர்த்த வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப் பட்டிருக்கின்றது என்பதே அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம்

நாத்ர...இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகின்றது. அதாவது—'அர்த்த வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் காமங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை அப்படி அந்ய பரங்களாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால், 'காமங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதநமாகின்றன' என்பதை அர்த்த வாதங்கள் ஸாதித்துக் கொடுக்கமாட்டா. ஆனால், 'விதி வாக்யத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பது எது வென்று சொல்லப்பட வில்லையே' என்று கேட்டால், அதை அநுமானத்தால் ஏற்படுத்துகின்றோம் என்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்வோம். அந்த அநுமானமாவது—'விதிவாக்யத்தில் 'ஐச்வர்யம் அடைய விரும்புகிறவன் அந்த யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்' என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால் ஐச்வர்யம் கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி கிடைக்கின்றது என்பது அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட வில்லை யாகையால், நாங்கள் அந்த யாகத்தால் 'அபூர்வம்' என்று ஒன்று ஜனித்து அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமானம் செய்

acharya.org

நத்வர்த்தவாதாநிகீ' இத்யபி ந ஸங்கச்சதே | வித்யபே-க்ஷிதம் யாகாதே: ஃபலஸாதநத்வப்ரகாரம் வாக்யசேஷ ஏவ வேதயதீத்யர்த்த:| "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத" இத்யத்ர அபகோரணநிஷேதவிதிவாக்யசேஷே ச்ரதயாதநம் நிஷே-

---

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமே என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவ்விதமாகப் பலம் ஸித்திக்கின்றது என்பது சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடர்ந்து வரும் வாக்ய சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளைக் கொண்டு அதை அறியலாம் என்பதே சாஸ்தரஜ்ஞர்களின் கருத்து.

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத" என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம். இந்த வாக்யத்தால் ப்ராஹ்மண அபகோரணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணனைக் கொல்ல ப்ரயத்நப்படுவது) நிஷேதிக்கப்படுகின்றது

கின்றோம்' என்பது தான் இந்த ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் தூஷிக்கப் படுகின்றது. தூஷண ப்ரகாரமாவது—'காம்யங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றன என்று பல ஸித்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அநுபபத்தி இருந்தாலன்றோ நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாநத்தைத் தேடிப் போக வேண்டும். அவ்வித அநுபபத்தி இவ்விடத்தில் ஒன்றுமில்லை. வாக்ய சேஷமே பல ஸாதந ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிக்கின்றது. அது அப்படிப் போதிக்க ஸமர்த்த மென்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத' என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம். விதியால் அபேக்ஷிக்கப் படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரித்யாகம் செய்து அப்ரஸித்தமான மற்றொன்றைப் புதிதாகக் கல்பிப்பது அயுக்தமன்றோ?' என்பது தான்.

அர்த்தவாதாநிகீ—'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணத்தால் ஸித்தமானவை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணம் 'அர்த்தாபத்தி' என்னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒரு வித அநுமாநமே ஆகும். 'தேவதத்தன் புஷ்டனாக இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜநம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்லுமிடத்தில், போஜநமின்றிக்கு ஒருவன் புஷ்டனாக இருப்பது ஸாத்யமில்லை யாதலால் 'தேவதத்தன் இரவில் போஜநம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படுகின்றது. இதை 'அர்த்தாபத்தி' ப்ரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்றதே 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணமும். 'ஐச்வர்யத்தை அடைய விரும்புகிறவன் வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லுமிடத்தில், க்ஷணமாத்ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ஸாதித்துக் கொடுக்க அசக்தமாதலால் 'அந்தப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது மற்றொன்றின் வழியாகவே இருத்தல் வேண்டும்' என்பது அநுமாநத்தால் ஸாதிக்கப் படக்கூடும். இப்படி அநுமாநிப்பதை 'உபாதாந ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். 'அபிஹிதாந்வய வாதிநாம், அந்விதாபிதாந வாதிநாம்' என்று இவை இரண்டுக்கும் ஸ்வல்ப வாசி உண்டு. அதை ஸூக்ஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

acharya.org

𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑍁𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌤𑌯𑌾𑌤𑌨𑌾𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌵𑌯𑍀𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌾𑌵𑌗𑌤𑌮𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵

அபபடி அபகோரணம் செய்தால அதனுல் எனன ஸித்திக்கின்றது என்பது அந்த வாகயததிற் சொல்லப்படவில்லை அப்படிச் சொல்லபபடாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடாநது வரும "𑌶𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍" [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதனை என்னும் தணடனைக்கு உட்படுததல் வேண்டும்] என்னும் வாகய சேஷததிலிருநதே நாம் எடுதது கொள்ளுகிறோமனறோ? இந்த வாகய சேஷத்தால் சொல்லபபடும் தண்டனையாகிற ஸாதயததிற்கு விதி வாகயததில் நிஷேதிக்கப்படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அநத இரணடு வாகயஙகளிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுககு பரஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷததிற்கு நாம் ஸ்வாரததததில் தாத்பாய முண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதிபரமான வாகயம 'வாயவ்யம்' இத்யாதி வாக்யமோ வென்ருல் ஒரு கார்மததைச்செய்யச் சொல்லி விதிககும வாகயம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாகய சேஷததிற்கு ஸவாரத்ததில் தாதபாயததை ஒததுககொளகையில், காத்தவ்யமெனறு (அதாவது-செயயபபட வேண்டுமெனறு) விதிககும் "வாயவ்யம்" என்னும் வாகய விஷயததில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸவாரததததில் தாத்பர்யததை ஒத்துககொளளாமல் அதை அநாதரிதது, ஏன் அநுமாநத்தைத் தேடிப்போய் அநத

'𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌵𑌗𑍁𑌰𑍇𑌤' இநத வாகயம் இதறகு முன் 358-வது பககததில உதாஹரிக்கப் பட்டிருககினறது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக காணலாம 'பராஹமணனுககு எவன் அபகோரணம் செய்கிருனே அவன் 'சதயாதனை' எனனும் தணடனையால் தண்டிக்ககடவன' எனபதிலிருநது, 'சதயாதனையாகிற ஸாதயததிற்கு அபகோரணம ஸாதநம்' எனபது ஏறபடுகினறது. இநத ஸாதய ஸாதந ஸம்பநதததால் அபகோரண நிஷேத விதிககு இ்த அாததவாதம் உபயோகப்படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைததுககொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் அாதத வாத வாக்யததிறகு ஸவாரதத்தில் தாதபாயம எல்லாராலும் ஒத்துக கொள்ளப் படுகினறது அது போல பரகருததிலும ஏன செய்யககூடாது? எனபது தான் கேளவி

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌃—'𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌵𑌗𑍁𑌰𑍇𑌤' என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் 'வாயவ்யம்' இதயாதி வாகய விஷயத்தில், அாதத வாதத்திறகு ஸ்வாரத்தத்தில தாத்பாயததை ஒததுக் கொள்வதறகு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு எனபது இதனுல் சொல்லப்படுகினறது '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌵𑌗𑍁𑌰𑍇𑌤' என்னும வாகயம் 'இதைச் செய்யககூடாது' எனறு நிஷேதிக்கின்றது; 'வாயவ்யம்' இத்யாதியான வாகயம் 'இதைச் செய்' என்று விதிககின்றது. விதேய விரோதி விஷயததிலேயே நாம் இமமாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிககையில் ஸாக்ஷாத் விதேய விஷயததில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமன்றோ என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அநதாங

acharya.org

ஸாதநத்வம் வ்யுத்பத்யதே? 'ஹிரண்யநிதிவத்வேதகே நிதாய யாச தே கோசித்வ்யாஜேந ஸ்வல்பம் ஜநம்' இதி ஶ்ரூயதே, ததே தத்ருஷ்டாந்த ஸாத்ருஶ்யமேவ | ஸாத்யஸாதநத்வே நாத்ருஷ்டாபேக்ஷா | சோதிதாநநுஷ்டாநே விஹிதம் கர்மாகர்மவர்ஜநே தா

அநுமான ஸஹாயத்தால் ‘அந்த விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் யாகத்திற்கும் பலஸாதநத்வமுண்டு’ என்பதைக் கல்பிக்க வேண்டும்? ‘வீட்டுக்குள் ஹிரண்யநிதி புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன் ஒரு கருபணனிடம் அல்ப த்ரவ்யத்தை யாசிக்கப் போகிறான்’ என்னும் லோகோக்தி ஒன்று வழங்கி வருகின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருக்கின்றது நீங்கள் செய்யும் கார்யம். மேலும் ப்ரக்ருதமான ““ச்யேநேந”” இத்யாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் ‘சத்யாதனை’ என்னும் தண்டனையாகிற பலத்திற்கு, அபசோரணம் ஸாதகம் என்பது, நீங்கள் கல்பிக்கும் ‘அத்ருஷ்டம்’ என்னும் அபூர்வத்தின் வாயிலாக ஏற்படவில்லை. ச்ருதிகளால் விதிக்கப்படும் கர்மங்களைச் சரிவரச் செய்பவர்களை அநுக்ரஹித்தும், விஹித கர்மங்களை அநுஷ்டியாமல் நிஷித்த கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்களை நிக்ரஹித்தும், பரம புருஷனாகிற பகவானே, ஸகல ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும் அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றானென்

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநிதிம்... இது ஒரு லோகோக்தி. இவ்விடத்தில் ‘நிதி’ [புதையல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், ‘ஹிரண்யநிதி’ என்னும் பதத்தை ஒரு விசேஷ அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ப்ரயோகம் செய்திருக்கிறார். ப்ரக்ருதத்தில், ‘ஸகல கர்மங்களுக்கும் பல ப்ரதாதா பரம புருஷன்’ என்பதன்றோ ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது? அந்தப் பரம புருஷனைப்பற்றிய உக்திகள் புதையல் போல ச்ருதி வாக்யங்களில் ஏராளமாகக் கிடக்க, அதை அநாதரித்து ‘அபூர்வம்’ என்ற ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொல்வது, உள்ளே புதையல் கிடக்கையில் வெளியில் ஒரு கருபணனிடம் அல்ப த்ரவ்யத்திற்காக யாசிப்பது போல இருக்கின்றது என்பது விவக்ஷிதம். பரம புருஷனுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கேவல நிதியைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஹிரண்ய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத்தாக இருக்கின்றதன்றோ? ச்ருதியும் “யதா ஹிரண்யநிதிம் நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா:” இத்யாதியான சாந்தோக்ய வாக்யத்தில் ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறியிருக்கின்றது.

ஸாத்யாநா — இவ்விடத்தில் “வாயவ்யம்” இத்யாதியான வாக்யத்தில் காணப்படும் அர்த்த வாதத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்யம் உண்டு என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக “ச்யேநாஹ்ருதாய” இத்யாதியான வாக்யம் உதாஹரணமாக உதாஹரிக்கப் பட்டது. இப்போழுது, ‘இந்த உதாஹரண வாக்யத்தில் அபசோரணத்திற்கும் சத்யாதனைக்கும் ஸாத்ய ஸாதந பாவமானது ஒரு தேவதை வழியாக ஏற்படுகின்றது என்று நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக் கூறலாம்? நாங்கள் அப்படி ஒத்துக் கொள்ளாமல், அபூர்வத்தையே கல்பித்து அந்த அபூர்வத்தின் வழியாகவே அந்த ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்

acharya.org

நிந்திதாநி ச கர்மபூத: ஸர்வாணி ஸர்வாணி உச்சாவசாநி ச ஸர்வ ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷாத்ஸ்ருஷ்டாநி ஸ்ருஷ்டாஹ்யேவ பவந்தி ।

"ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி" "அத ஸோ(அ)பயம் கதோ பவதி" "அத தஸ்ய பயம் பவதி" "பீஷா(அ)ஸ்மாத்வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:, பீஷா(அ)ஸ்மாதக்நிச்சேந்த்ரச்ச, ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம இதி" "ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத:, ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்கி தததோ மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி யஜமாநம் தேவா தர்வீம் பிதரோ(அ)ந்வாயத்தா:"

இத்யாத்யநேகவிதா: ச்ருதய: ச்ரூயந்தே । யதோக்தம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே

"தஸ்யாஜ்ஞயா தாவதி வாயு:, நத்ய: ஸ்ரவந்தி, தேந ச

ரே? அப்படி அவனே அந்த பலங்களை எல்லாம் கொடுக்கிறானென்று "ஏஷ ஹ்யேவா நந்தயாதி" என்பது முதலான அநேக விதங்களான ச்ருதி வாக்யங்கள

லுகிறேம்' என்னும் ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதானம் கூறுகிறார். அந்த ஸமாதானம் என்னவென்றால்—நிந்திதங்களான காமங்களைச் செய்பவனைப் பகவானே நிக்ரஹிக்கிறானென்றும் அவனுக்குத் துக்கங்களை ஸங்கல்பிக்கிறானென்றும் ச்ருதிகளே சொல்லுகின்றன. அது அப்படி ச்ரௌதமாகையால், அதை அநாதரித்து வேறு கல்பனை செய்வது ந்யாய விருத்தம்' என்பதுதான்.

"ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி .." [தை.] இது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், 'பகவானே, புண்ய பாப ரூபங்களான காமங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கிறான்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யத்தின் பொருள், 'இவனே (இந்தப் பகவானே) ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறான்' 'ஆநந்தயாதி' என்பது 'ஆநந்தயதி' என்னும் லௌகிக வார்த்தையின் வைதிக ரூபம்.

"அத ஸோ(அ)பயம் கதோ பவதி" [தை.]—(பரமாத்ம த்யானத்தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறானோ) அப்பொழுது அவனை விட்டு பயமெல்லாம் போய்விடுகின்றது. "அத தஸ்ய பயம் பவதி"—(எப்பொழுது அந்த த்யானத்திற்கு விச்சேதம் ஏற்படுகின்றதோ) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகின்றது.

பீஷா—[தை.] இந்தப் பகவானுக்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது, ஸூர்யன் உதயமாகின்றது; அக்நி இந்த்ரன் யமன் எல்லாரும் அவனுக்கு பயந்தே தம் தம் கார்யங்களில் ப்ரவருத்திக்கிறார்கள்.

ஏதஸ்ய வா—[ப்ரு.] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டே ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் தம் தம ஸ்தானத்தில் தரிக்கப் பட்டவர்களாய் நிற்கிறார்கள். இந்தப் பகவானுடைய ஆஜ்ஞையை நிமித்தமாகக் கொண்டு தானம் செய்பவர்களை அவர்களுக்கு ப்ரவணராயிருக்கும் மநுஷ்யர்களும், யாகம் பண்ணுகிறவர்களைத் தேவர்களும் பித்ரு காமம் செய்பவர்களைப் பித்ருக்களும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். 'ப்ரசாஸநே ததத: அநுமந்த்ர மநுஷ்யா: ஸ்துவந்தி, ப்ரசாஸநே யஜமாநம்

க்ருதவஸீசரேந ஜந்மாஶயா: ஸசோ ஜவ ஶேஷவிஸவிச்தம் கர்தவ்யம் ''

''தத்ஸங்கல்பநிபந்தநா ஹ்யேதே லோகா ந வ்யவஸ்தே, நஸ்யந்தி | ஸர்வாஸநாநாவஸ்திதம் ஜ்ஞாநாத்மா காருண்யாத்ம மஹாத்மா வயஸ்யோऽஸௌ ஸர்வாத்மா கர்மக்ருத:''

இதி | பரமபுருஷயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வக தது³பாஸநாதி³ விஹிதகர்மாநுஷ்டா²யிநாம் தத்ப்ரஸாதா³த் தத்ப்ராப்திர்ஐஶ்வர்யம் ச யதா²தி⁴காரம் ப⁴வதி | தஜ்ஜ்ஞாநபூர்வகம் தது³பாஸநாதி³ விஹிதம் கர்மாகுர்வதாம் நிஷித்³தா⁴நி ச குர்வதாம் தந்நிக்³ரஹாதே³வ தத³ப்ராப்திர்வ்யஸநம் ஸம்ஸாரஶ்ச ப⁴வதி | யதோ²க்தம் ப⁴க³வதா

''நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:'' [III-8

இத்யாதி³நா க்ருத்ஸ்நம் கர்ம ஜ்ஞாநபூர்வகமநுஷ்டே²யம் விதா⁴ய,

''மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய'' [III—30.

இதி ஸர்வஸ்ய கர்மண: ஸ்வாராத⁴நதாம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஸ்வநியாம்யதாம் ச ப்ரதிபாத்³ய

சொல்லவில்லையா? சரமிட பாஷ்யததிலும், 'அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஓடிககொண்டே இருககின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிககின் றன, ஸமுத்ரங்கள் மதம் பிடிதத ஆடுகள போல அவனுல் ஏற்படுத்தப்பட்டிருககும் எல்லைககு உட்பட்டே எழும்புகின்றன' என றும், 'அவனுடைய ஸங்கல்பத் திற்கு அடஙகியே இந்த லோகஙகளெல்லாம் நழுவி விழாமலும் வெடிதது விடாமலும இருககின்றன ஸாவஜ்ஞனுகவும காமங்களில ஸமாததனுகவுமிருக்கும் அந தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடககிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே அவனுக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறுன்' என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக கின்றது. பரம புருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனுல் விதிககபபட்டுள்ள உபாஸநம் முதலிய காமங்களைச சரிவர அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தா லேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகஙகளும் அபயமும அவரவாகளு டைய அதிகாரததிறகுத தகுநதபடி ஸமபவிககின்றன; அப்படி விஹித கர்மங்களைச் செய்யாமலும் நிஷிதத காமங்களைச் செய்து கொண்டும் வாத்திககுமவாகளுக்கு, அவ னுடைய நிக்ரஹததாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும் பயமும் நேரகின்றன பகவான, தனது கீதையில, 'நீ உனககு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட் டுளள காமஙகளைச்செய. அபபடிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞானததுடன் மாத்ரம் இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாகயமன்றே?' என்பது முதலிய வாகயங்களால், ஜ்ஞானத்துடன் கூடினவாகளாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுககு ஏற்பட்டிருக்கும் காமங்களைச்செய்ய வேணடுமென்று விதிதது, 'ஸகல காமங்களையும் என்னி டம் ஆபபணம் செய்' என்னும் வாகயததால், காமங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராதந ரூபங்களென்றும் ஆதமாககளெல்லாம் தன்னுடைய நியமநத்திற்கு உட்பட்டவையென்

'பீ⁴ஷோதே³தி ஸூர்ய:, ப்ரஶாஸநே க³ார்கி³ ஸூர்யாசந்த்³ரமஸௌ வித்⁴ருதௌ திஷ்ட²த:' என்பது

"𑌯𑍇 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥
𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ॥"

(III—32—33)

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯, 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 —

"𑌤𑌾𑌨𑌹𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌾𑌮𑍍𑌯𑌜𑌸𑍍𑌰𑌮𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 ॥
𑌆𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 ।

றும் சொல்லி, பிறகு 'எவர்கள் இந்த என்னுடைய மதத்தைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி அநுஷ்டியா விட்டாலும் இந்தச் சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ச்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, எவர்கள் அப்படி ச்ரத்தையை உடைத்தாயிரா விட்டாலும் அந்த அர்த்தத்தில் அஸூயையற்றிருக்கிறார்களோ, இவர்களெல்லாரும் கர்மங்களிலிருந்து விடப்படுகிறார்கள்; எவர்கள் இந்த மதத்தை அநுஷ்டிக்கவில்லையோ, ச்ரத்தையையும் உடைத்தாயிருக்கவில்லையோ, அஸூயை செய்யாமலும் இருக்கவில்லையோ, அவர்கள், ஜ்ஞானங்களெல்லாவற்றிலும் விசேஷித்த மோஹத்தை அடைந்தவர்களாய், புருஷார்த்தத்திற்கு அயோக்யர்களாய், வஸ்துக்களின் உள்ளபடியான ஜ்ஞானமற்றிருக்கிற படியால் சேதஸ்ஸற்றவர்களென்று சொல்லத்தகுந்தவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று அறி' என்று தனது கட்டளைப்படி அநுஷ்டிப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும் அப்படி அநுஷ்டியாதவர்களை நிந்தித்தும், மறுபடியும், தனது கட்டளைகளுக்கு மீறி நடப்பவர்கள் ஆஸுர ப்ரக்ருதியை உடையவர்களென்று சொல்லி அவர்கள் தாழ்ந்த கதியையே அடைகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறார்—'எவர்கள் என்னிடம் த்வேஷத்தைச் செய்கிறார்களோ அந்த க்ரூர அசுபர்களான நராதமர்களை, ஸம்ஸாரங்களில் தள்ளுகிறேன்; அதிலும் எனக்கு அநுகூலமாயிராத ஜந்மங்களிலேயே போடுகிறேன். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஜந்மத்தை அடைந்து, மறுபடியும் ஒவ்வொரு ஜந்மத்திலும்

அந்வயம். 'தாவீ' என்பது பைத்ருக கர்மங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿... பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டு. அதில் கர்மமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில், நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடுமே? என்று மீமாம்ஸகர்கள் கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதானமாவது—'அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு [அதாவது—வேதார்த்தம் படியாதவர்களுக்கு] கர்மங்களில் ச்ரத்தாதிசயம் உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

acharya.org

மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம் ||”
இதி | (XV—19, 20

“ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத்வ்யபாஶ்ரய: |
மத்ப்ரஸாதாதவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம் ||” XVIII—56

இதி ச ஸ்வாஜ்ஞாநுவர்திநாம் ஶாஶ்வதம் பதம் ப்ரோக்தம் | அஜ்ஞாத வேதாந்தாநாம் கர்மண்யஶ்ரத்தா மா பூதிதி தேவதாதிகரணே அதிவாதா: க்ருதா:, கர்மாதௌ யதா ஶ்ரத்தா ஸ்யாதிதி | ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரமிதி ஹி வேதவித்ஸித்தாந்த: |

இதி வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிராஸ:

விபரீதஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்களாய் என்னை ஒருபொழுதும் அடையாமலே அநந்த ஜந்மங்களிலிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறார்கள்’. ‘எவன் ஸகல கர்மங்களையும், ‘நானே அவைகளைச் செய்விக்கிறேன்’ என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் எப்பொழுதும் செய்து கொண்டு வருகிறானோ, அவன் என்னுடைய அநுக்ரஹத்தால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூர்ணமாக அடைகிறான்’ என்று, தனது கட்டளைக்கு உட்பட்டு நடக்குமவர்களுக்குத் தன்னுடைய சாச்வத பராபதி கிடைக்கின்றதென்றும் சொல்லியிருக்கிறான். பூர்வ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணத்தில் காமமே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெல்லாம் அதிவாதங்களே. ‘வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில் ச்ரத்தையை இழக்கக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவர்களுக்கு ச்ரத்தை அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்’ என்றே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று வேதம் அறிந்தவர்கள் ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்களன்றோ?

வ்யுத்பத்த்யபாவ வாதத்தின் நிரஸம்

முற்றிற்று.

யாமலே அந்தக் காமங்களே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை என்பது அந்த வாக்யங்களின் தாத்பர்யமன்று’ என்பதே.

ஸர்வமேகம் ஶாஸ்த்ரம்—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி ஏன் நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு, இந்த வாக்யம் காரணம் சொல்லுகின்றது. அந்த தேவதாதிகரணத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும். வேதத்தின் அர்த்தத்தைச் சரிவர அறிந்தவர்களோ, பூர்வ மீமாம்ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்த்ரமே என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். பரஸ்பரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்த்ரமாகச் சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமில்லை என்று சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்திருப்பது போலத் தாத்பர்யம் கல்பித்து நிர்வாஹம் செய்வதே மார்க்கம்; ஆகையால் தான் அம்மாதிரி நிர்வாஹம் செய்கின்றோம்’ என்பதுதான்.

வ்யுத்பத்த்யபாவவாத நிரஸநம்

முற்றிற்று

acharya.org

ஸ்ரீ:

नित्यविभूतिसमर्थनम्

तस्यैतस्य परस्य ब्रह्मणो नारायणस्य अपरि

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தஸ்யைதஸ்ய—பர ப்ரஹ்மமாகிற அந்த நாராயணனுக்கு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தஸ்யைதஸ்ய—இது வரையில், 'ஸித்தங்களான வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் சப்தங்கள் எவ்வித அர்த்தத்தையும் போதிக்க மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண்டிக்கப் பட்டது. இப்படி ப்ராபாகர மதத்தைக் கண்டிப்பது எல்லா வேதாந்திகளுக்கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்திகளால் மாத்ரம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயுமிருக்கும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லப்படும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். முதலில், 'அந்த நித்ய விபூதியில இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் முதலியவைகள் ப்ராமாணிகங்கள்' என்பதை நிரூபிப்பதற்காகப் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன் குணங்கள் இந்த லீலா விபூதிகள் இவை மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தமாக உதாஹரிக்கப் படுகின்றன. ச்ருதி ப்ரமாணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த மூன்றையும் ப்ராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே நித்ய விபூதியையும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லப்படும். அம்மாதிரி ஈச்வரனுக்கு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. அவைகளுள் ஒன்று, ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் ஸம்ஸரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர். இதில் இருக்கும் ஜீவன்களெல்லாரும் கர்ம பரவசர்கள்; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வத்தின் விகாரங்கள் அது காரணமாக அவைகளை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வார்கள். மற்றொரு விபூதியானது, இந்தக் கர்ம பரவசர்களான ஜீவன்களால் மோக்ஷமடைந்த பிறகு போகப்படும் லோகாந்தரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் கர்ம பந்தத்தில அகப்படாத ஜீவன்கள் சிலரும்

48

acharya.org

ஹேயப்ரத்யநீக ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வ ஸ்வரூப:, ஜ்ஞாநசக்திபலைச்வர்ய வீர்யதேஜ:ப்ரப்ருத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குண கண:, ஸ்வஸங்கல்ப ப்ரவ்ருத்த ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த சிதசித் வஸ்துஜாத:, ஸ்வாபிமத ஸ்வாநுரூப ஏகரூப திவ்யரூப தது சித நிரதி

வுக்கும் உட்படாத ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை முதலிய ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்கள் இருப்பன போலவும், ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ் இவை முதலிய அளவற்றவும் எண்ணிக்கைபற்றவுமான கல்யாண குணங்கள் இருப்பன போலவும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்து நிற்கும் ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளை உடையனவாய் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் இருப்பன போலவும் வேறு சில வஸ்துக்களும் அவனுக்கு உண்டு. அவையாவன-(1) தனக்கு அநுரூபமாயும் ஏகரூபமாயுள்ள திவ்ய ரூபம் ஒன்று, (2) அந்த ரூபத்திற்குத் தகுந்த அள

இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 'நித்யர்கள்' என்று பெயர். அந்த லோகத்தில் அசேதந வஸ்துக்களும் உண்டு. ஆனால் அவை 'ப்ரக்ருதி' என்பதன் விகாரங்களல்ல. 'சுத்த ஸத்வம்' என்று அவ்விடத்தில் ஒரு அசேதநம் உண்டென்றும் அதன் விகாரங்களே அவ்விடத்தில் போக்ய வஸ்துக்களாகக் காணப்படுகின்றன வென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அந்த வஸ்துக்கள் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களல்லவாதலால் அவைகளை 'அப்ராக்ருதங்கள்' என்று சொல்வது உண்டு.

ஸ்வரூப...ஜ்ஞானம் ஆநந்தம் அமலத்வம் இவை பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அஸாதாரண தர்மங்கள். அந்த தர்மங்களே இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லத்தக்கவை யாதலால், இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸ்வரூப' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள்' என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஜ்ஞானபல...ஜ்ஞானம் பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் சக்தி தேஜஸ் இந்த ஆறும் பகவத் குணங்களுள் ப்ரதானங்களாகையால் இவை இவ்விடத்தில் தனித்துச் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் 'ப்ரப்ருதி' (முதலிய) என்னும் சப்தத்தால் க்ரஹிக்கப் படுகின்றன. ஸ்வயமாகவே எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பது ஜ்ஞானம்; அப்படி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டதைத் தரிப்பது பலம்; தரித்துக் கொள்ளப்பட்டதை அடக்கி ஆளுவது ஐச்வர்யம்; அப்படி தரித்துக் கொண்டும் நியமித்துக் கொண்டும் வருவதால் களைப்பு அடையாமல் இருப்பது வீர்யம், அகடிதங்களை ஸாதிப்பது சக்தி, அப்படி ஸாதிப்பதில் எவ்வித ஸஹாயத்தையும் அபேக்ஷியாமல் இருந்து கொண்டு ஒன்றாலும் தான் ஆக்ரமிக்கப் படாமல் தான் எல்லா வற்றையும் ஆக்ரமித்திருப்பது தேஜஸ். இவை யெல்லாம் அநவதிகமாக இருப்பதாவது— இவைகளின் மஹிமை இவ்வளவுதான் என்று சொல்ல முடியாமல் இருப்பது.

ஸ்வாபிமத... லோகத்தில் அபிமதமாயிருப்ப தெல்லாம் அநுரூபமா யிராமலும் அநுரூபமாயிருக்குமவையெல்லாம் அபிமதமா யிராமலும் இருப்பது ஸஹஜம். இந்தத் திவ்ய ரூபம் (அதாவது—திவ்ய மங்கள விக்ரஹம்) அப்படி இல்லை என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது. ஏகரூப—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இது மாறுமலே இருக்கின்ற படியால் ஏக ரூபம் என்று சொல்லப் படுகின்றது.

acharya.org

ஶய கல்யாண விவிதாநந்த மஹாபூஷண ஸ்வஶக்திஸத்ருஶாபரிமிதாந
ந்தாஶ்சர்ய நாநாவிதாயுத ஸ்வாபிமதாநுரூப ஸ்வரூப
ரூப குணவிபவைஶ்வர்யஶீலாத்யநவதிகமஹிமமஹிஷீ ஸ்வாநு
ரூப கல்யாணஜ்ஞாநக்ரியாத்யபரிமேய குணாநந்தபரிஜநபரி
ச்சத ஸ்வோசித நிகில போக்ய போகோபகரணாத்யநந்தமஹாவி
பவாவாங்மநஸகோசர ஸ்வரூபஸ்வபாவ திவ்யஸ்தாநாதி நித்யதா நிரவ
த்யதாப்ரதிபாதநபராஸ் ஸஹஸ்ரஶ: ஶ்ருதய: ஸந்தி ।

வற்ற மஹிமையை உடைய அப்ராக்ருத பலவகைப் பட்ட பூஷணஙகள அநேகஙகள், (3) தனது சகதிககுத தகுநதவைகளானவும் மிகவும் ஆச்சரய காஙகளுமான கணக்கற்றப் பலவித ஆயுத விசேஷஙகள, (4) தனககு அபிமதமாயும் அநுரூபமாயுமிருககும் ஸ்வரூபததையும் ரூபததையும் அந்த ரூபததின் குணஙகளையும் விபவத்தையும் ஐச்வாயம் சீலம் முதலிய அளவற்ற மஹிமையையும் உடைய லக்ஷ்மீ ஒருவள், (5) தனககு அநுரூபாகளும், கலயாணஙகளாயிருககும் ஜஞாநம் கரியை முதலிய அளவற்ற குணங்களை உடையவாகளுமானக கணககற்ற பரிஜநங்களும பரிச்சதாகளும், (6) தனககுத்தகுநத ஸகல போகய போகோபகரணங்கள முதலிய அநநதமான மஹாவிபவததை உடையவும் வாககுக்கும் மநஸஸுக்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் உடையவுமான திவ்ய ஸ்தாநம முதலியவைகள், இவையெல்லாம் நித்யங்களென்றும்,

---

கல்யாணவிவித ...பூஷணங்கள் கல்யாணஙகளாக இருபபதாவது அவை அப்ராக்ருதஙகளாக இருப்பதே.

ஸ்வாபிமத...லக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம, விபவம், ஐச்வாயம் முதலிய மஹிமை இநத ஐநதும் பகவானுக்கு அத்யநதம் அபிமதஙகள், அத்யநதம் அநுரூபங்கள ஐச்வாயம் சீலம் முதலியவை ஸவரூபததின் குணங்களைக் குறிக்கின்றன; 'குணம்' என்பது ஸௌந்தாயம் முதலிய விகரஹ குணததைக குறிககினறது. லக்ஷ்மியின் ஸவரூபம பகவானுககு அநுரூப மென்பது

"யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம"

[விஷ்ணு எப்படி ஸாவ வ்யாபியோ அபபடியே லக்ஷ்மியும்] என்னும் வாக்யத்தால் விளஙகும் 'மஹிஷீ' என்பது லக்ஷ்மியையே குறிககின்றது

ஸ்வாநுரூப கல்யாண—இவ்விடததில 'கரியை' என்னும் பதம் பகவானுககுச் செய்யப்படும் கைஙகாயத்தைக குறிக்கின்றது அநநத கருட விஷ்வக்ஸேநா முதலியவாகளைப் பரிஜநமெனனும் பதமும், களாசிகை முதலியவாகளைப் பரிச்சத மென்னும் பதமும் குறிக்கின்றன.

ஸ்வோசித...இவ்விடததில் 'போக்ய' என்னும் பதத்தால் மாலை சந்தநம் முதலியவைகளும், 'போகோபகரண' எனனும் பதத்தால் போகய வஸ்துக்களின் விநியோகததிறகு ஸாதநஙகளாயிருககும் பதாாத்தங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

இந்த வாக்யஙகளின் அாத்ததை ஸ்ரீ பாஷயகாருடைய சரணாகதி கத்யததின் பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாகக காணலாம.

நிரவத்யதா...இவையெலலாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துகக லேசத்தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

acharya.org

“வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்”

“ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ: - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ”

“ய ஏஷோऽந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச:-தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய:-அம்ருதோ ஹிரண்மய:”

[‘மநோமய:’ இதி மநஸைவ விசுத்தேந க்ராஹ்ய இத்யர்த்த:।]

“ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி”

[‘வித்யுத: புருஷாத்’ இதி வித்யுத்வர்ணாத் புருஷாதித்யர்த்த:।]

“நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா”

ஙிரத்துஷ்டங்களென்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாகயங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன.

‘ஸூர்யனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனே நான் அறிவேன்; அவன் தமஸஸாகிற ப்ரகருதிக்கு அப்புறததில் இருக்கிறான்’.

‘ஸூாயனுடைய உள்ளில் ஸுவாண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்; அவனுடைய கண்கள், ஸூாயனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை’

‘ஹ்ருதயத்தின் உள்ளில யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன் இருக்கிறான். அவன் விசுத்தமான மஙஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத்தகுநதவன். அவன் அம்ருதன், ஸுவாணம் போன்றவன்’

[இதில் இருககும் ‘மநோமய’ எனனும் சப்தததிற்கு, ‘சுத்தமான மஙஸ் ஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்’ என்பது பொருள்].

‘மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல நிமிஷஙகளும் உண்டாயின’

[வித்யுத: புருஷாத், என்பதற்கு ‘மின்னல் வாணத்தை உடைய புருஷன்’ என்பது பொருள].

‘நீலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசிததுக கொண்டிருக்கும்’

ஸஹஸ்ரஸ:... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள, உபப்ருஹ்மணங்களுக்கு மூலமாயிருக்கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

மநோமய.—இவ்விடத்தில் ‘மயட்’ என்னும் ப்ரத்யயத்தாற் சொல்லப் படும் ‘ப்ராசுர்யம்’ என்னும் அாததம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘மநஸ் க்ரஹிக்கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து’ என்னும் க்ராஹ்ய க்ராஹக ஸம்பந்தம் விவக்ஷிதம்.

நீலதோயதமத்யஸ்தா—‘மத்யஸ்தா நீலதோயதா யஸ்யா:’ என்று பஹுவ்ரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்ய மானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால் இம்மாதிரி அாத்தம் கொள்ளப்படுகின்றது ‘தஸ்ய மத்யே வஹ்நிசிகா’ [அந்த ஸுஷிரத்தின் நடுவில் ஒரு அக்நி சிகை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

acharya.org

[‘நீலதோயதமத்யஸ்தா’ இதி மத்யஸ்தநீலதோயதா வித்யுல்லேகேவ। ஸ்வயம் தஹரபுண்டரீகமத்யஸ்தாகாசவர்திவஹ்நிசிகா மத்யநிஹித நீலதோயதா பரமாத்மஸ்வரூபா ஸா மத்யநிஹித நீலதோயதா வித்யுல்லேகேவ பாஸத இத்யர்த:।]

"மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாசாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வமிதமப்யாத்தோऽவாக்யநாதர:"

"மஹாரஜதம் வாஸ:"

இத்யாத்யா:।

"அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ"

"ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ"

[‘நீலதோயத மத்யஸ்தா’ என்பதற்கு ‘நடுவில் இருக்கிற நீலமேகத்தை உடைய’ என்பது பொருள். தஹர புண்டரீகத்தின் நடுவிலிருக்கிற ஆகாசத்தில் இந்த அக்நி சிகை இருக்கின்றதென்று கீழ் வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த அக்நி சிகைத் தனது நடுவில் நீல மேகம் போன்ற பரமாத்ம விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், அது, நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல் ப்ரகாசிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது.]

‘விசுத்தமான மநஸ்ஸாலே மாத்ரம் க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்; ஜகத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணங்களையும் தனது சரீரமாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கிறான்; அப்ரதிஹதமான (தடைபடாத) ஸங்கல்பத்தை உடையவன்; ஆகாசம் போல ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை உடையவன். ஸகலமான ஜகத்தையும் தனது காமமாக உடையவன் (ஸகல ஜகத்திற்கும் கர்த்தா); பரிசுத்தமான ஸகல போக்யம் முதலியவைகளையும் உடையவன்; அப்ராக்ருதமான ஸகல கந்தங்களையும் ஸகல ரஸங்களையும் உடையவன்; இந்த கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து நிற்கிறான்; பரிபூர்ணமான ஐச்வர்யத்தை உடையவனானதால் ஸகலத்தையும் த்ருணம் போல அநாதரித்தும், அந்தக் காரணத்தால் ஒருவித பேச்சும் பேசாமல் இருக்கிறான்.’

‘மஹாரஜதம் என்று சொல்லப்படும் வர்ணத்தில் தோய்க்கப்பட்ட திவ்ய வஸ்த்ரத்தைத் (தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்)’.

‘விஷ்ணுவின் பத்நியானவள் இந்த ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈச்வரீ’

தஸ்யா: சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: [அந்த அக்நி சிகையின் நடுவில் பரமாத்மா இருக்கிறான்] என்பது பின் வாக்யம். ஆகையால், ‘நீல மேகத்தின் நடுவில் இருக்கும் மின்னல் போல்’ என்னும் தத்புருஷார்த்தம் ஸங்கதமாகமாட்டாது; ‘நீல மேகத்தை நடுவில் உடைத்தாயிருக்கும் மின்னல் போல’ என்னும் பஹுவ்ரீஹியே ஸங்கதமாகும்.

மஹாரஜதம்...மஹாரஜதேந ரஞ்ஜிதம் [மஹாரஜதம் என்னும் வர்ணத்தில் நனைக்கப்பட்ட]. ‘மஹாரஜதம்’ என்று ஒரு வர்ண த்ரவ்யத்திற்குப் பெயர்.

acharya.org

"𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃"

"𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇 । 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍"

"𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍"

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 । '𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 । '𑌯𑍇 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃; '𑌯𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃'

'பூமிப் பிராட்டியும் லக்ஷ்மியும் இவனுடைய பத்நிகள்'.

'அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தானத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்'

'ப்ரக்ருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹமானது அநந்தமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்தம், புராணம், ஸர்வவ்யாபி, தமஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டு நிற்கின்றது?'

'ஹ்ருதய குஹையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸிக்கிறானோ, அவன் அப்ராக்ருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்'

இம்மாதிரியான கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த அர்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. '𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍' என்னும் வாக்யத்தில் 'பர ப்ரஹ்மமாகிற விஷ்ணுவினுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸர்வ காலத்திலும் அந்தத் தர்சநத்தை உடைய சில பரிபூர்ண ஜ்ஞாநர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது. 'ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்றுவது, 'அப்படி எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள்' என்றுவது அர்த்தம் செய்து

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃.— [விஷ்ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தானமொன்று உண்டு, (2) அவ்விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலர் இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழுதும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படுகின்றன. 'அப்படி அநேக அர்த்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய பேதம் ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானம், 'அந்த அநேக அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த அர்த்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு வித தோஷமுமில்லை' என்பது தான் 'அப்ராப்தங்கள்' என்பதற்கு 'வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்தாலும் விதிக்கப்படாதவை' என்பது பொருள்; 'அவிருத்தங்கள்' என்பதற்கு 'ச்ருதியில் வேறு இடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தத்திற்கு விரோதியாதவை' என்பது பொருள். அதாவது-'ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்' இராத என்று சொன்னதாயிற்று

acharya.org

இதி வா | 'உபயவிஶேஷவிதேரேகவிதாநம் ந ஸம்பவதி' இதி சேத், அப்ராப்தத்வாத் ஸர்வஸ்ய | ஸர்வவிஶிஷ்டம் பரமஸ்தாநம் விதீயதே | யதோக்தம் — 'தத்குணாஸ்து விதீயேரந் அவிபாகாத் விதாநார்தே, ந சேதந்யேந ஶிஷ்டா:' இதி | யதா 'யதாக்நேயோ(அ)ஷ்டாகபால:' இத்யாதிகர்மவிதௌ கர்மணோ குணாநாம் சாப்ராப்தத்வேந ஸர்வகுணவிஶிஷ்டம் கர்ம விதீயதே, ததா(அ)த்ராபி ஸூரிபி: ஸதா த்ருஶ்யத்வேந விஷ்ணோ: பரமஸ்தாநஸ்யாப்ராப்தத்வம் ப்ரதி

கொள்ளக்கூடும். 'எப்படி எடுத்துக் கொண்ட போதிலும், இந்த வாக்யத்தால் மூன்று (ஒன்றுக்கு மேல் பட்ட) வஸ்துக்கள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த அர்த்தங்களெல்லாம் அப்ராப்தங்கள் (அதாவது ச்ருதியைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்படவில்லை) ஆகையால் இந்த வாக்யத்தில், நித்ய ஸூரிகள் அவர்களால் செய்யப்படும் தர்சநம் ஆக இந்த இரண்டுகளுடன் விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடத்தில் விதிக்கப் படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். ஜைமினி மஹர்ஷி தமது ஸூத்ரத்தில் 'யாகத்தின் விசேஷணங்களும் விதியால் விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்; ஏனென்றால் அந்த விசேஷணங்கள் அந்த விதாநத்திற் சொல்லப்படும் முக்ய விஷயத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லப்படும் பொருட்டு அவை மற்றை ஒன்றாலும் விவரிக்கப் படாமலிருத்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார். யாகமாகிற ஒரு கர்மத்தை விதிக்கும் 'யதாக்நேயோ(அ)ஷ்டாகபால:' என்னும் விதியில், கர்ம குணங்கள் இவையிரண்டும், அவை அப்ராப்தங்கள் (வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும் காரணத்தால், விதிக்கப்படும் விஷயங்களென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த ச்ருதி வாக்யத்திலும் விஷ்ணுவின் பரமபதமானது ஸூரிகளால் எப்பொழுதும் பார்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதில் எவ்

'தத்குணாஸ்து...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மீமாம்ஸகர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே என்பதற்கு இந்த ஸூத்ரம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. 'யதாக்நேயோ(அ)ஷ்டாகபால:' என்பது இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாக்யத்தின் யதா ச்ருதமான அர்த்தம் 'எது ஆக்நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது, 'எது அக்நியில் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலங்களைக்கொண்டு ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் கபாலங்களைக் கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் அக்நியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிக்கப் படுகின்றதா? என்று சங்கையைச் செய்து கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கிறபடியால் இரண்டுமே விதிக்கப் படுகின்றன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப் படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம் விதிக்கப் படாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி யென்று சொல்வார்கள்.

𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃। 𑌕𑌰𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌜𑌪𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌪𑌠𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌪𑌠𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌵𑌦𑍍𑌬𑍋𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌗𑍀𑌤𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌗𑍁𑌣𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍, 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌗𑍀𑌤𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌗𑍁𑌣𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍। 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌮𑍇𑌵। 𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌜𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌨𑌾𑌪𑌿

வித விரோதமும் இல்லை. ஸூரிகளால் அப்படிப் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது அப்ராப்தமே. வேதத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்தவர்களெல்லாரும் இப்படியே சொல்லுகிறார்கள். 'ஹோம மந்த்ரங்களும், செய்யப்படுமவை காமானை அநுவதிக்கும் மந்த்ரங்களும், ஸ்தோத்ரமென்றும் சஸ்த்ரமென்றும் சொல்லப்படுமவைகளும், ஜபங்களாக விநியோகம் செய்யப்பட்டுள்ளவைகளும், ப்ரக்ருத ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், வேறு ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பவைகளும், இவையெல்லாம் தம் தம் அர்த்தம் முழுவதையும், அந்தந்த அர்த்தம் அப்ராப்தமாகவும் அவிருத்தமாகவும் இருக்கும் வரையில் ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போலவே, உள்ளபடி போதிக்கின்றன' என்பதே அவர்களின் நிர்ணயம். 'ஸ்தோத்ரம்' என்பது கானரூபமாக உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும்; 'சஸ்த்ரம்' என்பது கானமின்றிக்கு உச்சரிக்கப்படும் மந்த்ரங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணங்களையுடைய வஸ்துவின் குணங்களைச் சொல்லும். விநியோகத்திற்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை ப்ரகாசிப்பிக்கும் மந்த்ரங்கள விஷயத்திலும், அப்ராப்தங்களாயும் அவிருத்தங்களாயுமுள்ள குணவிசேஷங்களைச் சிற்சில தேவதா விஷயமாகப் பேசுவதெல்லாம் அந்த விநியோகத்திற்கு அநுகுணமே. '𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍' இத்யாதியான வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் ஸூரிகள், முக்தர்களான ஜீவன்களே' என்று சொல்வதும், அவர்களுக்கு ஸதாதர்சநம் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், சரியன்று.

𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃— கானத்துடன் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் ஸ்தோத்ரம், கானமின்றிக்குச் செய்யப்படும் மந்த்ரோச்சாரணம் சஸ்த்ரம்.

𑌜𑌪𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁—ஜபம் முதலியவைகளில். அதாவது, ஜபம் அத்யயநம் இவைகளில். உறக்கச் சொல்லப்படுவது அத்யயநம், உபாம்சுவாக உச்சரிக்கப்படுவது ஜபம்.

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌵𑌤𑍍—ஸாக்ஷாத் விதி வாக்யங்கள் போல. 'ப்ராஹ்மணங்கள்' என்பது ச்ருதியில் விதி வாக்யங்களைக் குறிக்கும்.

𑌨𑍇𑌯𑌮𑍍—'𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃' இத்யாதியான வாக்யத்தில் சொன்படும் 'ஸூரிகள்' என்னும் பதம், ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு காலத்தில் அகப்பட்டிருந்து பிறகு மோக்ஷமடைந்திருக்கும் ஜீவன்களையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டால், 'நித்யர்கள்' என்று சிலர் இருக்கிறார்கள் என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டிய ச்ரமம் இல்லையே என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அப்படி அது பேசுகின்றது என்று சொல்வதற்கு

acharya.org

𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾, 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍈𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑌙𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑍀𑌵𑌾𑌦𑍀𑌵𑌮𑌤𑌰𑌹𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌂𑌶𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌸𑍍𑌥𑍈𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑍇𑌃? 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

𑌨𑌨𑍁 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 ‘𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇,

“𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌹𑍇𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍”

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑍈𑌵𑌮𑍍,

“𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇”

“𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍”

“𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍”

“𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍”

‘ ஒவ்வொரு முகத ஜீவனையும் பறறிபது அந்த சருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முக்தாகளான ஜீவனகளின பரமபரையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ’ என்று கேட்பதும அஸஙகதமே ஏனென்றால், ‘ஸதா பஶ்யந்தி’ [எப்பொழுதும பாாதது கொண்டிருககிறாாகள] என்பதால ஒவவொரு முகத ஜீவனும் அப்படிப பாாத்துக கொண்டிருபபதாகவன்றோ தோறறம ஏற்படுகினறது? ஆகையால் வேறுவிதமாக அாததம் சொனனால் ச்ருதி வாகயததிறகுப் பஙகம ஸம்பவிதது விடும். மந்த்ரங்களிலிருநதும் அாதத வாதங்களிலிருநதும் அறியப்படும் காாய பரஙகளான அாத்தங்களுககே விததி உண்டு எனறு ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யுத்பததியைக கொண்டு அறியபபடும ஸிதத வஸது பரமான அாததததிறகு விததி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும வேண்டுமோ? ஆகையால் இஙகு சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் உபபந்நஙகளே.

நநு...‘தத்விஷ்ணோ:’ இத்யாதியான வாகயததில சொல்லப்படும் ‘பரமம் பதம்’ எனபது, பர ப்ரஹ்ம ஸவரூபததைக குறிககின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் ‘விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஸமஸ்த ஹேய குணங்களாலும் விடப்பட்டது’ என்னும் வாகயததில ‘விஷ்ணுவாகிற பரம பதம என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும ஒன்றாகவே பேசபபட்டி ருககினறதன்றோ?’ என்று சிலர் ஆக்ஷேபிககலாம். இந்த ஆக்ஷேபம் நிறகமாட்டாது. ஏனெனறால், ‘ப்ரகருதி மணடலத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஓரிடத்தில் வஸிததுக கொண்டிருககிற’ என்றும், ‘க்ஷயமறற பரம ஆகாசததில் இருககிறான்’ எனறும், ‘இதறகெல்லாம் அதயக்ஷனாக இருககும் அவன் பரம ஆகாசததில் இருககிறான்’ எனறும, ‘பரம ஆகாசமாகிற குஹையில் வஸிககும் அவனை யாா அறிகினறாரோ’ என்றும் இவ்வாறு பரம ஸதாநமொன்று உணடு ...

‘ஸதா’ [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிககின்றது என்று சொலலுகிறாா.

நநு...ஸ்ரீ வைகுண்டமென்று அப்ராகருத ஸ்தாந விசேஷ மொன்று உண்டு என்று நாம் ஒத்துக கொள்வதற்கு ‘தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்’ இத்யாதி

acharya.org

இத்யாதிஷு பரமஸ்தாநமேவ ப்ரதிபாதநாத், 'தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்' இதி வ்யதிரேகநிர்தேசாச்ச | 'விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம்' இதி விசேஷணாத் அந்யதபி பரமம் பதம் வித்யத இதி வேதேநைவ ஜ்ஞாயதே | ததிதம் பரமம் ஸ்தாநம் ஸூரிபி: ஸதா த்ருச்யத்வேந ப்ரதிபாத்யதே | ஏதது க்தம் பவதி | க்வசித் பரமம் ஸ்தாநம் பரமபதசப்தேந ப்ரதிபாத்யதே, க்வசித் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபம், க்வசித் பகவத்ஸ்வரூபம் | 'தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:' இதி பரமம் ஸ்தாநம்;

"ஸர்கஸ்தித்யந்தகாலேஷு த்ரிவிதைவ ப்ரவர்ததே |
குணப்ரவ்ருத்த்யா பரமம் பதம் தஸ்யாகுணம் மஹத் ||"

என்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? இது மாத்ரமன்று, இந்த வாக்யத்திலேயே 'விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேறாகவும் அவருடைய பரம பதத்தை வேறாகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். மற்றும் 'விஷ்ணுவாகிற பரமபதம்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால், விஷ்ணுவாயிராத பரம பதங்களும் உண்டு என்பது இந்த வாக்யத்திலிருந்தே ஸித்திக்கின்றது. அதுதான் இந்தப் பரமமான ஸ்தாநமாக இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; அதைத்தான் ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் — 'பரமம் பதம்' என்னும் சப்தம் சிலவிடங்களில் பரமமான ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தையும், மற்றும் சில விடங்களில் ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்திலிருந்து விலகி இருக்கும் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், வேறு சிலவிடங்களில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்கின்றது என்பது தான். 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் பரமமான ஸ்தாந விசேஷமும், 'ப்ராக்ருத குணங்களற்றிருக்கும் அந்தப் பெரிய பரம பதமானது, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இந்தக் காலங்களில் குண ஸம்பந்தம் பெற்று, அந்தக் குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தியால் மூன்று விதமாய் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் சுத்த ஆத்ம ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த ஹேயகுணங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிறவும் விஷ்ணு வென்னும் பெயரை உடையதுமான பரம பதம்' என்னும் இடத்தில் பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூன்றும் 'பரம பதம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதி பாதிக்கப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ராப்

யான ச்ருதி வாக்யமே முக்யமான ப்ரமாணம். இந்த வாக்யத்தில் 'விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்தாந விசேஷமொன்று உண்டு; அவ்விடத்தில் நித்யர்கள் என்று சில ஆத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் குறைவற்ற ஜ்ஞாநத்துடன் எப்பொழுதும் அந்த ஸ்தாநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர், 'இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகின்றதே தவிர, ஒரு ஸ்தாந விசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை' என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த ஸமாதாநம் என்னவென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமாணங்களால்

acharya.org

இத்யத்ர ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபம்;

“ஸோऽத்⁴வந: பாரமாப்நோதி தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்”

இத்யத்ர ப⁴க³வத்ஸ்வரூபம் | த்ரீண்யப்யேதாநி பரமப்ராப்யத்வேந பரமபத³ஶப்³தே³ந ப்ரதிபாத்³யந்தே | ‘கத²ம் த்ரயாணாம் பரமப்ராப்யத்வம்?’ இதி சேத், ப⁴க³வத்ஸ்வரூபம் பரமப்ராப்யம்; இதரயோரபி ப⁴க³வத்ப்ராப்திக³ர்ப⁴த்வேநைவ பரமப்ராப்யத்வம் | ஸகலகர்மஸம்ப³ந்த⁴விநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்திர்ப⁴க³வத்ப்ராப்திக³ர்பே⁴தி “த இமே ஸத்யா: காமா அந்ருதாபிதா⁴நா:” இதி ப⁴க³வதோ கு³ண

யங்களே (எல்லாராலும் கடைசியாக அடையப்பட வேண்டியவைகளே). ‘மூன்றும் எப்படிப் பரம ப்ராப்யங்களாகும்?’ என்று கேட்டால், பகவத் ஸ்வரூபம் பரம ப்ராப்யமென்பது நிர்விவாதம்; மற்றை இரண்டும், பகவான் அடையப் படுகையில் அவைகளும் பகவானுடன் கூடவே அடையப் படுகின்றபடியால், பரம ப்ராப்யங்களே. ஆத்ம ப்ராப்தியானது, பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியதென்பது பின் வரும் உபபாதனத்தால் விளங்கும் அதாவது—‘நம்மை மூடிக் கொண்டிருக்கும் காமங்கள் நசித்தால் நமக்கு ஆத்ம ப்ராப்தி உண்டாகின்றது அந்தக் காமங்களே பகவானுடைய குணங்களை நமக்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றபடியால், அப்படி மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் காமங்கள் நசிக்கும் பொழுது பகவத் குணங்களும் நமக்கு வெளிப்படும், அப்பொழுது பகவத் ப்ராப்தியும் ஸித்திக்குமாதலால், ஆத்ம ப்ராப்தி ஸித்திக்கையில் பகவத் ப்ராப்தியும் ஸித்திக்கின்றது என்பது திண்ணம். பகவத் குணங்களை நமது காமங்கள் மறைக்கின்றனவென்பது ‘த இமே’ இத்யாதியான வாக்யத்தால் விளங்கும்’ என்பது தான். ‘த இமே’ இத்யாதியான வாக்யத்தில் அந்ருதங்களால் பகவானுடைய குணங்கள் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்றனவென்று மாத்ரமே

இந்த அர்த்தம் ஸித்திக்கின்றது. (2) இவ்விடத்திலும் ‘விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்’ என்று விஷ்ணும் பரம பதத்தையும் வெவ்வேறான வஸ்துக்களாகவே நிர்த்தேசம் செய்திருக்கிறார்கள், (3) ‘பரம பதம்’ என்னும் சப்தம் ஸ்தானத்திலேயே வ்யுத்பத்தி யுள்ளது, என்பவை.

த இமே ஸத்யா: காமா:—இது, சாந்தோக்யம் எட்டாவது ப்ரபாடகம் மூன்றாவது கண்டத்தின் முதல் வாக்யம். இதன் பொருள்—‘ஸத்யங்களான அந்தக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் அந்ருத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன’ காம்யந்தே இதி காமா: [எவை ஆசிக்கப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத்பத்தி. ஸகல விஷயங்களிலிருந்தும் விரக்தனாக இருக்கும் முக்தனுக்குப் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைத் தவிர்த்து மற்றை ஒன்றிலும் நோக்கம் இருக்கமாட்டாதாகையால் ‘காமங்கள்’ என்னும் பதம் அந்தக் கல்யாண குணங்களாகக் குறிக்கின்றது என்று ‘ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ’ என்னுமிடத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தக் குணங்களாவன:—அபஹத பாப்மத்வம் முதலி

acharya.org

ரணஸ்ய திரோதாயகத்வேநாந்ருதஶப்தேந ஸ்வகர்மண: ப்ரதிபாத நாத் | அந்ருதஶப்தவாச்யதிரோதாநம் க்ஷேத்ரஜ்ஞகர்மேதி கதமவகம்யதே?" இதி சேத்,

"அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞாऽந்யா த்ருதீயா ஶக்திரிஷ்யதே |
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா |
ஸம்ஸாரதாபாநகிலாநவாப்நோத்யதிஸந்ததாந் |
தயா திரோஹிதத்வாச்ச"

இத்யாதிவசநாத் | ஸாத்யஸாதநப்ராப்திரபி பகவத்ப்ராப்திமத்தேஷு இதி ஸுவ்யக்தம் |

சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது; அந்த அந்ருதங்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களான நம்முடைய கர்மங்களே என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது? ' என்று கேட்டால்,

'காமம் என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்றாவது சக்தியாகின்றது இந்தக் கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரங்களில் குடி கொண்டிருக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற இந்த ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைகிறான்'

இத்யாதியான வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது என்பது அந்த ப்ரச்நத்திற்கு ஸமாதானமாகும் பரம ஸாதந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது ஸ்பஷ்டமே.

யவை. அந்ருதஶப்தாபிதாநம் யேஷாம் தே அந்ருதாபிதாநா: [அந்ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அந்ருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை என்று சொன்னதாயிற்று.]

அவித்யா கர்மஸம்ஜ்ஞா... இந்த வாக்யம் ' அவித்யை ' என்னும் பதம் கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். ' அவித்யை ' என்பதும் ' அந்ருதம் ' என்பதும் பர்யாய பதங்களாகையால், ' அந்ருதம் ' என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாகக்கூடும் என்பது தாத்பர்யம். ஸ்ரீ பாஷ்யம் மஹா ஸிதாந்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அது வும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அதாவது—' எது ருதமன்றோ அது அந்ருதம். பலத்தில் நோக்க மின்றிக்கு முமுக்ஷுக்களாற் செய்யப்படும் காமம் ' ருதம் ' என்று சொல்லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் நோக்கத்துடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது ' அந்ருதம் ' என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதா வது— ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. ' ருதம் ' என்னும் பதத்திற்குக் ' காமம்' என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், 'ருதம் பிபந்தௌ' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்பதைக் காணலாம்.

acharya.org

"𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇" 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌜𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑍋𑌽𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍। 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇। "𑌵𑍇𑌦𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌮𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌸𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑍋𑌽𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵। '𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 '𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌵𑍇𑌦' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇। "𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂

'𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇'—இந்த வாக்யத்திலுள்ள '𑌰𑌜𑌸𑌃' என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணங்களை உடைய ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? 'மூன்று குணங்களை உடைய இந்த ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தாநத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்' என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ்தாநமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது "𑌵𑍇𑌦𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌂" என்னும் வாக்யத்திலுள்ள 'தமஸ்' என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ரக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது; ஏனென்றால் தமஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? '𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇' என்னும் வாக்யமும் இந்த '𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍' என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு 'தமஸ்ஸாகிற ப்ரக்ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வஸிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடையவன்' என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸ்தாநம் எவ்வித விகாரமுமற்றதென்பதும் 'பரம வ்யோம' என்னும் பதங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்பதும் '𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾'

𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍—கீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ளவைகளுள் இதுவும் ஒரு வாக்யம். இதன் அர்த்தம் இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. '𑌕𑍍𑌷𑌿' என்னும் தாதுவுக்கு 'வஸிக்கிறது' என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. ஆகையால் '𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍' என்பதற்கு 'வஸிக்கிற' என்பது பொருள். '𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇' என்றால் '𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍' அதாவது 'வெளிப்பட்டு' என்பது பொருள். '𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇' என்பதற்கு 'ரஜஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு' என்று அர்த்தம் கொண்டால், அப்பொழுது 'ரஜஸ் என்று ஒன்று ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நித்ய விபூதி' என்று சொன்னதாகும். அப்படி 'ரஜஸ்' என்பது ஒரு இடத்திலும் தனியே நிற்கவில்லையாதலால், 'ரஜஸ்' என்பதால் 'ரஜஸ்ஸைக் குணமாக உடைய த்ரிகுண

acharya.org

பரமே வ்யோமந்," "ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்" இதி தஸ்ய ஸ்தாநஸ்ய விகாராபாவம் பரமவ்யோமஶப்தாபிதேயத்வம் ச ஶ்ரூயதே। "அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்" இத்யஸ்ய ஸ்தாநஸ்யாக்ஷரத்வஶ்ரவணாச் க்ஷராக்ஷராசித்தத்த்வஜ்ஞாத்ரூபயோ ந பரமவ்யோமஶப்தாபிதேயதா। "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:" "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:" இத்யாதிஷு ச தத் ஸ்தாநம் ஏவ ஸூச்யத இத்யவகம்யதே। "தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்" இத்யத்ராப்யேததேவ ப்ரதிபாத்யதே। 'விப்ராஸ:'– மேதாவிந:। 'விபந்யவ:'– ஸ்துதிஶீலா:। 'ஜாக்ருவாம்ஸ:'—அஸ்கலிதஜ்ஞாநா:। த ஏவாஸ்கலிதஜ்ஞாநா நித்யஸூரய: விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா ஸ்துவந்த: ஸமிந்ததே இத்யர்த:।

நந்' இத்யாதியான வாக்யத்திலிருந்தும் 'ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்' என்னும் வாக்யத்திலிருந்தும் அறியப்படுகின்றன. 'அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்' என்பதால் 'இந்த ஸ்தாநம் விகாரமற்றது' என்பது விளக்கப்படுகிறபடியால், விகாரங்களை அடையக் கூடிய ஸ்வரூபத்தை உடைய ஸூர்ய மண்டலம் முதலியவைகள் இந்தப் 'பரம வ்யோம' சப்தத்தால் சொல்லப்பட மாட்டா. 'எந்தப் பரம பதத்தில் ஸாத்யர்கள் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ', 'எவ்விடத்தில் அநாதிகாலமாக இருக்கும் புராணர்ஷிகள் இருக்கிறார்களோ' என்னும் வாக்யங்களிலிருந்து 'அவர்களே ஸூரிகள்' என்பதும் விளங்குகின்றது. "தத்விப்ராஸ:" இத்யாதியான வாக்யமும் இந்த அர்த்தத்தையே விளக்குகின்றது. 'விப்ராஸ:' என்பதற்கு 'மேதையை உடையவர்கள்' என்பதும், 'விபந்யவ:' என்பதற்கு 'ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டே இருப்பவர்கள்' என்பதும், 'ஜாக்ருவாம்ஸ:' என்பதற்கு 'நழுவாமலிருக்கும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவர்கள்' என்பதும் பொருள். ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு 'அந்த ஸூரிகளே ஒரு பொழுதும் தமது ஜ்ஞாநத்தை இழக்காதவர்களாய், விஷ்ணுவின் பரம பதமாகிற அந்த ஸ்தாநத்தை எப்பொழுதும் ஸ்துதி செய்து கொண்டு ப்ரகாசித்து நிற்கிறார்கள்' என்பது தான் அர்த்தம்.

ப்ரக்ருதி' சொல்லப்படுகின்றது என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். 'தமஸ: பரஸ்தாத்' [தமஸ்ஸுக்கு வெளிப்பட்டு] என்னுமிடத்திலும் இம்மாதிரியே அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஏக வாக்யத்வாத்—இதற்கு 'ஒரே வாக்யமாகிறபடியால்' என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்தம் சொல்வது அஸங்கதமாகுமாதலால், 'ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களாகிறபடியால்' என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

acharya.org

ஏதேஷாம் ஸபரிஜநஸ்தாநாநாம் "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ர ஜ்ஞாநபலைச்வர்யாதிகல்யாணகுணகணவத் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபாந்தர்பூதத்வாத் 'ஸதேவ' 'ஏகமேவ' 'அத்விதீயம்' இதி ப்ரஹ்மாந்தர்பாவமாஹ, ஏஷாமபி கல்யாணகுணைகதேசத்வாதேவ; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" இத்யத்ர

ஏதேஷாம் ஸபரிஜநஸ்தாநாநாம்— 'இந்த ஸதாநம், இதில இருக்கும் பரிஜநங்கள் இவை எல்லாம், பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும் பகவானுடைய ஸ்வரூபததில், அவனுடைய ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாண குணக கூட்டஙகள் போல அநதாப் பூதஙகளே (உளளடஙகினவைகளே)' என்பது தான், "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" எனனும் வாக்யததில், 'ஸதேவ' 'ஏகமேவ' 'அத்விதீயம்' என்னும் பதஙகளுடன் சேர்க்கப்பட்டிருககும் 'ஏவ' என்பதன் கருத்து ஏனென்றால், இவையெலலாம் அவனுடைய அப்ராக்ருத விசேஷணஙகளுள அகப்பட்டவையன்றோ? "ஸதேவ" இதயாதியாள வாகயத்தில் இருககும் "இதம்" என்னும் சப்தமானது, காம வச்யாகளாயும் போகதாககளாயுமுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் அவர்களுக்கு போக்யமாயுளள ப்ராகருத வஸதுக்கள் இவைகளை உடைய ப்ரபஞ்சததைக் குறிககினறது. "ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:" என்னும் வாகயததில் 'எப்பொழுதும் பாாததுக கொணடிருககிறாாகள்' என்பது சொல்லப்பட்டிருககிறபடியால், அந்த ஸூரிகள காம வச்யாகளல்லா என்பது ஸிததம். 'அபஹதபாப்மா' என்று, ஆரம்பிககும் ச்ருதி வாகயமும், 'அபிபாஸ:' என்னும் வரையிலுள்ள பாகத்தால்

ஏதேஷாம் ஸபரிஜநஸ்தாநாநாம்— இப்படி 'நிதய விபூதி என்று ஒரு ஸதாந விசேஷமும, அதில அநநத பரிஜநஙகளும எப்பொழுதும நிதயஙகளாக இருககின்றன' ஏனறு சொல்லும் பக்ஷததில், 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' [ஸருஷ்டிககு முன் ப்ரளய காலததில் ஸத் ஒன்றே இருநதது] எனனும வாகயததிற்கு விரோதம் வரமாட்டாதோ? நிதய விபூதியும் நித்யமாகையால, 'ஸததாகிற ப்ரஹ்மமும நித்யவிபூதியும இவை இருநதன' எனறன்றோ சொலலவேண்டும்? என்னும சங்கையைச் செயது கொணடு அதற்குப பரிஹாரம் சொலலுகிறாா. அந்தப் பரிஹாரமாவது—'இநத நிதய விபூதியும அதிலுளள வஸதுககளும், பகவானுடைய கல்யாண குணங்களாகிற ஜஞாநம பலம் முதலியவை போல பகவத ஸவரூபததில அநதா பூதஙகள்' என்பதுதான. 'ஸத ஒனறே இருநதது' எனறு சொல்வது எப்படி ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவைகளின இருப்பை நிஷேதிககவில்லையோ, அப்படியே அது நிதய விபூதியின இருப்பையும் நிஷேதிககமாட்டாது என்பது தாதபாயம். ஆகையால் 'ஸத்' என்னும் பதததிற்கு 'நிதய விபூதியுடன் விசிஷ்டமாண ப்ரஹ்மம்' ஏன்பது அர்த்தம்.

கல்யாணகுணைகதேசத்வாத் — நித்ய விபூதியானது குணமாகுமோ? ஜ்ஞாநம் பலம் முதலியவை குணங்களாகிறபடியால் அவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்ம

acharya.org

இதி [illegible] போ⁴க்³ய[illegible]
[illegible] விஷயத்வாத் । 'ஸதா³ பஶ்யந்தி ஸூரய:' இதி ஸதா³த³ர்ஶி-
தேந ச தேஷாம் [illegible] । [illegible]
இத்யாதி³ 'அவிகாராய' இத்யநேந லீலோபகரணஸ்ய த்ரிகு³-
ணாத்மகவ்யக்தாவ்யக்ததத்ஸம்ஸ்ருஷ்டபுருஷக³தம் ஹேயஸ்வ-
பா⁴வம் ஸர்வம் ப்ரதிஷித்⁴ய, 'ஸத்யகாம:' இத்யநேந ஸ்வபோ⁴க்³ய
போ⁴கோ³பகரணஜாதஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸத்யதா ப்ரதிபாதி³தா ।
ஸத்யா: காமா யஸ்யாஸௌ ஸத்யகாம:; காம்யந்த இதி காமா: । தேந
பரஸ்ய ப்³ரஹ்மணா ஸ்வபோ⁴க்³யோபகரணாத³ய: ஸ்வாபி⁴மதா யே காம்ய-
ந்தே தே ஸத்யா: நித்யா இத்யர்த²: । [அந்யஸ்ய [illegible]

1

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாயுள்ள த்ரிகுண ப்ரக்ருதி அந்த ப்ராக்ருதியின் விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவமொன்றும் பகவானிடம் இல்லையென்று அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸத்யகாம:' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப் போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் நித்யங்களே என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை தனக்குப் போக்யங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகரணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள்,[அதாவது நித்யங்கள்] என்பது தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகரண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருக்கிறபடியால், அதன் வைசிஷ்ட்யம் எவ்விதத்தில் சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை ஜநிக்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்களாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு நியமமும் இல்லை? என்பதே இதற்கு ஸமாதாநம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றோ? இவ்விடத்தில் 'குண' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும். இப்படி ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பகவானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட வேண்டுமென்றோ?" என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டே இவ்விடத்தில் '[illegible]' என்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. '[illegible]' என்பதற்கு அப்ராக்ருத' என்பது பொருள். நிற்க, ப்ராக்ருதமாகிற லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது; அப்ராக்ருதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையாதது. இந்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

acharya.org

ஸர்வஸ்ய வஸ்துந: ப்ரமாணஸம்பந்தயோக்யத்வே ஸத்யபி விகாராஸ்பதத்வேநாஸ்திரத்வாச், தத்விபரீதம் ஸ்திரத்வவிசேஷம் ஸத்யத்வமநேநோச்யதே। 'ஸத்யஸங்கல்ப:' இத்யேதேந போக்யதயோபகரணாதிஷு நித்யேஷு நிரதிசயேஷு நஷ்டேஷு ஸத்ஸ்வபி ஸ்வலீலோபகரணாபரிமிதாநந்தாபூர்வாநாமபி ஸங்கல்பமாத்ரேண ஸித்திம் வததி। ஸர்வேஷாம் ச போகோபகரணாநாம் லீலோபகரணாநாம் சேதநாசேதநாநாம் ஸ்திராஸ்திராணாம் ச தத்ஸங்கல்பாயத்தஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதாதி ஸர்வம் வததி 'ஸத்யஸங்கல்ப:' இதி।

ற்கு லீலோபகரணமாக இருக்கும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களும் நித்யங்களாக இருந்த போதிலும், அவைகளிடம் ப்ரமாண ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வம் மாத்ரம் இருக்கின்றதே தவிர, விகாரமடையாமலிருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வம் அவைகளிடம் இல்லை; ஆகையால் அவை ஸத்யங்களென்று சொல்லப்படமாட்டா. அவிகாரமாக இருப்பதால் ஏற்படும் நித்யத்வத்தை உடைய நித்ய விபூதி வஸ்துக்களே ஸத்யங்கள்; அப்படிப்பட்ட நித்யத்வமே இவ்விடத்தில் ஸத்ய பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றது. இம்மாதிரி அநந்தங்களாக இருக்கும் வஸ்துக்கள் நிரதிசயங்களாக இருக்கையிலும், அபூர்வங்களான கணக்கற்ற வேறு புதிய பதார்த்தங்களையும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்க அந்தப் பகவானுக்கு சக்தி உண்டு என்பதை 'ஸத்ய ஸங்கல்பன்' என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூபமாயும் ஸ்திராஸ்திர ரூபமாயுமிருக்கும் லீலோபகரணங்கள் போல், நித்ய விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூப ஸ்திராஸ்திர ரூப போகோபகரணங்களும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை உடையவை என்பதே இந்த 'ஸத்யஸங்கல்ப' என்னும் பதத்தின் தாத்பர்யம்.

ப்ரமாணஸம்பந்தயோக்யத்வே ஸத்யபி — ஸத்யத்வம், ப்ரமாணத்தின் ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதென்றும் விகாரம் அடையாமல் இருப்பதென்றும் இருவகைப்படும். இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள பதார்த்தங்களும் ப்ரமாண ஸம்பந்தார்ஹங்களே, ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே அவைகளை நாம் க்ரஹிக்கிறோம். ஆகையால் அவைகளை ஸத்யங்களென்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்: ஆனாலும், அவை அவிகாரிகளல்ல. எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆகையால் அவைகளை நித்ய விபூதியிலுள்ள வஸ்துக்களைப் போல் ஸத்யங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

சேதநாசேதநாநாம் ஸ்திராஸ்திராணாம் — லீலா விபூதியில் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்கள் அசேதநங்கள், ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் சேதநர்கள்; நித்ய விபூதியில் சுத்த ஸத்வம் அசேதநம், முக்தர்களும் நித்யர்களும் சேதநர்கள்; லீலா விபூதியில் சேதநர்கள் ஸ்திரமான வஸ்துக்கள், அசேதநங்கள் அஸ்திரங்கள்; நித்ய விபூதியில் லீலா வ்யாபாரம் முதலியவை அஸ்திரங்கள், மற்றவை ஸ்திரங்களே.

acharya.org

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌯𑍋𑌰𑍍 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 ।

"𑌸 𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍌 ।
𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌯𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 ॥"

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇,

"𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ।

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌯𑍋𑌃.—வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "𑌸 𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑍌" இத்யாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தை உபப்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், 'இந்த ராமன் மஹாயோகியா யிருக்கும் பரமாத்மாவே ; இவன் எப்

𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌯𑍋𑌃 —பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமுண்டு, அவன் ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், இவை முதலிய விஷயங்கள் ச்ருதி வாக்யங்களைக் கொண்டு இது வரையில் உபபாதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மஹா பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவென்பது இப்பொழுது நிரூபிக்கப் படுகின்றது. தவிர, பகவானுக்குச் சிற்சில பூஷணங்களும் சிற்சில ஆயுதங்களும் உண்டு என்பது ச்ருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிஹாஸ புராணங்களில் அது கண்டோக்தமாக இருக்கின்றது என்பதும் இப்போழுது இவ்விடத்தில் இதிஹாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதற்குக் காரணம்.

𑌸 𑌤𑍁 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑌿𑌨𑍌—முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாக்யங்கள் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றன. 'ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவலம் காவ்யமோ? அப்படியானால் அது எவ்விதத்தில் ப்ரமாணமாகும்?' என்னும் சங்கையை நிவ்ருத்திப்பித்துக்கொண்டு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவல காவ்யமன்று; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது' என்பதை இந்த ச்லோகத்தால் நிரூபிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்—'அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வேதங்களை அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்திருக்கிறார்களென்றும் வால்மீகி மஹர்ஷி அறிந்துகொண்டு வேதங்களின் உபப்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும் தமது க்ரந்தத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.' இதிலிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணம் என்பது வெளியாகின்றது. வேதத்தின் நிஷ்கர்ஷமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் க்ரந்தங்களை 'உபப்ருஹ்மணங்கள்' என்று சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான க்ரந்தங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களே என்பது விவக்ஷிதம்.

𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌷 𑌮𑌹𑌾𑌯𑍋𑌗𑍀—இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருக்கின்

acharya.org

அநாதிமத்யநிதநோ மஹத: பரமோ மஹாந் |
தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர: |
ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜய்ய: ஶாஶ்வதோ த்ருவ: ||”
“ஶரா நாநாவிதாஶ்சாபி யந்த்ராஶ்சாப்ரதிவிக்ரஹா: |
அநுவ்ரஜந்தி காகுத்ஸ்தம் ஸமேத்ய ஸுவிக்ரஹா: |
விவேஶ வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸஶரீர: ஸஹாநுக: ||”

பொழுதும இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மதயமுமில்லை அந்தமுமில்லை' மஹான்களாக இருக்கும் ப்ரஹ்மா இந்தரன் இவர்களைக் காட்டிலும் மிக உயர்ந்தவன். ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள அப்ராக்ருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சக்ரம கதை இவைகளை ஆயுதங்களாக உடையவனாய் ஜகத்தை ரக்ஷிக்குமவன் இவனே. இவனுடைய மாரபில்தான ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறு இருக்கின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத லக்ஷ்மியை இவன பத்நியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சகயமன்று. இவன் சாசவதன' இவன த்ருவன' 'பல விதங்களான பாணங்களும நீண்ட மூர்த்தியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவை யெல்லாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக கொண்டு இவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றன இவன தனது சரீரத்துடனும் தன்னுடைய அநுசரர்களுடனும் விஷ்ணு ஸம்பந்தமான தேஜஸ்ஸில அந்தர்தானத்தை அடைந்தான்' என்று இவனைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

றது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன, அவனுடைய ஜயேஷ்ட பத்நியாகிற மண்டோதரி அவனுடைய வதத்தைப பற்றி பரலாபிக்கு மிடத்தில 'ஸ்ரீராமன் கேவல மநுஷ்யனன்று; அவனுடைய கருத்யங்களைப பார்க்குங்கால அவன் அமாநுஷனென்றே ஏற்படுகின்றது ஒரு கால அவன் யமனாக இருப்பானோ? இல்லாவிட்டால இந்த்ரனாக இருப்பானோ? இல்லை, அவன யமனுமன்று இந்தரனு மன்று, அவன ஸாக்ஷாத சங்க சக்ர கதா தரனாகிற விஷ்ணுவே' என்று சொல்லிக கதறி அழுகிறாள ஒரு ஸ்தரீயின வார்த்தையைக கொண்டே 'விஷ்ணு மற்றை எல்லா தேவதைகளைக காட்டிலும உயர்ந்தவர்' என்பதை வால்மீகி இவ்விடத்தில் ஸ்தாபிக்கிறார். இதில் 'தமஸ: பரமோ தாதா' [ப்ராக்ருத மண்டலத்திற்கு அப்புறமுள்ள அப்ராக்ருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருப்பவன்] என்பதில சொல்லப்படுமே அர்த்தமே இவ்விடத்தில் முக்யமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் அப்ராக்ருத ஸ்தானமொன்று உண்டு என்பதற்கு இது பரமாணம். அநாதிமத்யநிதந:, ஶாஶ்வத:, த்ருவ: என்று மூன்று பதங்கள் இருக்கின்றன. இவை யெல்லாவற்றுக்கும் 'நித்யமாக இருப்பவன' என்பதே பொருள். இப்படி ஒரே பொருளுள்ள மூன்று பதங்கள ப்ரயோகம் செய்திருப்பதன் கருத்து என்ன வென்றால்-முதல பதம் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நித்யம் என்பதையும், இரண்டாவது பதம குணங்களுடன் கூடினவனாகவே பகவான நித்யன் என்பதையும், மூன்றாவது பதம திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் கூடினவனாகவும் அவன் நித்யன்

acharya.org

ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணே,

"ஸமஸ்தா: ஶக்தயஶ்சைதா ந்ருப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: ।
தத்விஶ்வரூபவைரூப்யம் ரூபமந்யத்தரேர்மஹத்"
மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம மஹாபாக ஸர்வப்ரஹ்மமயோ ஹரி: ।
நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ ॥"
"யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம ।"
"தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ ।
விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநும்"
"ஏகாந்திந: ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே ।
தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய: ॥"

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—'இந்தச் சக்திகளெல்லாம் எவ்விடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவத்ரூபம் விலக்ஷணமான ஸந்நிவேசத்துடன் கூடியது, அது வேறு தரவ்யமே, அது அளவுக்கு விஞ்சினது,' 'ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விக்ரஹத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், ஸகல ஜீவன்களும் அவனுக்குச் சேஷ பூதங்கள்" 'ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நித்யையான இந்த லக்ஷ்மி அந்த விஷ்ணுவை விட்டு ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறாரோ அவ்விதமே இவளும் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவள். விஷ்ணு தேவனாக அவதரித்தால் இவளும் தேவர்களுடைய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள்; மனுஷ்யாவதாரம் செய்யும் பொழுது மனுஷ்ய தேஹத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள் விஷ்ணு எடுத்துக் கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு அநுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தனது ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள்' 'விஷ்ணுவுக்குப் பரமமான ஸ்தானமொன்று உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மத்தையே த்யானம் செய்து கொண்டு ஏகாந்திகளாயும் யோகிகளாயும் இருப்பவர்கள் அந்தப் பரமமான ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார்கள், அந்த ஸ்தானத்தை ஸூரிகளென்னும் நித்யர்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' 'அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன என்பது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நித்யமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது. '"நித்யஶ்ரீ:" என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பத்நி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சங்கம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு என்பதைக் காண்பிக்கின்றது ஶங்க 'சக்ர கதாயுத:' என்னும் பதம்.

ஸர்வப்ரஹ்மமய:.—இவ்விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சுத்த ஜீவ ஸ்வரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸமஸ்தா:.—பக்த ஜீவன் முக்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சக்திகள். 'விஶ்வரூபவைரூப்யம்' என்பதற்கு 'ஸந்நிவேசத்தின் வைலக்ஷண்யம்' என்பது பொருள்

நித்யைவைஷா—லக்ஷ்மி அவனுக்கு பத்நி என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

acharya.org

"கலா முஹூர்த்தாதிமயஶ்ச காலோ
ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது:||"

மஹாபாரதே ச,

"திவ்யம் ஸ்தானமஜரஞ்சாப்ரமேயம்
துர்விஜ்ஞேயஞ்சாகமைர்கம்யமாத்யம் |
"கச்ச ப்ரபோ ரக்ஷ சாஸ்மான் ப்ரபந்நான்
கல்பே கல்பே ஜாயமான: ஸ்வமூர்த்யா||"
"கால: ஸ பசதே தத்ர ந கால: தத்ர வை ப்ரபு: |"

இதி | பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபவத்த்வம் ஸூத்ரகாரஶ்ச வததி "அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்" இதி | யோऽஸாவாதித்யே ஹிரண்மய

ஸ்தானம் நித்யமானது. கலை முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விபூதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ய சக்தியற்றவை'

மஹாபாரதத்திலும்—'விஷ்ணுவின் ஸ்தானமாகிற வைகுண்டம் என்பது ஒரு திவ்யமான ஸ்தானம்; அதற்கு அழிவு இல்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இந்த்ரியங்களால் அறியத் தகுந்ததன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாத்ரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ; அந்த லோகத்திற்கு நீ போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீ உம்முடைய திவ்ய மூர்த்தியுடன் அவதரித்து உமமை அடுத்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்' 'அவ்விடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை; இவ்விடத்தில் அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவ்விடத்தில் மாற்ற மாட்டாது'

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸூத்ர காரரும் "அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்" என்னும் ஸூத்ரத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸூத்ரத்தின்

ஸாகாரஸ்ததி ந:—பரமமான ஸ்தானமொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்

அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்— இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள் —அந்த:—ஸூர்யனிடத்திலும் கண்ணின் உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவே; ஏனென்றால், 'தத்தர்மோபதேஶாத்'—அந்தப் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக்கூடிய தர்ம விசேஷமானது இந்த உபநிஷத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாந்தோக்யத்தில் தென்படும் 'ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே' என்றும் 'அத ய ஏஷோऽந்தரக்ஷிணி புருஷோ த்ருஶ்யதே' என்றும் ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால் விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்த்ரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவனை சொல்லப்படுகிறானா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறானா? என்று ஸந்தேஹித்துக்கொண்டு, 'ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்'

acharya.org

வர்தீ தப்தகார்தஸ்வரகிரிவரப்ரப: ஸஹஸ்ராம்ஶுஶதஸஹ ஸ்ரகிரணோ கம்பீராம்ப:ஸமுத்பூதஸும்ருஷ்டநாலரவிகர விகஸிதபுண்டரீகதலாமலாயதேக்ஷண: ஸுப்ரூலலாட:

தாத்பர்யமாவது—ஸூர்ய மண்டலத்தின் அந்தர் வர்த்தியாகத் தென்படும் புருஷ ச்ரேஷ்டன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் நாராயணனே; ஏனென்றால் அவனுடைய தாமங்களல்லவோ அதைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் நிர்த் தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதவிருந்து அந்தப் பரம புருஷன் ச்ரேஷ்டமான தங்க மலைபோன்ற ப்ரபையுடன் கூடியவனென்றும், கோடி ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைபோல அளவற்ற கிரணங்களை உடையவனென்றும், ஆழமான ஜலத்தில் உத்பத்தியைப் பெற்றும் த்ருடமான தண்டுடன் கூடியதும்

என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸ்ரீ வ்யாஸர் ஸித்தாந்தம் செய்கிறார். இப்படி ஸித்தாந் தம் செய்வதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது. இந்தச் சாந்தோக்யத்தி லேயே இந்த வாக்யங்களுக்குப் பின் வரும் வாக்யங்களில் இந்தப் புருஷனைப்பற்றி பேசுமிடத்தில் 'ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:' (அவன் எவ்வித கர்ம பந்தத்துடனும் ஸம்பந்தப்படாதவன்) என்று அவனுடைய அபஹத பாப்மத்வம் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் ஜீவன்களொருவருக்கும் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது ஸித்தம். இந்த உபநிஷத்தில் பகவானுடைய அபஹத பாப்மத்வம் சொல்ல ப்பட்டிருப்பதுடன் அவனுக்கு திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பதும், 'ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே'[தங்கம் போல ப்ரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஒரு புருஷன் அவ்விடத்தில தென்படுகிறான்] 'யதா கப்யாஸம் புண் டரீகமேவமக்ஷிணீ'' [அவனுக்குத் தாமரை புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்கள் உண்டு] இத்யாதி வாக்யங்களால் ஏற்படுகின்றது. அந்தத் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் நம் முடைய ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டாது; விசுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே அது அறியப்படக் கூடும் என்பதும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப் பட்ட அதீந்த்ரிய ரூபம் பரமாத்மாவுக்கே உண்டு என்பது, 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' [கண்ணுக்கு எட்டாதது அந்த ரூபம், வாக்காலும் வர் ணிக்கமுடியாதது] 'மநஸா து விஶுத்தேந' [சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கக்கூடும்] இத்யாதியான வேறு வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகிற படியால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும். இது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம்.

கார்தஸ்வரகிரிவரப்ரப:— ச்ரேஷ்டமான தங்க மலையின் ப்ரபை போன்ற ப்ரபையை உடையவன். இது 'ஹிரண்மய:' என்பதன் பொருள். இவ் விடத்தில் 'ஹிரண்மய:' [ஸ்வர்ண மயமான] என்பது ஔஜ்ஜ்வல்யத்தைக் குறிப்ப தற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

acharya.org

ஸுநாஸ: ஸுஸ்மிதாதரவித்ரும: ஸுருசிரகோமலகண்ட: கம்புக்ரீவ: ஸமுந்நதாம்ஸவிலம்பிசாருரூபதிவ்யகர்ணகிஸலய: பீநவ்ருத்தாயதபுஜ: சாருதராதாம்ரகரதலாநுரக்தாங்குலீ

ஸூர்ய கிரணங்களால் மலரச் செய்யப் பெற்றுமுள்ள தாமரைப் புஷ்பத்தின் தளங்கள் போன்ற அழுக்கற்ற நீண்ட கண்களை உடையவனென்றும், அழகான புருவம் நெற்றி மூக்கு இவைகளை உடையவனென்றும, அழகான மந்த ஸ்மிதத்துடன் கூடிய பழவம் போன்ற உதடுகளையும மனோஜ்ஞமாயும் கோமளமாயுமுள்ள கன்னங்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும உயர்ந்த தோள்களில தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் நன்றாக அமைந்துள்ள திவ்ய காதுகளையும திரண்டு உருண்டிருக்கும் புஜங்களையும் உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், மிகக அழகு பொருந்தியும் மிகச் சிவந்து மிருக்கும் உள்ளங்

கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத — இது 'யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ' எனனும ச்ருதி வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகின்றது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு மூன்று அர்த்தங்கள் வாக்யகாரரால் உபபந்ந அர்த்தங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன—(1) கே-ஜலத்தில, அப்யாஸ்தே-நின்று கொண்டிருக்கிற. 'கே அப்யாஸ்தே' இதி கப்யாஸம் । இவ்விடத்தில் 'அப்யாஸ்தே' என்பதிலுள்ள 'அ' லோபமடைகிறபடியால், 'காப்யாஸம்' என்று ரூபம ஏற்படாமல 'கப்யாஸம்' என்று ரூபம் ஏற்படுகின்றது. ஜலத்தை விட்டு எடுக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷபத்தைக காட்டிலும ஜலத்தில் இருக்கும் புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால் அவவிதம் இவ்விடத்தில வாணிக்கப பட்டிருக்கின்றது. (2) கம்-ஜலத்தை, பிபதி-குடிக்கின்றது, என்று கபி:, அதாவது 'தாமரைத் தண்டு' என்று சொன்னதாயிற்று. கபௌ-அந்தத் தண்டில், ஆஸ்தே-இருக்கின்றது; என்று கப்யாஸம் । தண்டிலிருந்து கொய்யப்பட்ட புஷ்பத்தைக காட்டிலும தண்டுடன் இருக்கும புஷ்பத்திற்கு சோபை அதிகமாகையால், இந்த வாணநம். (3) கம்-ஜலத்தை, பிபதி ஆகர்ஷிக்கிறான் என்று-கபி:-ஸூர்யன்; கபிநா-ஸூர்யனால், அஸ்யதே-மலரச் செய்யப்படுகின்றது, என்று 'கப்யாஸம்' । ஸூர்ய கிரணத்தால் மலரும தாமரைப் புஷபத்திற்கு, வேறுவிதமாக மலரச் செய்யப்படும் தாமரைப் புஷ்பத்தைக காட்டிலும சோபை அதிகமாகையால் இந்த வாணநம். இந்த மூன்று அர்த்தங்களையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், 'கம்பீராம்பஸ்ஸமுத்பூத' [ஆழமான ஜலத்தில உண்டாகியிருக்கிறதவும்,] 'ஸம்ருஷ்டநால' [தருடமான தண்டுடன கூடியிருக்கிறவும்,] 'ரவிகரவிகஸித' [ஸூர்ய கிரணங்களால் மலரச் செயயப்பட்டிருக்கிறவும] என்று மூன்று விசேஷணங்களால் விவரித்திருக்கிறார். 'புண்டரீக' எனனும் சப்தம் வெள்ளைத் தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கும். ஆனால், அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் உபபந்நமாக மாட்டாதாகையால், இவ்விடத்தில் அந்தச் சப்தம் சிவந்த தாமரைப் புஷ்பத்தையே குறிக்கின்றது என்று நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள்.

acharya.org

மலாங்குலீபிரலங்க்ருததநுமத்ய விசாலவக்ஷஸ்ஸ்தல: ஸமவிபக்த ஸர்வாங்கோ(அ)நிர்தேஶ்யதிவ்யரூபஸம்ஹநந: ஸ்நிக்தவர்ண: ப்ரபுத்தபுண்டரீகசாருசரணயுகள: ஸ்வாநுரூப பீதாம்பரதரோ(அ)மலகிரீடகுண்டலஹாரகௌஸ்துப கேயூர கடக நூபுரோதரபந்தநாத்யபரிமிதாஶ்சர்யாநந்த திவ்ய பூஷண: ஶங்கசக்ரகதாஸிஶார்ங்கஶ்ரீவத்ஸவநமாலாலங்க்ருதோ(அ)நவதிகாதிஶயஸௌந்தர்யாஹ்ருதாஶேஷமநோத்ருஷ்டிவ்ருத்திர் லாவண்யாம்ருதபூரிதாஶேஷசராசரபூதஜாதோ(அ)த்யத்புதாசிந்த்ய நித்ய யௌவந: புஷ்பஹாஸஸுகுமார: புண்யகந்த வாஸிதாநந்ததிகந்தரோ த்ரைலோக்யாக்ரமணப்ரவ்ருத்த கம்பீரபாவ: கருணாநுராக மதுரலோசநாவலோகிதாஶ்ரிதவர்க: புருஷவரோ தரீத்ருஶ்யதே | ஸ ச நிகில ஜகதுதய விபவலயலீலோ நிரஸ்தஸமஸ்தஹேய: ஸமஸ்தகல்யாணகுணநிதி: ஸ்வ

ணையுடன் சேர்ந்துள்ள விரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், அல்பமான மத்யத்துடனும் விசாலமான மார்புடனும் ஸமமாகப் பிரிந்திருக்கும் ஸகல அங்கங்களுடனும் வார்த்தைக்கு எட்டாத திவ்ய ரூப அமைப்புடனும் பரியமான திருமேனி வர்ணத்துடனும் மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பம்போல இருக்கும் அழகான திருவடி யுகளத்துடனும் தனக்கு அநுரூபமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்துக் கொண்டு இருக்கிறானென்றும், நிர்மலமான கிரீடம் குண்டலம் ஹாரம் கௌஸ்துபம் கேயூரம் கடகம் நூபுரம் உதர பந்தனம் இவை முதலிய அளவற்ற ஆச்சர்ய கரங்களான அனந்த திவ்ய பூஷணங்களை அணிந்து கொண்டிருக்கிறானென்றும், சங்கம் சக்ரம் கதை கத்தி சார்ங்கம் ச்ரீவத்ஸம் வநமாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்றும், அளவற்ற மேன்மை பொருந்திய ஸௌந்தர்யத்தால் ஸகல ஜந்துக்களுடைய மநஸ்ஸையும் த்ருஷ்டியையும் ஆகர்ஷித்து நிற்கிறானென்றும், தனது லாவண்யமாகிற அம்ருதத்தால் ஸகல சராசரங்களையும் நிரப்பிக்கொண்டு அத்யாச்சர்ய கரமாயும் மநஸ்ஸால் நினைக்கக்கூடாததாயுமுள்ள நித்யமான யௌவநத்துடன் இருக்கிறானென்றும், புஷ்பம் போன்ற புஞ்சிரிப்பினால் மநஸ்ஸுக்கு மிக பரியனாகவும் தனது புண்யமான கந்தத்தால் ஸகல திக் ப்ரதேசங்களையும் வாஸனையால் வாஸிதத்துக் கொண்டு, மூன்று லோகங்களையும் தனது காம்பீர்யத்தால் ஆக்ரமித்துக் கொண்டும், தனது ஆச்ரிதர்களெல்லாரையும் கருணையாலும் ப்ரீதியாலும் மதுரமாயுமுள்ள தனது கடாக்ஷங்களால் அநுக்ரஹித்துக் கொண்டும் ப்ரகாசிக்கிறானென்றும் நன்றாக விளங்குகின்றது. அவன் ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைத் தனது லீலையாகக் கைக் கொண்டிருக்கிறான்; அவனிடம் எவ்வித ஹேயமுமான குணமும் இல்லை; ஸகல கல்யாண குணங்களு

'புருஷவர' என்னும் பதம் ஸமுதாய சோபையையும், 'ஸௌந்தர்ய' என்பது அவயவ சோபையையும் குறிக்கின்றன.

acharya.org

தாவஸ்தஸ்வவஸ்து விலக்ஷண: பரோऽத்ர பரம் ப்ரஹ்ம நாராயண இத்யவகம்யதே । ‘தத்ரைவாஸாதாரணாஶ்ச’—“ஸ ஏஷ ஸர்வேஷாம் லோகாநாமீஶே ஸர்வேஷாம் காமாநாம்”, “ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித:” இத்யாதிநிர்தேஶாச்ச । தஸ்யைவைதே குணா: “ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:, அபஹதபாப்மா விஜர:” இத்யாதி “ஸத்யஸங்கல்ப:” இத்யந்தம், “விஶ்வத: பரம் நித்யம் விஶ்வம் நாராயணம் ஹரிம்”, ‘பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்’ இத்யாதிவாக்யப்ரதிபாதிதா:। வாக்யகாரஶ்சைதத்ஸர்வமாஹ—‘ஹிரண்மய: புரு

க்கும் அவன் இருப்பிடம்; தன்னைத்தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அதிமாத்ரம விலக்ஷணன். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனே அந்த உபநிஷத் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகிறானென்று எப்படி ஏற்படுகின்றதென்றால், அந்த உபநிஷத்தில அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணங்களான தாமங்களே நிர்த்தேசிக்கப்படுகின்றனவன்றோ? ‘அவன ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாருடைய இஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றி வைப்பவன அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்தமும் ஒட்டுகிறதில்லை;’ என்பதே அவ்விடத்தில் தென்படும் நிர்த்தேசம். இம்மாதிரியான நிர்த்தேசம ‘ஸகலத்தையும் தனது வசத்தில் அடக்கும் திறமையுள்ளவன்; எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி; காம ஸ்பர்சமற்றவன்; ஜரை முதலியவை அவனிடம் இல்லை’ என்று ஆரம்பித்து ‘அவன் ஸத்ய ஸங்கல்பன’ என்று முடியும் வாக்யங்களாலும், ‘இந்த லோகத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநாசேதநங்களைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்; அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா, அவன் தான் நாராயணன்; அவனே ஹரி; இந்த விச்வம் முழுவதற்கும அவன சேஷி, அவனுக்கு மேற்பட்டு வேறு ஒரு ஈச்வரனுமில்லை’ என்னும வாக்யங்களாலும் அந்த நாராயணனென்கிற பரமாத்மாவுக்கே அம்மாதிரியான குணங்கள உண்டு என்பது வேறு ச்ருதி வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரரும் இந்த ஆத்ததைப் பின்வரும் வாக்யத்தால வெளியிட்டிருக்கிறார்—‘ஸ்வர்ணமயமான புருஷன காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும உபநிஷத் வாக்யத்தால் ப்ராஜ்ஞனும எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் இருக்கும் பரமாத்மாவே குறிக்கப்படுகின்றான்; ஏனென்றால, ‘அவன ஸகல லோகங்களுக்கும ஈசன், ஸகல காமங்களுக்கும ஈசன், அவனை ஒருவித காமமும ஸ்பர்சிக்கமாட்டாது,’ என்று அவ்விடத்தில உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?,

---

தஸ்யைவைதே குணா:—‘இந்த உபநிஷத்தில் காணப்படும வாக்யங்களில் ஸர்வலோகேச்வரத்வம் முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மையே; அதனால், இவ்விடத்தில ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே என்பது எப்படி ஸித்திக்கின்றது?’ என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கலாம. அதற்குப் பரிஹாரமாக “தஸ்யைவைதே குணா:” [அவனுடைய குணங்களல்லவோ இவை?] என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

acharya.org

ஷ்டேந ஶ்ரூயத இதி ப்ராஜ்ஞ: ஸர்வஜ்ஞ: ஸ்ய ஜ்ஞாநஶக்த்யைஶ்வர்ய வீர்யதேஜோபி: தமஸ: பரஸ்தாத்' இத்யாதிநா । தஸ்ய ச ரூபஸ்ய ஸ்வாபாவிகத்வம் வாக்யகாரேணைவ ப்ரதிபாதிதம்—'ஸ்யாத்து ரூபம் க்ருதகமநுக்ரஹார்த்தம் தச்சேதநாநாமைஶ்வர்யாத்' இதி [உபாஸிதுரநுக்ரஹார்த்தம் ஸர்வேஶ்வரஸ்ய ரூபஸம்க்ரஹ இதி] ரூபம் ஸம்ஶய்ய க்ருத்வா, "ரூபம் வா அதீந்த்ரியம் அந்த:கரணப்ரத்யக்ஷம் தந்நிர்தேஶாத்" இதி விஜ்ஞாயதே । யதா ஜ்ஞாநாதய: பரஸ்ய ப்ரஹ்மண: ஸ்வரூபதயா நிர்திஷ்டா: ஸ்வரூபவந்நித்யா: ததா ஸ்வரூபவதேவ ரூபம் ஶ்ருத்யா ஸ்வரூபதயா நிர்திஷ்டம் ஸ்வரூ

பகவானுடைய இந்த ரூபம் ஒருகால் அநித்யமோ? என்னும் சங்கையும் அந்த வாக்ய காரராலேயே பரிஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது 'ஒருகால் ஈச்வரன் தனது ஐச்வர்யத்தைக் கைப்பற்றி, இந்த ரூபத்தை ஆச்ரிதர்களின அநுக்ரஹத்தை உத்தேசித்துச் செய்து கொண்டிருக்கிறானோ ?' என்னும் வாக்யத்தால் இந்த ரூபம் உபாஸிக்கிறவனை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு பரம புருஷனால் ஒருகால் ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்பட்ட ரூபமாக இருக்குமோ வென்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, வாக்யகாரர், 'அந்த ரூபம் இந்த்ரியங்களால் க்ரஹிக்கக் கூடாதது, சுத்தமான அந்த: கரணத்தால் மாத்ரம் க்ரஹிக்கக்கூடியரூபமே அது; ஏனென்றால் அப்படிப்பட்ட நிர்தேசமே அவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தால் அந்தச்சங்கையைப் பரிஹரித்திருக்கிறார். இதன் கருத்து என்ன வென்றால், 'ஜ்ஞாநம் முதலியவை பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களென்று நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளை ஸ்வரூப பூத குணங்களாகவும் [அந்தக் காரணத்தால் நித்யங்களாகவும்] நாம் எப்படி க்ரஹிக்கிறோமோ, அப்படியே இந்த ரூபமும் ச்ருதியில் பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதையும் அந்தப் பர ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் போல நித்யமென்றே நாம் க்ரஹித்தல் வேண்டும்' என்

ப்ராஜ்ஞ: — இதற்கு 'விபஶ்சித்' என்பது பொருளாகையால், 'விபஶ்சித்' என்று மற்றோரிடத்தில் வ்யக்தமாகக் குறிக்கப்படும் ப்ரஹ்மமே ['ப்ரஹ்மணா ஸஹ விபஶ்சிதா' என்கிற ஶ்லோகத்து] இவ்விடத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது. அம்மாதிரியே 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்னும் சப்தத்திலும் 'அநேந்த்ரியஜ்ஞ ஸூத்ர ஸூத்ரஸம்தர்ஶய:' என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

ஜ்ஞாநஶக்த்யைஶ்வர்யவீர்யதேஜோபி: — இதற்கு 'ஜ்ஞாநஶக்த்யைஶ்வர்யாதிபி:' என்பதில் நோக்கு.

தமஸ்ஸ்தநாத் — சில கோசங்களில் 'தமஸ்ஸ்தஸாத்' என்னும் ஒரு பாடாந்தரம் காணப்படுகின்றது. அந்தப் பாடத்தில் அர்த்தம் யாது என்பது விளங்கவில்லை.

ஸ்வரூபதயா நிர்திஷ்டா: — இதற்கு 'ஸ்வரூபமாக நிர்த்தேசிக்கப்

acharya.org

ஸஹிதைவ | பாஷ்யகாரேண தத்வ்யாக்யாதம்—“ந வா அயம் மாயாமாத்ரம், அஞ்ஜஸைவ விச்வஸ்ருஜோ ரூபம்; தத் து ந சக்ஷுஷா க்ராஹ்யம், மநஸா த்வகலுஷேண ஸாதநாந்தரவதா க்ருஹ்யதே ‘ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா, மநஸா து விசுத்தேந’ இதி ச்ருதே: | ந ஹ்யரூபாயா தேவதாயா ரூபமுபதிச்யதே; யதாபூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்; ‘மாஹாரஜநம் வாஸ:, ‘ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்’ இதி ப்ரகரணாந்தரநிர்தேசாச்ச ஸாக்ஷிண:” இத்யாதிநா | “ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யா

பதே [த்ரமிடாசார்யராகிய] பாஷ்யகாரராலும் இது இவ்விதமே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது ‘ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவினுடைய இந்த ரூபம் இந்த்ரஜால வஸ்துக்கள் போல மாயையால் செய்யப்பட்டதன்று. அது இந்த மாம்ஸக் கண்ணால் பார்க்கப் படமாட்டாது; வேறு ஸாதனங்களுடன் கூடிய சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அது க்ரஹிக்கப்படக்கூடும் ‘ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா” [அது கண்ணுக்கு எட்டாதது; வாக்குக்கும் எட்டாதது] “மநஸா து விசுத்தேந” [விசுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கலாம்] என்று ச்ருதிகளும் சொல்லுகின்றன. ரூபமற்ற தேவதைக்கு ரூபமுண்டென்று ச்ருதி ஒருகாலும் உபதேசிக்கமாட்டாது, ஏனென்றால் ச்ருதி வஸ்துக்களை உள்ளபடியே உபதேசிக்கின்றதன்றோ? “மாஹாரஜநம் வாஸ:” [அவனுடைய வஸ்த்ரம் மஹாரஜத வர்ணத்தை உடையது] “ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்” [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டுள்ள ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தில் ஸூர்யனுடைய வர்ணம் போன்ற வர்ணத்தை உடையவனாக அவன் ப்ரகாசிக்கிறான்] என்று வேறு ப்ரகரணங்களில் ச்ருதி செய்யும் நிர்தேசங்களும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள். மிக்க, “ஹிரண்மய இதி ரூபஸாமாந்யாச் சந்த்ரமுகவத்” [ஹிரண்மய’ என்னும் சப்தத்திற்கு ‘ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருளன்று; ‘ஸ்வர்ணம்போல உஜ்வலமாயிருக்கிற’ என்பது மாத்ரம் அதன் பொருள். ரூபம் ஸமானம் என்பதில் மாத்ரம் நோக்கு. ‘சந்த்ர முகம்’ என்னுமிடத்திற்போல] என்பதும் வாக்ய காரருடைய வாக்யம். இதை வ்யாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் த்ரமிடாசார்யர் பின் வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்— ‘ஹிரண்மய என்னும் சப்தத்தில் காணப்படும் ‘மயட்’ என்னும் ப்ரத்யயம் விகாரார்த்த

பட்டிருக்கிறபடியால்’ என்று பொருள் தோன்றக்கூடும். அது ஜ்ஞானம் முதலியவைகள் விஷயத்தில் விருத்தமாகையால், ‘ஸ்வரூபநிரூபகதயா நிர்தேசாத்’ என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஹிரண்மய:—இது ச்ருதியில் காணப்படும் சப்தம். இதற்கு ‘ஹிரண்யத்தால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருளன்று ஹிரண்யம் போல ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும்’ என்பதே பொருள். முதலில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் விருத்தமாகையால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

acharya.org

த்வம்ஷ்ட்ராவயவஸ்'' இதி ச வாக்யேஷு । தத்வ்யாவ்ருத்தி — "ந ஹ்யஸ்ய விகாராஸ்பதாய வ்யபதிச்யதே; அநாதிமத்த்வாத்'' இதி । யதா ஜ்ஞாநாதிகல்யாணகுணாநந்த்யநிர்தேசாத் ஸர்வாதிசயி கல்யாணகுணவிசிஷ்டம் பரம் ப்ரஹ்மேத்யவகம்யதே, ததா 'ஆதித்யவர்ணம்' இத்யாதிநிர்தேசாத் ஸ்வாபிமதாநுரூபைகரூபதிவ்யரூப: பரப்ரஹ்மபூத: புருஷோத்தமோ நாராயண இதி ஜ்ஞாயதே ।

ததா 'அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' 'ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ' 'ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:' 'தமஸ: பரஸ்தாத்' 'க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே' இத்யாதிநா பத்நீபரிஜநஸ்தாநாதீநாம்

தத்தை [அதனால் செய்யப்பட்ட என்னும் அர்த்தத்தை] குறிக்கவில்லை; ஏனென்றால் விக்ஹரத்துடன் கூடியுள்ள ஆத்மா அம்மாதிரி உண்டுபண்ணக் கூடியதன்றாகையாலே? ஜ்ஞாநம் முதலிய கல்யாண குணங்களின் எல்லையற்ற இருப்பைச் சொல்லும் ச்ருதி வாக்ய பலத்தால், பரப்ரஹ்மத்தைக் கல்யாண குணங்களுடன் கூடியதென்று நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே 'ஆதித்ய வர்ணம்' என்பது முதலிய ச்ருதி நிர்தேச பலத்தைக்கொண்டு, பரப்ரஹ்மமாயும் புருஷோத்தமனாயும் இருக்கிற நாராயணன் தனக்கு அபிமதமாயும் தனக்கு அநுரூபமாயுமுள்ள ஒரு ரூபத்துடன் கூடியிருக்கிறானென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

ததா அஸ்யேசாநா... "அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ'' [விஷ்ணுவின் பத்நி இந்த ஜகத் முழுவதற்கும் ஈச்வரீ,] "ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ'' [பூமியும் லக்ஷ்மியும் உன்னுடைய பத்நிகள்] "ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:'' [நித்ய ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்திருக்கிறார்கள்] "தமஸ: பரஸ்தாத்'' [ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்புறத்தில் (அவனுடைய ஸ்தாநம்) இருக்கின்றது] "க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே'' [இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்டு வஸித்துக்கொண்டிருக்கும்] இவை முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களாற் செய்யப்படும், நிர்த்தேசத்தைக் கொண்டே பகவானுக்குப் பத்நிகள் உண்டென்றும், பரிஜநங்களுண்

யதா ஜ்ஞாநாதி — இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ந்யாயம் இதுவே — 'எது எது ப்ராமாணிகமோ அது அது அங்கீகரிக்கப்படத்தக்கது. ஜ்ஞாநம் முதலிய க[illegible]ண குணங்கள் ப்ரா[illegible]ணிகங்கள்; அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிகம் இப்படி இருக்கையில் இவைகளுள் ஒன்றை மாத்ரம் அங்கீகரித்து மற்றொன்றை அங்கீகரியாமல் விடுவது ந்யாயத்திற்கு ஒத்ததாக மாட்டாது' என்பதுதான்

ததா அஸ்யேசாநா — வாக்ய காரரும் பாஷ்யகாரராகிய த்ரமிடாசார்யரும், ரூபத்தை ஸமர்த்தித்திருக்கிறார்கள். அவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் பத்நீ பரிஜநங்கள் முதலிய விஷயங்களிலும் அந்வயிக்குமாதலால், அவைகளையும் அவர்கள் தமது கருத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

acharya.org

நிர்தேசாச்சைவ ததைவ ஸங்கச்சதே । யதாஹ பாஷ்யகார: "யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞானம் இதி ஹி சாஸ்த்ரம்" இதி । ஸ தத் உக்தம் பவதி யதா 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' இதி நிர்தேசாத் பரதத்த்வ ஸ்வரூபம் ஸகலஹேயப்ரத்யநீகாநந்தகல்யாணைகதானதயா ஸர்வேதரவிலக்ஷணம் அவகம்யதே, யதா ச 'ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்' 'பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச' 'ததைவ ஸாமநஸாதி ஸர்வம்

டென்றும் ஒரு ஸ்தான விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். "யதார்த்தம் ஸர்வம் இதி ஹி சாஸ்த்ரம்" [உள்ளபடியன்றோ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது?] என்று பாஷ்யகாரர் சொல்லியிருக்கிறார் ஆகையால் நாம் அறியவேண்டியது இதுதான்—'பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது ஸகல ஹேய ஸம்பந்தமற்றும் எல்லையிராத ஆநந்தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுக்கும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்றை ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்னும் ச்ருதி நிர்தேசத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களெல்லாம் எல்லையுமற்றவை எண்ணிக்கையுமற்றவை யென்றும் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள் என்றும் "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்", "பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச", "ததைவ ஸாமநஸாதி ஸர்வம் தஸ்ய ஹாஸ்ய ஸர்வஜ்ஞம் விஹரதி" என்னும் இவை முதலிய ச்ருதி நிர்தேசங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே "ஆதித்யவர்ணம்" என்பது முதலான நிர்த்தேசங்களிலிருந்து பகவானுக்கு ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜநங்கள் இருக்கிறார்களென்றும் ஸ்தானவிசேஷம் முதலியவை

ஸதுக்தம் பவதி—கீழில் "யதா ஜ்ஞாநாதி" என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது போலத் தோன்றும். கீழில் 'கல்யாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்படியே ரூபமும் ப்ராமாணிகமாகையால் இதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டது. 'கல்யாண குணங்களையும் நாங்கள் ப்ராமாணிகங்களாக ஒத்துக் கொள்ளவில்லை' என்று வாதிப்பவர்களுக்காக இந்த வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும் விஷயமாவது—'நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்து, கல்யாண குணங்களை அங்கீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; ஏனென்றால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே' என்பது தான். ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராமாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு "வேதாஹ: ஹ்ரீரேணம் வேத" என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஔத்பத்திக:—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது 'ஸ்வாபாவிகம்' என்று சொன்னதாயிற்று.

acharya.org

தஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸம்ஸ்திதிம் விஹிதாம்' இத்யாதி நிர்தேசாச்ச நிரதிச
ய ஸம்வேத்யாஸ் ... ணா: ஸகலேதர விலக்ஷணா:; ததா ச்ருதி
த்வஷ்டா' இத்யாதி நிர்தேசாச்ச பரவஸ்துநிஜ ஸ்வஸாமாந்யஸ்
ஸகலேதர விலக்ஷணா: ஸர்வஸாமாந்யா சந்திரேஷு ஸ்வப்ர
ப ஸ்வஹாவா இதி ।

வேதா: ப்ரமாணம் வேதிதவ்யம் உபாஸநாதம் ஸர்வம் ஸவ்ய
ஸவிஷய ஜாதம் யதாவஸ்திதமேவ போதயந்தி । ப்ராமாண்யம் ச
வேதாநாம் 'ஔத்பத்திகஸ்து சப்தஸ்யார்த்தேந ஸம்பந்த:' இத்யு
க்தம் । யதா அக்நிஜலாதீநாம் ஔஷ்ண்யாதிஶக்தியோகம் ஸ்வாபாவிக:,
யதா ச சக்ஷுராதீநாமிந்த்ரியாணாம் புத்திவிசேஷஜநநசக்தி:
ஸ்வாபாவிகீ, ததா சப்தஸ்யாபி போதநசக்தி: ஸ்வாபாவிகீ । ந
ச ஹஸ்தசேஷ்டாதிவத் ஸங்கேதமூலம் சப்தஸ்ய போதகத்வமிதி

உண்டென்றும் இவை யெல்லாம் மற்றை வஸ்துக்களில் காணப்படும் ரூபம் முதலிய வைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்க ளென்றும் இவையெல்லாம் அவனுக்கே அஸாதாரணங்களென்றும் இவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒரு விதத்தாலும் நம்மால் இப்படிப்பட்டவை யென்று நிர்த்தேசிக்கக் கூடாதவை யென்றும் அறிகின்றோம்.

வேதா: ப்ரமாணம் வேதா—[அர்த்த வாதங்களாகிற வேத பாகங்களுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாத்பர்ய மில்லையாதலால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கதன்று என்று சங்கிப்பதும் யுக்தமன்று]. வேதங்களில் காணப்படும் விதி பாகங்களோ, அர்த்தவாத பாகங்களோ, மந்த்ர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு ஸாதக ப்ரமாணங்களை இராமலும் மற்றை ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதியாமலும் இருக்கும் வரையில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வேதங்களிலுள்ள சப்தங்களுக்கும் அவைகளால் போதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவைகளுக்கு உஷ்ணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கு புத்தி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தங்களுக்கு அர்த்தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டு. ஸங்கேதத்தால் சிற்சில கை ஜாடைகளுக்குச் சிற்சில அர்த்தங்களை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

நநு ச—சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமானால், ஏன் அந்தப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கின்றது? அப்படி அது அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால், சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுக்தமென்று ஏற்படவில்லையோ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டாமோ? இதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

acharya.org

வக்தவ்யம், அநாத்யந்தஸம்ப்ரதாநாவிச்சேதேऽபி ஸங்கேதயித்ரு
புருஷாஜ்ஞாநாத் । யாநி ஸங்கேதக்ரஹணாநி தாநி ஸர்வாணி
ஸாக்ஷாத் பரம்பரயா வா ஜ்ஞாயந்தே । ந ச தேவதத்தாதிஶப்த
வத்கல்பயிதும் யுக்தம், தேஷாம் ச ஸாக்ஷாத் பாரம்பர்யேண வா ஸம்
கேதா ஜ்ஞாயந்தே । கவாதிஶப்தாநாந்து அநாத்யந்தஸம்ப்ரதாநா
விச்சேதேऽபி ஸங்கேதயித்ருஜ்ஞாநாதேவ போதகத்வஶக்தி: ஸ்வாபா
விகீ । சக்ஷுராதீநாம் ஜ்ஞாபகத்வஶக்திவதிந்த்ரியாணாம் போத
கத்வஶக்திவச்சப்தஸ்யாபி போதகத்வஶக்திராஶ்ரயணீயா ।

நநு ச இந்த்ரியவச்சப்தஸ்யாபி யதி போதகத்வம் ஸ்வாபாவிகம்,
ஸம்பந்தக்ரஹணம் போதகத்வாய கிமித்யபேக்ஷ்யதே? தூமவதி
த்யுச்யதே । யதா ஜ்ஞாதஸம்பந்தநியமம் தூமாதி அக்ந்யாதிவிஜ்ஞாந

சப்தத்தின் சக்தி ஸங்கேதத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று ஏனென்றால், அப்படி ஒரு ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று இப்பொழுது ஒருவராலும் அறியப் படவில்லையன்றோ? அதன் அநுஸந்தாநம் அநாதிகாலமாய் எவ்வித பங்கமுமில்லாமல் அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறபடியால், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷனுடைய ஜ்ஞாநம் மறக்கப்பட்டுப் போய்விட்டது என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை. எவை எவை ஸங்கேதத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் அந்த ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ அறியப்பட்டே இருக்கின்றது. '[ஒருவன் பெயராக வழங்கிவரும்] தேவதத்தன் போன்ற சப்தங்களிற்போல், இவைகளிலும் நாம் ஒரு ஸங்கேதத்தைக் கல்பிக்கக் கூடாதோ?' என்று கேட்பதும் யுக்தமன்று. தேவதத்தன் முதலிய பெயர்களிலும், ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸங்கேதம் அறியப்பட்டே இருக்கின்றது. 'கோ' (பசு) முதலிய சப்தங்கள் விஷயத்திலோ வென்றால், அநாதி காலமாக அநுஸந்தாநம் எவ்வித பங்கமுமில்லாமல் அநுவர்த்தித்து வந்துகொண்டிருக்கையிலும், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தினவன் எவனென்பது அறியப் படவில்லை. ஆகையால் அந்தச் சப்தங்களில் காணப்படும் அர்த்த போதகத்வ சக்தி ஸ்வபாவ ஸித்தமென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் நெருப்பினிடத்தில் காணப் படும் எரிக்கும் சக்தி போலவும், இந்த்ரியங்களில் காணப்படும் புத்திவிசேஷ போதகத்வ சக்தி போலவும், சப்தத்தில் காணப்படும் அர்த்த போதகத்வ சக்தியும் ஸ்வபாவ ஸித்தமென்பதே ஸித்தம்.

யுக்தி — மலையில் புகை தெரிகிறபடியால் அவ்விடத்தில் அக்னியும் இருக்கிறது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் அக்னிக்குமுள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் அவச்யம் வேண்டுமன்றோ? அது போலவே இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு த்ருஷ்டாந்தமும் சொல்லலாம் இந்த்ரியங்களுக்குப் பதார்த்தங்களை அறிவிக்கும் சக்தி இயற்கையாக இருக்கையிலும், அவை வெளிச்சம் முதலானவைகளை அபேக்ஷித்து நிற்கின்றனவன்றோ? அதுபோலவே இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் உதவுகின்றது.

acharya.org

जनकं, यथा ज्ञातसम्बन्धनियमः शब्दोऽपि अर्थविशेष-
बुद्धिजनकः । एवं तर्हि शब्दार्थविशेषस्य धूम-
वह्न्यनुमानमेव स्यात् । नैवम्, शब्दार्थयोः सम्बन्धो
बोध्यबोधकभाव एव, [illegible] तु सम्बन्धान्तर-
मिति तस्य सम्बन्धस्य ज्ञानप्रकारेण बुद्धिजनकत्वकृति-
विशेषः । एवं गृहीतसम्बन्धस्य बोधकत्वे शब्दस्य
अनाद्यनुसन्धानविच्छेदेऽपि सङ्केतज्ञानस्य बोधकत्व-
शक्तिरेव [illegible] । एवं बोधकानां पदसङ्घातानां

இவ்விதம் இந்த்ரியங்களபோல சப்தங்களும் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சக்தியை உடையவையானால், அப்படி அவை அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் தமக்கும் தமது அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஒரு வித ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தையும் சாராதிருப்பது ஏன்? என்றால், 'விளக்கத்தில் நேர்படுவது போலவே இவ்விடத்திலும்' என்பதே அதற்கு ஸமாதானம். அதாவது—புகையைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் புகையிருக்குமிடத்தில் நெருப்புமிருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞானம் எப்படி அபேக்ஷிதமோ, அப்படியே ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் அதன் அர்த்தம் ஸ்புரிப்பதற்கும் அந்தச் சப்தத்திறகும் அதன் அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞானம் அபேக்ஷிதமே என்பது தான். 'அப்பொழுது சப்தத்திற்கு அர்த்தம் தோன்றும் பொழுது ஏற்படும் தோற்றமெல்லாம், ஹேதுவைக்கண்டு அநுமானம் செய்வதுபோல அநுமானமே ஆகிவிடுமென்றோ?' என்று சங்கிக்கலாம். அப்படி இல்லை; சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒரு வகைப்பட்டது, ஹேதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்குமுள்ளது வேறு வகைப்பட்டது. ஒருவித ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தின் வழியாக புத்தி உண்டாகின்றது என்பது மாத்ரம் இரண்டு இடங்களிலும் ஸமானம். இவ்விதம் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டவுடன் சப்தங்கள் அர்த்தத்தைப் போதி

ஏவம் தர்ஹி—இவ்விதம் சப்தமும் ஸம்பந்த க்ரஹணத்தை அபேக்ஷிக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது சப்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொழுதெல்லாம் அநுமான வழியாகவே உணர்த்துகின்றதென்றன்றோ ஏற்படும்? அது சரியோ? இதற்கு ஸமாதானமாவது-இவை இரண்டாலும் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸம்பந்த ஜ்ஞானங்கள் வேறுபட்டவை, என்பதே. அநுமானத்தில் ஜந்ய ஜநக ஸம்பந்தமென்றும் சப்தத்தில் போத்ய போதக ஸம்பந்தமென்றும் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் சொல்லப்படும்.

ஏவம் க்ருஹீத—இப்படி எல்லா சப்தங்களுக்கும் போதகத்வ சக்தியானது ஸ்வாபாவிகமாக இருந்தால், லௌகிக சப்த ராசிகளென்றும் வைதிக சப்த ராசிகளென்றும் வழங்கி வரும் விபாகம் எப்படி ஏற்படுமென்றால், அது ஏற்படும் மாதிரியை விளக்குகிறார்.

acharya.org

ஸம்ஸ்தாவிசேஷபூர்வகத்வேந வக்த்ருஸ்மரணரஹிதயாநாத்யுச்சா-
ரணக்ரமேண யத்ர பௌருஷேயத்வப்ரதிபத்திக:, தே பௌருஷேயா:
ஶப்தா உச்யந்தே, யத்ர து ததுச்சாரணக்ரம: பூர்வபூர்வோ-
ச்சாரணக்ரமஜநிதஸம்ஸ்காரபூர்வக: ஸர்வதா அபௌருஷேயா-
ஸ்தே, தே ச வேதா இத்யுச்யந்தே | ஏதாவதேவ வேதாநாமபௌரு-
ஷேயத்வம் நித்யத்வம் ச, யத்பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமஜநிதஸம்-
ஸ்காரேண தமேவ க்ரமவிசேஷம் ஸ்ம்ருத்வா தேநைவ க்ரமேணோ

ககிற படியால், அந்தப் போதகத்வ சக்தி ஸ்வாபாவிகமென்றும் அது ஒரு ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்படவில்லை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஸங்கேதம் செய்தவரின் ஜ்ஞானம் இருந்தாலன்றோ அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடும்? அநுஸந்தானம் அநாதிகாலமாகத் தொடர்ந்து வந்திருக்கையிலும் அம்மாதிரி ஒரு ஸங்கேதாவின் ஜ்ஞானமும் தென்படவில்லையே.

இவ்விதம் சப்தங்கள் அர்த்தத்தை ஸ்வபாவத்தாலேயே உணர்த்துகிறபடியால் பல சப்தங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு 'வாக்யம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படும் பத ஸமூஹங்களும் தம்மால் குறிக்கப்படும் அர்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞான விசேஷத்தை உணர்த்தும். அந்தச் சப்தங்கள் ஒரு மநுஷ்யனுடைய புத்தி க்ரமப்படியாகச் சேர்க்கப்பெற்று அந்த க்ரமத்தில் உச்சரிக்கப்படும் பொழுது, அவைகளைப் பௌருஷேயங்களென்றும் (மனிதனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவை என்றும்), அப்படி மநுஷ்யனுடைய புத்தியை முன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக்கப்பட்டு வரும் க்ரமத்தால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரமடியாக அவை உச்சரிக்கப்பட்டு வந்தால் அப்பொழுது அவைகளை அபௌருஷேயங்களென்றும் அதை அறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள். வேதங்களென்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம் இம்மாதிரி அபௌருஷேயங்களே. இந்தக் காரணத்தாலேயே வேதங்கள் நித்யங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த க்ரமத்தால் உண்டாகும் ஸம்ஸ்காரத்

ஸம்ஸ்தைவ—வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூர்வ நினைவை முன்னிட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும், இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீனங்களாக இருக்கிறபடியால், வேதத்திற்கு மாத்ரம் எவ்விதத்தில் அபௌருஷேயத்வம் சொல்லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள் புருஷாதீனங்களாக இருக்கையிலும் புருஷ புத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அபௌருஷேயத்வம் சொல்லப்படுகின்றது என்பது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

நித்யத்வ—இந்த நித்யத்வம், பதங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது அக்ஷரங்கள் நித்யங்களாக இருப்பதையாவது குறிக்கவில்லை; பத நித்யத்வமாவது வர்ண நித்யத்வமாவது அபௌருஷேயமாயிருப்பதற்கு ப்ரயோஜகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், மநுஷ்யர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும் அபௌருஷேயங்களாகத் திரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஆநுபூர்வியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வருவதையே அது குறிக்கின்றது.

acharya.org

ச்சார்யமாணத்வம் । தே ச அநந்தபேதபிந்நா விஶேஷேண ஸம்ஹிதாக்ரமாக்ஷரராஶயோ வேதா ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வபேதபிந்நா அனந்தஶாகா வர்த்தந்தே । தே ச விதயர்த்தவாதமந்த்ரரூபா வேதா: பரப்ரஹ்மபூதநாராயணஸ்வரூபம் ததாராதந ப்ரகாரம் ஆராதிதத்விஶேஷம் ச போதயந்தி । ஸர்வேஶ்வரவச்ச தத்ஸ்வரூபவத் ததாராதநதத்பலஜ்ஞாபகவேதஶப்தஜாதம் நித்யமேவ । வேதாநாமாநந்த்யாதுபப்ருஹ்மணார்த்தம் ஸர்வேஶ்வரேணைவ நியுக்தா: மஹர்ஷய: கல்பே கல்பே நிகிலஜகதுபகாராய வேதார்த்தம் ஸ்ம்ருத்வா ஸ்ம்ருத்வா விதயர்த்தவாதமந்த்ரமூலாநி தர்மஶாஸ்த்ராணீதிஹாஸபுராணாநி ச சக்ரு: । லௌகிகாஶ்ச ஶப்தா: வேதராஶேருத்த்ருத்யைவ தத்ததர்த்தவிஶேஷநாமதயா ப்ரயுக்தா: பரம்பரயைவ ப்ரயுஜ்யந்தே । நநு ச வைதிகா ஏவ ஸர்வே வாசகா: ஶப்தாஶ்ச, ஸந்த்யேவம் ஹ்யாஶாயாஶேவதீதி ஶிக்ஷணாதே:

தைக்கொண்டு அந்த க்ரமத்தை நினைத்து நினைத்து அந்த க்ரமப்படி உச்சரிக்கப்படுவதே அபௌருஷேயத்வம், அதுவே நித்யத்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட க்ரம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அக்ஷரக் கூட்டங்களாகிற வேதங்கள் ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வங்களென்று நாலு வகைப்படும், ஒவ்வொரு வகையிலும் அனந்தங்களான சாகைகளுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதியென்று சில பாகங்களும் அர்த்த வாதங்களென்று சில பாகங்களும் மந்த்ரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம் பர ப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும் அவனிடமிருந்து நாம் அடையும் பல விசேஷங்களையும் போதிக்கின்றன. அப்படி நித்யமான பரம புருஷனைப் போதிக்கிறபடியால், அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸ்வரூபம் முதலியவற்றைப் போதிக்கும் சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அனந்தங்களாகவும் ஸுலபமாக அறியக்கூடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனாகிற நாராயணனால் ஏவப்பட்டவர்களான சில மஹர்ஷிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களை ஸகல ஜநங்களுடைய நன்மையையும் உத்தேசித்து தர்ம சாஸ்த்ரங்களென்றும் இதிஹாஸங்களென்றும் புராணங்களென்றும் பல க்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள். லோகத்தில் ஜநங்களுக்குள் நித்ய வ்யவஹாரங்களில் வழங்கிவரும் சப்தங்களும்

ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வபேதபிந்நா:—ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வம் என்று வேதங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகள் முடிவற்றவை என்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றால், இவ்விதம் நான்கு பிரிவாக அவை இருந்த போதிலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் அவை அனந்தங்களான சாகைகளை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவை அனந்தங்களாகக் கூடுமன்றோ?

வேதாநாமாநந்த்யாதுபப்ருஹ்மணார்த்தம் ... வேதாந்தங்களின் அர்த்தங்களை,

acharya.org

க்ஷயோதயவ்ருத்தே | உத்வ்ருத்தே- தேஷாமேவ ஸ்வாநாம் தஸ்யைவ வாநாவதிவ்ருத்யாம் வர்ணாநாநாம் தஸ்யைவ ப்ரயோக:, அநந்த ப்ரயோஜ்யவாநாநாநந்யேதி ந கஶ்சித்தோஷ: |

ஸேதிஹாஸபுராணாய: ஸர்வஶாஸ்த்ராவபும்ஹிதஸாம ஶிரோவேதஸ்ய: பரப்ரஹ்மபூதோ நாராயணோ நிகிலஹேய ப்ரத்யநீக: ஸகலேதரவிலக்ஷணோ(அ)பரிச்சிந்நஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப: ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணா

வேத ராசியிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டு சிற்சில பொருள்களைக் குறிக்கின்றனவாக பரம்பரையாய் முன் போலவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விதம் எல்லா வாசக சப்தங்களும் வேதங்களிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டவையாக இருந்தால், வைதிக சப்தங்களுக்கும் லௌகிக சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதம் சொல்வது உபபந்நமாகுமோ? சாஸ்த்ரங்களில் அவைகளுக்கு லக்ஷண பேதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே அதிலிருந்து அவைகளுக்குச் சப்த பேதமும் உண்டென்று ஏற்படவில்லையா? என்றால், அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது. வேதங்களில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள சப்தங்களுக்கும் லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களுக்கும் லக்ஷண பேதமுண்டு, அது அவை தென்படும் க்ரம பேதத்தைச் சார்ந்ததே ஒழிய, சப்த பேதத்தைச் சார்ந்ததன்று.

ஸேதிஹாஸ இங்ஙனம் இதிஹாஸம் புராணம் தர்ம சாஸ்த்ரம் இவைகளால் உபப்ருஹ்மிதங்களான ஸாங்க வேதங்களால் ப்ரதி பாதிக்கப்படும் பரப்ருஹ்மமாகிற நாராயணன் ஸகலஹேய பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபடனென்றும், தன்னைத்தவிர்த்த மற்றைய வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனென்றும், அளவற்ற ஜ்ஞாநத்தையும் ஆநந்தத்தையும் ஸ்வரூபமாக உடையவனென்றும், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஏற்பட்டவைகளாகவும் எல்லையில்லாத மேன்மையை உடையனவாகவுமான எண்ணிக்கையற்ற கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமென்றும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்திருக்கும் ஸ்வரூப

விளக்குமவைகளாக உபப்ருஹ்மணங்கள் என்னும் பெயருடன் சில க்ரந்தங்கள் தென்படுகின்றனவே. அப்படி வேதங்கள் உபப்ருஹ்மணங்களை அபேக்ஷித்தது என்றால், அவைகளுக்கு நித்யத்வம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு ஆக்ஷேபமுண்டு. வேதங்கள் அநந்தங்களாகவும் ஸுலபமாக விளங்காதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால் மாத்ரம் அவைகளுக்கு உபப்ருஹ்மணங்கள் தேவையாக இருக்கின்றன; ஆகையால் அந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு அவைகளுக்கு அநித்யத்வம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை என்பதே இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதாநம்.

ஸேதிஹாஸ... இந்த ப்ரகரணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை இவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லுகிறார்.

அநந்தமஹாவிபூதி—இந்தப் பதம் நித்ய விபூதியைக்குறிக்கின்றது அது அநந்தமாக இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமில்லாமல் நித்யமாக இருப்பதே. அடுத்துவரும் "நாநாவித" இத்யாதியான பதம் லீலாவிபூதியைக் குறிக்கின்றது.

acharya.org

க்ஷ: ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயிஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதவிவி-
தஸமஸ்த சேதநாசேதநவஸ்துஜாதம், அபரிச்சேத்யஸ்வரூபஸ்வபாவநித்யமஹாவிபூதி-
நாநாவிதாநந்தசேதநாசேதநாத்மகப்ரபஞ்சலீலோபகரண
இதி ப்ரதிபாதிதம் |

"ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ" "ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோ'ந்யே ப்ரஜாபதிம் | இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம ஶாஶ்வதம்" "ஜ்யோதீம்ஷி ஶுக்ராணி ச யாநி லோகே த்ரயோ லோகா லோகபாலாஸ்த்ரயீ ச | த்ரயோ'க்நயஶ்சாஹுதயஶ்ச பஞ்ச ஸர்வே தேவா தேவகீபுத்ர ஏவ" "த்வம் யஜ்ஞஸ்த்வம் வஷட்காரஸ்த்வமோங்கார: பரந்தப: | ருததாமா வஸு: பூர்வம் வஸூநாம் த்வம் ப்ரஜாபதி:" "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர்புவநாநி விஷ்ணுர்வநாநி விஷ்ணுர்கிரயோ திஶஶ்ச | நத்ய: ஸமுத்ராஶ்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய"

ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை உடைய ஸமஸ்த சேதநாசேதந வர்க்கங்களை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், அளவிடக்கூடாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய நித்யமான பெரிய விபூதி ஒன்றை உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும், பலவகைப்பட்ட அநந்தங்களான சேதநாசேதந வஸ்துக்களால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்தை, தனது லீலைக்குக் கருவியாக உடைத்தாயிருக்கிறானென்றும் இது வரையில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது "இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மம், இவையெல்லாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாக உடையவை, ஹே ச்வேதகேதோ! நீயும் அந்த ப்ரஹ்மமே," "இவனைச் சிலர் அக்நியென்றும், சிலர் ப்ரஜைகளுக்கு அதிபனான ப்ரஹ்மாவென்றும், சிலர் இந்த்ரனென்றும், சிலர் ப்ராணனென்றும் மற்றும் சிலர் சாச்வதமான ப்ரஹ்மமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்" "இந்த லோகத்தில் தென்படும் ப்ரகாசங்களான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களும், மூன்று லோகங்களும், அந்த லோகங்களைப் பரிபாலித்து வரும் லோகபாலர்களும், மூன்று வேதங்களும், மூவகைப்பட்ட அக்நிகளும், ஐந்து வகைப்பட்ட ஆஹுதிகளும், ஸகல தேவர்களும் இவையெல்லாம் க்ருஷ்ணனே" "நீயே யஜ்ஞம், நீயே வஷட்காரம், நீயே ஓங்காரம்" "ருததாமா என்னும் வஸு நீயே, நீயே ப்ரஜாபதி," "ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களெல்லாம் விஷ்ணு, லோகங்களெல்லாம் விஷ்ணு, காடுகள் மலைகள் திக்குக்கள் நதிகள் ஸமுத்ரங்கள் இவைகளும் விஷ்ணுவே, இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படும் பொருள்களும் அவைகளுக்குப் புலப்-

---

ஸர்வம் கல்விதம்... இம்மாதிரியான வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மமும் ப்ரபஞ்சமும் ஒன்றென்னும் விஷயம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் காரணாவஸ்தையில் 'ஒன்றே இருந்தது' என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்யங்களால் சொல்லப்படும் ஐக்யம் 'அவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்தாலே ஒன்று' என்பதையே குறிக்கவேண்டும் என்று அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தாலேயே ஒன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மமே ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலியவற்றை அநுபவிப்பதாக ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் சொல்வது அஸங்க-

acharya.org

இத்யாதிஸாமாநாதிகரண்யவ்யபதேஶை: ஸர்வை: ஶப்தை ஸ்ஸ்வஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைவாபிதீயத இதி சோக்தம் | ஸத்யஸங்கல்பம் பரம் ப்ரஹ்ம ஸ்வயமேவ பஹுப்ரகாரம் ஸ்யாமிதி ஸங்கல்ப்ய, அசித்ஸமஷ்டிரேவ மஹாபூதஸூக்ஷ்மவஸ்து போக்த்ருவர்க்கஸமஷ்டிம் ச ஸ்வஸ்மிந் ப்ரலீநம் ஸ்வயமேவ விபஜ்ய, தஸ்மாத்ஸூ

படாமல் மனஸ்ஸால் மாத்ரம் நினைக்கக்கூடியவைகளும் அந்த விஷ்ணு தான" இவ்வாறு எல்லாம் பகவானே என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தைச் சொல்லுமிடங்களெல்லாவற்றிலும், சரீர சரீரி பாவத்தை அவலம்பித்தே அம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரண்யம் சொல்லப்படுகின்றது ஸகல சப்தங்களாலும் அந்த ப்ரஹ்மமே குறிக்கப்படுகின்றதென்று விவரிக்கப்பட்டது ஸத்ய ஸங்கல்பனான அந்த பர ப்ரஹ்மமாகிற பகவான், தானே பஹுப்ரகாரமாக ஆகவேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்து, தன்னிடத்தில் லயத்தை அடைந்து கிடந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மமென்னும் வஸ்துவையும் அதை அநுபவிக்குமபடியான காமத்தைச் செய்துள்ள சேதந வர்க்கத்தையும் தானே பிரித்து, அந்த மஹா பூத ஸூக்ஷ்மத்திலிருந்து ஸ்தூலமான பூமி முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த பூதங்களுக்குள் அவைகளின் போக்தாக்களாயுள்ள ஜீவன்களை [அவை அவைகளின் காமங்களுக்குத் தக்கபடி] ஆத்மாவாக ப்ரவேசிக்கச் செய்து, ஜீவன்களுடன் கலந்து நிற்கும் அந்த மஹா பூதங்களை ஒன்றோடொன்று கலந்து, அந்த மஹா பூதங்களைக்கொண்டு ஜகத் முழுவதையும் ஸ்ருஷ்டித்து, தானும் எல்லாவற்றின் உள்ளிலும் அந்தராத்மாவாகப் புகுந்து, இவ்விதம்

தமென்றும், சரீர சரீரி பாவத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ஜீவவாசியான சப்தத்தால் சாஸ்த்ரங்கள் பேசுகின்றனவென்று சொல்வதே ஸங்கதமாகுமென்றும் விசிஷ்டாத்வைத வாதிகள் நிர்வஹிக்கிறார்கள் இதுதான் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது.

ஸமஷ்டிர் ஏவ,...மஹத் அஹங்காரம் முதலியவைகளை அபேக்ஷித்து ப்ரக்ருதி காரணமாகிறபடியால், ப்ரக்ருதியானது இவ்விடத்தில் ஸமஷ்டி என்று சொல்லப்படுகின்றது.

விபஜ்ய...ப்ரளய காலத்தில் சேதநம் அசேதநம் எல்லாம் ஒன்றாக ஒரு அவ்யக்தாவஸ்தையை அடைந்து நிற்கின்றன. அவைகளை வ்யக்தமான அவஸ்தையை அடையச் செய்வதே இவ்விடத்தில் 'பிரித்து' என்பதால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஆத்மதயா ப்ரவேஶ்ய...ஜீவன்களுக்கும் அசேதந வஸ்துவுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் அநாதி ஆகையால், 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லாமல் 'ஜீவன்களை பூதங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பித்து' என்று சொல்லுகிறார். அப்படி தேஹங்களுள் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பது இப்பொழுதே.

அந்யோந்யஸம்ஸ்ருஷ்டேஷு:—ப்ருதிவீ முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதான வ்யாபாரமொன்று உண்டு. அதைப் பஞ்சீகரணமென்று சொல்வார்கள். அதுதான் இவ்விடத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

தஸ்ஞுக்ஷாஜ்ஞஸ்ரெநா உஹாஹஞுகரநி ஸ்ருஷ்டா, ஜெஷ்ச வ ஷெர க்ஷூஜ வஹுரா த்தயா ஞுவெஷ்ய, ஜெதஸ்ஷீஜியிஷ்ஜெத உஹாஹஞுஜெத ஐஜெந்ரதந்ஸாஷஜெஷூஃ க்ஷுந்ஸ்ந ஜஙஹ்வீயாய, ஷயயஃஷி ஸவஹுஸ்ஜ த்தயா ஞுவிஶ்ய, வாஐஸாத்ஜெத்வநரவஞ்ஷிதம் ஸவஹுரஶீரம் வஹா ஞுகாரஉவகிஷுஜெத । யஜிஹும் உஹாஹஜதஸஞுக்ஷ வஜ்ஞு தஜெஷவ ஞுக்ஷூதிஶஜெவநாஷியீயஜெத । ஜெஹாக்ஷூவஹுஸ்ஸஉஞுஹ ஷாவ வஷஷுஶஜெவந ஜெவரஷ்ஜெத। தஸ வ ஞுக்ஷூதிவாஷஷா வா ஶஶஜீரயா வாஐஸாத்வஞுகாரஹஷிதஸ, தத்காரஃ வாஐஸா ஜெத்வ ஞுக்ஷூதிவாஷஷஶ்வாரஹிம்யயஃ ।

"ஜெஸாஉகாஉயத ஷஹுஷ் ஸ்யாம் ஞுஜாயெயெதி । தத்ஸ்ஜ்ஷ்ஜ்ர தஜெஷவாநுஞுவிஶத் । தஜநுஞுவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாஷவத் ।

தான பரமாத்மாவாகவும மற்றை எல்லாம் தனனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கும்படி செய்துகொண்டு தனது பரமாத்மத்வத்தை ஒரு விதத்திலும் அழியாமலே ... ஆத்மாவாக பலவாறு பரகாரமாய் நின்றுகொண்டிருக்கிறான் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட தேஜோமயமான பூதஸூக்ஷ்மமென்னும் வஸ்து 'ப்ரக்ருதி' என்னும் சப்தத்தாலும், போக்தாக்களான ஜீவவர்க்கம் 'புருஷன்' என்னும் சப்தத்தாலும் கூறப்படுகின்றன ... ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனுக்கு ப்ரகாரங்களாக ஆகின்றன, அவைகளை அவிருத்த ப்ரகாரமாயுடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அந்தப் பரமாத்மாவே அந்த ப்ரக்ருதி புருஷ சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிறான் ... "ஜெஸாஉகாஉயத' இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யங்களால் ... படுகின்றது

விஷயிஷ்ஜெதஃ -- 'சேதநராகிற ஜீவன்களுடன் கலந்து பிறகும்' என்பதே இதன் பொருள் சேதநர்கள் ஆத்மாவாக தேஹங்களுள் ப்ரவேசிப்பது பூதங்கள் அந்யோந்யம் கலக்கப்பட்ட பிறகே ஆகையால், பூதங்களின் பஞ்சீகரணத்திற்கு முன்னதாக சேதநர்கள் தேஹங்களில் ஆத்மாவாக அதிஷ்டாநம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது,

ஞுவிஶ்ய .. கீழ்ல ஜீவன்களைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில 'ஞுவெஶ்ய' [ப்ரவேசிப்பித்து] என்றும் இவ்விடத்தில 'ஞுவிஶ்ய' [ப்ரவேசித்து] என்றும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுடைய ப்ரவேசம் பராதீநமென்பதும், இங்கு சொல்லப்படும் பரமாத்ம ப்ரவேசம் பரமாத்மாவின் இச்சையால் மாத்ரம் செய்யப்படுகின்றது என்பதும் விளங்குகின்றன

வாஐஸாத்ஜெத்வநரவஞ்ஷிதம் -- பரமாத்மா அவ்வித்ம எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக உள் ப்ரவேசித்திருக்கையிலும் தனது பரமாத்மத் தன்மை கொஞ்சமேனும் அழியாமலே இருக்கின்றது என்பதை இது குறிக்கின்றது

ஜெஸாஉகாஉயத... இது தைத்திரீய உபநிஷத் வாக்யம் ப்ரஹ்மமானது, அசேதந ப்ரக்ருதி ஜீவன்கள் இவர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்பதையும். அப்படி

acharya.org

நிருக்தம் சாநிருக்தம் ச நிலயநம் சாநிலயநம் ச விஜ்ஞாநம்
சாவிஜ்ஞாநம் ச ஸத்யம் சாந்ருதம் ச ஸத்யமபவத்”
இதி ச்ருத்யர்த்தம் ஸங்க்ஷேபேணைவ ப்ரத்யபாதயத் ।
ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச ஶாஸ்த்ராதிகததத்த்வஜ்ஞாநபூர்வக

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச. ப்ரஹ்மத்தை அடைவதானது பர பக்தியாலே ஸாத்யமென்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பர பக்தியை ஸாதித்துக்கொள்ளும் மார்க்கம் பின்வருமாறு இருக்கும். முதலில் சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தத்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, பிறகு அந்த ஜ்ஞாநத்துடன் தம்தம் வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டித்து, பிறகு சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பக்தி யோகத்தை அந்த வர்ணாச்ரம

அது பின்பமா யிருக்கையிலும் அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிற்கிறபடியால் அவைகளைச் சொல்லும் பெயர் அவைகளின் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையும் சொல்லும் என்பதையும் காட்டுவதற்காக இந்த ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்றது. ஸ:-ஆநந்தமயனான அந்தப் பரமாத்மா, ‘பஹு ஸ்யாம்-தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ப்ரஜாயேய-அதற்காக ஆகாசம் முதலியவைகளாக ஆவேன்’ என்று அகாமயத-ஸங்கல்பத்தைச் செய்தது. ஸ தபோ(அ)தப்யத-அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசந ரூபமான தபஸ்ஸைச் செய்தது ஸச்ச-[எப்பொழுதும் ஏகரூபமாக இருக்கும்]சேதந வஸ்துவாகவும், த்யச்ச-[விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான] அசேதந வஸ்துவாகவும். ‘நிருக்தம்’ என்பதற்கு [‘ஜாதி குணம் முதலியவற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்] வாச்யமான [அசேதநம்]’ என்பதில் நோக்கு. ‘அநிருக்தம்’ ஜாதி குணங்களிராத [சேதந வஸ்து.] நிலயநம்-[சேதன வஸ்துக்களால்] தரிக்கப்பட்டு நிற்கும் [அசேதநவஸ்து], அநிலயநம்-[அசேதந வஸ்துக்களுக்கு] ஆதாரமாயுள்ள சேதந வர்க்கம் விஜ்ஞாநம்-ஜட ஸ்வரூப மிராத [சேதந வஸ்து;] அவிஜ்ஞாநம்-ஜட ஸ்வரூபமான [அசேதந வஸ்து]; ஸத்யம் ச-நிர்விகாரமாக இருக்கிறபடியால் ஸத்யமென்று சொல்லப்படும் சேதந வஸ்து; அந்ருதம் ச- விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால் அஸத்யமென்றுசொல்லப்படும் அசேதந வஸ்து. ஸத்யமபவத்-[இவ்விதம் பல வகைப்பட்ட ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழுமாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருந்தது. இந்த ச்ருதியால் விளங்கும் விஷயமும் நிர்விகாரமாவது—‘ப்ரஹ்மத்திற்கும் சேதநா சேதந வஸ்துக்களுக்கும் வைலக்ஷண்யம் இருக்கையிலும் ப்ரஹ்மம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையவைகளின் பெயர்களையும் அடைகின்றது’ என்பது தான்.

ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஶ்ச—இவ்வாறு ஸித்த வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங்களை ஸங்க்ரஹித்து விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டிய உபாயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

acharya.org

ஸகலேதர நிரபேக்ஷ ஹித பக்தி நிஷ்டாஸாத்ய ப்ரஸாதனகமாதிசய ப்ரிய விஷ
யத்வேன ப்ரத்யக்ஷதாபன்னானுத்யான ரூப பக்த்யேகலப்ய: ।
பக்திஶப்தஶ்ச ப்ரீதிவிஶேஷே வர்ததே । ப்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞானவிஶேஷ
ஏவ ।

நநு ச ஸுகம் ப்ரீதிரித்யனர்தாந்தரம் । ஸுகம் ச ஜ்ஞான
விஶேஷ ஸாத்யம் பதார்தாந்தரமிதி ஹி லௌகிகா: வதந்தி । யேன
ஜ்ஞானவிஶேஷேண தத்ஸாத்யம் ஸ ஏஷ ஜ்ஞான
விஶேஷ: ஸுகம் । ஏததுக்தம் பவதி — 'விஷயஜ்ஞானானி ஸுகா

தாமானுஷ்டானத்துடன் சரிவர அப்யஸித்து, அந்த அப்யாஸத்தால் தனக்கு பகவானி டம் இருக்கும் ப்ரீதி முதிர்ச்சி அடைந்து, அந்தப்ரீதி எல்லையற்ற பெருமையுடன் கூடிய தாக ஆகவே தர்சன ஸமானாகாரமான தெளிந்த பக்தி த்யானமொன்று ஏற்படும் அந்த த்யானம நிலைபெற்று நின்றால் அதைப் பர பக்தி என்று சொல்வார்கள், ஆகையால் இந்தப் பக்தி என்பது ஒரு ப்ரீதி விசேஷம், அந்த ப்ரீதியும ஒரு ஜ்ஞான விசேஷம்

நநு ச ...ஆனால், 'ஸுகம ப்ரீதி இந்த இரண்டும ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிக் கும் பதங்களல்லவோ? ஸுகம் என்பது ஒரு ஜ்ஞான விசேஷத்தால் அடையக்கூடிய வேறொரு பொருளென்று லோகத்தில் சொல்லவில்லையா? அப்படி ஜ்ஞானத்தின் கார்ய மாயுள்ள ஸுகத்தை ஜ்ஞானமே' என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? 'என்று ஒரு ஆக்ஷே பம் இவ்விடத்தில் உதிக்கலாம். 'ஸுகம் ஜ்ஞானத்தால் ஸாதிக்கப்படக் கூடியதாக இருந் தாலும் அது ஜ்ஞானமே' என்று சொன்னால் அது அஸங்கதமே ஆகும் நாங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை நாங்கள் சொல்வது என்னவென்றால் - 'ஸுகம' 'துக்கம' 'ஸுகமும் துக் கமுமல்லாதது' இந்தச் சப்தங்களெல்லாம், தாமதாம ஸம்பந்தப்பட்டுள்ள விஷயங்களின

பக்தி நிஷ்டா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். 'பரபக்தி' என்பது பக வானை அடைவதற்கு முன்னிருக்கும் அவஸ்தை.

ப்ரீதிஶ்ச ஜ்ஞானவிஶேஷ ஏவ—'ஜ்ஞானமன்றோ மோக்ஷத்திற்கு உபா யமாகவேண்டும்? அப்படி இருக்கையில், பக்தியை மோக்ஷோபாயமென்று சொல்வது எவ்விதம் உபபன்னமாகும்' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமா தானமாக 'பக்தியும் ஒரு ஜ்ஞான விசேஷமே' என்று சொல்லுகிறார்.

நநு ச—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமாவது—'பக்தி என்பது ஒருவித ப்ரீதியானால், ப்ரீதியும் ஸுகமும் ஒன்றாகையால், பக்தி என்பது ஒரு வித ஸுகமென்று ஏற்படுகின்றது. ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞான விசேஷ மாகையால், ஜ்ஞான விசேஷமே ஸுகம் என்றன்றோ ஸித்திக்கும்! அது அநுபபன்னமாயிற்றே! ஏனென் றால், லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தர்கள்) ஸுகத்தை ஜ்ஞானத்தால் ஸித்திக்கும் வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்?' என்பது தான். இதற்கு ப்ரத் யுத்தரம் 'ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதார்த்தமன்று ஸுகமென்பது; 'ஸுக மென்பது ஒருவித ஜ்ஞானவிசேஷமே' என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உப பாதிக்கப்படுகின்றது.

acharya.org

உக்தவச்ச ஸர்வாணி தாநி வ விஷயாஸ் ஸவிஶேஷாணி ததா ஸவந்தி । யேந ச விஷயவிஶேஷேண விஶிஷ்டம் ஜ்ஞாநம் ஸுகஸ்ய ஜநகமித்யுச்யதே தத்விஷயம் ஜ்ஞாநமேவ ஸுகம் । அத ஏவ ஶக்தி பரம் ப்ரஹ்ம கேவலம் ஸ்வரூபேண; தேநைவ ஸுகித்வவ்யவஹாரோபபத்து ।

ஸாரம்ஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய விஶேஷகத்வம் ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தஸ்ய வஸ்துந: ஸாதிஶயத்வம் ச ப்ரஹ்மணஸ்து நிரதிஶயத்வம் ஸித்தமிதி "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" இத்யாத்யுக்தம் । விஷயாயத்தஜ்ஞாநஸ்ய ஸுகத்வம் ப்ரஹ்மைவ ஸுகம் । தஸ்மாத் 'ரஸோ வை ஸ:' । ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி" இதி । ப்ரஹ்மைவ ஸுகமிதி ப்ரஹ்ம ப்ராப்ய ஸுகீ பவதீத்யர்த்த: । பரமபுருஷ: ஸ்வேநைவ ஸ்வயம் நித்யாதிஶயஸுகஸ்வரூப: பர

ஜ்ஞாநங்களையே குறிக்கின்றன அந்த ஸுகம் முதலியவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள விசேஷங்களெல்லாம் அந்தந்த விஷயங்களையே சார்ந்திருக்கிறபடியால், அவைகள் அந்தந்த விஷயங்களுக்குத் தக்கபடி ஸுகமாயும் துக்கமாயும் ஸுகமும் துக்கமுமல்லாதவைகளாயும் ஆகின்றன ஒரு விஷயத்தில் ஒருவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது, அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸுகமாகின்றதே தவிர, அந்த ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் ஸுகமென்று வேறொரு வஸ்து உண்டாகின்றது என்பது இல்லை. ஒருவன் ஸுகியாக இருப்பதை அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே நிர்வஹிப்பதும் ஸாத்யமே.

ஸாரம்ஸ்ய—இந்த ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநமானது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தில், ஒரு அளவுக்கு உட்பட்டதாகவும் சீக்கிரத்தில் நசித்து விடுவதாகவும் இருக்கின்றது, ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலோ வென்றால் அது அளவற்றதாகவும் சாச்வதமாகவும் இருக்கின்றது சுருதியும் 'ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம' [ப்ரஹ்மம் என்பது ஆநந்தமே] என்று சொல்லுகின்றது ஜ்ஞாநம் என்பது விஷயத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றது, ஆகையால் ஸுக ரூபமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை ஸுகமென்று சொல்வது அயுக்தமாக மாட்டாது சுருதியும் 'ரஸோ வை ஸ:' [அவன் ரஸமே] ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி [அப்படிப்பட்ட ரஸத்தை அடைந்த ஜீவன் ஆநந்தத்தைப் பெற்றவனாகிறான்] என்று சொல்லுகின்றது ப்ரஹ்மம் ஸுகமாகிறபடியால் அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து அவன் ஸுகியாகிறான் என்பது பொருள். பரம புரு

ஸாரம்ஸ்யாஷ:—லோகத்தில் எது ஒருவனுக்கு ஸுகமாக இருக்கிறதோ, அது தனக்கும் ஸுகமாக இருப்பதை ஒருவரும் கண்டதில்லையே! ப்ரஹ்மமும் அம்மாதிரி பிறருக்கு மாத்ரம் ஸுகமாக இருக்கின்றதோ?' என்று சங்கித்துக் கொண்டு, 'அவ்விதம் இல்லை; ப்ரஹ்மம் பக்தர்களுக்கு ஸுகமாக இருக்கையில் தனக்கும் ஸுகமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மம் என்பது எவனுக்கு ஜ்ஞாந விஷயமாகின்றதோ அவனுக்கு அது ஸுகமாகவே இருக்கின்றது; தனக்கும் ஜ்ஞாந விஷயமாவதால் தனக்கும் ஸுகமென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

acharya.org

ஸுகமபி ஸுகம் பவதி | ஸுகரூப ஏவ தாவிசேஷஸ் ஸ்ரூத யஸ்ய ஜ்ஞாநவிஷயோ பவதி ஸ ஸுகீ பவதீத்யர்த்த: | ததேவம் பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாகரஸ்ய நிரவத்யஸ்ய அநந்தமஹாவிபூதே: அநவதிகாதிசய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய வாத்ஸல்ய ஜலதே: சேஷித்வாத் ஆத்மந: சேஷத்வாத் ப்ரதிஸம்பந்தித்வேந அநுஸந்தீயமாநம் அநவதிகாதிசய ப்ரீதிவிஷயம் ஸத் பரம் ப்ரஹ்மைவ ஆத்மந: ஸுகம் பவதீதி |

நநு ச 'அத்யந்தசேஷதைவாத்மநோ அநவதிகாதிசயம் ஸுகமித்யுக்தம் பவதி | ததேதத் ஸர்வலோகவிருத்தம் | ததா ஹி ஸர்வ ஏவ சேதநா: ஸ்வாதந்த்ர்யேச்சா: பாரதந்த்ர்யம் து:கதரம் மந்யந்தே | ஸ்ம்ருதிஶ்ச

ஷனுகிற பகவான இம்மாதிரி ஜீவனுககு ஸுகமாக இருநதுகொண்டு தனககும அளவற்ற ஸுகமாக இருககிறுன. அவன ஸுகரூபமாக இருபபது தன விஷயத்தில ஒரு விதமாயும ஜீவன் விஷயததில மறறொரு விதமாயும இலலையன்றோ' அவன, தனககோ தன்னைததவிாதத மற்றொரு வஸதுவுககோ [ஜீவனுககோ] எவனுககு ஜஞாந விஷயமாளுலும, அவனுககு அவன ஸுகமாகிறுன் என்பதே இநத சுருதி வாகயத்தின அர்ததம பர பரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமையை உடையவையும எணணிககையற்றவையுமான கலயாண குணஙகளுககெலலாம இருபபிடம, ஒருவித தோஷமும அதனிடத்தில இலலை, அதனுடைய விபூதியும மிகப பெரியது, [இவவிதம அது மிக உயாநத வஸதுவாக இருககையிலும] அது மிகவும ஸுலபம, எலலையற்ற ஸௌசீலயம ஸௌநதாயம வாதஸலயம இவைகளை நிரமபப பெற்றது, ஸகல ஜீவாதமாககளுககும அது சேஷி ஸகல ஜீவன்களும அதறகு சேஷம; ஆகையால ஜீவனகளால, நாம் அதற்குச சேஷமென்றும் அது தமககுச சேஷியெனறும அநுஸநதானம செயயபபடும பொழுது அது அளவற்ற பரீதிககு விஷயமாகினறது, அவ்விதம பரீதி விசேஷததிறகு விஷயமாகிக கொண்டு அது ஜீவன்களைத தனனிடம சோததுககொளளுகினறது.

நநு ச—'இவவிதம சொலவதிலிருநது, பகவானுககு ஜீவன்களெலலாம் அத்யந்தம சேஷமாயிருபபதே அநத ஜீவன்களுடைய ஸுகததின பொருட்டு ஆகினறது எனறு சொன்னதாக ஏறபடுகினறதே. இது லோக விருததமனறோ? லோகத்தில் சே

சேஷத்வாத் ப்ரதிஸம்பந்தித்வேந அநுஸந்தீயமாநம்— பகதாகள் ப்ரஹ்மத்தினிடததில் செய்யும் ப்ரீதியானது 'தாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் தாஸாகள்' என்னும் அநுஸந்தானத்துடன் கூடியே இருக்குமன்றோ?

நநு ச— 'தாஸ்யம் என்பது எப்பொழுதும் துககமன்றோ? அதை எபபடி ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?' என்பது ஆக்ஷேபம். அதற்கு ஸமாதானம் 'ஸுகமென்பதும் துக்கமென்பதும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பாரதந்த்ர்யததையும் சார்ந்தவை

acharya.org

“𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌵𑌶𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌶𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍”

‘𑌸𑍇𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍’

𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌨𑌭𑌿𑌮𑌤𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿- 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌗𑍁𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍈𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌵𑌰𑌾𑌹𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌃𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌦𑍇𑌵𑌦𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍁𑌂𑌸𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂

ந்த ஸுகங்களெல்லாம் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையே மிகவும் இஷ்டமாகவும் பாரதந்த்ரியத்தைப் பெரிய துக்கமாகவும் கொண்டாடுகின்றனவே ஸ்மருதியிலும், 'பரவசமாக இருப்பது முழுவதும் துக்கம், ஸ்வ வசமாக இருப்பதே ஸுகம்' என்றும், 'மற்றொருவனுக்கு ஊழியம் செய்வது என்பதை நாயின் வ்ருத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் ஆகையால் அதை ஸர்வ ப்ரயத்நத்தாலும் விலக்கவேண்டும்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே [வஸ்து ஸ்திதி இவ்விதம் இருக்கையில், சேஷமாயிருப்பதை எவ்விதம் ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?]' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யக்கூடும் இந்த ஆக்ஷேபம், தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமே சரீரமே ஆத்மாவென்னும் அபிமானத்துடன் கூடினவர்களே இம்மாதிரி ஆக்ஷேபிப்பார்கள். இதன் தத்வமென்னவென்றால்—லோகத்தில் 'சரீரம் சரீரம்' என்று ஒரு மாம்ஸ பிண்டத்தை நாம் குறிக்கிறோம். அந்த மாம்ஸ பிண்டத்தைக் கொண்டே 'இவன் மனுஷ்யன், இவன் மனுஷ்யனன்று, இவன் இன்ன குணத்துடன் கூடியவன், இவன் இன்னகுணத்துடன் கூடியவனன்று' என்பது முதலான நமது வ்யவஹாரமெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. அந்தச் சரீரம் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோற்றுகிறது அந்தச் சரீரத்தையே ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள நாமெல்லாரும் 'நான்' [அதாவது—ஆத்மா] என்று நினைக்கிறோம். நான் ஒன்றைப் புருஷார்த்தமாக ஆத்திப்பது [அதாவது—நாம் அடைய வேண்டுமென்று விரும்புவதும்] அப்படி ஆத்தியாமலிருப்பதும் அந்த ஆத்மாபிமானத்தைச் சார்ந்த

யல்ல, ஆனால் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக நமக்கு ஸம்பவிக்கும் தேஹாத்ம ப்ரமத்தையும் ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமத்தையும் சார்ந்தவை' என்பது தான். எது எது ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமோ அதெல்லாம் ஸுகம்; எது எது ப்ரதிகூலமோ அதெல்லாம் துக்கம். ஆகையால் நாம் ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமென்று ப்ரமித்தால் அப்படி ப்ரமிக்கப்பட்ட,

acharya.org

ஸஹித: | ஆத்மஸ்வரூபஸ்யாபி ஸ்வரூபநிரூபகதர்மம் ஜ்ஞானைகாகாரம், தச்ச பரஶேஷதைகஸ்வரூபம் | 'ஆத்மா ஜ்ஞானமயோऽமல:' இதி ஸ்ம்ருதிக ஜ்ஞானைகாகாரதா ப்ரதீயதே, 'வஶீ விஶ்வஸ்ய' இத்யாதி ஶ்ருதிகணை: பாரார்த்யைகஸ்வரூபதா ச ப்ரதீயதே | அத: ஸ்வாத்மஸ்வரூபமபி ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணதயா ஜ்ஞானைகாகாரம் பரஶேஷைகஸ்வரூபம் ச | ... ஸர்வஸ்ய ஸுகரூபதா ... ஸ்வஸ்மின் ஸ்வரூபேண ...

"கம் ப்ரஹ்ம,"

இதி ஶ்ருதித: | ...

தன்றோ? லோகத்தில், ஸிம்ஹம் புலி பசு மனுஷ்யன் ராக்ஷஸன் பிசாசம் தேவன் அஸுரன் ஸ்த்ரீ புமான் இம்மாதிரியான தேஹவ்யவஸ்தைகளை உடைய எல்லாவற்றுக்கும் அவை அவைகளுடைய ஆத்மாபிமானத்துக்குத் தக்கபடி அவை அவைகளின் ஸுகங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாகக் காணப்படவில்லையா? அந்த ஸுகங்கள் ஒன்றுக்கு இருப்பதுபோல் மற்றொன்றுக்கு இல்லையன்றோ? ஆனபடியால் புருஷார்த்தங்களின் வ்யவஸ்தை ஆத்மாபிமானத்திற்குத் தக்கபடியே ஏற்படுகிறபடியால் மாத்ர ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகமாகவும் பாரதந்த்ர்யம் துக்கமாகவும் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஆத்மாவென்னும் வஸ்து தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை உடையது. அதன் ஆகாரம் கேவலம் ஜ்ஞானமே, அது எக்காலத்திலும் ஈச்வரன் என்னும் வஸ்துவுக்கு சேஷபூதமே. "ஆத்மா ஜ்ஞானமய:" [ஆத்மா ஜ்ஞானமயமே] "வசீ விச்வஸ்ய" [ஈச்வரன் ஜகத் முழுவதற்கும் சேஷி] என்பவை முதலான வாக்யங்கள் 'ஆத்மாவென்னும் வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தையே ஆகாரமாக உடையது' என்பதற்கும் ஈச்வரனுக்கே எக்காலத்திலும் அது சேஷமானது என்பதற்கும் ப்ரமாணங்களாகின்றன. ஆகையால், ஸிம்ஹம் புலி முதலியவைகளின் விஷயத்தில் சரீராத்மாபிமானம் வருவதுபோல், ஈச்வர பாரதந்த்ரமான ஆத்மாவினிடத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற விபரீத ஜ்ஞானம் நமக்கு உண்டாகிறது. இப்படி உண்டாவதெல்லாம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் கர்மத்தின் காரியமே. ஆகையால், பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மற்றைப் பொருள்களில் நமக்கு உண்டாகும் ஸுகரூபமான ஜ்ஞானம் அந்தக் கர்மத்தையே காரணமாக உடையது. அப்படி அது கர்மத்தின் காரியமானதால், கர்மம் போகும்பொழுது அதுவும் நசித்துவிடவேண்டுமாகையால், அது அல்பமாகவும் அஸ்திரமாகவும் ஆகின்றது. பரம புருஷனிடத்தில் ஏற்படும் ஸுகரூபமான ஜ்ஞானம் ஸ்வயமே ஸுகரூபமானதால் [கர்மத்தைக் காரணமாக உடையதன்றாதலால்] அது அளவற்றதாகவும் சாச்வதமாகவும் இருக்கின்றது. ச்ருதியும், "கம் ப்ரஹ்ம" [ப்ரஹ்மம் ஸ்வயமாகவே ஸுகம்] என்று சொல்லுகின்றது. பாரஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு பாரதந்த்ர்யம் ப்ரதிகூலமாகையால் அது துக்கமாகின்றதே தவிர அது அப்படி துக்கமாவது அந்தப் பாரதந்த்ர்யமன்று.

கம் ப்ரஹ்ம—ப்ரஹ்மம் அளவற்ற ஸுகம் என்பதற்கு இந்த ச்ருதி ப்ரமாணம்.

acharya.org

ணாஸ்வபாவதாபாவ: கர்மக்ருத இதி வக்த்ருத்வம் ஸ்மர்யதே ச பகவதா பரா-
ஶரேணோக்தம்।

"நரகஸ்வர்கஸம்ஜ்ஞே வை பாபபுண்யே த்விஜோத்தம।
வஸ்த்வேகமேவ து:காய ஸுகாயேர்ஷ்யாகமாய ச॥
கோபாய ச யதஸ்தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத:॥"

ஸர்வஸ்ய து:காத்மகத்வம் ஸுகாத்மகத்வம் வஸ்துநோ வஸ்த்வாத்மகம் குத:,
தத்தத்கர்மானுகுண்யேன ப்ரதீயதே। ஸாமான்யேன கர்மா-
ஷாபேக்ஷயா க்ஷணிகஸ்துவதேவ க்ஷணிகது:காத்மகமேவ ஸுகதீதி வ்யவ
ஸ்தா ஏக ஏவ ஸங்கர்ஷணஸ்த்ரைலோக்ய ந வ்யவஸ்திதஸ்தித்யாஹ

"தததேவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர் து:காய ஜாயதே।
ததேவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே॥
தஸ்மாத் து:காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம்॥"

மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்கள் ஸ்வரூபத்தால் ஸுகங்களல்ல வென்பதும் அவைகளில் ஏற்படும் ஸுக ஜ்ஞானம் கர்மமடியாக ஏற்படுகிற படியால் அது அஸ்திரமென்பதும் பகவான் பராசரரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'நரகம் ஸ்வர்க்கம் என்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம், ஒருவன் செய்யும் புண்யத்தினுடையவும் பாபத்தினுடையவும் பலங்களே. ஒரே வஸ்து சிலருக்கு ஸுகத்தின் பொருட்டும் மற்றும் சிலருக்கு துக்கத்தின் பொருட்டும் கோபத்தின் பொருட்டும் ஈர்ஷையின் பொருட்டும் ஆகிறபடியால், [ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த] வஸ்துக்களுக்கு வஸ்து ஆத்மகமான வஸ்துத்வம் உண்டோ?' அதாவது-இந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாகவாவது வஸ்துத்வம் இல்லை. ஸுகமும் துக்கமும் இவைகளின் விஷயத்தில் ஏகாந்தங்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் அவரவர்களின் புண்ய பாபரூபமான கர்மத்தின் கார்யமே' என்பது தாத்பர்யம். இவ்விதம் ஒரே வஸ்து ஒருவனுக்கு ஸுகமாயும் மற்றொருவனுக்கு துக்கமாயும் ஆகின்றது என்பது என்ன காரணத்தால் என்பதை ப்ரதிபாதித்து விட்டு, அதற்கு மேல், ஒரே மநுஷ்யனுக்கு ஒரு வஸ்து ஒரு காலத்தில் ஸுகமாயும் மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் ஆகிறபடியால் அதிலும் ஒரு வித வ்யவஸ்தை இல்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். 'ஒரு வஸ்துவே ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரீதியின் பொருட்டு ஆகி மற்றொரு ஸமயத்தில் துக்கத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது

'ஸுக' என்பதற்கு 'ஸுகம்' என்பது பொருள். ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை எல்லாம் அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுக்கும் என்பதற்கு 'நரகஸ்வர்க ஸம்ஜ்ஞே' இத்யாதியான புராண வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத:— ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாகவாவது ஒரு வஸ்துவும் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்னும் ஆகூதத்தை இந்த 'வஸ்து வாத்மகமான வஸ்து ஏது?' என்னும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

इति । सुखदुःखात्मकत्वं सर्वस्य वस्तुनः कर्मकृतम्, न वस्तुस्वरूपकृतम्; अतः कर्मावसाने तदुभयमपैतीत्यर्थः । यत्तु "सर्वं परवशं दुःखम्" इत्युक्तं तत्परमपुरुषव्यतिरिक्तानां परस्परशेषशेषिभावाभावात् तद्व्यतिरिक्तं प्रति शेषता दुःखमित्युक्तम् । "सेवा श्ववृत्तिराख्याता" इत्यत्रापि असेव्यसेवा श्ववृत्तिरित्युक्तम् ।

"स ह्याश्रमैः सदोपास्यः समस्तैरेक एव तु"

इति सर्वैरात्मयाथात्म्यवेदिभिः सेव्यः पुरुषोत्तम एक एव । यथोक्तं भगवता

"मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान् समतीत्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥"

इति । इयमेव भक्तिरूपा सेवा

அம்மாதிரியே கோபத்தின் பொருட்டும் தெளிவின்பொருட்டும் ஆகின்றது. ஆகையால் துக்கத்தையே கொடுக்குமதாகவாவது ஸுகாத்மகமாகவாவது ஒரு வஸ்துவும் இல்லை'. அதாவது வஸ்துக்கள் ஸுகாத்மகமாவும் துக்காத்மகமாகவும் இருப்பதெல்லாம் கர்மத்தின் கார்யமே தவிர, வஸ்து ஸ்வரூபத்தைச் சார்ந்த தன்று. ஆகையால் கர்மம் முடிந்தவுடன் அந்த ஸுகதுக்கங்களும் முடிவு அடைகின்றன.

यत्तु सर्वम्— பரதந்த்ரமாக இருப்பதெல்லாம் துக்கமென்று சொன்னதும் பரம புருஷனைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தைப் பற்றியதே. ஏனென்றால் மற்றை வஸ்துக்களுக்கு நாம் சேஷமல்ல; நமக்கு அவை சேஷியுமல்ல பரம புருஷன் ஒருவனுக்கே நாம் சேஷமாகையால், அவனைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களைக் குறித்து நாம் சேஷவ்ருத்தியைச் செய்வது துக்கமே ஆகும். 'அடிமைத் தனம் நாயின் வ்ருத்தி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது' என்பதும் அடிமையாக ஊழியம் செய்வதற்கு அநர்ஹர்களாக இருப்பவர்களைப் பற்றியே பேசப்பட்ட பேச்சு. பகவானே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களெல்லாராலும் ஊழியம் செய்யத் தகுந்தவன். 'எந்த ஆச்ரமத்தில் இருந்தாலும் எல்லாராலும் அவன் ஒருவனே உபாஸிக்கத் தகுந்தவன்' என்று அவன் அம்மாதிரியான ஸேவைக்குத் தகுந்தவனென்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும், 'எவன் நிச்சலமான பக்தியுடன் என்னை உபாஸிக்கிறானோ, அவன் இந்த ப்ரக்ருதியைக் கடந்து மோக்ஷத்தை அடைகிறான்' என்று

सेवा श्ववृत्तिः— இந்த வாக்யத்தால் நிந்திக்கப்பட்டுள்ள ஸேவை 'ஸேவிக்கத்தகாதவர்களுக்கு ஸேவை செய்வது' என்பதைக் குறிக்கின்றது என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது என்று கேட்டால், 'स ह्याश्रमैः सदोपास्यः' இத்யாதியான வாக்யம் அதை விளக்குகின்றது.

इयमेव भक्तिरूपा— இந்த ஸேவையும் பக்தி ரூபமே. 'பக்தி என்பது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமாகிறபடியால் அது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக்கூடும்; ஸேவையையும் எப்படி மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லலாம்?' என்றால், 'ஸேவையும் பக்

acharya.org

"ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி" "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" இத்யாதிஷு வேதநஶப்தோபாஸநாவிஷய இத்யுக்தம் । "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" இதி விஶேஷணாச்ச "யமேவைஷ வ்ருணுதே" இதி பகவதா வரணீயத்வம் ப்ரதீயதே । வரணீயஸ்து ப்ரியதம: । யஸ்ய பகவத்யநவதிகாதிஶயா ப்ரீதிர்ஜாயதே ஸ ஏவ பகவத: ப்ரியதம: । ததுக்தம் பகவதா

"ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:"

இதி । தஸ்மாத் பரபக்திரூபாபந்நமேவ வேதநம் தத்த்வதோ பகவத்ப்ராப்திஸாதநம் । யதோக்தம் பகவதா த்வைபாயநேந மோக்ஷதர்மே ஸகலோபநிஷத்வ்யாக்யாநரூபம் வச:

"ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சந

அநுக்ரஹித்திருக்கிறான் "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் பரத்தை அடைகிறான்] "தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி" [அவனை இவ்விதம் அறிகிறவன் அம்ருதனாகிறான்] "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" [ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்] இவை முதலிய வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள 'அறிதல்' என்னும் சப்தம் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பக்தி ரூபமான ஸேவையையே குறிக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:' [எவனை அந்தப் பரம புருஷன் வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அவன் அடையத் தகுந்தவன்] என்னும் வாக்யத்திலும் "யமேவைஷ வ்ருணுதே" [எவனை அவன் வரிக்கிறானோ] என்பதால் பகவான் வரிக்கிறான் என்பது ஏற்படுகின்றது. அப்படி பகவானால் வரிக்கப்படுமவன் பகவானுக்கு அதிமாத்ர ப்ரியனாக இருத்தல் வேண்டும், அப்படி அவன் அவ்வளவு ப்ரீதி பாத்ரமாவதற்கு, அவன் பகவானிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியைச் செய்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? பகவானே 'பக்தனுக்கு நான் அதிமாத்ரம் ப்ரியன், அவனும் எனக்கு அமமாத்ரியான ப்ரியனே' என்று இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார் ஆகையால், பகவானை உள்ளபடி அறிவது என்று சொல்லப்படும் பர பக்தியே அவனை அடைவதற்கு உபாயம். மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில் ஸகல உபநிஷத்தின் வ்யாக்யாந ரூபமாக ஒரு வாக்யம் பகவான் த்வைபாயநரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது:- 'அவனுடைய

திருபமே' என்று ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. 'ஹஜ்' என்னும் தாதுவுக்கு 'ஸேவைசெய்கிறது' என்னும் பொருள் உண்டு.

ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி— இந்த ச்லோகம் மஹாபாரதத்தில் இருக்கின்றது. இதன் முதல் பாதி கடோபநிஷத்திலும் காணப்படுகிறபடியால் இதை உபநிஷத்தின் வ்யாக்யாநமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். உபநிஷத்தில் 'ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தோ ய ஏதத் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி' என்னும் பின்

acharya.org

நைநம் | ஃபக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரி பஶ்யதீஹ''

த்ருத்யா ஸமாஹிதாத்மா ஃபக்த்யா புருஷோத்தமம் பஶ்யதி ஸாக்ஷாத் கரோதி ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: | ''ஃபக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:'' இத்யநேந ஏகார்த்த்யாத் | ஃபக்திஶ்ச ஜ்ஞாநவிஶேஷ ஏவேதி ஸர்வமுபபந்நம் ||

ரூபம் பார்வைக்கு எட்டாதது, ஒருவனும் அவனைக் கண்ணால் கண்டான் என்பது இல்லை. இந்த்ரியங்களை அடக்குவதான த்ருதியால் சாந்தியை அடைந்துள்ள மனஸ்ஸைக் கொண்டு பக்தியினாலேயே ஜ்ஞான ஸ்வரூபனான அவனைப் பார்க்கிறான்' த்ருதியினால் சாந்தமான மனஸ்ஸை உடையவன் பக்தியினால் பார்க்கிறான்' என்பது அந்வயம். 'பார்க்கிறான்' என்பதற்கு 'ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறான்' அதாவது 'அடைகிறான்' என்பது பொருள். இப்படி அந்வயம் செய்து கொள்வானேன் என்றால், இந்த வாக்யமும் ''ஃபக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:'' [பக்தி ஒன்றாலேயே நான் அடையத் தகுந்தவன்] என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவன்றோ? பக்தி என்பது ஜ்ஞான விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உபபந்நமே.

பாதி ஸ்தானத்தில், 'ஃபக்த்யா ச த்ருத்யா ச' இத்யாதியான வாக்யம் பாரதச்லோகத்தில் தென்படுகின்றது. உபநிஷத்தில் தென்படும் 'ஶ்ரத்தா' என்னும் பதத்திற்கு 'ஃபக்த்யா' என்பது வ்யாக்யானம். 'ஶாந்த உபரத:' என்பதற்கு 'சாந்தி தாந்தி முதலியவைகளுடன் கூடிய மநஸ்ஸால்' என்பது பொருள் அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் 'த்ருத்யா' என்பதால் விளக்கப்படுகின்றது. இந்த்ரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான த்ருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். 'ஃபக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா' என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி 'த்ருத்யா ஸமாஹிதாத்மா ஸந் ஃபக்த்யா பஶ்யதி' என்று அந்வயம் எப்படி செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் பக்தி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக த்ருதியையும் அதற்கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் என்று 'ஃபக்த்யா த்வநந்யயா' இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்கு ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது.

acharya.org

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா கரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா: |
ப்ரமாணதந்த்ரா: ஸந்தீதி க்ருதோ வேதார்த்தஸங்க்ரஹ: ||

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்ராமாநுஜாசார்ய விரசிதோ
வேதார்த்தஸங்க்ரஹ: |

ஸாராஸார... 'இது ஸாரம் இது அஸாரம்' என்று பிரித்தறியும் யோக்யதை யுடையவும் பஹுச்ருதர்களாகவும் மாத்ஸர்ய மற்றவர்களாகவும் சில ப்ரமாண வச்யர்கள் இருக்கிறார்களென்று அவர்களின் அபிமதி விஷயமாக இந்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்
முற்றிற்று

ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா: இது இந்த க்ரந்தம் செய்தவரின் நோக்கை விளக்குகின்றது எவ்வித அபிநிவேசமுமின்றி ப்ரமாண தாரதம்யங்களால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் சக்தியை உடைய ப்ராமாணிகர்களைக் குறித்தே இந்த க்ரந்தம் செய்யப்பட்டது என்பதே இதன் கருத்து அவர்களுடைய அபிமதி இருந்தால் போதும் என்பது தாத்பர்யம் **கரீயாம்ஸ:**— பெரியோர்கள், அதாவது நன்றாகப் படித்தவர்கள். அவர்களுக்கு மாத்ரமே ப்ரமாண தாரதம்யங்களைச் சரிவர ப்ரயோகம் செய்யவும் அதனால் இது துர்பலம் இது ப்ரபலம் என்று நிர்ணயிக்கவும் சக்தி இருக்கக்கூடுமாதலால், அவர்களே இந்தச் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுநஸ்ரீணாம் ஸாஷ்டாங்கவாங்மயீநா |
பாஷ்யேணேந விவ்ருத: ஸ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹ: ||

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று.

acharya.org

ஶ்ரீ:

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ ப்ரமாணவாக்யாநாம்

அகாராதி ஸூசிகா

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
	அ	
அக்ஷராணாம்	500	ஸ்ரீ கீ. 10-33
அகோர ஶிவஸ்ய	272	உத்தரவ. 53-74
அஜாமேகாம்	199	ஶ்வேதாஶ்வ. 11-5
அஜாயமாநோ	325	தைத்தி.
அத தஸ்ய பயம் பவதி	373	தைத்தி. II. 8-1
அத நாமதேயம்	120	ப்ரு. II. 3-6
அத ய இஹாத்மாநம்	307	ச்சா.
அத யதிதம்	303	ச்சா.
அத ஸோSநந்தம்	373	தை. II. 8-3
அதாத ஆதேஶோ	119	ப்ரு.
அத்ப்ய: ஸம்பூத	286	தை.
அநேந ஜீவேந	185	ச்சா.
அநேந ஸர்வபூதக	328	ப்ர. ஸூ. III 2-36
அந்தஸ்தத்தர்மோபதேஶாத்	397	ப்ர. ஸூ I. 1-21
அந்த: ப்ரவிஷ்ட:	54-184-237	யஜுராரண்யக. 3-20
அப ஹவ ஸஸஜ	329	உத்ஸ்ருதி. 1-8
அபரேயம்	201	ஸ்ரீ கீ. VII. 8.
அபஹதபாப்மா	235	ச்சா. 8-1-5
அயநம் தஸ்ய	330	வி. பு. I. 4-6
அயமாத்மா ப்ரஹ்ம	9	ப்ரு. 5
அவித்யா	108-388	வி. பு. VI. 7
அவ்யக்தாதீ	132	உ. ஸா. ஶாந்தி.
அஸதேவ	110	ச்சா.
அஸ்மாந்மாயீ	200	ஶ்வே.

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
[illegible]	305	[illegible]
[illegible]	381-404	கை. சூ III. 28
[illegible]	187	ஸ. ஸ்ரீ 10-20
[illegible]	300	ஸ. ஸ்ரீ 7-6
[illegible]	365	ஸ. ஸ்ரீ. 9-26
	ஸ்ரீ	
[illegible]	263	ஷோ. உ. 1-1
[illegible]	420	வி. பா. VI. 7-22
[illegible]	311	ப்ரு ஸூ. 4-1-3
[illegible]	117-417	கை. III. 6-
[illegible]	375	ஸ ஸ்ரீ. 16-20
	ஜ	
[illegible]	261	வி. ப 6-6-12
[illegible]	363	[illegible]. நா. VI. 1-6
[illegible]	221	ஸ. ஸ்ரீ. 5-19
	உ	
[illegible]	259	[illegible] 34
[illegible]	328	ப்ரு ஸூ III. 2-34
	ஐ	
[illegible]	412	நாராயண VI. 120-77
	ஔ	
[illegible]	226	வி. பா.
[illegible]	396	வி பா. 1. VI. 38
[illegible]	209	
[illegible] நாராயண	283	[illegible]. நா. 2
[illegible]	32-313	ப்ரு. V. [illegible]

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஏதே வை நிரயா:	132	ம. பா. ஶாந்திபர்வ 198-9
ஏதத் புத்த்வா	312	ம. பா. மோக்ஷபர்வ 169-18
ஏநமேகே	212-412	மநு 12-123
ஏவமேஷ	134	வி. பு. 6-5-76
ஏவம் ப்ரகாரம்	134	வி. பு. 1-22-53
ஏஷ ஸர்வ	10	ஸுபா 7
ஏஷ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:	237	ப்ரு 5-7-
ஏஷ ஹ்யேவ	250	கௌஷீதகீ 3-9
ஏதிஹ்யவா	373	தை. உ. ~~II. 8-1~~
ஐ		
ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்	52-236-412	சா. 6-8-7
ஔ		
ஔத்பத்திகஸ்து	406	ஜை. ஸூ. 1-1-7
க		
...யாதி	276	வி. பு. 1-2-8
...	36	சா. 6-1
கலா முஹூர்த்தாதிமயஶ்ச	135-397	வி. பு. 4-3-84
கம் ப்ரஹ்ம	420	சா. உ. 4-10-5
காரண:	397	ம. பா. ஶா. 5-27
க்ருஷ்ண ஏவ	133	ம. பா.
க்ருதிஸாத்யம்	358	பஞ்சிகா. 2
கேந வ்யுஷ்டிநா	314	ம. பா.
க்ரீடதோ	135	வி. பு. 1-2-18
க்ஷ		
க்ஷேத்ரஜ்ஞ:	135	யாஜ்ஞ
க்ஷயந்தமஸ்ய	382-385-389-404	ம. நா. 1-5

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
	ஶ	
ஶராஶநாஸ்யம்தவதீ	200	ஶ்ருதி.
	அ	
அதஹொஸூாதாரஃ	367	தை. ஆ. 3-21
	ஜ	
ஜமஸ்தவம் ஶரீரம் தே	186	வி. பா.
ஜமதெதந்நஹாஸ்யம்	232	வி. பா.
ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ	281-313-326	ப்ர. ஸூ. 1-1-2
ஜ்யோதீம்ஷி	412	வி. பா. 2-12-38
	ஜ்ஞ	
ஜ்ஞாஜ்ஞௌ	186	ஶ்ருதிகொாவநிஷத்
ஜ்ஞாநஶக்தி	133	வி. பா. 6-5-79
	த	
த ஐக்ஷத	387	சா. உ. 8-3-7
ததோ யதுத்தரதரம்	278	ஶ்வே. 3-10-11
தத்வமஸி	9-242	சாந்தோ. 6-8-7
தத்ர பூஜ்யே	134	வி. பா. 6-5-77
தஸ்ஸங்கல்ப நிபந்தநா	374	ஶ்ரீ பாஷ்ய
தஸ்வம்தேவே	323	வி. பா. 1-22-33
தஸ்ருஷ்ட்வா	184	தை. உ. 2-6-18
தயாத்ய வ்யதிரேகாச்ச	328	ப்ர. ஸூ. 3-2-35
தைக்ஷத பஹு ஸ்யாம்	229-385-390	ஐ. நா. 6-1-1
தமேவ விதித்வா	421	வி. பா. 2-6-46
தமேவார்த்தி	364	தை. உ. 6-1-7
ததைக்ஷத	25-44-314	சா. 6-8
தத்குணஸாரத்வாத்	72	ப்ர. ஸூ. 2-3-24 21
தத்குணாஸ்த	383	தெஜ. ஸூ. 1-4-9

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆதாரம்
தத்³விப்ராஸோ	390	
தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்	382-386	தை. ஸ. 4-2
தமாஹு[illegible] ப்ராஜ்ஞ:	44	ஸா.
தீர்த்²யாணாம்	236	ச்வே. 6-
தமேநம்	10	ப்³ரு. 6-4-21
தமேவ பா⁴ந்தமநுபா⁴தி	405	க. 2-5-15
தமேவம் வித்³வாந்	10-261	பு. ஸூ
தயா	139	வி. பு. 61
த்வாம் தா⁴ராத்ரா	311	ம. பா⁴. மோக்ஷ 179-4
த்ரஸாஹ்வாஹ்ரணாய	370	தை. ஸம் III 6-10-2
த்ருஷ்டிஞ் ஜகேஜ்ஞ	329	ம. ஸ்ம்ரு 1-9
தாநஹம் த்³விஷத: க்ரூராந்	255-375	ப⁴. கீ³ 16-19
தேஷாமேவாநுகம்பார்த²ம்	254	ப⁴. கீ³. 10-11
தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்	253	ப⁴. கீ³ 10-10
தைஜஸாநீந்த்³ரியாணி	170	வி. பு.
த்ள தா	394	ராமா. 1-4-6-2
த்வம் யஜ்ஞ:	412	ராமா. 6-120-20

த³

த³ஹ்ரோऽஸ்மிந்நந்தராகாஶ:	304	ஸா 1
தி³வ்யம் ஸ்தா²நம்	397	ம. பா⁴. ஸ⁴ 5-27
தே³வகே	396	வி. பு. 1-9-145
தை³வீ ஹ்யேஷா	223	ப⁴. கீ³. 7-14
த்³வாவிமௌ புருஷௌ	131	ம. பா⁴. ஶாந்தி. 196-9
த்³வா ஸுபர்ணா	184	முண்ட³க.
த்³வே வாவ ப்³ரஹ்மணோ	119	

ந

ந கர்மாவிபா⁴கா³த்	198	ப்³ர. ஸூ. 2-1-35
ந சக்ஷுஷா	403	க.
ந தத³ஸ்தி	272	ப⁴. கீ³. 18-40

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆதாரம்
ந தத்3வேஷ்யெள	314	
ந தா: ஸூ:	209	
ந ஹி தஸம்வ:	325	
நரகஸ்வர்கெள	421	வி பு 2 6-16
ந ஸம்ஶ்ருஜெ	423	க
நாத்ரா ஶ்ரேத:	197	ப்ர ஸூ 2 3-18
நாந்ய: பந்தா	224-314	ப ர ஸூ
நாராயணம் ச	63	வி பு
நாயமாத்மா	262	கட 1-2-23
நிர்தோஷா	396	வி பு 1-22-63
நித்யா	185	
நியதம் கர்ம	374	பா கீ 3-8
நியோஜ்ய	361	பாஹிகா 2
நிர்வாணமய	219	
நிஷ்க்ரம்	29	
நீலதோயத மத்யஸ்தா	380	தை நா 1-11
நேஹ நாநாஸ்தி	120-234-314	ப்ர
நைந்தஶ்ஸ்வம்	284	ஆ நா 6-1-2

ப

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆதாரம்
பதிம் விஶ்வஸ்ய	236-358	தை நா ? நா IV 11
பரமத:	327	ப்ர ஸூ III 2-30
பராஸ்ய	74-105	ஶ்வே
பராக்ஷ ஸர்வ	314	பா ஸ
பராங்க்ஷ:	263	ஹ ஹீ 8-22
பஹு: ப்ராணிந:	136	
ப்ரயமாத்ராநம்	185-236-242	ஸம்ஹிதா
ப்ரவிஷ்யாப:	322	விஷ்ணு பு 1-2-68
ப்ரக்ருதி:	316	
ப்ரக்ருதிஸ்ஸ	196-313-326	ப்ர ஸூ 1-4-23

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
[illegible]	201	ஸ ஸீ 13-19
[illegible]	202	ஸ. ஸீ 9-8
[illegible]	120	ஸூ. [illegible] 3-2-21
[illegible]	119	
[illegible]	236	தை. நா.
[illegible]	185	[illegible]
[illegible]	205	வி [illegible]
[illegible]	275	ஸ. ஸீ. 18-30-31-32
[illegible]	32-135-210	[illegible]. 12-122
[illegible]	73	
[illegible]	277	
[illegible]	329	[illegible]
[illegible]	423	ஸ. ஸீ. VII 19

வை

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
[illegible]	327	ஸூ. [illegible]. III 2-32
[illegible]	73	தை.
[illegible]	314	
[illegible]	282	ஸூ 3-4-10
[illegible]	10-261-290-339-423	தை 2-1-1
[illegible]	278	[illegible]
[illegible]	261-423	[illegible] III. 2-9

ஶ

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
[illegible]	263	ஸ ஸீ 18-55
[illegible]	263-424	ஸ ஸீ. 11-54
[illegible]	41	[illegible]. 6-1-7
[illegible]	373	தை உ. II. 8-5
[illegible]	201	ஸ ஸீ VII 4
[illegible]	185	[illegible]

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஹோதா ஹோத்ரம்	236	ஸ்லோ. 1.-
ஹோத்தாரம்	367	ஸு. ஸீ. V. 29.
	ஜ	
ஜனோ நாஜய:	381	சா. உ. III. 1-19
ஜயாத த்ஸிஷம்	224	ஸு. ஸீ 9-4-5
ஜயாஸ்ய க்ஷண	202	ஸு. ஸீ. 9-10
ஜயி ஸவ பூர்ணி	374	ஸு. ஸீ. III. 30
ஜாஹார்ஜதம் ஸாவஸ	381	ப்ரு. V. 3-6
ஜாம்ச யோ	422	ஸு. ஸீ. 14-26
ஜகதம் ப்ரஹ்ம	396	வி. பு. I. 22-63
ஜ்யோதிஷ:	234	~~ப்ரு. 2-1~~ " ப்ரு & கம்.
	ய	
ய ஆத்மனி திஷ்டந்	9-182	ப்ரு. 5-7-22
ய ஏனம் விது	261	தை. நா
ய: ப்ருதிவீம் அந்தர:	183	ஸுபாலா.
ய: ப்ருதிவ்யா:	182	ப்ரு. 5 [illegible]
யஜ்ஞவல்க்ய	73-74-234-405	ஆபஸ்த. 1-1-10
யதிதேஜஸ்வ	365	வி. பு. V. 20-97
யதோ வா	281	தை. 3-1-~~7-8-9-10-11~~ (3-1-1)
யஸ்ய கிம் சிஸ	186	வி பு.
யத்ர த்வஸ்ய	234	ப்ரு. 4-[illegible]
யத்ர பூர்வே	390	பு. ஸூ. 18
யத்ர ஷட்குண:	390	தை. ஆ. II. 60
யஷ்டத்யம்	184	தை. உ. 2-6-25
யயா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட	40- 100	சா. 6-1-3
யதா பேதோ	383	தை ஸம்
யதா தத்வ:	279	ஸ்லோ 4-18
யதா பூர்வதாரம்	295	ஸ்லோ 3-10

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம
யம் தஸ்மாச்சேத்ரு	284	சா நா 6-1-3
யதிதேவேஷு	423	முண்ட3க II 2-3
யத்3வாச வாரம்	278	ஶ்வே 3-9
யத்3ஹிதம் கர்வே	271	ஸ்த்ரு
யஸ்யாத்மா ஶரீரம்	49	ப்3ரு 5-7-22
யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம்	235	முண்ட3க 1-1-10
யஸ்ய ப்ருதிவீ	237	ப்3ரு 5-7
யாவதாத்மபா4வித்வாச்ச	73	ப்3ரு ஸூ II 3-30
யாவாந்நாராயணாகாஶஃ	304	ஊா 1
யா வேத3 பா3ஹ்யாঃ	269	மநு 12-95
யே த்வேதத3ப்4யஸூயந்தஃ	375	ஸ கீ III 33
யே மே மதமித3ம்	375	ஸ கீ III 32
யே யஜந்தி	213	
யைஃ ஸ்வ யஜ்ஞபதேர்	365	வி பு V 30-19
யோக்ஷரமந்தரே	183	ஸுபா3.
யோऽஸ்யாத்4யக்ஷஃ	380	தை. ப்3ரா II 7-1-35
யோ ப்3ரஹ்மாணம்	273	ஶ்வே. 6-35
யோ மாமஜம்	131	ஸ. கீ. 10-3
யோ ஜ்ருத்ர	183	ஸுபா3
யோ யோ யாம் யாம்	364	ஸ கீ. 7-21.
யோ வேத3	385-389	தை. ஆ. I. 1
யோ வேத3	229-382	தை உ. 2-1-4
	ர	
ரஹோ தேவ ஸஃ	417	தை. II 2-7-1
	வ	
வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா	266	வி பு 3-8-9
வாயவ்யம்	369	தை. ஸம். II. 1-1
விஜ்ஞாதாரம்	74	ப்3ரு.

acharya.org

ப்ரதீகம	பக்கம்	ஆகரம்
வித்³யாம் சாவித்³யாம் ச	260	ஈஶா. உ. 11
வித்³யாவிநய	220	ப⁴. கீ³ 5–18
விஷ்டப்⁴யாஹமித³ம்	225	ப⁴. கீ³. 10–42
விஷ்ணுராராத்⁴ய	312	ம ஹா. மோக்ஷத⁴ர்ம. 169–18
விஶிஷ்ணா:	317	வி பு.
வேதா³ஹமேதம்	380	பு ஸூ.
வேதை³ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்³ய:	219	ப⁴. கீ³. 15-15
வைஷம்யநைர்க்⁴ருண்யே	197	ப்³ர ஸூ 2 1–14 3
வ்யக்தம்	203	வி பு.
வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ³	394	ராமா. 6–114-14
	ஶ	
ஶக்தய:	230	
ஶரணாநா	395	ராமா. VII. 110-12
ஶாஸ்த்ரத்³ருஷ்ட்யா	302–310	ப்³ர. ஸூ I. 1–31
ஶாகி²ஸ	133	வி பு. 6-6–12
	ஸ	
ஸம் ரம்ஸ்தோ²ரா	319	வி. பு
ஸ ஸர்வ	323	வி. பு. 1-2-68
ஸ ஸாக்ஷ	401	கா. I. 6–7
ஸ ஸமேஷாம் தராத்மேத்ய	330	கா. உ. I 6-7
ஸ ஸர்வாம்ஸ்தநுஸ்வய	380	தை. உ. I 6
ஸங்கீர்ணா	270	ஸ்ம்ருதி.
ஸஞ்ஜாயதே	319	வி பு
ஸ தயா	365	ப⁴. கீ³. 7-22
ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே	274	ப⁴. கீ³. 14-17
ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்	29–117-389-405	தை. 2–1-3
ஸதா³ பஶ்யந்தி ஸூரய:	404	

acharya.org

ப்ரதீகம	பக்கம	ஆகரம்
ஸதேவ ஸோம்ய	42-282-314-391	சா 6-8-7
ஸந்மூலாஃ	25	சா.
ஸமஸ்தகல்யாண	318	வி பு.
ஸமஸ்தஹேயரஹிதம்	385–387	வி பு. I. 22–53
ஸமஸ்தாஃ	396	வி பு VI. 7–70
ஸர்கஸ்தித்யந்த	386	வி பு I 23-42
ஸர்வபூதேஷு	139	வி. பு. 62
ஸர்வகர்மாண்யபி	376	ப. கீ. 18-56
ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய	310	வி பு. 1-19-88
ஸர்வம் கல்விதம்	235–412	சா. 3–14-1
ஸர்வம் பரவஶம்	419	மநு. IV. 6
ஸர்வதா	160	வி. பு.
ஸர்வஸ்ய சாஹம்	187	ப. கீ 15-15
ஸர்வஸ்ய வஶீ	120-236-314-358	ப்ரு. 6-4-22
ஸர்வாணி	235	ஸ்ரீ பா ஸு.
ஸர்வே நிமேஷா	235-314-380	தை. நா. 1–8
ஸர்வே வேதா யத	208	
ஸர்வேஷாம் து	62	மநு.
ஸ ஸர்வஹேதுஃ	318	வி. பு
ஸம்ஸார	138	வி. பு. 7
ஸம்ஸாரதாபாந்	388	வி. பு. 1–62
ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம்	288	நாரா. அநு
ஸமிதேவ ஸந்தம்	209	
ஸஹ்யாஶ்ரயோதேஃ	422	மநு
ஸாமாந்யாத்து	327	ப்ரு. ஸூ. III 2-31
ஸிஸ்ருக்ஷுஃ	329	மநு. 1–7
ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ	63	தை. நா
ஸ்ருஷ்டிஃ	320	வி. பு. 1–2-66
ஸேவா	419	மநு. IV. 6
ஸோऽகாமயத	414	தை. உ. II 6–1

acharya.org

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஸோபாநாரோஹக்ரமம்	309	
ஸஹஸாதேவி ப்ராதி	316	வி. பு.
ஸ்திதப்ராஜ்ஞஸி	31	உபா.
ஸ்தாந விசேஷாத்	327	ப்ர ஸூ. III 2-33
ஸஷ்டா ஸ்வயம் ஸ்ருஷ்ட:	321	வி. பு. 1-_-6
ஸ்வகர்மநிரத:	266	ப. கீ. 18-46

ஹ

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஹம்ஸாஹதேதா	47-210	உபா.
ஹிரண்யநிதிம்	372	உபா VII _-2
ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச	287-381-404	உ. நா. 6-1-4

acharya.org